

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΚΑΤΟ

Το Βασίλειο των Σκιών

© Κώστας Βουλαζέρης

ISBN: 978-618-5031-18-3

ISBN(set): 978-618-5031-08-4

Το Βασίλειο των Σκιών είναι το δέκατο βιβλίο της σειράς Άρμπεναρκ: Η Επιστροφή των Θεών.

Περισσότερες πληροφορίες στο

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/armpenark>

Ο θρυμματισμός του Κρυστάλλου του Νότου προκάλεσε μεγάλη αναταραχή σε όλο τον Άρμπεναρκ. Έως και οι κάτοικοι της Βόρειας Γης αισθάνθηκαν ένα πανίσχυρο ταρακούνημα, και αντιλήφθηκαν ότι κάτι τρομερό είχε συμβεί· ενώ στον Ωκεανό, στα υπόγεια βάθη, κάτω απ' την πρωτεύουσα Θέρληχ, πελώρια σαλάχια άνοιξαν τα μάτια τους, τρομοκρατημένα, γιατί γνώριζαν πολύ καλά τι σήμαινε αυτό που είχαν νιώσει· και δε μπορούσαν να αισθανθούν μόνο την αναταραχή, μα μπορούσαν ν' ακούσουν και τα ίδια τα Πνεύματα να ουρλιάζουν μέσα στο νου τους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο

Αναστάτωση στη Βόρεια Γη

Ένα δυνατό ταρακούνημα.

Κι ένα ακόμα δυνατότερο ουρλιαχτό.
Ο Μόρβον πετάχτηκε σε καθιστή θέση, με τα μάτια γουρλωμένα και τα μαύρα, μακριά του μαλλιά ανακατεμένα.

Τα Πνεύματα συνέχιζαν να ουρλιάζουν μέσα στο κεφάλι του, σα να πονούσαν.

Κάτι τρομερό είχε συμβεί.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού σηκώθηκε απ'το κρεβάτι του, τρομοκρατημένος. Έβγαλε το φαρδύ του νυχτικό και το κρέμασε μέσα στην ξύλινη ντουλάπα, απ'όπου πήρε έναν μαύρο χιτώνα με κουκούλα, τον οποίο και φόρεσε.

Ψηλάφισε το παλιό, μπρούντζινο δαχτυλίδι στο αριστερό του χέρι. Είχε το σχήμα πολλών μπλεγμένων κλαδιών, και ο πατέρας του Μόρβον τού το είχε δώσει για να τον προστατεύει απ'τα κακά Πνεύματα, όταν εκείνος αποφάσισε να εγκαταλείψει το σπίτι του και να πάει στον Πύργο του Φτερού, για να διδαχθεί την Γνώση. Φυσικά, το δαχτυλίδι ήταν άχρηστο, στην αρχή, αλλά, εδώ και καιρό, ο Πνευματιστής το είχε φορτίσει με αρκετή ψυχική ενέργεια, ώστε να τον βοηθάει, όποτε επιθυμούσε να επικαλεστεί τα Πνεύματα.

Ήλπιζε και τώρα το δαχτυλίδι του πατέρα του να τον βοηθούσε, αν υπήρχε ανάγκη.

Φόρεσε τα δερμάτινα του παπούτσια και βγήκε απ'τα διαμερίσματά του, βαδίζοντας μέσα στους σιωπηλούς διαδρόμους του Πύργου του Φτερού. Ή, μάλλον, όχι και τόσο σιωπηλούς, τούτη την ώρα, γιατί τα Πνεύματα ούρλιαζαν, σπαρταρούσαν –μιλούσαν για μια μεγάλη καταστροφή.

Ο Μόρβον πίστευε πως ήξερε για ποια καταστροφή επρόκειτο· ο Φάλμαριν τούς είχε προειδοποιήσει όλους γι' αυτό.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού άνοιξε μια ξύλινη πόρτα, και διέσχισε ένα μικρό δωμάτιο με σβηστό τζάκι, για ν' ανοίξει μια άλλη πόρτα, και να μπει σε μια αίθουσα στο κέντρο της οποίας βρισκόταν ένα μεγάλο τραπέζι. Γύρω του κάθονταν άντρες ντυμένοι με χιτώνες, πολλοί απ' τους οποίους, μάλιστα, φορούσαν και κουκούλες, κρύβοντας τα πρόσωπά τους. Τρεις θέσεις μονάχα ήταν άδειες: του Μόρβον, του Φάλμαριν, και του Κύριου του Πύργου στην κορφή του τραπεζιού, στην πλάτη της οποίας ήταν λαξευμένο ένα μεγάλο φτερό.

«Κύριε Μόρβον,» είπε ο Ζάρχαλ.

Ο Μόρβον έκλινε το κεφάλι σε χαιρετισμό, και κάθισε στην θέση του. «Πάλι, άσχημα μαντάτα μάς συγκεντρώνουν όλους γύρω από τούτο το τραπέζι, κύριοι.»

«Ο Μάργκανθελ αποσταθεροποίησε τη Νότια Γη,» είπε ο Μίορνογκ.

«Ο Μάργκανθελ πρέπει να πεθάνει!» φώναξε ένας μαυροντυμένος Σοφός με κουκούλα, κοπανώντας τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι – το ξύλο έτριξε απ' την πνευματική του δύναμη. Ο Μόρβον μπορούσε να καταλάβει, από τη φωνή του, πως αυτός ήταν ο Τίλχαζ, νέος Σοφός του Κύκλου του Φτερού και αντικαταστάτης του Ζάλαθναπτ, εξόριστου στη Λήθη, για τον οποίο έγραφαν τα βιβλία, μα κανείς, πλέον, δεν τον θυμόταν.

«Σίγουρα,» συμφώνησε ο Όμικ. «Όμως ακόμα δεν έχουμε αποφασίσει σχετικά με το ποιος θα καθίσει στην θέση του Κύριου του Πύργου.» Αυτός ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού ήταν ο πιο παλιός του Πύργου.

«Ο κύριος Φάλμαριν πρέπει να καθίσει, όπως αποφάσισε ο Μεγάλος Δάσκαλος Όρντλοντ,» είπε ο Μίορνογκ.

«Ο Φάλμαριν, όμως, είναι νεκρός,» τόνισε ο Γκέρνακ.

«Δεν είναι νεκρός,» αντιγύρισε ο Μόρβον. «Τον Όρντλοντ τον εντοπίσαμε στον Πνευματικό Κόσμο, και, ναι, είμαστε βέβαιοι πως είναι νεκρός· αλλά τον Φάλμαριν δεν μπορέσαμε να τον εντοπίσουμε, κύριοι.»

«Ούτε στον Πνευματικό Κόσμο, ούτε όμως και στον υλικό, κύριε Μόρβον,» είπε ο Γκέρνακ.

«Προτείνετε, δηλαδή, να εκλέξουμε νέο Κύριο του Πύργου;» ρώτησε ο Μόρβον. Ήξερε ότι η εκλογή νέου Κυρίου ήταν ασυνήθιστη. Το συνηθέστερο ήταν ο ίδιος ο Κύριος του Πύργου να κάνει την επιλογή του διάδοχού του.

«Ναι,» απάντησε ο Γκέρνακ.

«Δεν έχουμε χρόνο, κύριοι,» τους θύμισε ένας άλλος Σοφός, ο Ρόνος. «Εκείνο που πρωτεύει είναι να βρεθεί ο Μάργκανθελ, και να εξοντωθεί. Γιατί, μάλλον, ο επόμενός του στόχος είναι τα άλλα δύο Κέντρα Σταθερότητας.»

«Στην Πρώιμη Εποχή, σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχουμε, ο Μάργκανθελ ήθελε να φτιάξει τον Άρμπεναρκ κατ'εικόνα του, όχι να τον καταστρέψει,» είπε ο Τρουθ.

«Μα αυτός δεν είναι εκείνος ο Μάργκανθελ,» διαφώνησε ο Ζάρχαλ. «Αυτός είναι ένας άλλος Μάργκανθελ, ένας τρελαμένος μισός-Θεός, δημιουργημένος από τη μηχανή Μαγκραθμέλιων επιστημόνων. Ίσως, τώρα που μιλάμε, να μην υπάρχει καν.»

«Από πού το συμπεραίνετε τούτο, κύριε;» θέλησε να μάθει ο Τίλχαζ.

«Αν πείραξε το Κέντρο Σταθερότητας της Νότιας Γης δεν είναι μικρή η πιθανότητα να καταστράφηκε κι ο ίδιος, κύριοι,» εξήγησε ο Ζάρχαλ. «Θυμηθείτε πως δεν είναι Θεός, επομένως δεν έχει κοσμοπλαστικές ικανότητες· μόνο καταστροφή μπορεί να φέρει.»

«Δηλαδή, λέτε ότι είναι νεκρός,» κατέληξε ο Όμικ.

«Όχι, κύριε· λέω ότι μπορεί να είναι νεκρός.»

«Όπως και νάχει, δεν πρέπει να σιγουρευτούμε γι' αυτό;» έθεσε το ερώτημα ο Κάρελ, ένας πρώην-ληστής που, για να γλιτώσει απ' το

νόμο, είχε ζητήσει κρησφύγετο στον Πύργο, λόγω των πνευματικών του δυνάμεων.

«Αναμφίβολα,» ένευσε καταφατικά ο Μόρβον. «Μπορούμε να εντοπίσουμε τον Μάργκανθελ, μέσω των Πνευμάτων, κύριοι. Εξάλλου, κι ο ίδιος είναι περισσότερο πνεύμα, παρά σάρκα.»

«Πράγμα που μου φέρνει στο νου το εξής,» είπε ο Ρόνος: «Εάν το σώμα του σκοτώθηκε στη Νότια Γη, τότε, το πνεύμα δε θ'αναζητήσει να μπει σ'άλλο σώμα;»

«Ναι,» απάντησε, αμέσως, ο Ζάρχαλ. «Επομένως, ο Μάργκανθελ μπορεί να βρίσκεται παντού. Μπορεί να είναι ακόμα και ένας... από μας.» Έριξε μια ματιά σ'όλους τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού γύρω απ'το μεγάλο τραπέζι.

«Ας μη γινόμαστε παράλογοι,» είπε ο Όμικ. «Οι περισσότεροι είμαστε πολύ ισχυροί στα Πνεύματα, και θα μπορούσαμε να τον είχαμε διώξει από μέσα μας –ο Φάλμαριν το έκανε στο νησί των κρυστάλλων.»

«Ο Φάλμαριν ήταν από τους δυνατότερους του κύκλου μας,» τόνισε ο Μόρβον.

«Ναι, μα έχουν όλα τούτα πραγματική σημασία;» ρώτησε ο Θαμόν. «Δεν είναι πιο σημαντικό να βρούμε τον Μάργκανθελ;»

«Είναι,» είπε, σταθερά, ο Μόρβον –«και καλύτερα να μην καθυστερούμε.» Στράφηκε στον Σοφό Όμικ, που ήταν ο παλιότερος ανάμεσά τους. «Κύριε Όμικ, τι προτείνετε να κάνουμε;»

«Να συνενώσουμε τις δυνάμεις μας και να τον αναζητήσουμε στον Πνευματικό Κόσμο. Την αύρα του, αναμφίβολα, εύκολα θα αντιληφθούμε· το πρόβλημα είναι πόσο μακριά βρίσκεται ο εχθρός μας...»

«Στη Νότια Γη;» είπε ο Τίλχαζ.

«Η στη Βόρεια· μην ξεχνάτε, κύριε, πως είναι πνεύμα, και ταξιδεύει με την ταχύτητα της σκέψης,» πρόσθεσε ο Όμικ. «Μα η Βόρεια Γη δεν είναι μόνο τα νότιά της παράλια, όπου βρισκόμαστε. Υπάρχουν και μέρη βορειότερα, μ'άλλους λαούς και πολιτισμούς,

για τα οποία οι Σαραολνιανοί δεν γνωρίζουν... ή καλύτερα έχουν ξεχάσει.»

«Ωστόσο, υποψιάζομαι πως ο Μάργκανθελ δε θα πάει μακριά,» είπε ο Ζάρχαλ, «γιατί το Βόρειο Κέντρο Σταθερότητας βρίσκεται εδώ, και το Ωκεάνιο στο κέντρο του Ωκεανού.»

«Συμφωνώ,» ένευσε ο Μόρβον.

«Ας κάνουμε μια προσπάθεια, λοιπόν,» πρότεινε ο Όμικ.

** ** *

Ο Κράντμον βρήκε τον Πόνκιμ στην βασιλική αίθουσα του παλατιού της Μάρβαθ. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν καθόταν μόνος στο τραπέζι των συμβούλων, και ήταν ντυμένος με μαύρο παντελόνι και μπότες, και πορφυρό πουκάμισο.

«Η Νότια Γη;» ρώτησε ο πρώην-σφετεριστής του Κοραλλένιου Θρόνου, που είχε ξυπνήσει από ένα δυνατό ταρακούνημα και με τα Πνεύματα να ουρλιάζουν στ'αφτιά του.

«Ναι, Κράντμον,» αποκρίθηκε, αργά, ο Πόνκιμ· και από την έκφρασή του έμοιαζε σκεπτικός. Μπροστά του βρισκόταν ένα γεμάτο ποτήρι κρασί, με μακρύ πόδι.

«Ο Μάργκανθελ,» είπε ο ευγενής του Ωκεανού, πλησιάζοντας. «Η Σαντέ'ενθιν είχε δίκιο.» Κάθισε στην καρέκλα, πλάι στον Βασιλιά του Σαραόλν. «Ο Μάργκανθελ έσπασε τον Κρύσταλλο του Νότου.»

Ο Πόνκιμ ήπιε μια μικρή γουλιά απ'το κρασί του. «Δε μπορούσαμε να κάνουμε κάτι για να τον σταματήσουμε. Ακόμα κι οι τρεις μας – εσύ, εγώ, και η Σαντέ'ενθιν– δεν θα ήταν ποτέ δυνατόν να τον σκοτώσουμε. Διαθέτει θεϊκές δυνάμεις. Όχι δυνάμεις πραγματικού Θεού, δόξα τοις Πνεύμασι, μα αρκετές για να μας μετατρέψει σε στάχτη, ή να μας στείλει στη Λήθη με μια σκέψη.»

Ο Κράντμον αναστέναξε, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του κι ακουμπώντας την πλάτη στην καρέκλα του. «Ήταν λάθος μας... Ή,

μάλλον, λάθος του Αφέντη μας... Η Μηχανή της Αναγέννησης, εννοώ.»

Τα σκοτεινά μάτια του Πόνκιμ στράφηκαν απειλητικά προς το μέρος του. «Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν δεν είναι Αφέντης μου, πλέον, Κράντμον. Ούτε δικό σου θα έπρεπε να είναι—»

«Δεν είναι.»

«—Όσο για την μηχανή, ναι, *ήταν* λάθος. Όπως και η άλλη καταραμένη μηχανή του *δασκάλου* μου, αυτή που θα μας μετέτρεπε όλους σε διαολεμένους Μαγκραθμέλιους.»

Ο Κράντμον κατένευσε. Ύστερα, ρώτησε: «Πόνκιμ, τι θα κάνουμε, αν ο Μάργκανθελ, μετά, έρθει εδώ;...»

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν μειδίασε. Μπορούσε να διακρίνει τρόπο στα γαλανά μάτια του συνεταίρου του. Δεν τον αδικούσε· κι ο ίδιος αισθανόταν τρομοκρατημένος. «Θα πνιγούμε, Κράντμον, μέσα στις στάχτες που δημιουργήσαμε...»

Ο ευγενής του Ωκεανού έσφιξε τα δόντια. «Όχι! Η μοίρα μου δεν είναι να πνιγώ. Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν μού είχε πει—»

«Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν ήταν ψεύτης, φίλτατε Κράντμον,» τον διέκοψε, χωρίς να δυναμώσει τη φωνή του, ο Πόνκιμ. Κι ο ίδιος, όμως, δεν πίστευε τα λόγια του. Ο δαίμονας, κατά πάσα πιθανότητα, είχε δει τα όνειρα/οράματα για τα οποία τους είχε μιλήσει· ωστόσο, αυτά τα όνειρα δεν είχαν πραγματοποιηθεί –τουλάχιστον, όχι μέχρι στιγμής–, και ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν είχε χαθεί, μαζί με τον καταραμένο Σοφό του Κύκλου του Φτερού Φάλμαριν... κι οι δυο είχαν πάει κάπου όπου κανείς δεν ήξερε.

«Διάβολοι!» έφτυσε ο Κράντμον, θυμωμένος. «Ίσως θάπρεπε, τελικά, να επιστρέψω στο Βασίλειο του Ωκεανού, Πόνκιμ.»

«Κάντο αυτό και είμαστε όλοι χαμένοι, ανόητε,» τόνισε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Μόνο ενωμένοι έχουμε κάποια ελπίδα ν'αποκτήσουμε όσα επιθυμούμε –διαιρεμένους θα μας κομματιάσουν.»

Ο Κράντμον αντιλαμβανόταν τη σοφία στα λόγια του. «Τι θα κάνουμε με τον Μάργκανθελ;» ρώτησε. «Θέλω να κυβερνήσω, όχι να καταστραφώ από μια τρελή οντότητα, ξεχασμένη στο χρόνο!»

Ο Πόνκιμ ήπια το μισό του κρασί, με μια γουλιά. «Τι θα κάνουμε με τον Μάργκανθελ...» μουρμούρισε. Η φωνή του δυνάμωσε, απότομα: «Έχεις εσύ κάποια ιδέα, φίλτατε Κράντμον;»

«Όχι.»

«Το φαντάστηκα.»

** ** *

Η Αάνθα ξύπνησε από ένα δυνατό ταρακούνημα. Πετάχτηκε όρθια πάνω στο κρεβάτι της, ενώ στο μυαλό της μπορούσε ν'ακούσει ένα σιγανό, μα ενοχλητικό, ζουζούνισμα, λες και πολλοί άνθρωποι προσπαθούσαν να μιλήσουν μαζί.

«Πνεύματα του Ωκεανού...» ψιθύρισε, κοιτώντας τριγύρω και διαπιστώνοντας πως πρέπει να ήταν περασμένα μεσάνυχτα.

Τι είχε συμβεί; Σεισμός; Μάλλον.

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι της, ενώ η λάμπα στο ταβάνι ταλαντευόταν. Ευτυχώς, ο σεισμός δεν είχε συνεχιστεί, όμως αυτό που η Βασίλισσα του Ωκεανού είχε νιώσει ήταν ένα ισχυρό –πολύ ισχυρό– ταρακούνημα. Νόμιζε ότι το ίδιο το παλάτι της Όρφαλχ θα έπεφτε.

Πλησίασε το κλειστό της παράθυρο και ατένισε, πίσω απ'το τζάμι, την μεγάλη πόλη: Κανένα από τα χτίρια δε φαινόταν να έχει υποστεί ζημιές. Παραμέρισε τα πορφυρά μαλλιά της απ'το μέτωπο, ξεφυσώντας. Τελικά, δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο· μονάχα μια τυχαία δόνηση.

Η Αάνθα επέστρεψε στο κρεβάτι της, μπαίνοντας κάτω απ'τα σκεπάσματα. Πού να ήταν ο Βένγκριλ, τώρα; Άραγε εκείνος είχε αισθανθεί το ταρακούνημα;

** ** *

«Τι!» Ο Βένγκριλ ανασηκώθηκε, τυλιγμένος στην κάπα του. «Τι ήταν αυτό;»

Και οι υπόλοιποι της ομάδας του σηκώνονταν, ενώ οι φρουροί έμοιαζαν ανήσυχοι.

«Σεισμός,» είπε η Τάθβιλ. «Αλλά σύντομος, Μεγαλειότητα... δόξα τοις Πνεύμασι.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή φαινόταν υπνωτισμένος, έχοντας πάρει, πάλι, εκείνη την χαμένη έκφραση που έπαιρνε ορισμένες φορές. Τα τυφλά του μάτια κοιτούσαν το κενό. «Τα Πνεύματα...» ψιθύρισε.

Η Αλζάρα ανησυχούσε γι' αυτόν, μα κι εκείνη το είχε αισθανθεί. Τα Πνεύματα είχαν ουρλιάξει μέσα στο μυαλό της· ένα ουρλιαχτό που ερχόταν από μακριά, από τα νότια... «Ω, όχι...» ψέλλισε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια και πρώην-ιέρεια του Φιδιού. «Ω, όχι...» Ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή, και άρχισε να κλαίει, ενώ εκείνος τύλιγε τα χέρια του γύρω απ' τους ώμους της.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Βένγκριλ, παραξενεμένος. «Τι τρέχει;»

«Βασιληά μου,» είπε η Χόλκραδ, «η Νότια Γη αποσταθεροποιήθηκε.» Ο παγερός αγέρας που ερχόταν από τα Αργκανθικιανά Όρη έπαιρνε τα μακριά, κορακίσια μαλλιά της, κάνοντάς τα να κυματίζουν.

«Δεν καταλαβαίνω,» είπε ο Βένγκριλ.

«Έχει, μήπως, σχέση με...;» άρχισε ο Σόλμορχ, προσπαθώντας να θυμηθεί κάτι που του είχε, κάποτε, πει ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού Φάλμαριν.

«Τον Μάργκανθελ,» τον βοήθησε η Μάνζρα, πλησιάζοντας τους ευγενείς της κατασκήνωσης, μαζί με την εκπαιδευόμενη της, Θάρκα,

κόρη της μακαρίτισσας Σόλρα, διοικήτριας της έπαυλης του Άρχοντα Ζάρβημ και πατέρα της Βαρονέσας Τάθβιλ.

«Τον Θεό, τον αναγεννημένο Θεό,» είπε ο Σόλμορχ. «Θυμάμαι τώρα. Ο Φάλμαριν είχε πει ότι ήταν πολύ επικίνδυνος.»

«Ναι, Άρχοντά μου,» κατένευσε η Μάνζρα, καθώς καθόταν κοντά τους, τυλιγμένη στην κάπα της· η Θάρκα, φυσικά, πήρε θέση πλάι στην εκπαιδεύτριά της. «Και είναι μισός-Θεός, όπως συχνά μας θύμιζε ο Φάλμαριν.»

«Μακάρι ο Φάλμαριν να ήταν εδώ, τώρα,» είπε ο Σόλμορχ. «Ίσως να μπορούσε να μας εξηγήσει καλύτερα την κατάσταση...»

«Δε χρειάζονται πολλές εξηγήσεις,» τόνισε η Χόλκραδ. «Ο Μάργκανθελ έσπασε τον Κρύσταλλο –η Νότια Γη δεν υπάρχει πια· όχι όπως κάποιοι την ήξεραν, τουλάχιστον.»

«Τι εννοείς, Χόλκραδ;» ρώτησε ο Βένγκριλ. «Μίλα καθαρά, για μια φορά, διάολε!»

«Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε, ψυχρά, η μάγισσα, «όταν φύγει ένα Στήριγμα Ισχύος από τη θέση του, σύμφωνα με τους θρύλους, μεγάλη καταστροφή θα επέλθει. Οι Θεοί τοποθέτησαν τα Στηρίγματα Ισχύος για να σταθεροποιήσουν τον κόσμο, μετά από τις... ανατρεπτικές μηχανορραφίες του Μάργκανθελ... πάλι, σύμφωνα με τους θρύλους.»

«Μάλιστα,» είπε, εξίσου ψυχρά, ο Βένγκριλ.

«Και τι κάνουμε εμείς, τώρα;» έθεσε το ερώτημα ο Σόλμορχ.

«Κοιμόμαστε, και πηγαίνουμε να βρούμε τα παιδιά του Κάδγκερ, αύριο, ώστε να διασχίσουμε τα Αργκανθικιανά Όρη,» είπε ο Ζάρβημ, και όλοι στράφηκαν στο μέρος του.

«Πολύ σωστά, Άρχοντά μου,» συμφώνησε η Χόλκραδ. Και προς τον Σόλμορχ: «Ούτως ή άλλως, δεν υπάρχει κάτι που να μπορούμε να κάνουμε.»

«Κι άμα αυτός ο Μάργκανθελ αποφασίσει να έρθει και στη Βόρεια Γη;» ρώτησε ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ.

«Υπάρχουν άλλοι που ξέρουν καλύτερα από μας τι να κάνουν,» τον διαβεβαίωσε η Χόλκραδ.

«Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού;» είπε ο Σόλμορχ.

«Ναι, οι Σοφοί είναι μέσα σ' αυτούς,» ένευσε η μάγισσα.

«Εντάξει, τότε,» κατέληξε ο Βένγκριλ. «Ας κοιμηθούμε.»

«Θα επιθυμούσατε να διπλασιάσουμε τις φρουρές, Βασιληά μου;» ρώτησε ο Ρήφορβελ.

Ο Βένγκριλ στράφηκε στην Χόλκραδ. «Υπάρχει λόγος;»

Η μάγισσα κούνησε το κεφάλι αρνητικά, και ξάπλωσε, τυλιγμένη στην κάπα της και φορώντας την κουκούλα.

«Όχι,» είπε ο Βασιλιάς του Σαραόλν στον ευγενή από την Όρφαλχ.

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Ρήφορβελ, κι έπεσε κι αυτός για ύπνο.

Η Μάνζρα και η Θάρκα έφυγαν από κοντά τους, και πλησίασαν το μέρος όπου κάθονταν ο Τόλριν, η Μάερνομ, και ο Μέρθναρ.

Κάθισαν.

«Ήταν αυτό που φοβόμουν,» είπε η πολεμίστρια που, κάποτε, είχε επισκεφτεί τη Ζίρκεφ.

«Ποιο;» ρώτησε ο Τόλριν.

«Ο Μάργκανθελ,» εξήγησε η Μάνζρα. «Ο τρελός μισός-Θεός που ελευθερώθηκε στο νησί των κρυστάλλων. Κατέστρεψε την Νότια Γη, σπάζοντας τον Κρύσταλλο, μέσα στο παλάτι της Μάοχμπιν.»

«Πώς είσαι τόσο σίγουρη;» απόρησε η Μάερνομ, που καθόταν σ' έναν βράχο, με το σπαθί της έξω απ' το θηκάρι και ακουμπισμένο στα γόνατα, καθότι έκανε σκοπιά. Το κράνος της ήταν στο κεφάλι, και τα μακριά, ξανθά της μαλλιά έβγαιναν απ' τις άκριές του.

«Ο Φάλμαριν μάς είχε προειδοποιήσει γι' αυτό,» είπε η Μάνζρα. «Ήξερε πολλά. Πραγματικά, λυπήθηκα, όταν έμαθα για τον χαμό του.» Ένα δάκρυ κύλησε στο δεξί της μάγουλο.

«Πώς ήταν η Νότια Γη;» ρώτησε η Θάρκα την εκπαιδευτριά της.

«Παράξενο μέρος,» αποκρίθηκε η Μάνζρα. «Θα σου πω γι' αυτό, κάποια στιγμή. Μα όχι τώρα. Κοιμήσου – αύριο θα διασχίσουμε τα βουνά.»

Η Θάρκα δεν ήθελε ούτε να κοιτάζει τ' Αργκανθικιανά Όρη, που ορθώνονταν ανατολικά τους. Έτσι, δίχως να στρέψει το βλέμμα της προς αυτά, έπεσε για ύπνο, τυλιγμένη στην κάπα της και προσπαθώντας να προσποιηθεί πως βρισκόταν κάπου ζεστά, ενώ, στην πραγματικότητα, πάγωνε ολόκορμη.

«Μάερνομ,» είπε ο Μέρθναρ, «θες να ξεκουραστείς κι εσύ; Θα συνεχίσω εγώ τη σκοπιά σου, ώσπου να χαράξει.»

«Ευχαριστώ,» ένευσε η πολεμίστρια. «Νομίζω πως χρειάζομαι λίγο περισσότερο ύπνο σήμερα.»

Ο Μέρθναρ πήρε τη θέση της στον βράχο, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του. Για κάνα δεκάλεπτο, όλοι έμειναν σιωπηλοί, και, όταν ο άντρας στράφηκε, πάλι, στους άλλους, διαπίστωσε πως εκείνοι κοιμόνταν. Το βλέμμα του πήγε στην Μάνζρα, που η όψη της ήταν κρυμμένη μέσα στην κουκούλα της κάπας της. Τα μάτια του δεν κινήθηκαν, για κάποια ώρα. Θα την προτιμούσε με λιγότερα ρούχα, και πιο κοντά του –

Σταμάτα να σκέφτεσαι έτσι! μάλωσε τον εαυτό του. Ήταν ένα λάθος· ξεκόλλα! Γύρισε απ' την άλλη, ατενίζοντας τα παγωμένα Αργκανθικιανά Όρη. Αυτά θα έχεις ν' αντιμετωπίσεις αύριο. Και δε θα είναι καθόλου εύκολο.

** ** *

Η Ζέκαλ ξύπνησε αμέσως, όταν τα πάντα ταρακουνήθηκαν γύρω της. Ολάκερη η άμαξα έτρεμε.

Ύστερα, η αναταραχή έπαψε.

Η Δούκισσα του Έβμορ έστρεψε το κεφάλι της στην Σαντέ'ενθιν, η οποία κοιμόταν παραδίπλα – ή, μάλλον, δεν κοιμόταν, πια· είχε κι αυτή ξυπνήσει.

«Αφέντρα,» ψιθύρισε η Ζέκαλ. «Σεισμός!»

Η Σαντέ'ενθιν βλεφάρισε, σα να σκεφτόταν· έπειτα: «Μα τα Πνεύματα!» Έκλεισε τα μάτια κι ακούμπησε την πλάτη στο κάθισμά της.

Η Ζέκαλ ξεροκατάπιε. «Τι... τι είναι, Αφέντρα;...» ρώτησε, δειλά.

Η Σαντέ'ενθιν άνοιξε, απότομα, τα μάτια και τη χαστούκισε. «Σου έχω πει να μη με λες 'Αφέντρα' εδώ!»

Η Δούκισσα την κοίταξε έτοιμη να κλάψει, κρατώντας το μάγουλό της και τρέμοντας.

Ξεφυσώντας, η Σαντέ'ενθιν είπε: «Με συγχωρείς, Ζέκαλ... Κάτι τρομερό συνέβη, και με αναστάτωσε.»

Η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ ηρέμησε, κατάπιε το σάλιο της· δεν τολμούσε να ρωτήσει.

«Η Νότια Γη καταστράφηκε,» εξήγησε η Σαντέ'ενθιν, βλέποντας την απορία στο πρόσωπο της Δούκισσας.

«Καταστράφηκε, Ρεζέλα;...» έκανε η Ζέκαλ, αποκαλώντας την, τώρα, με το όνομα που είχαν συμφωνήσει. «Πώς;...»

«Ξέρεις τίποτα για τα Κέντρα Σταθερότητας;» θέλησε να μάθει η Σαντέ'ενθιν.

Η Δούκισσα του Έβμορ κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Για το Φτερό του Φοίνικα;»

«Αυτό που οι θρύλοι λένε πως βρίσκεται στο παλάτι της Μάρβαθ;»

Τελικά, όντως, μόνο οι θρύλοι το λένε ότι βρίσκεται εκεί, συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν, θυμούμενη την μάχη με τον Φάλμαριν και τους συντρόφους του, στο «Κέντρο Σταθερότητας» της Βόρειας Γης. «Ναι. Τι ξέρεις γι' αυτό, Ζέκαλ;»

«Υπάρχει πραγματικά;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. Κι αυτό ήταν αλήθεια... περίπου. Γιατί το Φτερό υπήρχε κάπου, αν όχι στο παλάτι της Μάρβαθ.

«Έχω ακούσει πως όποιος ελέγχει το Φτερό, ελέγχει και τη Βόρεια Γη,» είπε η Ζέκαλ. «Μα πρέπει νάναι ψέματα, γιατί οι Σαραολνιανοί,

σίγουρα, δεν ελέγχουν τη Βόρεια Γη. Είναι, στο κάτω-κάτω, όλοι τους απολίτιστοι...»

Η Σαντέ'ενθιν μειδίασε. «Δεν ξέρεις και πολλά, Δούκισσα,» παρατήρησε. «Αλλά δεν πειράζει. Όσο λιγότεροι γνωρίζουν γι' αυτά τα πράγματα, τόσο το καλύτερο...»

Τώρα, η Ζέκαλ αισθανόταν *τελείως* μπερδεμένη...

Καταλαβαίνοντάς το, η Σαντέ'ενθιν γέλασε.

Κάποιος χτύπησε την πόρτα της άμαξας, και η φωνή του Διοικητή Νάρβικ ακούστηκε: «Είστε καλά, Δούκισσά μου;»

«Ναι, διοικητά,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ. «Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα.»

«Ένας μικροσεισμός ήταν,» είπε ο Νάρβικ, και, ύστερα, οι δυο γυναίκες άκουσαν τα βήματά του ν'απομακρύνονται.

Και οι περισσότεροι στη Βόρεια Γη έτσι θα νομίζουν, συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν. Αλλά η δική μου πατρίδα –η μελλοντική μου Αυτοκρατορία– καταστράφηκε... Καταραμένε Μάργκανθελ. Καταραμένε Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. Ο Ερημοχαμένος δαίμονας τα είχε αρχίσει όλα τούτα –εκείνος, πραγματικά, έφταιγε. Δεν έπρεπε ποτέ να τον είχα εμπιστευτεί. Αλλά τότε θα ήμουν αυτή που είμαι τώρα; αναρωτήθηκε.

Και ποια είσαι τώρα; ρώτησε μια φωνή, προερχόμενη από βαθιά μέσα της.

Η Αρχιέρεια του Φιδιού.

Ήσουν η Αρχιέρεια του Φιδιού.

Θα γίνω η Βασίλισσα του Άργκανθικ!

Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν έλεγε ότι θα γινόσουν Κοσμοκράτειρα της Νότιας Γης, ότι θα σ'αποκαλούσαν Τρισμέγιστη του Νότου.

«Σκάσε...!» μουρμούρισε η Σαντέ'ενθιν, κάνοντας πίσω τα μαλλιά της και κουνώντας το κεφάλι της.

«Πώς είπατε, Αφέντρα;» ψιθύρισε η Ζέκαλ.

«Μη με λες 'Αφέντρα',» τόνισε, σταθερά, η Σαντέ'ενθιν.

«Ναι... Ρεζέλα.»

«Ωραία.»

Η Πνευματίστρια τράβηξε το κάλυμμα απ'τον καθρέφτη μπροστά τους, ύψωσε το ένα της χέρι, δείχνοντας το κάτοπτρο, και άρθρωσε ένα όνομα που πάγωσε τη ράχη της Ζέκαλ:

«Πόνκιμ.»

Η Σαντέ'ενθιν περίμενε λίγο, προτού το πρόσωπο του Βασιληά του Σαραόλν παρουσιαστεί.

«Το ένιωσες;» τον ρώτησε. «Τα Πνεύματα ουρλιάζουν.»

Εκείνος ένευσε καταφατικά. «Φυσικά και το ένιωσα, αγαπητή Σαντέ'ενθιν,» αποκρίθηκε. «Η Νότια Γη καταστράφηκε· ο Μάργκανθελ επιτέλεσε το έργο του...»

«Ποιο έργο του;» έτριξε τα δόντια η Σαντέ'ενθιν. «Έκανε κομμάτια την πατρίδα μου! Την Αυτοκρατορία μου!»

«Μην αφήνεις την οργή να θολώνει την κρίση σου, Σαντέ'ενθιν,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, «γιατί, σύντομα, θα χρειαστεί να δράσουμε... ή μπορεί να χρειαστεί να δράσουμε.»

«Πιο συγκεκριμένα;» είπε η Πνευματίστρια.

«Έλα απο δώ.» Ο Πόνκιμ ύψωσε το χέρι του, και ο καθρέφτης φώτισε με διάφορα χρώματα, μετατρεπόμενος σε εσωδιαστασιακή πύλη.

«Επιστρέφω,» είπε η Σαντέ'ενθιν στην τρομαγμένη (όπως πάντα όταν έβλεπε «μαγεία») Δούκισσα, και πήδησε μέσα στο κάτοπτρο, για να βρεθεί στο υπνοδωμάτιο του Βασιληά του Σαραόλν, στο παλάτι της Μάρβαθ.

Παρατήρησε πως και ο Κράντμον βρισκόταν εδώ, καθισμένος σε μια καρέκλα, πλάι στο γραφείο. «Απαρτία,» σχολίασε η Ζιρκεφιανή.

«Δε χαίρεσαι που με βλέπεις, Σαντέ'ενθιν;» ρώτησε ο ξανθομάλλης ευγενής του Ωκεανού.

«Λίγο, υπό αυτές τις συνθήκες,» αποκρίθηκε εκείνη, ειλικρινά. Και στράφηκε στον Πόνκιμ, που ήταν όρθιος. «Τι θέλεις να μου πεις;»

«Θέλω να σε προειδοποιήσω, Σαντέ'ενθιν, ότι ο Μάργκανθελ πιθανώς να μην αρκεστεί στην καταστροφή της Νότιας Γης.»

«Δηλαδή, μπορεί να έρθει εδώ; Ή στον Ωκεανό;»

«Ναι.»

«Κι αν είναι νεκρός;» έθεσε το ερώτημα ο Κράντμον. «Πού το ξέρετε ότι ακόμα κι ο ίδιος θα γλίτωσε απ'την καταστροφή της Νότιας Γης;»

«Φυσικά και γλίτωσε,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Το πολύ-πολύ, το κορμί του να πέθανε· το πνεύμα του, αναμφίβολα, συνεχίζει να ζει.»

«Και αυτό είναι που, ουσιαστικά, πρέπει να πεθάνει,» τόνισε ο Πόνκιμ.

«Τρέχα βρες τον, Μεγαλειότατε,» κάγχασε ο Κράντμον. «Τώρα, θα έχει κατοικήσει άλλο σώμα.»

«Είναι πολύ πιθανό,» συμφώνησε ο Πόνκιμ, σκεπτικός, και αγνοώντας τον ειρωνικό τόνο στα λόγια του συνεταίρου του.

Η Σαντέ'ενθιν κάθισε πάνω στο γραφείο. «Τότε, αποκλείεται ποτέ να τον εντοπίσουμε... μέχρι να δράσει.»

«Όταν δράσει, θα είναι, πλέον, αργά, αγαπητή Σαντέ'ενθιν,» της θύμισε ο Πόνκιμ.

«Το ξέρω,» είπε εκείνη. *Τους περνά όλους για ηλίθιους, μα την Έρημο; αναρωτήθηκε.*

Ο Κράντμον γέλασε.

Οι άλλοι δύο στράφηκαν στο μέρος του.

«Τι είναι τόσο αστείο;» ρώτησε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, στενεύοντας τα μάτια της.

«Το ότι χρειαζόμαστε βοήθεια,» εξήγησε ο ευγενής του Ωκεανού. «Δε νομίζω πως μπορούμε να κάνουμε κάτι μόνοι μας.»

Ο Πόνκιμ βλεφάρισε. «Νομίζω πως ξέρω τι έχεις κατά νου, Κράντμον... αλλά δε μ'αρέσει.»

«Δεν έχεις επιλογή, Πόνκιμ,» τόνισε ο ευγενής του Ωκεανού.

Η Σαντέ'ενθιν κοίταξε μια τον Βασιληά του Σαραόλν και μια τον πρώην-σφετεριστή του Κοραλλένιου Θρόνου. «Για ποιο πράγμα μιλάτε;» ρώτησε.

Ο Πόνκιμ στράφηκε στο μέρος της. «Ο φίλτατος Κράντμον πιστεύει πως χρειαζόμαστε την βοήθεια των Σοφών του Κύκλου του Φτερού –και έχει δίκιο. Γιαντό κιόλας»–τώρα, στράφηκε στον ευγενή του Ωκεανού–«θα πάει να τους βρει...»

«Όχι, Πόνκιμ,» διαφώνησε ο Κράντμον. «Όχι εγώ.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

Φόραν

Η Βαρονέσα Τάθβιλ σε θέλει.»

Η Μάερνομ ύψωσε το βλέμμα της και κοίταξε τον ξανθό στρατιώτη, καθώς καθόταν πλάι σε μια μικρή φωτιά, μαζί με τον Τόλριν, τον Μέρθναρ, τη Μάνζρα, και την Θάρκα.

«Έρχομαι, Όρντιβηλ,» αποκρίθηκε, και σηκώθηκε όρθια. Τούτη τη φορά ήξερε γιατί την καλούσε η Βαρονέσα.

Ακολούθησε τον ξανθό πολεμιστή, και έφτασε εκεί όπου η Τάθβιλ και οι υπόλοιποι ευγενείς της κατασκήνωσης έπαιρναν το πρωινό τους. Η Μάερνομ έκανε μια σύντομη υπόκλιση, καλημερίζοντάς τους.

«Έτοιμοι;» ρώτησε η Βαρονέσα.

«Δύο ακόμα θέλουμε,» αποκρίθηκε η Μάερνομ. «Προς το παρόν είμαστε εγώ, η Μάνζρα, η Θάρκα, και ο Μέρθναρ.»

Η Τάθβιλ στράφηκε στον Όρντιβηλ, πλάι στην Μάερνομ. «Πώς σε λένε εσένα;»

«Όρντιβηλ, Βαρονέσα μου,» υποκλίθηκε ο στρατιώτης.

«Θα έρθεις μαζί μας,» είπε η Τάθβιλ. «Αλλά χωρίς το χιτώνα σου με το Σαραολνιανό έμβλημα. Θα παριστάνεις έναν απλό Αργκανθικιανό μισθοφόρο. Κατανοητό;»

«Μάλιστα, Βαρονέσα μου.»

«Ωραία. Βρες κι έναν ακόμα, και είμαστε εντάξει. Μετά, συναντήστε μας όλοι εδώ. Και γρήγορα,» πρόσταξε η Τάθβιλ.

«Μάλιστα, Βαρονέσα μου,» είπαν, σχεδόν συγχρόνως, η Μάρνομ και ο Όρντιβηλ, και έφυγαν, πηγαίνοντας να εκτελέσουν τις διαταγές της.

Η πολεμίστρια επέστρεψε στους φίλους της. «Η Βαρονέσα θέλει να ετοιμαστούμε και να τη συναντήσουμε.»

Η Μάνζρα σηκώθηκε όρθια και έβγαλε το χιτώνα της με το Σαραολνιανό έμβλημα, μένοντας μόνο με την φολιδωτή πανοπλία που, τώρα, φορούσε. Συγκεκριμένα, είχε κοιμηθεί μ' αυτήν –όπως κι όλοι οι υπόλοιποι στρατιώτες είχαν κοιμηθεί με τις αρματωσιές τους–, γιατί κανείς δεν ήξερε αν είχαν ακόμα ξεφορτωθεί τους Αργκανθικιανούς, και έπρεπε να είναι επιφυλακτικοί.

«Άντε, μικρή,» είπε στην Θάρκα.

Εκείνη αναστέναξε και μιμήθηκε την εκπαιδευτριά της. Όλ' αυτά είχαν αρχίσει να την κουράζουν, πολύ.

Ο Μέρθναρ ήταν ήδη έτοιμος. Θηκάρωσε το σπαθί του, λέγοντας: «Πάμε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μάρνομ, αφού κι αυτή ξεφορτώθηκε το χιτώνα της. Έσκυψε και φίλησε τον Τόλριν, χαιρετώντας τον. Ύστερα, εκείνη κι οι άλλοι τρεις πήραν τα άλογά τους και βάδισαν προς τη μεριά της Βαρονέσας, τραβώντας τα απ' τα γκέμια. Καθ' οδόν, συνάντησαν τον Όρντιβηλ και τον Κόργκαρ, οι οποίοι θα τους συντρόφευαν.

Η Τάθβιλ, ο Σόλμορχ, και ο Ζάρβημ ήταν τυλιγμένοι σε κάπες και φορούσαν κουκούλες, καθώς στέκονταν πλάι στ' άτια τους.

«Ιππεύσατε,» πρόσταξε ο δεύτερος τους στρατιώτες, κι εκείνοι ανέβηκαν στις σέλες των ζώων τους.

Ο Βένγκριλ ήταν παραδίπλα, μαζί με την Χόλκραδ και τον Ρήφορβελ. «Καλή τύχη,» τους είπε. «Και νάχετε τα μάτια σας

ανοιχτά. Αν δε μπορέσετε να βρείτε οδηγό σύντομα, επιστρέψτε, και θα επιχειρήσουμε να διασχίσουμε τα βουνά μόνοι μας.»

«Αν δε βρούμε οδηγό, Βασιληά μου, θα δυσκολευτούμε πολύ,» εξήγησε ο Ζάρβημ. «Τα Αργκανθικιανά Όρη είναι ιδιαίτερα δύσβατα το Χειμώνα.»

«Όμως ο χρόνος μάς πιέζει,» τόνισε ο Βένγκριλ. «Δε θέλουμε να μας βρουν τα σκυλιά του Τάσμαριθ.»

«Θα κάνουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε,» υποσχέθηκε ο Σόλμορχ, και έσφιξε χέρια με τον Βασιληά του Σαραόλν.

Έπειτα, ανέβηκε στ'άτι του. «Οδήγησέ μας, Ζάρβημ,» είπε, καθώς η Βαρονέσα και ο πατέρας της καβαλίκευαν, εκατέρωθέν του.

Ο Άρχοντας ξεκίνησε να καλπάζει. Ο Σόλμορχ έκανε νόημα στους πολεμιστές τους, και όλοι τον ακολούθησαν. Ο ήχος των οπλών των αλόγων τους ακουγόταν δυνατός, μέσα στη σιγαλιά του πρωινού.

Κατά τη διάρκεια του μικρού ταξιδιού τους, ο ευγενικός γόνος της οικογένειας Έχμελθ δεν πρόσεχε γύρω του. Το μυαλό του ταξίδευε αλλού –πίσω, στο Σαραόλν, όπου κατοικούσε η οικογένειά του: η γιαγιά Μάρβηλ και η αδελφή του, Βίνμη. Πίστευε πως τίποτα κακό δε θα τους είχε συμβεί, γιατί η έπαυλή τους βρισκόταν νότια-ανατολικά της Μάρβαθ, ενώ είχε ακούσει πως έπαθαν μεγάλες ζημιές όσοι ήταν μέσα στην πρωτεύουσα, ή δυτικά απ'αυτήν· το υπόλοιπο Σαραόλν ήταν ανέπαφο. Ωστόσο, ο Σόλμορχ δε μπορούσε να μην ανησυχεί, επειδή στον πόλεμο ποτέ δεν ξέρεις· ίσως μια ομάδα Μαγκραθμέλιων να είχε περάσει απο κεί και να είχε ρημάξει το μέρος... Κατάπιε χολή, καθώς στο νου του έρχονταν φρικιαστικές εικόνες: η έπαυλή του να καίγεται, η γιαγιά και η αδελφή του να πεθαίνουν από το ατσάλι δαιμονανθρώπων...

Όχι, δε μπορεί να έχουν συμβεί αυτά τα πράγματα, συλλογίστηκε ο Σόλμορχ. *Όχι ξανά!* πρόσθεσε, καθώς θυμόταν τον θάνατο του πατέρα του από τους Μαγκραθμέλιους, και τον αμέσως επόμενο θάνατο της μητέρας του από τη στενοχώρια της.

«Είσαι θλιμμένος,» παρατήρησε η Τάθβιλ, που ήπνευε πλάι του.

«Υπάρχει κάποιος λόγος για να μην είμαι θλιμμένος;» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

Τώρα, και η Βαρονέσα αισθάνθηκε μια μελαγχολία να την καταλαμβάνει. *Πράγματι, υπάρχει κάποιος λόγος για να μην είμαστε θλιμμένοι, έτσι όπως έχει έρθει η κατάσταση;* αναρωτήθηκε. Οι δαιμονάνθρωποι βρίσκονταν μέσα στο Σαραόλν, ένας σφετεριστής καθόταν στο θρόνο, έχοντας αιχμάλωτη τη Βασίλισσα Δήνκα, η οποία, πριν λίγο καιρό, παραλίγο να ρίξει το Βασίλειο σε πόλεμο με τους γείτονές του, και τώρα, η Τάθβιλ και οι σύντροφοί της έπρεπε να πάνε σ' αυτούς τους γείτονες –τους ύπουλους Αργκανθικιανούς–, προκειμένου να ζητήσουν βοήθεια, συνάπτοντας συμμαχία μαζί τους. Επιπλέον, σα να μην έφταναν όλα τούτα, είχαν μάθει πως ο Κάρχοκ, ο ίδιος ο Βασιλιάς του Άργκανθικ, έστελνε τους στρατιώτες του να ληστεύουν το λαό του (!), ο οποίος είχε αρχίσει να τον θεωρεί τρελό...

** ** *

Ο Ζάρβημ τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του, σταματώντας το και υψώνοντας το χέρι. «Εδώ είμαστε,» φώναξε.

Ο Σόλμορχ βλεφάρισε· ούτε που είχε καταλάβει για πότε πέρασε η ώρα. Κοίταξε τον ουρανό, για να δει τη θέση των ήλιων. Διαπίστωσε πως ο Λούντρινχ είχε βγει απ' την Ανατολή, και ο Βάνσπαρχ τώρα μόλις ξεμύτιζε απ' τη Δύση. Ύστερα, έστρεψε το βλέμμα εμπρός του, και ατένισε ένα μικρό χωριό στους πρόποδες των βουνών.

«Πάμε να βρούμε τα παιδιά αυτού του Κάδγκερ,» είπε, αφιππεύοντας.

Οι υπόλοιποι ακολούθησαν το παράδειγμά του.

«Ηρεμα,» πρότεινε ο Ζάρβημ. «Δε θέλουμε να τρομάξουμε τους χωρικούς· είναι φιλήσυχοι άνθρωποι.»

Πλησίασαν το χωριό, αλλά, πριν μπουν, τρεις άντρες πετάχτηκαν από ένα κοντό τείχος στα δεξιά τους, βαστώντας τεντωμένα τόξα.

Την ίδια στιγμή, τρεις χωρικοί ακόμα βγήκαν από μερικούς θάμνους στ'αριστερά, βαστώντας κι αυτοί τεντωμένα τόξα· οι δύο ήταν γυναίκες.

«Φιλήσυχoi άνθρωποι;» μούγκρισε ο Σόλμορχ, καθώς το δεξί του χέρι κατέβαινε στη λαβή του ξίφους του πατέρα του.

«Ποιοι είστε, ξένοι;» ρώτησε ένας απ'τους άντρες, στην Αργκανθικιανή Γλώσσα.

Ο Σόλμορχ την γνώριζε, αλλά, φυσικά, όχι τόσο καλά όσο την Σαραολνιανή ή την Κοινή Αρμπεναρκιανή, η οποία χρησιμοποιείτο ευρύτερα. Συγκεκριμένα, οι περισσότεροι αυτήν μιλούσαν, εκτός από μερικούς απομονωμένους ανθρώπους –όπως ήταν οι κάτοικοι του εν λόγω χωριού, υπέθετε ο ευγενής.

«Ταξιδιώτες,» αποκρίθηκε... στην Κοινή Αρμπεναρκιανή, για να δει αν την ήξεραν (*Δε μπορεί να μην την ξέρουν!*).

«Όχι απ'το Άργκανθικ;» ρώτησε ο άντρας, καχύποπτα –στην Αργκανθικιανή.

«Απ'το Άργκανθικ είμαστε,» είπε ο Ζάρβημ στον Σόλμορχ... στην Σαραολνιανή.

Ο ευγενής του Οίκου των Έχμελθ φοβήθηκε για λίγο μην την ήξεραν οι χωριάτες, αλλά, μάλλον, κάτι τέτοιο δεν ίσχυε, αν έκρινε από τις εκφράσεις στα πρόσωπά τους. «Αργκανθικιανοί είμαστε,» τους απάντησε, στην Αργκανθικιανή. «Αλλά προτιμούμε τη χρήση της Κοινής στα ταξίδια μας.»

Ο τοξότης τον ατένισε συνοφρυωμένος. Ο Σόλμορχ αναρωτήθηκε γιατί, αφού, ούτως ή άλλως, απ'ό,τι γνώριζε, οι περισσότεροι κάτοικοι του Άργκανθικ την Κοινή χρησιμοποιούσαν. Βέβαια, αυτοί οι χωριάτες, εδώ πέρα, μπορεί και να μην το ήξεραν... *Μάλλον, απίθανο κάτι τέτοιο, όμως...*

«Αν ήρθατε στις περιοχές μας για να ληστεύσετε, ήρθατε σε λάθος μέρος!» δήλωσε ο χωρικός, στην Κοινή τώρα.

«Ψάχνουμε για έναν οδηγό, κύριε,» είπε ο Ζάρβημ. «Γιατί να έρθουμε να ληστεύσουμε; Σου μοιάζουμε για ληστές;»

«Εμένα, πάντως, μου μοιάζετε για ξένοι,» φώναξε μια απ'τις γυναίκες με τα τόξα.

«Ναι, δεν είμαστε απ'τα μέρη σας,» ένευσε ο Σόλμορχ.

«Γιαυτό κιόλας χρειαζόμαστε οδηγό,» πρόσθεσε η Τάθβιλ: «για να περάσουμε τα βουνά.»

«Και γιατί πιστεύετε ότι θα βρείτε εδώ οδηγό;» ρώτησε ο άντρας.

«Θυμάμαι κάποιον ονόματι Κάδγκερ,» είπε ο Ζάρβημ. «Τον γνώριζα κάποτε.»

«Τον γέρο-Κάδγκερ;» έκανε η γυναίκα. «Είναι νεκρός τώρα.»

«Θυμάμαι, επίσης, πως είχε παιδιά,» πρόσθεσε ο Ζάρβημ. «Έχει κανένα απ'αυτά ακολουθήσει το επάγγελμά του;»

«Ψάχνεις τον αδελφό μου, επομένως,» συμπέρανε η γυναίκα.

Ο Ζάρβημ την καλοκοίταξε: Ήταν ψηλή, με μακριά, ξανθά μαλλιά, και πρέπει να είχε δει, περίπου, σαράντα-πέντε Χειμώνες. «Είσαι η Γάνα; Η μικρότερη κόρη του Κάδγκερ;»

«Ακριβώς,» ένευσε η γυναίκα. «Κι εσείς ποιος είστε;»

«Ο Ζάρβημ. Αλλ' αποκλείεται να με ξέρεις· ήσουν μωρό, όταν σε γνώρισα.

»Θα μπορούσες, τώρα, να μας πας στον αδελφό σου; Φόραν είναι το όνομά του, σωστά;»

«Σωστά,» είπε η Γάνα, και έκανε νόημα στους συγχωριανούς της να κατεβάσουν τα τόξα τους. «Ακολουθήστε με.» Ξεκίνησε να βαδίζει, με τον άνεμο να παρασέρνει την κάπα της.

Ο Ζάρβημ έγγενεψε στους δικούς του να προχωρήσουν, και μπήκαν στο χωριό.

«Ας είμαστε προσεκτικοί,» ψιθύρισε ο Σόλμορχ στον Μέρθναρ, πίσω του. Εκείνος ένευσε καταφατικά, κοιτώντας το μέρος τριγύρω.

Τα χτίρια ήταν από πέτρα, και οι οροφές τους από ξύλο. Κανένα πανδοχείο δε φαινόταν· μάλλον, δεν έχουν και πολλούς επισκέπτες εδώ, συμπέρανε ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ. Στην πλατεία του χωριού βρισκόταν ένα μεγάλο πηγάδι, απ'όπου οι ντόπιοι πρέπει

να έπαιρναν όλο το νερό που τους χρειαζόταν· ο Σόλμορχ αμφέβαλε αν είχαν υδρευτικό σύστημα.

Οι χωρικοί τούς κοιτούσαν καχύποπτα, και δεν ήταν λίγοι εκείνοι που είχαν έτοιμα κοντά τους τσεκούρια και μπαστούνια. *Μάλλον, χρειάζεται να υπερασπίζονται τον εαυτό τους συχνά, εδώ πέρα.*

Η Γάνα τούς οδήγησε σε μια καλύβα, στα ανατολικά του χωριού. Μετά από αυτό το σημείο, άρχιζαν τα Αργκανθικιανά Όρη, που φαίνονταν κατάλευκα και επικίνδυνα, με απότομες πλαγιές, απύθμενους γκρεμούς, προεξέχοντες βράχους, και δασώδεις περιοχές, όπου, αναμφίβολα, μπορούσε κανείς εύκολα να χάσει το δρόμο του. *Δεν έχουμε ελπίδα χωρίς οδηγό,* συμπέρανε ο Σόλμορχ. *Θα πεθάνουμε από το κρύο –αν είμαστε τυχεροί... Ρίγησε.*

Η μικρότερη κόρη του Κάδγκερ χτύπησε την πόρτα της καλύβας. «Αδελφέ!» φώναξε.

Μια γυναίκα άνοιξε· ήταν γύρω στα τριάντα, με μαύρα μαλλιά και γαλάζιο, χοντρό φόρεμα. «Καλημέρα, Γάνα,» είπε. «Ο Φόραν λείπει. Πήγε για ξύλα, με την αυγή.»

«Κάποιοι τον ψάχνουν.» Η Γάνα παραμέρισε, για να φανούν ο Σόλμορχ και οι υπόλοιποι.

«Συγνώμη για την ενόχληση, κυρία μου,» είπε ο ευγενής της οικογένειας των Έχμελθ. «Ηρθαμε ζητώντας οδηγό για τα βουνά.»

Η γυναίκα έριξε μια ματιά στον Σόλμορχ, στον Ζάρβημ, και στην Τάθβιλ· ύστερα, το βλέμμα της πήγε στους οπλισμένους πολεμιστές πίσω τους, και τα μάτια της γούρλωσαν, τρομαγμένα. «Ποιοι είστε;» ρώτησε.

«Μη θορυβείστε, καλή μου κυρία,» αποκρίθηκε ο πατέρας της Βαρονέσας. «Δεν αποτελούμε απειλή για σας, μήτε για το χωριό σας. Προσωπικά, ονομάζομαι Ζάρβημ, και γνώριζα τον πατέρα του Φόραν, πολλά χρόνια πριν. Έτσι, περνώντας, πάλι, απο δώ, σκέφτηκα μήπως κάποιο από τα παιδιά του είχε ακολουθήσει το επάγγελμα του οδηγού, και μπορούσε να με βοηθήσει να διασχίσω τα Αργκανθικιανά Όρη...»

«Ο άντρας μου, νομίζω, θα ήταν πρόθυμος...» είπε, διστακτικά, η γυναίκα. «Με μια αρκετά καλή πληρωμή, φυσικά. Τα βουνά είναι επικίνδυνα το Χειμώνα.»

«Η πληρωμή θα είναι καλή,» τη διαβεβαίωσε ο Σόλμορχ.

Αυτό φάνηκε να καθησυχάζει, κάπως, την γυναίκα.

«Θα ήταν δυνατόν να περιμένουμε τον σύζυγό σας;» ρώτησε ο ευγενής.

«Τον ποιον;»

«Τον άντρα σας.»

«Ναι,» απάντησε η γυναίκα. «Αλλά... μπορείτε να μείτε μόνο εσείς οι τρεις»—εννοούσε τον Σόλμορχ, τον Ζάρβημ, και την Τάθβιλ—, «όχι και οι υπόλοιποι... Έχω τρία παιδιά μέσα.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε η Βαρονέσα. «Θα περιμένουμε έξω, μέχρι να έρθει ο άντρας σας. Θα αργήσει;»

«Ως το μεσημέρι θάναί εδώ, σίγουρα.»

«Εντάξει,» ένευσε η Τάθβιλ.

Η γυναίκα έκλεισε την πόρτα, μπαίνοντας, πάλι, στο σπίτι της.

«Θα βουλευτείτε μόνοι σας, υποθέτω...» είπε η Γάνα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ, καθώς καθόταν σε έναν βράχο. Έβγαλε την πίπα μέσ' απ' την κάπα του, και την άναψε.

Η μικρότερη κόρη του Κάδγκερ έφυγε.

Η Θάρκα χασμουρήθηκε.

«Δεν υπάρχει καμία ταβέρνα εδώ κοντά;» ρώτησε η Μάερνομ.

«Δε νομίζω,» είπε ο Σόλμορχ. «Τουλάχιστον, δεν είδα καμία, καθώς ερχόμασταν.»

«Το καλό είναι ότι εδώ είμαστε στο τέλος του χωριού, και δεν έχουμε όλους εκείνους τους χωρικούς γύρω μας,» παρατήρησε ο Μέρθναρ. «Δε μου φαίνονταν και τόσο φιλικοί.»

«Μάλλον, έτοιμοι να μας ανοίξουν το κεφάλι φαίνονταν,» διόρθωσε ο Όρντιβηλ.

«Φιλήσυχoi άνθρωποι...» έκανε ο Σόλμορχ, λοξοκοιτώντας τον Ζάρβημ.

«Είναι!» αποκρίθηκε ο πατέρας της Τάθβιλ, καπνίζοντας. «Απλά, είναι και λιγάκι καχύποπτοι με τους ξένους... και με το δίκιο τους, άλλωστε.»

Ύστερα, έμειναν για λίγο σιωπηλοί, προτού ο Σόλμορχ πει: «Αν αυτός ο Φόραν κάνει ως το μεσημέρι να έρθει, ο Βένγκριλ μπορεί να ανησυχήσει για μας –ή, μάλλον, σίγουρα θ’ ανησυχήσει. Καλύτερα θα ήταν, λοιπόν, να πάει κάποιος να τον ειδοποιήσει.»

Η Τάθβιλ κατένευσε, με το κουκουλωμένο της κεφάλι. «Σωστά.

»Μάερνομ. Θα επιστρέψεις στους άλλους και θα τους αναφέρεις τι συμβαίνει εδώ, όπως είπε ο Σόλμορχ.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια, απορώντας ξανά γιατί η Βαρονέσα συνεχώς διάλεγε εκείνη.

«Θυμάσαι το δρόμο, κοπελιά;» ρώτησε ο Ζάρβημ.

«Έτσι νομίζω, Άρχοντά μου,» είπε η Μάερνομ, καθώς ανέβαινε στη φοράδα της.

«Και, ύστερα, μην έρθεις, πάλι, εδώ,» πρόσταξε ο Σόλμορχ, «γιατί οι χωρικοί θ’ αρχίσουν να υποψιάζονται πως κάτι παράξενο συμβαίνει.»

«Μάλιστα, κύριε Σόλμορχ.»

«Και καλύτερα να φύγεις από τα δυτικά και, μετά, να στρίψεις βόρεια,» είπε ο Ζάρβημ. «Γιατί, αν πας κατευθείαν βόρεια, θα χρειαστεί να περάσεις μέσα από το χωριό τους, και, πάλι, θα είναι πολύ πιθανό να μας υποψιαστούν.»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

«Πήγαινε, τώρα,» έκανε η Τάθβιλ.

Η Μάερνομ σπιρουνίσσε τη φοράδα της και έφυγε, καλπάζοντας δυτικά.

«Ποιο είναι το σχέδιο, λοιπόν;» ρώτησε ο Σόλμορχ τον Ζάρβημ.

«Έχουμε και σχέδιο;» αποκρίθηκε εκείνος.

«Τι θα πούμε στον οδηγό, πατέρα,» διευκρίνισε η Τάθβιλ.

«Ότι θα τον πληρώσουμε, για να μας οδηγήσει στα βουνά, θυγατέρα μου· και ότι πρέπει να έρθει μαζί μας, γιατί έχουμε και κάποιους άλλους συντρόφους εδώ κοντά.»

«Όταν τον πάμε στον Βένγκριλ και στους υπόλοιπους, σίγουρα, θα καταλάβει πως είναι–» άρχισε ο Σόλμορχ.

«–Σαραολνιανοί,» συμφώνησε ο Ζάρβημ. «Αλλά, τότε, πλέον, θα είναι αργά γι'αυτόν, σωστά; Θα έχει μόνο μία επιλογή: να μας περάσει από τα Αργκανθικιανά Όρη... και να πληρωθεί γενναιόδωρα, βέβαια. Τούτο δεν είχαμε πει, εξ αρχής;»

«Ναι...» παραδέχτηκε ο Σόλμορχ, παρατηρώντας πως ο πατέρας της Τάθβιλ ήταν πολύ πρακτικός –κυνικός;– όταν χρειαζόταν.

Έτσι, περίμεναν την επιστροφή του Φόραν, βρισκόμενοι στην ανατολική μεριά του χωριού, όπου κανείς δεν ζύγωνε... ή, μήπως, *τώρα* κανείς δεν ζύγωνε, λόγω της παρουσίας τους; Δε μπορούσαν να ξέρουν –και δεν τους ενδιέφερε και τόσο άλλωστε. Όλοι ήθελαν να τελειώσουν γρήγορα μ'ετούτη την ιστορία· αισθάνονταν άβολα εδώ, λες και ήταν περιστοιχισμένοι από εχθρούς.

Τελικά, ένας άντρας φάνηκε να πλησιάζει την καλύβα του Φόραν: ήταν μεγάλος, και φορούσε πράσινη κάπα, με την κουκούλα στο κεφάλι, έτσι ώστε να κρύβει την όψη του· στον ώμο κουβαλούσε ένα δεμάτι ξύλα, και στο δεξί χέρι βαστούσε ένα μακρύλαβο τσεκούρι.

«Αυτός πρέπει να είναι...» μουρμούρισε ο Σόλμορχ.

Ο Ζάρβημ έγεννε καταφατικά.

Ο ξυλοκόπος έστρεψε το κεφάλι προς το μέρος τους, και έπαψε να βαδίζει. Μισοϋψωσε το τσεκούρι του. Δεν έμοιαζε να διστάζει να το χρησιμοποιήσει και σαν όπλο, εκτός από εργαλείο για να κόβει ξύλα.

«Μείνετε πίσω,» πρόσταξε ο Σόλμορχ τους στρατιώτες· και αυτός, η Τάθβιλ, και ο Ζάρβημ ζύγωσαν τον άγνωστο.

«Ο Φόραν;» ρώτησε, φιλικά, ο ευγενής, στην Αργκανθικιανή Γλώσσα.

«Ναι,» απάντησε ο ξυλοκόπος. «Τι θα θέλατε;»

«Είμαι ο Ζάρβημ,» είπε ο πατέρας της Τάθβιλ. «Σου θυμίζει κάτι το όνομα, Φόραν;»

«Όχι.» Η απάντησή του ήταν κοφτή και, μάλλον, ειλικρινής.

«Ήξερα τον πατέρα σου, τον Κάδγκερ, παλιά,» εξήγησε ο Ζάρβημ. «Ήταν οδηγός, και το ίδιο κι εσύ, απ'ό,τι άκουσα.»

«Καλά άκουσες, γέροντα,» αποκρίθηκε ο Φόραν. «Πώς θα μπορούσα να σε εξυπηρετήσω;» Με μια ξαφνική κίνηση, που αιφνιδίασε την Τάθβιλ, κάρφωσε το τσεκούρι του στο χώμα. Ύστερα, κατέβασε την κουκούλα απ'το κεφάλι, παρουσιάζοντας ένα σκληρό πρόσωπο με ψυχρά, γαλανά μάτια, γύρω απ'το οποίο ανέμιζαν μπλεγμένα ξανθόλευκα μαλλιά. Το στόμα του χανόταν μέσα στα πυκνά του γένια.

«Ψάχνουμε για κάποιον να μας περάσει από τα Αργκανθικιανά Όρη,» δήλωσε ο Ζάρβημ. «Η ανταμοιβή θα είναι καλή, Φόραν.»

«Πού ακριβώς θέλετε να πάτε;» ρώτησε ο άντρας. «Βόρεια; Νότια; Ανατολικά;»

«Ανατολικά,» είπε ο Ζάρβημ. «Στο Δουκάτο Έαροντ. Μπορείς να μας βγάλεις εκεί;»

«Ναι,» απάντησε, πάλι κοφτά, ο Φόραν. «Πόσα πλερώνετε;»

«Πενήντα.» Ήταν ο Σόλμορχ που μίλησε.

«Αργύρια;»

«Χρυσές κορόνες.»

Τα γαλανά μάτια του Φόραν στένεψαν. «Χρυσές κορόνες; Είμαστε σύμφωνοι, φ'λαράκο!» Έδωσε το χέρι του στον ευγενή.

Ο Σόλμορχ το έσφιξε, διαπιστώνοντας πως ήταν σκληρό και δυνατό.

«Πότε θέλετε να ξεκινήσουμε;» ρώτησε ο Φόραν.

«Σήμερα, αν είναι δυνατόν.»

«Έγινε! Είστε έτοιμοι; Εγώ μόνο τούτα τα ξύλα θέλω ν'αφήσω στη γυναίκα, και να πάρω φαί μαζί μου.»

«Τότε, ετοιμάσου και έλα να μας βρεις, πάλι, εδώ,» πρότεινε ο Σόλμορχ. «Θα πάμε να συναντήσουμε τους υπόλοιπους συντρόφους μας, που βρίσκονται λίγο πιο βόρεια απ'το χωριό σας.»

«'Ντάξει.» Ο Φόραν πήρε το τσεκούρι του από κάτω και μπήκε στην καλύβα του.

«Πολύ εύκολο δεν ήταν;» έκανε ο Σόλμορχ.

«Τι περίμενες, νέε μου;» μόρφασε ο Ζάρβημ.

Σε λίγο, ο Φόραν επέστρεψε, μ'ένα σακί στον ώμο.

«Δεν έχεις άλογο;» τον ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Όχι.»

Ο ευγενής πλησίασε τους μισθοφόρους, και είπε στον Κόργκαρ: «Κάθισε μ'αυτόν.» Έδειξε τον Όρντιβηλ. «Ο οδηγός θα πάρει το ζώο σου.»

Ο πολεμιστής υπάκουσε, μουρμουρίζοντας: «Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

Ο Σόλμορχ τράβηξε το άτι απ'τα γκέμια και το έδωσε στον Φόραν, ο οποίος το καβάλησε. Από τον τρόπο που καθόταν στη σέλα, δεν έμοιαζε να είναι και τόσο έμπειρος στην ιππασία.

Αυτό πιθανώς να μας καθυστερήσει, συλλογίστηκε ο ευγενής, καθώς ανέβαινε στο δικό του άλογο.

Έφυγαν από το χωριό, καλπάζοντας βόρεια, και, με την καθοδήγηση του Ζάρβημ, δεν άργησαν να φτάσουν στην κατασκήνωση των Σαραολνιανών, όπου και αφίππευσαν.

«Είστε πολλοί...» παρατήρησε ο Φόραν, κοιτώντας, παραξενεμένος, γύρω του.

Ο Σόλμορχ έκανε νόημα στον Βένγκριλ, που ένευσε, αργά. Ο Ρήφορβελ και ο Σίνορμαρ ήταν έτοιμοι να ξεσπαθώσουν.

Ο Φόραν πρόσεξε το έμβλημα πάνω στους χιτώνες των μισθοφόρων. «Είστε Σαραολνιανοί!» φώναξε, πιάνοντας τη λαβή του τσεκουριού που κρεμόταν στην πλάτη του.

«Πολύ σωστά,» του είπε ο Σόλμορχ, μιλώντας τώρα στην Κοινή Αρμπεναρκιανή.

Ο Φόραν τράβηξε το πελέκι του, βαστώντας το με τα δύο χέρια.

Πάραυτα, τριάντα σπαθιά βγήκαν απ'τα θηκάρια τους· το ίδιο κι αυτά του Βένγκριλ, του Σίνορμαρ, και του Ρήφορβελ. Η Χόλκραδ καθόταν σ'έναν βράχο και τους ατένιζε όλους γαλήνια. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν έκανε ούτε μια κίνηση, μα έδινε την εντύπωση πως τίποτα δεν ξέφευγε απ'το τυφλό του βλέμμα. Η Αλζάρα ήταν η μόνη από τους τρεις Πνευματιστές που δεν φαινόταν τόσο ήρεμη.

«Θα σε σκοτώσω!» κραύγασε ο Φόραν, στρεφόμενος στον Σόλμορχ και υψώνοντας το τσεκούρι του.

«Σκότώσέ με, Αργκανθικιανέ, και, μετά, είσαι νεκρός,» είπε ο ευγενής. «Αντιθέτως, αν δε με σκοτώσεις, και μας περάσεις από τα βουνά, θα κερδίσεις εκατό χρυσές κορόνες.»

«Είχες πει πενήντα!» έτριξε τα δόντια του ο Φόραν.

«Τώρα, το διπλασιάζω,» δήλωσε ο Σόλμορχ. «Εκατό χρυσές κορόνες –μόνο για να μας περάσεις από τα βουνά, ακόμα κι αν δε μας συμπαθείς. Εξάλλου, τα αισθήματα είναι αμοιβαία, νομίζω...» Το βλέμμα του συνάντησε αυτό του οδηγού, και ο ευγενής του Οίκου των Έχμελθ δε βλεφάρισε.

Ο Φόραν κατέβασε το τσεκούρι του, φανερά θυμωμένος και δύσπιστος –αλλά όχι, πλέον, επιθετικός. «Γιατί να σε πιστέψω, Σαραολνιανό σκυλί; Μπορεί να μη μου δώσεις τίποτα!»

«Έχεις δύο επιλογές, Φόραν,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ: «Η μία είναι να αρνηθείς να μας βοηθήσεις –θα σε σκοτώσουμε. Η άλλη είναι να μας περάσεις από τα βουνά –θα σε ανταμείψουμε. Εσύ διαλέγεις.»

«Πιστεύω πως είσαι συνετός, όπως ο πατέρας σου,» πρόσθεσε ο Ζάρβημ, ενώ ο παγερός αγέρας έπαιζε με τα λευκά του γένια.

«Τον είχες ξεγελάσει κι αυτόν, γέρο;» μούγκρισε ο Φόραν.

«Όχι,» απάντησε ο Ζάρβημ.

«Ποια είναι η επιλογή σου, Φόραν;» ρώτησε, σταθερά, ο Σόλμορχ.

«Θα σας οδηγήσω,» δήλωσε εκείνος. «Αλλά φροντίστε να κρατήσετε την υπόσχεσή σας, Σαραολνιανοί μπάσταρδοι.»

Ένας Αργκανθικιανός αποκαλεί εμάς ύπουλους! συλλογίστηκε η Τάθβιλ, προσπαθώντας να μη γελάσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

Καταμερισμός εργασίας

Ο Κράντμον φόρεσε ένα μπλε πουκάμισο με χρυσά κουμπιά, στεκόμενος μπροστά στον καθρέφτη του δωματίου του, ενώ πρωινό φως έμπαινε απ' το ανοιχτό παράθυρο.

Ήταν η τελευταία φορά που λειτουργούσε ως λακές του Πόνκιμ, έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό του. Και, ακόμα και τούτη τη φορά, δεν ενεργούσε σαν λακές –όχι ακριβώς, τουλάχιστον. Θα πήγαινε στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού επειδή ο ίδιος το ήθελε. Άλλωστε, δική του ιδέα ήταν. Παρ' όλ' αυτά, ο Πόνκιμ μπορούσε να στείλει κάποιον άλλο· ήταν Βασιληάς του Σαραόλν, στο κάτω-κάτω! Όμως, όχι, επέμενε να στείλει εκείνον. *Και, μήπως, είχε δίκιο; αναρωτήθηκε ο Κράντμον. Εγώ γνωρίζω πολύ περισσότερα πράγματα από έναν κοινό άνθρωπο, και οι Μαγκραθμέλιοι, σίγουρα, είναι εκτός συζήτησης. Δε μπορείς να στείλεις έναν δαιμονάνθρωπο να μιλήσει με ανθρώπους –πόσο μάλλον με Πνευματιστές, από τη στιγμή που τα τέκνα του Μάργκανθελ μισούν και φοβούνται τους «μάγους».*

Ο Κράντμον κούμπωσε, ιεροτελεστικά, τα χρυσά κουμπιά του πουκαμίσου του. Στο κάτω μέρος του σώματός του φορούσε ένα μαύρο, πέτσινο παντελόνι και μελανές, ψηλές μπότες. Έριξε επάνω του ένα δερμάτινο πανωφόρι και μια κάπα, και βγήκε απ' το δωμάτιο.

Στον διάδρομο αντίκρισε μια κουκουλοφόρο μορφή να έχει την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο και τα χέρια σταυρωμένα στο στέρνο. «Καλημέρα, φίλτατε Κράντμον.»

«Τράνθλας,» έφτυσε ο ευγενής του Ωκεανού, σα να επρόκειτο για βρισιά. «Τι θέλεις εδώ, Νυφίτσα; Με κατασκοπεύεις;»

«Χα-χα-χα-χα-χα...» γέλασε, αργόσυρτα, ο Τράνθλας. «Φίλτατε Κράντμον, συνεχώς σε κατασκοπεύω –όπως και όλους μέσα σε τούτο το παλάτι. Δες να με έβλεπες, αν δεν το επιθυμούσα;»

Ο Κράντμον συγκράτησε τον εαυτό του, για να μην εξαπολύσει πνευματική δύναμη και τον σκοτώσει επιτόπου. *Τυχερή Νυφίτσα· έχεις έναν βασιληά να σε προστατεύει –κι όχι έναν οποιοδήποτε βασιληά...* «Επομένως, επιστρέφουμε στο αρχικό μας ερώτημα: Τι θέλεις εδώ;»

«Ο Αφέντης Πόνκιμ πρόσταξε να σε οδηγήσω στον στάβλο, όπου ένα άλογο σε περιμένει –ένα ιδιαίτερο άλογο, το οποίο ζήτησε να προσέξεις,» αποκρίθηκε ο Τράνθλας.

«Τι ιδιαίτερο άλογο;» ρώτησε ο Κράντμον, μα η Νυφίτσα είχε ήδη αρχίσει να βαδίζει στον διάδρομο του παλατιού.

Καταραμένε μπάσταρδε! συλλογίστηκε ο ευγενής του Ωκεανού, και τον πήρε στο κατόπι.

Βγήκαν στον εντυπωσιακό κήπο του παλατιού της Μάρβαθ και βάδισαν πάνω σε λιθόστρωτα μονοπάτια, μέχρι που έφτασαν στον στάβλο.

«Εδώ είναι το άτι σου, φίλτατε Κράντμον,» είπε ο Τράνθλας, και τράβηξε έξω ένα λευκό άλογο με εξωτική όψη. Ήταν σελωμένο, και απ'τη σέλα του κρεμόταν ένας σάκος.

«Αυτό... αυτό είναι το άλογο της Χόλκραδ!» έκανε ο Κράντμον.

«Αλήθεια;» αποκρίθηκε ο Τράνθλας. «Πού να γνωρίζω εγώ για τέτοια πράγματα;» Έδινε την εντύπωση στον πρώην-σφετεριστή του Κοραλλένιου Θρόνου ότι έλεγε ψέματα, και το διασκεδάζε κιόλας.

Ο Κράντμον χάιδεψε τη λαβή του ξίφους που κρεμόταν απ'τη μέση του –τη λαβή του ξίφους του Βασιληά Βένγκριλ. *Φαίνεται πως έχω καταντήσει συλλέκτης των πραγμάτων των άλλων, τώρα τελευταία,* συλλογίστηκε, θυμούμενος και το Στέμμα του Ωκεανού, που είχε πάρει από την Αάνθα.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα με το άλογο, φίλτατε Κράντμον;» ρώτησε ο Τράνθλας, υψώνοντας ένα φρύδι, μέσ'απ'τη σκιά της κουκούλας του.

«Κανένα απολύτως,» αποκρίθηκε εκείνος, καβαλικεύοντας το ζώο.

«Ο σάκος περιέχει τρόφιμα,» του είπε ο Τράνθλας. «Ο Αφέντης Πόνκιμ φροντίζει για όλους.»

«Τι ευγενικό εκ μέρους του,» έκανε, ειρωνικά, ο Κράντμον. «Πες του ότι τον ευχαριστώ πολύ και του είμαι αιώνια ευγνώμων.»

Και, μ'αυτά τα λόγια, χτύπησε τα πλευρά του αλόγου με τα τακούνια των μποτών του, ωθώντας το σε ομαλό τροχασμό. Οι δύο φρουροί στην καγκελόπορτα άνοιξαν, για να περάσει, και ο ευγενής του Ωκεανού διέσχισε τους πλακόστρωτους δρόμους της Μάρβαθ και βγήκε απ'την δυτική πύλη.

Δεν ήξερε καθόλου τη γεωγραφία του Σαραόλν, μέχρι που ήρθε εδώ και μελέτησε μερικούς χάρτες. Αλλά, βέβαια, όλ'αυτά θα του φαίνονταν, μάλλον, άχρηστα στο μικρό του ταξίδι. Ο Πόνκιμ τού είχε πει, απλά, να στρίψει σε ένα μονοπάτι αριστερά –δηλαδή, νότια– και να το ακολουθήσει ώσπου να φτάσει στον Πύργο του Φτερού.

Ο Κράντμον είδε το μονοπάτι και έστριψε. *Αυτό είναι· δε μπορεί νάναι άλλο...* Κάλπασε, περνώντας ανάμεσα από ξερούς λόφους, με λίγη και χαμηλή βλάστηση. Κανένας άνθρωπος δε φαινόταν τριγύρω. Ερημιά. Χωρίς να το θέλει, ένα ρίγος τον διαπέρασε. Δεν ήταν και το πιο ευχάριστο πράγμα να βρίσκεσαι στη μέση του πουθενά...

Ο Κράντμον έμπηξε τα τακούνια των μποτών του στα πλευρά του αλόγου της Χόλκραδ, για να αναπτύξει ταχύτητα, και εξεπλάγη όταν το άτι άρχισε να τρέχει σαν τον άνεμο. Ο Πόνκιμ τού είχε εξηγήσει πως το μεταφορικό μέσο της μητέρας του ήταν γρήγορο, μα ο ευγενής του Ωκεανού δεν περίμενε να είναι τόσο γρήγορο. Απορούσε πού το είχε βρει η Χόλκραδ... Κανονικά, μέχρι το

λιόγερμα, έπρεπε να βρίσκεται στον Πύργο του Φτερού, όμως, με αυτό το άτι, ο Κράντμον υπέθετε πως θα ήταν εκεί ως το μεσημέρι.

Και, πράγματι, όταν οι δίδυμοι ήλιοι του Άρμπεναρκ είχαν σκαρφαλώσει στο κέντρο του ουρανού, ατένισε έναν πύργο εμπρός του, χτισμένο από καφετιά πέτρα. Ήταν στριφτός και η κορυφή του τριγωνική, σκεπασμένη με κεραμίδια. Ο ευγενής του Ωκεανού μπορούσε να νιώσει ισχυρή πνευματική ενέργεια να προέρχεται από το χτίσμα, το οποίο τον έκανε να αισθάνεται λες και είχε αλλάξει εποχή, τόσο αρχαίο τού φαινόταν.

Κατέβηκε απ' τ' άτι του και το πήρε απ' τα χαλινάρια, πλησιάζοντας την μεγάλη ξύλινη πόρτα του Πύργου του Φτερού –γιατί, σίγουρα, αυτός ήταν· δε μπορεί να υπήρχε κι άλλος πύργος μέσα στην ερημιά...

Χτύπησε δύο φορές, με τη γροθιά του. «Έρχομαι ζητώντας τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού.»

Ύστερ' από κάποια ώρα, η πόρτα άνοιξε, και ένας μελαχρινός άντρας με μακριά μαλλιά και μούσι στο σαγόνι παρουσιάστηκε. Φορούσε μαύρο χιτώνα. «Χαίρετε,» είπε. «Θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Είστε Σοφός του Κύκλου του Φτερού, υποθέτω· σωστά;» αποκρίθηκε ο Κράντμον.

«Ναι,» ένευσε ο άντρας. «Ονομάζομαι Μόρβον. Και εσείς ποιος είστε;»

«Ο Κράντμον...» Και το επόμενο δεν του άρεσε που το έλεγε –γιατί τον έκανε να μοιάζει λακές–, μα ήταν υποχρεωτικό: «Απεσταλμένος του Βασιληά Πόνκιμ του Σαραόλν.»

«Του Βασιληά Πόνκιμ...» έκανε ο Μόρβον. Προφανώς, δεν περίμενε έναν τέτοιο επισκέπτη. «Και τι επιθυμεί ο Βασιληάς Πόνκιμ από εμάς;»

«Επιθυμεί να ζητήσει τη βοήθειά σας,» εξήγησε ο Κράντμον. «Θα μπορούσα να περάσω, για να συζητήσουμε το θέμα πιο διεξοδικά;»

«Ασφαλώς, κύριε,» είπε ο Μόρβον. «Αφήστε έξω τον ίππο σας.»

Ο Κράντμον έδωσε το άτι της Χόλκραδ σε ένα δέντρο εκεί κοντά, και μπήκε στον Πύργο του Φτερού.

«Έχουμε ακούσει για σας, κύριε,» τον πληροφόρησε ο Μόρβον, καθώς βάδιζαν μέσα σε σιωπηλούς διαδρόμους.

Ο Κράντμον ένιωθε πως κάτι... μεγάλο γινόταν εδώ· τα Πνεύματα ούρλιαζαν, και πολύ ψυχική ενέργεια ήταν συγκεντρωμένη – περισσότερη απ' όση ο ευγενής μπορούσε να αισθανθεί έξω απ' τον Πύργο.

«Άσχημα λόγια, είμαι σίγουρος.»

Ο Μόρβον μειδίασε λεπτά (κοροϊδευτικά;). «Δεν κάνετε λάθος.»

Οδήγησε τον Κράντμον προς τα κάτω –ή, τουλάχιστον, εκείνος νόμιζε πως κατέβαιναν–, μέχρι που, τελικά, έφτασαν σε ένα σχετικά μικρό δωμάτιο, με τζάκι στον τοίχο, καναπέ σκεπασμένο με δέρματα, και μάλλινο χαλί στο πάτωμα.

«Μπορείτε να ξεκουραστείτε εδώ, κύριε.»

«Δεν ήρθα για να ξεκουραστώ, Σοφέ!» αντιγύρισε ο ευγενής από τον Ωκεανό. «Ήρθα για να μιλήσουμε. Είναι σημαντικό.»

«Δυστυχώς, οι υπόλοιποι κύριοι του Πύργου βρίσκονται απασχολημένοι, επί του παρόντος,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Θα πρέπει, επομένως, να μιλήσετε σε μένα. Παρακαλώ, καθίστε.»

«Δεν καταλαβαίνεις πόσο σημαντικό είναι αυτό!» είπε ο Κράντμον, δίχως να καθίσει. «Όλη η Βόρεια Γη μπορεί να κινδυνεύει. Η Νότια Γη έχει ήδη–»

«–καταστραφεί,» τον διέκοψε ο Μόρβον. «Το γνωρίζουμε, κύριε. Ο κύριος Φάλμαριν μάς είχε πληροφορήσει για τον Μάργκανθελ.»

«Για αυτόν ακριβώς ήρθα κι εγώ να μιλήσω,» εξήγησε ο Κράντμον, χαλαρώνοντας λίγο. *Τουλάχιστον, ξέρουν.* «Ο Βασιληάς Πόνκιμ θέλει να σας συμβουλευτεί –κι εγώ το ίδιο.»

«Καθίστε, παρακαλώ,» επέμεινε ο Μόρβον.

Ο Κράντμον κάθισε στον καναπέ, ξεφυσώντας. «Πες μου, λοιπόν, έχετε κάποιο σχέδιο, κάποια ιδέα, για να τον ξεφορτωθούμε; Είναι επικίνδυνος για όλο τον Άρμπεναρκ.»

Ο Μόρβον κάθισε λίγο πιο πέρα. «Για την ώρα, προσπαθούμε να τον εντοπίσουμε.»

Αυτό, αμέσως, κίνησε την περιέργεια του Κράντμον. «Πώς; Τούτη τη στιγμή, μπορεί να βρίσκεται μέσα σε οποιοδήποτε σώμα!»

«Ναι, αλλά έχουμε όλοι συνενώσει τις δυνάμεις μας, για να τον ξετρυπώσουμε,» είπε ο Μόρβον. Και, τώρα, ο ξανθομάλλης ευγενής μπορούσε να παρατηρήσει πως ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού ήταν αρκετά κουρασμένος, πράγμα που δεν είχε προσέξει πριν –και πράγμα που σήμαινε πως ο Μόρβον εξαντλούσε τον εαυτό του, επικαλούμενος ψυχική ενέργεια. «Και οι δικές σας δυνάμεις θα μας φαίνονταν χρήσιμες, κύριε...»

Εγώ; Να βοηθήσω αυτούς τους Σαραολνιανούς Πνευματιστές; αναρωτήθηκε ο Κράντμον. Του έμοιαζε αστείο. Αλλά γιατί όχι, αφού είχαν τον ίδιο σκοπό μ' εκείνον;

«Πρέπει, πρώτα, να μιλήσω με τον Βασιλιά Πόνκιμ,» αποκρίθηκε. Ούτε αυτό που έλεγε τώρα του άρεσε, γιατί, πάλι, τον έκανε να μοιάζει με λακέ.

«Όπως επιθυμείτε, κύριε,» είπε ο Μόρβον. «Αλλά θα μπορούσα να σας κάνω μια ερώτηση;»

«Γιατί όχι;...»

«Τι απέγινε ο κύριος Φάλμαριν;»

Ο Κράντμον μειδίασε. *Τι σε κάνει να νομίζεις ότι ξέρω, Σοφέ;* «Δυστυχώς, δεν έχω ιδέα.»

Ο Μόρβον δε φάνηκε να τον πιστεύει. «Προσπαθήσαμε, επανειλημμένως, να τον εντοπίσουμε, δίχως κανένα αποτέλεσμα...»

Ο Κράντμον ανασήκωσε τους ώμους. «Από τότε που χάθηκε μαζί με τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, κανείς δεν έχει ακούσει ούτε για τον έναν ούτε για τον άλλο...»

Ο Μόρβον ύψωσε ένα του φρύδι. «Μαζί με τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, είπατε, κύριε;»

«Ναι. Δεν το γνωρίζατε;»

«Όχι· κανένας δε μας είχε ενημερώσει. Πείτε μου κι άλλα. Τι ακριβώς συνέβη;»

Ο Κράντμον δεν έβλεπε το λόγο να μην μιλήσει ανοιχτά στον Σοφό του Κύκλου του Φτερού, έτσι του διηγήθηκε το περιστατικό με τον δαίμονα και το μέρος όπου ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν πίστευε πως βρισκόταν το Κέντρο Σταθερότητας.

«Μάλιστα...» είπε ο Μόρβον, σκεπτικός, όταν ο ευγενής του Ωκεανού τελείωσε.

Ο Κράντμον ανησύχησε μήπως είχε αποκαλύψει περισσότερα απ'όσα έπρεπε. Αλλά όχι· τι σημασία είχαν, πλέον, ο Φάλμαριν και ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν;... «Είναι και κάτι άλλο που πρέπει να μάθεις.»

«Τι, κύριε;» ρώτησε ο Μόρβον.

Ο Κράντμον τού είπε για τη μηχανή του δαίμονα, η οποία θα μετέτρεπε όλους τους ανθρώπους της Βόρειας Γης σε Μαγκραθμέλιους. Επίσης, του εξήγησε ότι η άλλη μηχανή στο νησί των κρυστάλλων ήταν τοποθετημένη εκεί, ώστε, στο τέλος, ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν να απορροφήσει τη συσσωρευμένη ψυχική ενέργεια και να αποκτήσει τις θεϊκές δυνάμεις του Μάργκανθελ.

Ο Μόρβον, τώρα, δε μίλησε, αλλά ήταν ακόμα πιο σκεπτικός από πριν. Ύστερ'από μερικά δευτερόλεπτα, είπε: «Επομένως, τίποτα δεν πήγε σύμφωνα με το σχέδιο του Αφέντη σας, κύριε...»

«Ναι. Αλλά ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν δεν είναι Αφέντης μου, πλέον. Μας εξαπάτησε, όλους.»

«Καταλαβαίνω,» ένευσε ο Μόρβον. «Και θα ήθελα να μιλήσω και με τον Πόνκιμ και τη Σαντέ'ενθιν, κάποτε.»

«Ίσως αυτό το *κάποτε* να είναι πολύ σύντομα,» είπε ο Κράντμον, υποψιαζόμενος πως πιθανώς και ο νέος Βασιλιάς του Σαραόλν να ήθελε να κουβεντιάσει με τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού.

«Μια τέτοια συνάντηση θα ήταν ενδιαφέρουσα για όλους, πιστεύω,» αποκρίθηκε ο Μόρβον.

«Η Σαντέ'ενθιν, όμως, κατά πάσα πιθανότητα, δε θα μπορεί να παραβρεθεί...»

«Ποιος ο λόγος;»

«Έχει επείγουσες δουλειές, τον τελευταίο καιρό.» *Μην περιμένεις να τα μάθεις όλα από μένα, Σοφέ.*

«Πάντως, η βοήθεια των τριών σας πιθανώς να μας φαινόταν πολύτιμη, για να εντοπίσουμε τον Μάργκανθελ· είστε όλοι ισχυροί Πνευματιστές, κύριε.»

«Θα μιλήσω με τον Πόνκιμ και, μάλλον, θα ξαναπεράσω απο δώ,» υποσχέθηκε ο Κράντμον.

«Θα θέλατε κάτι για φαγητό, κύριε, ώσπου να ξεκουραστεί το άλογό σας;» ρώτησε ο Μόρβον.

«Ό,τι έχετε ευχαρίστηση.»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού έφυγε απ'το δωμάτιο, αφήνοντας τον Κράντμον μόνο με τις σκέψεις του, να αναρωτιέται αν οι Πνευματιστές του Πύργου μπορούσαν, τελικά, να φανούν χρήσιμοι σ'αυτόν και τους συνεταίρους του.

Σε λίγο, ένας νεαρός ήρθε. Ήταν ξανθός και ντυμένος με γκριζο χιτώνα. Στα χέρια του κρατούσε ένα πιάτο με φαγητό και ένα ποτήρι με νερό, τα οποία έδωσε στον Κράντμον.

«Από τον δάσκαλο Μόρβον,» είπε, και έφυγε.

Ο ευγενής του Ωκεανού κοίταξε το γεύμα του: ψωμί, τυρί, ελιές, και ένα μικρό κομμάτι κρέας. Μόρφασε. «Δεν είναι και τόσο γενναιόδωροι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού...» μουρμούρισε. Άναψε το τζάκι, με μια απλή χειρονομία, και άρχισε να τρώει.

Ύστερα, αναπαύθηκε στον καναπέ, περιμένοντας να περάσει κάποια ώρα, για να ξεκουραστεί το άτι του και να μπορεί να επιστρέψει στην Μάρβαθ. Υπολόγιζε πως μέχρι το βράδυ έπρεπε να ήταν εκεί.

Ενώ καθόταν, μην ξέροντας τι να κάνει, μπορούσε να νιώσει τα Πνεύματα να βρίσκονται σε κίνηση, παντού γύρω του. Αναμφίβολα, αυτό οφειλόταν στις προσπάθειες των Σοφών να εντοπίσουν τον Μάργκανθελ. Αλλά και, γενικότερα, στο μέρος, υπέθετε ο Κράντμον. Μετά από τόσους αιώνες –χιλιετηρίδες;– εξάσκησης της

πνευματικής μαγείας εδώ πέρα, ήταν απόλυτα φυσικό ο ίδιος ο Πύργος να είχε αποκτήσει παράξενες δυνάμεις.

Πολύ ενδιαφέρουσα περίπτωση... συλλογίστηκε ο Κράντμον, που πάντοτε τον έλκυε οτιδήποτε το μυστικιστικό –έτσι, άλλωστε, είχε συναντήσει και τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. Στην αρχή, νόμιζε πως τον είχε επικαλεστεί από κάποια αρχαία εποχή του Άρμπεναρκ. Όμως, γρήγορα, αντιλήφθηκε ότι κάτι τέτοιο δεν ίσχυε· ο δαίμονας ζούσε εδώ και τώρα –ζούσε από την Αρχή του Χρόνου. Και είχε επιλέξει τον Κράντμον· τον είχε δει σε όνειρο, προφητικό όνειρο, που έλεγε πως θα γινόταν Βασιλιάς του Ωκεανού, και στο Βασίλειό του θα προσαρτούσε και την Βηλβένμηθ, την Άγρια Θάλασσα, και εκείνος θα ήταν που θα έλεγχε το θαλάσσιο εμπόριο σε όλο τον Άρμπεναρκ.

Ο Κράντμον αναστέναξε. *Όλα πήγαν τόσο στραβά...*

Όταν υπολόγιζε πως είχε περάσει αρκετή ώρα, σηκώθηκε απ'τον καναπέ, για να βγει απ'τον Πύργο του Φτερού. *Αραγε, θυμάμαι το δρόμο για να βρω την έξοδο;* αναρωτήθηκε. Δεν ήταν καθόλου σίγουρος... Αλλά, μόλις μπήκε σε έναν απ'τους διαδρόμους, συνάντησε τον νεαρό που του είχε φέρει το φαγητό.

«Θέλετε να αναχωρήσετε, κύριε;» ρώτησε ο... *μαθητευόμενος; Ναι, μαθητευόμενος πρέπει να είναι.*

«Ναι,» απάντησε, ξερά, ο Κράντμον.

«Ακολουθήστε με, παρακαλώ.»

Ο νεαρός τον πέρασε από διάφορους, σιωπηλούς διαδρόμους –ο ευγενής του Ωκεανού δεν ήταν σίγουρος αν απ'τους ίδιους τον είχε φέρει ο Μόρβον– και, τελικά, τον πήγε στην έξοδο του Πύργου, την οποία και άνοιξε.

«Καλό ταξίδι, κύριε,» του ευχήθηκε.

Ο Κράντμον δεν αποκρίθηκε. Ούτε κοίταξε πίσω του, καθώς ανέβαινε στ'άτι της Χόλκραδ και το χτυπούσε με τα γκέμια, για να ξεκινήσει. Το ζώο έφυγε με μεγάλη ταχύτητα.

Ο ουρανός από πάνω του ήταν μουντός, και ο ξανθομάλλης άντρας από τον Ωκεανό υπέθετε πως δε θα αργούσε να βρέξει. *Ελπίζω μόνο*

να καταφέρω να φτάσω στην Μάρβαθ προτού αρχίσει η βροχή... συλλογίστηκε.

Τελικά, δεν τα κατάφερε. Η βροχή τον έπιασε στον δρόμο, περίπου είκοσι χιλιόμετρα πριν από την πρωτεύουσα, ενόσω ακόμα βρισκόταν ανάμεσα στους λόφους. Ο Κράντμον καταράστηκε τα Πνεύματα, καθώς το νερό τον μαστίγωνε, οι αστραπές τον τύφλωναν, και οι βροντές έκαναν το κεφάλι του να κουδουνίζει. *Ευτυχώς που το άλογο της μάνας του Πόνκιμ είναι γρήγορο, και δε θ'αργήσω να φτάσω στην πόλη.*

Ένας κεραυνός χτύπησε ένα δέντρο κοντά του, και παραλίγο κι αυτόν. Το κατάλευκο άτι της Χόλκραδ αφήνιασε· χλιμίντρισε, και σηκώθηκε στα πισίνα του πόδια, κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά. Ο Κράντμον προσπάθησε να κρατηθεί επάνω στη σέλα του, μα γλίστρησε και έπεσε στο μουσκεμένο έδαφος, γεμίζοντας λάσπες.

«Ανάθεμα!...» μούγκρισε, βλέποντας το καταραμένο άλογο ν'απομακρύνεται, με την ταχύτητα της σκέψης.

Σηκώθηκε στα μπιτοφορεμένα πόδια του, και ξεκίνησε να βαδίζει, ακολουθώντας το μονοπάτι που οδηγούσε στην Μάρβαθ. Τα πάντα ήταν σκοτεινά γύρω του, και φωτίζονταν μόνο από τις αστραπές· επιπλέον, ο Κράντμον δε μπορούσε να περπατήσει γρήγορα, έτσι όπως ήταν το μέρος, γεμάτο λάσπες. Μάλλον, θ'αργούσε πολύ να φτάσει στην πρωτεύουσα, σ'αυτή την κατάσταση. Καλύτερα να επικοινωνούσε με τον Πόνκιμ, για να στείλει μερικούς καβαλάρηδες να τον πάρουν.

Έκλεισε τα μάτια και αυτοσυγκεντρώθηκε, ακουμπώντας τα χέρια του στους κροτάφους. *Πόνκιμ!*

Η απάντηση ήρθε αμέσως: *Τι τρέχει, Κράντμον;*

Το καταραμένο άλογο της μάνας σου με πέταξε μέσα στη βροχή. Στείλε κάποιον να με πάρει απο δώ.

Είσαι ένας μπελάς ολόκληρος, «αναστέναξε» ο Πόνκιμ.

Δε χρειάζομαι τους χαρακτηρισμούς σου. Θα στείλεις κάποιον;

Πού βρίσκεσαι ακριβώς;

Στον δρόμο για τη Μάρβαθ, ανάμεσα στους λόφους. Δεν πρέπει να είμαι μακριά απ'την πρωτεύουσα.

Εντάξει. Θα έρθουν μερικοί Μαγκραθμέλιοι να σε μαζέψουν. Ο Πόνκιμ διέκοψε την επικοινωνία.

«Θα έρθουν μερικοί Μαγκραθμέλιοι να σε μαζέψουν!» μουρμούρισε ο Κράντμον, πειραγμένος απ'τα λόγια του Βασιληά του Σαραόλν.

Συνέχισε να βαδίζει, τυλιγμένος στην κάπα του και κουκουλωμένος. Και, ύστερα από τρεις ώρες, περίπου (έτσι, τουλάχιστον, υπολόγιζε ο ευγενής του Ωκεανού), ατένισε τέσσερις ιππείς να έρχονται προς το μέρος του. Ύψωσε το δεξί του χέρι και εκείνοι σταμάτησαν.

«Αφέντη Κράντμον. Έλα,» είπε ένας Μαγκραθμέλιος.

Ο Κράντμον ανέβηκε πίσω από τον δαιμονάνθρωπο και ξεκίνησαν να καλπάζουν προς την Μάρβαθ.

** ** *

Ο Κράντμον άκουσε έναν χτύπο στην πόρτα του δωματίου του.

«Περάστε,» είπε.

Ο Πόνκιμ μπήκε, και τον κοίταξε καλά-καλά. Ο πρόην-σφετεριστής του Κοραλλένιου Θρόνου ήταν καθισμένος στην καρέκλα του γραφείου του, και τυλιγμένος σε μια μάλλινη ρόμπα· μια κούπα τσάι βρισκόταν εμπρός του.

«Έχασες το άλογο;» ρώτησε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

«Παραλίγο να σπάσω το λαιμό μου, πέφτοντας απ'αυτό το τρισκατάρατο, Πνευματοχτυπημένο ζώο, και με ρωτάς αν έχασα το άλογο;» μούγκρισε ο Κράντμον.

«Δεν είναι ένα οποιοδήποτε άλογο, ανόητε!» αντιγύρισε ο Πόνκιμ.

«Το παρατήρησα...» Κάτι έλεγε στον μπάσταρδο γιο του Βένγκριλ πως αυτό αποτελούσε και αρνητικό και θετικό σχόλιο.

«Δεν ήθελα να το χάσω, Κράντμον!»

Ο Κράντμον ανασήκωσε τους ώμους αδιάφορα, και ήπια μια γουλιιά τσάι.

Είναι ηλίθιος! κατέληξε ο Πόνκιμ. Είχε μια έντονη επιθυμία να τον κοπανήσει, άγρια, με τις πνευματικές του δυνάμεις. Προτιμώντας, όμως, να αποφύγει έναν καυγά –άλλωστε, και ο Κράντμον ήταν Πνευματιστής αρκετά ισχυρός, αν όχι τόσο ισχυρός όσο εκείνος–, ρώτησε: «Τι είπατε στον Πύργο;»

Ο ευγενής του Ωκεανού τού διηγήθηκε όλα όσα είχε κουβεντιάσει με τον Μόρβον.

Ο Πόνκιμ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. «Ωστε θέλει να πας να τους βοηθήσεις...»

«Και εσύ,» πρόσθεσε ο Κράντμον. Και αναρωτήθηκε, θυμωμένος: *Πώς πάντα βγάζει την ουρά του έξω;*

«Πολύ φοβάμαι ότι οι φροντίδες του Βασιλείου δε μου αφήνουν καθόλου ελεύθερο χρόνο, φίλτατε Κράντμον,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Δηλαδή, θα πρέπει να πάω, πάλι, εγώ!»

«Καλό θα ήταν. Θέλεις να εντοπίσουμε τον Μάργκανθελ, έτσι δεν είναι;»

«Δε μ'αρέσει αυτό, Πόνκιμ!» δήλωσε ο Κράντμον, καθώς σηκωνόταν όρθιος.

«Ποιο απ'όλα;» ρώτησε ο Βασιλιάς, υψώνοντας ένα του φρύδι, ερωτηματικά.

«Αυτό το παιχνίδι,» διευκρίνισε ο Κράντμον. «Εσύ, το Μεγάλο Αφεντικό – εμείς, οι υπηρέτες για τις βαριές δουλειές.»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Υποθέτεις πως κι η Σαντέ'ενθιν έχει την ίδια άποψη μ'εσένα.» Δε ρωτούσε.

«Έχει την ίδια άποψη μ'εμένα.»

«Πώς το ξέρεις; Εξάλλου, δεν είναι έτσι. Ο σκοπός είναι να επιβιώσουμε. Θυμάσαι τι είχαμε πει; Ενωμένοι, έχουμε δύναμη· διασκορπισμένους, θα μας κομματιάσουν.»

«Δε μπορώ να διαφωνήσω μ' αυτό...»

«Τότε, ποιο είναι το πρόβλημά σου, Κράντμον;» απαίτησε ο Πόνκιμ, ατενίζοντάς τον με αλύγιστο βλέμμα.

«Ήδη σου εξήγησα.»

Ο Πόνκιμ αναστέναξε. «Εκτελώ καθήκοντα βασιλιά· δε μπορώ να είμαι για καιρό μακριά απ' το θρόνο μου –ειδικά σε μια περίοδο σαν κι ετούτη!» *Πρέπει, τελικά, να είναι εντελώς ηλίθιος!* συλλογίστηκε. *Δε βλέπει τι γίνεται; Το μισό Βασίλειο είναι κομμάτια.*

Ο Κράντμον δε μίλησε· ήπιε μια ακόμα γουλιά τσάι.

«Απλά, ο καθένας μας κάνει τη δουλειά που μπορεί,» συνέχισε ο Πόνκιμ. «Η δική μου δουλειά είναι εδώ, στο θρόνο μου. Της Σαντέ'ενθιν στο Άργκανθικ. Και η δική σου, μάλλον, στον Πύργο του Φτερού, Κράντμον. Σκέψου το.» Γύρισε και βγήκε απ' το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Αργκανθικιανές μηχανορραφίες

Από το πρωί η Ζέκαλ κοιτούσε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί. Μήνυμα έμοιαζε, και ήταν σφραγισμένο με κόκκινο κερί, πάνω στο οποίο υπήρχε ένα σύμβολο: ένα τόξο κι ένα βέλος, διασταυρωμένα –το οικόσημο των Ράντβαν, της οικογένειας της Δούκισσας, που είχαν παράδοση στο να είναι μεγάλοι κυνηγοί. Βέβαια, η Σαντέ'ενθιν δε νόμιζε η ίδια η Ζέκαλ να συμπαθούσε και τόσο την εν λόγω ενασχόληση.

Γιατί, όμως, κοιτά, συνέχεια, αυτό το γράμμα; αναρωτιόταν η Πνευματίστρια. Κάτι θέλει από μένα. Το τελευταίο το συμπέρανε

επειδή, όποτε τα μάτια της Αρχόντισσας της Μαφ-νορχ άφηναν το μήνυμα, πήγαιναν επάνω της.

«Τι είναι, Ζέκαλ;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

Η Δούκισσα ύψωσε το βλέμμα και έγλειψε τα χείλη. Ήταν νευρική, πράγμα που η Πνευματίστρια νόμιζε πως η Ζέκαλ είχε ξεπεράσει, από τότε που είχαν... συμφιλιωθεί. «Ρεζέλα... θα μπορούσα να σου ζητήσω μια χάρη;»

«Εξαρτάται από τη χάρη,» απάντησε η Ζιρκεφιανή. «Πες μου.»

«Θα ήταν δυνατόν ν'ανοίξεις τούτο το μήνυμα, για μένα;» ρώτησε, δειλά, η Ζέκαλ.

«Γιατί; δε μπορείς μόνη σου;» παραξενεύτηκε η Σαντέ'ενθιν.

«Η μητέρα μου μου το έδωσε, για να το πάω στην θεία Άσλια,» εξήγησε η Ζέκαλ. «Θέλω να το ανοίξω και να το ξανακλείσω, δίχως κανείς να καταλάβει τίποτα. Και σκέφτηκα πως ίσως εσύ να μπορείς να με βοηθήσεις, με τις... δυνάμεις σου...» Η Δούκισσα δεν είχε ακόμα ξεπεράσει το φόβο της για τη μαγεία.

Η Σαντέ'ενθιν μειδίασε, μυστηριακά.

Γιατί χαμογελά έτσι; συλλογίστηκε η Ζέκαλ. Ζήτησα κάτι που δεν έπρεπε; Τι θέλω και παίρνω τέτοιες πρωτοβουλίες; Ίσως να ήταν καλύτερα, απλά, να κάνω, κάπως, το γράμμα να... «εξαφανιστεί». Τώρα, μπορεί να τα θαλάσσωσα –

«Δος μου το μήνυμα,» είπε η Σαντέ'ενθιν, απλώνοντας το χέρι της.

Η Δούκισσα τής το έδωσε, ενώ τα δάχτυλά της έτρεμαν.

«Μη με φοβάσαι περισσότερο απ'όσο χρειάζεται, Ζέκαλ,» τόνισε η Πνευματίστρια. «Θυμάσαι τι είχαμε πει;»

Η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ ένευσε καταφατικά. «Ναι, Ρεζέλα, θυμάμαι. Απλά... Ίσως να μη μπορείς να το ανοίξεις –ή να μη θέλεις –δε με πειράζει!...»

«Φυσικά και μπορώ να το ανοίξω,» χαμογέλασε η Σαντέ'ενθιν. Βαστώντας τις άκριες του μηνύματος με τα δύο χέρια, στένεψε τα μάτια, και αυτοσυγκεντρώθηκε. Η πορφυρή σφραγίδα σηκώθηκε,

ελαφρώς, και η Πνευματίστρια επέστρεψε το τυλιγμένο χαρτί στην Δούκισσα.

«Σ'ευχαριστώ, Ρεζέλα,» αποκρίθηκε εκείνη, ικανοποιημένη. Ύστερα, η ικανοποίηση χάθηκε απ'το πρόσωπό της. «Μπορείς να το κλείσεις, πάλι, έτσι;»

«Ναι.»

«Ωραία.»

Η Ζέκαλ ξετύλιξε το γράμμα της μητέρας της και άρχισε να το διαβάσει:

Αγαπητή Άσλια,

Όταν λάβεις τούτο το μήνυμα, σίγουρα, η κόρη μου θα βρίσκεται κοντά σου. Έρχεται στο Δουκάτο Σάρεντρεφ με σκοπό να παντρευτεί, ώστε, επιτέλους, το Έβμορ ν'αποκτήσει διάδοχο. Το θέμα, όπως θα καταλαβαίνεις, με απασχολεί τρομερά. Είμαι μεγάλη, πλέον, έχοντας πατήσει τα πενήντα, και επιθυμώ μια βεβαιότητα στο Δουκάτο του συζύγου μου. Μια βεβαιότητα που δεν έχω αισθανθεί από τότε που εκείνος ~~απεβίωσε~~ δολοφονήθηκε από τον Βασιληά Βένγκριλ, τα Πνεύματα να τον κατατρέχουν μέχρι τις τελευταίες του μέρες.

Ένα πράγμα μπορεί να μου δώσει την βεβαιότητα που αναζητώ –ένας γαμπρός, με όσο το δυνατόν μεγαλύτερο τίτλο· συγκεκριμένα, τόσο μεγάλο που να παραγκωνίζει αυτόν της κόρης μου. Εν ολίγοις, θέλω, ει δυνατόν, η Ζέκαλ να παντρευτεί κάποιον που θα την πάρει από το Έβμορ –κάποιον Δούκα τον οποίο ευνοεί το Συμβούλιο των Αρχόντων. Έτσι, ο γιος μου Νόζκαρ, ως το δεύτερο μεγαλύτερο παιδί του συζύγου μου, θα πάρει τη θέση του Δούκα, στο Έβμορ. Τον εμπιστεύομαι πολύ περισσότερο απ'την κόρη μου, που είμαι βέβαιη πως, κάποια στιγμή, θα καταστρέψει το Δουκάτο με τα

καμώματά της. Επίσης, ο Νόζκαρ είναι ήδη νυμφευμένος, με δύο παιδιά –δύο διαδόχους.

Ελπίζω να με καταλαβαίνεις, αδελφή... Κάνε μου αυτή τη χάρη –πάντρεψε την κόρη μου με κάποιον που να υποσκελίζει τον τίτλο της – και θα σου είμαι για πάντα ευγνώμων.

Είμαι σίγουρη πως η Ζέκαλ θα αντιδράσει, αν τις μιλήσεις ανοιχτά για κάτι τέτοιο· δε θα θέλει να εγκαταλείψει το Έβμορ και να μείνει, μέχρι το τέλος της ζωής της, κάπου άλλου – ειδικά από τη στιγμή που είναι Δούκισσα εδώ. Συνεπώς, θα πρέπει να την κάνεις η ίδια να ζητήσει να παντρευτεί το άτομο που θεωρείς κατάλληλο.

Αντιλαμβάνομαι πως τούτο ίσως να φάνει δύσκολο, όμως να είσαι σίγουρη πως η ευγνωμοσύνη μου θα είναι μεγάλη, Άσλια.

Εύχομαι κάθε ευτυχία σε σένα και στην οικογένειά σου,

Η αδελφή σου, Σιρίμα,
Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ

«Η σκύλα!...» έκανε η Ζέκαλ, τσακίζοντας το γράμμα μέσα στη γροθιά της. Η ίδια της η μάνα! Η Δούκισσα το ήξερε πως δεν τη συμπαθούσε, αλλά όχι και τόσο! «Η Πνευματοχτυπημένη αλόγα!» μούγκρισε, καθώς αισθανόταν ένα σφίξιμο στην κοιλιά και δάκρυα να συγκεντρώνονται στα μάτια της.

«Τι είναι, Ζέκαλ;» συνοφρυώθηκε η Σαντέ'ενθιν.

«...Τίποτα...» κλαψούρισε εκείνη, συνθλίβοντας το γράμμα περισσότερο.

«Είναι κάτι, Ζέκαλ –πες μου.» Η Δούκισσα είχε την εντύπωση πως επρόκειτο για προσταγή.

«Σε παρακαλώ, Σαντέ'ενθιν... Δεν είναι τίποτα... Άστο...» Ντρεπόταν. Γιατί, όμως; *Γιατί ντρέπομαι; Αυτή η σκύλα φταίει για*

όλα! Θέλει να με ρίξει απ'την εξουσία· θέλει να μου κλέψει το Δουκάτο! Θα τη σκοτώσω! Η Ζέκαλ έτρεμε ολόκορμη.

«Δώσε μου το γράμμα,» είπε, σταθερά, η Σαντέ'ενθιν, απλώνοντας το δεξί της χέρι. «Τώρα.»

Η Ζέκαλ κούνησε το κεφάλι. «...Όχι...»

Ξαφνικά, αισθάνθηκε μια εξώκοσμη δύναμη ν'ανοίγει τα δάχτυλά της, και η επιστολή της μητέρας της πετάχτηκε και, πάραυτα, βρέθηκε στη χούφτα της Σαντέ'ενθιν.

«Δεν έχεις τίποτα να κρύψεις από μένα, Ζέκαλ. Είμαι φίλη σου· μπορώ να σε βοηθήσω. Δε με θεωρείς φίλη σου, πια;» Η Ζιρκεφιανή δεν έκανε καμια κίνηση ν'ανοίξει το μήνυμα, θέλοντας να δείξει στην Δούκισσα πως περίμενε τη συγκατάθεσή της.

«Σε θεωρώ,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ. Είσαι φίλη μου, πρόσθεσε νοερά. *Ίσως η μοναδική μου φίλη...*

Η Σαντέ'ενθιν άνοιξε το γράμμα και το διάβασε. Συνοφρυώθηκε. «Δεν καταλαβαίνω,» είπε. «Αν παντρευτείς κάποιον Δούκα, θα χάσεις το δικό σου Δουκάτο; Γιατί, μα την Έρημο;» Τι παράξενα έθιμα που είχαν αυτοί οι άνθρωποι της Βόρειας Γης...

«Στο Άργκανθικ, αν παντρευτείς κάποιον με ισχυρότερο τίτλο απ'αυτόν που έχεις εσύ, πρέπει ν'αφήσεις τον δικό σου και να γίνεις σύζυγός του,» εξήγησε η Ζέκαλ. «Έτσι, συνηθίζεται εκείνοι με τους μικρούς τίτλους να θέλουν να προσκολληθούν σ'εκείνους με τους ισχυρούς, και το αντίστροφο: αυτοί με τους ισχυρούς τίτλους θέλουν να παντρευτούν αυτούς με τους μικρούς. Οπότε, για παράδειγμα, μια δούκισσα είναι λογικό να παντρευτεί έναν βαρόνο, ή κάποιον κατώτερο –τον αδελφό ενός βαρόνου, ας πούμε. Όπως καταλαβαίνεις, η δεύτερη από τις δύο οικογένειες –αυτή του βαρόνου– ωφελείται περισσότερο.»

«Αχά...» έκανε η Σαντέ'ενθιν, δίχως νάναι σίγουρη πως είχε καταλάβει απολύτως. Στη Ζίρκεφ τα πράγματα δεν ήταν τόσο μπλεγμένα. «Κι ένας δούκας δε γίνεται να παντρευτεί μια δούκισσα,

όπως προτείνει η μητέρα σου; Η δούκισσα, σ' αυτή την περίπτωση, θα χάσει τον τίτλο της;»

«Όχι πάντα,» απάντησε η Ζέκαλ. «Εξαρτάται από τη δύναμη της κάθε οικογένειας. Αν η διαφορά δύναμης είναι μεγάλη, τότε ο πιο ανίσχυρος χάνει τον τίτλο του.»

«Αμα λες 'διαφορά δύναμης'...;»

«Στρέμματα γης, πλούτος, στρατιωτική δύναμη, πολιτική επιρροή...»

«Αρχίζω και αντιλαμβάνομαι την κατάσταση,» παραδέχτηκε η Σαντέ'ενθιν. «Αλλά νόμιζα ότι το Δουκάτο σου είναι αρκετά ισχυρό, Ζέκαλ...»

«Είναι· γι' αυτό η μάνα μου θέλει η θεία Άσλια να μου βρει κάποιον που τον ευνοεί το Συμβούλιο των Αρχόντων. Και η θεία Άσλια μπορεί να κανονίσει εύκολα κάτι τέτοιο – είναι σύζυγος του Βαρόνου Χόρναρ, αδελφού του Βασιλιά.»

«Όταν τον ευνοεί το Συμβούλιο των Αρχόντων, τι γίνεται ακριβώς;» *Τι περίεργα έθιμα είν' αυτά, μα την Έρημο και τον Ποταμό;*

«Κατ' αρχήν, το Συμβούλιο δεν επεμβαίνει πάντα σε τέτοια θέματα. Επεμβαίνει μόνο όταν δε μπορούν ν' αποφασίσουν οι δύο Οίκοι ποιος θα κρατήσει τον τίτλο του και ποιος θα τον χάσει. Συνήθως, όμως, δεν προκύπτουν τέτοια προβλήματα, εκτός κι αν οι εν λόγω οικογένειες είναι, περίπου, ίσες σε δύναμη.»

«Μάλιστα...» ξεφύσησε η Σαντέ'ενθιν. «Τίποτα πιο πολύπλοκο δε μπορούσατε να είχατε σκαφιστεί, για να παντρευέστε;»

Η Ζέκαλ βλεφάρισε. «Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς... Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να καθορίζονται οι τίτλοι.»

«Έκανες, πάντως, μεγάλο λάθος, τσακίζοντας το γράμμα,» είπε η Σαντέ'ενθιν, αλλάζοντας θέμα.

«Γιατί;»

«Γιατί, τώρα, ξέρεις τι θα προσπαθήσει η θεία σου, και μπορείς να το αποφύγεις. Επομένως, ποιος ο λόγος να μην δώσεις το μήνυμα σ' αυτήν, όπως ζήτησε η μητέρα σου;»

Η Ζέκαλ το σκέφτηκε, για λίγο. «Ανάθεμα... Έχεις δίκιο, Σαντέ'ενθιν... Τι να κάνω τώρα;...»

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια μειδίασε. Άπλωσε το τσακισμένο γράμμα επάνω στον μηρό της και φάνηκε να το χαϊδεύει με τις ανοιχτές της παλάμες, μουρμουρίζοντας παράξενα λόγια που η Δούκισσα δε μπορούσε να καταλάβει. Σε λίγο, μπροστά στα έκπληκτα μάτια της Ζέκαλ, το χαρτί ίσιωσε.

Ενώσω η Αργκανθικιανή είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό, η Σαντέ'ενθιν τύλιξε, πάλι, το μήνυμα, το κράτησε απ'τις άκριες, και κοίταξε έντονα την σπασμένη σφραγίδα, κάνοντάς την να κλείσει, ξανά, και να επανέλθει στην αρχική της κατάσταση.

Το επέστρεψε στην Ζέκαλ, η οποία διαπίστωσε πως ήταν ακριβώς όπως της το είχε πρωτοδώσει η μητέρα της (!). Ύψωσε το βλέμμα στην μάγισσα, λέγοντας: «Ευχαριστώ...»

Η Σαντέ'ενθιν γέλασε.

Η Ζέκαλ την κοίταξε, έτσι που έμοιαζε να ρωτάει: «Γιατί γελάς;»

«Γελώ επειδή σ'εντυπωσίασε αυτό το απλό κόλπο,» είπε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Πού να δεις τα 'κόλπα' του Πόνκιμ με τις επιστολές –είναι ειδικός σε κάτι τέτοια.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Ήταν βασιλικός διπλωμάτης, στο κάτω-κάτω...

»Ο γραπτός λόγος είναι πολύ ευάλωτος, Ζέκαλ. Μπορείς να τον αλλάξεις· μπορείς να τον κάνεις να χαθεί· μπορείς να τον καταστρέψεις. Μπορεί να παρερμηνευτεί από κείνον που τον διαβάζει· μπορεί ν'αποκαλύψει μυστικά σε λάθος άτομα· μπορεί να προκαλέσει παρεξηγήσεις.»

Η Δούκισσα ένευσε, αργά.

«Διαφωνείς;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Όχι, καθόλου,» είπε η Ζέκαλ. «Τι προτείνεις να κάνω, τώρα, με τη θεία μου;»

«Τίποτα. Εμείς, εξάλλου, πηγαίνουμε για συγκεκριμένους σκοπούς στο Δουκάτο Σάρεντρεφ, σωστά;»

«Ναι.» Η Δούκισσα ανυπομονούσε η Σαντέ'ενθιν να εκπληρώσει την υπόσχεσή της σ' αυτήν: να την κάνει την ισχυρότερη γυναίκα στο Αργκανθικ.

Η Πνευματίστρια έβγαλε ένα βιβλίο απ' τον σάκο της και το άνοιξε. Ήταν ένας από κείνους τους τόμους που είχε βρει στον πυργίσκο του παππού της Ζέκαλ, αυτούς με το κλειδί στην κάτω-δεξιά γωνία. Γι' άλλη μια φορά, βυθίστηκε μέσα του, προσπαθώντας να βγάλει κάποιο νόημα σ' όσα ήταν γραμμένα εκεί. Όμως δε μπορούσε να καταλάβει τίποτα. Μερικά σύμβολα, ωστόσο, της κίνησαν το ενδιαφέρον. Έμοιαζαν με οικόσημα ευγενικών Οίκων. Τα έδειξε στην Δούκισσα του Έβμορ, μήπως τα ήξερε. Εκείνη κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Δεν πρέπει να είναι οικόσημα,» είπε. «Εκτός κι αν ανήκαν σε πολύ, πολύ παλιές οικογένειες...

»Γιατί σε ενδιαφέρουν τόσο αυτά τα βιβλία, Ρεζέλα;»

«Περιέργεια,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν.

Τότε, η άμαξα σταμάτησε.

Η Ζέκαλ παραμέρισε την κουρτίνα του παραθύρου πλάι της και ρώτησε τον έφιππο Διοικητή Νάρβικ: «Τι συμβαίνει;»

«Εννοείτε, γιατί σταματάμε, Δούκισσά μου;» αποκρίθηκε εκείνος. «Μα είναι μεσημέρι. Τα άλογα χρειάζονται ξεκούραση.»

«Εντάξει,» ένευσε η Ζέκαλ. «Έχουμε φτάσει ακόμα στο Δουκάτο Τάρμεν;»

«Μόλις μπήκαμε, Δούκισσά μου,» την πληροφόρησε ο διοικητής, καθώς αφίππευε.

Η Ζέκαλ άνοιξε την πόρτα της άμαξας και βγήκε. Έξω, η μέρα ήταν ηλιόλουστη, μειώνοντας αρκετά το κρύο του Χειμώνα. Η ομάδα της Αρχόντισσας της Μαφ-νορχ είχε σταματήσει στο πλάι της λιθόστρωτης δημοσίας, κοντά σε ένα σύδεντρο.

«Θα θέλατε κάτι, κύρια;» ρώτησε η Φοριζνίλ, πλησιάζοντας, ενώ οι στρατιώτες της Δούκισσας άναβαν φωτιές, και η Σαντέ'ενθιν έβγαине απ' την άμαξα.

«Αν ήθελα κάτι θα σ' το έλεγα, ανόητη!» αντιγύρισε η Ζέκαλ.

«Μάλιστα, κυρία,» αποκρίθηκε η κοπέλα, κατεβάζοντας το βλέμμα.

«Η φωτιά σας είναι έτοιμη, Δούκισσά μου,» είπε ο Νάρβικ, και η Ζέκαλ κι η Σαντέ'ενθιν κάθισαν κοντά στις φλόγες, επάνω σε μικρές πέτρες.

«Φέρε μας φαγητό, Φοριζνίλ,» πρόσταξε η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ, ενώ οι στρατιώτες της συγκεντρώνονταν γύρω απ'την άλλη φωτιά που είχαν ανάψει.

«Μάλιστα, κυρία,» είπε η υπηρέτρια, και σε λίγο πρόσφερε φαγητό στην Δούκισσα και στην «κυρία Ρεζέλα»: κουνέλι κρασάτο, ψητές πατάτες, και λευκό κρασί, τα οποία είχαν αγοράσει από ένα πανδοχείο του δρόμου, χτες το απόγευμα.

«Το γεύμα είναι κρύο, Φοριζνίλ!» διαμαρτυρήθηκε η Ζέκαλ.

Η κοπέλα χλόμιασε. «Θέλετε να το ζεστάνω, κυρία;»

«Φυσικά και θέλω να το ζεστάνεις!» τόνισε η Δούκισσα.

Η Φοριζνίλ πήρε τα πιάτα της «κυρίας Ρεζέλα» και της Αρχόντισσας της Μαφ-νορχ, και έβαλε το φαγητό μέσα σε ένα καζάνι. Έστησε ένα ξύλινο τρίποδο πάνω απ'τη φωτιά και κρέμασε εκεί το καζάνι, περιμένοντας.

Η Σαντέ'ενθιν δεν καταλάβαινε το λόγο γι'αυτή την ανοησία. Κι αν τα έτρωγαν λιγάκι κρύα, δηλαδή, τι θα γινόταν; Στο δρόμο βρίσκονταν, έτσι κι αλλιώς...

Μόλις το φαγητό ζεστάθηκε, η Φοριζνίλ το έβαλε, πάλι, στα πιάτα και το πρόσφερε στην Δούκισσα και στην «κυρία Ρεζέλα».

Η Ζέκαλ άρχισε να τρώει χωρίς να μιλά.

Το ίδιο και η Σαντέ'ενθιν, μα ήταν βυθισμένη σε σκέψεις. Το γράμμα που είχε δει σήμερα καταλάβαινε πως αποτελούσε ένα μικρό δείγμα των μηχανορραφιών που έκαναν οι Αργκανθικιανοί. Μια μάνα προσπαθούσε να ρίξει την κόρη της από τη θέση της Δούκισσας του Έβμορ· αυτό της έλεγε πολλά, και δυσάρεστα. Προφανώς, οι κάτοικοι τούτου του Βασιλείου δε δίσταζαν μπροστά σε τίποτα. Και η Σαντέ'ενθιν αναρωτιόταν πώς θα ήταν ποτέ

δυνατόν να καταφέρει να πάρει το θρόνο... *Μοιάζει να κυνηγάω ένα απ'τα φεγγάρια...*

Όμως είχε κάποιες πληροφορίες οι οποίες πιθανώς να τη βοηθούσαν. Κατ'αρχήν, δύο οικογένειες μισούσαν το Βασιληά Κάρχοκ, σύμφωνα μ'όσα της είχε πει η Ζέκαλ: οι Ρέγκοθ, ο μεγαλύτερος Οίκος του Δουκάτου Ντάναρλ, και οι Φαργκάθλιρ, ένας μικρότερος Οίκος του ίδιου Δουκάτου. Και οι δύο είχαν σοβαρούς λόγους: συγγενείς τους είχαν πεθάνει στα χέρια του τωρινού μονάρχη: ο Δούκας Μόρζαθ και η Αρχόντισσα Αβέλα, αντίστοιχα, οι οποίοι είχαν δολοφονήσει τον Βασιληά Νάβερ, πατέρα του Κάρχοκ.

Άλλη μια ευγενική οικογένεια που επιθυμούσε την εξουσία ήταν αυτή των Σογκράθων, του Δουκάτου Άρβεντμοκ, Βόρειοι Αργκανθικιανοί, τους οποίους οι Νότιοι φαινόταν να θεωρούν «άξεστους».

Τέλος, ήταν τα τωρινά συμβάντα στο Βασίλειο. Οι φήμες έλεγαν πως ο Βασιληάς έστελνε στρατιώτες του να ληστεύουν το λαό, επειδή είχε τρελαθεί. Πράγμα που στην Σαντέ'ενθιν περισσότερο με πλεκτάνη κάποιων εχθρών του Κάρχοκ έμοιαζε. Των Ρέγκοθ, ή των Φαργκάθλιρ... ή των Σογκράθων.

Ή άλλου ευγενικού Οίκου.

Και, τώρα που το σκεφτόταν, το τελευταίο της έμοιαζε πιο πιθανό. Γιατί; Μα, ασφαλώς, επειδή όλοι, αμέσως, τις τρεις προαναφερόμενες οικογένειες θα υποψιάζονταν, και ποτέ κανείς τους πραγματικούς υπαίτιους.

Μα τα Πνεύματα, την Έρμηο, και τον Ποταμό, αρχίζω να σκέφτομαι σαν Αργκανθικιανή! διαπίστωσε η Σαντέ'ενθιν, και ένα λεπτό μειδίαμα διαγράφηκε στα χείλη της.

«Τι είναι, Ρεζέλα;» ρώτησε η Ζέκαλ, παρατηρώντας τη να χαμογελά.

«Θα σου πω μετά,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν, καθώς ξαναβυθιζόταν στις σκέψεις της.

Ίσως μπορούσε, κάπως, να βρει τους υπαίτιους και να τους εκβιάσει- Ή, μάλλον, όχι· ας μην πήγαινε τόσο μακριά. Όχι από τώρα, τουλάχιστον. Για την ώρα, ας περιοριζόταν στο να τους βρει, και μόνο. Πώς θα μπορούσε να τους εντοπίσει; Αφού έκαναν ληστείες, ίσως ήταν δυνατόν να αιχμαλωτίσει κάποιον απ'τους «βασιλικούς στρατιώτες» και να τον ανακρίνει. Αλλ'αν αυτός δεν ήξερε ποιος είναι ο χρηματοδότης του; *Πιθανώς να μην ξέρει ακριβώς ποιος είναι ο χρηματοδότης του, μα, σίγουρα, θα ξέρει ποιος τον πληρώνει. Και, όταν το μάθω, θα πάω να τον βρω –και, τελικά, θα οδηγηθώ στους πραγματικούς αρχηγούς.*

Της άρεσε το σχέδιό της. Ήλπιζε, όμως, και να δούλευε. Κατ'αρχήν, θα συναντούσε «βασιλικούς στρατιώτες» που έκαναν ληστείες; Μάλλον, όχι, γιατί αμφέβαλε αν θα επιτίθονταν σε μια αρχοντική άμαξα, προστατευμένη από δώδεκα πάνοπλους καβαλάρηδες. *Τι να κάνω, για να τραβήξω την προσοχή τους;* αναρωτήθηκε η Σαντέ'ενθιν. Για μια στιγμή, σκέφτηκε να πάρει ένα άλογο και να αρχίσει να ταξιδεύει μόνη, όμως απέρριψε την ιδέα, γιατί το ότι ήταν Πνευματίστρια δε σήμαινε πως ήταν και άτρωτη· αν της ορμούσαν πολλοί μαζί από τριγύρω, κατά πάσα πιθανότητα, θα την σκότωναν.

Τελείωσε το φαγητό της και άφησε το πιάτο παραδίπλα.

Και η Ζέκαλ είχε τελειώσει, και τη ρώτησε: «Πάμε στην άμαξα;»

Η Σαντέ'ενθιν κατένευσε, σηκώθηκε, και ακολούθησε την Δούκισσα.

Όταν κάθονταν μέσα, η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ είπε: «Κάτι σε απασχολεί. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;»

Η Σαντέ'ενθιν παρατήρησε την ανησυχία στα μάτια της. Μειδίασε. «Όχι, όχι αυτό που πιθανώς να νομίζεις. Απλά, σκεφτόμουν πώς μπορώ να μάθω ποιοι είν'εκείνοι που κάνουν τις ληστείες –ή, μάλλον, ποιος τους πληρώνει.»

«Εννοείς τους βασιλικούς στρατιώτες που λέγεται πως–;»

«Δεν είναι βασιλικοί στρατιώτες,» την έκοψε η Σαντέ'ενθιν. «Αποκλείεται. Μισθοφόροι πρέπει να είναι, που κάποιος τους πληρώνει για ν'αμαυρώσει το όνομα του Βασιλιά.»

Η Ζέκαλ δε μίλησε. Χαλάρωσε τη ζώνη της και πήρε μια πιο βολική θέση στον μικρό καναπέ της άμαξας.

«Πώς θα μπορούσαμε να συναντήσουμε αυτούς τους... 'βασιλικούς στρατιώτες', Δούκισσα;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

Τα μάτια της Ζέκαλ γούρλωσαν. «Τι! Να τους *συναντήσουμε*; Γιατί; Θα μας σκοτώσουν!»

«Όχι με τη δική μου βοήθεια και με τους δώδεκα καβαλάρηδες σου.»

«Μα... Δεν πιστεύεις ότι θα μας επιτεθούν, με μια ντουζίνα πολεμιστές γύρω μας! Έτσι δεν είναι;»

Η Σαντέ'ενθιν ανασήκωσε τους ώμους. «Μάλλον...»

Η Ζέκαλ έμοιαζε ταραγμένη· δάγκωσε το κάτω της χείλος. «Απίθανο το βλέπω, Ρεζέλα... Πηγαίνουμε σε κύριους δρόμους, στο κάτω-κάτω! Σίγουρα, δε θα τολμήσουν να μας ληστέψουν, όχι εδώ!...»

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια μόρφασε. «Δεν ξέρω... Εγώ, πάντως, θέλω να μάθω ποιος τους πληρώνει. Ίσως αυτή η πληροφορία να μου φανεί χρήσιμη στο μέλλον...» *Όμως καλύτερα να μην ξεχνάω ότι πρέπει να ξεφορτωθώ και τους Σαραολνιανούς*, θύμισε στον εαυτό της η Σαντέ'ενθιν. Και δεν είχε, μέχρι στιγμής, κάποιο σχέδιο, για το πώς να το καταφέρει αυτό. *Αλλά είμαι ακόμα μακριά απ'τη Δρέλιφον*, συλλογίστηκε. *Και, όταν φτάσω εκεί, με τις διασυνδέσεις της Ζέκαλ, μάλλον, δεν θα έχω πρόβλημα.*

Δυνατός άνεμος άρχισε να φυσά, όταν άλογα κι άνθρωποι είχαν ξεκουραστεί και ήταν έτοιμοι για αναχώρηση. Οι Αργκανθικιανοί πολεμιστές ανέβηκαν στα ζώα τους, και ο Διοικητής Νάρβικ ρώτησε την Ζέκαλ, της οποίας το πρόσωπο φαινόταν από το παράθυρο της άμαξας: «Η πόλη Σόρκιφ βρίσκεται μερικά χιλιόμετρα προς

τ'ανατολικά. Θα επιθυμούσατε να κάνετε στάση εκεί, Δούκισσά μου;»

«Όχι,» απάντησε εκείνη. «Θα την προσπεράσετε κι αυτήν, όπως τις προηγούμενες.» Μέχρι να φτάσουν στα σύνορα του Δουκάτου Τάρμεν, είχαν προσπεράσει κάμποσες πόλεις, καθώς είχε ζητήσει η Σαντέ'ενθιν· γιατί, διαφορετικά, θα ήταν υποχρεωμένοι, κάθε φορά, να σταματάνε στα κάστρα των διάφορων αρχόντων, οι οποίοι είχαν όλη την καλή διάθεση να φιλοξενήσουν την Δούκισσά τους –και να της ζητήσουν ένα σωρό χάρες. Τώρα, ο Νάρβικ είχε ρωτήσει τη Ζέκαλ αν ήθελε να σταματήσουν επειδή έφευγαν από το Έβμορ και έμπαιναν στο Τάρμεν, όπου η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια ταξιδιώτισσα ευγενικής καταγωγής –αν και βέβαια σε τούτο το Δουκάτο, μάλλον, οι περισσότεροι άρχοντες θα φέρονταν καλά στην Δούκισσα, γιατί η μητέρα της, Σιρίμα, καταγόταν από εδώ. Ωστόσο, η Σαντέ'ενθιν ήταν απόλυτη στο ότι δεν έπρεπε να χάνουν *καθόλου* χρόνο.

«Μάλιστα, Δούκισσά μου,» είπε ο διοικητής, και έδωσε διαταγή να ξεκινήσουν.

Ο αμαξάς μαστίγωσε τα άλογα, και η άμαξα άρχισε να κυλά πάνω στην πλακόστρωτη δημοσιά, με ένα δυνατό τρίξιμο των ξύλων της. Ο αέρας βούιζε έξω απ'τα παράθυρά της, και η Ζέκαλ αισθανόταν να κρύνει. *Να πάρει!* συλλογίστηκε. *Και το πρωί φαινόταν τόσο καλή μέρα.*

Η Σαντέ'ενθιν παραμέρισε την κουρτίνα πλάι της, για να κοιτάξει πού βρίσκονταν. Τριγύρω μπορούσε να δει καλλιεργήσιμες περιοχές, καθώς τα χρώματα του ουρανού σκούρηναν και οι σκιές στο έδαφος μεγάλωναν.

«Δεν έχετε ξαναπεράσει απο δώ, κυρία Ρεζέλα;» τη ρώτησε ο Νάρβικ, πλησιάζοντας την άμαξα, πάνω στ'άλογό του.

«Η αλήθεια είναι πως όχι, διοικητά,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. Αυτός ο καταραμένος στρατιώτης τής είχε γίνει μπελάς, τις τελευταίες μέρες. Συνεχώς, της έκανε δήθεν τυχαίες ερωτήσεις, ενώ,

στην πραγματικότητα, προσπαθούσε να μάθει ποια ήταν. *Και νομίζει ότι είμαι τόσο ηλίθια, που δεν έχω καταλάβει το κόλπο του!*

Η Δούκισσα Ζέκαλ τού είχε πει μερικά ψέματα για την καταγωγή της «κυρίας Ρεζέλα», καθώς και πώς είχε γίνει φίλη της, μα ο Νάρβικ δεν έμοιαζε πεπεισμένος· εξακολουθούσε να υποψιάζεται τη Σαντέ'ενθιν και να της μιλά, όποτε έβρισκε χρόνο.

«Το Δουκάτο Τάρμεν φημίζεται για τα άλογά του,» είπε ο διοικητής. «Έχει την καλύτερη ράτσα σ'όλο το Άργκανθικ. Έχετε ποτέ ιππεύσει κάποιο απ'αυτά, κυρία μου;»

«Όχι,» απάντησε, ψυχρά, η Σαντέ'ενθιν.

«Τότε, σίγουρα θα έχετε δοκιμάσει το εξαιρετικό Ταρμενιανό κρασί...» συνέχισε ο Νάρβικ.

Προτού προλάβει να μιλήσει η Σαντέ'ενθιν, πετάχτηκε η Ζέκαλ: «Βγάζει τόσο εξαιρετικό κρασί το Δουκάτο Τάρμεν, διοικητά;»

«Είναι αρκετά καλό, Δούκισσά μου...» αποκρίθηκε εκείνος, και απομακρύνθηκε.

Η Σαντέ'ενθιν αναποδογύρισε τα μάτια, αγανακτισμένη. «Γιατί ποτέ δε λέει να σταματήσει; Και που του μίλησες για μένα, δε νομίζω να σε πίστεψε, Ζέκαλ.»

Η Δούκισσα σούφρωσε τα χείλη. «Αδιαφορώ. Ούτως ή άλλως, δε μπορεί να κάνει τίποτα, πέρα απ'το να είναι ενοχλητικός.»

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια ήλπιζε να ήταν έτσι.

Σε λίγο, αισθάνθηκε την άμαξα να τραντάζεται. Παραμέρισε το κουρτινάκι του παραθύρου της και είδε πως είχαν βγει απ'τη δημοσιά, ακολουθώντας ένα μονοπάτι, το οποίο έκανε το γύρω μιας περιτειχισμένης πόλης και δεν ήταν ούτε καν πλακόστρωτο. Το μεταφορικό μέσο της Σαντέ'ενθιν και της Ζέκαλ σχεδόν χοροπηδούσε πάνω στις πέτρες.

«Ο καθρέφτης!» έκανε η Πνευματίστρια, βλέποντας το σκεπασμένο κάτοπτρο να έρχεται προς το μέρος αυτής και της Δούκισσας. Αμέσως, πετάχτηκε πάνω και το κράτησε, κοπανώντας το κεφάλι της στην οροφή της άμαξας.

«Ανάθεμα την Έρημο και τον Ποταμό!...» έτριξε τα δόντια η Σαντέ'ενθιν, καθώς έβαζε, πάλι, τον καθρέφτη στη θέση του και καθόταν απέναντι απ'την Ζέκαλ, για να τον κρατά, ώστε να μην ξαναπέσει. «Δε μπορούσαν να βρουν οι ηλίθιοι στρατιώτες σου κάνα χειρότερο μονοπάτι για ν'ακολουθήσουμε;»

«Μάλλον, δεν υπήρχε άλλο, Ρεζέλα...»

«Αν σπάσει ο καθρέφτης, θα σου σπάσω τα κόκαλα,» απείλησε η Σαντέ'ενθιν, κάνοντας την Ζέκαλ να αναριγίσει.

Πέρασαν το κακοτράχαλο μονοπάτι και ξαναμήκαν στον κύριο δρόμο, όπου η άμαξα, τώρα, κυλούσε ομαλά.

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια ξεφύσησε, παραμερίζοντας τα μαλλιά απ'το πρόσωπό της. *Είμαι σίγουρη πως όλες οι μέλλουσες βασίλισσες δεν τραβάνε αυτά...* μούγκρισε από μέσα της.

Παραμέρισε, πάλι, την κουρτίνα του παραθύρου, για να κοιτάξει έξω. Τώρα, περνούσαν μέσα από ένα αραιό δάσος, και δε φαινόταν κανένας άνθρωπος τριγύρω. *Αρκετά καλό σημείο για ενέδρα...*

Όμως κανείς δεν τους επιτέθηκε. Και, όταν άφησαν πίσω τους τα δέντρα, είδαν φώτα μέσα στην νύχτα. Δεν επρόκειτο για πόλη, παρατήρησε η Σαντέ'ενθιν· πρέπει να ήταν πανδοχείο, αρκετά μεγάλο όμως. Θύμιζε στην Ζιρκεφιανή τα караβάν серάι που υπήρχαν στην πατρίδα της... την οποία ποτέ, πια, δε θα ξανάβλεπε... Μη θέλοντας να κλάψει, έσφιξε τα χείλη και τα δόντια, καθαρίζοντας το λαιμό της.

«Το *Δίκοπο Μαχαίρι*, Δούκισσά μου,» φώναξε ο Νάρβικ απέξω. «Να σταματήσουμε εδώ;»

Η Ζέκαλ στράφηκε στην Σαντέ'ενθιν, με ερωτηματικό βλέμμα. Εκείνη ένευσε καταφατικά, οπότε η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ απάντησε στον διοικητή: «Ναι. Ας σταματήσουμε.»

Ο αμαξάς τράβηξε τα γκέμια μπροστά απ'το μεγάλο πανδοχείο, και η Δούκισσα κι η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια κατέβηκαν απ'την άμαξα. Η Σαντέ'ενθιν κοίταξε το μεγάλο πέτρινο χτίριο εμπρός της. Ήταν τριώροφο και πλάι του βρισκόταν ένας στάβλος, τρεις φορές

όσο ένας κανονικός. Πάνω από την κεντρική είσοδο του πανδοχείου υπήρχε μια ξύλινη ταμπέλα, δεξιά κι αριστερά της οποίας κρέμονταν φανάρια. «*Το Δίκοπο Μαχαίρι*», έγραφε. *Ταιριαστό όνομα για Αργκανθικιανό πανδοχείο*, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. Ύστερα, όμως, παρατήρησε πως το οικοδόμημα βρισκόταν στο σημείο όπου ο δρόμος χωριζόταν στα δύο –έναν που συνέχιζε ανατολικά και έναν που πήγαινε βόρεια–, και υπέθεσε πως ίσως απο κεί να είχε πάρει, τελικά, το όνομά του.

Ο αμαξάς οδήγησε την άμαξα στον στάβλο, μόλις η Φοριζνίλ κατέβηκε από δίπλα του και πλησίασε την κυρία της. Οι καβαλάρηδες της Δούκισσας αφίππευσαν και τον ακολούθησαν, τραβώντας τ'άτια τους απ'τα γκέμια.

Η Ζέκαλ και η Σαντέ'ενθιν άνοιξαν την πόρτα του πανδοχείου και μπήκαν σε μια μεγάλη τραπεζαρία, επενδυμένη με ξύλο, όπου καμια ντουζίνα ταξιδιώτες έτρωγαν. Στο βάθος ήταν ένα μεγάλο μπαρ, πίσω απ'το οποίο στεκόταν ένας μελαχρινός άντρας, με κοντά, καλοχτενισμένα μαλλιά, λευκό πουκάμισο, και μαύρο γιλέκο. Η Ζιρκεφιανή δε θα μπορούσε να χαρακτηρίσει το πανδοχείο τίποτ'άλλο παρά πολυτελείας.

Μαζί με την Δούκισσα και την υπηρέτριά της, πλησίασε τον άντρα του μπαρ, ο οποίος ύψωσε το βλέμμα, λέγοντας:

«Καλησπέρα, καλές μου κυρίες. Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;»

«Φαγητό και δωμάτια, αν έχετε την ευχαρίστηση,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ.

«Για πόσους;»

«Ένα μονόκλινο για μένα, μ'ένα μικρό κρεβάτι για την υπηρέτριά μου. Ένα μονόκλινο για την κυρία απο δώ.» Έδειξε την Σαντέ'ενθιν, με μια ευγενική χειρονομία. «Και...» Στράφηκε πίσω της, καθώς ο Νάρβικ και οι καβαλάρηδες του έμπαιναν στο πανδοχείο. «Έξι δίκλινα δωμάτια για τους πολεμιστές μου, και ένα μονόκλινο για τον διοικητή τους.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου,» ένευσε ο άντρας, καταλαβαίνοντας, πλέον, πως πρέπει να βρισκόταν μπροστά σε αρχόντισσα. «Θα σας κοστίσουν...» Έκανε έναν γρήγορο υπολογισμό, σ' ένα παλιό τεφτέρι. «...είκοσι-μία χρυσές κορόνες.»

Η Ζέκαλ τον πλήρωσε, ενώ η Σαντέ'ενθιν σκεφτόταν πως αυτό ήταν ληστεία. *Τι να τους κάνουν τους «βασιλικούς ληστές», όταν έχουν τέτοια πανδοχεία στο δρόμο;... αναρωτήθηκε.*

«Και φαγητό, τι θα πάρετε;» ρώτησε ο άντρας.

«Ο,τι έχετε,» αποκρίθηκε η Δούκισσα του Έβμορ, «αλλά αρκετό για όλους μας.»

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

Η Ζέκαλ και η Σαντέ'ενθιν κάθισαν σε ένα τραπέζι, μαζί με την υπηρέτρια Φοριζνίλ και τον Διοικητή Νάρβικ, ενώ οι καβαλάρηδες μοιράστηκαν σε τρία άλλα τραπέζια. Το φαγητό τους δεν άργησε να έρθει, και έφαγαν με όρεξη, γιατί ήταν όλοι κουρασμένοι απ' το ταξίδι, και τούτο ήταν το καλύτερο βραδινό που έτρωγαν από τότε που είχαν φύγει απ' την Μαφ-νορχ. Έστερα, αποσύρθηκαν στα δωμάτια που είχε κλείσει γι' αυτούς η Δούκισσα του Έβμορ.

Το κατάλυμα της Σαντέ'ενθιν ήταν ιδιαίτερα ευρύχωρο· είχε ένα μεγάλο κρεβάτι με καθαρά σεντόνια, έναν καθρέφτη στον τοίχο, ένα τραπεζάκι με είδη καλλωπισμού, δύο όμορφους πίνακες, μια ψηλή λάμπα στο κομοδίνο, ένα αναμένο τζάκι, μια ξύλινη ντουλάπα με διακοσμητικά σκαλίσματα, και ένα γραφείο, πάνω στο οποίο βρίσκονταν αρκετά φύλλα χαρτί, μελανοδοχείο, και πένα. Στον αντικρινό τοίχο ήταν ένα μεγάλο παράθυρο.

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια αισθανόταν *εξουθενωμένη*, και δεν έβλεπε την ώρα να κοιμηθεί. Έλυσε την κάπα της και την έριξε στην καρέκλα του γραφείου. Και, παρότι το τζάκι ήταν αναμμένο, ζεσταίνοντας τον χώρο, η Σαντέ'ενθιν ένιωσε ένα κρύο να τη διαπερνά. Ακόμα δεν είχε συνηθίσει το κλίμα της Βόρειας Γης. Έβγαλε, γρήγορα, τις μπότες της και έπεσε στο κρεβάτι, μπαίνοντας

κάτω απ'τα μάλλινα σκεπάσματα, ενώ ο αέρας βούιζε έξω απ'το παράθυρό της, κάνοντάς το να τρίζει.

Ο ύπνος δεν άργησε να την πάρει.

** ** *

Δυνατές φωνές την ξύπνησαν.

Και μια μυρωδιά...

...σαν κάτι να καιγόταν.

Τι καίγεται;

Η Σαντέ'ενθιν άνοιξε τα μάτια της και ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι. Οι φωνές συνέχιζαν, μαζί με ήχους γυαλιών που έσπαγαν, καθώς και άλλων αντικειμένων.

«Τι στο δαίμονα γίνεται;» έκανε η Σαντέ'ενθιν, καθώς έβγαινε απ'τα σκεπάσματα. Η άσχημη οσμή εξακολουθούσε να έρχεται στα ρουθούνια της. «Φωτιά!...» διαπίστωσε, μουρμουρίζοντας κάτω απ'την ανάσα της. Και: *Ο καθρέφτης!* σκέφτηκε, καθώς θυμόταν ότι τον είχε αφήσει στην άμαξα.

Παραμέρισε τις κουρτίνες απ'το παράθυρο, για να κοιτάξει κάτω. Ατένισε καβαλάρηδες μέσα στην νύχτα. Ένας από δαύτους, εκείνη τη στιγμή, πετούσε έναν αναμμένο δαυλό μέσα σ'ένα παράθυρο του ισογείου. Άλλοι αφίππευαν κι έμπαιναν στην τραπεζαρία. Και, από τα άλογα που ήταν ήδη μόνα τους, η Σαντέ'ενθιν υπέθετε πως βρίσκονταν ακόμα περισσότεροι στο εσωτερικό του πανδοχείου. Όλοι φορούσαν πανοπλίες και κράνη, και πάνω στους χιτώνες τους ήταν ραμμένο ένα γεμάτο φεγγάρι, περιστοιχισμένο από τέσσερα άστρα. *Το έμβλημα του Άργκανθικ! Στρατιώτες του Βασιληά! Η, μάλλον, αυτοί που παριστάνουν τους στρατιώτες του Βασιληά.*

Η Σαντέ'ενθιν είδε πέντε φιγούρες να υψώνουν τα τόξα τους και να εξαπολύουν πυρωμένα βέλη προς τα επάνω παράθυρα του πανδοχείου. Ένα απ'τα βλήματα, μάλιστα, ερχόταν προς το μέρος

της! Η Πνευματίστρια ύψωσε, γρήγορα, το δεξί της χέρι και το σταμάτησε, προτού σπάσει το τζάμι.

Πρέπει να πάω στην άμαξα.

Κάθισε στο κρεβάτι και άρχισε να βάζει τις μπότες της.

Το τζάμι του παραθύρου έσπασε από ένα άλλο πυρωμένο βέλος, το οποίο καρφώθηκε στον ξύλινο τοίχο πλάι στην πόρτα, βάζοντας φωτιά.

«Οχι!» φώναξε η Σαντέ'ενθιν. Δίχως να δέσει τα κορδόνια των μποτών της, έτρεξε στην πόρτα και την άνοιξε, προτού τυλιχτεί στις φλόγες και την παγιδέψει εδώ μέσα.

Βγαίνοντας στον διάδρομο, παρατήρησε πως πυκνός καπνός ερχόταν από τις σκάλες. *Ανάθεμα! Έπρεπε η Ζέκαλ να κλείσει δωμάτια για μας στον τρίτο όροφο;*

Κοίταξε προς την πόρτα της Δούκισσας. Ήταν κλειστή, και καπνός έβγαине απ'τις άκριές της. Πλησίασε και την άνοιξε. Στο δάπεδο βρισκόταν ένα φλεγόμενο κουφάρι, με ένα βέλος καρφωμένο στο στέρνο. Τριγύρω, τα ξύλα είχαν πάρει φωτιά. Πάνω στο κρεβάτι μια μορφή ήταν ζαρωμένη, τρέμοντας –η Ζιρκεφιανή δε μπορούσε να την ξεχωρίσει μέσα στην θολούρα.

«Σαντέ'ενθιν;» φώναξε η σκιερή φιγούρα, βήχοντας.

«Εγώ είμαι, Ζέκαλ. Η νεκρή είναι η Φοριζνίλ;»

«Ναι. Πάρε με απο δώ!» ούρλιαξε η Δούκισσα.

Η Σαντέ'ενθιν έριξε μια ακόμα ματιά στο διάδρομο. *Μάλλον, είμαστε μόνες στον τρίτο όροφο*, συμπέρανε. Ύστερα, στράφηκε, πάλι, στο δωμάτιο της Αρχόντισσας, και φώναξε:

«Μόλις δεις τις φλόγες να παραμερίζουν, τρέξε προς το μέρος μου!»

Στένεψε τα μάτια, ύψωσε τα χέρια, και επικαλέστηκε τα Πνεύματα. Οι φλόγες άνοιξαν, σαν κουρτίνα εμπρός της, δημιουργώντας ένα στενό πέρασμα ως το κρεβάτι.

Η Ζέκαλ ξεροκατάπιε. Δε μπορούσε, δε μπορούσε να περάσει μέσ'απ' αυτό. Σίγουρα, θα έπιανε φωτιά το νυχτικό της... Άρχισε να κλαίει.

«Έλα!» άκουσε την Σαντέ'ενθιν να της φωνάζει.

Δε μπορώ... σκέφτηκε η Δούκισσα, βλέποντας τις φλόγες να χορεύουν, να γλείφουν τα πλάγια του μονοπατιού που είχε δημιουργήσει η μάγισσα. «Πάρε με απο δώ!» στρίγκλισε, καθώς ο καπνός την έπνιγε.

«Έλα, ηλίθια!» της φώναξε η Σαντέ'ενθιν. «Πέρνα, αλλιώς θα σ'αφήσω σε τούτο το καταραμένο μέρος να καείς!»

Θα μ'αφήσει εδώ... Η Ζέκαλ ήταν τρομοκρατημένη. Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, έτρεξε ανάμεσα στις φλόγες, ουρλιάζοντας και τυφλωμένη από δάκρυα. Κοπάνησε πάνω στην Σαντέ'ενθιν και σωριάστηκαν κι οι δυο στο δάπεδο.

Η Ζιρκεφιανή την άρπαξε απ'τα μαλλιά, σηκώνοντάς την όρθια, καθώς σηκωνόταν κι η ίδια. «Σύνελθε, Δούκισσα!» φώναξε. «Πρέπει να βγούμε απο δώ!»

Η Ζέκαλ βάδισε πίσω της, καθώς η Σαντέ'ενθιν πλησίαζε τις σκάλες και τον καπνό που έβγαινε απο κεί. Σαματάς ακουγόταν από κάτω. *Πνεύματα, σώστε με...* προσευχόταν η Δούκισσα του Έβμορ.

Η Πνευματίστρια άρχισε να κατεβαίνει, βάζοντας ένα μαντίλι μπροστά στη μύτη και στο στόμα της. Η Ζέκαλ έβαλε το φαρδύ μανίκι του νυχτικού της.

Διέσχισαν τον δεύτερο όροφο του πανδοχείου, βλέποντας μόνο ανοιχτές πόρτες δεξιά κι αριστερά τους. Καμία ανθρώπινη μορφή δεν ξεχώριζε, μέσα στη θολούρα. Κάποια σημεία φλέγονταν, μα δεν ήταν τόσα πολλά, που να μη μπορούν οι δύο γυναίκες να περάσουν.

«Εδώ δεν ήταν ο Νάρβικ κι οι πολεμιστές του;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Ναι,» απάντησε η Ζέκαλ. «Αλλά δεν τους βλέπω πουθενά. Οι προδότες! Έπρεπε να είχαν έρθει να με σώσουν!»

«Μάλλον, είναι κάτω, Δούκισσα, αντιμετωπίζοντας τους ληστές,» εξήγησε η Σαντέ'ενθιν, βήχοντας απ'τον καπνό.

«Τους ληστές; Ποιους ληστές;» έκανε η Ζέκαλ.

«Τους γνωστούς 'βασιλικούς ληστές'.» Πώς νομίζει ότι έπιασε φωτιά το πανδοχείο, τόσο ξαφνικά; απόρησε η Σαντέ'ενθιν.

Φτάνοντας στον πρώτο όροφο, αντίκρισαν έναν φλεγόμενο διάδρομο εμπρός τους.

«Οχι...!» κλαψούρισε η Ζέκαλ. «Θα καούμε ζωντανές...» Είχε κατουρήσει τα εσώρουχά της, έτρεμε ολόκληρη, δάκρυα κυλούσαν ασταμάτητα απ'τα μάτια της, και ήθελε να πεθάνει... ή να ξυπνήσει κι όλα τούτα να ήταν μόνο ένα όνειρο... όμως δεν ήθελε να καεί – όσο τίποτ'άλλο, δεν ήθελε να καεί.

Η Σαντέ'ενθιν κοίταξε τριγύρω. Δεν υπήρχε κανένας φανερός δρόμος διαφυγής. Θα έπρεπε εκείνη ν'ανοίξει τις φλόγες, ενώ, συγχρόνως, βάδιζε –αρκετά κοπιαστική κι επικίνδυνη δουλειά.

«Κάνε κάτι, Σαντέ'ενθιν... κάνε κάτι... κάνε κάτι...» ψέλλιζε η Δούκισσα του Έβμορ πίσω της.

«Σκάσε, Ζέκαλ!» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. «Και ακολούθησέ με,» τόνισε, καθώς ύψωνε τα χέρια κι άρχιζε να υφαίνει μια γητειά, επικαλούμενη τα Πνεύματα.

Οι φλόγες χωρίστηκαν, δημιουργώντας ένα επικίνδυνο μονοπάτι. Η Ζιρκεφιανή ξεκίνησε να περπατά, με σταθερά βήματα. Μπορούσε να αισθανθεί τη θερμότητα γύρω της, τη φωτιά να γλείφει τα μάγουλά της.

Η Ζέκαλ την ακολούθησε, έχοντας το χέρι γαντζωμένο στον ώμο της Πνευματίστριας και τα μάτια της κλειστά. «Σαντέ'ενθιν... μη μ'αφήσεις να καώ... μη μ'αφήσεις να καώ, Σαντέ'ενθιν... μη μ'αφήσεις να καώ...»

«Μην πανικοβάλλεσαι, βλαμμένη!» γρύλισε η Σαντέ'ενθιν, μέσ'από σφιγμένα δόντια, καθώς προσπαθούσε να διατηρεί ζωντανό το μονοπάτι ανάμεσα στις φλόγες. Ένα λάθος, και η φωτιά θα τις τύλιγε και τις δύο.

Όταν έφτασαν στις σκάλες, η Πνευματίστρια αναγκάστηκε ν'ανοίξει ένα άλλο μονοπάτι εκεί, αφήνοντας το πρώτο να κλείσει, σταδιακά, πίσω τους. Εν τω μεταξύ, το μόνο πράγμα που κρατούσε τη Ζέκαλ απ'το να λιποθυμήσει ήταν το γεγονός ότι, αν λιποθυμούσε, μπορούσε να καεί ολόκληρη.

Κατέβηκαν, και η Δούκισσα ατένισε την τραπεζαρία του πανδοχείου, η οποία ήταν τυλιγμένη στις φλόγες: τα τραπέζια φλέγονταν, το μπαρ, η οροφή, το δάπεδο, οι τοίχοι, οι πόρτες, τα παραθυρόφυλλα –τα πάντα. Και παντού κουφάρια βρίσκονταν απλωμένα και όπλα πεσμένα.

Ανάμεσα στους νεκρούς, η Ζέκαλ μπορούσε ν'αναγνωρίσει πολεμιστές της φρουράς της: Κάποιος βρισκόταν πεσμένος ανάσκελα πάνω σ'ένα τραπέζι, μ'ένα βέλος καρφωμένο στο λαιμό· κάποιος άλλος ήταν σωριασμένος πλάι στο μπαρ, με τα έντερα χυμένα έξω· ένας τρίτος ξάπλωνε σχεδόν μπροστά στα πόδια της Δούκισσας, μ'ένα κοντάρι μπηγμένο στο στήθος του. Και όλοι τους φλέγονταν.

«Πάμε,» είπε η Σαντέ'ενθιν, υψώνοντας το δεξί της χέρι, για να δημιουργήσει, πάλι, ένα μονοπάτι μέσα στη φωτιά.

Η Ζέκαλ την ακολούθησε, πιστεύοντας, επιτέλους, ότι μπορούσε να γλιτώσει. Βγαίνοντας, αντίκρισε πλάι στην πόρτα μια πολεμίστριά της αποκεφαλισμένη. Έπιασε την κοιλιά της, διπλώθηκε, και ξέρασε, τώρα που ήταν ασφαλής, έξω απ'τις φλόγες.

Η Σαντέ'ενθιν, κοιτώντας γύρω, είδε κι άλλους νεκρούς, που, σίγουρα, δεν ήταν από τους καβαλάρηδες της Δούκισσας: ήταν στρατιώτες του Βασιλιά –ή, τουλάχιστον, *φαίνονταν* να είναι...

Πάντως, οι περισσότεροι από τους «βασιλικούς ληστές» πρέπει να είχαν ξεφύγει, συμπέρανε η Πνευματίστρια, αν έκρινε από όσους είχε δει αρχικά, απ'το παράθυρο του δωματίου της, στον τρίτο όροφο. Ωστόσο, οι προστάτες της Ζέκαλ, μάλλον, είχαν πολεμήσει γενναία, δεδομένου ότι οι αντίπαλοί τους τους είχαν πιάσει απροετοίμαστους–

Μα τι κάθομαι και συλλογιέμαι! Ο καθρέφτης!

Η Σαντέ'ενθιν στράφηκε, μονοκόμματα, προς τον στάβλο, για να τον δει κι αυτόν, φυσικά, τυλιγμένο στις φλόγες.

«Περίμενε εδώ,» πρόσταξε την Ζέκαλ, και πλησίασε, με γρήγορα βήματα.

«Πού πας;» ψέλλισε, έκπληκτη, εκείνη.

Η Σαντέ'ενθιν επικαλέστηκε, ξανά, τα Πνεύματα, για να ανοίξει δρόμο –ήταν εξουθενωμένη, μα τούτη η φορά που τα επικαλείτο, μάλλον, ήταν η τελευταία, για σήμερα... Ξεκίνησε να βαδίζει ανάμεσα στις φλόγες, ψάχνοντας για την άμαξα. Ο καπνός έκανε τα μάτια της να τσούζουν και της έκοβε την αναπνοή. Επιπλέον, δεν ήξερε πού ακριβώς είχαν βάλει το μεταφορικό μέσο της Δούκισσας οι άνθρωποι του πανδοχείου. *Να πάρ' η Έρημος! Όλα τ'ανάποδα τώρα!*

Οι δυνάμεις της, σ'ορισμένες στιγμές, την εγκατέλειπαν, και οι φλόγες πλησίαζαν από γύρω, πεινασμένα, απαιτώντας να τραφούν από τη σάρκα της. Τότε, η Σαντέ'ενθιν αυτοσυγκεντρωνόταν περισσότερο, και τις απωθούσε, μα δεν γνώριζε για πόσο θα μπορούσε ν'αντέξει έτσι...

Τελικά, βρήκε την άμαξα. Άνοιξε, βιαστικά, την φλεγόμενη πόρτα, με τη βοήθεια των Πνευμάτων, και έφερε τον καθρέφτη κοντά της – πάλι με τη βοήθεια των Πνευμάτων–, ρίχνοντας το μαύρο ύφασμα από πάνω του, το οποίο είχε αρπάζει φωτιά. Ξεκίνησε να βαδίζει προς την έξοδο του στάβλου, ενώ το κάτοπτρο αιωρείτο εμπρός της και ένα μονοπάτι άνοιγε ανάμεσα στις φλόγες.

–Ξαφνικά, ένα δοκάρι έπεσε, και η Σαντέ'ενθιν πετάχτηκε πίσω, αιφνιδιασμένη, χάνοντας την αυτοσυγκέντρωσή της. Οι φλόγες ήρθαν, λυσσασμένα, καταπάνω της, σαν αιμοβόρο θηρίο.

Ένα πράγμα μόνο πέρασε απ'το νου της: *Πρέπει να ζήσω!*

Ο καθρέφτης σωριάστηκε στο έδαφος –και η Ζιρκεφιανή νόμιζε ότι τον άκουσε να σπάει· αλλά, τώρα, δεν την ένοιαζε. Κάλεσε ψυχική ενέργεια, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, και τα Πνεύματα

υπάκουσαν στο κάλεσμά της, όπως πάντα –λίγο προτού οι φλόγες την καταβροχθίσουν.

Ένα μονοπάτι άνοιξε.

Ο αριστερός της ώμος είχε αρπάξει φωτιά· μπορούσε να τον νιώσει να καίγεται.

Ο καθρέφτης ήταν πεσμένος μπροστά της.

Άσε τον καταραμένο καθρέφτη, γιατί θα πεθάνεις! ούρλιαξε μια φωνή μέσα της.

Και η Σαντέ'ενθιν έτρεξε, όσο είχε καιρό –ενώ οι φλόγες την έτρωγαν.

Πλησίαζε την έξοδο της πύρινης κόλασης, όταν–

–ένα κομμάτι της οροφής έπεσε εμπρός της.

«Όχι!» κραύγασε η Ζιρκεφιανή, και πήδησε πάνω απ' το εμπόδιο, προσπαθώντας να μη χάσει εντελώς την αυτοσυγκέντρωσή της – προσπαθώντας να συνεχίσει να κρατά τη φωτιά μακριά της.

Αισθάνθηκε τις φλόγες να την γλείφουν, επώδυνα.

Ουρλιάζοντας, έπεσε στο έδαφος, κι άρχισε να κυλιέται – πασχίζοντας να σβήσει τη φωτιά επάνω της στη δροσερή γη.

Ο πόνος ήταν ανυπόφορος, αλλά, τελικά, ένιωσε τα πάντα να κρυώνουν γύρω της.

Παγερό σκοτάδι την τύλιξε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

Διάσταση απόψεων

Βράδυ, στη Χάργκοχ.
Φυσούσε δυνατά και χιόνιζε. Οι περισσότεροι πολεμιστές γύρω από τα τείχη της πόλης βρίσκονταν μέσα στις σκηνές

τους, και μόνο λίγοι φρουροί στέκονταν έξω απ'αυτές, τυλιγμένοι στις κάπες τους και κουκουλωμένοι, βαστώντας μακριά κοντάρια και μεγάλες ασπίδες.

Στο εσωτερικό της σκηνής της Ερία, ο Όκ'φερν ξεπάγιαζε. Το ζεστό κλίμα της Ζίρκεφ δεν ήταν, πια, παρά μια ευχάριστη ανάμνηση στο νου του.

«Είναι το χιόνι κατάρα των Θεών;» ρώτησε.

Η Ερία γέλασε. «Δεν ξέρω. Δε νομίζω.»

«Εμένα, πάντως, με κατάρα μου μοιάζει,» επέμεινε ο Όκ'φερν, τυλιγμένος στην μάλλινη κουβέρτα του, και σκεπτόμενος πως ο Χειμώνας είχε ακόμα πολλές μέρες για να περάσει.

Η Ερία μόρφασε, μα δεν αποκρίθηκε. Ύψωσε την κούπα με το ζεστό τσάι στα χείλη της και ήπιε μια γουλιά. Ο Όκ'φερν απορούσε πως ήταν δυνατόν η Σαραολνιανή φίλη του να κάθεται οκλαδόν στο έδαφος, έτσι ανέμελα μ'αυτό τον καιρό, ντυμένη μόνο με ένα δερμάτινο, επενδυμένο με γούνα πανωφόρι, ένα μάλλινο παντελόνι, και μάλλινες κάλτσες –ούτε μπότες δε φορούσε, ούτε κάπα!

Η Ερία χαμογέλασε. «Γιατί με κοιτάς έτσι;»

«Προσπαθώ να συμπεράνω πώς δεν έχεις ξεπαγιάσει ακόμα...» απάντησε ο Όκ'φερν.

Η Ερία ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν είμαι έξω, στο χιόνι.»

«Αυτό μας έλειπε!...» έκανε ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός, μοιάζοντας να βυθίζεται ακόμα περισσότερο μέσα στην κουβέρτα.

Η Ερία προσπαθούσε να μη γελάσει, με τα καμώματά του. Δε μπορούσε να καταλάβει πώς άντεχε ο άνθρωπος να φορά όλα του τα ρούχα –και την κάπα και τις μπότες!– και να βρίσκεται κάτω από αυτή τη μάλλινη κουβέρτα. *Αν ήμουν εγώ εκεί κάτω, θα είχα πεθάνει από έλλειψη αέρα!*

«Θέλεις τσάι;» τον ρώτησε.

«Οτιδήποτε ζεστό,» είπε ο Όκ'φερν, απλώνοντας το χέρι του.

Η Ερία γέμισε μια κούπα. «Έλα να το πάρεις...»

«Είσαι διαβολική.»

Η κορακομάλλα Σαραολνιανή μειδίασε στραβά. «Έλα,» επέμεινε. «Όσο είσαι κάτω απ' αυτή την Πνευματοχτυπημένη κουβέρτα, τόσο περισσότερο θα κρυώνεις!»

Ο Όκ'φερν δεν την πίστευε. Ωστόσο, αναστέναξε, βγήκε απ' τα σκεπάσματα και την πλησίασε. Κάθισε πλάι της και πήρε την κούπα που του πρόσφερε, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά τσάι. Αν και στην αρχή αυτό το ρόφημα δεν του άρεσε, τώρα πια το είχε συνηθίσει.

«Δε θα μάθεις ποτέ να ζεις στη Βόρεια Γη, αν διαρκώς κρύβεσαι κάτω από κουβέρτες,» του είπε η Ερία.

«Καλά, δε θα μπω κάτω απ' την κουβέρτα,» συμφώνησε ο Όκ'φερν.

«Και βγάλε τούτη την κάπα.» Η Ερία έκανε να λύσει την κάπα του.

Ο Ζιρκεφιανός απομάκρυνε τα χέρια της. «Όχι,» είπε. «Κάνει κρύο.»

«Φοράς αρκετά ρούχα· η κάπα δεν κάνει καμια διαφορά.» Τον κοίταξε έντονα.

Ο Όκ'φερν αναστέναξε, καθώς η Ερία έλυνε την κάπα απ' το λαιμό του, αφήνοντάς τη να πέσει πίσω του. «Τίποτ' άλλο;» τη ρώτησε, με οξύ τόνο στη φωνή.

Η Ερία δεν απάντησε, γιατί νόμισε πως άκουσε φασαρία απέξω. Προσπάθησε ν' ακούσει καλύτερα, και... ναι, κάτι γινόταν. Αμέσως, άρχισε να φορά τις μπότες της.

«Τι είναι;» απόρησε ο Όκ'φερν.

«Κάτι τρέχει· δεν ακούς;»

«Ναι...»

Η Ερία έδεσε τα υποδήματά της πολύ γρήγορα. Πήρε την κάπα της από κάτω και τη φόρεσε, βγαίνοντας απ' τη σκηνή. Ο Όκ'φερν την ακολούθησε, φορώντας τη δική του κάπα και σηκώνοντας την κουκούλα του στο κεφάλι.

Η Σαραολνιανή πολεμίστρια κοίταξε προς τα κει απ' όπου έρχονταν οι ομιλίες, και ατένισε μες στο χιόνι μια ομάδα πέντε ανθρώπων. Δε μπορούσε να τους διακρίνει καλά στο φεγγαρόφωτο, μα δεν της φαίνονταν για πολεμιστές. Τι να ήταν; Ταξιδιώτες; Αλλά, τότε, γιατί

είχαν σταματήσει στο στρατόπεδο; Γιατί δεν είχαν μπει, κατευθείαν, στην πόλη; Ο δρόμος ήταν ανοιχτός για όσους έρχονταν ειρηνικά.

Η Ερία παρατήρησε πως οι ταξιδιώτες (;) μιλούσαν με τέσσερις στρατιώτες, δύο απ'τους οποίους έφυγαν, βιαστικά, από κοντά τους. Ο ένας έμοιαζε να κατευθύνεται στην σκηνή του Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών*, Έντρηλ, όπου τώρα έμενε και η Μπόρνεφ, αφότου είχε δανείσει τη δική της σκηνή στον Όκ'φερν και την Ερία.

Η Σαραολνιανή πολεμίστρια έπιασε τον καστανόξανθο Ζιρκεφιανό απ'το χέρι και ξεκίνησε να βαδίζει προς την ομάδα των πέντε ατόμων, οι οποίοι δε βρισκόταν και πολύ μακριά της, και, αν δεν ήταν το χιόνι κι ο αέρας, θα μπορούσε, μάλλον, και να τους δει και να τους ακούσει –εκτός κι αν ψιθύριζαν.

Καθώς έφτασε εμπρός τους, αναγνώρισε πρώτα μία απ'αυτούς. «Νύχτα!» είπε.

Η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια στράφηκε στο μέρος της. «Ερία,» αποκρίθηκε. «Καλώς σε βρίσκουμε.

»Όκ'φερν. Πώς είσαι;»

«Κρυώνω,» απάντησε, ειλικρινά, εκείνος.

Η Νύχτα χαμογέλασε. «Κι εγώ.»

«Γνωρίζεις αυτό τον τύπο;» τη ρώτησε ο Άνεμος.

«Φυσικά. Είναι ο Όκ'φερν, που μας πληροφόρησε για τη θέση του άνδρου της Συντεχνίας του Πορφυρού Αετού, στην Ζίρκεφ.»

«Και παραλίγο να το πληρώσει με τη ζωή του,» πρόσθεσε ο ίδιος, μορφάζοντας.

Η Νύχτα γέλασε. «Τα κατάφερες, όμως, μια χαρά, απ'ό,τι βλέπω.»

«Κι εσύ, Νύχτα,» είπε η Ερία. «Βρήκες τον Άνεμο.» Έστρεψε τη ματιά της στον τυχοδιώχτη.

«Όχι χάρη σε σένα,» τόνισε εκείνος.

«Με συγχωρείς...!» συνοφρυώθηκε η Ερία, πειραγμένη απ'τα λόγια του. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα, που δεν ξέρω;»

«Πρόβλημα;» έκανε ο Άνεμος. «Επειδή ήθελες να μ'αφήσεις να πεθάνω στα υπόγεια του Πύργου του Φιδιού; Σοβαρέψου, Ερία καρδιά μου!»

«Τι! Αυτό σου είπε η Νύχτα;»

«Δεν είναι η αλήθεια;» ρώτησε η εν λόγω τυχοδιώχτρια.

«Φυσικά και όχι!» διαμαρτυρήθηκε η Ερία. «Εγώ άλλο είχα πει! Είχα πει να κάνουμε *πρώτα* τη δουλειά μας και *ύστερα* να σε βοηθήσουμε. Δεν υπήρχε χρόνος· έπρεπε να ειδοποιήσουμε τη Βασίλισσα Ταρμαρία, τη Βασίλισσα Αάνθα, και τον Βασιληά Βένγκριλ.»

Ο Άνεμος μόρφασε, μοιάζοντας ν'αποκρίνεται στην Ερία πως έλεγε μπουρδες. «Ειδικά τον Βασιληά Βένγκριλ τον παραειδοποιήσατε, οφείλω να ομολογήσω...»

«Προσπαθήσαμε! Και δε μ'αρέσει καθόλου το ύφος σου!—»

«Η Μάρβαθ κι όλο το Βασιλικό Δουκάτο βρίθουν από Μαγκραθμέλιους, αν σου λέει κάτι αυτό,» τη διέκοψε ο Άνεμος. «Το μισό δυτικό Σαραόλν είναι γεμάτο καμένα χωριά και ερειπωμένες πόλεις!» δυνάμωσε τη φωνή του.

«Και φταίω εγώ γι'αυτό;» αντιγύρισε η Ερία, αρχίζοντας να θυμώνει. *Ποιος νομίζει πως είναι τούτος ο κρετίνος, τέλος πάντων; Κάνας άρχοντας; Στρατιωτικός διοικητής, μήπως; Δεν είναι παρά ένας ηλίθιος, άχρηστος τυχοδιώχτης!*

Ένας άντρας που η Σαραολνιανή πολεμίστρια δεν γνώριζε παρενέβη, λέγοντας: «Κανείς δε φταίει για τίποτα. Ή όλοι φταίμε. Όμως άλλο είναι το σημαντικό ζήτημα, επί του παρόντος, σωστά;» Στράφηκε στην Νύχτα, η οποία ένευσε καταφατικά.

«Σωστά,» συμφώνησε. «Και να σας συστήσω κιόλας, γιατί μάλλον η Ερία δε σας ξέρει. Απο δώ, ο Μπάχτον»—έδειξε τον άντρα που μόλις είχε μιλήσει—, «ο Ράμλεντ, και η Ηλένα.»

«Είπατε για ένα σημαντικό ζήτημα;» ρώτησε η Ερία.

«Ναι,» ένευσε ο Μπάχτον.

«Ένας στρατός έρχεται στη Χάργκοχ; Είστε σίγουροι;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή.

Όλοι στράφηκαν, και είδαν την Μπόρνεφ να πλησιάζει, μαζί με τον Έντρηλ.

«Απόλυτα,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Ένας στρατός εκατό χιλιάδων Μαγκραθμέλιων έφυγε απ'την Μάρβαθ πριν από πέντε μέρες, κατευθυνόμενος ανατολικά.»

«Εκατό χιλιάδων!» έκανε η Ερία. Στη Χάργκοχ ήταν, μέχρι στιγμής, συγκεντρωμένοι σαράντα-έξι χιλιάδες Σαραολνιανοί μαχητές...

«Αρχηγός του στρατού είναι ο Καρνταμάρ, ο νέος Στρατάρχης του Σαραόλν,» συνέχισε ο Άνεμος.

«Ο Καρνταμάρ;» εξεπλάγη η Ερία. Τον ήξερε –από πολύ κοντά.

«Ο γνωστός Καρνταμάρ;» απόρησε η Μπόρνεφ.

«Τι εννοείς ο ‘γνωστός Καρνταμάρ’;» ρώτησε η Νύχτα.

«Ο Καρνταμάρ ήταν στρατιώτης του Βασιληά,» εξήγησε η Ερία.

«Ο προδότης!»

«Έξυπνος μπαγαπόντης,» σχολίασε ο Άνεμος.

Η Ερία στράφηκε, απότομα, στο μέρος του. «Λες ότι ο προδότης είναι έξυπνος;»

«Δεν είναι, αφού ακόμα βρίσκεται ζωντανός;» έθεσε το ερώτημα ο Άνεμος.

«Δεν είναι έξυπνος –δαιμονόφιλος είναι!» τόνισε η Ερία.

Ο Άνεμος ρουθούνισε. «Πάω στοίχημα πως απεχθάνεται τους Μαγκραθμέλιους όσο εσύ. Σύμμαχος του Βασιληά Πόνκιμ είναι.»

«Ποια η διαφορά; Και ποιου Βασιληά Πόνκιμ; Ο Πόνκιμ είναι σφετεριστής! Πρόδωσε το Βασιληά του και άρπαξε το θρόνο!–»

«Τώρα, όμως, είναι ο μόνος που κρατά τους ανθρώπους του Βασιλικού Δουκάτου ζωντανούς, φιλενάδα,» τόνισε ο Άνεμος. «Άμα δεν ήταν ο Πόνκιμ στο θρόνο, θα ήταν κάποιος δαιμονάνθρωπος, και θα είχε διαπράξει γενοκτονία των Σαραολνιανών!»

Η Ερία τον άρπαξε απ' το γιακά. «Για τα λόγια σου, θάπρεπε να σε κρεμάσω για προδοσία!»

«Πάρ' τα χέρια σου από πάνω μου,» σφύριξε ο Άνεμος, και η Σαραολνιανή πολεμίστρια αισθάνθηκε το ξιφίδιό του να κεντρίζει την κοιλιά της.

Ο μπάσταρδος!... συλλογίστηκε η Ερία. Τον άφησε, έκανε ένα βήμα πίσω –και τράβηξε, απότομα, το σπαθί της απ' το θηκάρι, στρέφοντας τη λεπίδα προς το μέρος του, με την ίδια κίνηση.

Ο Άνεμος απομακρύνθηκε, γρήγορα.

Ο Όκ'φερν έπιασε τη φίλη του απ' τον ώμο. «Τι κάνεις;»

Η Μπόρνεφ ξεσπάθωσε, παραμερίζοντας, με το ξίφος της, το ξίφος της Ερία.

Ο Έντρηλ είχε το χέρι στη λαβή του σπαθιού του.

Η Νύχτα είχε πάρει μια πολεμική στάση, έτοιμη να τραβήξει ξιφίδια.

«Κι εγώ έχω διαφωνήσει με τον Άνεμο πάνω σ' αυτό το θέμα,» είπε ο Μπάχτον, «μα δε νομίζω πως αποτελεί λόγο για να τον αποκαλούμε προδότη...»

«Δεν αποτελεί,» τόνισε η Μπόρνεφ, καρφώνοντας με το βλέμμα της την Ερία.

Εκείνη θηκάρωσε το σπαθί της, χωρίς να μιλήσει.

Οι υπόλοιποι χαλάρωσαν.

«Μπόρνεφ,» είπε η Νύχτα, «ο Ράμλεντ απο δώ είναι τραυματισμένος. Υπάρχει κάποιο μέρος για να καθίσουμε;»

«Ακολουθήστε μας,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ, αντί για τη Διοικήτρια του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*.

Τους πήγε στη σκηνή του, η οποία ήταν αρκετά μεγάλη, και βολεύτηκαν.

«Ποιος είσαι, φίλε μου;» ρώτησε τον Ράμλεντ, που δεν τον είχε ξαναδεί, και η αλήθεια ήταν πως δεν του έμοιαζε να είναι από τούτα τα μέρη. Είχε ένα... εξωτικό παρουνιστικό.

«Η ιστορία μου είναι μεγάλη,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είστε σίγουροι πως έχετε χρόνο να την ακούσετε;»

«Εν ολίγοις,» είπε ο Μπάχτον, «ο Ράμλεντ είναι από τους Ντρούβτεκ, μια φυλή...» –*βαρβάρων*, ήταν έτοιμος να προσθέσει, μα διέκοψε τον εαυτό του– «...μια φυλή βόρεια του Σαραόλν. Γνώρισε τον Πόνκιμ από πολύ μικρή ηλικία. Από τότε που η Χόλκραδ τον άφησε εκεί.» Έριξε μια ματιά στην Ερία και τον Όκ'φερν, γιατί ο κύριος Σόλμορχ είχε ζητήσει να μην μάθει κανείς άλλος για την καταγωγή του Πόνκιμ. Αραγε τούτοι οι δύο ήξεραν;... Αποφάσισε να συνεχίσει δίχως ν'αποκαλύψει τίποτα για τον Βασιλιά Βένγκριλ. «Επίσης, έχει δει τον δαίμονα να λούζει τα πάντα με το φως του. Και, τώρα, αναζητά τον Πόνκιμ.»

«Ορκίστηκα να βρω το παιδί της Χόλκραδ και να το επιστρέψω στη φυλή μου,» εξήγησε ο Ράμλεντ.

«Δε νομίζω, πια, κάτι τέτοιο να είναι εφικτό...» είπε ο Έντρηλ.

Ο Ράμλεντ κατένευσε. «Συμφωνώ. Δυστυχώς, έχεις δίκιο, φίλε μου.» Έμοιαζε ιδιαίτερα θλιμμένος.

«Έτσι όπως είναι τώρα ο Πόνκιμ, δε βλέπω το λόγο να θέλεις να τον πας στη φυλή σου...» είπε η Ερία.

«Το έχω ορκιστεί, όμως,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Μπάχτον ακούμπησε το χέρι στον ώμο του. «Οι καταστάσεις έχουν αλλάξει. Έψαχνες για ένα παιδί. Αλλά ο Πόνκιμ δεν είναι παιδί, πια.»

«Δεν περίμενα να τον βρω παιδί, Μπάχτον,» είπε ο Ράμλεντ. «Όχι μετά από δεκαοχτώ χρόνια. Όμως δεν περίμενα να τον βρω και μάγο που έχει σφετεριστεί το θρόνο ενός βασιλιά...»

«Δε θέλω να υποτιμήσω καθόλου την αποστολή σου, μα νομίζω πως έχουμε σημαντικότερα πράγματα να συζητήσουμε,» τόνισε ο Έντρηλ. Στράφηκε στον Μπάχτον. «Τι έμαθες για τη Βασίλισσα;»

«Είναι αιχμάλωτη του Πόνκιμ.»

«Στο παλάτι,» πρόσθεσε, εμφατικά, ο Άνεμος.

Ο Μπάχτον κατένευσε. «Δυστυχώς, δεν ήταν δυνατόν να την πάρουμε απο κεί...»

«Πώς είναι, γενικότερα, η κατάσταση στο Βασιλικό Δουκάτο;» ρώτησε ο Έντρηλ.

«Αυτά δε θα τα πούμε και στον Δούκα;» αποκρίθηκε ο Άνεμος. Ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Οπότε, ας πάμε να τον βρούμε, για να τ' ακούσετε όλοι μαζί;»

** ** *

«Μου φέρνετε δυσάρεστα νέα,» είπε ο Σάλβινρ.

«Το ξέρουμε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Άνεμος.

Όλοι τους –εκτός από τον Ράμλεντ και την Ηλένα, που είχαν μείνει στη σκηνή του Έντρηλ– βρίσκονταν καθισμένοι γύρω από ένα ξύλινο τραπέζι, μαζί με τον Δούκα της Χάργκοχ και τον Στρατηγό του, Μόρντον.

«Λέτε ότι τέσσερις στρατοί έχουν φύγει από τη Μάρβαθ, ο ένας κατευθυνόμενος βόρεια, ο δεύτερος νότια, ο τρίτος βόρειο-ανατολικά, και ο τέταρτος ανατολικά,» συνέχισε ο Σάλβινρ, σκεπτικός.

«Ακριβώς, Άρχοντά μου,» είπε ο Άνεμος.

«Πόσους στρατιώτες, περίπου, αριθμεί ο κάθε στρατός;» θέλησε να μάθει ο Σάλβινρ, ενώ έκανε νόημα στον Μόρντον να βγάλει έναν χάρτη. Ο Στρατηγός της Χάργκοχ τον ξετύλιξε επάνω στο τραπέζι.

«Δούκα μου, βόρεια πρέπει να πηγαίνουν κάπου πενήντα χιλιάδες Μαγκραθμέλιοι., υπό την αρχηγία του Καρθαβλέρν, Βασιλιά της Νότιας Μάγκραθμελ,» απάντησε η Νύχτα. «Ανατολικά, κατευθύνονται εκατό χιλιάδες δαιμονάνθρωποι, και μερικοί άνθρωποι ανάμεσά τους, με αρχηγούς τον Καρνταμάρ, Στρατάρχη του Σαραόλν, και τον Μότγκιργκοθ, Πρίγκιπα της Νότιας Μάγκραθμελ. Βόρειο-ανατολικά, προελαύνουν πενήντα χιλιάδες Μαγκραθμέλιοι, υπό την αρχηγία της Εδρισία, Πριγκίπισσας της

Βόρειας Μάγκραθμελ, κόρης του Χάμαγκορκ, ο οποίος– Ή, μάλλον, αυτό θα σας το αναφέρουμε ύστερα, Άρχοντά μου. Πού είχαμε μείνει;»

«Σ’εκείνους που κατευθύνονται νότια,» είπε ο Άνεμος, «οι οποίοι είναι εκατό χιλιάδες, και μερικοί άνθρωποι ανάμεσά τους, υπό την αρχηγία της Νερενία, Στρατάρχισσας του Σαραόλν, και του Σαγκμέρεγκοθ, Πρίγκιπα της Βόρειας Μάγκραθμελ.»

Ο Σάλβινρ έτριψε τα γένια του, ξεφυσώντας, καθώς κοίταζε το χάρτη. Αρχίζει να αντιλαμβάνεται το σχέδιο του σφετεριστή Πόνκιμ...

«Είπατε και κάτι για τον Χάμαγκορκ...;» Ο Μόρντον κοίταζε, ερωτηματικά, τον Άνεμο και τη Νύχτα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο πρώτος. «Ο Χάμαγκορκ είναι νεκρός –ο Πόνκιμ τον σκότωσε, σύμφωνα με τα λεγόμενα.»

«Πώς!» απόρησε ο Έντρηλ. «Και γιατί οι δαιμονάνθρωποι είναι ακόμα μαζί του, ύστερ’ απ’ αυτό;»

«Σύμφωνα μ’όσα ακούσαμε, για δύο λόγους,» είπε ο Άνεμος: «Πολλοί τον θεωρούν ιδιαίτερα έξυπνο –για άνθρωπο– που κατάφερε κάτι τέτοιο, κι επομένως, τον σέβονται. Ενώ, συγχρόνως, όλοι πιστεύουν ότι είναι ο ένας από τους Εκλεκτούς του Αφέντη τους –του Μπα’αρνάλ’φαρ’θιν.»

«Επίσης,» πρόσθεσε η Νύχτα, «ακούσαμε φήμες που λένε ότι η Εδρισία, η κόρη του Χάμαγκορκ, είναι ερωμένη του Πόνκιμ.»

«Και ο Πόνκιμ σκότωσε τον επίσημό της σύζυγο, όταν ο τελευταίος επιχείρησε να τους δηλητηριάσει και τους δύο,» είπε ο Άνεμος.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. Ύστερα, στράφηκε στον Μόρντον. «Τι λες;»

«Σχετικά με τι;» ρώτησε εκείνος.

«Με τους στρατούς του Πόνκιμ.» Ο Δούκας έδειξε το χάρτη. «Εγώ λέω πως ο στόχος της νότιας στρατιάς είναι η Όρφαλχ.» Ακούμπησε το δάχτυλό του πάνω στην παράκτια πόλη. «Αν οι πολεμιστές του σφετεριστή οχυρωθούν εδώ, μπλοκάρουν πολλούς από τους

στρατούς που μπορούν να έρθουν προς βοήθειά μας: αυτόν της αδελφής μου Βόνα, Δούκισσας της Σάνβεκ· αυτόν της Αλκάρνα, Δούκισσας της Γκέχβιν· και αυτόν του Άλβαρ, Δούκα της Ντρίνθεκ.»

Ο Μόρντον κατένευσε. «Ναι, Άρχοντά μου. Ο Πόνκιμ είναι έξυπνος. Οι εκατό χιλιάδες δαιμονάνθρωποί του, οχυρωμένοι πίσω από τα τείχη της Όρφαλχ, θα είναι ικανοί να σταματήσουν όσους τους εναντιωθούν, γιατί οι τελευταίοι δε θα έρθουν ενωμένοι, μα κομματιαστά. Αν, όμως, στέλναμε αγγελιαφόρους, για να τους ενημερώσουμε για την κατάσταση, ώστε να ενωθούν...;»

«Ας δούμε, πρώτα, τα πράγματα σφαιρικά και, ύστερα, εκπονούμε το δικό μας σχέδιο,» πρότεινε ο Σάλβινρ.

«Όπως επιθυμείς, Δούκα μου.»

«Η βόρεια στρατιά, αναμφίβολα, πηγαίνει...» Το δάχτυλο του Σάλβινρ κινήθηκε έως μια πόλη στα σύνορα του Σαραόλν. «...στην Σνοργκ. Και η βόρειο-ανατολική και ανατολική στρατιά έρχονται εδώ...» Η όψη του Δούκα σκοτείνιασε. «Δε νομίζω να μπορούμε ν'αντέξουμε ενάντια σ'όλους αυτούς τους δαιμονανθρώπους, εκατόν-πενήντα χιλιάδες στο σύνολο.»

«Μόνο αν ενώναμε τις δυνάμεις μας μ'αυτές των άλλων δουκών...» είπε ο Έντρηλ. «Μα δεν υπάρχει χρόνος.»

«Ίσως θα ήταν συνετότερο να εγκαταλείψουμε την Χάργκοχ, Δούκα μου,» πρότεινε η Μπόρνεφ.

«Και πού να πάμε;» απαίτησε εκείνος. «Οι Αργκανθικιανοί δε θα μας αφήσουν να περάσουμε τα σύνορά τους.»

«Μπορούμε να κατευθυνθούμε βόρεια, στους μεγάλους δασότοπους του Σαραόλν, Άρχοντά μου,» εξήγησε ο Μπάχτον. «Έχω, κατά καιρούς, ταξιδέψει σ'αυτά τα μέρη, και μπορώ, ευχαρίστως, να σας οδηγήσω.»

«Φύγετε όσο έχετε χρόνο,» είπε ο Άνεμος, εμφατικά. «Οι δαίμονες έρχονται δίχως αργοπορία.»

«Δεν είναι δυνατόν να σκεφτόμαστε ν'αφήσουμε μια Σαραολνιανή πόλη να καταστραφεί, όταν μπορούμε να την προστατέψουμε!» διαφώνησε η Ερία. «Έχουμε σαράντα-έξι χιλιάδες πολεμιστές, Άρχοντά μου,» είπε στον Δούκα, «και είμαστε οχυρωμένοι. Έχουμε τη δυνατότητα ν'αντισταθούμε.»

Ο Σάλβινρ ήταν αναποφάσιτος. Δεν πρέπει να τα κάνω, πάλι, μαντάρα, συλλογίστηκε. Ο Βένγκριλ μού εμπιστεύτηκε το Βασίλειό του. Και πρόσθεσε: Και μου ζήτησε να σώσω τη Δήνκα, αλλά ούτε εκεί τα κατάφερα...

«Έχεις τη λογική πέτρας,» είπε ο Άνεμος στην Ερία. «Κάποιες φορές, είναι προτιμότερο να κινείσαι απ'τη θέση σου, ξέρεις, παρά να μένεις ακούνητη.»

«Δεν πρόκειται ν'ανταλλάξω κουβέντες μαζί σου, προδότη!» αντιγύρισε εκείνη.

«Το ίδιο κάνει και το άλογό μου,» αποκρίθηκε ο Άνεμος.

Η Ερία έμοιαζε, πάλι, στα πρόθυρα να τραβήξει το σπαθί της.

«Σας παρακαλώ,» είπε ο Σάλβινρ, κουρασμένα. «Πιστεύετε ότι υπάρχει χρόνος για τέτοια;»

«Με το συμπάθιο, Δούκα μου, αλλά πιστεύω πως δεν υπάρχει χρόνος για τίποτα,» είπε ο Άνεμος. «Και η αλήθεια είναι πως σκοπεύω να φύγω απο δώ, όσο πιο γρήγορα γίνεται, αφότου συλλέξω την ανταμοιβή μου.»

«Θα έχεις την ανταμοιβή σου,» αποκρίθηκε, ψυχρά, ο Σάλβινρ. «Πόσα είχαμε συμφωνήσει;»

«Εκατό για μένα, εκατό για τη Νύχτα.»

«Εκατό για σε-» έκανε η Ερία. «Διακόσιες χρυσές κορόνες, συνολικά; Τι νομίζεις ότι-»

«Τόσα είχαμε πει με τον Δούκα!» τη διέκοψε ο Άνεμος.

«Ναι,» ένευσε ο Σάλβινρ. «Και θεωρώ το θέμα λήξαν. Έχω σημαντικότερα ζητήματα για ν'ασχοληθώ.

»Ακούω τις σκέψεις σου, Μόρντον.»

«Ίσως θα μπορούσαμε να στείλουμε αγγελιαφόρους στα Δουκάτα Ντρίνθεκ, Γκέχβιν, Σάνβεκ, και Όρφαλχ, ώστε να ειδοποιήσουμε τους εκεί δούκες για τον ερχόμενο στρατό της Νερενία.»

«Θα το κάνουμε αυτό,» συμφώνησε ο Σάλβινρ. «Μου φαίνεται λογικό. Και, μάλλον, είναι υποχρέωσή μας να τους πούμε για τον κίνδυνο που τους ζυγώνει. Ας ελπίσουμε μόνο οι αγγελιαφόροι να φτάσουν εγκαίρως –ή να *φτάσουν*, γενικά.» Ο Δούκας της Χάργκοχ αντιλαμβανόταν πως, τούτη την περίοδο, οι δρόμοι του Σαραόλν μονάχα ακίνδυνοι δε θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν.

«Και στο Σνοργκ;» ρώτησε η Ερία. «Θα σταλεί κι εκεί αγγελιαφόρος, Άρχοντά μου;»

«Δε νομίζω να προλάβει να φτάσει,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. «Επομένως, δεν έχει νόημα να στείλουμε κάποιον εκεί...» *Ωραία προστατεύω το Βασίλειο του Βένγκριλ...* σκέφτηκε, μελαγχολικά.

«Και όσον αφορά τους στρατούς που έρχονται εδώ;» ρώτησε ο Έντρηλ.

«Με το που θα τους δούμε να ζυγώνουν, θα οχυρωθούμε όλοι μέσα στην πόλη, διοικητά,» είπε ο Σάλβινρ.

Η Ερία ένευσε καταφατικά. «Θα τους κρατήσουμε, Δούκα μου, αρκετά ώστε να έρθουν οι ενισχύσεις από το Άργκανθικ κι από τα υπόλοιπα δουκάτα.»

** ** *

Ο Άνεμος μετρούσε τα χρυσά νομίσματα μέσα στο μικρό σεντούκι.

«Σταμάτα να μετράς κι έλα να κοιμηθούμε,» χασμουρήθηκε η Νύχτα, που βρισκόταν κάτω απ' τα σκεπάσματα του κρεβατιού. «Δεν είσαι κουρασμένος;»

«Είμαι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Απλά, θέλω να δω αν ο Δούκας μάς έδωσε όσα είχε υποσχεθεί.»

«Εμένα, πάντως, αυτά μου μοιάζουν με διακόσια χρυσά νομίσματα,» είπε η Νύχτα.

«Κι εμένα, αλλά... Τέλος πάντων.» Έκλεισε το σεντούκι, γδύθηκε, και ξάπλωσε πλάι της.

«Τι θα κάνουμε;» ρώτησε η Νύχτα. «Θα φύγουμε;»

«Φυσικά. Γιατί να μείνουμε;»

«Αισθάνομαι σα δειλή που φεύγω...»

«Σαν λογική θάπρεπε να αισθάνεσαι.» Ο Άνεμος άπλωσε το χέρι του και έσβησε τη λάμπα, τυλίγοντας το δωμάτιο στο σκοτάδι.

Η Νύχτα στράφηκε να τον κοιτάξει στο φως των φεγγαριών που έμπαινε από το τζάμι του παραθύρου. Τα μάτια του γυάλιζαν. «Έχουμε περάσει τόσα μ'αυτούς τους ανθρώπους. Δεν είναι άγνωστοι. Με την Ερία, τον Φάλμαριν, την Μάνζρα, τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή... ζήσαμε πολλά μαζί τους.»

«Νύχτα; Ο Φάλμαριν είναι νεκρός. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και η Μάνζρα έχουν πάει στο Άργκανθικ, με τον παλατοπόντικα Σόλμορχ, την κακομαθημένη Βαρονέσα, τον Βασιληά που πάντα χάνεται, και τους υπόλοιπους. Λες να κάτσω εδώ για την *Ερία*;»

Η Νύχτα γέλασε. Της φάνηκε αστείος ο τρόπος που τα είπε όλ'αυτά ο Άνεμος. Και της άρεσε όταν την έκανε να γελάει. «Και ο Δούκας;»

«Ο Δούκας; Είναι συγγενείς σου; Όχι. Είναι δικός μου; Όχι. Του χρωστάμε τίποτα; Ούτε. Συγκεκριμένα, ό,τι μας χρωστούσε εκείνος μας το έδωσε.»

«Ο Ράμλεντ, η Ηλένα, ο Μπάχτον;»

«Δεν τους λέμε νάρθουν μαζί μας;»

«Κι άμα δε θέλουν; Άμα θέλουν να μείνουν εδώ, και να πολεμήσουν;»

«Τότε, ήθελές τα κι έπαθές τα! Όποιος δεν έχει καλό μυαλό, έχει καλά πόδια, αγάπη μου.»

«Δεν λέω όχι...»

»Και ο Όκ'φερν;» θυμήθηκε, ξαφνικά.

Ο Άνεμος ρουθούνισε. «Σιγά το πρόσωπο! Άμα γουστάρει κι αυτός, ας έρθει μαζί μας. Άμα δε θέλει, ας μένει εδώ, με τον έρωτα της ζωής του.»

«Θα του το προτείνουμε, όμως,» τόνισε η Νύχτα.

«Να έρθει μαζί μας;»

«Ναι.»

«Κανένα πρόβλημα,» ανασήκωσε τους ώμους ο Άνεμος. Χασμουρήθηκε, και πήρε την Νύχτα στην αγκαλιά του.

Σε λίγο: «Να σου πω τι πιστεύω πως θα γίνει, τελικά;» τη ρώτησε.

«Πες,» μουρμούρισε εκείνη, μεταξύ ύπνου και ξύπνιου.

«Ο Πόνκιμ θα κυριεύσει ολόκληρο το Σαραόλν, και μόνο οι έξυπνοι – δηλαδή, όσοι πάνε μαζί του – θα επιβιώσουν.»

«Μην είσαι απαισιόδοξος.»

«Δεν είμαι απαισιόδοξος· είμαι ρεαλιστής.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο

Μετά την καταστροφή...

Η Ζέκαλ ατένισε τη Σαντέ'ενθιν να πηδά μέσ' από τη φωτιά και να βγαίνει απ' τον στάβλο, αρχίζοντας να κυλιέται στο έδαφος. Τα ρούχα της φλέγονταν, μα οι φλόγες, γρήγορα, έσβησαν. Ωστόσο, σε δύο σημεία η φωτιά ήταν πιο δυνατή και συνέχιζε να καίει: στον αριστερό ώμο της Ζιρκεφιανής και στην δεξιά της κνήμη. Εκεί άργησε λίγο να σβήσει, ενώ η κορακομάλλα γυναίκα εξακολουθούσε να κυλιέται στη γη, και, όταν τελικά έσβησε, η Δούκισσα είδε τη Σαντέ'ενθιν να μένει κάτω ακίνητη.

Έκανε μερικά δειλά βήματα προς το μέρος της, ενώ αναρωτιόταν, τρομοκρατημένη: *Είναι νεκρή;*

«Αφέντρα;...» είπε, αδύναμα.

Η Σαντέ'ενθιν δεν της απάντησε, έτσι η Ζέκαλ πλησίασε ακόμα περισσότερο, και γονάτισε πλάι της. «Αφέντρα;» Δάκρυα είχαν

γεμίσει τα μάτια της, και ο λαιμός της ήταν καυτός, λες και είχε πάρει κι αυτός φωτιά, όπως το πανδοχείο πίσω από τη Δούκισσα του Έβμορ.

Η Ζέκαλ κοίταξε ερευνητικά την Ζιρκεφιανή μάγισσα: Το φόρεμά της ήταν κουρελιασμένο από τις φλόγες, και ο αριστερός της ώμος φαινόταν καμένος, κατακόκκινος, με αίμα να τρέχει. Η δεξιά της κνήμη βρισκόταν σε παρόμοια κατάσταση, μα αρκετά καλύτερη, απ'ό,τι μπορούσε να κρίνει η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ. Κατά τα άλλα, μικροεγκαύματα υπήρχαν σε όλο το κορμί της Σαντέ'ενθιν. Η Δούκισσα ήθελε να ξεράσει, μα δεν είχε τίποτα, πια, να βγάλει από μέσα της.

Ακούμπησε προσεκτικά τον δεξή ώμο της Ζιρκεφιανής –αυτόν που δεν ήταν καμένος– και την κούνησε. «Αφέντρα; Είσαι ζωντανή;... Μη μ'αφήνεις μόνη εδώ...»

Κρύος αγέρας φυσούσε, και η Ζέκαλ ήταν ντυμένη μονάχα με το νυχτικό της, στη μέση ενός δρόμου, και μπροστά από ένα φλεγόμενο πανδοχείο κι αμέτρητα κουφάρια. Επιπλέον, ίσως οι ληστές που είχαν προκαλέσει τούτη την καταστροφή να βρίσκονταν κάπου εδώ κοντά... Η Δούκισσα ρίγησε, καθώς στο μυαλό της έρχονταν όλες εκείνες οι ιστορίες που έλεγαν τι κάνουν οι ληστές στις κυρίες ευγενικής καταγωγής.

«Αφέντρα, ξύπνα!...» Κούνησε, ξανά, τη Σαντέ'ενθιν, ενώ το χέρι της έτρεμε.

Καμία αντίδραση.

«Ξύπνα!» Η Ζέκαλ την ταρακούνησε δυνατότερα, τώρα και με τα δύο χέρια.

Η Σαντέ'ενθιν σάλεψε, βγάζοντας ένα μουγκρητό πόνου μέσ'απ'τα δόντια.

«Είσαι ζωντανή!» έκανε η Δούκισσα, που περίμενε η Ζιρκεφιανή να είχε πεθάνει.

Η Σαντέ'ενθιν προσπάθησε να γυρίσει απ'την άλλη, γιατί κειτόταν μπρούμυτα. Η δεξιά της κνήμη βρήκε στο έδαφος. Η Πνευματίστρια

ούρλιαξε από τον αναπάντεχο πόνο, και άλλαξε μεριά, καθώς σηκωνόταν σε καθιστή θέση. Αισθανόταν όλο της το κορμί να φλέγεται. Κοίταξε την κνήμη της, και διαπίστωσε πως ήταν καμένη άσχημα.

Στράφηκε στην Ζέκαλ. Η Δούκισσα την ατένιζε με γουρλωμένα μάτια και μια ηλίθια έκφραση στο πρόσωπό της, λες και η Σαντέ'ενθιν μπορούσε να χτυπήσει τα δάχτυλά της και να διορθώσει όλα όσα είχαν συμβεί.

«Είσαι ζωντανή...» επανέλαβε η Ζέκαλ.

«Προφανώς. Και, ίσως, δυστυχώς...»

«Ο... ο ώμος σου, Αφέντρα... είναι καμένος.» τραύλισε η Δούκισσα, δείχνοντας με το δάχτυλό της.

Η Σαντέ'ενθιν έστριψε το λαιμό της και κοίταξε. Τα χείλη της στράβωσαν. «Υπέροχα...» μουρμούρισε, καταπίνοντας χολή.

«Τι θα κάνουμε, Αφέντρα;» ρώτησε η Ζέκαλ, κατατρομαγμένη.

Η Σαντέ'ενθιν κοίταξε τον φλεγόμενο στάβλο. Ο καθρέφτης βρισκόταν εκεί, όμως γνώριζε πολύ καλά πως, τώρα, δε μπορούσε να μπει και να τον τραβήξει έξω· ήταν εξαντλημένη, και δε θα άντεχε να επικαλεστεί τα Πνεύματα ούτε μία φορά. *Καλύτερα να περιμένω ώσπου να σβήσει η φωτιά*, συμπέρανε. Ούτως ή άλλως, ο καθρέφτης δε θα πάθαινε τίποτα από πλευρά πνευματικής φόρτισης, γιατί είχε ήδη σπάσει, όταν της έπεσε, και επομένως είχε χάσει όλες του τις δυνάμεις· απλά, θα έπρεπε να ψάξει λίγο μέσα στα χαλάσματα, για να τον βρει. Και, αφού τον έβρισκε, θα κατάφερνε να τον επισκευάσει; *Εξαρτάται απ'το αν βρω όλα του τα κομμάτια*, κατέληξε, αναλογιζόμενη πως, άμα σωριαζόταν ολάκερο το οικοδόμημα επάνω του, σίγουρα, θα έспаγε σε πολύ περισσότερα κομμάτια απ'ό,τι είχε ήδη σπάσει, πέφτοντας απ'τα... πνευματικά της χέρια.

«Αφέντρα;» έκανε η Ζέκαλ, περιμένοντας μια απάντηση στο ερώτημά της.

«Τι θα κάνουμε;» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. Κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω, Δούκισσα. Κατ'αρχήν, θα περιμένουμε να σβήσει εδώ η φωτιά.

»Βοήθησέ με να σηκωθώ.»

Η Ζέκαλ πάτησε στα γυμνά της πόδια και πέρασε τα χέρια της κάτω απ'τις μασχάλες της Ζιρκεφιανής, τραβώντας την επάνω. Εκείνη μόρφασε απ'τον πόνο που της προκαλούσαν τα εγκαύματά της.

«Υπάρχει κάποιο ρέμα εδώ κοντά;» ρώτησε.

Η Δούκισσα ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω, Αφέντρα...»

«Κάποιο χωριό;»

«Ούτε τούτο το ξέρω. Όμως υπάρχει η πόλη που προσπεράσαμε, η Σόρκιφ.»

«Αυτή είναι δυτικά. Εμείς θέλουμε να πάμε βόρεια,» της θύμισε η Σαντέ'ενθιν.

«Μα, Αφέντρα, είσαι καμένη. Κάποιος θεραπευτής πρέπει να κοιτάξει τα εγκαύματά σου...»

«Δεν υπάρχει καμια πόλη στα βόρεια, Ζέκαλ;» φώναξε η Σαντέ'ενθιν. Ο πόνος την έκανε να θυμώνει πολύ ευκολότερα, ακούγοντας τις ανοησίες της Δούκισσας.

Η Ζέκαλ αναπήδησε, τρομαγμένη απ'το ξαφνικό ξέσπασμα της Ζιρκεφιανής. «Πρέπει... πρέπει να υπάρχει, ναι. Όμως... όμως δεν θυμάμαι ακριβώς πόσο μακριά. Βέβαια, κάτι θα συναντήσουμε. Ίσως κανένα χωριό, κάποιο αγρόκτημα.»

Η Σαντέ'ενθιν κατένευσε. «Τότε, θα ξεκινήσουμε να βαδίζουμε βόρεια,» είπε. «Αφότου σβήσει εδώ η φωτιά.»

«Γιατί;» ρώτησε η Ζέκαλ.

«Χρειάζομαι τον καθρέφτη, ηλίθια,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν.

«Μα είναι στην άμαξα, και ο στάβλος διαλύεται. Ο στάβλος είναι όλος από ξύλο, Αφέντρα. Στο τέλος, δε θα μείνει τίποτα απ'αυτόν...» Η Ζέκαλ έμοιαζε να την ικετεύει, με το βλέμμα της, να φύγουν *τώρα* από τούτο το μέρος.

Έχει δίκιο, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. Τίποτα δε θα μείνει απ'τον στάβλο. Και ο καθρέφτης, ως τότε, θα έχει γίνει θρύψαλα. Όμως, αν καταφέρω, μέσω των Πνευμάτων, να τον βγάλω απο κεί, έπειτα θα ενώσω τα κομμάτια του και θα τον ενεργοποιήσω πάλι...

«Όχι, Δούκισσα. Θα περιμένουμε.»

Το βλέμμα της Ζέκαλ έπεσε στο έδαφος. Φαινόταν έτοιμη να κλάψει, ξανά.

Η Σαντέ'ενθιν έσφιξε, ενθαρρυντικά, το μπράτσο της. «Το πρωί, θα φύγουμε. Πίστεψέ με, χρειαζόμαστε τον καθρέφτη· είναι πολύ σημαντικό να τον έχουμε μαζί μας. Τώρα, πάμε κάπου για να καλυφθούμε απ'τον αέρα.»

«Πού;» ρώτησε, αδύναμα, η Ζέκαλ.

Η Σαντέ'ενθιν κοίταξε τριγύρω, και είδε το δάσος που είχαν διασχίσει, για να φτάσουν στο *Δίκοπο Μαχαίρι*. «Έλα,» είπε στην Δούκισσα. Και ξεκίνησε να βαδίζει, τραβώντας την απ'τον καρπό.

«Θα πάμε... θα πάμε εκεί;» Η Ζέκαλ φοβόταν τις σκιές των δέντρων και το σκοτάδι.

«Έχεις υπόψη σου κάποιο καλύτερο μέρος;» απαίτησε η Σαντέ'ενθιν, συνεχίζοντας να την τραβά.

Η Δούκισσα αισθανόταν τον άνεμο να την παγώνει ως το κόκαλο· αισθανόταν τις πλάκες της δημοσιάς κρύες κάτω απ'τα πόδια της. Ήθελε να ήταν πίσω, στο παλάτι της Μαφ-νορχ, στο δωμάτιό της.

Μόλις αυτή και η Σαντέ'ενθιν μπήκαν στο δάσος, τα μάτια της Ζέκαλ άρχισαν να πηγαίνουν πέρα-δώθε, νευρικά. Νόμιζε πως κάποιοι τις παρακολουθούσε...

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια βγήκε απ'τον πλακόστρωτο δρόμο και βάδισε ανάμεσα στα δέντρα, τραβώντας την Δούκισσα πίσω της. Και, τότε, την ένωσε να της φέρνει αντίσταση.

«Τι;» ρώτησε, στρεφόμενη στο μέρος της.

Η Ζέκαλ ξεροκατάπιε. «Δε μπορώ να έρθω εκεί μέσα...» ψέλλισε.

Η Σαντέ'ενθιν αναστέναξε. «Γιατί;»

«Αφέντρα, είμαι... είμαι ξυπόλυτη... Υπάρχουν αγκάθια στα δάση... φίδια, τρωκτικά, έντομα...»

Η Πνευματίστρια έβγαλε τις μπότες της και τις πρότεινε στην Αργκανθικιανή Δούκισσα.

«Αα...» έκανε, αμήχανα, εκείνη.

«Φόρα της και τελειώνει!» είπε, απότομα, η Σαντέ'ενθιν· και το βλέμμα της τρομοκράτησε την Ζέκαλ όσο ποτέ.

Πήρε τις μπότες και άρχισε να τις βάζει. Στην δεξιά, έχασε την ισορροπία της, από τη βιασύνη και το τρέμουλο, και σωριάστηκε στην πλακόστρωτη δημοσιά. Τα μάτια της, αμέσως, πήγαν στην μάγισσα, για να δουν την αντίδρασή της: Η Σαντέ'ενθιν την παρακολουθούσε ήρεμα, όμως της έδινε την αίσθηση ότι ήταν ένα ηφαίστειο έτοιμο να εκραγεί.

«Τελειώνει,» σφύριξε η Ζιρκεφιανή, και άρχισε να βαδίζει μέσα στο δάσος, αφήνοντάς την πίσω.

«Περίμενε!» Η Ζέκαλ φόρεσε, γρήγορα, και την άλλη μπότα, και την ακολούθησε. Απορούσε πώς η Σαντέ'ενθιν δε νοιαζόταν για τίποτα –ούτε για το κρύο, ούτε για τα εγκαύματα, ούτε για τα αγκάθια του δάσους. *Βέβαια, είναι μάγισσα*, κατέληξε η Δούκισσα του Έβμορ, λες κι αυτό τα εξηγούσε όλα.

Όμως η αλήθεια ήταν πως η Σαντέ'ενθιν δεν αγνοούσε όσα νόμιζε η Ζέκαλ. Το κρύο τής διαπερνούσε τη ράχη σα μαχαίρι, και δεν ήταν καθόλου συνηθισμένη σ'αυτό· στην Ζίρκεφ ο καιρός ποτέ δεν ήταν τόσο ψυχρός –εκτός, ίσως, από τις πιο παγερές μέρες του Χειμώνα. Τα εγκαύματα την έκαιγαν και την πονούσαν· ιδιαίτερα τα βαριά, στον ώμο και στην κνήμη, τα οποία είχαν πληγιάσει. Τα αγκάθια του δάσους γρατζουνούσαν, πού και πού, τα ξυπόλυτά πόδια της, όμως τα περισσότερα μπορούσε να τα αποφεύγει, γιατί είχε μάθει σε μέρη πολύ πιο άγρια, όπως την ζούγκλα Βάργκοχ, στη Ζίρκεφ.

«Πού θα ξεκουραστούμε;» ρώτησε η Ζέκαλ, πίσω της.

Η Σαντέ'ενθιν σταμάτησε απότομα, και η Δούκισσα παραλίγο να σκοντάψει και να κοπανήσει στη ράχη της. «Εκεί.»

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια έδειξε δύο μεγάλα δέντρα, λουσμένα στο φως των τεσσάρων φεγγαριών του Άρμπεναρκ. Το μέρος ήταν έτσι που μπορούσε να τους προσφέρει κάλυψη από τον αέρα, για το βράδυ.

«Έλα, Δούκισσα,» είπε η Σαντέ'ενθιν, και, πλησιάζοντας, κάθισε πλάι σε έναν χοντρό κορμό, κάτω απ' τα θροϊζοντα φυλλώματα.

Η Ζέκαλ τη μιμήθηκε. Ύστερα, τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' τον εαυτό της, για να προστατευτεί απ' το κρύο· μα έτσι δεν κατάφερε και πολλά.

Και η Σαντέ'ενθιν ξεπάγιαζε. «Πώς στο διάολο αντέχετε εδώ, στη Βόρεια Γη;» ρώτησε, μετά από λίγο, μέσα από δόντια που χτυπούσαν.

«Είμαστε ντυμένοι, Αφέντρα,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ. «Να... να έρθω πιο κοντά, για να ξεσταθούμε και οι δύο;»

«Όχι,» είπε η Σαντέ'ενθιν, ξέροντας πως αυτό δε θα ήταν καθόλου ευχάριστο με τα εγκαύματά της.

Κάποια ώρα πέρασε.

«Δε μπορώ να κοιμηθώ,» δήλωσε η Ζέκαλ.

«Τότε, βούλωστο και ξεκουράσου ξύπνια,» ήταν η απάντηση της Σαντέ'ενθιν.

Η Δούκισσα δεν τολμούσε να κλείσει τα μάτια της, όπως η Αφέντρα. *Αν τα κλείσω και κάτι έρθει απ' το δάσος, όσο δε μπορώ το δω;* Ρίγησε από τρόμο.

Κι άλλη ώρα κύλησε.

Ένα αλύχτημα ακούστηκε.

Η Ζέκαλ πετάχτηκε πάνω, πιάνοντας το γόνατο της Σαντέ'ενθιν. «*Τι ήταν αυτό;*» έκρωξε.

«Λύκος,» αποκρίθηκε, ήρεμα, η Σαντέ'ενθιν.

«Κι αν έρθει;»

«Θα προτιμήσει εσένα για βραδινό.»

Η Ζέκαλ την κοίταξε, με γουρλωμένα μάτια. «Θα τον αφήσεις να με φάει;» ρώτησε, σχεδόν πανικόβλητη.

«Καλύτερα εσένα παρά εμένα,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Τώρα, άσε με να ξεκουραστώ. Κι άμα έρθει ο λύκος, φώναξε.»

«Να φωνάξω;» *Ελπίζω να μπορώ...* «...Πνεύματα...»

Η Ζέκαλ κοιτούσε γύρω-γύρω, όλο το βράδυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο Πατριωτισμός...

Ο Μπάχτον σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς την πόρτα του δωματίου του. Ήταν ντυμένος μόνο με μια βαμβακερή ρόμπα, καθότι προ ολίγου κοιμόταν. Καθώς άπλωνε το δεξί χέρι, για να πιάσει το πόμολο, αναρωτιόταν ποιος μπορεί να ήταν μια τέτοια πρωινή ώρα –απ'ό,τι μπορούσε να δει απ'το παράθυρο, ο Λούντρινχ είχε μόλις ανατείλει.

Άνοιξε, κι αντίκρισε τη Νύχτα και τον Άνεμο να στέκονται εμπρός του, ντυμένοι με χειμωνιάτικα ρούχα και μπότες, και έχοντας σάκους στους ώμους, έτοιμοι για ταξίδι.

«Καλημέρα,» είπε. «Πηγαίνετε κάπου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο κορακομάλλης τυχοδιώκτης. «Φεύγουμε από τούτη την Πνευματοχτυπημένη πόλη, προτού ξεσπάσει πόλεμος.»

«Φεύγετε;...» έκανε, έκπληκτος, ο Μπάχτον. Δεν περίμενε κάτι τέτοιο. Ακόμα κι αυτοί οι δυο μπαγαπόντηδες έπρεπε, λογικά, να θέλουν να προστατέψουν το Βασίλειο απ'τους δαιμονανθρώπους...

Η Νύχτα έγνεψε καταφατικά, ενώ ο Άνεμος αστειεύτηκε, ρωτώντας: «Δεν ακούς καλά το πρωί, τοξότη;»

Ο Μπάχτον είχε μείνει με το στόμα μισάνοιχτο. Ξεφύσησε, και το έκλεισε. «Γιατί;»

«Γιατί δε θα μ'άρεσε καθόλου να βρω το κεφάλι μου να κρέμεται απ'τις επάλξεις,» απάντησε ο Άνεμος, ανασηκώνοντας τους ώμους. Και το πρόσωπό του σοβάρεψε, καθώς πρόσθεσε: «Ούτε θέλω να βάλω σε κίνδυνο τη ζωή του αγέννητου γιου μου.»

Η Νύχτα τον λοξοκοίταξε. «Πού το ξέρεις ότι θα είναι γιος;»

«Το ξέρω,» είπε ο Άνεμος.

Η Νύχτα μειδίασε.

Ο Μπάχτον δεν τους αδικούσε, που δεν ήθελαν να πάθει τίποτα το παιδί τους, όμως... «Δεν είναι βέβαιο ότι θα πέσει η Χάργκοχ, μα τα Πνεύματα! Καθόλου, μα καθόλου, βέβαιο. Δεν εμπιστεύεστε τον Δούκα Σάλβινρ; Δεν εμπιστεύεστε τους Σαραολνιανούς πολεμιστές;»

Η Νύχτα κοίταξε το έδαφος, σκεπτική, σα να ντρεπόταν για την απόφασή της. Αλλά ο Άνεμος είπε: «Δεν εμπιστεύομαι κανέναν, τοξότη –εκτός απ'τον εαυτό μου και τη Νύχτα.

»Θα έρθεις, λοιπόν, μαζί μας, ή θα κάτσεις εδώ ν'ανακαλύψεις πώς είναι ο Πνευματικός Κόσμος;»

«Θα πολεμήσω,» δήλωσε ο Μπάχτον.

«Ακόμα δεν απάντησες στην ερώτησή μου,» είπε ο Άνεμος. «Μπορείς να πολεμήσεις παντού, όχι απαραίτητα εδώ, περικυκλωμένος από Μαγκραθμέλιους!» Έκανε νόημα στην Νύχτα να μπει στο δωμάτιο, και την ακολούθησε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του. «Δε χρειάζεται να μας ακούει όλο το παλάτι,» εξήγησε. «Αυτοί οι υπηρέτες έχουν αφήσει αποτυπώματα των αφτιών τους επάνω στις πόρτες!

»Αλλά, τι σου έλεγα; Ναι! Δεν είναι ανάγκη να κάτσεις να πολεμήσεις εδώ, τοξότη –εκτός κι άμα έχεις επιθυμία να ταξιδέψεις στον Πνευματικό Κόσμο, όπως είπαμε. Το μέρος είναι περικυκλωμένο. Ο Καρνταμάρ, τώρα που μιλάμε, βρίσκεται νότια της Χάργκοχ –με εκατό χιλιάδες δαιμονοκέφαλους. Η Εδρισία βρίσκεται στα δυτικά, μ'άλλους πενήντα χιλιάδες. Τι θα κάνει ο

καταραμένος Δούκας σας με τους σαράντα-έξι χιλιάδες του; Θα τους βάλει ν' αναπαραχθούν, για να μεγαλώσουν σ' αριθμό;»

Ο Μπάχτον φάνηκε σκεπτικός. Αυτό που έλεγε ο Άνεμος δεν του έμοιαζε παράλογο. Ωστόσο, να φύγει από τη μάχη, σα δειλός;... Και πού να πάει; Αν οι Σαραολνιανοί ηττούνταν εδώ, όλο το Βασίλειο θα έπεφτε. Δεν υπήρχε κανένας για ν' αντισταθεί στον Πόνκιμ.

«Λες ότι μπορούμε να πολεμήσουμε αλλού. Πού αλλού;» απαίτησε.

Ο Άνεμος ύψωσε τα χέρια του. «Δεν ξέρω! Κάπου!»

«Βλέπω το έχεις σκεφτεί το θέμα,» σχολίασε ο Μπάχτον. «Αντιλαμβάνεσαι ότι, αν νικηθούμε εδώ, το Σαραόλν θα πέσει; Θα πέσει στα χέρια του Πόνκιμ.»

«Και τι θες να κάνουμε εμείς, τοξότη; Δεν είμαστε μισθοφόροι! Λίγα μπορούμε να προσφέρουμε στις επερχόμενες μάχες,» τόνισε ο Άνεμος.

Η Νύχτα κατένευσε, με το κεφάλι. «Δε θα έχει καμία διαφορά, είτε λείπουμε είτε όχι.»

«Μην το λες αυτό,» αναστέναξε ο Μπάχτον. «Μπορεί να έχει διαφορά, Νύχτα!»

«Τι διαφορά;» απαίτησε ο Άνεμος, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του.

«Ίσως ο Δούκας να σας χρειαστεί για κάποια δουλειά.»

«Τελείωσαν οι δουλειές για τον Δούκα, τοξότη. Τώρα, έχουμε διακόσια χρυσά νομίσματα μαζί μας· αρκετά για να ζήσουμε καλά, για ορισμένο καιρό, ή ν' ανοίξουμε μια μικρή επιχείρηση.»

«Σκεφτόμαστε να κατευθυνθούμε στο Βασίλειο του Ωκεανού,» εξήγησε η Νύχτα. «Η Θέρληχ μάς άρεσε πάρα πολύ, όταν πήγαμε εκεί με την ομάδα της Ερία. Έχεις δει τη Θέρληχ, Μπάχτον;»

«Όχι,» παραδέχτηκε εκείνος.

«Λένε πως είναι η ομορφότερη πόλη του κόσμου –και δε νομίζω νάχουν άδικο. Το παλάτι της Βασίλισσας Αάνθα δεν έχει τον κήπο του Βασιληά Βένγκριλ, μα η Θέρληχ, ως μέρος, είναι δέκα φορές πιο όμορφη από την Μάρβαθ.»

«Και με περισσότερες ευκαιρίες, για ανθρώπους σαν κι εμάς,» τόνισε ο Άνεμος. «Δε θα το μετανιώσεις, τοξότη, σ' το υπόσχομαι.»

Ο Μπάχτον κάθισε σε μια καρέκλα, δυσανασχετώντας. «Τι να πω;... Είμαι μπερδεμένος...»

«Τι έκανες όλη σου τη ζωή;» τον ρώτησε ο Άνεμος.

«Εννοείς αφότου έφυγα απ' την Βαρονία του πατέρα μου;» Γέλασε. «Γύριζα... Έχω γυρίσει ολάκερο το Σαραόλν. Έχω κάνει φρουρός σε караβάνια. Έχω βρεθεί μαζί με κυνηγούς ληστών. Έχω δουλέψει ως σκοπός σε μπόλικά φρούρια. Αλλά τι σημασία έχουν όλα τούτα, Άνεμε;» Ύψωσε το βλέμμα του, για να κοιτάξει τον τυχοδιώκτη.

«Δεν θέλεις κάτι καινούργιο, λοιπόν;» είπε εκείνος.

«Η Θέρληχ είναι το ομορφότερο μέρος που έχω δει, Μπάχτον,» πρόσθεσε η Νύχτα.

Ο πλανόδιος τοξότης κούνησε το κεφάλι. «Και πάλι... Μπορώ να γυρίσω την πλάτη σ' όλους τους υπερασπιστές της Χάργκοχ, και να βαδίσω νότια;...»

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου;» ρώτησε ο Άνεμος. «Τι θα πουν για σένα; Πολύ που σε νοιάζει! Κατά πάσα πιθανότητα, ούτε που θα τους ξανασυναντήσεις –ακόμα κι αν ζήσουν, τελικά.»

«Δεν είναι αυτό, Άνεμε,» τόνισε ο Μπάχτον. «Απλά, δε μπορώ. Δε μπορώ να ξέρω ότι εδώ κάποιοι αγωνίζονται για το Βασίλειο, κι εγώ τους γυρίζω την πλάτη και φεύγω.»

«Είσαι σίγουρος για τούτο;» είπε η Νύχτα, διστακτικά.

«Ναι.»

** ** *

Ο Άνεμος και η Νύχτα πήγαν στη σκηνή του Έντρηλ, Διοικητή των Πορφυρών Σπαθιών.

«Είναι ο Ράμλεντ μέσα;» ρώτησε η δεύτερη τον φρουρό που στεκόταν εκεί.

Ο άντρας συνοφρυώθηκε. «Ο τραυματίας εννοείτε;»

«Ναι.»

Ο φρουρός παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής και είπε: «Ράμλεντ, κάποιοι θέλουν να σ'επισκεφτούν.»

«Ο Άνεμος και η Νύχτα,» πρόσθεσε η τυχοδιώχτρια, φωναχτά.

«Άστους να περάσουν,» ακούστηκε η φωνή του Ντρούβτεκ από μέσα.

Η Νύχτα και ο Άνεμος μπήκαν στην σκηνή, για να βρουν τον Ράμλεντ ξαπλωμένο κάτω από μια κουβέρτα και την Ηλένα καθισμένη δίπλα του, οκλαδόν, με μια κούπα τσάι στο χέρι. Ο Έντρηλ και η Μπόρνεφ δεν βρίσκονταν εδώ· μάλλον, είχαν δουλειές με το στρατό.

«Πώς είσαι, φίλε μου;» ρώτησε ο Άνεμος, καθώς αυτός κι η συντρόφισσά του κάθονταν κοντά στον κοκκινομάλλη άντρα. «Κούκλα;» έκλεισε το μάτι στην Ηλένα.

«Αρκετά καλά,» αποκρίθηκε ο Ράμλεντ. «Η πληγή μου θεραπεύεται γρήγορα.»

«Και τα πόδια μου δε με πονάνε, πια,» πρόσθεσε η Ηλένα, η οποία φορούσε τις μπότες που της είχε αγοράσει ο Μπάχτον καθ'οδόν, προτού φτάσουν στην Χάργκοχ.

«Αυτά είναι καλά νέα,» είπε ο Άνεμος, «γιατί έχουμε δρόμο να κάνουμε.»

«Δρόμο;» Η Ηλένα συνοφρυώθηκε. Ήταν φανερό πως ήθελε, απελπισμένα, να ξεκουραστεί για μερικές μέρες.

«Ναι. Εγώ κι η Νύχτα θα φύγουμε απο δώ· θα κατευθυνθούμε νότια. Και, ύστερα, θα πάμε στην Θέρληχ, την πρωτεύουσα του Ωκεανού. Είστε κι οι δυο καλεσμένοι να έρθετε μαζί μας. Ξέρετε τι λένε οι ταξιδιώτες, έτσι; ‘Όσο περισσότεροι, τόσο δυνατότεροι.’»

Ο Ράμλεντ μειδίασε. «Πράγματι. Όμως τι υπάρχει για μένα στην Θέρληχ, Άνεμε;» έθεσε το ερώτημα.

«Μια καινούργια ζωή;» πρότεινε η Νύχτα.

«Τώρα;» έκανε ο Ράμλεντ. «Η αποστολή μου—»

«Η αποστολή σου δεν υπάρχει πια, Ράμλεντ,» τόνισε ο Άνεμος. «*Ο Πόνκιμ δεν πρόκειται να επιστρέψει στους Ντρούβτεκ.*»

«Τότε, ούτε εγώ μπορώ να επιστρέψω,» είπε ο πορφυρομάλλης άντρας, κατεβάζοντας, ντροπιασμένα, το βλέμμα του. «Είχα ορκιστεί...»

«Ξέχνα το αυτό, τώρα. Η αποστολή σου είναι ανέφικτη. Οπότε, μπορείς ν' αρχίσεις μια καινούργια ζωή,» πρότεινε, πάλι, η Νύχτα.

«Τι είδους ζωή;»

«Ράμλεντ, έχεις τρομερή εμπειρία, απ'ό,τι έχω καταλάβει, σωστά;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Εξαρτάται τι εννοείς...» αποκρίθηκε εκείνος.

«Έχεις δει πολλά. Έχεις ταξιδέψει στο Σαραόλν, στο Άργκανθικ, στον Ωκεανό, ακόμα και στην Νότια Μάγκραθμελ και στα μέρη των Βολχερθιανών!»

«Ναι,» ένευσε ο Ράμλεντ. «Έχω ταξιδέψει εκεί όπου λες. Ωστόσο, είχα κάποιο λόγο που ταξίδευα –έψαχνα τον Μάργκλιρ, τον γιο της μάγισσας Χόλκραδ.»

«Και τον βρήκες,» είπε η Νύχτα. «Η, μάλλον, βρήκες τον Πόνκιμ. Η αναζήτησή σου τελείωσε, Ράμλεντ.»

«Όχι προτού τον επιστρέψω στους Ντρούβτεκ...»

«Κι αφού κάτι τέτοιο είν'αδύνατο; Ο Πόνκιμ *αποκλείεται* να έρθει μαζί σου.»

«Κι άμα έρθει, θα ευχηθείς να μην είχε έρθει,» τον προειδοποίησε ο Άνεμος. «Είναι μάγος, Ράμλεντ. Μιλά στα Πνεύματα· σκοτώνει ανθρώπους μ'ένα βλέμμα.»

«Ναι...» Ο πορφυρομάλλης άντρας σταύρωσε τα χέρια πάνω στο στήρνο του, σκεπτικός. Τελικά, είπε: «Λέτε πως πηγαίνετε στη Θέρλχη. Τι θα κάνετε εκεί;»

«Έχουμε διακόσια χρυσά νομίσματα από τον Δούκα,» εξήγησε ο Άνεμος. «Μπορούμε να ζήσουμε, για κάποιο καιρό· μπορούμε ν'ανοίξουμε μια επιχείρηση και να την επεκτείνουμε.»

«Τόσα χρήματα δεν είχαμε συγκεντρώσει ποτέ στη ζωή μας,» είπε η Νύχτα. *Και τα βρήκαμε πάνω στην ώρα*, συλλογίστηκε, αγγίζοντας την κοιλιά της, όπου κατοικούσε και μεγάλωνε το παιδί αυτής και του Ανέμου. «Θα ξεκουραστούμε. Δε θέλεις να ξεκουραστείς μαζί μας, Ράμλεντ; Μπορώ να δω ότι είσαι κι εσύ κουρασμένος από την αναζήτησή σου, περισσότερο απ'ό,τι είμαστε εμείς απ'την τυχοδιωχτική μας ζωή. Η βοήθειά σου θα μας φανεί πολύτιμη, μέχρι να φτάσουμε στα λιμάνια του Σαραόλν –συγκεκριμένα σ'αυτό της Σάνβεκ.» Δεν τολμούσαν να πάνε στην Όρφαλχ, γιατί εκεί ήξεραν πως κατευθυνόταν η Στρατάρχισσα Νερενία με το φουσατό της.

«Είμαι τραυματισμένος,» της θύμισε ο Ράμλεντ.

«Πάω, όμως, στοίχημα πως μπορείς να πολεμήσεις σαν αρκούδα, άμα υπάρξει ανάγκη,» είπε ο Άνεμος.

Ο Ράμλεντ χαμογέλασε. «Ίσως νάχεις και δίκιο, φίλε μου.»

«Δηλαδή, θα έρθεις;» ρώτησε η Νύχτα.

Ο Ράμλεντ έσμιξε τα φρύδια και έτριψε τα πορφυρά του μούσια.

«Έχουμε αγοράσει ένα άλογο ειδικά για σένα,» τόνισε ο Άνεμος. «Μη μου πεις ότι το πήραμε άδικα!» Ήταν φανερό πως αστειευόταν.

Ο Ράμλεντ γέλασε. «Εντάξει, θα έρθω!» αποφάσισε.

«Εσύ, Ηλένα;» ρώτησε η Νύχτα, στρεφόμενη στην ξανθιά κοπέλα. «Το ξέρεις ότι δε μπορείς να επιστρέψεις στην Άρθαντρικ...»

Η Ηλένα ένευσε καταφατικά. Το ήξερε πολύ καλά ότι δε μπορούσε να επιστρέψει. Αν ποτέ οι δαιμονάνθρωποι την έβρισκαν μπροστά τους, θα την σκότωναν, μετά από αυτό που είχε κάνει. Επομένως, έπρεπε να απομακρυνθεί από την πατρίδα της... για ένα ορισμένο χρονικό διάστημα, τουλάχιστον. Μέχρι οι Σαραολνιανοί να έδιωχναν τους Μαγκραθμέλιους απ' το Βασίλειο, ήλπιζε.

«Θα έρθω μαζί σας,» δήλωσε.

«Πολύναμε ξαφνικά!» μειδίασε ο Άνεμος. «Πάμε να δούμε τι θα πει κι ο ξιπασμένος Ζιρκεφιανός...»

** ** *

Ο Όκ'φερν απέκρουσε το ξίφος της Ερία και πισωπάτησε δυο βήματα, βαστώντας δίλαβα το δικό του.

«Ωραία,» είπε η Σαραολνιανή πολεμίστρια. «Καλύτερεύεις.» Φορούσε μια αμάνικη, πέτσινη τουνίκα, μάλλινο παντελόνι, και ψηλές, μαύρες μπότες.

Σήμερα δεν χιόνιζε, μα πάλι έκανε κρύο, και στο έδαφος, φυσικά, ακόμα υπήρχε χιόνι. Οπότε, ο Όκ'φερν ξεπάγιαζε, και ήταν ντυμένος σαφώς πιο βαριά απ'τη φίλη του, έχοντας και μια κάπα ριγμένη στους ώμους, παρότι η Ερία επέμενε ότι τον καθυστερούσε στις κινήσεις του.

«Ελα,» τον παρότρυνε, τώρα. «Σειρά σου να επιτεθείς.»

Ο Όκ'φερν έκανε ένα βήμα μπροστά και κατέβασε το ξίφος του προς αυτό της Ερία, η οποία απέκρουσε, πλαγιοπάτησε, και επιτέθηκε κι η ίδια. Ο Ζιρκεφιανός γύρισε, γρήγορα, και παρενέβαλε τη λεπίδα του στο δρόμο της δικής της.

Η μαυρομάλλα Σαραολνιανή μειδίασε στραβά. Στον Όκ'φερν δεν άρεσε καθόλου τούτο το μειδίαμα· όποτε η φίλη του χαμογελούσε έτσι, κάτι άσχημο είχε στο νου της.

Η Ερία επιτέθηκε, κατακόρυφα. Εκείνος ύψωσε τ'όπλο του, για ν'αποκρούσει, μα το σπαθί της πολεμίστριας πέρασε δίπλα απ'τη λάμα του, κατέβηκε, και πήγε προς τον μηρό του, ώστε να τον χτυπήσει με το πλατύ μέρος. Ο Όκ'φερν, λυγίζοντας τη μέση και το γόνατο προς την αντίθετη κατεύθυνση, απέφυγε το χτύπημα.

Η Ερία γέλασε. «Όκ'φερν! Δεν ξαναξιφομαχώ μαζί σου! Δε μπορώ να σε ξεγελάσω, πια.»

Ο Ζιρκεφιανός χαμογέλασε. «Ημουν τυχερός,» είπε.

Υστερα, είδε την Νύχτα και τον Άνεμο να πλησιάζουν. Ήταν κι οι δυο ντυμένοι για ταξίδι. *Σκοπεύουν να πάνε κάπου;* αναρωτήθηκε.

«Καλημέρα,» χαιρέτησε η τυχοδιώχτρια.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε η Ερία, μην κάνοντας τον κόπο να κοιτάξει τον Άνεμο.

Ο Όκ'φερν κούνησε το κεφάλι, σε χαιρετισμό.

«Θέλουμε να σου μιλήσουμε,» του είπε η Νύχτα.

«Σε μένα;» απόρησε εκείνος.

«Ναι.»

Η Ερία συνοφρυώθηκε, παραξενεμένη.

Ο Όκ'φερν ανασήκωσε τους ώμους. «Πείτε μου...»

Η Νύχτα έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα στην μαυρομάλλα πολεμίστρια, σα να προτιμούσε να μην ήταν εκεί· ύστερα, είπε: «Όκ'φερν, εγώ, ο Άνεμος, ο Ράμλεντ, και η Ηλένα σκοπεύουμε να φύγουμε απο δώ, να πάμε νότια, στην Θέρληχ, την πρωτεύουσα του Ωκεανού. Θέλεις νάρθεις μαζί μας;»

«Φεύγετε;» έκανε η Ερία. «Το Σαραόλν σάς χρειάζεται, για να πολεμήσετε!»

«Μπορείτε να σκοτωθείτε το ίδιο καλά και χωρίς εμάς, φιλενάδα,» είπε ο Άνεμος.

«Η Νύχτα, τελικά, θα έπρεπε να σε είχε αφήσει στον Πύργο του Φιδιού!» φώναξε η Ερία. «Είσαι προδότης!» Στράφηκε στον καστανόξανθο Ζιρκεφιανό. «Όκ'φερν, δεν πιστεύω να πας μ'αυτούς τους προδότες!»

«Αα...» Ο Όκ'φερν κοίταξε μια την Σαραολνιανή πολεμίστρια, και μια τον Άνεμο και τη Νύχτα. Η αλήθεια ήταν πως δεν του άρεσε και τόσο εδώ: είχε κρύο, και η χώρα βρισκόταν σε πόλεμο με τους δαιμονανθρώπους –ενώ ο ίδιος είχε εγκαταλείψει την Ζίρκεφ για να *αποφύγει* τον πόλεμο. Ωστόσο, ήταν κι η Ερία... Δε μπορούσε να πει πως την αγαπούσε όσο καμια άλλη στον Άρμπεναρκ, όμως.... Τον είχε βοηθήσει πολλές φορές, άλλωστε. Αλλά, όσες φορές τον είχε βοηθήσει, η ίδια πρώτα δεν τον είχε μπλέξει;

«Τι σκέφτεσαι, μα τα Πνεύματα;» τον ρώτησε η Ερία.

«Μπορεί να σκέφτεται ότι δε θέλει ν'αφήσει τα κόκαλά του σε τούτο το μέρος...» είπε ο Άνεμος.

Η Ερία τον έδειξε με το ξίφος της. «Βούλωστο εσύ,» απείλησε.

«Να κρύψω την αλήθεια;» αποκρίθηκε εκείνος. «Ο άνθρωπος είν' από άλλη χώρα· δεν ξέρει τι γίνεται εδώ—»

«Άκουσε χτες τι γίνεται εδώ!»

«Δύο στρατοί έρχονται στην Χάργκοχ: ένας από τα νότια, ο οποίος αριθμεί εκατό χιλιάδες πολεμιστές, και ένας από τα δυτικά, ο οποίος αριθμεί πενήντα χιλιάδες. Περιμένετε να κρατήσετε τούτη την πόλη με σαράντα-έξι χιλιάδες μαχητές; Ο Μπάχτον είχε δίκιο, που σας είπε να υποχωρήσετε στα δάση.»

Είναι η κατάσταση τόσο απελπιστική; αναρωτήθηκε ο Όκ'φερν, θυμούμενος πως η Ερία ήταν πολύ πιο αισιόδοξη πάνω στο θέμα. «Θα κρατήσουμε,» του έλεγε, χτες βράδυ. «Είμαστε οχυρωμένοι. Και, ύστερα, θα έρθουν οι ενισχύσεις από το Άργκανθικ και απ'τ'άλλα δουκάτα. Θα νικήσουμε τούτο τον πόλεμο, και θα διώξουμε τους Μαγκραθμέλιους απ'το Σαραόλν.» Τώρα, ο Ζιρκεφιανός αμφέβαλε. Μήπως κάνει λάθος; Αν έρθουν οι δαιμονάνθρωποι απ'τα νότια και τα δυτικά και μας κατακλύσουν;

«Ο Δούκας ξέρει καλύτερα,» τόνισε η Ερία, κοιτώντας τον Άνεμο.

«Εμένα, ο Δούκας μού μοιάζει μπερδεμένος,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Τότε, κάνε ό,τι νομίζεις. Φύγε! Ούτως ή άλλως, δε σε χρειαζόμαστε. Αλλά μην έρχεσαι με σκοπό να πάρεις κι άλλους μαζί σου,» είπε, προειδοποιητικά, η Ερία, κατεβάζοντας το ξίφος της κι ατενίζοντάς τον με στενεμένα μάτια.

«Κι αν θέλει να έρθει;» έθεσε το ερώτημα ο Άνεμος.

Η Ερία στράφηκε στον Όκ'φερν, περιμένοντας την απάντησή του.

Τι κάνω τώρα; σκέφτηκε Ζιρκεφιανός. Η μαυρομάλλα Σαραολνιανή ήταν θυμωμένη, και, σίγουρα, θα την πείραζε αν εκείνος σηκωνόταν να φύγει. Όμως, μα την Έρημο, εδώ είχε πολύ κρύο· και γινόταν και πόλεμος. Ο Άνεμος και η Νύχτα είπαν ότι θα πήγαιναν στην Θέρληχ... Στην Θέρληχ ήταν, αναμφίβολα, καλύτερα: ζεστότερο μέρος, και όχι πόλεμος.

«Ερία...» άρχισε ο Όκ'φερν, νιώθοντας ένα σφίξιμο μέσα του. «Νομίζω ότι το... κλίμα δε με σηκώνει εδώ.»

«Το κλίμα δε σε *σηκώνει*;» έκανε εκείνη, κοιτώντας τον έκπληκτη.
«Θες να πεις ότι θα φύγεις;»

Ο Όκ'φερν αναστέναξε... και ένευσε καταφατικά.

«Δε με πιστεύεις, όταν σου λέω ότι θα νικήσουμε...» Η Ερία δε ρωτούσε. Και τον κοιτούσε ανέκφραστη, σα να μην τον ήξερε. Τούτη η κατάσταση τής θύμιζε το περιστατικό με τον Γκόρ'θλαμπ, στην Ζίρκεφ. *Τι διάολο έχουν όλοι οι Ζιρκεφιανοί*; σκέφτηκε. *Πώς δουλεύει το μυαλό τους*; Επιπλέον, την πείραζε το γεγονός ότι αυτός είχε αποφασίσει να φύγει. Η Ερία δεν είχε συνηθίσει οι άντρες να φεύγουν από κοντά της. Συνήθως, εκείνη διάλεγε.

«Σε πιστεύω,» αποκρίθηκε ο Όκ'φερν. «Όμως... Ερία, είναι αλήθεια ότι το κλίμα εδώ δε με *σηκώνει*! Στην Θέρληχ ίσως είναι καλύτερα για μένα. Ίσως βρω κάτι που *μπορώ* να κάνω. Νομίζεις πως μου ταιριάζει η στρατιωτική ζωή; Η ζωή του μισθοφόρου; Δε μπορώ να ζήσω έτσι.»

Σίγουρα, ο Ζιρκεφιανός είχε μάθει αλλιώς· αυτό η Ερία το καταλάβαινε. Όμως εκείνο που *δεν* καταλάβαινε ήταν γιατί δε μπορούσε να μάθει και σε ένα διαφορετικό τρόπο ζωής. Αφού, ούτως ή άλλως, δε θα επέστρεφε στην Ζίρκεφ. Θεωρούσε ότι στην Θέρληχ θα ήταν καλύτερα απο δώ; Γιατί; Και, στο κάτω-κάτω, πώς ήταν δυνατόν έτσι εύκολα να θέλει να φύγει από κοντά της;

Ο Άνεμος έφταιγε για όλα! Η Ερία στράφηκε στο μέρος του, σφίγγοντας την ελεύθερή της γροθιά. «Τι προσπαθείς να κάνεις;» φώναξε. «Να τους παραδώσεις όλους στον σφετεριστή, *προδότη*;»

«Προσπαθώ να φύγω από τούτο το μέρος, προτού με πετσοκόψουν οι δαιμονάνθρωποι,» αντιγύρισε εκείνος. «Και είπα να ρωτήσω και κάποιους άλλους αν θέλουν να έρθουν μαζί μου.»

«Από τη μεγάλη σου καρδιά, ε;» μόρφασε η Ερία. *Σιχαμένε μπάσταρδε*.

«Μπορείς κι εσύ να μας συντροφεύσεις, αν θέλεις, Ερία,» της είπε η Νύχτα.

«Ναι, έλα μαζί μας,» πρότεινε ο Όκ'φερν.

«Δεν πρόκειται να προδώσω το Βασίλειο, Όκ' φερν,» αποκρίθηκε η Ερία.

Γιατί είναι τόσο ξεροκέφαλη; συλλογίστηκε ο Ζιρκεφιανός. Ήταν φυσικό να επιθυμεί να προστατέψει την πατρίδα της, αλλά, αν τα πράγματα σε τούτη την πόλη ήταν τόσο άσχημα όσο έλεγαν η Νύχτα κι ο Άνεμος, τότε, δεν άξιζε να καθίσουν και να πεθάνουν. Αυτός ο Δούκας Σάλβινρ, όντως, έμοιαζε μπερδεμένος. Ήταν πολύ πιθανό να μην είχε πάρει τη σωστή απόφαση. Αν έφευγαν στα δάση, ίσως να ήταν καλύτερα...

«Δεν είναι ανάγκη να προδώσεις κανένα βασίλειο,» τόνισε η Νύχτα στην Ερία. «Μπορείς να βοηθήσεις αλλιώς. Εδώ δε θα κάνεις τίποτα. Κανονικά, ο Δούκας έπρεπε να είχε δώσει διαταγή να εγκαταλειφθεί η πόλη. Δεν το βλέπει ότι βάζει το λαό του σε μεγάλο κίνδυνο; Εκατόν-πενήντα χιλιάδες Μαγκραθμέλιοι, Ερία, μ'όλες τους τις δαιμονικές συσκευές!»

Η μαυρομάλλα πολεμίστρια προχώρησε και στάθηκε εμπρός της. «Δε θ'αφήσω μια Σαραολνιανή πόλη να πέσει στα χέρια των διαβολανθρώπων! Κανένας *πραγματικός* Σαραολνιανός δε θα την άφηνε.»

Η Νύχτα αντιλαμβανόταν πως υπονοούσε ότι εκείνη δεν ήταν «πραγματική Σαραολνιανή». Δεν την πείραζε, όμως. Ας πίστευε η Ερία ό,τι ήθελε· λίγη σημασία είχε. Την τυχοδιώχτρια την ενδιέφερε περισσότερο να προστατέψει το αγέννητο παιδί της και ν'αρχίσει μια καινούργια ζωή. Εκείνη κι ο Άνεμος ποτέ παλιότερα δεν είχαν συγκεντρώσει τόσα χρήματα, και τώρα ήταν η ευκαιρία τους να κάνουν κάτι μ'αυτά.

«Ενας πραγματικός Σαραολνιανός, Ερία, δε θα ήθελε να σκοτώσει τους υπόλοιπους πραγματικούς Σαραολνιανούς,» αποκρίθηκε η Νύχτα.

«Τι ξέρεις εσύ από πατριωτισμό, Νύχτα; Εσύ κι ο φίλος σου ηγαίνετε μόνο όπου υπάρχουν χρυσά νομίσματα,» έφτυσε η Ερία.

«Ενώ εσύ δεν πληρώνεσαι για τις υπηρεσίες σου, ε; Πληρώνεσαι – και, μάλιστα, περισσότερο από μας! Ξέρεις πόσες δύσκολες στιγμές έχουμε αντιμετωπίσει; Ξέρεις πόσες φορές δεν είχαμε χρήματα να κλείσουμε ούτε ένα δωμάτιο για τη νύχτα;»

«Κι αυτός είναι ο πατριωτισμός σας;»

«Αυτή είναι η ζωή μας. Και τώρα, που έχουμε μια ευκαιρία να ζήσουμε καλύτερα, θα ζήσουμε καλύτερα.»

«Πηγαίνετε να ζήσετε όπου θέλετε· αλλά γιατί έρχεστε κι επηρεάζετε τους άλλους; Αφού δε σας ενδιαφέρει για τούτη τη χώρα, τουλάχιστον, φύγετε δίχως να προκαλέσετε προβλήματα, μα τα Πνεύματα!»

«Κάνουμε εκείνο που δεν κάνεις ούτε εσύ, ούτε οι ανώτεροί σου,» τόνισε η Νύχτα: «*Σώζουμε κόσμο απ'το θάνατο.*»

«Χα-χα-χα-χα-χα!» γέλασε η Ερία, γιατί, πραγματικά, αυτό της φάνηκε αστείο. «Σώζετε κόσμο απ'τον θάνατο; Μάλλον, ξεχάσατε να πείτε σ'αυτούς που θα έρθουν μαζί σας ότι»–τώρα, στράφηκε στον Όκ'φερν–«όλα τα μέρη νότια της Χάργκοχ, όπου θα κατευθυνθείτε, είναι γεμάτα Μαγκραθμέλιους. Νομίζετε ότι ο Καρνταμάρ θα σας αφήσει να περάσετε; Θα σας σκοτώσει! Κι αν δε σας σκοτώσει αυτός, θα το κάνει η Νερενία, πιο κάτω. Πώς θα φτάσετε στην Θέρληχ; Πείτε μου!»

Ο Όκ'φερν ανησύχησε απ'τα λόγια της. Αν είχε δίκιο, δεν τον συνέφερε να φύγει απ'την Χάργκοχ... *Ανάθεμα τούτη την καταραμένη χώρα! Πιο καλά να είχα μείνει στη Ζίρκεφ.*

«Θα πάμε στην Σάνβεκ, Ερία, όχι στην Όρφαλχ, όπου πηγαίνει η Νερενία με το φουσάτο της,» αντιγύρισε η Νύχτα.

«Και καλύτερα να μη χάνουμε χρόνο, μιλώντας,» πρότεινε ο Άνεμος. «Έτσι κι αλλιώς, χαλάμε το σάλιο μας. Ετοιμάσου, Όκ'φερν· οι υπόλοιποι μάς περιμένουν.»

Ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός στάθηκε αναποφάσιστος. Τούτη ήταν, ίσως, η πιο δύσκολη απόφαση που είχε πάρει στη ζωή του.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Ερία, διαπερνώντας τον με τη ματιά της.

Εδώ δεν πρόκειται να επιβιώσεις, ψιθύρισε μια φωνή μέσα στο κεφάλι του Όκ'φερν. «Λυπάμαι...» είπε στην Σαραολνιανή φίλη του, και μπήκε στη σκηνή. Ήξερε πως δεν επρόκειτο να υπήρχε αποχαιρετιστήριο φιλί ανάμεσά τους.

«Εύχομαι κι οι δυο να πεθάνετε, προτού φτάσατε στην Θέρληχ,» σφύριξε η Ερία στον Άνεμο και στην Νύχτα. Τους γύρισε την πλάτη κι απομακρύνθηκε. Κι εσύ, Όκ'φερν, πρόσθεσε νοερά. Εύχομαι να πεθάνεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο

Ο κουκουλοφόρος

Με το πρώτο φως που έπεσε στο αραιό δάσος, περνώντας ανάμεσα απ'τους κορμούς των δέντρων, η Σαντέ'ενθιν άνοιξε, απότομα, τα βλέφαρά της, σχεδόν τρομάζοντας την Ζέκαλ, η οποία δεν είχε κοιμηθεί καθόλου το βράδυ.

Ούτε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια είχε, ουσιαστικά, *κοιμηθεί*, μα είχε καταφέρει να ξεκουραστεί, έχοντας τα μάτια κλειστά. Τώρα, αισθανόταν τον αριστερό της ώμο μουδιασμένο και καυτό· το ίδιο και τη δεξιά της κνήμη. Το υπόλοιπό της σώμα νόμιζε ότι βρισκόταν σε καλύτερη κατάσταση από χτες, μα, όταν επιχείρησε να σηκωθεί, διαπίστωσε πως ένιωθε παντού ένα ελαφρύ κάψιμο· ευτυχώς, όμως, τα εγκαύματα δεν ήταν τίποτα το σοβαρό, απλά μερικές μικρές κοκκινίλες.

Η Σαντέ'ενθιν τεντώθηκε... και μόρφασε απ'τον πόνο.

«Αφέντρα... είσαι καλά;» ρώτησε, διστακτικά, η Ζέκαλ.

«Όχι,» απάντησε η Πνευματίστρια. «Σήκω τώρα. Πάμε στο πανδοχείο.»

Η Δούκισσα σηκώθηκε και ακολούθησε τη Σαντέ'ενθιν, που άρχισε να βαδίζει ξυπόλυτη μέσα στο δάσος, ενώ ένας κρύος αέρας φυσούσε –ο κρύος αέρας που τις πάγωνε και τις δυο όλο το βράδυ. Έφτασαν στην λιθόστρωτη δημοσιά και βάδισαν η μία πλάι στην άλλη.

«Πώς θα βγάλεις τον καθρέφτη απ'τα χαλάσματα;» θέλησε να μάθει η Ζέκαλ, καθώς περπατούσαν.

«Έχω τους τρόπους μου, Δούκισσα.»

Αυτό τα εξηγούσε όλα στην Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ. Η Αφέντρα της, προφανώς, εννοούσε ότι θα χρησιμοποιούσε μαγεία.

Προτού η Ζέκαλ προφτάσει να τελειώσει τη σκέψη της, η Σαντέ'ενθιν ύψωσε το δεξί της χέρι, κάνοντάς τη να σταματήσει να περπατά.

«Τι είναι;» ρώτησε η Δούκισσα.

«Μισό λεπτό,» της είπε η Πνευματίστρια. Ακούμπησε τα δάχτυλα στους κροτάφους, έκλεισε τα μάτια, και αυτοσυγκεντρώθηκε, επικαλούμενη τα πνεύματα, με μυστικιστικά λόγια. Ήθελε να ξέρει αν βρισκόταν κανείς ζωντανός μέσα ή γύρω απ' το πανδοχείο... και εντόπισε κάποιον: μια σκιερή αλλά ευφυής αύρα.

«Έλα απο δώ, Ζέκαλ,» πρόσταξε, και μπήκε στο δάσος.

Η Δούκισσα την ακολούθησε. «Τι τρέχει;»

«Σςς,» της έκανε η Σαντέ'ενθιν, βάζοντας το δάχτυλο μπροστά στα χείλη. Διέσχισε, προσεκτικά, το αραιό δάσος, ώσπου ατένισε, στο φως της αυγής, το ερείπιο του *Δίκοπου Μαχαιριού*. Μόνο ο πέτρινος σκελετός του οικοδομήματος είχε μείνει· το υπόλοιπο χτίριο είχε καταστραφεί. Και από τον ξύλινο στάβλο πλάι του μονάχα αποκαΐδια απέμεναν. Μπροστά του ήταν γονατισμένος ένας άντρας, ο οποίος φορούσε κάπα και κουκούλα, οπότε ούτε η Ζέκαλ ούτε η Σαντέ'ενθιν μπορούσαν να δουν το πρόσωπό του. Κοντά του βρισκόταν ένα άλογο, απ'το οποίο, μάλλον, είχε κατεβεί.

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια κρύφτηκε πίσω απ'τον κορμό ενός δέντρου, κάνοντας νόημα στην Δούκισσα της Μαφ-νορχ να κρυφτεί πίσω της.

Τσιμουδιά, την προειδοποίησε, μιλώντας μέσα στο κεφάλι της, μέσω των Πνευμάτων.

Η Σαντέ'ενθιν ατένισε προσεκτικά τον γονατισμένο άντρα, και συμπέρανε πως έψαχνε για ίχνη στο έδαφος.

Σηκώθηκε όρθιος και προχώρησε λίγο παραπέρα, προς τα ανατολικά. Οι αχτίνες του Λούντρινχ τον έλουζαν, καθώς ο μεγάλος ήλιος του Άρμπεναρκ είχε αρχίσει να ξεπροβάλει πίσω απ'τους λόφους. Η Ζιρκεφιανή στένεψε τα μάτια της, γιατί το φως την ενοχλούσε. Είδε τον άντρα, πάλι, να γονατίζει και να κοιτάζει το έδαφος. Έπειτα, τον είδε να ορθώνεται και να έρχεται πίσω, μπροστά στην κατεστραμμένη είσοδο του *Δίκοπου Μαχαιριού*. Εκεί φάνηκε να εντοπίζει κι άλλα ίχνη, τα οποία άρχισε να ακολουθεί, τραβώντας τ'άλογό του απ'τα γκέμια –και κατευθυνόμενος στην δημοσιά που πήγαινε δυτικά.

Ακολουθεί τα δικά μας ίχνη! συμπέρανε η Σαντέ'ενθιν. *Ποιος είν'αυτός ο τύπος;*

Μόλις έφτασε στο πλακόστρωτο, όμως, ο άντρας σταμάτησε· πρέπει να έχασε τα ίχνη. Στάθηκε ευθυτενής και κοίταξε τριγύρω.

Ανάθεμα! Η Σαντέ'ενθιν κόλλησε τη ράχη της πάνω στον κορμό του δέντρου, προσπαθώντας ν'αποφύγει τη ματιά του. Αλλά ο κορμός δεν ήταν αρκετά χοντρός, για να κρύψει και αυτήν και τη Ζέκαλ.

Ο άντρας πρέπει να πρόσεξε τη Δούκισσα. «Ποιος είν'εκεί;» φώναξε, και το χέρι του μπήκε μέσα στην κάπα του, μάλλον για να πιάσει τη λαβή κάποιου όπλου που η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια δε μπορούσε να δει.

Η Σαντέ'ενθιν αποφάσισε πως θα ήταν ηλίθιο να προσπαθήσει να του κρυφτεί, ή να τρέξει –άλλωστε, τα εγκαύματά της δε θα την άφηναν να κινηθεί γρήγορα. Και, στο κάτω-κάτω, δε νόμιζε πως

τούτος ο άγνωστος μπορούσε να τη βλάψει, με τις πνευματικές δυνάμεις που εκείνη έλεγχε...

Βγήκε απ' την κρυψώνα της.

Η Ζέκαλ στάθηκε πίσω της, κρυφοκοιτώντας τον άντρα πάνω απ' τον ώμο της μάγισσας. Φοβόταν πως μπορεί να ήταν ληστής.

«Ήσουν στο πανδοχείο,» είπε ο άγνωστος, δίχως να βγάλει το χέρι μέσα απ' την κάπα του.

«Είναι προφανές, υποθέτω,» αποκρίθηκε, κουρασμένα, η Σαντέ'ενθιν. Φανταζόταν πώς πρέπει να ήταν η εμφάνισή της: καμένη, ξυπόλυτη, μ' ένα μισοκουρελιασμένο φόρεμα.

«Γιατί μου κρυβόσασταν;» ρώτησε ο άντρας, που ακόμα δε μπορούσαν να δουν το πρόσωπό του μέσα απ' την κουκούλα. Επιπλέον, ο ήλιος ήταν στην πλάτη του, κάνοντάς τον να μοιάζει μονάχα με μια σκιερή φιγούρα, ένα φάντασμα της αυγής.

«Μπορεί να ήσουν ληστής,» είπε η Σαντέ'ενθιν.

«Δεν είμαι ληστής,» την διαβεβαίωσε ο άγνωστος. «Ελάτε έξω.» Τραβώντας τ' άλογό του απ' τα γκέμια, προχώρησε μέχρι την αυλή του καμένου πανδοχείου.

«Πώς το ξέρουμε;» Τη Σαντέ'ενθιν δεν την ενδιέφερε και τόσο αν ήταν ληστής ή όχι· απλά έκανε κουβέντα. Εκείνο που, τώρα, την ενδιέφερε περισσότερο ήταν, ίσως, τα ρούχα και το άλογο του άντρα...

«Αν ήμουν ληστής, δε θα ήμουν μόνος,» απάντησε ο άγνωστος. «Ελάτε έξω. Δε θα σας πειράξω.»

Η Σαντέ'ενθιν προχώρησε, βγαίνοντας απ' το αραιό δάσος, με την Ζέκαλ στο κατόπι της.

Η Δούκισσα του Έβμορ δεν πίστευε τον άντρα· το θεωρούσε πολύ πιθανό να έλεγε ψέματα, για να τις αρπάξει και να τις βιάσει.

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η Ζιρκεφιανή.

«Ένας ταξιδιώτης που μπορεί να σας βοηθήσει,» αποκρίθηκε ο κουκουλοφόρος. «Αν του δώσετε μερικές πληροφορίες,» πρόσθεσε, εμφατικά.

Η Σαντέ'ενθιν μειδίασε, παρά τον πόνο απ'τα εγκαύματά της.
«Δίκαιο αντάλλαγμα, θα έλεγα. Ρώτα.»

«Ποιος το έκανε αυτό;» Δε χρειαζόταν να διευκρινίσει τι εννοούσε με τη λέξη *αυτό*.

«Βασιλικοί ληστές,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν, περίεργη να δει αν θα την καταλάβαινε. *Λες να ψάχνει για δαύτους;* αναρωτήθηκε, σιωπηρά.

Ο άγνωστος κατένευσε με το κουκουλωμένο του κεφάλι.
«Μάλιστα...»

Ναι, γι'αυτούς ψάχνει, κατέληξε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια.
«Πυρπόλησαν το μέρος, με βέλη και δαυλούς.»

«Πώς ξεφύγατε εσείς οι δύο;»

«Ήμασταν τυχερές.»

«Πολύ τυχερές, θα όφειλα να ομολογήσω,» είπε ο άντρας. «Αν κρίνω σωστά απ'τα ίχνη, κανείς άλλος δε γλίτωσε...»

»Ποιες είστε;»

«Δυο ταξιδιώτισσες,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν.

Ο άγνωστος γέλασε. Πλησίασε την Πνευματίστρια και είπε: «Δεν είσαι Αργκανθικιανή, έτσι;»

Τώρα, η Σαντέ'ενθιν μπορούσε να αντικρίσει το πρόσωπό του, κάτω απ'την κουκούλα: Είχε γκρίζα, έξυπνα μάτια, λεπτή μύτη, δυνατό πηγούνι, και ένα δυσδιάκριτο μειδίαμα στα χείλη.

«Έχει σημασία... ταξιδιώτη;»

Ο άντρας ύψωσε ένα φρύδι, κοιτώντας τον αριστερό της ώμο.
«Έχεις άσχημα εγκαύματα,» είπε.

«Κι εσύ τα μάτια γερακιού.»

«Δεν πονάς;» ρώτησε ο άγνωστος, και πίεσε, ελαφρώς, το δάχτυλό του επάνω στον καμένο ώμο της Σαντέ'ενθιν.

Εκείνη έσφιξε τα δόντια, για να μην φωνάξει. Ξεροκατάπιε.
«Πονάω,» τον διαβεβαίωσε, καρφώνοντάς τον με το βλέμμα της.

«Τότε, γιατί δεν πας σ'έναν θεραπευτή, παρά κρύβεσαι στο δάσος;»
απόρησε ο άγνωστος.

«Ήταν νύχτα, και σκέφτηκα πως θα ήταν προτιμότερο να μην πέσω θύμα ληστών,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Σήμερα, θα πάω σε θεραπευτή.»

«Ναι...» αποκρίθηκε ο άντρας, σκεπτικά. Ύστερα: «Μήπως, είδες προς τα πού κατευθύνθηκαν οι... 'βασιλικοί ληστές', μετά απ'την καταστροφή που προκάλεσαν;» ρώτησε.

«Όχι,» απάντησε, ειλικρινά, η Σαντέ'ενθιν.

«Από τα ίχνη τους, μου δίνουν την εντύπωση πως κατευθύνθηκαν ανατολικά, προς εκείνους τους λόφους.» Έδειξε.

«Τους ακολουθείς;»

«Είπα κάτι τέτοιο;»

«Όχι.»

«Τότε, μην υποθέτεις πράγματα,» πρότεινε ο άγνωστος. Έκανε τον κύκλο της Σαντέ'ενθιν, για να κοιτάξει την Ζέκαλ, η οποία κρυβόταν πίσω απ'τον ώμο της Ζιρκεφιανής Πνευματίστριας. «Και ποια είναι αυτή; Η υπηρέτριά σου;»

Εγώ, υπηρέτρια; συλλογίστηκε η Δούκισσα του Έβμορ, αλλά δεν τόλμησε να μιλήσει.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν.

«Μοιάζει, όμως, για Αργκανθικιανή,» παρατήρησε ο άντρας. «Ενώ εσύ δε μοιάζεις,» τόνισε.

«Και με τι μοιάζω;» απαίτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Σπάνια οι γυναίκες της Βόρειας Γης έχουν τόσο σκουρόχρωμο δέρμα,» είπε, σκεπτικά, ο άγνωστος. «Και τέτοια χαρακτηριστικά...»

Κατάλαβε ότι είμαι απ'τη Νότια Γη, συμπέρανε η Σαντέ'ενθιν. «Ίσως το δέρμα μου να έγινε έτσι απ'το κάψιμο.»

Ο άγνωστος γέλασε. «Δε νομίζω να υπάρχει τέτοια πιθανότητα,» είπε, μιλώντας τώρα όχι στην Κοινή, μα στην Αργκανθικιανή.

Προσπαθεί να με δοκιμάσει. «Ποτέ δεν ξέρεις,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν, επίσης στην Αργκανθικιανή.

Αυτό φάνηκε να τον εξέπληξε. «Είσαι παράξενη,» της είπε, πάλι στην Κοινή.

«Σ'ευχαριστώ. Θα μπορούσες να με πληροφορήσεις πόσο μακριά είναι η κοντινότερη πόλη; –προς τα βόρεια, όμως.»

«Τρεις λεύγες. Θα φτάσετε ως το μεσημέρι. Και μου φαίνεται πως χρειάζεστε τουλάχιστον μία κάπα.» Άνοιξε το σάκο της σέλας του, πήρε μια τυλιγμένη κάπα, και την πέταξε στα χέρια της Σαντέ'ενθιν. Ύστερα, καβάλησε τ'άλογο του και κάλπασε προς τ'ανατολικά.

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια έδωσε την κάπα στη Ζέκαλ, καθώς κοιτούσε τον ξένο ν'απομακρύνεται.

«Δεν κρυώνεις εσύ, Αφέντρα;» ρώτησε η Δούκισσα.

«Κρυώνω,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν, συνεχίζοντας να κοιτάζει τον καβαλάρη, «αλλά ο ώμος μου θα με πεθάνει, άμα φορέσω αυτή την Ερημοχαμένη κάπα.» Ο άγνωστος έστριψε πίσω από ένα σύδεντρο, και χάθηκε απ'το βλέμμα της.

Η Ζιρκεφιανή στράφηκε στα χαλάσματα του στάβλου. Πλησίασε. «Μην έρθεις κοντά,» προειδοποίησε την Ζέκαλ, και επικαλέστηκε τα Πνεύματα. Χτες βράδυ, η πραγματική της ξεκούραση ήταν ελάχιστη, έτσι δε μπορούσε να σηκώσει τα ξύλα αμέσως και να βρει τον θαμμένο καθρέφτη. Οπότε, αναγκάστηκε να τα μετατοπίσει λίγα-λίγα, σπαταλώντας χρόνο.

Αντιλαμβάνόταν πως, όταν τελείωνε, θα ήταν, πάλι, εξαντλημένη, όμως δεν είχε άλλη επιλογή· έπρεπε να έχει τρόπο να επικοινωνεί με τον Πόνκιμ· η βοήθειά του, πολλές φορές, ήταν πολύτιμη, καθώς και οι γνώσεις του για τους Βόρειους.

Η Ζέκαλ περίμενε την Αφέντρα της να βρει τον καθρέφτη, ενώ η ίδια στεκόταν σ'απόσταση πέντε μέτρων απ'αυτήν, ακούγοντας τη συμβουλή της να μείνει μακριά. Τελικά, κάτι γυάλισε ανάμεσα στα καμένα ξύλα, και η Δούκισσα του Έβμορ αντίκρισε μερικά θραύσματα απ'το μαγικό κάτοπτρο. Η Σαντέ'ενθιν τα σήκωσε, με την πνευματική της μαγεία, και τα τοποθέτησε έξω απ'τα χαλάσματα. Συνέχισε τη δουλειά της, ώσπου βρήκε ολόκληρο τον καθρέφτη, διαιρεμένο σε πολλά κομμάτια.

Αφού τα έβαλε το ένα κοντά στο άλλο, σα να έφτιαχνε ψηφιδωτό, επικαλέστηκε, ξανά, τα Πνεύματα, και μια μικρή σε εμβέλεια, αλλά δυνατή σε φωτεινότητα, λάμψη τύλιξε το κάτοπτρο. Όταν εξαφανίστηκε, η Ζέκαλ είδε πως ήταν σαν καινούργιο. Επίσης, παρατήρησε πως η Σαντέ'ενθιν έμοιαζε πολύ κουρασμένη.

Καμία απ'τις δυο τους δεν πρόσεξε τον κουκουλοφόρο που τις παρακολουθούσε, κρυμμένος πίσω απ'τον κορμό ενός δέντρου.

** ** *

«Ας σταματήσουμε λίγο,» πρότεινε, λαχανιασμένα, η Σαντέ'ενθιν. Αυτή και η Δούκισσα Ζέκαλ βάδιζαν βόρεια, επάνω στην δημοσιά, βαστώντας τον μαγικό καθρέφτη ανάμεσά τους.

Η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ στράφηκε στην μάγισσα, κοιτώντας την απ'την κορφή ως τα νύχια: Η Ζιρκεφιανή προχωρούσε στηριζόμενη σ'ένα μακρύ, ξύλινο ραβδί που είχε βρει στο δάσος· η ράχη της ήταν καμπουριασμένη· τα ξυπόλυτα πόδια της παραπατούσαν, και τα γόνατά της λύγιζαν· το κεφάλι της ήταν σκυμμένο, και μαύρα μαλλιά έκρυβαν το πρόσωπό της –αλλά η Δούκισσα του Έβμορ νόμιζε πως μπορούσε να δει δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλα της Αφέντρας της.

«Άσε μου τον καθρέφτη, Σαντέ'ενθιν,» της είπε, γιατί, ούτως ή άλλως, εκείνη τον κρατούσε περισσότερο. Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια δεν έφερε καμία αντίσταση, έτσι η Ζέκαλ πήρε το κάτοπτρο και το ακούμπησε στον κορμό ενός δέντρου, δυτικά της λιθόστρωτης δημοσιάς.

Η Σαντέ'ενθιν βάδισε, με μεγάλη δυσκολία, μέχρι έναν βράχο, και κάθισε, ακουμπώντας το ραβδί στα γόνατά της.

Η Δούκισσα την πλησίασε. Δεν είχαν οδοιπορήσει πολύ –περίπου, μια ώρα– και η Ζιρκεφιανή ήταν έτοιμη να καταρρεύσει. Τα μάγια της και τα εγκαύματά της την είχαν εξαντλήσει. Η Ζέκαλ αμφέβαλε αν θα κατάφερναν να φτάσουν ως την πόλη που είχε αναφέρει ο

κουκουλοφόρος άγνωστος. *Τι να κάνω; συλλογίστηκε. Πρέπει να κάνω κάτι. Πρέπει, κάπως, να βοηθήσω την κατάσταση.* Αισθανόταν απελπισμένη.

«Θέλεις την κάπα μου;» ρώτησε τη Σαντέ'ενθιν. «Κάνει κρύο...»

«Όχι,» έκρωξε εκείνη, υψώνοντας το χέρι της προς τη μεριά της Δούκισσας, σα να της έκανε νόημα ν'απομακρυνθεί. «Άσε με μόνο να ξαποστάσω λίγο, και...» πήρε βαθιά ανάσα «...θα συνεχίσουμε.» Όμως η Ζέκαλ μπορούσε να δει ότι έτρεμε ολόκορμη, καθώς τη χτυπούσε ο παγερός άνεμος.

«...Αφέντρα...» ψέλλισε.

«Βούλωστο, κι άσε με να ξεκουραστώ!» μούγκρισε η Σαντέ'ενθιν, μ'όση δύναμη της είχε απομένει.

Η Ζέκαλ κοίταξε προς τα βόρεια· κοίταξε προς τα νότια. Κανείς δε φαινόταν στη δημοσιά. Και ήταν φυσικό άλλωστε· οι περισσότεροι δεν ταξίδευαν το Χειμώνα. *Όμως, αν είμαστε τυχερές, μπορεί κανένας καβαλάρης να περνά, και να μας βοηθήσει, σκέφτηκε η Δούκισσα. Ή, αν είμαστε άτυχες, μπορεί να είναι ληστής... Ξεροκατάπие. Όχι, δεν είναι δυνατόν να είμαστε, πάλι, τόσο άτυχες!* προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της, καθώς θυμόταν το περιστατικό στο τώρα κατεστραμμένο *Δίκοπο Μαχαίρι*.

Η Ζέκαλ τυλίχτηκε καλύτερα στην κάπα της, και περίμενε τη Σαντέ'ενθιν να συνέλθει. Κάποια στιγμή, τη ρώτησε: «Τώρα, που έφτιαξες τον καθρέφτη, Αφέντρα, δε μπορείς να κάνεις κάτι για να μας βοηθήσεις;»

«Δεν έφτιαξα τον καθρέφτη, Ζέκαλ,» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή.

«Μα, αφού...;»

«Έφτιαξα το υλικό του μέρους,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν. «Αλλά πρέπει να τον φορτίσω και με πνευματική δύναμη.»

«Κι αυτό είναι εύκολο, έτσι;»

«Όχι, Ζέκαλ· αυτό είναι το πιο δύσκολο,» εξήγησε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, «γιατί χρειάζεται να είμαι ξεκούραστη, και να

μπορώ να αυτοσυγκεντρωθώ ένα αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα της μέρας, για κάμποσες μέρες.»

«Ακούγεται χρονοβόρο...» παρατήρησε η Δούκισσα.

«Είναι,» τη διαβεβαίωσε η Σαντέ'ενθιν. Ύστερα, έριξε μια ματιά στον ουρανό, για να δει, περίπου, τι ώρα ήταν: Ο Βάνσπαρχ δεν είχε ακόμα βγει απ' τη Δύση. «Βοήθησέ με να σηκωθώ, Ζέκαλ.»

Η Αρχόντισσα τη βοήθησε, τυλίγοντας το δεξί της χέρι γύρω απ' τη μέση της Πνευματίστριας και αφήνοντας την να στηριχτεί επάνω της. Η Σαντέ'ενθιν έμπηξε το ραβδί της στο έδαφος κι έκανε μερικά βήματα, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα και ανεβαίνοντας, πάλι, στη λιθόστρωτη δημοσιά –τώρα, χωρίς τη βοήθεια της Δούκισσας. Η Ζέκαλ πήρε τον καθρέφτη απ' τον κορμό όπου τον είχε αφήσει, και την ακολούθησε, λέγοντας:

«Θα τον μεταφέρω εγώ.»

«Μπορείς να τον κουβαλάς ως το μεσημέρι;»

«Αφέντρα, δε νομίζω το μεσημέρι να είμαστε στην πόλη...» είπε, διστακτικά, η Ζέκαλ.

Η Σαντέ'ενθιν την ατένισε με σκληρό βλέμμα. «Γιατί;» απαίτησε.

«Είναι τρεις λεύγες στα βόρεια,» εξήγησε η Δούκισσα. «Ένας ξεκούραστος οδοιπόρος, όντως, θα μπορούσε να φτάσει εκεί ως το μεσημέρι, αλλά εμείς...; Δεν... δεν πιστεύω να μπορούμε να φτάσουμε τόσο γρήγορα. Αν φτάσουμε μέχρι το απόγευμα, ή με το σούρουπο, θα είναι καλά, δε θα είναι;»

«Έχεις δίκιο, Ζέκαλ,» παραδέχτηκε η Σαντέ'ενθιν, ενόσω βάδιζε, στηριζόμενη στο ραβδί της.

Το μεσημέρι ήρθε· και, μέχρι τότε, είχαν κάνει άλλες δύο στάσεις για ξεκούραση, οπότε αποφάσισαν να κάνουν και μια τρίτη. Κάθισαν κάτω από έναν δεντρόφυτο λοφίσκο, παράμερα του δρόμου.

«Είσαι καλύτερα, τώρα;» ρώτησε η Ζέκαλ τη Σαντέ'ενθιν.

«Λίγο,» αποκρίθηκε εκείνη. «Πεινάω.»

«Κι εγώ,» ένευσε καταφατικά η Δούκισσα, που δεν ήθελε να της το θυμίζουν. «Και τα πόδια μου πονάνε.»

«Εσύ φορές μπότες, τουλάχιστον.»

«Αν θέλεις να τις πάρεις, μετά, μπορείς. Είναι δικές σου, άλλωστε...»

«Ίσως και ν'ακολουθήσω τη συμβουλή σου,» αποκρίθηκε, νυσταγμένα, η Σαντέ'ενθιν.

«Αφέντρα, να σε ρωτήσω κάτι;»

«Όλο αυτό δεν κάνεις;» Η Ζιρκεφιανή χασμουρήθηκε μέσ'απ'τα δόντια της.

«Τι θα κάνουμε στην πόλη, χωρίς χρήματα;» είπε η Ζέκαλ.

Η Σαντέ'ενθιν έστρεψε το βλέμμα της στο αριστερό χέρι της Δούκισσας. «Τα δαχτυλίδια σου, κι αυτό το βραχιόλι, θα τα πουλήσουμε.»

Η Ζέκαλ κοίταξε τα κοσμήματά της θλιμμένα.

«Μπορείς να τα φας;» τη ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

Η Ζέκαλ αναστέναξε. «Φοβάμαι πως όχι...» Ύστερα, πρόσθεσε: «Κι εσύ φορές δαχτυλίδια!»

«Και τα δικά μου θα τα πουλήσω,» τη διαβεβαίωσε η Ζιρκεφιανή.

«Να πουλήσουμε πρώτα τα δικά σου και μετά τα δικά μου;» πρότεινε, δειλά, η Ζέκαλ.

Η Σαντέ'ενθιν βρήκε τη δύναμη να γελάσει. «Είσαι αδιόρθωτη, Δούκισσα...» Έπειτα: «Ανέβα στο λοφίσκο, να δεις άμα είμαστε κοντά στην πόλη,» πρόσταξε.

Η Ζέκαλ σηκώθηκε κι άρχισε να σκαρφάλωνει. Δεν ήταν και κάνα ιδιαίτερα δύσκολο σκαρφάλωμα, ακόμα και γι'αυτήν. Σύντομα, βρισκόταν στην κορφή του υψώματος και ατένιζε βόρεια. Δε μπορούσε να δει καμια πόλη, μονάχα ένα μικρό χωριό, περίπου δυο χιλιόμετρα απόσταση από εκεί όπου στεκόταν. *Λες ο κουκουλοφόρος να μας είπε ψέματα;* αναρωτήθηκε. *Τέλος πάντων...*

Στράφηκε για να κατεβεί... και σ'ένα σύδεντρο στα νότια νόμισε πως είδε κάποιον –με κάπα και κουκούλα! *Ο κουκουλοφόρος! Μας ακολουθεί!* συλλογίστηκε, τρομοκρατημένη. Η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά. *Τι θέλει από μας;*

Κατέβηκε γρήγορα, και παραλίγο να σκοντάψει και να κουτροβαλήσει.

«Τι σκοτώνεσαι έτσι;» απόρησε η Σαντέ'ενθιν.

«Αφέντρα!» Η Ζέκαλ πλησίασε και γονάτισε, στο ένα γόνατο, μπροστά στην Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Ο κουκουλοφόρος, Αφέντρα!»

Η Σαντέ'ενθιν συνοφρυώθηκε. «Ποιος κουκουλοφόρος;»

«Μάλλον, αυτός που συναντήσαμε το πρωί. Πρέπει να μας παρακολουθεί.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Τον είδα! Τον είδα μέσα σ'ένα σύδεντρο, νότια απο δώ.»

Η Σαντέ'ενθιν ξεφύσησε. «Σίγουρα δεν ήταν η ζωηρή σου φαντασία, Ζέκαλ;»

«Όχι, όχι, Αφέντρα!» επέμεινε η Δούκισσα. «Στεκόταν εκεί –τον είδα!»

Τι στ'ανάθεμα θέλει, τώρα, κι αυτός; αναρωτήθηκε η Σαντέ'ενθιν. Σκέφτηκε να στείλει τις πνευματικές της αισθήσεις στα νότια, για να δει αν, όντως, κάποιος βρισκόταν εκεί, όμως αποφάσισε να μην κάνει κάτι τέτοιο, γιατί μόλις τώρα είχε αρχίσει να νιώθει λιγάκι πιο ξεκούραστη. Αν επικαλείτο τα Πνεύματα, θα εξαντλούσε τον εαυτό της ξανά. *Οπότε, ας περιμένω, να δω πώς θα δράσει,* κατέληξε. Άμα ο άγνωστος επιτεθόταν, και εκείνη δεν ήταν εξαντλημένη, ήξερε ότι μπορούσε να τον σκοτώσει με μια απλή κίνηση του χεριού της... εκτός κι αν ο κουκουλοφόρος ήταν Πνευματιστής –που, μάλλον, δεν ήταν.

«Τι θα κάνουμε, Αφέντρα;» ρώτησε η Ζέκαλ, αγωνιωδώς.

«Θα περιμένουμε,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν. «Άστον νάρθει, άμα θέλει.»

«Κι άμα είναι ληστής;»

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια χασμουρήθηκε. «Κακό δικό του που έρχεται πίσω μου.

»Αλλά, αν είν' αυτός που συναντήσαμε έξω απ' το κατεστραμμένο πανδοχείο, δεν νομίζω να είναι ληστής, Ζέκαλ.»

«Πώς το ξέρεις; Με τη μαγεία σου;»

Η Σαντέ'ενθιν ρουθούνισε, μειδιώντας. «Κατ' αρχήν, δεν φορούσε πανοπλία, όπως οι 'βασιλικοί σας ληστές' –»

«Κι αν δεν είναι... ε... 'βασιλικός ληστής';»

«Τότε, ήταν πολύ καλοντυμένος για ληστής. Έχετε τόσο καλοντυμένους ληστές στο Άργκανθικ;»

Η Ζέκαλ ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω· δεν έχω ξανασυναντήσει...»

«Δεν έχεις ξανασυναντήσει ληστή;» απόρησε η Σαντέ'ενθιν, που είχε συναντήσει μπόλικους στη Ζίρκεφ.

Η Δούκισσα την κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. «Φυσικά και όχι, Αφέντρα. Για ποια με πέρασες;»

«Τέλος πάντων...» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Ακόμα κι αν οι ληστές του Άργκανθικ είναι καλοντυμένοι, γιατί να μη μας επιτεθεί έξω απ' το καμένο πανδοχείο; Γιατί να περιμένει, και να μας ακολουθήσει;» Κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είναι ληστής, Ζέκαλ. Κάτι άλλο συμβαίνει με δαύτον...»

«Τι;»

«Μου έδωσε την εντύπωση ότι έψαχνε τους 'βασιλικούς ληστές'.»

«Για ποιο λόγο;»

«Πού θες να ξέρω; Ίσως να μάθουμε, αν έρθει για κουβεντούλα.

»Αλλά, πες μου, είδες τίποτ' άλλο απ' τον λοφίσκο; Την πόλη, για παράδειγμα;»

«Είδα ένα χωριό,» την πληροφόρησε η Ζέκαλ.

«Χωριό;»

«Ναι,» ένευσε η Δούκισσα. «Κάπου δυο χιλιόμετρα απόσταση, προς τα βόρεια.»

«Δηλαδή, μπορούμε να φτάσουμε γρήγορα εκεί,» συμπέρανε η Σαντέ'ενθιν.

«Φυσικά.»

«Θα κλείσω τα μάτια μου, για λίγο. Μη σε πάρει ο ύπνος· ξύπνησέ με μετά από δυο ώρες.»

Η Ζέκαλ, έτσι κι αλλιώς, δε μπορούσε να κοιμηθεί, παρά την κούρασή της, γιατί ήξερε πως κανείς δε θα ήταν από πάνω της να τη φυλά, και ο κουκουλοφόρος μπορεί να πλησίαζε... Όποιος κι αν ήταν, η Δούκισσα δεν είχε καμία επιθυμία να την πιάσει στον ύπνο.

Μετά από τρεισήμισι ώρες, ταρακούνησε τη Σαντέ'ενθιν απ'τον μη-καμένο της ώμο.

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια συνήλθε με δυσκολία. Προτού την ξυπνήσει η Ζέκαλ, έβλεπε ένα όνειρο: Βρισκόταν, λέει, σε κάποιο παλάτι –ένα δικό της παλάτι–, κάπου στη Νότια Γη, ξαπλωμένη σε μαλακό μετάξι, ενώ δούλοι τής έκαναν αέρα, κουνώντας, νωχελικά, πελώριες βεντάλιες από πάνω της. Η ίδια ήταν ντυμένη με κοσμήματα και αραχνοϋφαντα υφάσματα, και ο Κράντμον ξάπλωνε πλάι της, έτοιμος να ικανοποιήσει κάθε της επιθυμία.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε τη Ζέκαλ, νιώθοντας το άδειο της στομάχι να διαμαρτύρεται.

«Απόγευμα, Αφέντρα.»

Η Σαντέ'ενθιν έσμιξε τα φρύδια, κοιτώντας τις θέσεις των ήλιων. «Μ'άφησες να κοιμηθώ περισσότερο από δύο ώρες,» συμπέρανε.

«Μου φάνηκε ότι το χρειαζόσουν...»

Η Ζιρκεφιανή τη χαστούκισε. «Τούτη είναι η τελευταία φορά που με παρακούς, Ζέκαλ! Ακόμα και για κάτι τόσο απλό. Γιατί, τι θα γινόταν αν είχε περισσότερη σημασία εκείνο που σου ζήτησα;»

Η Δούκισσα δάγκωσε το κάτω της χείλος. Μπορούσε να καταλάβει πως η σφαλιάρα δεν ήταν δυνατή, μονάχα προειδοποιητική. «Συγγνώμη, Σαντέ'ενθιν,» είπε. «Δε θα επαναληφθεί.»

Η Πνευματίστρια σηκώθηκε. «Είδες καθόλου τον κουκουλοφόρο;» ρώτησε.

«Όχι, ευτυχώς,» απάντησε η Ζέκαλ.

«Δυστυχώς, θες να πεις,» τη διόρθωσε η Σαντέ'ενθιν. «Το ότι εσύ δεν τον βλέπεις, δε σημαίνει πως κι εκείνος δε σε βλέπει, Ζέκαλ,» τόνισε.

Η Δούκισσα ρίγησε. *Πνεύματα...*

«Έλα.» Η Σαντέ'ενθιν ακούμπησε το ένα χέρι στον καθρέφτη, που στηριζόταν όρθιος στον κορμό ενός δέντρου.

«Μπορείς;»

«Ναι.»

Η Ζέκαλ έπιασε το κάτοπτρο απ'τη μια και η Σαντέ'ενθιν απ'την άλλη, και ξεκίνησαν να οδοιπορούν.

** ** *

«Φαγητό και για τις δυο μας –μπόλικο κι απ'το καλύτερό σου,» είπε η Σαντέ'ενθιν, ακουμπώντας το ασημένιο της δαχτυλίδι στον πάγκο του μπαρ.

Ο караφλός άντρας το πήρε στα χέρια και το κοίταξε, προσεκτικά. «Πώς ξέρω ότι είναι γνήσιο;»

«Έχεις το λόγο μου,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν, κοιτάζοντάς τον με δολοφονικό βλέμμα.

Ύστερα, εκείνη κι η Ζέκαλ κάθισαν σ'ένα απ'τα τραπέζια της ταβέρνας, η οποία ονομαζόταν «*Το Τελευταίο Κυνήγι*». Ήταν η μόνη ταβέρνα του χωριού (που πανδοχείο δεν είχε), και αρκετοί ντόπιοι βρίσκονταν συγκεντρωμένοι εδώ. Όλοι τους αντίκριζαν τις δυο αλλόκοτες γυναίκες με περιέργεια. Η ξυπόλυτη κορακομάλλα με τα εγκαύματα τούς τρώαζε ιδιαίτερα...

Ο караφλός πανδοχέας και μια σερβιτόρα δεν άργησαν να φέρουν στην Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια και στην Δούκισσα του Έβμορ δύο πιάτα από όλα τους τα φαγητά, καθώς και μια μποτίλια κρασί και μία μπίρα.

«Ευχαριστούμε,» είπε, τυπικά, η Σαντέ'ενθιν, ενώ η Ζέκαλ έπεσε με τα μούτρα στην ψητή κότα με τις πατάτες.

Όταν είχε καταναλώσει κάμποσο απ' το φαγητό της, και η κοιλιά της, πια, δεν γουργούριζε, η Πνευματίστρια ρώτησε τους ντόπιους: «Ξέρετε πού μπορώ να βρω κάποιον θεραπευτή; Είχα ένα ατύχημα.» Δε νόμιζε ότι χρειαζόταν να εξηγήσει σε τι είδους ατύχημα αναφερόταν· όλοι μπορούσαν να δουν ότι ήταν καμένη άσχημα στον αριστερό ώμο.

«Πήγαινε στην κερά-Λέβα,» είπε ένας τριαντάρης άντρας με μαύρα μούσια και μαλλιά, ο οποίος έμοιαζε για αγρότης. «Θα σου φτιάξει κάποιο μαντζούνι για να σε βοηθήσει.»

«Πού μπορώ να τη βρω;»

«Μόλις βγεις απο δώ, τρία σπίτια δυτικά.» Έδειξε, με το χέρι του.

«Τα Πνεύματα νάναι μαζί σου,» τον ευχαρίστησε η Σαντέ'ενθιν, και συνέχισε να τρώει, γιατί παρατήρησε πως η Δούκισσα του Έβμορ κατανάλωνε το φαγητό τους με τόσο μεγάλη ταχύτητα, που, στο τέλος, δε θα έμενε τίποτα γι' αυτήν...

Όταν χόρτασαν την πείνα τους, γέμισαν μια κούπα κρασί η καθεμιά και κάθισαν αναπαυτικά για να πιουν.

«Άκουσες τι είπε ο άντρας πίσω μας;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν τη Ζέκαλ. «Υπάρχει θεραπεύτρια στο χωριό.»

«Αλήθεια; Δεν το πρόσεξα ότι μίλησε. Θα πας να τη βρεις;»

«Ναι, σε λίγο,» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά κρασί.

«Να σας ρωτήσω,» είπε στους ντόπιους: «Πού θα μπορούσα ν' αγοράσω ρούχα;»

«Στο ράφτη,» απάντησε η σερβιτόρα, μια καστανή κοπέλα, με τα μαλλιά δεμένα κότσο πίσω απ' το κεφάλι της. «Αλλά είναι λιγάκι δύσκολο να τονε βρεις. Θα σου δείξω, άμα θες.»

«Όταν επιστρέψω,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Τώρα, θα πάω στην κερά-Λέβα. Πού είπατε ότι μένει;»

«Τρία σπίτια προς τα δυτικά,» επανέλαβε ο αγρότης που είχε μιλήσει και πριν. «Θα καταλάβεις εύκολα το μαγαζί της. Μυρίζει βότανα από πέντε μέτρα μακριά!»

Η Σαντέ'ενθιν σηκώθηκε απ'το τραπέζι. Έσκυψε και ψιθύρισε στην Ζέκαλ: «Μείνε εδώ, και φύλα τον καθρέφτη με τη ζωή σου.»

«Με τη ζωή μου;...» ξεροκατάπιε εκείνη, καθώς η Ζιρκεφιανή έφευγε απ'την ταβέρνα.

Η Σαντέ'ενθιν κατευθύνθηκε δυτικά, ενώ σουρούπωνε, βαδίζοντας ανάμεσα στα κοντά, ξύλινα χτίρια του χωριού. Πέρασε από δύο σπίτια όπου πρέπει να κατοικούσαν οικογένειες χωρικών, και, καθώς ζύγωνε το τρίτο, ήρθε στα ρουθούνια της η οσμή βοτάνων.

Εδώ είμαστε, συλλογίστηκε, στρεφόμενη για να κοιτάξει ένα κακοδιατηρημένο οικοδόμημα. Χτύπησε την πόρτα, και περίμενε.

«Ποιος είναι;» ήρθε μια γέρικη γυναικεία φωνή από μέσα.

«Είσαι η κερά-Λέβα;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Εγώ ρώτησα πρώτη, κοπελιά!»

Στριμμένη! «Σαντέ'ενθιν, με λένε. Έχει καμια σημασία;»

«Σαντέ'ενθιν;» έκανε η γριά από μέσα. «Μμμμμ... Τούτο δεν είν'Αργκανθικιανό όνομα, κοπελιά.»

«Το ξέρω.»

«Μας παριστάνεις την ξύπνια, ε;» Η πόρτα άνοιξε, απότομα, αποκαλύπτοντας μια κοντή, καμπουριασμένη γυναίκα προχωρημένης ηλικίας, η οποία έφτανε μέχρι το στήθος της Σαντέ'ενθιν. Τα μαλλιά της ήταν άσπρα και μακριά ως τη μέση, τα μάτια της μαύρα και γυαλιστερά. Φορούσε ένα μελανό, βρόμικο φόρεμα, και μύριζε ολόκληρη από τα βότανα. «Τι θες;»

«Άκουσα ότι είσαι θεραπεύτρια,» είπε η Πνευματίστρια. «Αληθεύει;»

«Πιθανώς. Τι θες;»

«Εχω καεί.»

«Το βλέπω.»

Η Σαντέ'ενθιν την λοξοκοίταξε θυμωμένη, γιατί είχε την εντύπωση πως η γριά την περιέπαιζε.

«Καλά, κοπελιά, μην τσαντίζεσαι! Πέρνα.» Η κερά-Λέβα παραμέρισε απ'την πόρτα, επιτρέποντας της να μπει σε ένα μικρό,

χαμηλοτάβανο δωμάτιο, φωτιζόμενο από μια λάμπα. Ένα ξύλινο τραπέζι βρισκόταν στο κέντρο, ένα τζάκι στα δεξιά, ένας πάγκος και μερικά ράφια στ'αριστερά, όλα γεμάτα με βότανα.

«Πώς τα κατάφερες, κοπελιά;» ρώτησε η κερά-Λέβα, καθώς πλησίαζε τον πάγκο και τα ράφια με τα βότανα.

«Υπάρχει λόγος να μάθεις;»

«Δεν είσαι της κουβέντας, έτσι, κοπελιά;» Η γριά είχε αρχίσει να κάνει κάτι με μια αλοιφή. «Τέλος πάντων. Γδύσου.»

Η Σαντέ'ενθιν γδύθηκε, αφήνοντας τα ρούχα της πάνω σε μια κοντή, ξύλινη καρέκλα.

Η γριά έδειξε ένα σκαμνί, δίχως να στραφεί στο μέρος της. «Κάτσε κει.»

Η Σαντέ'ενθιν υπάκουσε.

Σε λίγο, η κερά-Λέβα τη ζύγωσε, βαστώντας ένα ξύλινο κύπελλο με μια παχύρρευστη αλοιφή μέσα. Κοίταξε, καλά-καλά, τον αριστερό ώμο της Ζιρκεφιανής, λέγοντας: «Άσχημο...» Της έδωσε το κύπελλο στα χέρια και απομακρύνθηκε λίγο, για να βράσει κρασί πάνω απ'τη φωτιά και να γεμίσει ένα ποτήρι, με μια μεγάλη κουτάλα.

«Δάγκωσε τούτο, κοπελιά,» είπε, πλησιάζοντας στο στόμα της Σαντέ'ενθιν ένα μικρό κομμάτι ξύλο, τυλιγμένο με πανί.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δε χρειάζεται, δε θα φωνάξω—»

«Δάγκωσ' το, είπα,» την αγριοκοίταξε η γριά.

Η Σαντέ'ενθιν το δάγκωσε.

«Έτσι μπράβο. Και βάστα γερά το κύπελλο στα χέρια σου,» πρόσταξε η κερά-Λέβα. Ύστερα, έχυσε το βραστό κρασί πάνω στον καμένο ώμο της Ζιρκεφιανής.

Η Σαντέ'ενθιν αισθάνθηκε όλο τον Άρμπεναρκ να εκρήγνυται γύρω της. Ο πόνος ήταν τόσο μεγάλος, που της κόπηκε η ανάσα. Δάγκωσε το ξύλο τόσο δυνατά, που το έσπασε και τραυμάτισε τη γλώσσα της, καθώς ένα απόκοσμο ουρλιαχτό έβγαινε από μέσα της. Τα δάχτυλά της άφησαν νυχιές πάνω στο ξύλινο κύπελλο που βαστούσε.

Λιποθύμησε.

** ** *

Η Ζέκαλ καθόταν σιωπηλή στην ταβέρνα *«Το Τελευταίο Κυνήγι»*, πίνοντας το κρασί της και απολαμβάνοντας τη ζεστασιά του μέρους· μια ζεστασιά που την πλημμύριζε, ύστερα από την κρύα νύχτα που είχε περάσει στο δάσος, ντυμένη μόνο με το νυχτικό της.

Οι ντόπιοι έμοιαζαν αρκετά φιλικοί, μα η Δούκισσα δεν τους μιλούσε· δεν ήξερε τι να πει... Προτιμούσε να περιμένει τη Σαντέ'ενθιν, μέχρι να επιστρέψει. Εκείνη γνώριζε καλύτερα πώς να πιάνει κουβέντα μαζί τους, ενώ η Ζέκαλ δεν είχε καμια σχέση με τον απλό λαό, τον οποίο δε συναναστρεφόταν και τόσο συχνά.

Δεν είχε περάσει μισή ώρα αφότου έφυγε η Ζιρκεφιανή μάγισσα απ'την ταβέρνα, και η πόρτα άνοιξε, πάλι. Η σκέψη πέρασε αστραπιαία απ'το νου της Αρχόντισσας της Μαφ-νορχ: *Τόσο γρήγορα επέστρεψε; Όμως δεν ήταν η Σαντέ'ενθιν· ήταν... ο κουκουλοφόρος! Πνεύματα, προστατέψτε με!...*

Τα χέρια της Ζέκαλ άρχισαν να τρέμουν, και άφησε κάτω την κούπα της, για να μην χύσει το κρασί.

Ο μυστηριώδης ξένος ήρθε και κάθισε αντίκρυ της. «Καλησπέρα, κυρία μου,» χαιρέτησε.

«Κ-καλησπέρα,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ.

«Κάπελα, μια κούπα μπίρα,» φώναξε ο κουκουλοφόρος στον ταβερνιάρη, και η σερβιτόρα δεν άργησε να του την φέρει.

Ο άντρας ήπια μια μικρή γουλιά και ρώτησε την Δούκισσα: «Είσαι η υπηρέτρια της κυρίας που συνάντησα έξω απ'το καμένο *Δίκοπο Μαχαίρι*, σωστά;»

Δεν είμαι υπηρέτρια! ήθελε να ουρλιάξει η Ζέκαλ, αλλά είπε, απλά: «Ναι.»

Τα γκρίζα μάτια του αγνώστου έμοιαζαν να διαπερνούν την ψυχή της. «Δε νομίζω ότι είσαι υπηρέτρια.»

Η Ζέκαλ ξεροκατάπιε. «Είμαι... είμαι υπηρέτριά της.»

«Φοράνε οι υπηρέτριες τόσα κοσμήματα απο κεί όπου έρχεσαι;» ρώτησε ο άντρας, ρίχνοντας μια ματιά στα δαχτυλιδιοφορεμένα χέρια της. Ήπιε λίγη απ'τη μπίρα του.

«Είναι... αυτό είναι...» *Τι να πω, τώρα;* «Είναι δώρο της Αφέντρας μου!»

Ο άντρας χαμογέλασε, ψυχρά. «Είσαι Αργκανθικιανή, μα δεν τα καταφέρνεις καλά στα ψέματα. Ποια είσαι;»

«Μια απλή υπηρέτρια είμαι...» Η Ζέκαλ κατέβασε το βλέμμα στην κούπα της με το κρασί. *Έλα, Σαντέ'ενθιν! Γύρνα πίσω. Τι κάνεις τόση ώρα, πανάθεμά σε;*

«Ξέρω ποια είναι η φίλη σου,» είπε ο άντρας.

Τι! Ξέρει ποια είναι η Σαντέ'ενθιν; Πώς;

«Είναι μάγισσα, σωστά; Την είδα να σηκώνει τα ξύλα του καμένου στάβλου, με τη μαγεία της, να ξεθάβει έναν καθρέφτη, και να τον επιδιορθώνει.» Μιλούσε ψιθυριστά. «Αυτόν τον καθρέφτη.» Έδειξε το κάτοπτρο που ήταν ακουμπισμένο στον τοίχο, πλάι στο τραπέζι της Δούκισσας.

Η Ζέκαλ πήρε ένα ικετευτικό ύφος. «Τι θέλεις από μας;»

«Τι σχέση έχετε με τους... 'βασιλικούς ληστές', όπως τους αποκαλεί η φίλη σου;» απαίτησε ο άγνωστος.

«Καμία, πιστεψέ με,» τόνισε η Ζέκαλ. «Είχαμε σταματήσει στο *Δίκοπο Μαχαίρι*, τη νύχτα που ήρθαν και το έκαψαν. Αυτό είναι όλο.»

«Και πώς ξεφύγατε, ενώ κανείς άλλος δεν τα κατάφερε;» ρώτησε ο άντρας.

«Η... φίλη μου χρησιμοποίησε... τη μαγεία της,» εξήγησε η Δούκισσα.

«Η φίλη σου δεν είναι απο δώ, σωστά; Είναι Νότια, έτσι; Από τη Νότια Γη.»

Η Ζέκαλ δε μίλησε για λίγο· έπειτα, βρήκε το θάρρος να ρωτήσει: «Ποιος είσαι; Πες μου ποιος είσαι!»

Ο άντρας μειδίασε, λεπτά. Ήπια ακόμα μια γουλιά απ' την μπίρα του. «Είμαι άνθρωπος του Βασιληά,» την πληροφόρησε.

Η Ζέκαλ κοκάλωσε. *Ληστής;...*

Ο άγνωστος πρέπει να κατάλαβε τη σκέψη της από την έκφρασή της, γιατί γέλασε κοφτά. «Όχι, όχι *τέτοιος* άνθρωπος του Βασιληά,» τόνισε. «Είμαι *πραγματικός* άνθρωπος του Βασιληά, και αναζητώ τους απατεώνες που προσπαθούν ν' αμαυρώσουν τ' όνομά του. Κανονικά, θ' ακολουθούσα τα ίχνη των αλόγων που βρήκα έξω απ' το *Δίκοπο Μαχαίρι*, μα προτίμησα ν' ακολουθήσω εσένα και τη φίλη σου, γιατί μου κινήσατε την περιέργεια με τη συμπεριφορά σας.»

Η Ζέκαλ ηρέμησε, κάπως. *Αν είναι πραγματικός άνθρωπος του Βασιληά, δε θα θέλει το κακό μου*, συμπέρανε. «Δηλαδή, δεν είσαι 'βασιλικός ληστής';»

«Χα-χα· φυσικά και όχι. Ονομάζομαι Δόνορ Τόρνιλφερ.» Της έδωσε το χέρι του.

Η Ζέκαλ το έσφιξε. «Τόρνιλφερ;» έκανε, έκπληκτη. «Του Οίκου των Τόρνιλφερ;» Ήξερε τους Τόρνιλφερ: ήταν μια ευγενική οικογένεια του Δουκάτου Σάρεντρεφ, γνωστοί για την πίστη τους στον Οίκο των Βέρντλεν και στον Βασιληά.

«Ναι.»

Τα νέα χαροποίησαν ιδιαίτερα την Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ. Είπε: «Ίσως να μη με πιστέψεις, γιατί, σίγουρα, θα σου φανεί παράξενο αυτό που θα σου πω, αλλά είμαι η Ζέκαλ, η Δούκισσα του Έβμορ.»

Ο Δόνορ βλεφάρισε, αιφνιδιασμένος. Δε μίλησε.

«Αλήθεια. Είμαι η Δούκισσα του Έβμορ.» *Δε θα με πιστέψει. Και δικαιολογημένα: δε μοιάζω με δούκισσα, τώρα. Να πάρει! Πώς θα του αποδείξω ποια είμαι; Αν τον πείσω ότι είμαι... ότι είμαι εγώ, αναμφίβολα, θα με βοηθήσει.*

Ο Δόνορ την κοίταξε επιφυλακτικά. «Πώς ξέρω ότι δε λες ψέματα;»

«Δε με έχεις δει ποτέ;»

«Δε νομίζω.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Δε θυμάμαι. Το Δουκάτο σου, άλλωστε, είναι μακριά απ' την έπαυλή μου.»

Η Ζέκαλ ξεφύσησε. «Ρώτα με κάτι για μένα, ή για την οικογένειά μου. Σίγουρα, θα σου το απαντήσω· θα δεις.»

Ο Δόνор έσφισε τα χείλη, σκεπτικός. «Δεν ξέρω τι να σε ρωτήσω,» παραδέχτηκε, ύστερ' από λίγο. «Δε γνωρίζω πολλά για σένα, ούτε για τον Οίκο σου. Τον Οίκο των... Ράντβαν;»

Η Ζέκαλ, αμέσως, ένευσε. «Ναι, των Ράντβαν! Τώρα, πιστεύεις ότι είμαι η Δούκισσα του Έβμορ;»

Ο Δόνор γέλασε. «Όχι τόσο εύκολα. Ο καθένας μπορεί να το ξέρει τούτο.»

«Σωστά...» παραδέχτηκε η Ζέκαλ.

«Και μου είναι λίγο– πολύ δύσκολο να πιστέψω ότι η Δούκισσα του Έβμορ βρέθηκε εδώ, σ' αυτά τα χάλια,» πρόσθεσε ο Δόνор.

«Ξέρεις τη θεία μου, την Άσλια, τη σύζυγο του Βαρόνου Χόρναρ, αδελφού του Βασιληά;» ρώτησε η Ζέκαλ.

«Εξ όψεως, αλλά ναι, τη γνωρίζω,» ένευσε ο Δόνор. «Η έπαυλή μου βρίσκεται στη Βαρονία του Χόρναρ.»

«Ωραία, τότε,» είπε η Ζέκαλ. «Αν με πας στη θεία Άσλια, θα δεις ότι θα με αναγνωρίσει. Και η αλήθεια είναι πως σ' αυτήν κατευθυνόμουν.»

«Και η μάγισσα τι δουλειά έχει μαζί σου;»

«Η μάγισσα... Εεε...»

** ** *

Η Σαντέ' ενθιν συνήλθε, με τη γεύση του αίματος στο στόμα της. Ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα, και αισθανόταν μια δροσιά ν' απλώνεται στον αριστερό της ώμο. Η κερά-Λέβα στεκόταν από πάνω της, κοιτάζοντάς την υπομονετικά.

«Ξύπνησες...» είπε.

Η Σαντέ'ενθιν λοξοκοίταξε τον καμένο της ώμο, και είδε πως η γριά τον είχε αλείψει με την παχύρρευστη, λευκή αλοιφή από το ξύλινο κύπελλο. Ύστερα, έριξε μια ματιά τριγύρω, και συμπέρανε πως βρισκόταν ξαπλωμένη στο μοναδικό τραπέζι του μικρού, χαμηλοτάβανου δωματίου. Η λάμπα που φώτιζε το μέρος κρεμόταν από πάνω της.

Σκαλίζοντας τη γλώσσα με τα δόντια της, κατάλαβε πως την είχε δαγκώσει. Πονούσε.

«Τελειώσαμε;» ρώτησε την κερά-Λέβα, περισσότερο για ν'ανακαλύψει αν μπορούσε να μιλήσει, παρά για άλλο λόγο. Κατέληξε πως *μπορούσε* να μιλήσει, μα με κάποια μικρή δυσκολία.

«Όχι ακόμα,» απάντησε η γριά, και της έδωσε, πάλι, ένα ξυλαράκι τυλιγμένο με πανί. «Δάγκωσ'το. Και μην το ξανασπάσεις, γιατί, τούτη τη φορά, θα κόψεις τη γλώσσα σου.»

Η Σαντέ'ενθιν το δάγκωσε, μαζεύοντας τη γλώσσα της όσο πιο βαθιά μπορούσε. Η κερά-Λέβα έβαλε βραστό κρασί στο ποτήρι, χρησιμοποιώντας την μεγάλη κουτάλα. Ύστερα, το έχυσε πάνω στην καμένη κνήμη της Ζιρκεφιανής.

Ένα πνιχτό μουγκρητό βγήκε μέσα απ'τη Σαντέ'ενθιν, και δάκρυα έτρεξαν απ'τα μάτια της, σαν ποτάμια, μα δε λιποθύμησε. Η γριά πήρε το ξύλινο κύπελλο στο αριστερό χέρι και άρχισε να της αλοιφή το έγκαυμα με ένα λεπτό, πλατύ ξυλαράκι. Η Πνευματίστρια ένιωσε μια δροσιά ν'απλώνεται στην κνήμη της.

Τελειώνοντας, η κερά-Λέβα έβγαλε το ξύλο απ'το στόμα της Ζιρκεφιανής, και έπιασε δουλειά με τα μικροεγκαύματα σε όλο το υπόλοιπό της σώμα: απλά τα σκέπαζε με λίγη απ'την αλοιφή της.

«Αυτά δεν είναι κάτι το σοβαρό, κοπελιά· θα σου περάσουνε γρήγορα.»

Και, έπειτα, άρχισε να της κάνει ένα σωρό ενοχλητικές ερωτήσεις—

«Από πού είσαι, είπαμε;»

«Δεν είπαμε.»

«Δε θες να μου πεις;»

«Όχι.»

«Ακοινώνητη είσαι.»

«Όλοι μου το λένε.»

«Έχεις παιδιά;»

«Όχι.»

«Είσαι παντρεμένη;»

«Όχι.»

«Πώς κι έτσι; Δεν είσαι άσκημη.»

«Έτσι.»

Η κερά-Λέβα τελείωσε με όλα της τα εγκαύματα. «Αυτό ήτανε. Σήκω,» είπε, καθώς απομακρυνόταν.

Η Σαντέ'ενθιν σηκώθηκε.

«Πάρε τούτο να ντυθείς, κοπελιά.» Η γριά πρότεινε μια παλιά, μαύρη ρόμπα προς το μέρος της. «Αυτό που φοράς είναι κουρέλι· θα ξεπαγιάσεις. Και κάνε μου τη χάρη ν'αγοράσεις ρούχα και παπούτσια, έτσι;»

«Ευχαριστώ,» είπε η Σαντέ'ενθιν, και, παίρνοντας την παλιά ρόμπα, τη φόρεσε. «Πόσα σου χρωστάω;»

«Έν' αργύριο, κοπελιά.»

Η Ζιρκεφιανή έβγαλε το δεύτερο ασημένιο της δαχτυλίδι και της το έδωσε.

Τα μάτια της γριάς γούρλωσαν.

«Κράτα το,» της είπε η Σαντέ'ενθιν. «Και δώσε μου κι ένα ζευγάρι παπούτσια, αν έχεις.»

** ** *

«Η μάγισσα είναι φίλη μου,» εξήγησε η Ζέκαλ. «Την είχα γνωρίσει παλιά. Κατάγεται από τη Ζίρκεφ. Αποφάσισε να κάνει ένα ταξίδι στα βόρεια, γιατί ήρθε εδώ να μ'επισκεφτεί.»

Ο Δόνορ έμοιαζε δύσπιστος, αν έκρινε η Δούκισσα απ' το βλέμμα του. «Και ο καθρέφτης;»

«Είναι της Σαντέ' ενθιν,» είπε η Ζέκαλ.

«Σαντέ' ενθιν τη λένε;»

«Ναι.»

«Και τι της χρησιμεύει ο καθρέφτης;»

«Δεν ξέρω,» είπε ψέματα η Ζέκαλ. «Όλοι οι μάγοι περίεργοι δεν είναι; Πάντως, δίνει ιδιαίτερη σημασία στον καθρέφτη της...» *Τι κάνεις τόση ώρα, Σαντέ' ενθιν;* συλλογίστηκε, ανυπόμονα. Δεν αισθανόταν και τόσο άνετα με τον Δόνορ, παρότι ήταν άνθρωπος του Βασιλιά... αν έλεγε την αλήθεια. *Πνεύματα... Μπορεί να μην λέει την αλήθεια, και να είναι από τους «βασιλικούς ληστές»; Ω, όχι...*

«Φαίνεται ανήσυχη, Δούκισσά μου,» συνοφρυώθηκε ο Δόνορ.

«Απλά... σκέφτομαι... Θα με πας στην θεία Άσλια; Φοβάμαι να ταξιδέψω μόνη, με τόσους ληστές στο δρόμο.»

Ο ευγενής ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, και σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, σκεπτικός.

«Τι είναι;» ρώτησε η Ζέκαλ. *Συλλογιέται πώς να με δολοφονήσει;...*

«Μπορώ να σε πάω στη θεία σου,» είπε, τελικά, ο Δόνορ. «Όμως αυτό σημαίνει πως θ' αφήσω, για λίγο, την αποστολή μου...»

«Και ποια είν' αυτή;»

«Να βρω τους 'βασιλικούς ληστές', φυσικά.»

«Μόνο εσένα έχει ο Βασιλιάς;»

«Εννοείται πως όχι. Ωστόσο, αισθάνομαι κάποια ευθύνη. Τέλος πάντων, θα σε συνοδέψω ως την Βαρονέσα· δε μπορώ να σ' αφήσω στο δρόμο, σε τέτοια κατάσταση.

»Πού είναι, όμως, τώρα, η φίλη σου;»

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση του, και η Σαντέ' ενθιν μπήκε στην ταβέρνα, ντυμένη με μια μαύρη ρόμπα και φορώντας καφετιά, πέτσινα παπούτσια. Μόλις είδε τον κουκουλοφόρο να κάθεται μαζί με τη Ζέκαλ, κοκάλωσε.

Η Δούκισσα τής έκανε νόημα να πλησιάσει. Εκείνη πλησίασε, πάντα σε ετοιμότητα να επικαλεστεί τα Πνεύματα.

«Η Σαντέ'ενθιν, που σου έλεγα ότι γνώρισα παλιά, και ήρθε να μου κάνει επίσκεψη,» είπε, αμέσως, η Ζέκαλ στον Δόνορ –κυρίως, για να προειδοποιήσει την Αφέντρα της, ώστε να μην πει τίποτα άσχετο. «Κι απο δώ, Σαντέ'ενθιν, ο Δόνορ Τόρνιλφερ, άνθρωπος του Βασιληά.»

«Χαίρετε... ταξιδιώτη,» έκανε η Σαντέ'ενθιν. «Θα μπορούσα να μάθω γιατί μας παρακολουθείς;»

«Μου κινήσατε την περιέργεια, πίσω στο *Δίκοπο Μαχαίρι*,» αποκρίθηκε ο Δόνορ. «Έτσι σας ακολούθησα, αντί ν'ακολουθήσω τ'αχνάρια των αλόγων των 'βασιλικών ληστών'.»

«Ωστε, τελικά, αυτούς ψάχνεις,» συμπέρανε η Σαντέ'ενθιν. «Γιατί;»

«Είμαι άνθρωπος του Βασιληά,» εξήγησε εκείνος, «και κάποιοι θέλουν ν'αμαυρώσουν τ'όνομά του.»

«Δηλαδή, ο Βασιληάς σας δεν είναι τρελός;»

«Μην ακούτε τέτοιες κακόβουλες φήμες.»

«Ο Δόνορ θα μας πάει στη θεία Άσλια,» είπε η Ζέκαλ.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους του,» παρατήρησε η Σαντέ'ενθιν, κοιτώντας κάτω απ'την κουκούλα του άντρα. Τα γκρίζα μάτια του συνάντησαν τα μαύρα δικά της, και βλεφάρισαν.

«Χρειαζόμαστε, όμως, ν'αγοράσουμε ρούχα, προμήθειες, και άλογα,» είπε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια στη Δούκισσα του Έβμορ.

«Το πρωί, καλύτερα,» πρότεινε ο Δόνορ. «Για την ώρα, θα σας συμβούλευα να ξεκουραστείτε. Έχει σχεδόν βραδιάσει, και είμαι βέβαιος πως είστε κι οι δυο εξαντλημένες.»

«Υπάρχει πανδοχείο εδώ;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Οχι, μα ο κάπελας, σίγουρα, θα σας αφήσει να κοιμηθείτε στο στάβλο του.»

** ** *

«Πού πας;» θέλησε να μάθει η Σαντέ'ενθιν.

«Να ρίξω μια ματιά στα περίχωρα,» απάντησε ο Δόνορ, που καθόταν πάνω στ'άλογό του. Εκτός απ'το δικό του ζώο, μονάχα άλλο ένα βρισκόταν στον στάβλο, κι αυτό πρέπει ν'ανήκε στον ταβερνιάρη. «Θα επιστρέψω ως την αυγή· μην ανησυχείτε.» Σπιρούνισε τον ίππο του και έφυγε, καλπάζοντας.

Η Σαντέ'ενθιν κάθισε στα άχυρα. «Δεν τον εμπιστεύομαι.»

«Γιατί;» ρώτησε η Ζέκαλ, που στεκόταν όρθια, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της. «Μοιάζει αρκετά ευγενικός. Βέβαια, κι εγώ δεν τον εμπιστεύομαι απόλυτα. Μπορεί να είναι 'βασιλικός ληστής', άλλωστε... Αλλά—»

«Δεν είναι 'βασιλικός ληστής', Ζέκαλ,» τη διέκοψε η Σαντέ'ενθιν.

«Έτσι λες;» Η Δούκισσα συνοφρυώθηκε.

«Είμαι βέβαιη.»

Η Ζέκαλ χαμογέλασε. «Τότε, δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα!»

«Μακάρι.» Η Σαντέ'ενθιν χασμουρήθηκε. «Έλα να ξαπλώσεις.»

Η Δούκισσα κάθισε στα άχυρα. «Θα φυλάς εσύ;»

Η Ζιρκεφιανή ύψωσε, ελαφρώς, τα χέρια και άρθρωσε μερικές τραγουδιστές λέξεις. «Τα Πνεύματα, Ζέκαλ,» αποκρίθηκε. «Τα Πνεύματα.» Ξάπλωσε, βυθίζοντας τον εαυτό της μέσα στα άχυρα. Αισθανόταν πολύ καλύτερα από χτες βράδυ. Τα εγκαύματά της δεν την έκαιγαν τόσο.

Και η Δούκισσα του Έβμορ ξάπλωσε, τυλίγοντας την κάπα σφικτά γύρω της.

Το άλογο του πανδοχέα ρουθούνισε, μες στον ύπνο του.

«Πώς ήταν η κερά-Λέβα;» ρώτησε η Ζέκαλ.

«Σκύλα,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν.

Ύστερα, κοιμήθηκαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9^ο

Ένα επίμονο συναίσθημα

Η βασιλική αίθουσα του παλατιού της Μάρβαθ ήταν πολύ πιο άδεια από άλλες φορές που θυμόταν ο Κράντμον. Κατ'αρχήν, έλειπαν όλοι οι σημαντικοί αντιπρόσωποι της Μάγκραθμελ: ο Καρθαβλέρν, Βασιληάς της Νότιας Μάγκραθμελ, είχε κατευθυνθεί βόρεια, προς το Δουκάτο Σνοργκ, μαζί μ'ένα φουσάτο πενήντα χιλιάδων μαχητών· ο γιος του, Πρίγκιπας Μότγκιργκοθ, είχε πάει με τον στρατό του Καρνταμάρ, στο Δουκάτο Χάργκοχ, προκειμένου να σταματήσει τις ενισχύσεις που έρχονταν εκεί από τα νότια· η Εδρισία, Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ, είχε κλείσει τα δυτικά σύνορα του Δουκάτου Χάργκοχ, μ'ένα στράτευμα πενήντα χιλιάδων δαιμονοανθρώπων· ο αδελφός της, Πρίγκιπας Σαγκμέρεγκοθ, είχε πάει νότια με το φουσάτο της Νερενία, προς την Όρφαλχ, όπου πρέπει, πια, να έφταναν· και ο Χάμαγκορκ, ο Βασιληάς της Βόρειας Μάγκραθμελ... ήταν νεκρός. Και, απ'ό,τι είχε καταλάβει ο Κράντμον, ο Πόνκιμ έπαιζε τους υπόλοιπους Μαγκραθμέλιους στα δάχτυλά του, υποσχόμενος τον θρόνο της Βόρειας Μάγκραθμελ μια στον ένα και μια στον άλλο. Σίγουρα, τον είχε «υποσχεθεί» στον Καρθαβλέρν, και μάλλον και στην Εδρισία. Αν και ο Κράντμον δεν γνώριζε και πολλά απ'όσα είχε κουβεντιάσει ο Βασιληάς του Σαραόλν με την Μαγκραθμέλια Πριγκίπισσα. Πάντως, ένα ήξερε: ότι ήταν ερωμένη του. Όλη η πόλη το ψιθύριζε· όπως επίσης ότι ο Πόνκιμ είχε σκοτώσει τον επίσημο σύζυγο της δαιμονογυναίκας, όταν εκείνος επιχείρησε να τους δηλητηριάσει και τους δύο.

Μόνο οι άνθρωποι σύμβουλοι βρίσκονταν στην βασιλική αίθουσα, τούτο το πρωί. Ο ευγενής από τον Ωκεανό τούς γνώριζε άπαντες: Ο Σόντλαρ, σύμβουλος της πολιτείας, ο οποίος είχε πάρει

τη θέση του Τράνθλας, που, τώρα, λειτουργούσε ως... «Νυφίτσα του παλατιού»· η Αλφάρνα, σύμβουλος οικονομικών, με τα ασημόμαυρα μαλλιά, η οποία φορούσε ένα μελανό φόρεμα με λευκές δαντέλες· ο Κόρναλθορ, σύμβουλος δημόσιας τάξης, ντυμένος καθωσπρέπει στο χρυσάφι και στο ασήμι· και η Μινράδλιν, σύμβουλος δημοσίων έργων, την οποία ο Κράντμον σχεδίαζε, κάποια στιγμή, να φιλοξενήσει στο κρεβάτι του, παρότι γνώριζε πως ήταν παντρεμένη.

Όλοι τους έμοιαζαν να μην έχουν και μεγάλο πρόβλημα με τον Πόνκιμ, και να μην πεθυμούν τη βασιλεία του Βένγκριλ. Βέβαια, ίσως αυτό να ήθελαν να δείχνουν, γιατί δεν υπήρχε κανείς που να μην τρέμει τον τωρινό Μονάρχη του Σαραόλν, ο οποίος μπορούσε να σκοτώσει με μια κίνηση του χεριού –πράγμα που είχε έμπρακτα αποδείξει, με τον θάνατο της ηλικιωμένης Μερκάθα, συμβούλου δικαιοσύνης– και να προστάξει χιλιάδες δαιμονοανθρώπους να κάνουν το θέλημά του.

Ο Κράντμον έστρεψε το βλέμμα του στον θρόνο, για ν'αντικρίσει τον Πόνκιμ. Ο Βασιληάς καθόταν γαλήνια, ατενίζοντας τους συμβούλους του σχεδόν πατρικά· βλέποντας, όμως, τον ευγενή του Ωκεανού, έστρεψε τα μάτια του σ'αυτόν, τα μαύρα, καρβουνιάρικα μάτια του, που σπινθηροβολούσαν όταν ήταν θυμωμένος και που έμοιαζαν με πηγάδια σκότους τα οποία σε κατάρπιναν όταν ήταν ήρεμος. Τώρα, ήταν ήρεμος. Ο Πόνκιμ φορούσε έναν σκούρο-μοβ χιτώνα και μελανό παντελόνι· ο πρώτος ήταν διακοσμημένος με χρυσά σιρίτια, και μια ασημιά ταινία περνούσε απ'τον δεξή του ώμο. Τα πόδια του μονάρχη ήταν ντυμένα με ψηλές, μαύρες μπότες, οι οποίες έφταναν ως το γόνατο και γυάλιζαν, λες και κάποιος Μαγκραθμέλιος είχε ξοδέψει όλο του το βράδυ να τις τρίβει – πράγμα που ο Κράντμον δε θεωρούσε απίθανο. *Ο Πόνκιμ, ούτως ή άλλως, τόχει πάρει επάνω του, ο τρισκατάρατος. Νομίζει ότι είναι ο Κοσμοκράτορας της Βόρειας Γης, παρότι το ξέρει πως κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Η πτώση του θα είναι τόσο ευχάριστη...*

«Προς τι το μειδίαμα, Κράντμον;» ρώτησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν, κοιτώντας τον καρτερικά. «Βρίσκεις κάτι αστείο επάνω μου;» Όπως όλες τις φορές που βρισκόταν στην βασιλική αίθουσα (εκτός κι αν αυτή ήταν άδεια), φορούσε το Στέμμα των Οφθαλμών: μια ολόχρυση κορόνα, στολισμένη με δώδεκα μαύρα ζαφείρια – δώδεκα μάτια.

Πίσω από τον θρόνο του Πόνκιμ, κρεμόταν μια πορφυρή πάντα, πάνω στην οποία ήταν ραμμένο το νέο έμβλημα του Βασιλείου: το Μάτι του Σαραόλν –ένας μεγάλος, μαύρος οφθαλμός με χρυσή κόρη. Ο ευγενής του Ωκεανού ήξερε πολύ καλά πως ο Βασιλιάς θεωρούσε ιδιαίτερα βασικό στοιχείο τον φόβο, για να κυβερνήσει κανείς· και πώς θα μπορούσε να εμπνεύσει στους άλλους τον φόβο περισσότερο απ’το να υπονοήσει, με το ίδιο του το σύμβολο, ότι τους παρακολουθούσε όλους;

«Δεν παρατηρώ τίποτα αστείο εδώ μέσα, Πόνκιμ,» αποκρίθηκε, ρίχνοντας μια ματιά στην υπόλοιπη αίθουσα. Τα μάτια του έβλεπαν μονάχα δύο Μαγκραθμέλιους φρουρούς στην κύρια είσοδο –δύο φρουρούς ορκισμένους, με τη ζωή τους, να μην αποκαλύπτουν τίποτα από όσα άκουγαν σε τούτο το δωμάτιο, σύμφωνα με την αρχαία παράδοση του Σαραόλν–, αλλά οι πνευματικές του αισθήσεις τον προειδοποιούσαν πως ο μονάρχης είχε υφάνει μπόλικες προστατευτικές Πνευματικές Συγκεντρώσεις στον χώρο. «Απλά, αισθάνομαι... πώς να το πω;... Αισιόδοξος; Ίσως. Αισθάνομαι αισιόδοξος σήμερα.»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Έλα πιο κοντά, Κράντμον.»

Αν άκουγε άλλος τον Βασιλιά του Σαραόλν να το λέει τούτο, θα πλησίαζε το θρόνο τρέμοντας, με τα γόνατά του έτοιμα να λυθούν και να τον σωριάσουν στο πορφυρό χαλί· μα ο Κράντμον ζύγωσε τον συνεταίρο του –γιατί συνέταιροι ήταν ακόμα, όσο ο ένας χρειαζόταν τον άλλο· δεν είχε καμία σημασία που ο Πόνκιμ είχε σφετεριστεί ένα βασίλειο– ήρεμα, με το κεφάλι υψωμένο και το

βλέμμα καρφωμένο στο σκληρό πρόσωπο του κορακομάλλη άντρα αντίκρυ του.

«Σκοπεύεις να επισκεφτείς τους φίλους μας;» ρώτησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν.

Ο Κράντμον γνώριζε σε ποιους *φίλους* αναφερόταν: στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, φυσικά. «Ναι.» Το είχε, πλέον, αποφασίσει· ο Μάργκανθελ ήταν πολύ μεγάλη απειλή για να τον αγνοήσει –πολύ μεγάλη απειλή για το Βασίλειο του Ωκεανού –το δικό του μελλοντικό Βασίλειο.

«Θα έλεγα πως η ενδυμασία σου είναι αταίριαστη, για ένα τέτοιο... λιτό μέρος, φίλτατε Κράντμον,» παρατήρησε ο Πόνκιμ.

Ο ευγενής του Ωκεανού ήταν ντυμένος σαν δανδής, με γαλάζια ρούχα, έναν μεταξένιο μανδύα, και χρυσά κι ασημένια κοσμήματα, ενώ τα ξανθά του μαλλιά χύνονταν, καλοχτενισμένα κι αστραφτερά, στους ώμους του.

«Δε σχεδιάζω να μείνω για καιρό,» δήλωσε.

«Δε με απασχολεί πόσο καιρό θα μείνεις, Κράντμον,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Με απασχολεί να βρεις τον Μάργκανθελ. Και να με κρατάς, συνεχώς, ενήμερο. Το καταλαβαίνεις αυτό;»

Πάλι, ο καταραμένος μιλά λες και είναι ανώτερος όλων μας, εδώ πέρα! «Νομίζω πως μου έχεις πει ότι ποτέ δε μπορούσες να κοιτάξεις μέσα στον Πύργο του Φτερού, γιατί υπάρχουν εκεί Πνευματικές Συγκεντρώσεις που σ’το απαγορεύουν.»

«Ναι,» ένευσε ο Πόνκιμ. «Όμως, φίλτατε Κράντμον, ασφαλώς θα γνωρίζεις πως, πολλές φορές –αν όχι τις περισσότερες–, διαφέρει η πνευματική προστασία από κατεύθυνση σε κατεύθυνση. Δηλαδή, μπορεί εγώ να μην έχω τη δυνατότητα να κοιτάξω μέσα στον Πύργο, αλλά εκείνοι που ήδη βρίσκονται μέσα να έχουν τη δυνατότητα να κοιτάζουν εμένα –ή να επικοινωνήσουν μαζί μου.»

Με περνά για ηλίθιο και μου λέει πράγματα που ξέρω; «Ασφαλώς και τα γνωρίζω όλα τούτα, Πόνκιμ –όπως είπες κι ο ίδιος. Και θα επικοινωνώ μαζί σου σε όσο πιο τακτά χρονικά διαστήματα μπορώ.»

Ο Βασιληάς του Σαραόλν, απλά, κατένευσε.

«Αντίο, προς το παρόν,» χαιρέτησε ο Κράντμον, και, γυρίζοντάς του την πλάτη, βγήκε απ' την βασιλική αίθουσα.

Πήγε στο δωμάτιό του, μάζεψε τα απαραίτητα, και κατευθύνθηκε στους στάβλους του παλατιού, όπου ήξερε πως ο Πόνκιμ θα είχε προστάξει να έχουν έτοιμο ένα άλογο γι' αυτόν.

Φτάνοντας, συνάντησε έναν Μαγκραθμέλιο, που υποκλίθηκε εμπρός του, λέγοντας: «Ο Αφέντης Πόνκιμ έχει έτοιμη μια φοράδα για σας, Αφέντη Κράντμον.» Ο δαιμονάνθρωπος ήταν μετρίου αναστήματος, με γαλαζοπόρφυρα μαλλιά και πρασινόγκριζα μάτια, ντυμένος με φολιδωτή αρματωσιά και ζωσμένος ένα πλατύ ξίφος.

Ευτυχώς, αυτή τη φορά, δεν έστειλε την διαολεμένη Νυφίτσα, για να μ' αποχαιρετήσει. «Ως συνήθως, ο Αφέντης Πόνκιμ με κάνει να αισθάνομαι μεγάλη ευγνωμοσύνη προς το άτομό του.»

«Επίσης, μου ζήτησε να σας δώσω τούτο, Αφέντη Κράντμον.» Ο Μαγκραθμέλιος πρότεινε ένα τυλιγμένο χαρτί προς το μέρος του. «Και τούτο.» Με το άλλο χέρι, πρότεινε κάτι καλυμμένο σε βελούδο. «Σας προτρέπει να αναγνώσετε πρώτα το μήνυμα.»

Ο ευγενής του Ωκεανού παραξενεύτηκε. *Τι σημαίνουν, πάλι, όλ' αυτά;...* Πήρε το χαρτί και το ξετύλιξε.

Φίλτατε Κράντμον,

Αποφάσισα να σου κάνω άλλο ένα δώρο, αν και δεν το αξίζεις, ύστερα από την εξαφάνιση του αλόγου της μητέρας μου. Το δώρο στο οποίο αναφέρομαι είναι αυτό που κρατά ο Μαγκραθμέλιος εμπρός σου, τυλιγμένο σε μαύρο βελούδο: πρόκειται για το φυλακτό, Κράντμον. Αναμφίβολα, γνωρίζεις σε ποιο φυλακτό αναφέρομαι· σ' αυτό που έχω δημιουργήσει με τα χέρια και το πνεύμα μου, και με την καθοδήγηση του παλιού μας, περιλαμβούς δασκάλου.

Ένα επιθυμώ από σένα: να φορέσεις το φυλακτό σε έναν από τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, ώστε να μπορώ να βλέπω και ν'ακούω τι συμβαίνει μέσα στον Πύργο.

Πιστεύω ότι θα τα καταφέρεις. Και ελπίζω το φυλακτό να μην έχει παρόμοια τύχη με το άλογο της μητέρας μου.

*Πόνκιμ, Βασιληάς του Σαραόλν, και Προστάτης του
Φτερού του Φοίνικα*

Υ.Γ.1: Μάθε όσο το δυνατόν περισσότερα για τον Πύργο.

Υ.Γ.2: Κατέστρεψε τούτο το μήνυμα, όπως γνωρίζεις...

Όλες οι δύσκολες δουλειές φαίνεται να έχουν πέσει επάνω μου... συνέταιρε, συλλογίστηκε ο Κράντμον. Όμως δεν τον πείραζε και τόσο, για την ώρα. Είχε μείνει πολύ καιρό ανενεργός, και ήθελε να δράσει. Επιπλέον, η εμπειρία του του είχε διδάξει πως δεν υπήρχε κατάσταση που να μη μπορείς να την στρέψεις προς όφελός σου. Ήταν βέβαιος, όμως, πως και η εμπειρία του Πόνκιμ τού είχε διδάξει το ίδιο...

Κράτησε το μήνυμα, με το ένα χέρι, ανοιχτό εμπρός του και πέρασε το άλλο πάνω απ'τα γράμματα, τα οποία εξαφανίστηκαν, μοιάζοντας να λιώνουν επάνω στον καστανόχρωμο φόντο. Το επέστρεψε στον Μαγκραθμέλιο, που το κοίταξε με γουρλωμένα μάτια.

Ύστερα, ο Κράντμον πήρε το φυλακτό, το οποίο ήταν τυλιγμένο σε μαύρο βελούδο. «Οδήγησέ με στη φοράδα μου,» πρόσταξε τον δαιμονάνθρωπο.

Εκείνος έκλινε το κεφάλι και έκανε μερικά βήματα, προτού τραβήξει το ζώο έξω από τον στάβλο. Ήταν σελωμένο και χαλινωμένο.

Ο ευγενής του Ωκεανού το καβάλησε.

Βγαίνοντας από τη δυτική πύλη της Μάρβαθ, αναρωτιόταν πώς θα κατάφερνε να περάσει το φυλακτό στο λαιμό κάποιου από τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού. Σίγουρα, δε θα ήταν κάτι εύκολο, κι αν έβλεπε πως ήταν αδύνατο, δε θα το επιχειρούσε καθόλου· δεν είχε σκοπό να πεθάνει για τον Πόνκιμ.

Το μεσημέρι τον βρήκε κοντά σ'ένα ρυάκι, το οποίο περνούσε ανάμεσα απ'τους ξερούς λόφους. Ξεπέζεψε και άφησε τη φοράδα του να πiei νερό, ενώ εκείνος ξεκουραζόταν κάτω από ένα κοντό δέντρο δίχως φυλλώματα. Καλπάζοντας μέχρι εδώ, είχε παρατηρήσει πως το μονοπάτι που οδηγούσε προς τον Πύργο του Φτερού ήταν γεμάτο λάσπες, από τη χτεσινοβραδινή βροχή, όμως οι λάσπες δεν έμοιαζαν να πτοούν τη φοράδα του, η οποία ήταν ιδιαίτερα γρήγορο ζώο, μάλλον από τα καλύτερα του βασιλικού στάβλου.

Όταν το μεσημέρι πέρασε, και είχε καταναλώσει λίγο από το φαγητό του, ο Κράντμον καβαλίκεψε, πάλι, το άλογο και ξεκίνησε, κατευθυνόμενος δυτικά. Άνθρωπο δεν αντάμωσε στους έρημους λόφους· ήταν μονάχα εκείνος, η φοράδα του, και μερικά μικρά ζώα και πουλιά.

Καθώς η νύχτα είχε πέσει, και τα φεγγάρια του Άρμπεναρκ φώτιζαν τον κόσμο, ο ευγενής του Ωκεανού έφτασε, για δεύτερη φορά, στον Πύργο του Φτερού. Κατέβηκε απ'τη ράχη του αλόγου του, μ'ένα γρήγορο πήδο, και χτύπησε την πόρτα, με τη γροθιά του. Περίμενε λίγη ώρα, ώσπου κάποιος άνοιξε· δε μπορούσε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά του γιατί φορούσε κουκούλα. Από το εσωτερικό του Πύργου ερχόταν η μυρωδιά της κλεισούρας.

«Χαίρετε, κύριε,» είπε ο Μόρβον, κατεβάζοντας την κουκούλα του και ρίχνοντάς την στους ώμους. «Μας ήρθατε γρήγορα.»

«Όταν είπες ότι χρειαζόσασταν τη βοήθειά μου, μου φάνηκε πως έλεγες αλήθεια,» αποκρίθηκε ο Κράντμον.

Ο Μόρβον ένευσε. «Δεν έχουμε ακόμα εντοπίσει τον Μάργκανθελ, και ένας ισχυρός Πνευματιστής θα ήταν μάλλον καλοδεχούμενος, κύριε. Ήλπιζα να έβλεπα και τον Πόνκιμ μαζί σας...»

«Δυστυχώς, τα... βασιλικά του καθήκοντα δεν τον άφησαν να με συντροφεύσει. Θα μπορούσα να περάσω;»

«Ασφαλώς.» Ο Μόρβον παραμέρισε, και ο Κράντμον μπήκε, ενώ η πόρτα έκλεινε πίσω του, μέσω πνευματικών δυνάμεων.

«Αναμφίβολα, θα είστε κουρασμένος απ' το ταξίδι σας, κύριε,» είπε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Θα σας οδηγήσω κάπου όπου μπορείτε να αναπαυθείτε.»

Ο Μόρβον ξεκίνησε να βαδίζει, και ο Κράντμον τον ακολούθησε. Παρότι ο ευγενής του Ωκεανού περίμενε να τον πάει, πάλι, σ' εκείνο το δωμάτιο όπου είχε αναπαυθεί την προηγούμενη φορά, ο Σοφός τον ανέβασε πάνω σε σκάλες και, τελικά, τον έβγαλε σε ένα εντελώς διαφορετικό μέρος, με ένα γραφείο και δύο βιβλιοθήκες.

«Τι είναι εδώ;» ρώτησε ο Κράντμον.

«Τα διαμερίσματα του κυρίου Φάλμαριν, ο οποίος δε νομίζω να επιστρέψει σύντομα,» απάντησε ο Μόρβον.

Του Φάλμαριν! εξεπλάγη ο Κράντμον. *Γιατί με πήγε στα διαμερίσματα του Φάλμαριν; Δεν υπάρχει άλλο μέρος στον Πύργο;* Κάτι δεν του άρεσε. Αλλά ίσως και να ήταν υπερβολικός...

«Ελπίζω να βουλευτείτε,» είπε ο Μόρβον. Προχώρησε προς μια πόρτα, και την άνοιξε. «Εδώ είναι το θεραπευτήριο.» Ο Κράντμον είδε ένα κρεβάτι και ράφια τριγύρω, με φιαλίδια, βοτάνια, και βιβλία. Στο βάθος υπήρχε ένα κλειστό παράθυρο. «Κι εδώ το υπνοδωμάτιο.» Τώρα, ο Σοφός άνοιξε μια άλλη πόρτα, μέσα απ' την οποία φάνηκε ένα στενό δωμάτιο με κρεβάτι, καθρέφτη, ντουλάπα, και κομοδίνο· στο βάθος, πάλι, υπήρχε ένα κλειστό παράθυρο. Ο Κράντμον αναρωτήθηκε αν ο καθρέφτης είχε πνευματικές ιδιότητες.

«Ευχαριστώ για τη φιλοξενία.»

«Ξεκουραστείτε εδώ σήμερα, και αύριο θα σας καλέσουμε,» είπε ο Μόρβον. «Καληνύχτα.» Βγήκε από τα διαμερίσματα του Φάλμαριν, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Ο Κράντμον παρατήρησε πως, παρότι δεν υπήρχε τζάκι σε κανένα απ'τα δωμάτια, ο χώρος ήταν ζεστός. Πνευματική μαγεία, συμπέρανε.

Μπήκε στο υπνοδωμάτιο και άνοιξε την ντουλάπα. Ήταν άδεια, εκτός από έναν γκριζό χιτώνα. *Ή ο Φάλμαριν είχε τόσα λίγα ρούχα, ή οι Σοφοί δε θέλουν να μου τα δώσουν*, συλλογίστηκε. Έλυσε την κάπα του απ'τους ώμους και την κρέμασε μέσα στην ντουλάπα, προτού την κλείσει.

Έβγαλε τις μπότες και το πανωφόρι του, και έπεσε στο κρεβάτι. Για μια στιγμή, σκέφτηκε να δοκιμάσει να επικοινωνήσει με τον Πόνκιμ, μα απέρριψε την ιδέα. *Μόλις ήρθα στον Πύργο*, συλλογίστηκε. *Ας μην κάνω κακή εντύπωση, σε περίπτωση που με παρακολουθούν...*

Και είχε ένα επίμονο συναίσθημα ότι τον παρακολουθούσαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10^ο

«Οι δαίμονες μάς φυλάνε»

Ο αγέρας φυσούσε παγερός, αλλά ευτυχώς δεν χιόνιζε. Ο Όκ'φερν ακολουθούσε τελευταίος, επάνω στ'άτι του. Ο Ράμλεντ πήγαινε τρία μέτρα πιο μπροστά, στη σέλα του δικού του αλόγου· και, ενώ ο Ζιρκεφιανός κρύωνε, ο πορφυρομάλλης Βόρειος δεν έμοιαζε να καταλαβαίνει τίποτα, παρότι ο αέρας έπαιρνε την εντυπωσιακή χαίτη του, κάνοντάς την να κυματίζει. Δυο μέτρα πιο μπροστά και απ'τον Ράμλεντ, βάδιζαν η Ηλένα και η Νύχτα, τυλιγμένες στις κάπες τους, μα δίχως κουκούλες στα κεφάλια. Ο Όκ'φερν απορούσε γιατί είχαν αγοράσει μονάχα ένα άλογο· μάλιστα είχε ρωτήσει τους συντρόφους του επάνω σ'αυτό το θέμα, και του είχαν απαντήσει πως δεν ήθελαν να σπαταλήσουν τα

χρήματά τους. Ήταν η πρώτη φορά που ο Άνεμος και η Νύχτα είχαν τόσα χρυσά νομίσματα συγκεντρωμένα και σκόπευαν να τα «χρησιμοποιήσουν συνετά».

Τώρα σουρούπωνε, και η ομάδα βάδιζε πλάι σ' ένα αρκετά μεγάλο δάσος, επάνω σε μια λιθόστρωτη δημοσιά. Οι σύντροφοι του Όκ'φερν έλεγαν πως είχαν μπει στην Βαρονία κάποιας Βαρονέσας Τάθβιλ, και απο δώ και πέρα τα εδάφη πιθανώς να ήταν επικίνδυνα, γιατί ο στρατός του Στρατάρχη Καρνταμάρ δε μπορεί να βρισκόταν μακριά –και αριθμούσε εκατό χιλιάδες δαιμονανθρώπους και ορισμένους ανθρώπους ανάμεσά τους. Και μόνο που αναλογιζόταν το νούμερο, ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός αισθανόταν να ζαλίζεται. *Αν μας βρουν, θα μας κάνουν κομμάτια...*

Κι επειδή δεν ήταν ο μοναδικός με τούτη τη σκέψη στο νου, ο Άνεμος είχε απομακρυνθεί απ' τους υπόλοιπους, για να κατοπτεύσει. Η Νύχτα είχε προσφερθεί να πάει μαζί του, μα εκείνος είχε αρνηθεί, κατηγορηματικά: «Όχι. Θα μείνεις εδώ –δεν το συζητάω.»

Επί του παρόντος, καθώς η τυχοδιώχτρια βάδιζε και ξανασκεφτόταν το περιστατικό, καταλάβαινε πως ο φίλος της ανησυχούσε για το παιδί τους, που μεγάλωνε μέσα της, όμως αυτό παραπήγαινε, μα τα Πνεύματα! *Υπερβάλλει, ως συνήθως, συλλογιόταν. Δεν είμαι κι ανάπηρη!* Ωστόσο, δεν είχε φέρει καμια αντίρρηση, αφήνοντάς τον να κατοπτεύσει την περιοχή μόνος.

Η Νύχτα αναστέναξε. Ανυπομονούσε να περάσει ο καιρός, και να γεννήσει. Άραγε, θα ήταν αγόρι ή κορίτσι; Ο Άνεμος έμοιαζε σίγουρος ότι θα ήταν γιος. Πώς ήταν δυνατόν να είναι τόσο σίγουρος; *Θα του πω να βάλουμε στοίχημα,* μεidiaσε η Νύχτα. Τέλος πάντων, ας περνούσε ο καιρός να τελείωνε αυτό το παραμύθι. Όπως γινόταν με όλες τις γυναίκες, το παιδί της θα ερχόταν σε οκτώ μήνες, περίπου. Δηλαδή... Η τυχοδιώχτρια άρχισε να υπολογίζει... Τώρα, ο μήνας ήταν Υπέρπαγος –ο πιο κρύος μήνας του Χειμώνα... Επομένως... Η Νύχτα άρχισε να μετρά, πάνω στα δάχτυλά της: *Τελόπαγος, Εγερτήριος, Μυρωδάτος, Πράσινος, Αρχήφλογος,*

Υπέρπυρος, Τελόφλογος... Πω-πω, μέσα στο Καλοκαίρι!... Ήλπιζε στην Θέρληχ να μην έκανε πολύ ζέστη, επειδή η πόλη βρισκόταν κοντά στη θάλασσα κι όλ' αυτά...

Η Ηλένα, που βάδιζε πλάι στην Νύχτα, είχε αρχίσει να κουράζεται απ' τον δρόμο. Συγκεκριμένα, από το μεσημέρι και ύστερα δεν είχε και τόση διάθεση για περπάτημα, σ' αντίθεση με την κορακομάλλα τυχοδιώχτρια, που έμοιαζε να είναι ακούραστη, παρότι έγκυος. Παραπάνω από μία φορά, η Ηλένα είχε σκεφτεί να ζητήσει από τον Όκ'φερν να την πάρει στο άλογό του, αλλά ντρεπόταν, γιατί ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός είχε μια εξωτική όψη... ένα εξωτικό βλέμμα... πράγματα που την έκαναν να νομίζει ότι ήταν ο ομορφότερος άντρας που είχε ποτέ αντικρίσει. Έτσι, δίσταζε να του πει να την ανεβάσει στο άτι του· και ούτε στον Ράμλεντ έλεγε τίποτα, επειδή αυτόν δεν ήξερε ακριβώς γιατί μα τον φοβόταν – *εξάλλου, ο άνθρωπος είναι τραυματισμένος· δε μπορώ εγώ να τον επιβαρύνω!* συλλογίστηκε. Συνεπώς, ήταν αναγκασμένη να βαδίζει πλάι στην «ακούραστη» Νύχτα.

Η τυχοδιώχτρια τής είχε δωρίσει και δυο ξιφίδια, για να τα έχει μαζί της και να τα χρησιμοποιήσει, σε περίπτωση που υπήρχε ανάγκη. Η Ηλένα την είχε ευχαριστήσει, και είχε πει ότι δε χρειαζόταν να της κάνει ένα τέτοιο δώρο.

Η Νύχτα, όμως, γέλασε. «Δεν είναι δώρο! Όχι ακριβώς, τουλάχιστον. Άμα μας επιτεθούν τίποτα δαιμονάνθρωποι, ή ληστές, δε μπορούμε να σ' έχουμε άοπλη. Εμείς οι ίδιοι δε θα αισθανόμαστε καλά. Αλλιώς είναι να ξέρεις ότι όλοι σου οι σύντροφοι είναι οπλισμένοι, πιστεινέ με.»

«Μα εγώ δεν... δεν έχω ιδέα πώς να τα χρησιμοποιήσω,» αποκρίθηκε η Ηλένα.

«Απλά, βαράς με την κοφτερή μεριά,» ανασήκωσε τους ώμους της η Νύχτα. «Και τα πετάς κρατώντας τα απ' την αιχμή, ώστε να στροβιλιστούν στον αέρα. Δεν είναι τίποτα σπουδαίο· μερικές φορές άμα το κάνεις, θα το μάθεις – με την εμπειρία...»

Η Ηλένα ήλπιζε να μην υπήρχε ανάγκη να χρησιμοποιήσει τα ξιφίδια της Νύχτας.

Όμως, τώρα, είδε τον Άνεμο να έρχεται τρέχοντας, και μάλλον ανήσυχος. Η κάπα κυμάτιζε πάνω απ'τους ώμους του, και η κουκούλα του είχε φύγει απ'το κεφάλι.

«Τι είναι;» τον ρώτησε η Νύχτα, όταν πλησίασε. «Δαιμονάνθρωποι;»

Ο τυχοδιώκτης ένευσε καταφατικά. «Ναι, δαιμονοκέφαλοι,» αποκρίθηκε, λαχανιασμένα.

«Πόσο μακριά;»

«Τρία χιλιόμετρα προς τα νότια. Είδα τις φωτιές και τις τεχνολογικές τους λάμπες. Πρέπει νάναι καμια ντουζίνα.»

Ανάθεμα! σκέφτηκε ο Όκ'φερν. *Ποτέ δε μπορώ να βρω ησυχία!* Η όλη κατάσταση είχε πάψει να τον τρομοκρατεί, και είχε αρχίσει να τον θυμώνει. «Πιστεύεις ότι θα μας δουν;»

«Είναι πιθανό, Ζιρκεφιανέ,» απάντησε ο Άνεμος, δίχως να στρέψει το βλέμμα του για να τον κοιτάξει.

Γιατί, συνεχώς, μ'αποκαλεί «Ζιρκεφιανέ»; απόρησε ο Όκ'φερν. *Θάπρεπε κι εγώ ν'αρχίσω να τον λέω «Σαραολνιανέ»;* «Δεν υπάρχει τρόπος για να τους αποφύγουμε; Να βγούμε απ'τον δρόμο, για παράδειγμα;»

«Αυτό θα κάνουμε,» είπε ο Άνεμος. «Εκείνο που σκέφτομαι, όμως, είναι το εξής: Αφού εδώ βρίσκονται Μαγκραθμέλιοι στρατιώτες, δε θα υπάρχουν περισσότεροι παρακάτω;»

«Τούτο μας απασχολεί ύστερα,» πρότεινε η Νύχτα.

«Απ'ό,τι ξέρω για τους δαιμονανθρώπους,» είπε ο Ράμλεντ, «σίγουρα, υπάρχουν πολύ πιο πολλοί απ'όσους μπορούμε να δούμε. Κάποιοι κρύβονται, τυλιγμένοι στο σκοτάδι, περιμένοντας να προσέξουν παράξενες κινήσεις –κινήσεις ανθρώπων που θα προσπαθούν ν'αποφύγουν τους φανερούς φρουρούς τούτης της περιοχής,» τόνισε.

Ο Άνεμος συνοφρυώθηκε, ελαφρώς μπερδεμένος. «Τι προτείνεις, δηλαδή; να πάμε στη ντουζίνα με τις λάμπες και να τους ζητήσουμε ευγενικά να περάσουμε;»

«Ίσως τούτο να ήταν σωστότερο,» απάντησε ο Ράμλεντ, προς έκπληξη όλων, «αν είστε βέβαιοι ότι δε ληστεύουν ταξιδιώτες, όπως δε ληστεύουν και στο Βασιλικό σας Δουκάτο.»

«Δεν είμαστε βέβαιοι,» είπε η Νύχτα. «Πώς θα μπορούσαμε ποτέ να είμαστε βέβαιοι για τους δαιμονανθρώπους;»

«Τελείως βέβαιοι, ποτέ,» συμφώνησε ο Άνεμος. «Μα αν έχουν διαταγές από τον Καρνταμάρ να μην πειράξουν κανέναν απλό ταξιδιώτη; Σκεφτείτε ότι κοντά στη ντουζίνα Μαγκραθμέλιων που ανέφερα είδα ένα χωριό της Βαρονίας το οποίο δεν φαίνεται να έχουν λεηλατήσει. Οπότε, κάτι μου λέει πως, ναι, οι διαταγές τους είναι να μην βλάψουν κανέναν σε τούτα τα μέρη, απλά να φυλάνε...»

«Όμως εμάς θα μας θεωρήσουν ‘απλούς ταξιδιώτες’;» έθεσε το ερώτημα ο Όκ’φερν.

«Γιατί όχι, Ζιρκεφιανέ;» ρώτησε ο Άνεμος. «Αν δεν ήμασταν απλοί ταξιδιώτες, δε θα προσπαθούσαμε να τους αποφύγουμε, όπως είπε κι ο Ράμλεντ;»

«Είμαστε οπλισμένοι,» τόνισε ο Όκ’φερν, που φορούσε φολιδωτή πανοπλία πάνω απ’τα ρούχα του.

«‘Οι καιροί είναι δύσκολοι,» είπε ο Άνεμος. «Αν και καλύτερα θα ήταν εσύ να ξεφορτωθείς την αρματωσιά σου...»

«Κι αν μας περάσουν για μαντατοφόρους;» ρώτησε η Ηλένα.

«Θα τους αφήσουμε να μας ψάξουν, για να δουν ότι δεν κουβαλάμε κανένα μήνυμα,» αποκρίθηκε ο Άνεμος.

Στην Ηλένα δεν άρεσε καθόλου η ιδέα να την ψάξουν δαιμονάνθρωποι. Και μόνο η σκέψη την αηδίαζε.

«Αλλά *βγάλε την πανοπλία σου,*» τόνισε ο τυχοδιώχτης, στρεφόμενος, πάλι, στον Όκ’φερν.

«Εντάξει,» αναστέναξε ο καστανόξανθος Ζιρκεφιανός. Κατέβηκε απ’τ’άτι του και άρχισε να γδύνεται.

«Άστην εδώ,» του είπε ο Άνεμος, όταν τελείωσε. Ο Όκ'φερν ήταν έτοιμος να διαφωνήσει, μα τον διέκοψε: «Αλλιώς, μπορεί να μας περάσουν για μισθοφόρους και να μας κατακόψουν.»

Αυτό ήταν αρκετό για να τον πείσει· οπότε ανέβηκε, ξανά, στ'άλογό του, παρατώντας την αρματωσιά μέσα σε κάτι θάμνους.

«Πάμε,» είπε η Νύχτα, ξεκινώντας να βαδίζει.

Οι υπόλοιποι την ακολούθησαν, και, ύστερ'απ'το σύντομο ταξίδι τριών χιλιομέτρων, είδαν τους Μαγκραθμέλιους που είχε αναφέρει ο Άνεμος. Κάθονταν δεξιά κι αριστερά του λιθόστρωτου δρόμου, με αναμμένες φωτιές και τεχνολογικές λάμπες, οι οποίες φώτιζαν σαν να ήταν μέρα. Τέσσερις σηκώθηκαν και τους έκλεισαν τον δρόμο, ξεθηκαρώνοντας όπλα, ενώ αρκετοί απ'τους άλλους ύψωσαν βαλλίστρες με δαγκάνες αντί για βέλη, που η χρήση τους ήταν ν'αναισθητοποιούν τους αντιπάλους.

Και είχα ένα κακό προαίσθημα... συλλογίστηκε ο Όκ'φερν, ξεροκαταπίνοντας, καθώς το χέρι του κατέβαινε στη λαβή του σπαθιού του. Και τι δε θάδινε τώρα για να είχε την Ερία εδώ, έτσι όπως πολεμούσε σα λιονταρίνα. *Όμως είναι ξεροκέφαλη! Της είπα να έρθει μαζί μου, αλλά προτίμησε να μείνει πίσω...*

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Άνεμος, με όσο πιο ήρεμη φωνή μπορούσε. *Ράμλεντ, δεν πιστεύω να έκανες λάθος, και να μας λιανίσουν...* σκέφτηκε.

«Ποιοι είστε;» απαίτησε ένας Μαγκραθμέλιος, μιλώντας αρκετά καλά τη λαλιά των ανθρώπων. Ήταν ψηλός και γεροδεμένος. Φορούσε αλυσιδωτή αρματωσιά και κράνος, με την προσωπίδα σηκωμένη. Τα μάτια του είχαν ένα εξωτικό γαλάζιο χρώμα, που έκανε παράξενους ιριδισμούς.

«Ταξιδιώτες,» απάντησε η Νύχτα.

«Ψάξτε τους,» πρόσταξε ο δαιμονάνθρωπος τους δικούς του. Εκείνοι, καταλαβαίνοντας την ανθρώπινη λαλιά (όλοι οι Μαγκραθμέλιοι έμοιαζαν να καταλαβαίνουν την Κοινή

Αρμπεναρκιανή πολύ καλύτερα απ'ό,τι μπορούσαν να τη μιλήσουν), έκαναν έναν κλοιό γύρω απ'τον Άνεμο και την ομάδα του.

Ο Όκ'φερν κατέβηκε απ'τ'άτι που καβαλούσε. Το ίδιο κι ο Ράμλεντ, με κάποια βοήθεια απ'τη Νύχτα, γιατί ήταν τραυματισμένος μετά από τη συμπλοκή στο πανδοχείο της, μακαρίτισσας πλέον, Θάλα.

Οι δαιμονάνθρωποι άρχισαν να τους ψάχνουν.

Η Ηλένα έσφιξε τα δόντια, καθώς μια δαιμονογυναίκα την ψαχούλευε.

Τελικά: «Μόνο όπλα έχουν επάνω τους,» ανέφερε ένας Μαγκραθμέλιος στον αρχηγό τους, μιλώντας σπαστά την ανθρώπινη λαλιά.

«Όπλα;» Ο αρχηγός κοίταξε την ομάδα, ερωτηματικά.

«Οι καιροί είναι δύσκολοι,» ανασήκωσε τους ώμους ο Άνεμος. «Εξάλλου, ποτέ δεν απαγορευόταν κάτι τέτοιο στο Σαραόλν...» πρόσθεσε, διστακτικά.

«Δεν έχετε κάποιο μήνυμα μαζί σας;» απαίτησε ο αρχηγός των δαιμονανθρώπων.

«Όχι,» απάντησε ο Άνεμος, και η Νύχτα ένευσε καταφατικά.

«Ψάξτε τους, πάλι,» πρόσταξε ο Μαγκραθμέλιος.

Ο Ράμλεντ έβγαλε ένα σιγανό γρύλισμα μέσ'απ'τα πορφυρά του γένια, καθώς οι δαιμονάνθρωποι τούς ξαναπλησίαζαν.

«Τίποτα, διοικητά,» ανέφερε ο Μαγκραθμέλιος στρατιώτης που είχε μιλήσει και πριν.

«Μπορείτε να περάσετε,» δήλωσε ο αρχηγός.

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε η Νύχτα.

Ύστερ'από κάνα χιλιόμετρο, ο Άνεμος είπε: «Τελικά, για αγγελιαφόρους έψαχναν.»

Ο Ράμλεντ κατένευσε, με το πορφυρό του κεφάλι. «Ήταν το πιο πιθανό. Και καλά κάναμε που τους παρουσιάστήκαμε, γιατί αλλιώς θα είχαμε μπελάδες.»

«Είδες που μας φάνηκες από τώρα χρήσιμος;» του είπε ο Άνεμος, μειδώντας. «Δίχως εσένα, θα την είχαμε πατήσει. Κανείς μας δεν ξέρει τόσο καλά τους δαιμονομούτσουνους.»

«Φίλε μου, γενικότερα, κανείς δεν μπορεί να ξέρει καλά τους Μαγκραθμέλιους,» αποκρίθηκε ο Ράμλεντ. «Σκέφτονται εντελώς διαφορετικά από μας. Έχεις παρατηρήσει πόσο παράξενη είναι η γλώσσα τους; Για παράδειγμα, εγώ μιλάω την Κοινή, την Ντρουβτεκιανή της φυλής μου, την Σαραολνιανή, την Αργκανθικιανή, και την Ωκεάνια... βέβαια, μη νομίζεις ότι ξέρω να τις γράφω κιόλας,» χαμογέλασε. «Αλλά εκείνο που θέλω να σου πω είναι ότι όλες αυτές οι γλώσσες μιλιούνται εύκολα· έχουν πολλές ομοιότητες αναμεταξύ τους, σωστά;» Ο Άνεμος ένευσε, αν και δεν ήταν απόλυτα σίγουρος για τούτο –ο ίδιος μιλούσε μόνο την Κοινή και τη Σαραολνιανή. «Η γλώσσα των Μαγκραθμέλιων, λοιπόν, δεν έχει καμία σχέση με δαύτες! Πέρασα καιρό στην Νότια Μάγκραθμελ, κι όμως ποτέ δεν κατάφερα να κάνω ούτε μία πρόταση με τη λαλιά των δαιμόνων, αν και μερικές φορές καταλαβαίνω κάτι απ'αυτά που λένε.»

«Παράξενα όντα οι δαιμονάνθρωποι· κανείς δε διαφώνησε ποτέ πάνω σ'αυτό...» είπε ο Άνεμος. «Αλλά, τέλος πάντων, δε σταματάμε κάπου, τώρα, για να ξεκουραστούμε;»

«Ναι, ας σταματήσουμε,» συμφώνησε, αμέσως, η Ηλένα.

Βγήκαν από τον λιθόστρωτο δρόμο και άναψαν φωτιά, αφού έδεσαν τ'άλογά τους σ'ένα δέντρο.

«Έτσι, ίσως να μας δουν...» τους προειδοποίησε ο Όκ'φερν, κοιτώντας τις φλόγες εμπρός του. Αναμφίβολα, ήθελε τη θερμότητα που πρόσφεραν, όμως στην Ζίρκεφ είχε μάθει ότι, πολλές φορές, η θερμότητα μπορούσε να σε προδώσει στους διώκτες σου.

«Όσοι ήταν να μας δουν, μας είδαν, φίλε μου,» τον διαβεβαίωσε ο Ράμλεντ. «Κοιμήσου ξέγνοιαστα· οι δαίμονες μάς φυλάνε.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11^ο

Ύπουλα παιχνίδια

Μας είπε ψέματα,» συμπέρανε η Ζέκαλ, κοιτώντας έξω απ'τον στάβλο. Όταν την ξύπνησε η Σαντέ'ενθιν, νόμιζε πως είχε επιστρέψει ο Δόνορ, μα ο ευγενής της οικογένειας Τόρνιλφερ δεν ήταν πουθενά.

«Ισως,» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, σηκώνοντας απ'τ'άχυρα το ξύλινο ραβδί της.

Η Ζέκαλ στράφηκε να την κοιτάξει. «Τι εννοείς;»

«Παράξενα πράγματα συμβαίνουν στο Βασίλειό σας, τον τελευταίο καιρό, σωστά;» ύψωσε ένα φρύδι η Σαντέ'ενθιν.

«Πάντα συμβαίνουν παράξενα πράγματα στο Άργκανθικ, Σαντέ'ενθιν· γιατί κιόλας ονομάζεται το 'Βασίλειο των Σκιών'.»

«Επομένως, δε θα έπρεπε να σου φαίνεται περίεργο που δεν ήρθε ο φίλος σου.»

«Δεν είναι φίλος μου, Αφέντρα,» διόρθωσε η Δούκισσα. «Τουλάχιστον, όχι ακόμα...» Της είχε φανεί αρκετά συμπαθητικός τύπος –παρότι, αρχικά, την είχε κατατρομάξει– και θα ήθελε να τον γνωρίσει περισσότερο. Όμως η οικογένειά του ήταν τόσο μικρή· ούτε έναν βαρόνο δεν είχε... «Ωστόσο, μου φάνηκε άνθρωπος του λόγου του.»

«Δεν είπα τ'αντίθετο, Ζέκαλ,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. «Εγώ είπα ότι, μάλλον, κάτι του έτυχε –κάτι κακό.» (*Κάτι κακό;... συλλογίστηκε η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ, και μελαγχόλησε.*) «Τώρα, βοήθησέ με με τον καθρέφτη– Ή, μάλλον, μπορούμε ν'αγοράσουμε ένα κάρο εδώ, έτσι;»

Η Δούκισσα ανασήκωσε τους ώμους. «Υποθέτω...»

«Και ρούχα, ούτως ή άλλως, χρειαζόμαστε,» πρόσθεσε η Σαντέ'ενθιν. «Οπότε, θα πάω στην αγορά. Εσύ θα μείνεις εδώ, για να φυλάς τον καθρέφτη – με τη ζωή σου.»

Πάλι τα ίδια... σκέφτηκε η Ζέκαλ. *Είν'ανάγκη να το λέει αυτό;* «Εντάξει.»

«Δος μου τα δαχτυλίδια σου,» πρόσταξε η Σαντέ'ενθιν.

«Μα, σου έχει μείνει ένα ακόμα.» Η Δούκισσα κοίταξε επίμονα το ασημένιο κόσμημα στον μέσο του αριστερού χεριού της Ζιρκεφιανής.

«Ίσως να μου χρειαστούν και τα δικά σου, Ζέκαλ. Μη με καθυστερείς!» την αγριοκοίταξε η Σαντέ'ενθιν.

Η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ αφαίρεσε τα δαχτυλίδια της και τα έδωσε στην Πνευματίστρια, η οποία, αμέσως, έφυγε απ'τον στάβλο, παίρνοντας μαζί το ξύλινο ραβδί της.

Η Ζέκαλ κάθισε στ'άχυρα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της. Γιατί δεν είχε εμφανιστεί ο Δόνор; Λες να του είχε συμβεί κάτι κακό, όπως υπέθετε η Αφέντρα; Αλλά όχι, αυτό δεν ήταν σίγουρο· μπορεί, απλά, να είχε αργήσει. Ίσως, σε λίγο, να τον έβλεπε να μπαίνει στο στάβλο, τραβώντας τ'άλογό του απ'τα γκέμια.

Της είχε φανεί άνθρωπος του λόγου του· κανονικά, δε θα αργούσε... Επομένως, κάτι του είχε συμβεί. Μπορεί να ήταν νεκρός; Μπορεί να τον είχαν σκοτώσει οι «βασιλικοί ληστές»; Αποκλείεται· δεν έμοιαζε τόσο ηλίθιος, για να πέσει στα χέρια τους... Αλλά η Σαντέ'ενθιν ήταν βέβαιη ότι κάτι κακό είχε πάθει. Ανάθεμα! Όλα στραβά πήγαιναν.

Σηκώθηκε απ'τ'άχυρα, κι έβαλε τον καθρέφτη όρθιο στον τοίχο του στάβλου, για να κοιτάζει την αντανάκλασή της. Ήταν περισσότερο χάλια απ'ό,τι περίμενε, οπότε άρχισε να χτενίζει, με τα δάχτυλα, τα μαλλιά της. Μέχρι να τα ξεμπλέξει, θα της έπαιρνε πολύ ώρα, υποψιαζόταν.

Και, όντως, αρκετή ώρα πέρασε, προτού ακούσει πλάι της: «Είναι όνειρο αυτό π'αντικρίζω;»

Η Ζέκαλ στράφηκε, τρομαγμένη, κι ατένισε μια αντρική φιγούρα στην είσοδο του στάβλου. Ο νεαρός δεν πρέπει να ήταν πάνω από δεκαεφτά, και είχε κοντά, καστανά μαλλιά, λαδωμένα σαν του ποντικού. Φορούσε βρόμικα ρούχα χωριάτη, κι ο ίδιος δεν έμοιαζε πιο καθαρός.

«Ποιος... ποιος είσαι;» απαίτησε η Δούκισσα, προσπαθώντας να πάρει ένα επιβλητικό ύφος και, μάλλον, αποτυχαίνοντας, αν έκρινε απ' το στραβό χαμόγελο που χάραζε το πρόσωπο του νέου. «Τι θέλεις;»

Το αγόρι πλησίασε, αφήνοντας στην είσοδο του στάβλου τον κουβά που κρατούσε. «Σε είδα στ' όνειρό μου,» της είπε.

Η Ζέκαλ οπισθοχώρησε. «Βγες έξω!» πρόσταξε, με πνιχτή φωνή.

Το μοναδικό άλογο του στάβλου ρουθούνισε.

Ο νεαρός την πλησίασε κι άλλο. «Είσαι ομορφότερη εδώ, απ' ό,τι στ' όνειρο.»

Έκανε να την αγγίξει, όμως η Δούκισσα πετάχτηκε πίσω, αηδιασμένη. Με το βλέμμα, προσπάθησε να εντοπίσει κάποια πιθανή έξοδο διαφυγής, μα τίποτα· εκτός απ' την είσοδο του στάβλου, δεν υπήρχε κανένα άλλο άνοιγμα, και, καθώς υποχωρούσε, η Ζέκαλ πήγαινε προς το σκοτεινότερο σημείο του οικοδομήματος, όπου δεν έφτανε το πρωινό φως του Λούντρινχ.

«Βγες έξω!» πρόσταξε, πάλι. «Θα φωνάξω! Θα ουρλιάξω!»

«Χα-χα-χα...» γέλασε ο νεαρός. «Είσαι σαν οπτεσία» (προφανώς, ήταν κι αγράμματος τελείως), «και λατρεύω τον ήχο της φωνής σου.» Βάδισε γρήγορα προς το μέρος της.

«Οχ-!» έκανε να ουρλιάξει η Ζέκαλ, αλλά εκείνος την άρπαξε και της έκλεισε το στόμα με το αριστερό του χέρι (που βρομούσε), ρίχνοντάς την στο έδαφος και κάνοντας την μέση της να χτυπήσει κάπου επώδυνα. Ο πόνος διαπέρασε τη Δούκισσα, παραλύοντάς την, προς στιγμή. Πέρασε απ' το νου της να δαγκώσει την παλάμη του, μα σιχαινόταν, οπότε κράτησε το στόμα της κλειστό, τα χείλη της σφαιλισμένα.

Ο νεαρός άρχισε να την πασπατεύει μέσα απ' την κάπα της, να τραβά το νυχτικό της και την περισκελίδει από κάτω του. Η Ζέκαλ πάλευε να ξεφύγει, να ουρλιάξει, να φωνάξει βοήθεια, αλλά η παλάμη του αγοριού πίεζε βίαια το πρόσωπό της, ακινητοποιώντας την. Οι γροθιές της άρχισαν να σφυροκοπούν τους ώμους του, μα εκείνος δεν έμοιαζε να καταλαβαίνει τίποτα. Μία τον πέτυχε στο σαγόνι. Ύστερα, όμως, το χέρι του έσκισε την περισκελίδα της και η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ αισθάνθηκε όλο το βάρος του νεαρού να πέφτει πάνω της.

Τώρα, επιχείρησε να δαγκώσει την παλάμη του –έπρεπε να φωνάξει, να ουρλιάξει, να την ακούσει κάποιος, να τη βοηθήσει. Τα δόντια της μπήχτηκαν στη σκληρή σάρκα του αγοριού, στους κάλους του. «Ψωριασμένη μουλάρα!» μούγκρισε εκείνος, και τη χαστούκισε δυνατά, κάνοντας αίμα να πεταχτεί απ' τα χείλη της. Η Ζέκαλ ήταν έτοιμη να φωνάξει, μα ο νέος έχωσε δύο απ' τα σκληρά του δάχτυλα στο στόμα της, πιέζοντας με το ένα τον ουρανίσκο και με τ' άλλο τη γλώσσα. Εκείνη ήθελε να ξεράσει· κατάπιε χολή, παραλίγο πνίγοντας τον εαυτό της. Ο βασανιστής της είχε, τώρα, βγάλει το παντελόνι του, και η Δούκισσα μπορούσε να τον αισθανθεί μέσα της· το αριστερό του χέρι βρισκόταν στο στόμα της, ενώ το δεξί πίεζε άγαρμπα τα στήθη της. Τα νύχια της Ζέκαλ έκαναν μακριές γρατσουνιές στους καρπούς του, στα μπράτσα του, στο πρόσωπό του, λίγο έλειψε να του βγάλουν ένα μάτι, μα ο καταραμένος φαινόταν να μην τον νοιάζει. Η Αρχόντισσα ένιωθε ηττημένη...

Όταν τελείωσε μαζί της, ο νεαρός σηκώθηκε όρθιος, δένοντας τα κορδόνια του παντελονιού του. Η Δούκισσα του Έβμορ βρισκόταν κουλουριασμένη στο έδαφος, κλαίγοντας σαν μωρό, ενώ αίμα έτρεχε ανάμεσα απ' τους μηρούς της. Με τα χέρια έκρυβε την όψη της, γιατί ντρεπόταν· ντρεπόταν τον βασανιστή της, τον Δόνορ αν τύχαινε να ερχόταν τώρα, την Σαντέ' ενθιν, τον εαυτό της...

«Τι κλαις;» έκανε ο νέος, κλοτσώντας τη στα πλευρά.

Ύστερα, στράφηκε να βγει απ' τον στάβλο –και πάγωσε.

Στην είσοδο στεκόταν μια σκιερή φιγούρα, ντυμένη στα μαύρα, με κουκούλα στο κεφάλι, η οποία έκρυβε το πρόσωπό της στη σκιά. Η κουκούλα σηκώθηκε, ελαφρώς, από ένα ντελικάτο χέρι, πάνω στον μέσο του οποίου γυάλιζε ένα ασημένιο δαχτυλίδι. Η όψη που φανερώθηκε ήταν γυναικεία, με κατάμαυρα, σκληρά μάτια. Για κάποιο λόγο, ο νεαρός αισθανόταν τρομοκρατημένος, περισσότερο από ποτέ άλλοτε στη ζωή του.

«Πέρασες καλά;» ρώτησε η δαιμόνισσα.

Το αγόρι τραύλισε κάτι ακατανόητο, ακόμα και για τον ίδιο.

Η δαιμόνισσα τον ζύγωσε, αργόσυρτα· έμοιαζε με μια πελώρια σκιά που γλιστρούσε προς το μέρος του.

«...μείνε μακριά μου...» έκανε, αδύναμα, ο νέος. «...μ-μακριά!...»

Τώρα, τα πάντα είχαν... *αλλάξει*... γύρω του, λες και κάποιος είχε ανάψει εκατοντάδες κεριά και ο αέρας τρεμόπαιζε. Τα γόνατά του λύγισαν, και... κάτι τον έσπρωξε –κάτι που δε μπορούσε να δει, σαν μια γάτα να μπλέχτηκε, αναπάντεχα, στα πόδια του–, σωριάζοντάς τον στο έδαφος.

«...είσαι μάγισσα...» είπε ο νεαρός, με σπασμένη φωνή. Όλος ο στάβλος τρεμούλιαζε στα μάτια του. Και η σκοτεινή, γυναικεία μορφή που πυργωνόταν από πάνω του μίλησε:

«Φέρεσαι σαν άλογο. Σ'αρέσουν τα άλογα;»

«Ναι,» ξεροκατάπιε το αγόρι, που ήταν σταβλίτης και είχε έρθει, τούτο το πρωί, για να καθαρίσει εδώ.

«Τι ωραία...» μειδίασε, μοχθηρά, η Σαντέ'ενθιν. Επικαλούμενη τα Πνεύματα, άδραξε την ανίσχυρη ψυχή του νεαρού, η οποία σφάδαζε και ούρλιαζε στα πνευματικά αφτιά της Ζιρκεφιανής, και την πέταξε μέσα στο σώμα του μοναδικού αλόγου –την ψυχή του οποίου έστειλε στο σώμα του νέου (και η Πνευματίστρια διαπίστωσε πως η ψυχή του αλόγου ήταν πιο δύσκολη στη μεταφορά της!).

Το ζώο χρεμέτισε, μοιάζοντας τρομοκρατημένο, καθώς κοιτούσε τη Σαντέ'ενθιν με γουρλωμένα μάτια.

Το αγόρι σηκώθηκε στα τέσσερα και άρχισε να τρώει σανό, δυσκολευόμενο να τον κόψει με τα δόντια του.

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια γονάτισε πλάι στην Δούκισσα του Έμπορ, παίρνοντάς την στην αγκαλιά της κι αφήνοντάς την να κλάψει στον ώμο της. «Ηρέμησε, Ζέκαλ,» της ψιθύρισε, παραμερίζοντας τα μαλλιά απ'το μέτωπό της. «Είμαστε έτοιμες να φύγουμε. Έχω αγοράσει ένα κάρο, και έμαθα ότι η επόμενη πόλη είναι πολύ κοντά· θα βρισκόμαστε εκεί πριν το μεσημέρι. Και σου έχω πάρει και καινούργια ρούχα, πολλά.»

Η Αρχόντισσα συνέχιζε να κλαίει, με λυγμούς.

«Έλα,» είπε η Σαντέ'ενθιν, σηκώνοντάς την όρθια. «Πάμε.» Την βοήθησε να φτάσει μέχρι το κάρο, που βρισκόταν έξω απ'τον στάβλο. Η Ζέκαλ ξάπλωσε πάνω στους δύο σάκους με τα ρούχα, κουλουριάζοντας, πάλι, τον εαυτό της μέσα στην κάπα της.

Μερικοί περαστικοί από τούτο το δρόμο την κοίταξαν παραξενεμένοι. Η Σαντέ'ενθιν ένιωσε μια παρόρμηση να τους κομματιάσει όλους, αλλά την κατάπνιξε. Οι καταραμένοι χωρικοί! Δεν ήξεραν καν τι είχε συμβεί, μα, ακόμα κι αν ήξεραν, η Πνευματίστρια ήταν βέβαιη πως θα υπερασπίζονταν το αγόρι που βίασε τη Δούκισσα, και, όταν το έβλεπαν να τρώει σανό, θα κατηγορούσαν εκείνη και τη Ζέκαλ για μάγισσες που το τρέλαναν.

Η Σαντέ'ενθιν καταλάβαινε πώς έπρεπε να αισθανόταν η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ. Κάποτε, χρόνια πριν, στη Ζίρκεφ, όταν δεν είχε ακόμα πολυανακαλύψει τις δυνάμεις της, ένα παρόμοιο περιστατικό της είχε συμβεί. Ήταν κάποιοι ληστές, που την είχαν συναντήσει στο δρόμο, μια βροχερή νύχτα του Χειμώνα– Η Πνευματίστρια δεν ήθελε, τώρα, να το θυμάται.

Ανέβασε τον καθρέφτη στο κάρο, δίχως τη χρήση της πνευματικής της μαγείας, ανέβηκε κι η ίδια, και χτύπησε το άλογο με τα χαλινάρια. Σε λίγο, ήταν έξω απ'το Ερημοχαμένο χωριό και ταξίδευε πάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά τούτου του Ερημοχαμένου Βασιλείου

των Σκιών. Ο καιρός ήταν καλός σήμερα, παρότι ένα ψυχρό αεράκι φυσούσε.

«Ζέκαλ;» είπε. Δεν πήρε απάντηση. «Μ'ακούς, Ζέκαλ;»

«Ναι, Αφέντρα,» ήρθε μια ψιθυριστή φωνή από πίσω της.

«Έλα να καθίσεις πλάι μου.» Ήθελε να τη ρωτήσει κάτι, αλλά δεν ήξερε πώς ακριβώς να της το φέρει...

«Να μείνω εδώ; Θέλω να κοιμηθώ...»

«Δε θα σε κάνει αυτό να νιώσεις καλύτερα. Έλα δίπλα μου. Είσαι η Δούκισσα του Έβμορ· θ'αφήσεις ένα Πνευματοχτυπημένο χωριατόπαιδο να σε τρομάξει έτσι;» προσπάθησε να της ανεβάσει το ηθικό η Σαντέ'ενθιν. «Έλα δίπλα μου.»

Άκουσε τη Ζέκαλ να σηκώνεται. Ύστερα, η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ κάθισε πλάι της, στη θέση του οδηγού. Ήταν μαζεμένη, τυλιγμένη στην κάπα της, αλλά η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια είχε δει το αίμα επάνω στο νυχτικό της από πριν. Έπρεπε να τη ρωτήσει.

«Ήταν... ήταν τούτη η πρώτη σου φορά με άντρα, Ζέκαλ;»

Μετά από λίγο, η Δούκισσα απάντησε: «Όχι.»

Αυτό ανησύχησε τη Σαντέ'ενθιν. «Και αιμορραγείς ακόμα;» Είχε ακούσει ότι γυναίκες πέθαιναν κάτω από τέτοιες συνθήκες, και δεν ήθελε η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ να της πεθάνει στα χέρια...

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ. «Δε νομίζω, Αφέντρα.»

Η Σαντέ'ενθιν έριξε μια ματιά πίσω, στους σάκους με τα ρούχα. Αν εκεί υπήρχε αίμα... Όμως, ευτυχώς, δεν υπήρχε. Η Ζιρκεφιανή ξεφύσησε.

«Πήγαινε να ντυθείς,» παρότρυνε τη Δούκισσα, «και να καθαρίσεις τον εαυτό σου απ'το αίμα.» Την ίδια στιγμή, έβγαζε το κάρο απ'το δρόμο και το έστριβε πίσω από μερικά δέντρα.

Η Δούκισσα του Έβμορ υπάκουσε την Πνευματίστρια. Έπλυνε τον εαυτό της και ντύθηκε με τα καινούργια ρούχα που της είχε αγοράσει η Σαντέ'ενθιν: ένα πράσινο φόρεμα, ένα καφετί πέτσινο γιλέκο με γούνα, και μαύρες μπότες.

«Είσαι καλύτερα;» τη ρώτησε η Αφέντρα της.

Η Ζέκαλ έκανε μια γκριμάτσα, μην ξέροντας τι ν'απαντήσει. Δε μπορούσε να πει πως ήταν και πολύ καλύτερα, όμως, σίγουρα, ήταν καλύτερα από τότε που βρισκόταν μέσα στο στάβλο. Ακόμα νόμιζε πως μύριζε τη βρόμα του χωριατόπαιδου επάνω της. Αλλά το ότι άλλαξε ρούχα, αναμφίβολα, της έκανε καλό· ήταν σα να ξεφορτώθηκε αρκετή απ'αυτή τη βρόμα.

Η Σαντέ'ενθιν μαστίγωσε το άλογο και το κάρo ξεκίνησε, πάλι.

«Να θυμάσαι, Ζέκαλ,» είπε: «Δε θα περάσει πολύς καιρός και θα είσαι η δευτερη δυνατότερη γυναίκα σ'όλο το Αργκανθικ. Τότε, θα μπορείς να κάνεις ολόκληρο το χωριό που αφήσαμε πίσω μας, δίχως κανένα πρόβλημα.»

Η Δούκισσα του Έβμορ γέλασε και γέλασε και γέλασε, τόσο πολύ που η Σαντέ'ενθιν νόμιζε ότι την είχε πιάσει υστερία.

Δύο ώρες πριν το μεσημέρι, η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια έφτασε μπροστά στην πόλη που της είχαν πει. Κάρεντον ήταν το όνομά της, και, τώρα, αυτή και η Ζέκαλ βρίσκονταν έξω απ'την νότια πύλη της, η οποία έστεκε ορθάνοιχτη. Στις επάλξεις ήταν τέσσερις φρουροί με βαλλίστρες.

Καθώς η Σαντέ'ενθιν επιχείρησε να περάσει το κάρo της, δυο στρατιώτες με δόρατα κι ασπίδες τη σταμάτησαν.

«Εμπόρισσες;» ρώτησε ο ένας, ξανθός, με γαλανά μάτια και με λίγο μούσι στο σαγόνι.

«Όχι,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν.

«Και τι έχετε στο κάρo;» απαίτησε ο φύλακας.

«Τα ρούχα μας, και μερικές προμήθειες. Ψάξτε αν θέλετε.»

Ο άντρας πλησίασε και έψαξε. «Έχετε δίκιο,» είπε, τελικά. «Ένα αργύριο, όμως, για το κάρo.»

«Δεν έχουμε ένα αργύριο,» δήλωσε η Σαντέ'ενθιν.

Το βλέμμα που της έριξε ο στρατιώτης έλεγε καθαρά ότι δεν την πίστευε.

«Μπορώ να σου δώσω αυτό το δαχτυλίδι,» είπε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, βγάζοντας το ασημένιο κόσμημα απ' το δάχτυλό της, «αλλά θέλω ρέστα. Κοστίζει τουλάχιστον πέντε χρυσά νομίσματα.»

«Πώς και δεν έχετε ούτε έν' αργύριο;» παραξενεύτηκε ο άλλος φρουρός.

«Μας λήστεψαν στο δρόμο,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. «Κάποιοι που έφεραν το έμβλημα του Βασιλιά. Μας πρόσταξαν να τους δώσουμε όλα μας τα χρήματα, αλλιώς θα μας σκότωναν.»

«Και γιατί δεν πήραν τα κοσμήματά σας;»

Δεν το σκέφτηκα αυτό, πανάθεμά με, μούγκρισε από μέσα της η Σαντέ'ενθιν. Αλλά το μυαλό της δούλεψε γοργά, κι απάντησε: «Μας πήραν αυτά που φορούσαμε εκείνη τη στιγμή. Τούτο το δαχτυλίδι που βλέπεις επάνω μου το είχα κρύψει, και δεν μπήκαν στον κόπο να μας ψάξουν.» Ανασήκωσε τους ώμους, αδιάφορα. «Προφανώς, νόμιζαν ότι τους φοβηθήκαμε τόσο που τους δώσαμε ό,τι είχαμε και δεν είχαμε...»

«Περάστε,» είπε ο φύλακας που είχε μιλήσει πρώτος. «Περάστε.»

«Σας ευχαριστούμε, ευγενικό κύριε,» αποκρίθηκε, χαμογελώντας, η Σαντέ'ενθιν. Μαστίγωσε το άλογο του κάρου και μπήκε στην πόλη.

Μόλις είχε περάσει την πύλη, άκουσε άγριο καλπασμό πίσω της. Και αυτή και η Ζέκαλ στράφηκαν, για ν'αντικρίσουν έναν καβαλάρη να έρχεται σαν μανιακός. Η κάπα του ανέμιζε, και το πρόσωπό του φαινόταν, γιατί δε φορούσε κουκούλα: Ήταν ο Δόνορ Τόρνιλφερ.

Είναι ζωντανός! σκέφτηκε η Δούκισσα του Έβμορ.

Οι φρουροί της πύλης ύψωσαν τις ασπίδες τους αμυντικά και έθεσαν τα δόρατά τους οριζόντια.

«Αλτ!»

Ο Δόνορ τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του, κι αυτό σταμάτησε, κλοτσώντας τον αέρα με τα μπροστινά του πόδια. Σκόνη είχε σηκωθεί γύρω του.

«Τι τρέχει, φιλαράκο;» απαίτησε ο φύλακας που είχε ψάξει το κάρο της Σαντέ'ενθιν.

Ο Δόνορ κατέβηκε απ' τ' άλογό του, μ' έναν πήδο. «Τίποτα. Απλά, βιαζόμουν να προλάβω τις δύο κυρίες.»

Η Ζέκαλ παρατήρησε πως ήταν χτυπημένος στη δεξιά μεριά του κεφαλιού, μα το αίμα είχε, πια, ξεραθεί. Τελικά, η Σαντέ' ενθιν είχε δίκιο, συμπεράνε: όντως, *κάτι* του είχε συμβεί. Αλλά, ευτυχώς, ήταν ζωντανός.

Ο φρουρός στράφηκε, ερωτηματικά, στην Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια που είχε κατεβεί απ' το κάρο της. «Ο κύριος είναι μαζί μας,» τον διαβεβαίωσε εκείνη. «Νομίζαμε ότι τον είχαμε χάσει στο δρόμο.»

«Πέρνα,» επέτρεψε ο στρατιώτης στον Δόνορ.

Ο ευγενής μπήκε στην πόλη, τραβώντας το εξουθενωμένο άλογο πίσω του. Δεν ήταν το ζώο που είχε μαζί του όταν τον πρωτοσυνάντησαν, είδε η Σαντέ' ενθιν.

«Άλλαξες μεταφορικό μέσο;» τον ρώτησε.

«Αναγκάστηκα ν' αλλάξω,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Τι έπαθες;» θέλησε να μάθει η Ζέκαλ.

«Με συγχωρείτε που άργησα να φανώ, Δούκισσά μου,» είπε ο Δόνορ.

«Δεν πειράζει. Είσαι καλά; Τι έγινε;»

«Πάμε να καθίσουμε κάπου, να πάρουμε μερικές ανάσες, και να μας τα πει;» πρότεινε η Σαντέ' ενθιν.

Ο Δόνορ και η Ζέκαλ ένευσαν καταφατικά.

Εκεί κοντά στην νότια πύλη, βρισκόταν ένα πανδοχείο, όπου ο ευγενής άφησε το άλογό του στον στάβλο, μαζί με το κάρο των δύο γυναικών, και ύστερα όλοι τους μπήκαν στην τραπεζαρία, η οποία ήταν σχεδόν άδεια από πελάτες και δίχως καμια ιδιαίτερη διακόσμηση. Κάθισαν σ' ένα τραπέζι, πλάι στο παράθυρο αριστερά της πόρτας.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Σαντέ' ενθιν τον Δόνορ, υψώνοντας ένα της φρύδι.

Ο ευγενής ήταν φανερό πως, γνωρίζοντας ότι ήταν «μάγισσα», δεν αισθανόταν και τόσο βολικά κοντά της. Ωστόσο, άρχισε να διηγείται: «Όταν έφυγα απ'το χωριό, επέστρεψα στο καμένο *Δίκοπο Μαχαίρι* και ακολούθησα τα ίχνη των ληστών που παριστάνουν τους βασιλικούς στρατιώτες. Έφτασα σε κάτι λόφους, και βρήκα κάμποσους από δαύτους να κάθονται γύρω από μια φωτιά και να κουβεντιάζουν σε χαμηλούς τόνους, σα να συνωμοτούσαν πού θα χτυπήσουν ύστερα. Έναν από δαύτους τον αναγνώρισα: κάτι μου θύμιζε, μα δεν μπορώ να πω ακριβώς πού τον έχω ξανασυναντήσει... Το πρόβλημα, όμως, ήταν πως δεν τους είδα μόνον εγώ, μα με είδαν κι αυτοί, και ο... γνωστός μου –που έχω φάει το μυαλό μου και δε μπορώ να θυμηθώ ποιος είναι!– πρόσταξε να με πιάσουν. Πάραυτα, καβαλίκεψα τ'άλογο κι άρχισα να καλπάζω. Βέλη σφύριζαν γύρω μου, και ένα πέτυχε το ζώο στα πλευρά· κουτρουβάλησα κι έπεσα μέσα σ'ένα χαντάκι, το οποίο ίσως και να μου έσωσε τη ζωή απ'τα υπόλοιπα βέλη των ληστών. Πέφτοντας εκεί, χτύπησα το κεφάλι μου, μα δεν έχασα τις αισθήσεις μου, για καλή μου τύχη· το χτύπημα ήταν ξώφαρτσο. Τώρα, όμως, οι κακοποιοί άρχισαν να με κυνηγούν. Με τα χίλια ζόρια κατάφερα να τους κρυφτώ και, τελικά, να γυρίσω στο χωριό όπου σας είχα αφήσει, γιατί είχα υποσχεθεί στη Δούκισσα να επιστρέψω, και εγώ πάντα κρατώ το λόγο μου –όλοι στην οικογένειά μας έτσι είναι, άνθρωποι του λόγου τους. Φτάνοντας, όμως, στον στάβλο του ταβερνιάρη, βρήκα μονάχα ένα αγόρι που έτρωγε σανό και που κόσμος είχε συγκεντρωθεί γύρω του και το κοιτούσε· άλλοι έλεγαν ότι είχε τρελαθεί, άλλοι ψιθύριζαν ότι τον είχατε μαγέψει και έπρεπε να σας βρουν και να σας κάψουν, για να συνέλθει.» Έριξε ένα βλέμμα όλο καχυποψία στην Σαντέ'ενθιν. «Τέλος πάντων, δεν είχα χρόνο να καθίσω να τους ακούσω. Πήρα ένα άλογο απ'την αγορά, ξοδεύοντας σχεδόν όλα μου τα χρήματα – μονάχα δυο χρυσές κορόνες και μερικά αργύρια μου έχουν απομείνει–, και κάλπασα βόρεια, βέβαιος ότι προς τα κει θα κατευθυνόσασταν.»

Εν τω μεταξύ, ένας σερβιτόρος είχε φέρει μπίρες. Ο Δόνορ τον πλήρωσε, ενώ μιλούσε, κι εκείνος έφυγε. Τώρα, ο ευγενής ήπια μια μεγάλη γουλιά απ'την κούπα του, γιατί αισθανόταν το λαιμό του ξερό.

«Μάλιστα,» έκανε, σκεπτική, η Σαντέ'ενθιν. *Λες αυτός εδώ να είναι η ευκαιρία που περίμενα, για να διεισδύσω στην καλή κοινωνία του Αργκανθικ;* αναρωτήθηκε. Ιδέες άρχισαν να γεμίζουν το νου της. Πόσος καιρός ακόμα θα περνούσε, μέχρι να κατέληγε στο Θρόνο του Βασιλείου των Σκιών;

Ο Δόνορ ήταν διστακτικός, προτού ρωτήσει: «Εσύ ήσουν που μάγεψες το αγόρι στο στάβλο;»

«Έχει σημασία;» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν, πίνοντας μια μικρή γουλιά απ'τη δική της μπίρα.

«Πιθανώς. Πεξ μου.»

Η Ζιρκεφιανή στράφηκε στην Δούκισσα του Έβμορ. «Ζέκαλ;»

Εκείνη κούνησε, αρνητικά, το κεφάλι της. Δεν ήθελε ο Δόνορ να μάθει τίποτα γι'αυτό που της είχε συμβεί.

«Τι είναι;» παραξενεύτηκε ο ευγενής του Οίκου των Τόρνιλφερ.

«Τίποτα το σημαντικό,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν. «Δεν έχουμε ιδέα για το αγόρι που ανέφερες. Ούτε εγώ, ούτε η Δούκισσα. Γιαυτό τη ρώτησα κιόλας, μήπως ξέρει, αλλά απ'ό,τι είδες...»

Η Ζέκαλ παρατήρησε πως η Αφέντρα της έλεγε ψέματα σαν Αργκανθικιανή. Σίγουρα, θα έκανε καλή βασίλισσα...

Ο Δόνορ φάνηκε ν'αποδέχεται την απάντηση της Σαντέ'ενθιν, οπότε εκείνη του είπε: «Μπορείς να μου εξηγήσεις τι ακριβώς συμβαίνει μ'αυτούς τους 'βασιλικούς ληστές'; Τι έχεις μάθει μέχρι στιγμής; Ποιος πιστεύεις ότι ευθύνεται για την όλη αναστάτωση;»

«Δε σε γνωρίζω τόσο καλά,» τόνισε ο Δόνορ. «Κι εξάλλου, γιατί να σου πω οτιδήποτε;»

«Γιατί μπορώ να σε βοηθήσω,» απάντησε, ευθέως, η Σαντέ'ενθιν. *Κι έτσι να μπω στους κύκλους της καλής κοινωνίας σας.*

«Πώς;» θέλησε να μάθει ο ευγενής.

«Είμαι μάγισσα, Δόνορ· έχω τους τρόπους μου.»

Η Ζέκαλ έγνεψε εμφαντικά.

Ο γόνος των Τόρνιλφερ έτριψε το σαγόνι του. «Η αλήθεια είναι πως, μέχρι στιγμής, δεν έχουμε μάθει και πολλά για τους ληστές– Εγώ, τουλάχιστον, δεν έχω μάθει,» διευκρίνισε, ακουμπώντας τα δάχτυλα του ενός χεριού στο στέρνο του, «γιατί ο Βασιλιάς έχει κι άλλους κατασκόπους. Όμως... Κάποιοι απ' αυτούς τους κατασκόπους πεθαίνουν, Σαντε...»

«Σαντέ'ενθιν.»

«Σαντέ'ενθιν. Και πεθαίνουν παράξενα...»

«Τι εννοείς 'παράξενα', Δόνορ;»

«Τους βρίσκουμε νεκρούς, δίχως φανερή αιτία. Να, πριν λίγες μέρες, βρήκα την Πέρα πεθαμένη, χωρίς ούτε μια αμυχή επάνω της, μήτε σημάδια στραγγαλισμού. Και δεν επρόκειτο για δηλητηρίαση, απ'ό,τι διαπιστώσαμε έπειτα.»

Πνευματική μαγεία; αναρωτήθηκε η Σαντέ'ενθιν.

Και, μάλλον, δεν ήταν η μόνη που το είχε σκεφτεί. «Η όλη υπόθεση μού βρομάει μαύρη μαγεία,» τόνισε ο Δόνορ. «Και τι να κάνεις, για ν'αντιμετωπίσεις τη μαγεία;» Ύστερα, συλλογίστηκε καλύτερα αυτό που είχε πει, και τα μάτια του γούρλωσαν, κοιτάζοντας τη Σαντέ'ενθιν.

Εκείνη μειδίασε. «Ναι, Δόνορ, νομίζω πως μπορώ να σε βοηθήσω.» *Χα-χα-χα*, γέλασε από μέσα της. *Με χρειάζονται περισσότερο απ'όσο πιστεύουν. Αλλά, αλήθεια, ποιος είναι αυτός ο Πνευματιστής που δολοφονεί κατασκόπους; Ή, οι Πνευματιστές; Δεν γνώριζε για καμια οργάνωση στο Άργκανθικ, μόνο για τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού στο Σαραόλν. Ίσως, όμως, ο Πόνκιμ να ήξερε. Αλλά, τώρα, πώς θα επικοινωνούσε μαζί του; Μα την Έρμηο!*

«Με τι αντάλλαγμα;» ρώτησε ο ευγενής.

«Κανένα αντάλλαγμα,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. «Η Δούκισσα Ζέκαλ είναι φίλη μου, θυμάσαι;»

Ο Δόνор την κοίταξε δύσπιστα. «Τι ακριβώς θέλεις, μάγισσα;» απαίτησε. «Δε μπορώ να εμπιστευτώ την ασφάλεια του Βασιλείου στα χέρια του οποιουδήποτε.»

Η Σαντέ'ενθιν γέλασε. «Δεν υπάρχει ασφάλεια στο Βασίλειό σας, απ'ό,τι έχω παρατηρήσει. Κι αν θέλετε ποτέ να υπάρξει, με χρειάζεστε. Πώς αλλιώς θ'αντιμετωπίσετε τους μάγους που σας σαμποτάρουν;»

«Μπορείς εσύ να τους αντιμετωπίσεις; Σίγουρα;»

«Τίποτα δεν είναι σίγουρο στον Άρμπεναρκ, μα μπορώ να προσπαθήσω, Δόνор.»

«Μπορείς να καταλάβεις αν ήταν όντως μαγεία που δολοφόνησε την Πέρα;»

«Ισως. Πού δολοφονήθηκε και, πιο βασικό, πριν από πόσες μέρες;»

«Τη βρήκα στο Δουκάτο Έαροντ, στις όχθες του ποταμού Αρλ.»

Η Σαντέ'ενθιν έφερε στο νου της τους χάρτες που είχε μελετήσει στον ανατολικό πυργίσκο του παλατιού της Μαφ-νορχ (αρκετοί απ'τους οποίους είχαν, πλέον, χαθεί στη φωτιά του *Δίκοπου Μαχαιριού*, μαζί με την πνευματική σφαίρα του παππού της Δούκισσας του Έβμορ): το Δουκάτο Έαροντ βρισκόταν βόρεια του Δουκάτου Τάρμεν –όπου, επί του παρόντος, ήταν εκείνη, η Ζέκαλ, και ο Δόνор– και δυτικά του Δουκάτου Σάρεντρεφ.

«Και πριν πόσες μέρες;» θέλησε να μάθει η Πνευματίστρια. Κι αυτό ήταν το πιο βασικό, για να δει αν θα είχε ελπίδα να εντοπίσει την ενεργοποίηση πνευματικής μαγείας στην περιοχή.

«Πριν καμια δεκαριά μέρες πρέπει να συνέβη...»

Πολύς καιρός, συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν. Θα ήταν τρομερά δύσκολο –αν όχι ακατόρθωτο– να καταλάβει άμα κάποιος είχε επικαλεστεί τα Πνεύματα στο συγκεκριμένο σημείο.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Δόνор, βλέποντάς τη σκεπτική. «Έχει, λοιπόν, χρησιμοποιηθεί μαγεία, ή όχι;»

Η Σαντέ'ενθιν μειδίασε. «Δε μπορώ να ξέρω από τόση απόσταση. Απλά, ήθελα να μάθω πόσος χρόνος έχει περάσει από τη δολοφονία...»

«Και;»

«Και... μάλλον, δε θα μπορώ να σου πω αν έγινε χρήση των Πνευμάτων. Πάντως, όπως μου περιγράφεις την κατάσταση, αυτό είναι το πιο πιθανό, Δόνορ.»

Ο ευγενής της οικογένειας των Τόρνιλφερ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του κι ακούμπησε την πλάτη στην καρέκλα του, ατενίζοντας, ερευνητικά, τη Σαντέ'ενθιν. Δεν εμπιστευόταν τη μάγισσα, αλλά εκείνη ήταν το μόνο όπλο που είχε εναντίον των κακοποιών που προσπαθούσαν να αμαυρώσουν το όνομα του Βασιλιά του...

** ** *

Όταν η Ροβιγκάν, σύμβουλος της πολιτείας του Βασιλιά Κάρχοκ του Άργκανθικ, μπήκε στην βασιλική αίθουσα, μία ώρα μετά την αυγή, ο Δούκας Έσριθ Δάρεν βρισκόταν ήδη καθισμένος στο τραπέζι των συμβούλων. Κανείς άλλος δεν ήταν στο μεγάλο δωμάτιο, εκτός από μερικούς φύλακες της βασιλικής φρουράς.

Ο πενηνταπεντάρης Δούκας του Τάρμεν ήταν κακάσχημος, με το πρόσωπό του γεμάτο ρυτίδες. Τα γκρίζα του μαλλιά άνοιγαν στο κέντρο του κεφαλιού του, δημιουργώντας μια καράφλα, που κι αυτή, για κάποιο λόγο, έμοιαζε άσχημη. Τα μάτια του ήταν, κάπως... στραβά, μπορούσε να παρατηρήσει η Ροβιγκάν, λες και ήταν αλλήθωρος, μα δεν ήταν. Η σύμβουλος της πολιτείας αναρωτιόταν πώς μπορούσε ένας τέτοιος άνθρωπος να είναι παντρεμένος. Αναρίγησε στη σκέψη του να ξυπνάς κάθε πρωί και να βλέπεις πλάι σου το πρόσωπό του.

«Υψηλότετε,» είπε, κάνοντάς του μια μικρή υπόκλιση.

«Καλημέρα, κυρία Ροβιγκάν,» χαιρέτησε ο Δούκας Έσριθ, χαμογελώντας –πράγμα που τον έκανε ασχημότερο. Ήταν ντυμένος με ένα μοβ κουστούμι με χρυσά κουμπιά, και απ'τον δεξή του ώμο περνούσε μια πορφυρή ταινία με γαλάζιο σιρίτι και το σύμβολο του Οίκου των Δάρεν καρφίτσωμένο επάνω: το ξίφος και το φεγγάρι. Στην πλάτη του έπεφτε ένας κόκκινος μανδύας, και οι μαύρες του μπότες ιππασίας γυάλιζαν.

«Καλημέρα, Δούκα μου,» αποκρίθηκε η σύμβουλος. «Θα μπορούσα κάπως να σας εξυπηρετήσω;»

«Επιθυμώ να συγκαλέσω το Συμβούλιο των Αρχόντων σε έκτακτη συνεδρίαση, κυρία Ροβιγκάν,» δήλωσε ο Δούκας Έσριθ· και, τώρα, δε χαμογελούσε, πλέον· η όψη του είχε γίνει σκληρή και σοβαρή.

Τα λόγια του έπιασαν την Ροβιγκάν απροετοίμαστη. «Για ποιο... για ποιο λόγο, Δούκα μου;» Δεν ήταν μια ερώτηση για χάρη της κουβέντας· ήταν μια ερώτηση που η σύμβουλος *έπρεπε* να κάνει, γιατί ποτέ κανείς δεν καλούσε το Συμβούλιο δίχως καλό λόγο. Συνεδρίαση του Συμβουλίου των Αρχόντων σήμαινε πως όλα τα μέλη –ένα από κάθε δουκάτο του Άργκανθικ, και ο Βασιλιάς– χρειαζόταν να παρευρεθούν, και δεν ήταν απλό ζήτημα να καλεί κάποιος όλο το Βασίλειο στην πρωτεύουσα.

«Για το θέμα των ληστειών, κυρία μου,» απάντησε ο Δούκας Έσριθ, σταυρώνοντας τα χέρια του πίσω απ'την πλάτη. «Οι πολεμιστές του Βασιλιά προκαλούν καταστροφές σ'όλο το Βασίλειο, δίχως αιτία! Πρέπει, επιτέλους, να παρθεί μια απόφαση, σχετικά με το τι θα γίνει! Για πόσο καιρό θ'ανεχόμαστε αυτή την κατάσταση; Ο λαός μας υποφέρει!» Ο Άρχοντας ήταν φανερά εκνευρισμένος –και πολύ, πολύ πιο άσχημος από πριν.

Η Ροβιγκάν δε μπορούσε να ρίξει άδικο στον Δούκα του Τάρμεν. Οι καταραμένοι κακοποιοί που παρίσταναν τους βασιλικούς στρατιώτες είχαν ρημάξει τη χώρα. «Θα το φροντίσω, Δούκα μου. Για πότε θα επιθυμούσατε τη συνεδρίαση;» Ως σύμβουλος της

πολιτείας ήταν δικό της καθήκον να οργάνωση το Συμβούλιο των Αρχόντων.

«Το συντομότερο δυνατό,» αποκρίθηκε ο Έσριθ, «το συντομότερο δυνατό.»

«Μάλιστα. Και... φυσικά, θα μείνετε εδώ μέχρι τότε, σωστά, Δούκα μου;»

«Ασφαλώς –κι ελπίζω να φύγω ζωντανός.»

Φοβάται ότι ο Βασιλιάς θα τον δολοφονήσει, συμπέρανε η Ροβιγκάν. *Πώς είναι δυνατόν να συμβαίνουν αυτά τα πράγματα; Όλο το Βασίλειο έχει στραφεί ενάντια στον μονάρχη του...* «Μην ανησυχείτε, Δούκα μου,» είπε, με περίσσια ψυχράδα στη φωνή της. «το παλάτι φρουρείται καλά.»

Ο Έσριθ, σα να ντράπηκε για τον τρόπο με τον οποίο είχε μιλήσει, αποκρίθηκε: «Κυρία Ροβιγκάν, μη μου πείτε πως δεν αντιλαμβάνεστε την αναστάτωσή μου... Θα...» Μικρός δισταγμός. «Θα μπορούσα να σας μιλήσω ανεπίσημα, για μερικά λεπτά;»

«Φυσικά. Καθίστε.» Η Ροβιγκάν έτεινε το χέρι της προς το τραπέζι των συμβούλων. Ο Δούκας κάθισε, και εκείνη πήρε θέση αντίκρου του. «Σας ακούω, Υψηλότητα.»

«Κυρία μου...» Ο Έσριθ ήταν πολύ επιφυλακτικός. «Ανησυχώ για το Βασιλιά, για την υγεία του. Εσείς, που τον βλέπετε καθημερινά, υποθέτω θα ξέρετε καλύτερα. Πώς είναι;»

Η Ροβιγκάν χαμογέλασε. «Ο Βασιλιάς είναι μια χαρά, Δούκα μου, αν και ολίγον τι οργισμένος μ'όσα συμβαίνουν στο Βασίλειό του.»

Ο Έσριθ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείτε; Δεν είναι άρρωστος; Στο... στο μυαλό, θέλω να πω.»

Η Ροβιγκάν γέλασε. «Όχι, Υψηλότητα. Ο Βασιλιάς τα έχει τετρακόσια.»

Ο Έσριθ συνοφρυώθηκε περισσότερο. «Δηλαδή, πρόκειται για κάποιου είδους πλεκτάνη. Προσπαθούν να κάνουν το λαό να μισήσει τον Βασιλιά Κάρχοκ.»

Η Ροβιγκάν έγνεψε καταφατικά, με το κεφάλι. «Ναι, Δούκα μου.»

«Και τι κάνει ο ίδιος γι' αυτό;»

«Έχει προστάξει τους κατασκόπους του να μάθουν τι συμβαίνει. Τι άλλο μπορεί να κάνει;»

Ο Δούκας Έσριθ ρουθούνισε. «Κυρία μου, δεν είναι φανερό ποιοι ευθύνονται για τούτη την άθλια κατάσταση; Εκείνοι που τον απεχθάνονται περισσότερο –οι Ρέγκοθ, του Δουκάτου Ντάναρλ. Είμαι βέβαιος ότι δεν έχουν ξεχάσει, κυρία Ροβιγκάν· θυμούνται πολύ καλά πώς ο Βασιληάς μας κρέμασε, προ εικοσαπενταετίας, τον Δούκα Μόρζαθ. Τι λέτε, ο γιος του και νέος Δούκας του Ντάναρλ, Πάρφιεν, δε θα θέλει εκδίκηση;»

«Ας μη βγάζουμε συμπεράσματα έτσι βιαστικά, Δούκα μου,» πρότεινε η σύμβουλος της πολιτείας, αν και η αλήθεια ήταν πως κι η ίδια τους Ρέγκοθ υποψιαζόταν.

«Για μένα είναι φανερό,» κούνησε το κεφάλι ο Έσριθ. «Η οι Ρέγκοθ έχουν στήσει τούτη την απάτη, ή...» Σκέψη μερικών στιγμών. «...οι Σογκράθοι, του Άρβεντμοκ. Πάντα ήθελαν το θρόνο! Πάντα ήθελαν ο θρόνος ν' ανήκει στο *Βόρειο* Άργκανθικ, κυρία μου.»

Η Ροβιγκάν αναστέναξε. «Δούκα μου, καλύτερα θα ήταν αυτή τη συζήτηση να την κάνετε με το Βασιλιά. Προσωπικά, τίποτα δεν αποκλείω, μα δε μπορώ να κατηγορήσω ευθέως κανέναν. Δεν υπάρχουν επαρκείς αποδείξεις.»

«Εγώ έχω όλες τις αποδείξεις που χρειάζομαι. Αλλά, βέβαια, οι Ρέγκοθ δε θα παραδεχτούν τις ελεεινές τους πράξεις...» μουρμούρισε, κάτω απ' την ανάσα του, ο Έσριθ. «Όπως και νάχει, θα το κουβεντιάσω και με το Βασιλιά, αργότερα...»

Η Ροβιγκάν φώναξε έναν υπηρέτη, για να ετοιμάσει ένα δωμάτιο για τον Δούκα του Τάρμεν.

Υποψιαζόταν πως αυτά δεν ήταν παρά μόνο η αρχή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12^ο

Το φουσάτο της Δούκισσας Άλχα

Ο Καρθαβλέρν στεκόταν μπροστά απ'το ένα σκέλος του παραταγμένου σε ύψωμα δαιμονικού στρατού του, ο οποίος αποτελείτο από πενήντα χιλιάδες Μαγκραθμέλιους, έτοιμους να υπακούσουν κάθε του προσταγή... όπως κι ο ίδιος ήταν έτοιμος να υπακούσει κάθε προσταγή του Εκλεκτού από τον Μεγάλο Αφέντη, Πόνκιμ –για την ώρα, τουλάχιστον.

Τώρα, ο Βασιλιάς της Νότιας Μάγκραθμελ ατένιζε ένα ανθρώπινο φουσάτο να έρχεται προς τα νότια. Είκοσι χιλιάδες πολεμιστές, τους υπολόγιζε, και γελούσε από μέσα του, γιατί ήταν λιγότεροι από τους μισούς δικούς του στρατιώτες. Ο Καρθαβλέρν υπέθετε ποιοι ήταν: οι Σαραολνιανοί μαχητές της Δούκισσας Άλχα του Σνοργκ. Ο Εκλεκτός Πόνκιμ είχε ζητήσει να τους δοθεί μια ευκαιρία να ζήσουν, αν δέχονταν να υπηρετήσουν αυτόν και το νέο Σαραόλν.

Ο Μονάρχης της Νότιας Μάγκραθμελ έδωσε διαταγή στους στρατιώτες του να μπλοκάρουν το δρόμο με λογχοφόρους (που το ένα δέκατο απ'αυτούς ήταν εξοπλισμένο με μάσκες ζάλης), πράγμα που γρήγορα έγινε, ενώ το στράτευμα της ανθρώπινης Δούκισσας ακόμα ερχόταν. Τα πάντα ήταν χιονισμένα τριγύρω και ένας σιγανός άνεμος φυσούσε, φέρνοντας μαζί του μια αραιή θύελλα νιφάδων.

Οι τοξότες του Καρθαβλέρν ήταν παραταγμένοι ανατολικά και δυτικά της λιθόστρωτης δημοσιάς, οπλισμένοι με απλές βαλλίστρες, εξάκεντρες βαλλίστρες, παραλυτικές δαγκάνες, και βόμβες αγκαθιών. Ακριβώς κάτω απ'τους τοξότες, στις πλαγιές, βρίσκονταν οι καβαλάρηδες των Μαγκραθμέλιων, βαστώντας λόγχες με ηλεκτρίτες, για την πρώτη έφοδο.

Η Δούκισσα Άλχα ή θα παραδινόταν ή θα πέθαινε.

Το ανθρώπινο φουσάτο σταμάτησε, στα εκατό μέτρα απόσταση απ'τους λογχοφόρους του Καρθαβλέρν. Οι πολεμιστές του Σνοργκ ήταν ντυμένοι με αρματωσιές και κάπες, και κρατούσαν ασπίδες και δόρατα. Δεξιά κι αριστερά του κεντρικού σώματος του στρατεύματός τους έρχονταν ιππείς με κερασφόρα κράνη, μικρές, στρογγυλές ασπίδες, και πλατυλέπιδους, δίκοπους πέλεκεις, τους οποίους έμοιαζαν να είν'εκπαιδευμένοι να βαστούν με το ένα χέρι δίχως δυσκολία. Ο Καρθαβλέρν είχε ακούσει για τους καβαλάρηδες του Σνοργκ, αν και ο ίδιος δεν τους είχε ποτέ πολεμήσει (η Βόρεια Μάγκραθμελ συνόρευε με το Δουκάτο Σνοργκ, ενώ η Νότια με το Ντρίνθεκ). Και οι φήμες γι'αυτούς δεν ήταν και τόσο καλές: ήταν όλοι τους σκληροτράχηλοι, και δε δίσταζαν πουθενά· λεγόταν, μάλιστα, πως δε νοιάζονταν για τη ζωή τους· επιπλέον, αποτελούσε απαραίτητη προϋπόθεση να μπορούν να χειριστούν άνετα τον βαρύ, δίκοπο πέλεκυ στο ένα χέρι, γι'αυτο και ανάμεσά τους σπάνια κανείς έβλεπε γυναίκες –συγκεκριμένα, τώρα, ο Βασιλιάς των Μαγκραθμέλιων μπορούσε να δει μονάχα μία, που είχε το μέγεθος τριών. Τέτοιες βαρβαρότητες μόνο οι άνθρωποι θα μπορούσαν ποτέ να τις σκεφτούν, συμπέρανε.

Ο Καρθαβλέρν προσπάθησε να εντοπίσει τοξότες μέσα στον στρατό των πολεμιστών του Σνοργκ, μα δε βρήκε κανέναν. Παράξενο... Γιατί δεν είχαν τοξότες;

Έστρεψε το άτι του και κάλπασε προς τον δρόμο, με την πορφυρή κάπα ν'ανεμίζει πίσω του και το βασιλικό του κράνος στο κεφάλι: μια επιχρυσωμένη, ατσάλινη περικεφαλαία, στο μέτωπο της οποίας βρισκόταν λαξευμένο το έμβλημα της Νότιας Μάγκραθμελ. Σταματώντας μπροστά απ'τους λογχοφόρους του, φώναξε:

«Δούκισσα Άλχα! Εγώ, ο Καρθαβλέρν, Βασιλιάς της Νότιας Μάγκραθμελ, επιθυμώ να σου μιλήσω, εν ονόματι του Πόνκιμ, νέου Βασιλιά του Σαραόλν!»

Μια έφιππη γυναίκα ξεχώρισε μέσ'απ'το ανθρώπινο φουσάτο· η μελαχρινή της φοράδα ήταν ντυμένη μ'αλυσιδωτή αρματωσιά και

γούνα. Και η ίδια αλυσιδωτή αρματωσιά φορούσε, μαύρη σαν τη νύχτα, και ατσάλινο κράνος, που έκρυβε το πρόσωπό της και είχε μονάχα δυο σχισμές για τα μάτια. Στους ώμους της έπεφτε μια βαθυγάλαξη κάπα με λευκή γούνα γύρω απ'το λαιμό. Στο αριστερό της χέρι ήταν δεμένη μια μεγάλη, στρογγυλή ασπίδα, μ'ένα επικίνδυνο καρφί στο κέντρο, ενώ στο δεξί, για την ώρα, βαστούσε τα γκέμια του αλόγου της· μα στο πλευρό της κρεμόταν ένα λιγνό ξίφος, που η θήκη του ήταν στολισμένη με ρουμπίνια.

Η ανθρώπινη γυναίκα έβγαλε το κλειστό της κράνος, αφήνοντας μακριά, ασημένα μαλλιά να χυθούν στους ώμους της (πρέπει να ήταν αρκετά μεγάλη, συμπεράνε ο Καρθαβλέρν· κάπου πενήντα Χειμώνων, ίσως και παραπάνω). Αποκρίθηκε, φωναχτά: «Εγώ είμαι η Δούκισσα Άλχα του Σνοργκ, ξαδέλφη του Βασιλιά Βένγκριλ –και δεν ξέρω κανέναν άλλο Βασιλιά του Σαραόλν, δαιμονάνθρωπε!»

Δυνατές κραυγές ακούστηκαν πίσω της, και όπλα υψώθηκαν στον αέρα.

«Για το Βασιλιά!»

«Για το Σαραόλν!»

«Για τη δόξα του Βασιλείου!»

«*Πρωτόγονοι!*» έφτυσε ο Καρθαβλέρν, κάτω απ'την ανάσα του. Οι δικοί του στρατιώτες δεν είχαν κουνήσει απ'τις θέσεις τους· παρακολουθούσαν προσεκτικά τους εχθρούς τους, πειθαρχημένοι καθώς ήταν.

«Δούκισσα Άλχα!» φώναξε ο Βασιλιάς της Νότιας Μάγκραθμελ, για ν'ακουστεί πάνω απ'την οχλοβοή. «Ο Βασιλιάς Πόνκιμ ζητά την υποταγή σας. Υποταχθείτε τώρα, ή πεθάνετε!»

Η Δούκισσα τράβηξε το σπαθί της, δείχνοντας μπροστά και κραυγάζοντας: «*ΕΦΟΔΟΣ!*»

Οι καβαλάρηδες του Σνοργκ εφόρμησαν πρώτοι, ανεμίζοντας θανατηφόρα τους πέλεκείς τους· οι πεζικάριοι ακολούθησαν, ουρλιάζοντας και βαστώντας οριζόντια τα δόρατα.

«Βάλετε!» φώναξε ο Καρθαβλέρν στους τοξότες του–

–αλλά, τότε, κάποιοι τους χτύπησαν απ’τα νώτα· βροχή βελών έπεσε πάνω τους, και πανικοβλήθηκαν, άλλοι προσπαθώντας να γυρίσουν, άλλοι πασχίζοντας να προστατευτούν. Τα κουφάρια τους κατακυλούσαν στις πλαγιές, όπου βρίσκονταν οι Μαγκραθμέλιοι ιππείς, οι οποίοι, βλέποντας το χαλασμό, όρμησαν πριν την ώρα τους, προτού οι Σαραολνιανοί συναντήσουν τους λογχοφόρους.

«Όχι!» ούρλιαξε ο Καρθαβλέρν.

Μα ήταν πολύ αργά...

Καθώς οι βαλαάρηδες της Μάγκραθμελ έρχονταν απ’τα πλάγια, οι ιππείς του Σνοργκ δεν τους έδωσαν σημασία και τους προσπέρασαν (!) –για να πέσουν οι Σαραολνιανοί δορυφόροι επάνω τους, μπήγοντας τις αιχμές των δοράτων τους στα πλαϊνά των αλόγων, με εκκωφαντικές πολεμικές κραυγές.

«Ννναααααααααα!» γρύλισε ο Καρθαβλέρν, σφίγγοντας τα δόντια του, εξοργισμένος, ενώ ατένιζε το ιππικό της Δούκισσας να έρχεται καταπάνω σ’αυτόν και τους πολεμιστές του. Οι οπλές των αλόγων βροντοκοπούσαν, πετώντας χιόνι δεξιά κι αριστερά· οι κάπες των βαλαάρηδων ανέμιζαν πάνω τους ώμους τους· τα πελέκια τους ήταν υψωμένα, οι ασπίδες τους σε αμυντική θέση.

Για μια στιγμή, πανικός κυριέυσε των Καρθαβλέρν· όσο τίποτ’άλλο ήθελε να μη βρίσκεται εδώ, όταν οι μανιασμένοι άνθρωποι έφταναν. Έστρεψε τ’άτι του προς την ανατολική πλαγιά και κάλπασε.

Μεγάλο λάθος, όπως διαπίστωσε. Γιατί, βλέποντάς τον να υποχωρεί, οι λογχοφόροι του έχασαν το σθένος τους κι άρχισαν να τρέμουν.

«Κρατείστε!» πρόλαβε να φωνάξει ο Βασιληάς της Νότιας Μάγκραθμελ–

–και, ύστερα, οι βαλαάρηδες της Δούκισσας έπεσαν πάνω τους. Η σύγκρουση ήταν απερίγραπτη, καθώς άλογα, άνθρωποι, και Μαγκραθμέλιοι κραύγαζαν συγχρόνως, είτε από πόνο, είτε από τρόμο, είτε από έκσταση.

Ο Καρθαβλέρν μπορούσε ν'ακούσει τις φωνές των καταραμένων Σαραολνιανών:

«Πέθανε, ξιπασμένε δαίμονα!»

«Για το Βασίλειο!»

«Για το ΒΑΣΙΛΕΙΟ!»

«Αααργκχ!...»

«Θα στολίσω τα κεφάλια σας στον τοίχο του κάστρου μου!»

Οι γραμμές των Μαγκραθμέλιων λογχοφόρων έσπαγαν· κανείς δε μπορούσε ν'αντισταθεί στην λύσσα των ανθρώπων. Ίσως να είχαν κάνει καμια μαγεία, σκέφτηκε ο Καρθαβλέρν· ίσως να είχαν επικαλεστεί τα τρισκατάρατα Πνεύματα. Δεν έμοιαζαν να καταλαβαίνουν πόνο· δεν έμοιαζαν τίποτα να τους τρομάζει – αδιαφορούσαν για την αριθμητική τους διαφορά με τους δαίμονες.

Εν τω μεταξύ, οι Σαραολνιανοί δορυφόροι είχαν κομματιάσει το Μαγκραθμέλιο ιππικό, που είχε διασκορπιστεί άτακτα τριγύρω, και έτρεχαν, για να έρθουν να συντρέξουν τους καβαλάρηδες του Σνοργκ.

Οι τοξότες του Καρθαβλέρν βρίσκονταν δώθε-κειθε, ενώ ακόμα βέλη των ανθρώπων έπεφταν καταπάνω τους.

Οι μάχη είχε χαθεί· η Δούκισσα Άλχα θα περνούσε.

«Καρθαβλέρν!»

Ο Βασιληάς της Νότιας Μάγκραθμελ στράφηκε, για να δει την Αρχόντισσα της Σνοργκ να καλπάζει καταπάνω του, με το ξίφος της υψωμένο. Κι εκείνος τράβηξε το σπαθί του, κι απέκρουσε το άγριο χτύπημα της ανθρώπινης γυναίκας, καθώς περνούσε πλάι του.

Μια αστραπιαία σκέψη καρφώθηκε στο μυαλό του: Αν κατάφερνε να την σκοτώσει –ή, καλύτερα, να την αιχμαλωτίσει–, οι πολεμιστές της πιθανώς να έχαναν το αστείρευτο θάρρος τους.

Σπιρούνισε τ'άτι που καβαλούσε και της όρμησε, σηκώνοντας τη λάμα του, που άστραψε στο φως του Λούντρινχ, καθώς λευκές νιφάδες στροβιλίζονταν γύρω της. «Είσαι δική μου, Δούκισσα των ανθρώπων!» σφύριξε.

Η Άλχα απέκρουσε το ξίφος του, ενώ εκείνος περνούσε δεξιά της, κι επιχείρησε να τον χτυπήσει, καθώς έφευγε, μα αστόχησε, πετυχαίνοντας μονάχα την πορφυρή του κάπα. «Έλα σε μένα, Μαγκραθμέλιε!» γρύλισε, καθώς ο αέρας έκανε την ασημένια της χαίτη ν' ανεμίζει.

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε ο Καρθαβλέρν, καθώς βρισκόταν καμια εικοσαριά μέτρα απόσταση απ' αυτήν. Με τ' αριστερό χέρι, τράβηξε, απότομα, ένα κεντρί θανάτου απ' την μέση του και το εξαπέλυσε. Η Δούκισσα του Σνοργκ ύψωσε την ασπίδα της και το κεντρί προσέκρουσε επάνω, άκακο σα βελόνα.

«Μα τους Αρχαίους!» γρύλισε ο Καρθαβλέρν, και εφόρμησε, ξανά, με το όπλο του υψωμένο.

Αναπάντεχα, κάτι τυλίχτηκε γύρω απ' τον καρπό του, και ο Βασιλιάς της Νότιας Μάγκραθμελ έχασε την ισορροπία του επάνω στ' άλογο.

Η Δούκισσα του Σνοργκ τον κοπάνησε στο κεφάλι, με την άκρη της στρογγυλής της ασπίδας, σωριάζοντάς τον στο χιονισμένο έδαφος, ενώ εκείνος έβλεπε χρώματα εμπρός του.

«Έλα, μητέρα! Δεν έχουμε χρόνο!» άκουσε κάποιον τρισκατάρατο άνθρωπο να λέει. Και, ύστερα, αισθάνθηκε δυνατά χέρια να τον σηκώνουν. Προσπάθησε να παλέψει, ζαλισμένος καθώς ήταν, να ξεφύγει. Όμως του αφαίρεσαν το βασιλικό του κράνος και τον βάρεσαν κατακέφαλα.

Ο Καρθαβλέρν βούλιαξε σε μια πορφυρόμαυρη λήθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13^ο

Έλλειψη επικοινωνίας

Πρωί-πρωί, μόλις ξύπνησε, ο Κράντμον έκλεισε τα μάτια, ακούμπησε τα δάχτυλα στους κροτάφους, και άρχισε να ψάχνει το δωμάτιο για Πνευματικές Συγκεντρώσεις. Όμως η παρουσία των Πνευμάτων ήταν τόσο ισχυρή στον Πύργο του Φτερού, που τον αποπροσανατόλιζε. *Να πάρει και να σηκώσει! πρέπει να συνηθίσω να ζω εδώ.* Ήταν σίγουρος πως οι Σοφοί δεν είχαν τέτοιο πρόβλημα.

Τι να έκανε, τώρα; Υπήρχε σημαντικός λόγος να μάθει αν τον παρακολουθούσαν· δε μπορούσε να τους αφήσει να ανακαλύψουν ότι είχε στην κατοχή του το φυλαχτό, ούτε ότι επικοινωνούσε με τον Πόνκιμ –πράγμα το οποίο δεν είχε επιχειρήσει ακόμα, μα σκόπευε να πράξει σύντομα, γιατί ο νέος Βασιληάς του Σαραόλν ήταν πολύ επίμονος στο να πληροφορείται τι συνέβαινε μέσα στον Πύργο.

Ο Κράντμον τον μισούσε, επειδή είχε πετύχει κάποια από τα πράγματα που ήθελε, ενώ εκείνος δεν είχε πετύχει τίποτα ακόμα. Όχι μόνο βρισκόταν εξόριστος εδώ πάνω, στο Σαραόλν, μα δεν κατείχε και καμία σημαντική θέση, και ήταν αμφίβολο άμα θα μπορούσε να επιστρέψει στο Βασίλειο του Ωκεανού, όπου όλοι τον κυνηγούσαν, αφού είχε, έστω και για λίγο, σφετεριστεί το θρόνο της Αάνθα, που τα κύματα να την έπνιγαν. Μια μέρα, όμως, θα επέστρεφε στον Ωκεανό, και θα τον έκανε, πάλι, δικό του –το είχε ορκιστεί.

Απομάκρυνε τούτες τις αγχώδεις σκέψεις απ'το νου του και προσπάθησε, ξανά, να αυτοσυγκεντρωθεί· αν οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού τον παρακολουθούσαν, έπρεπε να το μάθει. Έστειλε τις πνευματικές του αισθήσεις τριγύρω, κι αμέσως πλημμύρισαν από αύρες: παντού στον Πύργο υπήρχαν αύρες, μπλεγμένες αναμεταξύ

τους, μια θάλασσα μπερδεμένων χρωμάτων και αντικατοπτρισμών. Ο Κράντμον δεν ήταν μαθημένος σε κάτι τέτοιο.

Άνοιξε τα μάτια του, ξεφυσώντας. Έπρεπε να το συνηθίσει, σιγά-σιγά, βήμα-βήμα. Όμως είχε τόσο χρόνο στη διάθεσή του;

Η εξώπορτα των διαμερισμάτων του –του Φάλμαριν, για την ακρίβεια– χτύπησε, και η φωνή του Μόρβον ακούστηκε:

«Κύριε Κράντμον;»

Ο Κράντμον βγήκε απ' το στενό υπνοδωμάτιο, διέσχισε το γραφείο, και άνοιξε την ξύλινη θύρα. «Καλημέρα,» χαιρέτησε.

«Καλημέρα, κύριε,» είπε ο Μόρβον. «Θα με ακολουθήσετε;»

«Πού πηγαίνουμε;» θέλησε να μάθει ο Κράντμον. Λες οι Σοφοί να είχαν καταλάβει τίποτα για το φυλαχτό και να του είχαν στήσει παγίδα; Μα, αλήθεια, χρειαζόταν να του *στήσουν* παγίδα, όταν εκείνος βρισκόταν μέσα στον Πύργο τους;

«Δεν ήρθατε για να μας προσφέρετε τη βοήθειά σας, ώστε να εντοπίσουμε τον Μάργκανθελ;»

«Ναι.»

«Τότε, παρακαλώ, ακολουθήστε με, για να σας δείξω πού βρίσκονται συγκεντρωμένοι οι υπόλοιποι.»

Ο Κράντμον τον ακολούθησε, καθώς άρχισαν να διασχίζουν ένα διάδρομο και, ύστερα, ν' ανεβαίνουν μια στριφτή σκάλα, ν' ανεβαίνουν, ν' ανεβαίνουν, και ν' ανεβαίνουν, ενώ μια σιγαλιά κυριαρχούσε παντού, η οποία έσπαγε μονάχα από τον ήχο των μποτών του ευγενή από τον Ωκεανό. Πέρασαν δίπλα από κλειστές, ξύλινες πόρτες, που ο Κράντμον δεν ήθελε ούτε να φανταστεί τι μυστικά μπορεί να έκρυβαν· δεν ήθελε να φανταστεί, γιατί ήθελε να *κατέχει* όλη την γνώση που βρισκόταν εδώ, συσσωρευμένη στον Πύργο του Φτερού: γνώση συσσωρευμένη, ίσως, από την Αρχή του Χρόνου. Αναρωτιόταν αν κι οι ίδιοι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού γνώριζαν όσα ήταν κρυμμένα στο άνδρό τους. Του φαινόταν αρκετά πιθανό να υπήρχαν πράγματα ξεχασμένα αιώνες ολόκληρους –αν όχι χιλιετηρίδες– σε τούτο το μέρος: σκονισμένοι τόμοι σε

γωνιακά ράφια, περγαμηνές μέσα σε παλιά συρτάρια, χάρτες χαμένοι ανάμεσα στις σελίδες κιτρινισμένων βιβλίων, λεξικά αρχαίων γλωσσών που δε μιλιόνταν πια.

Καθώς βάδιζε μπροστά του, ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια, ο Μόρβον δεν έκανε καθόλου θόρυβο με τα πόδια του, και έμοιαζε εξαντλημένος. Ο Κράντμον μπορούσε να το καταλάβει απ'τον τρόπο με τον οποίο ο Σοφός είχε καμπουριασμένη την μέση του και απ'την ταχύτητα με την οποία προχωρούσε.

Σε όσο ψηλότερο επίπεδο του Πύργου έφταναν, ο ξανθομάλλης ευγενής του Ωκεανού αισθανόταν όλο και εντονότερη την παρουσία των Πνευμάτων. Κάτι μεγάλο γινόταν, το οποίο, σίγουρα, ήταν η συγκέντρωση των δυνάμεων των Σοφών για τον εντοπισμό του Μάργκανθελ.

Τελικά, ο Μόρβον άνοιξε μια πόρτα και μπήκε. Ο Κράντμον πήγε στο κατόπι του, αντικρίζοντας ένα στρογγυλό δωμάτιο, στο πάτωμα του οποίου ήταν χαραγμένη μια πελώρια πυξίδα, και στο κέντρο της βρισκόταν μια μεγάλη σφαίρα, ενός μέτρου σε διάμετρο, καμωμένη από κρύσταλλο. Σε κάθε μία άκρη της πυξίδας στεκόταν και ένας ρασοφόρος άντρας, με κουκούλα στο κεφάλι, έτσι ώστε να κρύβει το πρόσωπό του, μάλλον για να μην τον ενοχλούν τα χρώματα –όλα τα χρώματα της ίριδας, και κάποια τόσο εξωτικά για τα οποία ο Κράντμον δεν έβρισκε ονόματα– που τρεμόπαιζαν, κάπου-κάπου, μέσα στην μεγάλη κρυστάλλινη σφαίρα. Ο ευγενής του Ωκεανού μπορούσε να «δει», με τις πνευματικές του αισθήσεις, τα ψυχικά νήματα που ένωναν το κεφάλι κάθε Σοφού μ'αυτή τη σφαίρα.

«Αναζητούν τον Μάργκανθελ, κύριε,» ψιθύρισε ο Μόρβον. «Ο καθένας και σε διαφορετικό σημείο. Ο κύριος Γκέρνακ ψάχνει βόρεια.» Ο Κράντμον ατένισε τον Σοφό που στεκόταν στην βόρεια άκρη της πυξίδας· δε μπορούσε να διακρίνει την όψη του λόγω της κουκούλας, όμως φαινόταν *απόλυτα* αυτοσυγκεντρωμένος· τόσο που ο ξανθομάλλης ευγενής δεν ήξερε αν ήταν σε θέση να αντιληφθεί

αυτόν και τον Μόρβον. «Ο Ζάρχαλ ψάχνει δυτικά. Ο Μίορνογκ βόρειο-δυτικά. Και ου το καθ'εξής.»

«Και πώς μπορώ εγώ να βοηθήσω;» ρώτησε ο Κράντμον, επίσης ψιθυριστά.

«Είναι ώρα ο κύριος Τρουθ να αναπαυθεί,» είπε ο Μόρβον. «Θα πάρετε τη θέση του.» Έκλεισε τα μάτια και αυτοσυγκεντρώθηκε – μάλλον, για να στείλει κάποιο πνευματικό μήνυμα.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού που στεκόταν στην νότιο-ανατολική άκρη της πυξίδας ύψωσε το κουκουλοφόρο κεφάλι του και βάδισε προς την έξοδο του δωματίου, φανερά εξουθενωμένος.

«Καλή ξεκούραση, κύριε,» του ευχήθηκε ο Μόρβον, καθώς εκείνος περνούσε πλάι του. Και προς τον Κράντμον: «Προχωρήστε, παρακαλώ.»

«Τι ακριβώς πρέπει να κάνω, όταν είμαι εκεί;» ρώτησε ευγενής από τον Ωκεανό.

«Να στείλετε τις πνευματικές σας αισθήσεις στην σφαίρα, και να αναζητήσετε τον Μάργκανθελ.»

«Μόνον αυτό;»

«Μόνον αυτό.»

«Θα χρειαστώ κουκούλα;» θέλησε να μάθει ο Κράντμον.

«Θα ήταν καλύτερα να φοράτε μία, κύριε,» απάντησε ο Μόρβον. «Θα σας βοηθήσει ν'αυτοσυγκεντρωθείτε μέσα στο σκοτάδι της.» Πήρε ένα γκρίζο ράσο από δίπλα και το έδωσε στον ξανθομάλλη ευγενή.

Εκείνος το φόρεσε πάνω απ'τα ρούχα του και βάδισε ως την νότιο-ανατολική άκρη της πυξίδας. Στράφηκε στην σφαίρα, στο κέντρο, και έκλεισε τα μάτια, στέλλοντας τις πνευματικές του αισθήσεις εκεί. Ξαφνικά, νόμισε ότι βρέθηκε κάπου αλλού! Δεν ήταν, πια, στον Πύργο του Φτερού, αλλά... σ'ένα μέρος ψηλά, ή, μάλλον, παντού τριγύρω, ή... Δε μπορούσε να πει ακριβώς, πάντως, τώρα, είχε τη δυνατότητα να ερευνήσει μακριά με τις ψυχικές του αισθήσεις. Άρχισε ν'αναζητά τον Μάργκανθελ.

Ποικιλόχρωμες αύρες τον περιστοιχίζαν, τον πλημμύριζαν με διάφορα συναισθήματα, όμως καμια τους δεν πίστευε να είναι του τρελού μισού-Θεού. Πρέπει να διέσχιζε πόλεις ολόκληρες, δρόμους... χώρες; Ήταν τέτοια η πνευματική δύναμη εδώ, ώστε να του δίνει τη δυνατότητα να διασχίζει χώρες με τις ψυχικές του αισθήσεις;

Πηγαίνοντας νότια, ένιωθε τα Πνεύματα να ουρλιάζουν, να κραυγάζουν από πόνο, να έχουν τρελαθεί. *Αραγε έφτασα ως τη Νότια Γη;* αναρωτήθηκε ο Κράντμον. Δε μπορούσε να είναι απόλυτα σίγουρος, μα πού αλλού τα Πνεύματα θα ήταν τόσο αναστατωμένα; Επίσης, εκεί «έβλεπε» και πολλές αύρες, σαν κόσμος –δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι– να είχε συγκεντρωθεί· και όλες αυτές οι αύρες εξέπεμπαν ένα συναισθημα πανικού και τρόμου. *Πρόσφυγες από τη Νότια Γη*, συμπέρανε ο Κράντμον, *που, πιθανώς, έρχονται βόρεια· ή πάνε στο Βασίλειο του Ωκεανού, το οποίο, κανονικά, έπρεπε να είναι δικό μου.*

Πουθενά, όμως, δεν εντόπισε τον Μάργκανθελ. Κρυβόταν; Ή είχε πάει κάπου πολύ, πολύ μακριά;

Ωρα να ξεκουραστείτε, κύριε, άκουσε μια φωνή μέσα του.

Τόσο γρήγορα; αναρωτήθηκε ο Κράντμον, μα άνοιξε τα γαλανά του μάτια και παραμέρισε την κουκούλα του, ατενίζοντας έναν απ'τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού να στέκεται στην είσοδο του στρογγυλού δωματίου. Πάλι, δε μπορούσε να δει το πρόσωπό του, γιατί κι αυτός ήταν κουκουλωμένος.

Βάδισε προς το μέρος του, και μόνο τότε αντιλήφθηκε πόσο εξαντλημένος ήταν. Όλο του το είναι διαμαρτυρόταν· το βάρος του έμοιαζε να είχε τριπλασιαστεί· τα γόνατά του ήταν αδύναμα· το κεφάλι του τον πονούσε.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε τον Σοφό, γιατί είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου.

«Μεσημέρι, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αναπαυθείτε.» Δεν ήταν ο Μόρβον. Ποιος ήταν;

Δεν είχε σημασία, κατέληξε ο Κράντμον. Τον προσπέρασε κι άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια.

«Θυμάστε το δρόμο για τα διαμερίσματά σας;» ρώτησε ο Σοφός πίσω του.

«Ναι, έτσι νομίζω.»

Προχώρησε και, πράγματι, δεν είχε δυσκολία να βρει τα διαμερίσματα του Φάλμαριν. Μόλις ήταν μέσα, έβγαλε το ράσο του και κατευθύνθηκε προς το υπνοδωμάτιο. Ήθελε να κοιμηθεί, για να καθαρίσει το μυαλό του, που, τώρα, ένιωθε μουδιασμένο. Παράξενη εμπειρία αυτή η αναζήτηση για τον Μάργκανθελ· ο Κράντμον ποτέ δεν είχε «τεντώσει» τόσο τις πνευματικές του αισθήσεις. Ή ίσως και να είχε, τότε που αυτός και η Σαντέ'ενθιν έστειλαν εκείνο το Πνευματικό Αντίγραφο εναντίον του Βασιλιά Βένγκριλ και της Βασίλισσας Αάθα, και η όλη προσπάθεια τούς είχε αφήσει εξουθενωμένους, αυτόν περισσότερο.

Ο Κράντμον έβγαλε μπότες και ρούχα, και έπεσε στο κρεβάτι. Ούτε που πέρασε απ'το νου του να επικοινωνήσει με τον Πόνκιμ.

** ** *

Ο Πόνκιμ περίμενε κανένα νέο από τον Κράντμον ή τη Σαντέ'ενθιν, μα, μέχρι στιγμής, τίποτα δεν είχε έρθει.

Ήταν μεσημέρι, και καθόταν στα βασιλικά του διαμερίσματα, πίνοντας, νωχελικά, ένα ποτήρι κρασί, ενώ ο αέρας φυσούσε μανιασμένα έξω απ'το παράθυρό του, κάνοντάς το να τρίζει. Τούτος ήταν ο πιο άγριος μήνας του Χειμώνα. Ο πιο άγριος μήνας γενικότερα, σκεφτόταν ο Πόνκιμ, αναλογιζόμενος τα όσα είχαν συμβεί τον τελευταίο καιρό. Ήλπιζε, τελικά, κάτι καλό να έβγαινε απ'όλη τούτη την ιστορία –κάτι που να ωφελούσε εκείνον, ασφαλώς.

Αναστέναξε. Του έλειπε η Εδρισία, και η Σαντέ'ενθιν. Ήταν ένα παράξενο συναίσθημα, γιατί σπάνια του έλειπαν οι άλλοι. Ίσως να

είχε δεθεί μ'αυτές τις δυο γυναίκες περισσότερο απ'ό,τι σχεδίαζε... Περισσότερο απ'ό,τι έπρεπε, μάλλον. Γιατί, κατ'αρχήν, όπως κι ο ίδιος είχε κάποτε πει, η Σαντέ'ενθιν ήταν επικίνδυνα όμορφη, και η Εδρισία... Η Εδρισία ήταν ένας τρόπος για να έχει την Βόρεια Μάγκραθμελ με το μέρος του, ύστερα'απ'αυτό που είχε κάνει στον Χάμαγκορκ. Μάλιστα, απορούσε πώς ήταν ποτέ δυνατόν η κόρη του δαιμονανθρώπου Βασιληά να μην του κρατά κακία που σκότωσε τον πατέρα της. Και, αρχικά, του κρατούσε κακία –ήταν φανερό από την πρώτη τους κουβέντα, την οποία ο Πόνκιμ θυμόταν πολύ καλά–, αλλά, έπειτα, ήρθαν οι υποσχέσεις: της είχε υποσχεθεί το Βασίλειο της Βόρειας Μάγκραθμελ, δίχως να χρειαστεί να περάσει από τη Δοκιμασία της Διαδοχής. Θα σκότωνε τον αδελφό της, τον Πρίγκιπα Σαγκμέρεγκοθ, που βρισκόταν εδώ –και, επί του παρόντος, πήγαινε στην Όρφαλχ, με το στρατό της Νερενία–, και ο άλλος της αδελφός, ο Πρίγκιπας Ταρνοσάρογκ, δε θα μπορούσε να κάνει τίποτα εκεί όπου ήταν, στην Τάγκβαρ, πρωτεύουσα της Βόρειας Μάγκραθμελ, γιατί σχεδόν όλος ο στρατός των δαιμονανθρώπων είχε έρθει στο Σαραόλν.

Ο Πόνκιμ πίστευε πως θα κατάφερνε να εκπληρώσει την υπόσχεσή του στην Εδρισία. Άλλωστε, δεν ήταν κάτι το τρομερά δύσκολο γι'αυτόν, ο οποίος είχε διδαχτεί αρχαία μυστικά από τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, ήταν πανίσχυρος στην Πνευματική Μαγεία, είχε πετύχει να μπει στην καλή κοινωνία του Σαραόλν και να κοροϊδεύει τον Βασιληά Βένγκριλ επί χρόνια, παριστάνοντας τον βασιλικό του διπλωμάτη, και είχε κατορθώσει ο ίδιος να φτάσει στη θέση του Βασιληά.

Όμως, όπως και νάχε, δε μπορούσε να δει τώρα την Εδρισία, γιατί, δυστυχώς, υπήρχε πνευματικά φορτισμένος καθρέφτης μόνο στη Βαρονία της Τάθβιλ, δηλαδή στα νότια του Δουκάτου Χάργκοχ, όχι στα δυτικά του σύνορα. Ωστόσο, μπορούσε να συναντήσει τη Σαντέ'ενθιν, και να μάθει επίσης πώς πήγαιναν τα πράγματα στο Αργκανθικ, όπου είχε δει, μέσω του καθρέφτη του, ότι ο Βένγκριλ

και οι υπόλοιποι Σαραολνιανοί ακόμα διέσχιζαν τα βουνά, με οδηγό τους έναν Αργκανθικιανό χωριάτη.

Σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα του γραφείου του και στάθηκε μπροστά απ' το μαγικό κάτοπτρο. Ύψωσε τα χέρια, επικαλέστηκε τα Πνεύματα, και είπε:

«Σαντέ' ενθιν.»

Περίμενε, μα τίποτα δε συνέβη.

Κάτι δεν πάει καλά.

Επιχείρησε, πάλι, να την καλέσει. «Σαντέ' ενθιν, μ' ακούς;»

Τίποτα.

Ίσως να έπαθε κάτι. Τούτη η σκέψη τον ανησυχούσε πολύ, για διάφορους λόγους, ένας απ' τους οποίους ήταν το ότι πιθανώς να μην την ξανάβλεπε, ένας άλλος το ότι μπορεί οι Σαραολνιανοί να κατάφερναν να συνάψουν συμμαχία με τον Βασιληά Κάρχοκ.

Επικαλέστηκε τα Πνεύματα, προσπαθώντας ν' ανοίξει την εσωδιαστασιακή θύρα ανάμεσα στον δικό του καθρέφτη κι αυτόν της Σαντέ' ενθιν. Χωρίς, όμως, κανέναν αποτέλεσμα. Το κάτοπτρο της Ζιρκεφιανής έμοιαζε να μην υπάρχει!

Πώς είναι δυνατόν; Πρέπει να έσπασε, ή, κάπως, να έχασε όλες του τις πνευματικές ιδιότητες.

Τι διάλογο συμβαίνει στο Αργκανθικ;

Επιχείρησε να εντοπίσει τη Σαντέ' ενθιν: απλά να δει την εικόνα της μέσα στο κρύσταλλο, για να μάθει πού βρισκόταν. Όμως ήταν πολύ μακριά – πιο μακριά από τους Σαραολνιανούς στα Αργκανθικιανά Όρη –, έξω απ' την εμβέλεια των πνευματικών του δυνάμεων, ακόμα και με τη βοήθεια του καθρέφτη.

Ο Πόνκιμ καταράστηκε και άρχισε να περιφέρεται, ανήσυχος, μέσα στο δωμάτιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14^ο

«Θα επιστρέψω...»

Η Βασίλισσα Αάνθα έπαιρνε το μεσημεριανό της στην μεγάλη τραπεζαρία του παλατιού της Όρφαλχ, μαζί με τον Ναύαρχο Νέρντιν και την σύζυγο και τα παιδιά του Άρχοντα Δούκα Φερχ, ο οποίος είχε φύγει προ πολλού, κατευθυνόμενος στην Χάργκοχ, για να ενισχύσει τον Δούκα Σάλβινρ.

Η Δούκισσα της Όρφαλχ ονομαζόταν Λορτνέκα, και η Βασίλισσα του Ωκεανού είχε χρόνο να την γνωρίσει καλύτερα, τις τελευταίες μέρες, ενώ περίμενε τις ενισχύσεις να έρθουν από το Βασίλειό της. Ήταν η πιο μορφωμένη και πολυδιαβασμένη γυναίκα που είχε συναντήσει ποτέ η Αάνθα. Διέθετε μια μεγάλη, προσωπική βιβλιοθήκη κοντά στα διαμερίσματα αυτής και του συζύγου της, όπου συνέλεγε ό,τι βιβλίο της φαινόταν ενδιαφέρον –και η μονάρχισσα υπέθετε ότι έπρεπε να ήταν κάπου χίλια βιβλία συγκεντρωμένα εκεί! Η Λορτνέκα ήξερε παλιές, ξεχασμένες ιστορίες του Σαραόλν, και, ασφαλώς, την Ιστορία του Βασιλείου απέξω κι ανακατωτά. Μάλιστα, ένα βράδυ, κάθισε κι εξήγησε στην Αάνθα από πού προερχόταν η παλιά έχθρα μεταξύ των Αργκανθικιανών και των Σαραολνιανών.

Πριν από εκατοντάδες χρόνια, λέει, το Άργκανθικ και το Σαραόλν δεν ήταν δύο ξεχωριστά Βασίλεια, παρά ένα, το οποίο άκουγε στο όνομα Σάραθικ. Οι Σαραθικιανοί, ως φιλόδοξοι άνθρωποι, άρχισαν να στέλνουν στρατό στα νησιά νότια, για να καταπολεμήσουν την πειρατεία και να δημιουργήσουν αποικίες (και η Λορτνέκα είπε στην Αάνθα πως αυτοί ήταν που, τελικά, ίδρυσαν το Βασίλειο του Ωκεανού, ή, μάλλον, οι άνθρωποι που είχαν στείλει στις αποικίες). Οι Μαγκραθμέλιοι, όμως, είδαν τις κινήσεις τους σαν ευκαιρία να επιτεθούν, έτσι κατέκτησαν το δυτικό μέρος του Σάραθικ –το τωρινό

Σαραόλν, δηλαδή. Μετά από κάποια χρόνια, ορισμένοι Σαραθικιανοί πήραν πίσω ένα μέρος του δυτικού Σάραθικ, παρά τις αντιρρήσεις των συμπατριωτών τους ότι αυτό αποτελούσε παράτολμη ενέργεια. Οι τελευταίοι, μάλιστα, δυσανεστήθηκαν, όταν οι πρώτοι αρνήθηκαν να τους παραχωρήσουν τις κτήσεις τους, τις οποίες ονόμασαν Νέο Σάραθικ. Και οι κάτοικοι του Νέου Σάραθικ μπορούν να θεωρηθούν πρόγονοι των Σαραολνιανών, εξήγησε η Λορτνέκα στην Αάνθα, γιατί απο δώ και στο εξής άρχισαν οι φιλονικίες ανάμεσα στο Δυτικό και το Ανατολικό Σάραθικ, και το Δυτικό, ύστερα από χρόνια, πήρε το όνομα Σαραόλν, ενώ το Ανατολικό, ακόμα αργότερα, Άργκανθικ. Από τότε, τα δύο Βασίλεια δεν τα πηγαίνουν και τόσο καλά, αν και οι περισσότεροι έχουν, πλέον, λησμονήσει τους αρχικούς λόγους του μίσους τους.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού άκουγε όλα όσα της έλεγε η Δούκισσα με ενδιαφέρον. Ακόμα δε μπορούσε να πιστέψει ότι οι άνθρωποι του Βασιλείου της είχαν μακρινή συγγένεια με τους Σαραολνιανούς. *Επομένως, ίσως, εν τέλει, να ήταν εποικοδομητικό εγώ κι ο Βένγκριλ να ενώσουμε τα Βασίλειά μας*, συμπέρανε – ύστερα, έδωξε, αμέσως, τη σκέψη απ' το νου της. *Μη λες βλακείες, Αάνθα!*

Η Λορτνέκα, όμως, εκτός από ιστορικές γνώσεις, είχε και γνώσεις μαγείας, αν και, όπως παραδεχόταν κι η ίδια, εκείνη δεν ήταν προικισμένοι να μπορεί να επικαλεστεί τα Πνεύματα. Και εξήγησε στην Βασίλισσα του Ωκεανού ότι ο κάθε άνθρωπος γεννιέται με μια συγκεκριμένη ψυχική δύναμη, και ότι οι πιο χαρισματικοί μπορούν, στην αρχή της ζωής τους, να αισθανθούν αύρες γύρω τους, ή τα Πνεύματα, ή να κάνουν μικρά μάγια. Το αν θα εξελιχθούν, βέβαια, σ' αυτό τον τομέα εξαρτάται από το άμα οι ίδιοι θ' αποφασίσουν ν' ακολουθήσουν τον «πνευματικό δρόμο». Και δεν έχουν όλοι τις ίδιες δυνατότητες εξέλιξης· ο καθένας μπορεί να φτάσει ως κάποιο σημείο δύναμης και όχι παραπέρα. Η Λορτνέκα είχε ήδη προσπαθήσει να καταλάβει αν τα παιδιά της διέθεταν πνευματικές δυνάμεις, αλλά, κατά πάσα πιθανότητα, δεν διέθεταν. Και ήταν

φυσικό, άλλωστε, αφού ούτε η ίδια ήταν Ελέγκτρια Πνευμάτων ούτε ο σύζυγός της.

Οι περισσότεροι που ανακάλυπταν πνευματικές δυνάμεις εντός τους, πήγαιναν στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, για να μαθητεύσουν, έλεγε η Δούκισσα στην Βασίλισσα του Ωκεανού, αλλά, άμα τα δικά της παιδιά διέθεταν πνευματικές δυνάμεις, δε θα τ'άφηνε να πάνε στον Πύργο του Φτερού: την κόρη της γιατί είχε ακούσει πως οι γυναίκες δεν πήγαιναν εκεί (όχι πως υπήρχε κάποιος κανόνας γι' αυτό, όμως λεγόταν πως μόνο άντρες κατοικούσαν στον Πύργο, και, εξαιτίας τούτου, καμια γυναίκα δεν ήθελε να κάνει την αρχή), και τον γιο της γιατί φοβόταν ότι δε θα τον ξανάβλεπε –λίγοι που έμπαιναν στον Πύργο έβγαιναν κιόλας· αφιέρωναν τη ζωή τους στην εκμάθηση της «Γνώσης», ό,τι κι αν εννοούσαν μ' αυτό –που, μάλλον, εννοούσαν τη γνώση γενικότερα για τον Κόσμο, υπέθετε η Λορτνέκα.

Και άρχισε να λέει στην Αάνθα πως με τη λέξη «Κόσμος» δεν αναφερόταν μόνο στον Άρμπεναρκ, αλλά και σ' όλα τ' άλλα μυριάδες σύμπαντα που υπήρχαν. Και έδειξε στην Βασίλισσα του Ωκεανού ένα βιβλίο πάνω στο εν λόγω θέμα, το οποίο έφερε τον τίτλο «*Ο Κόσμος και η Απεραντοσύνη του*». Μάλιστα, της είπε πως, αν ήθελε, μπορούσε να του ρίξει και μια ματιά μόνη της, γιατί ήταν τόσα πολλά τα θέματα τα οποία έθιγε, που η Λορτνέκα δεν είχε τη δυνατότητα να τα εξηγήσει πλήρως. Έτσι, η Αάνθα πήρε το «*Ο Κόσμος και η Απεραντοσύνη του*» στο κρεβάτι της, εκείνο το βράδυ. Και, ύστερ' από καμια ώρα, κοιμήθηκε, άθελά της. Ωστόσο, το επόμενο πρωί αποκρίθηκε στην Δούκισσα ότι ήταν πολύ ενδιαφέρον, μα επίσης πολύ μπερδεμένο γι' αυτήν.

Κάποια στιγμή, η Βασίλισσα του Ωκεανού ρώτησε την Λορτνέκα για τα όνειρα και τους ονειρόκοσμους –προσέχοντας, όμως, να μην αποκαλύψει τίποτα για τη σχέση της με τον Βένγκριλ–, και ανακάλυψε πως, επιτέλους, ήξερε κάτι καλύτερα από την Αρχόντισσα της Ορφαλχ! Χάρη στο βιβλίο της Θαλάρια Σόντβορν,

φυσικά, «*Μια Γενική Μελέτη των Πνευμάτων*». Όμως, παρ'όλες τις γνώσεις της για τους ονειρότοπους, η Αάνθα δεν επιχείρησε, ξανά, να εντοπίσει τον Βασιλιά του Σαραόλν μέσα σ'αυτούς –όχι έπειτα από την προηγούμενη, δυσάρεστη εμπειρία της...

Τώρα, καθώς έπαιρναν το μεσημεριανό τους, η Λορτνέκα διηγιόταν στα παιδιά της –ένα κορίτσι δεκατριών κι ένα αγόρι έντεκα χρόνων– μια παλιά Σαραολνιανή ιστορία, την οποία είχε κάπως τροποποιήσει για να την κάνει πιο διασκεδαστική. Η Αάνθα αναρωτήθηκε αν η ίδια ποτέ θα γινόταν μητέρα. Αλλά, έτσι όπως έμπλεκε συνέχεια με τους λάθος άντρες, δεν της φαινόταν και πολύ πιθανό...

Το γεύμα τους διέκοψε ένας στρατιώτης, ο οποίος μπήκε βιαστικά στην τραπεζαρία και υποκλίθηκε, λαχανιασμένος.

«Τι είναι;» ρώτησε η Λορτνέκα, συνοφρυωμένη.

«Δούκισσά μου,» είπε ο άντρας, «μόλις με πληροφόρησαν ότι εθεάθη ένας απέραντος στρατός Μαγκραθμέλιων να έρχεται προς την Όρφαλχ!»

«Πώς!» έκανε η Λορτνέκα, καθώς σηκωνόταν όρθια. «Είσαι σίγουρος;»

«Ναι, Δούκισσά μου. Χωρικοί έχουν συγκεντρωθεί στην πόλη, τρομοκρατημένοι και μιλώντας για τόσους δαιμονανθρώπους που κρύβουν τον ορίζοντα.»

«Μα τον Ωκεανό...» μουρμούρισε η Αάνθα.

Η Λορτνέκα, αμέσως, πρόσταξε μια πολεμίστρια να πάει τα παιδιά της στα δωμάτιά τους.

«Μα, μαμά, θέλω να δω!» διαμαρτυρήθηκε ο γιος της.

«Θα δεις απ'το παράθυρό σου,» αποκρίθηκε η Λορτνέκα. «Μην τους αφήσεις απ'τα μάτια σου,» τόνισε στην πολεμίστρια.

«Μάλιστα, Δούκισσά μου,» έκλινε το κεφάλι εκείνη. Πήρε τα παιδιά και έφυγε.

«Θα πάω στα τείχη, Βασίλισσά μου,» είπε η Λορτνέκα στην Αάνθα.

«Θα έρθω μαζί σου,» αποκρίθηκε η Μονάρχισσα του Ωκεανού.

Το βλέμμα του Νέρντιν ούρλιαζε ότι ο Ναύαρχος δεν ενέκρινε την απόφασή της, μα εκείνη τον αγνόησε.

«Δεν έχουν ακόμα φανεί, Δούκισσά μου,» είπε ο στρατιώτης που είχε φέρει τα νέα.

«Δεν πειράζει. Θέλω να είμαι εκεί, όταν έρθουν,» δήλωσε η Λορτνέκα.

Δεν πέρασε πολύ ώρα, και η Βασίλισσα του Ωκεανού και η Δούκισσα της Όρφαλχ στέκονταν στις επάλλξεις των τειχών της πόλης. Η πρώτη ήταν ντυμένη με την κοραλλένια αρματωσιά της, ενώ βαστούσε μια ασπίδα στο αριστερό χέρι κι ένα κοντάρι στο δεξί· στην μασκάλη είχε το κράνος της, αφήνοντας τα μακριά, πορφυρά μαλλιά της να κυματίζουν στον άνεμο. Η Λορτνέκα φορούσε έναν φολιδωτό θώρακα –ο οποίος φανερά τη βάραινε, καθότι δεν ήταν συνηθισμένη στον εξοπλισμό μάχης–, ύστερα από την επιμονή του Στρατηγού της, Βάνκαρ.

Οι δύο γυναίκες μπορούσαν να δουν σκόνη στον ορίζοντα, και, σιγά-σιγά, το φουσάτο των δαιμόνων άρχισε να παρουσιάζεται, μέσα από την θολούρα. Αλλά στην εμπροσθοφυλακή του δεν βάδιζαν Μαγκραθμέλιοι, παρά άνθρωποι (!), οι οποίοι περιστοιχίζαν μια έφιππη πολεμίστρια, ντυμένη με μαύρη, αρθρωτή πανοπλία και κλειστό κράνος. Πλάι της κυμάτιζε μια σημαία με το Μάτι του Σαραόλν κεντημένο επάνω.

Αυτοί οι καταραμένοι έρχονται από την Μάρβαθ, ο Ωκεανός να τους πνίξει, συλλογίστηκε η Αάνθα. Και εκείνη κι η Λορτνέκα περίμεναν το στράτευμα να ζυγώσει, κινούμενο σαν ατελείωτο φίδι. Κάπου εκατό χιλιάδες, τους υπολόγιζε η Βασίλισσα του Ωκεανού. *Θα μας συνθλίψουν,* συμπέρανε.

Γύρω της, η ένταση είχε απλωθεί σ'όλους τους πολεμιστές που στέκονταν στα τείχη. Είχαν οπλίσει τις βαλλίστρες τους, κρατούσαν τα τόξα τους τεντωμένα, προετοιμάζαν καυτό λάδι, έβαζαν βαρέλια γεμάτα πίσσα, ξύλα, ξερά χόρτα, και άλλα εύφλεκτα υλικά στα χέρια των δύο μικρών καταπελτών που υπήρχαν σ'αυτή τη μεριά της

Όρφαλχ, και βαστούσαν δαυλούς από πάνω τους, σε ετοιμότητα να τ'ανάψουν.

Δε μπορεί να επιτεθούν αμέσως, συλλογίστηκε η Αάνθα. Πρέπει να μιλήσουν πρώτα...

Το ατελείωτο φουσάτο σταμάτησε στα εκατό μέτρα απόσταση από τα τείχη, και τώρα η Βασίλισσα του Ωκεανού παρατήρησε και μία άλλη σημαία, πίσω από κείνη του Ματιού του Σαραόλν, μία που δεν κυμάτιζε πλάι στην πολεμίστρια με την μαύρη πανοπλία, μα πλάι σε έναν δαιμονάνθρωπο. Επάνω της ήταν κεντημένο ένα μαύρο ξίφος, περιστοιχισμένο συμμετρικά από τέσσερα μαύρα άστρα. Το έμβλημα της Βόρειας Μάγκραθμελ της Βόρειας Γης.

Η γυναίκα με την μελανή πανοπλία, που έμοιαζε για αρχηγός τούτου του στρατεύματος, πλησίασε περισσότερο, περιτριγυρισμένη από πενήντα καβαλάρηδες –ανθρώπους. Έβγαλε, με τα δύο χέρια, το κράνος της και έκανε πέρα-δώθε το κεφάλι, για να ξεμπλέξει την μακριά, κόκκινή της χαιτή.

«Είμαι η Νερενία,» φώναξε, «Στρατάρχισσα του Σαραόλν! Ανοίξτε τις πύλες της Όρφαλχ για το στρατό μου.»

Η Λορτνέκα κοίταξε, αβέβαιη, προς το μέρος της Αάνθα, γιατί δεν ήταν συνηθισμένη στο να παίρνει τέτοιου είδους αποφάσεις. Ο σύζυγός της πάντα τακτοποιούσε αυτά τα ζητήματα –και, φυσικά, κάτι παρόμοιο με τούτο δεν είχε ποτέ προκύψει. Η Δούκισσα αισθανόταν αμήχανη· δεν ήθελε να κάνει κανένα μεγάλο λάθος...

«Θα επιτρέψεις σ'ένα φουσάτο Μαγκραθμέλιων να μπει;» απόρησε η Βασίλισσα του Ωκεανού, κοιτώντας την μπερδεμένη έκφραση στο πρόσωπο της Λορτνέκα.

«Μα... είναι τόσοι πολλοί, Βασίλισσά μου...» αποκρίθηκε εκείνη. «Τι πρέπει, τώρα, να κάνω;»

Η Αάνθα στράφηκε στη Νερενία, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Λες πως είσαι Στρατάρχισσα του Σαραόλν, αλλά εγώ βλέπω περισσότερους Μαγκραθμέλιους μαζί σου, παρά Σαραολνιανούς!»

Και, τότε, φωνές ακούστηκαν απ'τα τείχη της Όρφαλχ: «Ναι! Τι θέλουν οι καταραμένοι δαιμονάνθρωποι εδώ; – Μακριά οι δαίμονες απ'την πόλη μας! – Για τη δόξα του Βασιλείου!»

Η Νερενία στένεψε, οργισμένη, τα μάτια της. «Και ποια είσαι συ που μιλάς; Πού είναι ο Δούκας Φερχ;» απαίτησε.

«Ο Δούκας Φερχ δεν είναι εδώ,» δήλωσε η Αάνθα. «Και εγώ είμαι η Αάνθα, Βασίλισσα του Ωκεανού.»

Η απάντησή της φάνηκε να εξέπληξε την Νερενία. Σίγουρα, δεν περίμενε να βρει εδώ την Βασίλισσα του Ωκεανού. Ωστόσο, μίλησε σταθερά: «Βρίσκεσαι σε λάθος βασίλειο, Βασίλισσά μου. Δε νομίζω πως έχεις το δικαίωμα να παίρνεις αποφασίσεις στο Σαραόλν! Μόνο ο Βασιληάς Πόνκιμ έχει αυτό το δικαίωμα! Και προστάζει η Όρφαλχ να ανοίξει τις πύλες της για το στρατό μου.»

«Χα-χα-χα-χα!...» γέλασε η Αάνθα. «Στρατάρχισσα Νερενία! Πώς είναι δυνατόν να πιστεύεις ότι έστω και ένας Σαραολνιανός θα δεχτεί ποτέ ν'ανοίξει τις πύλες της πόλης του μπροστά σε ένα φουσατό εκατό χιλιάδων δαιμονανθρώπων;»

Ζητωκραυγές ακολούθησαν τα λόγια της.

«Έξω οι δαίμονες απ'το Βασίλειο!»

«Για την Όρφαλχ!»

«Για το Σαραόλν!»

«Για τον Βασιληά Βέγκκριλ!»

«Θα κάψουμε τον Πόνκιμ και τη σημαία του!»

Και, μάλιστα, η Αάνθα νόμισε πως άκουσε και μερικούς να φωνάζουν: «Για τη Βασίλισσα Αάνθα! – Για τη Βασίλισσα Αάνθα!»

Οι Σαραολνιανοί ήταν, σίγουρα, δυναμικός κι ενθουσιώδης λαός, συμπεράνε η Μονάρχισσα του Ωκεανού, υπομειδώντας.

Η Νερενία άφησε την οχλοβοή να τελειώσει, και μίλησε: «Θα περιμένω ως την αυγή να σας περάσει το μεθύσι –και τότε, θα έρθω ξανά να λάβω μια ευρηή απάντηση.»

Ἔστρεψε τ'άλογό της ἀπ'την ἄλλη καὶ κάλπασε πρὸς τὸ φουσάτο τῶν Μαγκραθμέλιων. Οἱ ἀνθρώπινοι πολεμιστὲς τῆς τὴν ἀκολούθησαν.

** ** *

«Βασίλισσά μου...» εἶπε ἡ Λορτνέκα, στρεφόμενη στὴν Αἶνθα πλάι τῆς. «Τι με συμβουλευέτε νὰ κάνω; Θὰ μπορέσει ἡ πόλη ν'αντέξει στα χτυπήματα ἐνὸς τόσο μεγάλου στρατοῦ;» Ἡ Δούκισσα τῆς Ὀρφαλχ μπορεῖ νὰ ἤξερε πολλὰ, ὅμως εἶχε ελάχιστες γνώσεις γιὰ πολιορκίες καὶ γιὰ μάχες, γενικότερα.

«Σίγουρα ὄχι,» ἀπάντησε ἡ Αἶνθα, ἀτενίζοντας τὴν Στρατάρχισσα Νερενία νὰ πηγαίνει στὸ δαιμονικὸ τῆς φουσάτο καὶ νὰ προστάζει τοὺς Μαγκραθμέλιους νὰ κατασκοπῶσουν.

Ἡ ἀπόκρισή τῆς δὲν ἐνθάρρυνε διόλου τὴν Λορτνέκα. «Τότε, πρέπει νὰ παραδοθούμε, σωστά;»

«Ὀχι ἀπαραίτητα,» εἶπε ἡ Αἶνθα, καὶ ἓνα στραβό, λυκίσιο μειδίαμα χάραξε τὸ τέλειο πρόσωπό τῆς.

«Τι ἐννοεῖτε, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ἡ Λορτνέκα. «Ἐχετε κάποιο σχέδιο;»

«Ναι. Μα αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι γιὰ νὰ τα συζητάμε στὶς ἐπάλξεις, Δούκισσά μου. Πάμε στὸ παλάτι;»

«Ὅπως ἐπιθυμεῖτε, Μεγαλειοτάτη.» Ἡ Λορτνέκα ἄρχισε νὰ κατεβαίνει μιὰ πέτρινη σκάλα, ἐνῶ οἱ πολεμιστὲς τῆς Ὀρφαλχ ἔκαναν χώρο γι'αυτήν.

Ἡ Αἶνθα τὴν ἀκολούθησε, καὶ ὁ Νέρντιν ἀκολούθησε τὴν Αἶνθα, ψιθυρίζοντάς τῆς: «Ελπίζω νὰ μὴν πρόκειται γιὰ κάτι παράτολμο, Μεγαλειοτάτη. Θυμηθεῖτε ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι δικό σας Βασίλειο!»

«Ξέρω τὴ δουλειά μου!» ἀποκρίθηκε, ἀπότομα, ἐκείνη.

Ὁ Νέρντιν ἀναρωτήθηκε σὲ ποια ἀκριβῶς δουλειά ἀναφερόταν. Τώρα τελευταία, ἡ Βασίλισσα τοῦ Ωκεανοῦ δρῶσε πολὺ παρορμητικά.

Καθώς διέσχιζαν τους δρόμους, παρατήρησαν πως παντού οι στρατιώτες και οι πολίτες της Όρφαλχ ήταν αναστατωμένοι. Ακόμα πιο αναστατωμένοι ήταν οι πλανόδιοι έμποροι και οι περαστικοί, που έτυχε να βρίσκονται εδώ τούτη την σκοτεινή μέρα.

Φτάνοντας στο παλάτι, κάθισαν στην τραπεζαρία, όπου δεν είχαν τελειώσει το φαγητό τους. Η Δούκισσα έμοιαζε κατεστραμμένη, έτοιμη να λιποθυμήσει. Η Αάνθα μπορούσε να καταλάβει πώς έπρεπε να αισθάνεται, όμως δεν είχαν χρόνο για τέτοια· συγκεκριμένα, ο χρόνος τους ήταν περιορισμένος μέχρι την αυγή, οπότε η Βασίλισσα του Ωκεανού ήταν βέβαιη πως η Στρατάρχισσα Νερενία θα επιτιθόταν.

«Τι θα έλεγες να κάνεις μια επίσκεψη στην Θέρληχ, Λορτνέκα;»

Η Δούκισσα της Όρφαλχ βλεφάρισε. «Πώς είπατε, Βασίλισσά μου;...»

«Προτείνω να πάμε άπαντες –και εννοώ όλοι οι άνθρωποι που βρίσκονται, τούτη τη στιγμή, στην πόλη σου– στο Βασίλειό μου,» εξήγησε η Αάνθα.

«Και η Όρφαλχ;» ρώτησε η Λορτνέκα.

«Δυστυχώς, δε νομίζω πως μπορούμε να την σώσουμε απ'τα χέρια της Στρατάρχισσας Νερενία και των δαιμονοανθρώπων της,» είπε η Αάνθα.

Η Λορτνέκα κατέβασε το βλέμμα, έχοντας πάρει μια θλιμμένη όψη. «Έχετε δίκιο, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε. «Εδώ δεν έχουμε πάνω από πεντακόσιους υπερασπιστές. Ο Φερχ πήρε τους περισσότερους μαζί του, για να κατευθυνθεί στην Χάργκοχ.»

«Δεν περίμενε κάτι τέτοιο...»

«Ναι, το ξέρω. Είναι, όμως, τα πλοία μας αρκετά, για να πάρουμε όλους τους πολίτες δια νυκτός;»

«Η *Κυρά της Θάλασσας* είναι διαθέσιμη, αλλά, δυστυχώς, γεμάτη με τους δικούς μου πολεμιστές,» είπε η Αάνθα. «Συνεπώς, θα– Κατ'αρχήν, πόσα πολεμικά πλοία διαθέτει η Όρφαλχ;»

«Είκοσι φρεγάτες.»

«Ωραία.» Η Βασίλισσα του Ωκεανού φαινόταν ικανοποιημένη απ' αυτό που άκουγε. «Οπότε, μ' αυτές μπορούμε να πάρουμε κάπου τέσσερις χιλιάδες ανθρώπους.»

Η Λορτνέκα κατένευσε. «Όμως στην Όρφαλχ κατοικούν κάπου δέκα-τέσσερις χιλιάδες.» Ξανά, απελπισία πλημμύρισε την όψη της.

Η Αάνθα ξεφύσησε. Οντως, η Όρφαλχ ήταν μεγάλο λιμάνι. Μία λύση υπήρχε. «Θα υποχρεώσετε τους εμπόρους να γεμίσουν τα πλοία τους μ' επιβάτες –και θα τους πληρώσετε όσο χρειαστεί.»

«Πόσοι έμποροι, όμως, βρίσκονται, επί του παρόντος, στην πόλη;» έθεσε το ερώτημα η Λορτνέκα.

«Δε μένει παρά να μάθουμε.»

Η Αάνθα σηκώθηκε όρθια και φώναξε έναν Ωκεάνιο πολεμιστή.

** ** *

«Εκατόν-είκοσι-τρεις έμποροι βρίσκονται στο λιμάνι, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Λιμενάρχη, Μεγαλειοτάτη,» ανέφερε ο πολεμιστής, όταν επέστρεψε, μετά από μιάμιση ώρα.

Η Αάνθα, που καθόταν ακόμα στην τραπεζαρία, μαζί με τον Νέρντιν και την Λορτνέκα, μην έχοντας βγάλει την κοραλλένια της αρματωσιά, συνοφρυώθηκε, σκεπτική. *Εκατόν-είκοσι-τρια σκαριά... Δηλαδή, αρκετά για να μεταφέρουν όλους τους υπόλοιπους πολίτες.*

«Δούκισσά μου,» είπε η Βασίλισσα του Ωκεανού, «δώσε διαταγή πως υποχρεούνται άπαντες οι έμποροι να γεμίσουν τα σκάφη τους με κόσμο –και θα πληρωθούν γι' αυτό. Επίσης, πρέπει να βγουν μερικές ομάδες στρατιωτών για να συγκεντρώσουν τους πολίτες, ώστε να μην επικρατήσει πανικός.»

Η Λορτνέκα κατένευσε. Στράφηκε σ' έναν πολεμιστή της Όρφαλχ, λέγοντας: «Άκουσες τη Βασίλισσα. Μετέφερε τις διαταγές της σα να ήταν δικές μου.»

** ** *

«Παράξενη φάρα είστε εσείς οι άνθρωποι,» είπε ο Πρίγκιπας Σαγκμέρεγκοθ στην Νερενία, ενώ καθόταν σε μια καρέκλα, μέσα στη σκηνή της.

«Το άγνωστο πάντοτε είναι παράξενο, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε, διπλωματικά, η Στρατάρχισσα του Σαραόλν. «Όπως εμείς δεν γνωρίζουμε και τόσο καλά τις συνήθειές σας, έτσι κι εσείς δεν γνωρίζετε καλά τις δικές μας συνήθειες.»

«Μα δεν είναι τελείως ανόητο να αρνούνται να παραδοθούν, όταν είναι φανερό πως δεν μπορούν να μας αντιμετωπίσουν; Σίγουρα, είμαστε δέκα φορές περισσότεροι απ' αυτούς!»

«Λίγα βάζεις, Πρίγκιπά μου,» μειδίασε, λεπτά, η Νερενία. «Μάλλον, εκατό φορές περισσότεροι απ' αυτούς είμαστε. Γιατί, αν κατάλαβα καλά, ο Δούκας Φερχ πρέπει να πηγαίνει στην Χάργκοχ, οπότε θα έχει πάρει το μεγαλύτερο μέρος του στρατού μαζί του. Εκείνο, όμως, που δεν καταλαβαίνω είναι τι κάνει η Βασίλισσα του Ωκεανού εδώ!»

«Πράγματι περίεργο, Στρατάρχισσα,» συμφώνησε ο Σαγκμέρεγκοθ, νεύοντας καταφατικά. «Μήπως, παρεμπιπτόντως, έχεις λίγο από κείνο το κρασί;»

Η Νερενία μειδίασε. Στην Μάγκραθμελ το κρασί ήταν σπάνιο, και οι δαιμονάνθρωποι το θεωρούσαν ως κάτι θεσπέσιο. «Ασφαλώς, Πρίγκιπά μου,» αποκρίθηκε. Σηκώθηκε όρθια, προχώρησε ως ένα τραπεζάκι, και γέμισε δυο ψηλόλιγνα ποτήρια από ένα μπουκάλι. Ύστερα, κάθισε, πάλι, αντίκρυ του Σαγκμέρεγκοθ, ο οποίος ήταν ο μόνος δαιμονάνθρωπος που η Νερενία έβρισκε ελκυστικό. Ωστόσο, εκείνος δεν έμοιαζε να την βρίσκει ελκυστική. Γενικότερα, οι Μαγκραθμέλιοι δεν καταδέχονταν να στραφούν ερωτικά προς έναν «άνθρωπο», τους οποίους, άλλωστε, θεωρούσαν ως κατώτερη φυλή, σε σχέση με τη δική τους. Ίσως και να είχαν δίκιο, σκέφτηκε η Νερενία –εξάλλου, οι άνθρωποι ήταν που δεν καταλάβαιναν τα

επιτεύγματα και τη γλώσσα των Μαγκραθμέλιων, όχι τ'αντίστροφο-, ωστόσο είχε μια ιδιαίτερη συμπάθεια για το είδος της...

Κάμποσες φορές, μέχρι να φτάσουν στην Όρφαλχ, είχε περάσει απ'το νου της να μεθύσει τον Σαγκμέρεγκοθ με κρασί και να τον ρίξει στο στρώμα της, όμως πάντα δίσταζε, γιατί τα βράδια τη στοιχείωναν τα *όνειρα*, για τα οποία δεν ήθελε κανείς να γνωρίζει – και σίγουρα όχι ο Μαγκραθμέλιος Πρίγκιπας.

Μειδίασε, βλέποντας τον Σαγκμέρεγκοθ να πίνει ιεροτελεστικά το κρασί του. Θυμόταν που, παλιότερα, συναγωνιζόταν την Ερία στους άντρες, η οποία πάντα θύμωνε, όταν τη νικούσε, γιατί εκείνη ήταν Διοικήτρια του δεύτερου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*, ενώ η Νερενία μια απλή πολεμίστρια. Λες κι αυτό είχε μεγάλη σημασία! *Όποιος έχει μάτια βλέπει*. Αναρωτιόταν τι θα έλεγε τώρα η Ερία, αν μάθαινε πως φιλοξενούσε στη σκηνή της έναν πρίγκιπα, και άμα ήθελε, θα κοιμόταν και μαζί του. Αλλά, βέβαια, η Νερενία δεν είχε καμια επιθυμία να κάνει κάτι τέτοιο· τουλάχιστον, όχι έτσι όπως ήταν τα πράγματα. Όμως, άμα ήταν εδώ η Ερία, μπορεί και να το έκανε, απλά για να την πικάρει! Βέβαια, η Ερία δεν βρισκόταν εδώ, ούτε προβλεπόταν να παρουσιαστεί· μάλλον, ήταν νεκρή, ύστερα από την αποστολή της στα δυτικά νερά του Ωκεανού.

«Ωραίο το κρασί, Πρίγκιπά μου;»

«Στρατάρχισσα Νερενία, ό,τι είναι σπάνιο στη χώρα σου είναι και ωραίο,» αποκρίθηκε, με φιλοσοφική διάθεση, ο Σαγκμέρεγκοθ. «Τέλος πάντων. Αν δεν παραδοθούν με την αυγή, τι θα κάνουμε;»

«Θα επιθεθούμε,» είπε, κατηγορηματικά, η Νερενία. «Αλλά, προσοχή, δε θέλω κανέναν να πάθει κακό –ή, τουλάχιστον, όσο το δυνατόν λιγότεροι. Απλά, θα μπορούμε στην πόλη· τίποτ'άλλο. Ούτε θα την κάψουμε, ούτε θα τη λεηλατήσουμε. Κατανοητό;»

«Ασφαλώς, Στρατάρχισσα,» ένευσε ο Σαγκμέρεγκοθ. Όμως δεν έμοιαζε με απάντηση ενός κατώτερου προς τον ανώτερό του· έμοιαζε περισσότερο με συμφωνία μεταξύ δύο ισόβαθμων.

«Και, μετά, θα προετοιμαστούμε για τον ερχομό των υπόλοιπων στρατών: του Δουκάτου Σάνβεκ, του Δουκάτου Γκέχβιν, και του Δουκάτου Ντρίνθεκ. Θα τους δώσουμε την επιλογή να υποταχθούν σε μας, και, αν δεν έχουν αρκετή σύνεση ώστε να το πράξουν, θα τους καταστρέψουμε.»

«Στρατάρχισσα Νερενία!» ακούστηκε μια αντρική φωνή έξω απ' τη σκηνή. «Ελάτε, γρήγορα!»

Τι είναι; συλλογίστηκε η Νερενία, καθώς σηκωνόταν όρθια και έβγαινε απ' το κατάλυμά της. Ήταν ντυμένη με μια πράσινη τουνίκα, μαύρο παντελόνι, και μπότες – δηλαδή, καθόλου έτοιμη για μάχη.

«Κάτι συμβαίνει,» είπε ο φρουρός της σκηνής της, δείχνοντας την Όρφαλχ.

Η Νερενία, αρχικά, δεν έβλεπε να συμβαίνει τίποτα. Ύστερα, όμως, άκουσε φωνές να έρχονται πίσω απ' τα ψηλά τείχη, σαν πολύς κόσμος να είχε συγκεντρωθεί, για κάποιο λόγο. Μα, σίγουρα, δε μπορεί να είχαν τόσους πολλούς μαχητές...

«Στρατάρχισσα!» φώναξε μια δαιμονογυναίκα. «Εδώ! Ελάτε εδώ, να δείτε!» Η Μαγκραθμέλια, που μιλούσε σπαστά την λαλιά των ανθρώπων, στεκόταν πάνω σε έναν πρόσφατα κατασκευασμένο, ξύλινο πυργίσκο, βαστώντας ένα τεχνολογικό τηλεσκόπιο μπροστά στο δεξί της μάτι.

Η Νερενία ανέβηκε στην κορυφή του πυργίσκου, μέσω μιας ανεμόσκαλας. Η δαιμονογυναίκα τής έδωσε το τηλεσκόπιο, και η Στρατάρχισσα κοίταξε. Πίσω από τα τείχη της Όρφαλχ, αντίκρισε συγκεντρωμένα πλήθη, τα οποία καθοδηγούσαν Σαραολνιανοί πολεμιστές – και όχι μόνο: ανάμεσά τους, η Νερενία μπορούσε να δει και πολλούς άντρες και γυναίκες ντυμένους με κοραλλένιες αρματωσιές και κράνη – στρατιώτες του Ωκεανού. Η καταραμένη Αάνθα!

«Απο δώ κανονίζετε την απόσταση, Στρατάρχισσα,» είπε η δαιμονογυναίκα, βάζοντας το χέρι της Νερενία πάνω σ' ένα σημείο του τηλεσκοπίου το οποίο περιστρεφόταν.

Εκείνη το έστριψε προς τα αριστερά και, ξαφνικά, βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με έναν Ωκεάνιο πολεμιστή. *Το παράκανα*, σκέφτηκε, και ρύθμισε, πάλι, το τηλεσκόπιο στην προηγούμενή του θέση.

Έπειτα, κοίταξε προς το λιμάνι, γιατί υποψιαζόταν τι είχε στο μυαλό της η Βασίλισσα του Ωκεανού. Και, πράγματι, είδε κόσμο να μπαίνει στα καράβια που βρίσκονταν συγκεντρωμένα εκεί, είτε αυτά ήταν πολεμικά είτε εμπορικά.

Δε θα σ' αφήσω, Αάνθα. Δε θα σ' αφήσω να γλιτώσεις τόσο εύκολα, συλλογίστηκε η Νερενία, νιώθοντας το αίμα να σφυροκοπεί τα μηλίγγια της. *Κανείς δεν παίζει μαζί μου!* Δεν τους είχε δώσει χρόνο για να την κοπανήσουν! Τους είχε δώσει χρόνο για ν' αποφασίσουν να *παραδοθούν!*

Κατέβασε το τηλεσκόπιο από εμπρός της, καθώς το μεσημέρι είχε περάσει και –καθότι Χειμώνας– τα χρώματα του ουρανού είχαν αρχίσει από τώρα να σκουραίνουν. «Στα όπλα!» φώναξε. «Επίθεση!»

** ** *

Οι Μαγκραθμέλιοι εφόρμησαν, δώδεκα στο σύνολο, βαστώντας ένα μακρύ ξύλο ανάμεσά τους, το εμπρόσθιο μέρος του οποίου στόλιζε ένα φλεγόμενο κεφάλι δαίμονα. Κατευθύνονταν προς την βόρεια πύλη της Όρφαλχ, ενώ χιλιάδες βέλη βάλλονταν από τους συντρόφους τους καταπάνω στους υπερασπιστές της πόλης, ώστε να καλύπτουν την έφοδό τους. Παρ' όλ' αυτά, οι Σαραολνιανοί εκτόξευσαν δύο βαρέλια προς τη μεριά των δαιμονανθρώπων με τον πολιορκητικό κριό (τον οποίο οι άνθρωποι ονόμαζαν «δαιμονοκέφαλο»)· δύο βαρέλια γεμάτα πίσσα, ξερόχορτα, ξύλα, και άχυρα, τα οποία φλέγονταν. Και, όταν έπεσαν στο έδαφος, έκαναν μεγάλες εκρήξεις, κομματιάζοντας τους επιτιθέμενους και αχρηστεύοντας το όπλο τους.

Η Στρατάρχισσα Νερενία, έχοντας, πλέον, ντυθεί με την μαύρη της αρματωσιά, έστρεψε την αιχμή της ρομφαίας της προς την Όρφαλχ. «Κατακλύστε τα τείχη!» Ήξερε πως οι αμυνόμενοι δε θα μπορούσαν να σταματήσουν τους εκατονταπλάσιους σε αριθμό δαιμονανθρώπους της.

Ένας Ωκεάνιος πολεμιστής έτρεξε προς το λιμάνι, αναζητώντας την Βασίλισσά του, καθώς προσπαθούσε να περάσει μέσα απ'τα συγκεντρωμένα πλήθη. Την βρήκε πάνω στην πλώρη της *Κυράς της Θάλασσας*, της βασιλικής γαλέρας. Ήταν ντυμένη με κοραλλένια πανοπλία και βαστούσε κοντάρι, καθώς ένας πορφυρός μανδύας ανέμιζε πίσω της. Στα δεξιά της στεκόταν ο Ναύαρχος Νέρντιν, με τα χέρια σταυρωμένα στο στέρνο, και στ'αριστερά της η Δούκισσα Λορτνέκα, φορώντας μια σκούρα-μπλε κάπα και κρατώντας ένα γυμνολέπιδο ξίφος.

«Μεγαλειοτάτη!» φώναξε ο στρατιώτης. «Μεγαλειοτάτη!»

Η Αάνθα στράφηκε στο μέρος του, για να τον αντικρίσει. «Τι είναι;» Μπορούσε να καταλάβει, από την έκφραση του προσώπου του, ότι κάτι άσχημο συνέβαινε ή είχε συμβεί.

«Οι Μαγκραθμέλιοι, Μεγαλειοτάτη! Επιτίθενται! Επιχείρησαν να σπάσουν την πύλη μ'έναν φλεγόμενο πολιορκητικό κριό –τους αποτρέψαμε. Τώρα, όμως, κατακλύζουν τα τείχη –έρχονται κατά χιλιάδες!»

«Μη μείνετε να υπερασπιστείτε τα τείχη,» πρόσταξε η Αάνθα. «Φέρτε τον κόσμο εδώ, στα σκάφη! Γρήγορα! Και χτυπήστε τους Μαγκραθμέλιους στους δρόμους της πόλης· είναι στενοί, και δε θα μπορούν να χρησιμοποιήσουν αποτελεσματικά τον μεγάλο τους αριθμό εναντίον σας.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε ο πολεμιστής, και έτρεξε να μεταφέρει τις διαταγές της –αυτός και άλλοι τέσσερις που βρίσκονταν εκεί κοντά.

«Θα τους κατασφαγιάσουν...!» έκανε, τρομοκρατημένη, η Λορτνέκα, καθώς κοιτούσε το λαό της στις αποβάθρες.

«Όχι αν μπορέσω να το αποτρέψω,» αποκρίθηκε η Αάνθα. Φόρεσε το κράνος της και πήρε την κοραλλένια της ασπίδα από κάτω.

«Τι πάτε να κάνετε, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Νέρντιν, στενεύοντας τα μάτια του τρομαχτικού, μισοκαμένου του προσώπου.

«Να σκοτώσω την Στρατάρχισσα Νερενία, αν τη βρω,» απάντησε η Αάνθα, και κατέβηκε απ' την *Κυρά της Θάλασσας*, μέσω της ξύλινης ράμπας του πλοίου.

«Όχι!» Ο Νέρντιν, που κι αυτός ήταν ντυμένος με κοραλλένια αρματωσιά, τράβηξε, απότομα, το γιαταγάνι του και την ακολούθησε, αρπάζοντάς την απ' το μπράτσο. «Όχι!»

Η Αάνθα στράφηκε στο μέρος του· τα πράσινα, βασιλικά της μάτια πετούσαν φωτιές. «Τι κάνεις εκεί, Ναύαρχε;»

«Θα πάω εγώ,» δήλωσε, σταθερά, ο Νέρντιν. «Δεν αρμόζει στην Βασίλισσα του Ωκεανού να ριγοκινδυνεύει έτσι τη ζωή της.»

«Η μητέρα μου το έκανε,» αντιγύρισε η Αάνθα, συνεχίζοντας να τον ατενίζει επίμονα, περιμένοντας να την ελευθερώσει.

«Γιαυτό δεν είναι σήμερα μαζί μας,» αποκρίθηκε ο Νέρντιν, «ούτε ο πατέρας σου.» Ένα δάκρυ έτρεξε πάνω στο καμένο του μάγουλο. «Όμως εσύ δεν θα πεθάνεις σε τούτη τη μάχη, Αάνθα. Το ορκίζομαι!» Την άφησε, και έφυγε με γοργά βήματα, προστάζοντας Ωκεάνιους πολεμιστές να τον ακολουθήσουν.

Ήταν η πρώτη φορά που της είχε μιλήσει έτσι, ευθέως, στον ενικό, και δίχως «Βασίλισσά μου» ή «Μεγαλειοτάτη». Το γεγονός άφησε την Αάνθα άφωνη για μερικές στιγμές. Στράφηκε στην *Κυρά της Θάλασσας* και ανέβηκε, πάλι, στο κατάστρωμά της.

** ** *

«Τώρα –ρίξτε την πύλη!» κραύγασε η Νερενία, βλέποντας τους Μαγκραθμέλιους να βρίσκονται πάνω στα τείχη και να κατακλύζουν τους υπερασπιστές της πόλης με τον αριθμό τους.

Μια ντουζίνα δαιμονάνθρωποι σήκωσαν ένα δαιμονοκέφαλο και όρμησαν προς την Όρφαλχ. Η φλεγόμενη διαβολική κεφαλή κοπάνησε επάνω στην πύλη και εξερράγη, κομματιάζοντάς την και τραυματίζοντας, ελαφρά, μερικούς Μαγκραθμέλιους. Προτού, όμως, διαλυθεί ο καπνός, οι υπόλοιποι όρμησαν μέσα στην πόλη, ενώ η νύχτα έπεφτε στον Άρμπεναρκ.

Τεχνολογικές λάμπες άναψαν, φωτίζοντας τους στενούς δρόμους, που έμοιαζαν με λαβύρινθο –έναν επικίνδυνο, θανατηφόρο λαβύρινθο, καθώς Ωκεάνιοι πολεμιστές πετάγονταν, αναπάντεχα, από κάθε στροφή, μπήγοντας κοντάρια μέσα στα σώματα των δαιμονανθρώπων. Αλλά οι εχθροί τους υπεραριθμούσαν, και ήξεραν πολύ καλά ότι δε μπορούσαν να νικήσουν τούτη τη μάχη. Ωστόσο, μπορούσαν να τους καθυστερήσουν αρκετά, ώστε να γλιτώσουν όσο το δυνατόν περισσότεροι άνθρωποι της Όρφαλχ.

«Ανάθεμα αυτούς τους Πνευματοχτυπημένους στενούς δρόμους!» γρύλισε η Νερενία, βαστώντας δίλαβα την ρομφαία της. «Κάψτε την καταραμένη πόλη! Κάψτε την!»

Ο Σαγκμέρεγκοθ γέλασε. «Νόμιζα ότι δεν ήθελες να προκαλέσουμε καμία καταστροφή, Στρατάρχισσα...»

«Αυτό ήταν πριν αλλάξω γνώμη!» αποκρίθηκε η Νερενία, μέσα από σφιγμένα δόντια, και απομακρύνθηκε από κοντά του, περιστοιχισμένη από τους ανθρώπινους στρατιώτες της.

Ο Σαγκμέρεγκοθ κούνησε το κεφάλι, καθώς την έβλεπε να φεύγει. Πόσο εύκολα *άλλαξαν γνώμη* αυτοί οι άνθρωποι... Δεν ήταν καθόλου παράξενο που ο πολιτισμός τους βρισκόταν σε τόσο χαμηλότερο επίπεδο απ' αυτό των Μαγκραθμέλιων.

Είδε ένα χίτριο να παίρνει φωτιά πλάι του, μα δεν άκουσε κραυγές πόνου· κανείς δεν πρέπει να ήταν μέσα.

Κρατώντας το ενισχυμένο με ηλεκτρίτη σπαθί του στο δεξί χέρι και την ατσαλένια του ασπίδα στο αριστερό, προχώρησε –και αισθάνθηκε κάτι να του διαπερνά την αρματωσιά και να μπήγεται στη ράχη του!

«Ααααργκχ!...» κραύγασε ο Πρίγκιπας της Βόρειας Μάγκραθμελ, και έπεσε στα γόνατα. Το κορμί του είχε αρχίσει να τραντάζεται από σπασμούς, καθώς ενέργεια το διαπερνούσε. Κεντρί θανάτου ήταν αυτό που τον είχε χτυπήσει. Και κεντριά θανάτου χρησιμοποιούσαν μονάχα οι Μαγκραθμέλιοι.

Κάποιος με θέλει νεκρό, συμπέρανε ο Σαγκμέρεγκοθ, βρισκόμενος στα τέσσερα και αγκομαχώντας. *Κάποιος δικός μου με θέλει νεκρό...*

«Αααννχχ!...»

Τώρα, κάτι είχε μπηχτεί στα δεξιά του πλευρά. Έστρεψε με δυσκολία το βλέμμα του: ένα βέλος βαλλίστρας. Είχε χωθεί βαθιά, και πρέπει να είχε τρυπήσει τον πνεύμονα του Σαγκμέρεγκοθ, γιατί ο Πρίγκιπας αισθανόταν να πνίγεται στο ίδιο του το αίμα... το οποίο είχε ήδη αρχίσει να τρέχει απ' τη μύτη κι απ' το στόμα του.

«...όοοχιιι!...» βόγκησε, αδύναμα, ενώ τρεις Μαγκραθμέλιοι προσπαθούσαν να τον σηκώσουν. «...Βρείτε... τον...» ψέλλισε. Ή, μάλλον, αυτός που τον χτύπησε πρέπει να ήταν δαιμονογυναίκα, δαιμονογυναίκα της *Μαύρης Αυγής*. «...την... ααααννχχχ!...» Δε μπορούσε, πια, να μιλά απ' το αίμα που πλημμύριζε το στόμα του.

Πέθανε.

** ** *

«Στο λιμάνι! Στο λιμάνι!» φώναζε η Νερενία, τρέχοντας, μαζί μ' ανθρώπους και Μαγκραθμέλιους. Στο δρόμο τους πετσόκοβαν όλους όσους αντάμωναν, είτε ήταν Ωκεάνιοι πολεμιστές, είτε Σαραολνιανοί... είτε απλοί πολίτες της Όρφαλχ οι οποίοι δεν είχαν καταφέρει να φύγουν αρκετά γρήγορα, ώστε να γλιτώσουν τις ζωές τους.

Άλλη μια πόλη του Σαραόλν γέμιζε με κουφάρια και αίμα, ενώ φλόγες χόρευαν στις σκεπές των σπιτιών της.

«Μέχρι εδώ πάτε!» ακούστηκε μια δυνατή αντρική φωνή.

Και, καθώς έστριψε σε μια γωνία, η Νερενία αντίκρισε εμπρός της έναν αποκρουστικό Ωκεάνιο, καμένο στην δεξιά μεριά του προσώπου. Πίσω του βρίσκονταν τόσοι πολεμιστές με κοραλλένιες πανοπλίες που έκλειναν τον δρόμο.

«Κατακόψτε τους!» πρόσταξε η Στρατάρχισσα, και οι στρατιώτες της έπεσαν στη σφαγή. Η ίδια, όμως, βάδισε προς τον καμένο άντρα, ο οποίος, εκείνη την ώρα, ξεκοίλιαζε, με το γιαταγάνι του, έναν δαιμονάνθρωπο.

«Έρχεσαι σε μένα, προδότρια της φυλής σου;» φώναζε ο Νέρντιν.

Η Νερενία κράτησε την πλατυλέπιδη ρομφαία της με τις δυο γαντοφορεμένες της γροθιές. Και επιτέθηκε.

Ο Ναύαρχος του Ωκεανού απέκρουσε το χτύπημά της και πισωπάτησε, προτού ανταποδώσει.

«Είσαι γέρος,» είπε η Νερενία, καθώς σταματούσε την επίθεσή του. «Και αργός. Τέτοιους διοικητές έχει η Βασίλισσα Αάνθα στο στρατό της; Α-χα-χα-χα-χα!» Άρχισε να ρίχνει τη μια σπαθιά μετά την άλλη.

Ο Νέρντιν όχι μόνο κατάφερνε ν'αποκρούει τις αλλεπάλληλες επιθέσεις, μα έκανε και μια μεγάλη χαρακιά στην μαύρη αρματωσιά της Στρατάρχισσας· ωστόσο, δεν τη διαπέρασε. Και, τελικά, το γιαταγάνι του έσπασε από τη δύναμη της ρομφαίας της Νερενία.

Η επόμενη σπαθιά της αντιπάλου του τον βρήκε στον ώμο, και ο Ναύαρχος έχασε την ισορροπία του και σωριάστηκε στο πλακόστρωτο. Αίμα πιτσίλισε την καμένη μεριά του προσώπου του, κάνοντάς τον ακόμα πιο αποκρουστικό. Η Στρατάρχισσα τον κλότσησε στο σαγόνι, με τη δερμάτινή της μπότα.

«Η όψη σου με προσβάλλεις, στρατιώτη!» σφύριξε η Νερενία, ενώ εκείνος δε μπορούσε να μιλήσει, γιατί τα κόκαλά του είχαν σπάσει. «Πέθανε για τη Βασίλισσά σου, καλύτερα!» Και διαπέρασε το στέρνο του, με τη ρομφαία της, γελώντας.

Ξαφνικά, μια κραυγή–

«Νεεεεεεενίιιιιαααα!»

Η Στρατάρχισσα γύρισε, για να δει ένα κοντάρι νάρχεται προς το μέρος της. Δεν είχε χρόνο ν'απομακρυνθεί· έκανε, απλά, το κεφάλι στο πλάι. Η αιχμή του όπλου χτύπησε την αριστερή μεριά του μαύρου της κράνους, σπάζοντάς το και λούζοντας με αίμα το πρόσωπό της. Η Νερενία ζαλίστηκε και έπεσε ανάσκελα, δίχως να κρατά, πια, την ρομφαία, η οποία βρισκόταν μέσα στο στέρνο του Νέρντιν.

Ενώ η όρασή της ήταν ακόμα θολή από το αίμα, τον ιδρώτα, και τα διάφορα χρώματα που χόρευαν εμπρός της, έβγαλε το σπασμένο της κράνος και σήκωσε το αριστερό, γαντοφορεμένο της χέρι, για ν'αγγίξει το μάγουλό της. Όταν ξανακοίταξε την παλάμη της, ήταν κατακόκκινη.

Έπειτα, τα μάτια της στράφηκαν προς τη μεριά απ'όπου είχε έρθει το κοντάρι, κι εκεί αντίκρισε την Βασίλισσα του Ωκεανού να στέκεται, βαστώντας μονάχα μια ασπίδα.

«*Είσαι νεκρή, Νερενία!*» κραύγασε η Αάνθα, δείχνοντάς την με το ελεύθερό της χέρι.

Η Στρατάρχισσα αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διαπερνά. *Όχι, σκέφτηκε, δε φοβάμαι αυτή τη σκύλα του Ωκεανού!* «Χίλιες χρυσές κορόνες σ'όποιον μου φέρει το κεφάλι της Βασίλισσας του Ωκεανού!» ούρλιαξε, δείχνοντας κι αυτή την Αάνθα.

Πρώτοι όρμησαν οι άνθρωποι να εκτελέσουν την προσταγή της.

Και η Αάνθα βρήκε, ξαφνικά, τον εαυτό της περιτριγυρισμένο από εχθρούς, που ο καθένας ήθελε το πορφυρομάλλικο κεφάλι της για δικό του. Πανικός την κατέλαβε. *Ο Νέρντιν είχε δίκιο*, συλλογίστηκε. *Έπρεπε να είχα μείνει στην Κυρά της Θάλασσας*. Τώρα, η θυσία του θα πήγαινε στράφι. *Αλλά όχι –δε θα πεθάνω!*

«Δειλή, Νερενία!» φώναξε, και κοπάνησε έναν πολεμιστή στο πρόσωπο, με την άκρια της ασπίδας της, βγάζοντάς του το δεξί μάτι και ρίχνοντάς τον στο αιματοβαμμένο πλακόστρωτο ουρλιάζοντας, ενώ, συγχρόνως, τραβούσε το σπαθί της.

Πισωπάτησε προς έναν στενό δρόμο, αποκρούοντας δυο επιθέσεις. Διαπέρασε μια κοιλιά, με τη λεπίδα της. Μα οι εχθροί πλήθαιναν με γεωμετρική πρόοδο!

«Ψεύδεται –δε θα σας πληρώσει!» φώναξε η Αάνθα, προσπαθώντας να τους αποθαρρύνει· αλλά τίποτα...

Τότε ήταν που Ωκεάνιοι πολεμιστές χίμησαν πάνω στους κυνηγούς της, δίχως να νοιάζονται για τις ζωές τους.

«Φύγε, Βασίλισσά μου!» άκουσε πολλούς να της λένε.

Θυσιάζονται για μένα· πρέπει να κάνω ό,τι μου ζητούν. Και μ'αυτη τη σκέψη στο μυαλό, η Αάνθα έτρεξε προς το λιμάνι, προς τα πλοία, προς την *Κυρά της Θάλασσας*.

Φτάνοντας, είδε πως σχεδόν όλος ο κόσμος βρισκόταν πάνω στα καταστρώματα, και τα καράβια είχαν αρχίσει να πλέουν, καθώς ο άνεμος φούσκωνε τα πανιά τους –ευτυχώς, είχε καλό άνεμο σήμερα– ή οι λαμνοκόποι τάραζαν τη θάλασσα με τα κουπιά, ή και τα δύο. Γρήγορα, ανέβηκε στην βασιλική της γαλέρα, όπου την περίμενε η Δούκισσα Λορτνέκα.

«Βασίλισσά μου,» είπε. «Δόξα τοις Πνεύμασι, είστε καλά. Πού είν'ο Ναύαρχος Νέρντιν;»

«Νεκρός,» αποκρίθηκε η Αάνθα, και τότε μονάχα κατάλαβε ότι δάκρυα οργής και λύπης κυλούσαν στα μάγουλά της. *Θα σε βρω Νερενία,* ορκίστηκε. *Θα επιστρέψω για σένα!*

Έδωσε διαταγή η *Κυρά της Θάλασσας* να ξεκινήσει.

Η Βασίλισσα Αάνθα είχε έρθει στην Όρφαλχ με την ελπίδα να βρει εδώ τον Βένγκριλ και, τώρα, έφευγε με μια πικρή γεύση στο στόμα, και μια ακατάσχετη επιθυμία για εκδίκηση.

Νερενία...

Θα επιστρέψω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15^ο

Στην Βέρντριχ

Δύο καβαλάρηδες πέρασαν την δυτική πύλη της κοσμοπολίτικης Βέρντριχ, κεντρικής πόλης του Δουκάτου Έαροντ. Ο ένας ήταν μελαχρινός, με μακριά, καλοχτενισμένα μαλλιά, δεμένα αλογοουρά πίσω απ' το κεφάλι του. Το πρόσωπό του ήταν φρεσκοξυρισμένο, και φορούσε ταξιδιωτικά ρούχα, σκονισμένα απ' τον δρόμο. Πλάι του ίππευε μια καστανομάλλα γυναίκα, παρόμοια ντυμένη, στο μέτωπο της οποίας κρεμόταν ένα μάτι της γάτας από μια λεπτή, ασημένια αλυσίδα που κουλουριαζόταν γύρω απ' το κεφάλι της.

«Πεινάς;» ρώτησε ο Έκνορ τη Μίκθαλ.

«Σα λύκος,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Δε θέλω, πια, ν' ακούω για λύκους!» έκανε ο κατάσκοπος. Καθώς διέσχιζαν τα χιονισμένα Αργκανθικιανά Όρη (ταξιδεύοντας πάνω στην λιθόστρωτη δημοσιά, φυσικά), μέχρι να φτάσουν εδώ, είχαν ακούσει πολλές φορές αγρίμια να αλυχτούν, μην ξέροντας πόσο κοντά ή πόσο μακριά ήταν. Ευτυχώς, δε χρειάστηκε ποτέ ν' ανακαλύψουν, γιατί κανένα δεν τους επιτέθηκε· όμως, και μόνο ότι ήξεραν πως βρίσκονταν εκεί κοντά, έφτανε για να τους τρομοκρατεί. Ούτε ο Έκνορ ούτε η Μίκθαλ ήταν μαθημένοι σε τέτοιες καταστάσεις· συνήθως, δούλευαν μέσα σε πόλεις, ή σε παλάτια αρχόντων.

Η καστανομάλλα γυναίκα μειδίασε. «Πεινάω, πάντως.»

«Πάμε στον *Αργυρό Δίσκο*,» αποκρίθηκε ο Έκνορ.

Η Μίκθαλ έγενεσε καταφατικά, και ξεκίνησαν να οδηγούν τ' αλόγα τους προς το κέντρο της Βέρντριχ, που ήταν μια από τις ομορφότερες πόλεις του Αργκανθικ. Στις γωνίες των λεωφόρων της υπήρχαν αγάλματα –όμορφες αρχόντισσες και άρχοντες,

αρματωμένοι πολεμιστές και πολεμίστριες– που κρατούσαν λάμπες, τις οποίες οι κάτοικοι άναβαν τα βράδια. Οι πλακόστρωτοι δρόμοι περνούσαν κάτω από μεγάλες καμάρες, μέσα στις οποίες υπήρχαν καταστήματα, που πουλούσαν κοσμήματα κι αρώματα, βαλσαμωμένα ζώα και πουλιά (τέτοια ήταν μαγαζιά Βόρειων Αργκανθικιανών, συνήθως), καλοακονισμένα ξιφίδια και στιλέτα, με διαμαντοστόλιστες, χρυσοποίκιλτες, ή επάργυρες λαβές. Και οι καμάρες ένωναν μπαλκόνια σπιτιών αναμεταξύ τους, ή ήταν μέρος του ίδιου σπιτιού και κλειστές από την πάνω μεριά με θολά κρύσταλλα ή τζάμια. Ο Ήκνορ και η Μίκθαλ μπορούσαν να διακρίνουν ανθρώπους να κοιτάζουν την κίνηση του δρόμου απ’αυτά τα σημεία, σαν βασιληάδες και βασίλισσες που παρατηρούσαν τους υπηκόους τους.

Τα πανδοχεία και τα εστιατόρια της Βέρντριχ ήταν φημισμένα σε όλο το Αργκανθικ για την καλή ποιότητα των φαγητών τους, για τους ευγενικούς τους σερβιτόρους, για το ρομαντικό περιβάλλον τους, και για τις ανέσεις. Δεν υπήρχε δωμάτιο πανδοχείου χωρίς μπανιέρα (αν κάποιος ήθελε κάτι φθηνότερο, μπορούσε να κατευθυνθεί σε καμία άλλη, μικρότερη πόλη του Δουκάτου Έαροντ), και δεν υπήρχε εστιατόριο δίχως στολίδια χώρου, είτε αγάλματα, είτε ταπετσαρίες, είτε πίνακες· και, ασφαλώς, σε όλα παιζόταν καλή μουσική, απαλή για την ηρεμία των αισθήσεων.

Όμως αυτά ήταν η βιτρίνα της Βέρντριχ.

Πίσω από τις κουρτίνες, τις κλειστές πόρτες, και τις σκιές κρυβόταν ένας άλλος κόσμος: ένας κόσμος μηχανορραφιών και δολοπλοκιών. Μπορεί οι άνθρωποι που ο Ήκνορ και η Μίκθαλ έβλεπαν γύρω τους να φαίνονται γαλήνιοι και φιλήσυχη, όμως τούτο δεν ήταν παρά μια ψευδαίσθηση. Η κυρία που, τώρα, περνούσε πλάι τους μπορούσε, κάλλιστα, να είναι κι αυτή κατάσκοπος που έφερνε νέα σε κάποιον άρχοντα, ή στυγερή δολοφόνος με ένα λιγνό, κοφτερό στιλέτο μέσα στο μπούστο της. Ο χαμογελαστός μαγαζάτορας στα δεξιά τους μπορούσε να είναι πληροφοριοδότης της Δούκισσας Τιλμίρα του

Έαροντ, της οποίας το παλάτι ξεχώριζε σαν αστραφτερό διαμάντι ανάμεσα στα υπόλοιπα χτίρια της πόλης· ή, ίσως, θα μπορούσε κι ετούτος νάναι φονιάς, ή δηλητηριαστής. Οι δηλητηριαστές πάντα έβγαζαν πολλά λεφτά στο Άργκανθικ...

Ο Έκνορ και η Μίκθαλ έστριψαν σε έναν λοξό δρόμο στ'αριστερά, τον ακολούθησαν για καμια τρακοσαριά μέτρα, και αντίκρισαν ένα τριώροφο χτίριο, καμωμένο από λευκή πέτρα. Η είσοδός του ήταν από ξύλο κυπαρισσιού, το ίδιο και τα παράθυρα στο ισόγειο και σ'όλους του τους ορόφους. Κάτω από τα τελευταία, μάλιστα, προεξείχε μια πέτρινη θέση για γλάστρες με λουλούδια, ενώ σε κάποια σημεία υπήρχαν μπαλκόνια, επίσης πλούσια σε φυτά. Πάνω απ'την κεντρική είσοδο κρεμόταν ένας ασημένιος δίσκος, στην επιφάνεια του οποίου ήταν γραμμένο, με μαύρα γράμματα, «*Ο Αργυρός Δίσκος*», σε μορφή ανάποδου U. Δίπλα στο οικοδόμημα βρισκόταν ένας μεγάλος στάβλος, παρόμοιος πολυτέλειας.

Εκεί, οι δύο κατάσκοποι της Δούκισσας του Έβμορ άφησαν τα άλογά τους, πληρώνοντας ένα διόλου ευκαταφρόνητο ποσό.

Ένας σταβλίτης (από τους δέκα που πρέπει να είχε το πανδοχείο) τούς άνοιξε μια πόρτα, παροτρύνοντάς τους να περάσουν κατευθείαν στην τραπεζαρία, δίχως να χρειαστεί, πάλι, να βγουν στον δρόμο. Ο Έκνορ και η Μίκθαλ ακολούθησαν τη συμβουλή του, μπαίνοντας σ'έναν μικρό διάδρομο, φωτιζόμενο από μια μεγάλη λάμπα, που κανείς θάλεγε ότι ήταν καμωμένη για κατάστρωμα πλοίου κι όχι για έναν τέτοιο χώρο. Προχώρησαν κι άνοιξαν μια άλλη ξύλινη θύρα, στο βάθος, ενώ η καστανομάλλα κατάσκοπος συμβούλευε τον φίλο της:

«Με σύνεση τα χρήματά μας, εδώ πέρα. Δεν είναι λίγοι που μπαίνουν ντυμένοι στην Βέρντριχ και βγαίνουν με τα εσώρουχα.»

«Δασκαλεύεις εσύ εμένα, Μίκθαλ;» ύψωσε ένα φρύδι ο Έκνορ, καθώς έμπαινε στην τραπεζαρία του *Αργυρού Δίσκου*. Η κατάσκοπος δεν ήταν από κείνες που μετρούσαν συχνά τα αργύρια στο πουγκί τους.

Η Μίκθαλ δεν αποκρίθηκε, γιατί το δωμάτιο εμπρός της τη ζάλισε. Όχι πως δεν είχε ξανάρθει εδώ, μα όποτε ερχόταν, την πρώτη φορά, πάντα το πάθαινε. Ο χώρος ήταν τόσο μεγάλος που έμοιαζε με βασιλική αίθουσα, γεμάτη με τραπέζια και κόσμο. Το ταβάνι υποστήριζαν τέσσερις χοντροί κίονες με γλυπτά· στους τοίχους κρέμονταν πίνακες και πάντες· τρία μπαρ υπήρχαν, για την καλύτερη εξυπηρέτηση των πελατών, ενώ σερβιτόροι πηγαينوέρχονταν.

Ο Ήκνορ κούνησε το δάχτυλό του μπροστά στο πρόσωπο της Μίκθαλ.

«Πάψε!» γέλασε εκείνη, παραμερίζοντάς το.

Περνώντας ανάμεσα απ'τον κόσμο που κουβέντιαζε ήρεμα κι ακούγοντας τις μελωδίες τριών μουσικών, έφτασαν σ'ένα άδειο τραπέζι, όπου και κάθισαν. Στο κέντρο του υπήρχε μια σβηστή λάμπα, που, μάλλον, άναβαν το βράδυ.

Δεν πέρασαν πέντε λεπτά, και μια σερβιτόρα ήρθε να πάρει παραγγελία, δίνοντάς τους έναν κατάλογο. Όταν ο Ήκνορ και η Μίκθαλ ζήτησαν ψητή χήνα –μία και για τους δύο– και δυο ποτήρια κρασί, η κοπέλα ρώτησε αν θα έμεναν στο πανδοχείο και πόσα δωμάτια θα ήθελαν. Ένα, απάντησαν εκείνοι. Με μπαλκόνι ή χωρίς; Χωρίς μπαλκόνι, αποφάσισαν (είχαν πει, άλλωστε, να μην σπαταλούν τα χρήματά τους). Ήθελαν, τώρα, να καπνίσουν; Όχι. Η σερβιτόρα έφυγε, ευχαριστώντας τους που προτίμησαν τον *Αργυρό Δίσκο*.

«Και τι κάνουμε απο δώ και στο εξής;» ρώτησε η Μίκθαλ. «Δε νομίζω οι Σαραολνιανοί να έχουν ακόμα έρθει.»

«Αν είχαν έρθει, αλίμονό μας,» είπε ο Ήκνορ. «δε θα είχαμε χρόνο να ετοιμάσουμε τίποτα γι'αυτούς.»

«Έχεις σκεφτεί κάτι;» θέλησε να μάθει η Μίκθαλ.

Ο Ήκνορ ξεφύσησε. «Όχι ακόμα... Εκτός από το φανερό, βέβαια: να επηρεάσουμε τον κόσμο αρνητικά προς τους αντιπροσώπους του Δούκα Σάλβινρ, να απλώσουμε άσχημες φήμες γι'αυτούς.»

«Και πότε θ' αρχίσουμε; Πόσο χρόνο νομίζεις ότι έχουμε στη διάθεσή μας;»

«Αν διασχίζουν, τώρα, τα βουνά, όπως έχουμε υποθέσει... τι να πω; Συνολικά –δηλαδή, από την ανατολική μεριά των Αργκανθικιανών Ορέων, έως το Δουκάτο Έαροντ και την Βέρντριχ– δε θα θέλουν κάνα δεκαήμερο;» μόρφασε ο Ήκνορ.

«Μάλλον...» συμφώνησε η Μίκθαλ.

«Άρα... πέντε μέρες, τουλάχιστον, δε θα τις έχουμε;»

«Και παραπάνω θα έλεγα.»

«Ακριβώς,» ένευσε ο Ήκνορ.

Ύστερα, περίμεναν το φαγητό τους να έρθει. Η ίδια σερβιτόρα που είχε πάρει την παραγγελία τούς το έφερε, μαζί με το κλειδί για το δωμάτιό τους. Πλήρωσαν ένα αρκετά «φουσκωμένο» ποσό και η κοπέλα έφυγε.

«Τελικά, δεν αποφασίσαμε,» είπε η Μίκθαλ, καθώς έκοβε ένα κομμάτι από την ψητή χήνα. «πότε θ' αρχίσουμε να διαδίδουμε τις φήμες;»

«Από αύριο,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ. «Θα πούμε ότι ερχόμαστε από τα δυτικά, και εκεί ακούσαμε πως μια ομάδα επικίνδυνων Σαραολνιανών έχει μπει στα Αργκανθικιανά Όρη και κατευθύνεται προς το Δουκάτο Έαροντ. Είναι βάρβαροι, και έχουν προκαλέσει μπόλικες καταστροφές. Το Βασίλειο κινδυνεύει από δαύτους.»

Η Μίκθαλ μειδίασε, συμφωνώντας με το σχέδιό του. Μέχρι να έφταναν οι αντιπρόσωποι εδώ, η Δούκισσα Τιλμίρα θα είχε μάθει τα νέα που εκείνη κι ο σύντροφός της θα άπλωναν.

«Βέβαια, θα δούμε και πώς θα εξελιχτούν τα πράγματα, και θα... τροποποιήσουμε τις φήμες, αν χρειαστεί,» πρόσθεσε ο Ήκνορ.

«Φυσικά,» είπε η Μίκθαλ, πίνοντας μια γουλιά κρασί. «Σήμερα τι θα κάνουμε; Έχουμε μισή μέρα μπροστά μας.» Τώρα, ήταν μεσημέρι.

«Τι θα έλεγες, ύστερ' από το φαγητό, ν' αναπαυθούμε στο δωμάτιο που κλείσαμε;» πρότεινε ο Ήκνορ.

«Εγώ δε σκεφτόμουν ανάπαυση,» αποκρίθηκε εκείνη, μ'ένα πονηρό χαμόγελο.

Ο Ήκνορ γέλασε. «Μίκθαλ, όπως λέω συνήθως, είσαι αδιόρθωτη!»

«Πάμε σε κάνα καζίνο, κατά το απόγευμα;» είπε η καστανομάλλα κατάσκοπος.

«Εσύ δεν έλεγες να μην κατασπαταλήσουμε τα χρήματά μας;» τη λοξοκοίταξε ο Ήκνορ.

«Μα δε θα παίζουμε πολύ,» αντιγύρισε η Μίκθαλ. «Και το καζίνο είναι το καλύτερο μέρος για να μάθεις τι γίνεται τον τελευταίο καιρό στην υψηλή κοινωνία. Ίσως οι πληροφορίες μάς φανούν χρήσιμες...»

Ο Ήκνορ έτριψε το σαγόνι, σκεπτικός. «Αλλά μην παρασυρθείς,» την προειδοποίησε.

«Εγώ; Δεν είσαι καλά!» Η Μίκθαλ συνέχισε να τρώει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16^ο

Ρίγκμιν

Σουρούπωνε, όταν ο Δόννορ έδειξε προς τα ανατολικά. «Κάποιοι έρχονται,» προειδοποίησε τις δύο γυναίκες που βρίσκονταν πάνω στο κάρο, το οποίο ταξίδευε πλάι του, ενώ ο ίδιος ήταν έφιππος.

Η Σαντέ'ενθιν στράφηκε, για να κοιτάξει, και είδε καβαλάρηδες να ξεπροβάλλουν απ'τους δεντρόφυτους λόφους, μαύροι μέσα στις σκιές του απογεύματος. Μπορούσαν, κάλλιστα, να είναι οι «βασιλικοί ληστές» του Άργκανθικ.

«Είναι οι...;» έκανε η Ζέκαλ, που καθόταν δίπλα της, τυλιγμένη σε μια βαριά κάπα.

Η ελαφριά κάπα της Σαντέ'ενθιν (επίτηδες ελαφριά την είχε αγοράσει, για να μην την ενοχλεί ο καμένος της ώμος, όσο ήταν δυνατόν αυτό) άρχισε να ανεμίζει πίσω της, καθώς μαστίγωνσε το άλογο και το κάρο ξεκίνησε να τρέχει. «Δεν ξέρω, μα καλύτερα ν'απομακρυνθούμε, Δούκισσα.»

Ο Δόνορ ακολούθησε το παράδειγμα της Ζιρκεφιανής Πνευματίστριας, σπιρουνίζοντας τον δικό του ίππο και καλπάζοντας δίπλα στο αμάξι των δύο γυναικών. Φυσικά και μπορούσε να πάει πολύ πιο γρήγορα απ'αυτές, μα είχε ορκιστεί να συνοδέψει την Δούκισσα του Έβμορ ως την θεία της, στο Δουκάτο Σάρεντρεφ, και δε θα ήταν ευγενικό να την αφήσει στο δρόμο. Η τιμή της οικογένειάς του δεν του το επέτρεπε.

Οι καβαλάρηδες άρχισαν να τους καταδιώκουν, βγάζοντας κραυγές και αλαλαγμούς.

«Ω όχι, θα μας σκοτώσουν!...» ψέλλισε η Ζέκαλ, τρέμοντας.

Η Σαντέ'ενθιν δε μίλησε, αλλά ξαναμαστίγωνσε το άλογο του κάρου της, για να καλπάσει πιο γρήγορα. Όμως ήταν ανώφελο. Πώς μπορούσε ποτέ να καλπάσει γρηγορότερα από άτια που δεν τραβούσαν τίποτα πίσω τους;

Τρεις εχθρικοί καβαλάρηδες πλησίαζαν.

«Γιατί μας κυνηγούν;» έκανε η Ζέκαλ. «Γιατί;» Στράφηκε στους διώκτες τους και φώναξε: «Δεν έχουμε λεφτά! Δεν έχουμε λεφτά!»

Απάντηση δεν πήρε.

«Δε νομίζω πως τους έπεισες, Δούκισσα,» της είπε η Σαντέ'ενθιν.

Ο Δόνορ ξεσπάθωσε, μ'έναν ξαφνικό μεταλλικό ήχο.

Η Σαντέ'ενθιν στράφηκε, για λίγο, και ύψωσε το δεξί της χέρι, δείχνοντας τον ιππέα που ζύγωνε πρώτος το κάρο. Ψιθύρισε μια λέξη, και ο άντρας έφυγε απ'τη σέλα του, κουτρουβαλώντας στη λιθόστρωτη δημοσιά. Κανονικά, η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια θα μπορούσε να τους ξεφορτωθεί και τους τρεις, μα όχι σε τέτοια κατάσταση –πάνω σε ένα κάρο που έτρεχε και χοροπηδούσε, και βαστώντας τα γκέμια του αλόγου. Έπρεπε να σταματήσει, αν ήθελε

να χρησιμοποιήσει όλες της τις δυνάμεις με άνεση. Όμως δεν το ρίσκαρε, γιατί μπορούσε να δει στο βάθος καμια ντουζίνα καβαλάρηδες να έρχονται.

Ο ένας από τους δύο που απέμειναν κάλπασε εναντίον του Δόνορ, κραδαίνοντας έναν μικρό αλλά κοφτερό πολεμικό πέλεκυ. Ο άλλος έφτασε το κάρο της Σαντέ'ενθιν και πήδησε πάνω, βαστώντας ένα ξίφος γυμνολέπιδο, ν'αντανακλά τις αχτίνες των ήλιων που βασίλευαν.

Η Ζέκαλ ούρλιαξε.

«Κράτα τα ηνία!» την πρόσταξε η Ζιρκεφιανή, και της τα έδωσε, δίχως να περιμένει απάντηση.

Η Δούκισσα τα έσφιξε στα χέρια της, πανικόβλητη, μην ελέγχοντας ουσιαστικά το άλογο.

Η Σαντέ'ενθιν σηκώθηκε απ'τη θέση του οδηγού, πηγαίνοντας στο πίσω μέρος του κάρου. Το μαύρο φόρεμά της ανέμιζε, μαζί με τα μαλλιά και την κάπα της.

«Πες της να σταματήσει τούτο τ'αμάξι, γυναίκα!» πρόσταξε ο ληστής, που ήταν ντυμένος μ'αρματωσιά, και η Πνευματίστρια μπορούσε να δει πάνω στον χιτώνα του το έμβλημα του Άργκανθικ – «βασιλικοί ληστές», επομένως.

Δεν πρέπει να έχει καταλάβει ακόμα ότι είμαι «μάγισσα», συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν. Μάλλον, θεώρησε την πτώση του συντρόφου του ατύχημα... Λοιπόν, καιρός είναι να του δείξω ποια είμαι!

«Σταμάτα τ'αμάξι!» φώναξε ο ληστής, δείχνοντάς την, απειλητικά, με τη λεπίδα του.

Η Σαντέ'ενθιν ήταν έτοιμη να επικαλεστεί τα Πνεύματα, όταν το κάρο χοροπήδησε άγρια, σωριάζοντάς την ανάμεσα στους σάκους. Ούτε ο «βασιλικός ληστής» κατάφερε να παραμείνει όρθιος· όμως το σπαθί δεν έφυγε απ'το χέρι του, παρατήρησε η Ζιρκεφιανή, ενώ μπορούσε ν'ακούσει λεπίδες να συγκρούονται παραδίπλα: ο Δόνορ ξιφομαχούσε.

«Ανάθεμα τα Πνεύματα!» βλαστήμησε ο ληστής, και σηκώθηκε στα μμποτοφορεμένα πόδια του, γυρίζοντας προς την Ζέκαλ –που κρατούσε τα γκέμια σαν ηλίθια, χωρίς να χτυπά το καταραμένο άλογο!

Η Σαντέ'ενθιν ύψωσε το δεξί χέρι προς τον άντρα, στέλνοντάς τον έξω απ'το κάρο, καθώς εκείνος κραύγαζε, έκπληκτος. «Μη βρίξεις τα Πνεύματα..»

Ύστερα, στράφηκε στον Δόνор, και τον είδε να τραυματίζει τον αντίμαχό του στον ώμο, ρίχνοντάς τον απ'τ'άλογο. Όμως, τώρα, οι υπόλοιποι έρχονταν σα μανιασμένοι.

Δύο βέλη σφύριξαν προς τον ευγενή. Η Σαντέ'ενθιν τα έβγαλε εκτός πορείας, με το ύψωμα του χεριού της, ενώ αναρωτιόταν: *Γιατί όλα σ'αυτόν; Ο Δόνор είναι ο στόχος τους;*

«Σταματήστε!» βρυχήθηκε κάποιος. «Σας προειδοποιούμε!»

Τώρα, η Ζέκαλ άρχισε να μαστιγώνει το άλογο του κάρου, με τα γκέμια. *Καιρός ήταν*, συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν.

«Σταματήστε, γιατί θα σας σκοτώσουμε όλους!»

«Δόνор, φύγε!» είπε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια.

«Όχι!» αποκρίθηκε, αμέσως, εκείνος. «Δε θα σας αφήσω απροστάτευτες μ'αυτούς τους κακοποιούς στο κατόπι σας!»

«Μα την Έρημο,» μωρμούρισε η Σαντέ'ενθιν, «πού είναι ο ενάρετος Ζιρκεφιανός άνθρωπος ο οποίος σκέφτεται πάντα πρώτα το τομάρι του;»

Τέσσερις καβαλάρηδες πλησίαζαν, ενώ άλλοι τρεις τους ακολουθούσαν καταπόδας.

«Δεν έχουμε χρήματα!» ούρλιαξε η Ζέκαλ. «Δεν έχουμε χρήματα!» Συνέχιζε να κοπανά το άλογο με τα γκέμια.

Η Σαντέ'ενθιν σταθεροποίησε τον εαυτό της με τα γόνατα, επάνω στο κάρο, και επικαλέστηκε τα Πνεύματα, δείχνοντας τους «βασιλικούς ληστές». Κάτι σαν αόρατος ανεμοστρόβιλος πήρε τους τέσσερις πρώτους, εκτοξεύοντάς τους πάνω στους άλλους τρεις από

πίσω και σωριάζοντάς τους όλους στην λιθόστρωτη δημοσιά, ενώ τ'άτια τους έφευγαν απο δώ κι απο κεί, αφηνιασμένα.

Ο Δόνορ κοίταξε τη Ζιρκεφιανή, με τα γαλανά μάτια του γουρλωμένα. «Είσαι πανίσχυρη μάγισσα!» έκανε, χάσκοντας.

«Είσαι πολύ γλυκός,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν.

Τώρα πια, μονάχα τέσσερις καβαλάρηδες φαίνονταν, τυλιγμένοι στις σκιές του σούρουπου. Ο ένας ύψωσε το σπαθί του και ούρλιαξε: «*ΘΑ ΣΕ ΒΡΩ, ΟΠΟΙΟΣ ΚΙ ΑΝ ΕΙΣΑΙ!*»

«Νομίζω πως σε σένα αναφέρεται,» είπε η Σαντέ'ενθιν στον Δόνορ, καθώς το κάρο της και το άλογο του ευγενή απομακρύνονταν από τους τέσσερις ιππείς, οι οποίοι έμοιαζαν να είχαν χάσει κάθε επιθυμία να τους ακολουθήσουν. Προφανώς, είχαν καταλάβει πως η μία γυναίκα στο κάρο ήταν «μάγισσα».

«Όμως γιατί;» απόρησε ο γόνος του Οίκου των Τόρνιλφερ. «Γιατί θέλουν εμένα;» Ύστερα, αμέσως κατάλαβε. «Μα φυσικά! Είδα εκείνον τον τύπο που μου θύμιζε κάτι. Ίσως να ήταν κάποιος σημαντικός...»

«Υπάρχει καμια πόλη εδώ κοντά;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν. «Πρέπει κάπου να σταματήσουμε, και, μάλλον, δε μας συμφέρει να κατασκοηνώσουμε στην ύπαιθρο.»

«Η Μίζλαν,» αποκρίθηκε ο Δόνορ.

«Τι;» Η Σαντέ'ενθιν δεν τον άκουσε καλά, καθώς έτρεχαν.

«Υπάρχει μια πόλη λίγο παρακάτω, και ονομάζεται Μίζλαν!»

Η Ζιρκεφιανή κατένευσε.

Μετά από κάνα πεντάλεπτο, μια δυνατή βροντή αντήχησε, και μια αστραπή την ακολούθησε, προτού αρχίσει να βρέχει μανιασμένα, τόσο που δε φαινόταν ο ορίζοντας. Η Σαντέ'ενθιν φοβόταν μην προσπεράσουν την πόλη, χωρίς να τη δουν!

Όμως την είδαν, όπως ήταν φυσικό, άλλωστε. Ο Δόνορ κάλπασε πρώτος προς την πύλη, κάνοντας νόημα στους φρουρούς να ανοίξουν. Μέχρι να φτάσουν η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια και η

Δούκισσα του Έβμορ, η πύλη ήταν ανοιχτή, και ο ευγενής του Οίκου Τόρνιλφερ τις περίμενε, κουκουλωμένος στην κάπα του.

«Εμπόρισσε;» ρώτησε μια πολεμίστρια της πόλης, πλησιάζοντας τις δυο γυναίκες. Ήταν ντυμένη με φολιδωτή αρματωσιά και βαστούσε ψηλόλιγνο κοντάρι· απ' το κράνος της κυλούσε νερό.

Πάλι τα ίδια, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. «Όχι,» αποκρίθηκε. «Απλά, μεταφέρουμε στο κάρο τα πράγματά μας.»

«Μισό λεπτό να ελέγξω.» Η πολεμίστρια έψαξε το αμάξι τους. Έγνεψε καταφατικά, και είπε: «Αργύριο.»

Ο Δόνορ τής πέταξε ένα.

«Περάστε.»

Η Σαντέ'ενθιν μαστίγωσε τ'άλογό της, και το κάρο τσούλησε πάνω στο βρεγμένο και λασπωμένο πλακόστρωτο της πόλης. Η Ζέκαλ βρισκόταν ζαρωμένη πλάι στην Πνευματίστρια, λες και φοβόταν ότι μπορεί, πάλι, κάτι κακό να συνέβαινε. *Και ποιος μπορεί να την αδικήσει;* συλλογίστηκε η Ζιρκεφιανή. *Ειδικά ύστερ'απ'αυτό που έπαθε σήμερα το πρωί;...*

Ο Δόνορ προχώρησε πρώτος, καβάλα στο ζώο του, κάνοντας νόημα στην Δούκισσα και στην μάγισσα να τον ακολουθήσουν. Προφανώς, ήξερε κάποιο πανδοχείο εδώ κοντά.

Η Σαντέ'ενθιν δε μπορούσε να δει και πολλά αξιοθέατα της πόλης, έτσι όπως έβρεχε· μονάχα γκρίζους τοίχους έβλεπε γύρω της, ενώ σε μερικά σημεία λίγο φως μέσ'από κάποιο παράθυρο. Πιο μακριά, διέκρινε καμια σκιερή μορφή να κινείται βιαστικά, ή άκουγε κάνα άλογο να χλιμιντρίζει.

Μπήκαν σε ένα δρόμο που έμοιαζε περισσότερο με ποτάμι. Το νερό ερχόταν ορμητικά, παρασέρνοντας χώματα, πέτρες, λάσπες, και ξύλα μαζί του. Το κάρο της Σαντέ'ενθιν, τώρα, θύμιζε βάρκα.

«Είναι μακριά ακόμα το πανδοχείο;» ρώτησε τον Δόνορ η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια.

«Όχι, εδώ είναι.» Ο ευγενής έδειξε ένα χτίριο, από τα κουφωτά παράθυρα του οποίου έβγαине φως. «Ελάτε.» Αφίππευσε, γρήγορα, και πήγε το άλογο του στο στάβλο, παραδίπλα.

Η Σαντέ'ενθιν συμπέρανε πως δεν υπήρχε χώρος για το κάρο της. Έτσι, κατέβηκε απ'τη θέση του οδηγού –το νερό έφτανε σχεδόν ως τα γόνατά της, βρέχοντάς της το φόρεμα και γλύφοντας την καμένη της κνήμη–, έλυσε το άλογο απ'το αμάξι, και το έβαλε στον στάβλο, ενόσω ο Δόνορ πλήρωνε ένα αργύριο στον σταβλίτη.

«Τα πράγματα,» είπε η Ζέκαλ, καθώς κι εκείνη κατέβαινε απ'τη θέση του οδηγού.

«Θα σας βοηθήσω εγώ,» προθυμοποιήθηκε ο Δόνορ, και σήκωσε δύο βρεγμένους σάκους απ'το κάρο. Η Σαντέ'ενθιν πήρε τον καθρέφτη –με τη βοήθεια των πνευματικών της δυνάμεων, αλλά μοιάζοντας να τον κρατάει– και η Δούκισσα τον τελευταίο σάκο.

«Γιατί τόσα πράγματα μαζί σας;» απόρησε ο ευγενής, καθώς πλησίαζαν την είσοδο του πανδοχείου.

«Ολόκληρο χρυσό δαχτυλίδι έδωσα στον Ερημοχαμένο έμπορο,» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Ποιος ο λόγος να έπαιρνα λιγότερα;»

Μπήκαν σε μια μικρή τραπεζαρία, αρκετά γεμάτη με κόσμο. Όλων τα κεφάλια στράφηκαν στο μέρος τους, κοιτώντας με περιέργεια.

Κρετίνοι! σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν, εκνευρισμένη καθώς ήταν, και επικαλέστηκε, σιωπηρά, τα Πνεύματα.

Άπαντες βλεφάρισαν, ζαλισμένοι, σα να τους είχε χτυπήσει το κρασί –κανείς δεν κατάλαβε τι πραγματικά συνέβη· ούτε καν η Ζέκαλ και ο Δόνορ.

«Κλείστε την πόρτα μου! Γρήγορα –θα μπει βροχή!» τσίριξε η χοντρή γυναίκα πίσω απ'το μπαρ, που είχε τα μαύρα της μαλλιά δεμένα κότσο και φορούσε καφετί φόρεμα και λευκή ποδιά.

Η Σαντέ'ενθιν έκλεισε με το πόδι και, ύστερα, είπε: «Θέλουμε δύο δωμάτια: ένα δίκλινο κι ένα μονόκλινο.» Προχώρησε κι άφησε τον

καθρέφτη της πλάι σ'ένα τραπέζι, κοντά στο τζάκι. Ο Δόνορ και η Ζέκαλ τη μιμήθηκαν, αποθέτοντας εκεί τους σάκους.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε η χοντρή γυναίκα, που, μάλλον, ήταν η πανδοχέας. «Και θέλετε και ζεστό φαγητό και κρασί, υποθέτω.»

«Ναι.»

«Μια χρυσή κορόνα για όλα,» τους χρέωσε, και πλησίασε το τραπέζι τους, για να το σκουπίσει με μια μεγάλη, λευκή, υγρή πετσέτα.

Ο Δόνορ την πλήρωσε, και η γυναίκα πήγε στην κουζίνα του πανδοχείου.

«Ούτε τι φαγητό έχει δε μας είπε...» σχολίασε η Ζέκαλ.

«Συγχωρέστε την, Δούκισσά μου,» αποκρίθηκε ο Δόνορ. «Το πανδοχείο, σίγουρα, δεν είναι της στάθμης σας. Και, εξάλλου, δεν ξέρει ποια είστε.» Ο γόνος των Τόρνιλφερ έμοιαζε να προσπαθεί να είναι ιδιαίτερα ευγενικός με τη Ζέκαλ.

«Δόνορ,» είπε η Σαντέ'ενθιν, «ποιος ήταν ο άντρας που είδες ανάμεσα στους 'βασιλικούς ληστές';»

«Μα, αυτό είναι το πρόβλημα: δεν θυμάμαι,» τόνισε ο ευγενής.

«Εκείνος, όμως, προφανώς, νομίζει ότι τον θυμάσαι, γι'αυτό κιόλας σε κυνηγά: δε θέλει να μαθευτεί πως είναι ανακατεμένος σ'όλη τούτη την υπόθεση.»

Ο Δόνορ συνοφρυώθηκε. «Και ίσως αυτός νάναι το κλειδί για να λύσουμε το μυστήριο...»

Η Σαντέ'ενθιν έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών της, διστακτική.

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο Δόνορ.

«Έτοιμο το φαγητό σας!» Η χοντρή γυναίκα ήρθε, κρατώντας δύο πιάτα στο κάθε χέρι, έτσι που μόνο οι σερβιτόροι μπορούν. Άφησε ένα μπροστά στην Ζέκαλ, ένα μπροστά στον Δόνορ, κι ένα μπροστά στην Σαντέ'ενθιν –κρεατόσουπα με άνηθο–, ενώ στο κέντρο του τραπεζιού τοποθέτησε μια λαδερή λαχανοσαλάτα. «Τώρα, σας βάζω και το κρασί σας,» είπε, και πήγε στο μπαρ, όπου γέμισε τρεις ξύλινες κούπες και τους τις έφερε. «Καλή σας όρεξη.»

Άλλο τίποτα... συλλογίστηκε η Σαντέ' ενθιν.

«Τι ήθελες να μου πεις;» τη ρώτησε ο Δόνορ, χαμηλόφωνα.

«Ίσως να μπορώ να σε *κάνω* να θυμηθείς,» του είπε η Σαντέ' ενθιν.

«Αλλά θα πρέπει να μ' εμπιστευτείς απόλυτα, Δόνορ...»

Ο ευγενής συνοφρυώθηκε.

** ** *

Η πολεμίστρια καταριόταν, σιωπηρά, τον καιρό και τον διοικητή της φρουράς της πόλης, καθώς στεκόταν στις επάλξεις, στηριζόμενη στο κοντάρι της και τυλιγμένη στην κάπα που ήταν δεμένη μπροστά στο στέρνο της. Παρακολουθούσε το δρόμο έξω απ' την Μίζλαν, ατενίζοντας έξι καβαλάρηδες να έρχονται... έξι αρματωμένους και οπλισμένους καβαλάρηδες, απ' ό,τι μπορούσε να διακρίνει μέσα απ' τη θολούρα.

Έριξε ένα βλέμμα στον Άφραν, τον στρατιώτη που στεκόταν πλάι της, για να δει την έκφραση του προσώπου του. Δεν έμοιαζε ν' ανησυχεί.

«Προβλήματα;» τον ρώτησε.

«Όχι όσο εμείς βρισκόμαστε εδώ πάνω κι αυτοί εκεί κάτω, Τίρια,» απάντησε εκείνος.

Η Τίρια μειδίασε. «Σωστά...»

Οι καβαλάρηδες σταμάτησαν μπροστά στην πύλη της Μίζλαν. «Ζητούμε πρόσβαση!» φώναξε ένας, που φορούσε κράνος και δε φαινόταν το πρόσωπό του. «Στο όνομα του Βασιλιά!» πρόσθεσε, παραμερίζοντας την κάπα του, για να παρουσιαστεί ο χιτώνας με το έμβλημα του γεμάτου φεγγαριού και των τεσσάρων άστρων. Κι οι άλλοι πολεμιστές παραμέρισαν τις κάπες τους, και το ίδιο έμβλημα παρουσιάστηκε – το έμβλημα του Βασιλείου.

Η Τίρια και ο Άφραν αλληλοκοιτάχτηκαν. Η έκφραση της πρώτης ήταν ερωτηματική. Ο συνάδελφός της έγνεψε, αργά, καταφατικά,

έτσι η πολεμίστρια στράφηκε στους καβαλάρηδες και φώναξε: «Μπορείτε να περάσετε!»

Εκείνη κι ο Άφραν κατέβηκαν μερικές πέτρινες σκάλες, για να φτάσουν σ' ένα δωμάτιο απ' όπου μπορούσαν να σηκώσουν την πύλη, μέσω μιας τροχαλίας.

Οι έξι καβαλάρηδες μπήκαν στην πόλη και σταμάτησαν, σα να περίμεναν κάτι.

Η Τίρια και ο Άφραν έκλεισαν, πάλι, την πύλη, λιγάκι παραξενεμένοι από τη συμπεριφορά των νεόφερτων, καθώς τους έβλεπαν από ένα μικρό παραθυράκι.

«Πολεμίστρια!» φώναξε ο αρχηγός των καβαλάρηδων, αυτός με το κλειστό κράνος. «Θέλω να σου μιλήσω.»

Ο Άφραν έκανε νόημα στην Τίρια να πάει. Εκείνη βγήκε από το δωμάτιο με την τροχαλία και ζύγωσε τον έφιππο άντρα, με σταθερά βήματα. «Άρχοντά μου,» είπε, γιατί, μάλλον, ήταν άρχοντας, αν έκρινε απ' τον τρόπο με τον οποίο καθόταν πάνω στη σέλα του, ευθυτενής κι αγέρωχος, παρά τη βροχή.

Ο καβαλάρης φάνηκε ν' αποδέχεται τον τίτλο – η Τίρια πρέπει νάχε μαντέψει σωστά. «Μπήκε ένα κάρο κι ένας ιππέας πριν από λίγο;» τη ρώτησε, και της έδωσε ένα χρυσό νόμισμα.

Ένα ολόκληρο χρυσό νόμισμα, για μια απλή ερώτηση! «Ναι, Άρχοντά μου,» απάντησε, αμέσως, η Τίρια.

«Δύο γυναίκες ήταν στο κάρο, σωστά;»

«Ναι, Άρχοντά μου.»

«Και προς τα πού πήγαν;»

«Προς τα κει.» Έδειξε, με το χέρι της.

«Σ' ευχαριστώ, πολεμίστρια.» Η φωνή του άντρα ήταν νεανική, αλλά βαριά, και η Τίρια νόμιζε πως άκουσε ένα σιγανό, λαρυγγώδες γέλιο να βγαίνει μες απ' το κλειστό του κράνος.

** ** *

«Εννοείς ότι θα μου κάνεις κάτι με τη μαγεία σου;» είπε ο Δόνορ, συνεχίζοντας να μιλά χαμηλόφωνα.

«Ναι,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν, τρώγοντας λίγη από τη ζεστή της κρεατόσουπα. «Θα σκέφτεσαι το πρόσωπο του άντρα που είδες, κι εγώ θα φέρω στην επιφάνεια όλες σου τις αναμνήσεις σχετικά μ'αυτόν.»

«Και πού το ξέρω πως δε θα μου κάνεις και τίποτ'άλλο;» έθεσε το ερώτημα ο Δόνορ.

«Σου είπα, πρέπει να μ'εμπιστευτείς,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν.

Ο Δόνορ ξεφύσησε. Ίσως αυτό που είχε δει να ήταν σημαντικό· ίσως να έλυνε το μυστήριο σχετικά με τους «βασιλικούς ληστές», όπως τους έλεγε τούτη η Ζιρκεφιανή μάγισσα. Δεν έπρεπε να το αγνοήσει. «Ας το προσπαθήσουμε,» αποφάσισε.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. «Θα φάμε, προς το παρόν, και, ύστερα, θα πάμε πάνω, στο δωμάτιό σου.»

Ο Δόνορ ένευσε καταφατικά.

Καθώς έτρωγαν, κανείς δε μιλούσε. Δεν αισθάνονταν πως είχαν τίποτα να πουν... για την ώρα, τουλάχιστον.

Όταν τελείωσαν, ο ευγενής της οικογένειας Τόρνιλφερ ρώτησε τη Σαντέ'ενθιν: «Πάμε τώρα;»

Εκείνη κατένευσε, και σηκώθηκε όρθια. «Μας δίνεις τα κλειδιά;» ζήτησε από τη χοντρή πανδοχέα.

Η γυναίκα πλησίασε κι έδωσε ένα στην Ζιρκεφιανή. «Τούτο είναι το δικό σας και της άλλης κυρίας. Είναι του δωματίου τρία, εντάξει; Τούτο είναι για τον κύριο.» Γύρισε και το έδωσε στον Δόνορ. «Δωμάτιο πέντε.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε εκείνος, ευγενικός ως συνήθως.

Μεταφέροντας τους σάκους και τον καθρέφτη, ανέβηκαν τη σκάλα και βρέθηκαν σ'ένα δωμάτιο με γύρω-γύρω πόρτες. Η Σαντέ'ενθιν εύκολα εντόπισε αυτήν που είχε λαξευμένο τον αριθμό τρία επάνω της, και την άνοιξε. Ο Δόνορ άφησε εκεί δίπλα τους σάκους που βαστούσε, και ξεκλείδωσε την πόρτα με τον αριθμό πέντε.

«Θα έρθω σε λίγο,» του είπε η Σαντέ'ενθιν, και μπήκε στο δωμάτιό της, μαζί με τη Ζέκαλ, η οποία τράβηξε μέσα τους σάκους.

Ο χώρος ήταν μισοσκοτεινός, με μόνο μια αδύναμη λάμπα να κρέμεται απ'το ταβάνι. Κατά τα άλλα, δυο στενά κρεβάτια υπήρχαν κι ένα κλειστό παράθυρο.

«Τι θα του κάνεις;» ρώτησε η Ζέκαλ.

«Του Δόνορ;» Η Δούκισσα ένευσε. «Τίποτα το κακό.» Η Σαντέ'ενθιν έλυσε την κάπα της, κάθισε πάνω στο ένα στρώμα, και έβγαλε τα δερμάτινα της παπούτσια και τις βρεγμένες της κάλτσες. Σήκωσε την άκρη του μαύρου φορέματός της, για να δει το έγκλημα στην κνήμη της. Ήταν όλο σκεπασμένο από την παχύρρευστη αλοιφή της κερά-Λέβα, και δε μπορούσε να κρίνει αν πήγαινε καλύτερα ή χειρότερα.

Κι η Ζέκαλ έβγαλε την κάπα της και κάθισε στο άλλο κρεβάτι, απέναντι.

Η Σαντέ'ενθιν σηκώθηκε όρθια, δίχως να φορέσει τα παπούτσια της. Πλησίασε την πόρτα και την άνοιξε.

«Πηγαίνεις στον Δόνορ;»

«Ναι.»

«Πόση ώρα θα κάνεις;»

«Όχι πολύ, ελπίζω.» Η Σαντέ'ενθιν βγήκε, κλείνοντας πίσω της.

Η Ζέκαλ έμεινε μόνη, ν'ακούει τις βροντές έξω απ'το σφαιρισμένο παράθυρο του δωματίου. Είχε μελαγχολήσει, και αμφέβαλε πολύ αν, τελικά, θα γινόταν η δεύτερη δυνατότερη γυναίκα στο Άργκανθικ. Αισθανόταν ηλίθια που είχε ακολουθήσει τη Σαντέ'ενθιν. Άραγε η Ζιρκεφιανή θα κατάφερνε να γίνει Βασίλισσα, όπως υποστήριζε, ή μήπως ήταν όλα ψέματα, για να τραβήξει την Δούκισσα μαζί της, επειδή εκείνη είχε γνωριμίες στο Βασίλειο και θα μπορούσε να τη βοηθήσει να ξεφορτωθεί τους Σαραολνιανούς; Άλλωστε, η Σαντέ'ενθιν δεν ήταν απεσταλμένη του Πόνκιμ; και ο Πόνκιμ δεν ήθελε μόνο να σταματήσει τη συμμαχία; Ή ήθελε να κάνει και τη Σαντέ'ενθιν Βασίλισσα, ώστε να έχει έναν δικό του άνθρωπο εδώ;

Πάντως, ακόμα κι αν, τελικά, γινόταν η δεύτερη δυνατότερη γυναίκα στο Άργκανθικ, άξιζαν όλ'αυτά που είχε περάσει; τα οποία... τα οποία δεν ήθελε ούτε καν να σκέφτεται, γιατί παλιά δεν τα έβλεπε ούτε στους εφιάλτες της.

Η Ζέκαλ δεν ήταν καθόλου σίγουρη. Για κανέναν και για τίποτα.

Άκουσε έναν χτύπο στην πόρτα.

Η Σαντέ'ενθιν; Μα αυτή δεν είχε πάρει το κλειδί μαζί της;

«Ποιος είναι;» ρώτησε η Δούκισσα του Έβμορ.

«Η κυρία είπε να σας φέρω πετσέτες,» αποκρίθηκε μια γυναικεία φωνή. «Ανοίξτε.»

Υπηρέτρια πρέπει να ήταν. Η Ζέκαλ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και άνοιξε. Εμπρός της αντίκρισε μια κοπέλα, σίγουρα όχι πάνω από εικοσιπέντε χρονών. Είχε μακριά, ξανθά μαλλιά, τα οποία χύνονταν στους ώμους της, και ήταν ντυμένη μ'ένα γκριζο φόρεμα. Στο δεξί χέρι βαστούσε δυο μεγάλες πετσέτες.

«Να περάσω, κυρία;» ρώτησε.

Η Ζέκαλ την άφησε να μπει, και η υπηρέτρια έκλεισε την πόρτα, κοιτώντας τριγύρω το δωμάτιο.

«Συμβαίνει κάτι;» έκανε η Δούκισσα, σουφρώνοντας τα φρύδια και κοιτώντας την κοπέλα με υπεροπτικό βλέμμα.

«Δεν είστε δύο εδώ;» ρώτησε η υπηρέτρια.

«Ναι.»

«Και η άλλη κυρία πού είναι;»

«Βγήκε για λίγο.»

«Βγήκε; Πού πήγε;»

«Τι σημασία έχει;» Σαν πολύ περίεργη υπηρέτρια δεν ήταν τούτη; «Απλά, άσε τις πετσέτες και—»

«Δική της είναι η μαύρη κάπα;» ρώτησε η κοπέλα, κοιτώντας την κάπα που ήταν κρεμασμένη πλάι στο κρεβάτι της Σαντέ'ενθιν.

«Ναι, αλλά— Αγκχ!»

Η υπηρέτρια κλότσησε τη Δούκισσα, δυνατά, στο στομάχι, και η Ζέκαλ διπλώθηκε. Ύστερα, βρήκε, ξαφνικά, τον εαυτό της

ανάσκελα, πάνω σ'ένα στρώμα. Μια λεπίδα ξιφιδίου χάιδευε το λαιμό της.

«Τσιμουδιά, γιατί θα πεθάνεις,» απείλησε η ξανθιά κοπέλα. Γύρισε την Αρχόντισσα μπρούμυτα και της έδεσε τους καρπούς πίσω απ'την πλάτη. «Μια κραυγή και είσαι νεκρή.» Της έχωσε ένα πανί στο στόμα. «Σήκω τώρα!» Την τράβηξε όρθια απ'το δεξί μπράτσο. «Και μην τολμήσεις να κουνηθείς.» Η «υπηρέτρια» πήγε προς την πόρτα και άνοιξε.

Η Ζέκαλ έσπαγε το μυαλό της πώς να ξεφύγει, για να ειδοποιήσει τη Σαντέ'ενθιν. Το βραχιόλι στον αριστερό της καρπό! Ήταν αρκετά τραχύ, και ίσως κατάφερνε μ'αυτό να κόψει τα δεσμά της. Προσπάθησε να το βρει, με τα δάχτυλα, για ν'αρχίσει.

Η ξανθιά κοπέλα έκανε νόημα σε κάποιον, και ένας άντρας μπήκε στο δωμάτιο, ακολουθούμενος από δύο άλλους. Όλοι τους ήταν ντυμένοι με πανοπλίες, και στους χιτώνες είχαν κεντημένο το έμβλημα του Άργκανθικ.

Ο αρχηγός, ο οποίος φορούσε κλειστό κράνος, σταμάτησε έκπληκτος, μόλις αντίκρισε την Δούκισσα του Έβμορ.

Εκείνη ξεροκατάπие. *Με ξέρει;* αναρωτήθηκε.

«Βγάλτης το φίμωτρο,» πρόσταξε ο αρχηγός την «υπηρέτρια», «και βάλτης το ξιφίδιό σου στο λαιμό.»

Η ξανθιά κοπέλα υπάκουσε. Η Ζέκαλ ξερόβηξε και έγλειψε τα χείλη, για να τα υγράνει, ενόσω τα χέρια της βρίσκονταν σε δουλειά πίσω απ'την πλάτη, προσπαθώντας να κόψουν τα δεσμά, με το τραχύ βραχιόλι. Γιατί αργούσαν τόσο να κοπούν; Αλλά, και να κόβονταν, αυτό τώρα την συνέφερε; Μάλλον, όχι. Η Δούκισσα σταμάτησε να χρησιμοποιεί το βραχιόλι της ως μαχαίρι.

«Ζέκαλ...» είπε ο άντρας με το κλειστό κράνος.

«Ναι...;» έκανε, αδύναμα, εκείνη. Ίσως, αν αναγνώριζαν ποια ήταν... κάτι καλό να γινόταν, τέλος πάντων!

Ο άντρας αναστέναξε, και έβγαλε το κράνος του, με τα δύο χέρια. Ένα μαυρομάλλικο κεφάλι αποκαλύφθηκε, καθώς και ένα αρρενωπό πρόσωπο με μαύρα μάτια. «Πώς περνάς, ξαδέλφη;»

Μα τα Πνεύματα, αυτός ήταν ο Ρίγκμιν! «Α...» Η Ζέκαλ δεν ήξερε τι να πει. «Εσύ... εσύ εδώ;»

«Πού είναι η φίλη σου, Ζέκαλ;» απαίτησε ο Ρίγκμιν. «Και τι διάολο θέλεις εσύ με μια μάγισσα; Αλλά πες μου *πού είναι*, πρώτα.»

«Δεν ξέρω,» απάντησε, αμέσως, η Δούκισσα. «Βγήκε έξω, για κάποιο λόγο. Ίσως πήγε στην τουαλέτα.»

«Μπα, δεν έχετε τουαλέτα εδώ;» ύψωσε ένα του φρύδι ο Ρίγκμιν. Ήταν πασιφανές πως δεν την πίστευε.

«Αυτοί με τους οποίους είσαι... είναι... είναι αυτοί που κάνουν τις καταστροφές, Ρίγκμιν!» είπε η Ζέκαλ. Και δυνάμωσε λίγο τη φωνή της, για να ειδοποιήσει την Σαντέ'ενθιν (*Μακάρι να μ'ακούσει!*), ενώ, συγχρόνως, παρακαλούσε τα Πνεύματα να μην αποφασίσει η ξανθιά κοπέλα με το ξιφίδιο να της κόψει το λαιμό. «Το ξέρει αυτό ο πατέρας σου; Ο αδελφός σου; Είναι παράνομοι, Ρίγκμιν!-»

Η «υπηρέτρια» τής έκλεισε το στόμα, με το άλλο χέρι. «Προσπαθεί να ειδοποιήσει κάποιον!»

«Μην τη σκοτώσεις,» την προειδοποίησε ο Ρίγκμιν.

Ακούγοντάς το αυτό, η Ζέκαλ δάγκωσε, μ'όλη της τη δύναμη, την παλάμη της κοπέλας. Εκείνη τσίριξε, και τράβηξε το χέρι της πίσω, πιτσιλώντας με αίμα το πρόσωπο της Δούκισσας, η οποία την κλότσησε στην κοιλιά, φωνάζοντας:

«Σαντέ'ενθιν –είναι εδώ!»

«Βούλωστο!» Ο Ρίγκμιν τη χαστούκισε, με το γαντοφορεμένο του χέρι, ρίχνοντάς την ζαλισμένη στο στρώμα. «Πιάστε τον άλλο!» πρόσταξε τους πολεμιστές του έξω απ' το δωμάτιο.

Ενώ ένας ένοικος του πανδοχείου κοιτούσε από την κλειδαρότρυπα, τρομοκρατημένος, η ξανθιά κοπέλα βγήκε απ' το κατάλυμα της Ζέκαλ και της Σαντέ'ενθιν και πήρε μια βαλλίστρα που ήταν ακουμπισμένη στον τοίχο. «Ανοίξτε,» πρόσταξε τους δυο

μαχητές εκεί κοντά. Ο ένας κλότσησε την πόρτα του δωματίου πέντε, ενώ ο άλλος βαστούσε δίλαβα το σπαθί του. Η συνάδελφός τους σημάδεψε μέσα, μα αντίκρισε μόνο σκοτάδι.

«Τι συμβαίνει;» μούγκρισε. «Άναψε τη λάμπα, γιατί θα ρίξω!» απείλησε.

«Χα-χα-χα-χα...!» αντήχησε ένα γυναικείο γέλιο. «Αλήθεια;»

Η ξανθομάλλα έβαλε, πατώντας τη σκανδάλη.

Το βέλος χάθηκε στο σκοτάδι...

...και επέστρεψε, πετυχαίνοντάς τη ανάμεσα στα στήθη!

Η «υπηρέτρια» έβγαλε έναν αδύναμο λαρυγγισμό, αίμα έτρεξε απ'το στόμα της, και σωριάστηκε στο ξύλινο δάπεδο.

Οι δυο συνάδελφοί της πανικοβλήθηκαν και υποχώρησαν, βαστώντας αμυντικά τα όπλα τους, ενώ, συγχρόνως, οι άλλοι δύο πολεμιστές του Ρίγκμιν έβγαιναν απ'το δωμάτιο της Ζέκαλ. Ο ίδιος ο ξάδελφος της Δούκισσας στεκόταν στην πόρτα.

«Είναι η μάγισσα!» είπε.

Ξαφνικά, τα σπαθιά έφυγαν απ'τα χέρια των «βασιλικών ληστών» και βρέθηκαν όλα να αιωρούνται γύρω απ'τον Ρίγκμιν, με τις αιχμές να ξύνουν το λαιμό του. Εκείνος ξεροκατάπιε.

«Μια κίνηση και τον σκότωσα,» είπε η Σαντέ'ενθιν, βγαίνοντας απ'το σκοτάδι του δωματίου. «Μπορεί το ένα ξίφος ν'αστοχήσει, μπορεί τα δύο, αλλ'αποκλείεται και τα τέσσερα.» Ένα στραβό μειδίαμα χάραζε το πρόσωπό της.

«Κάντε όπως λέει,» πρόσταξε ο Ρίγκμιν· η φωνή του έτρεμε.

Κι ο Δόνορ παρουσιάστηκε μέσα απ'το σκοτάδι, στεκόμενος πίσω απ'τη Σαντέ'ενθιν.

«Βγάλτε τις πανοπλίες σας,» είπε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια.

Οι Αργκανθικιανοί στράφηκαν, αβέβαιοι, προς τον αρχηγό τους. Εκείνος κατένευσε αμέσως, οπότε άρχισαν να γδύνονται.

«Πού είναι η Ζέκαλ;» απαίτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Εδώ είμαι,» ακούστηκε μια φωνή πίσω απ'τον Ρίγκμιν.

Τα σπαθιά αποτραβήχτηκαν λίγο απ' το λαιμό του. «Προχώρα!» τον διέταξε η Σαντέ'ενθιν, κι εκείνος υπάκουσε, για να ξαναβρεί τις λεπίδες μπροστά του.

Η Ζέκαλ βγήκε απ' το δωμάτιο. «Τα χέρια μου είναι δεμένα,» είπε.

«Λύσ' την,» ζήτησε η Σαντέ'ενθιν απ' τον Δόνορ, ο οποίος πλησίασε τη Δούκισσα και έκοψε τα δεσμά της μ' ένα ξιφίδιο, ενόσω οι «βασιλικοί ληστές» συνέχιζαν να γδύνονται.

Όταν τελείωσαν, η Ζιρκεφιανή τούς πρόσταξε: «Υψώστε τα χέρια σας και κλείστε τα μάτια.»

Εκείνοι φάνηκαν να τρομοκρατούνται. «Ο... ο Βασιλιάς θα μάθει γι' αυτό!...» κατάφερε να ψελλίσει ένας.

Η Σαντέ'ενθιν μειδίασε, χαιρέκακα. «Το ελπίζω. Τώρα, κάντε όπως σας λέω!»

Πάραυτα, όλοι ύψωσαν τα χέρια τους και έκλεισαν τα μάτια.

«Ωραία,» είπε η Πνευματίστρια, «πολύ ωραία...» Έδειξε, απότομα, προς το μέρος τους, και τα σπαθιά που περιστοίχιζαν τον Ρίγκμιν στράφηκαν, εκτοξεύτηκαν σαν βέλη, και καρφώθηκαν στους λαιμούς τους.

Ο ξάδελφος της Ζέκαλ είχε μείνει άφωνος· κοιτούσε με μάτια γουρλωμένα και στόμα ορθάνοιχτο, καθώς τα κουφάρια σωριάζονταν στο δάπεδο.

Επίσης άφωνοι είχαν μείνει η Δούκισσα του Έβμορ και ο Δόνορ. «Δε... δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό...» είπε ο τελευταίος. Το έργο της του είχε φανεί αποτρόπαιο, έτσι όπως επιτελέστηκε.

Ο Ρίγκμιν έκανε ένα βήμα προς τη σκάλα του πανδοχείου –και τα τέσσερα σπαθιά βρέθηκαν, πάλι, γύρω του.

«Μη φεύγεις μόνος,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Κι εμείς δε θα κάτσουμε για πολύ εδώ.

»Δόνορ, δέσε του τα χέρια.»

Ο ευγενής τού τα έδεσε.

«Καλώς,» ένευσε η Σαντέ'ενθιν. «Τώρα, θα πάρουμε το κάρο μας και θ' απομακρυνθούμε από τούτη την πόλη, προτού—»

«Δε θα γλιτώσετε!» την προειδοποίησε ο Ρίγκμιν. «Ο πατέρας μου έχει δύναμη στο Συμβούλιο των Αρχόντων!»

«Με κάνεις να τρέμω,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17^ο Αδιόρατη απειλή

Καθώς σουρούπωνε, ο στρατός της Δούκισσας Άλχα της Σνοργκ σταμάτησε σε μια μικρή πεδιάδα, νότια των μεγάλων δασότοπων του Σαραόλν. Είχαν καταφέρει να ξαφνιάσουν το δαιμονικό φουσάτο του Βασιλιά Καρθαβλέρν και να περάσουν από μέσα του, λιανίζοντας και διασκορπίζοντας τους Μαγκραθμέλιους, μα η νίκη τους ήταν κάθε άλλο παρά απόλυτη. Πρώτον, δεν είχαν διαλύσει το εχθρικό στράτευμα —ήταν πολύ μεγάλο, για να καταφέρουν κάτι τέτοιο—, απλά το είχαν τρέψει σε προσωρινή φυγή. Δεύτερον: καθώς περνούσαν, οι πεζοί του Δουκάτου Σνοργκ είχαν υποστεί πολλές απώλειες, και τα αμάξια των εφοδίων, που ήταν πιο αργά απ'τους υπόλοιπους και που αρκετών οι τροχοί έσπασαν πάνω στην τρελή τους φυγή, έγιναν εύκολη λεία για τους δαιμονοανθρώπους.

Επομένως, τώρα, η Άλχα ανησυχούσε για το πώς να ταΐσει τους στρατιώτες της. Τουλάχιστον, μέχρι να φτάσει στην Χάργκοχ· γιατί εκεί, πίστευε, δε θα είχε, πια, τέτοιο πρόβλημα (;)...

Για την ώρα, όμως, η πόλη του Πρίγκιπα Σάλβινρ και ξαδέλφου της βρισκόταν πάνω από εκατό χιλιόμετρα απόσταση από εκεί όπου είχε κατασκηνώσει το φουσάτο της, το οποίο αναμφίβολα χρειαζόταν ανάπαυση: τα άλογα ήταν ξεθεωμένα, και οι ανάσες τους ακούγονταν λαχανιασμένες· οι πεζικάριοι παραπατούσαν από την

κόπωση· οι ιππείς ταλαντεύονταν πάνω στις σέλες τους· οι τοξότες βαριανάσαιναν, καταριόντας τα Πνεύματα –και η Άλχα δεν ήθελε κανείς να καταριέται τις ανώτερες δυνάμεις –*όχι μια ώρα σαν κι ετούτη, μα τα Πνεύματα!*

Βέβαια, η Δούκισσα δεν είχε παράπονο με τους πολεμιστές της, ούτε τους αδικούσε που ήταν εξοντωμένοι. Μάλιστα, αισθανόταν περήφανη γι'αυτούς, επειδή είχαν καταφέρει να προελάσουν τόσο μακριά μέσα σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα, και μάλιστα ύστερα από μια τέτοια μάχη με τους δαιμονανθρώπους –μια μάχη γεμάτη άγχος, μια αβέβαιη μάχη, μια μάχη βιασύνης και ατομικής πρωτοβουλίας. Μια μάχη που είχε προσφέρει στην Άλχα ένα ανέλπιστο δώρο.

«Φέρε μου τον Βασιληά Καρθαβλέρν,» πρόσταξε μια πολεμίστρια, καθώς καθόταν έξω απ'τη σκηνή της, μπροστά σε μια φωτιά. Την πανοπλία της δεν την είχε βγάλει· ήταν συνηθισμένη σε τέτοια, και δεν την κούραζε. Είχε μάθει πώς είναι να πολεμάς, να μπλέκεσαι σε μικρές μα θανατηφόρες αναμετρήσεις με τους Μαγκραθμέλιους, καθημερινά· γιατί το Δουκάτο Σνοργκ βρισκόταν στα σύνορα του Σαραόλν, εκεί όπου το Βασίλειο ακουμπούσε την Βόρεια Μάγκραθμελ. Η Άλχα θα προτιμούσε να είχε στα χέρια της τον Χάμαγκορκ με τον οποίο είχε χρόνια έχθρα, όμως δεν πειράζει, και ο Καρθαβλέρν τής έκανε.

«Μά'στα, Υψηλοτάτη,» έκλινε το κεφάλι η πολεμίστρια, και έφυγε.

«Μητέρα,» είπε ο Γκόρντλαν, «είσαι κουρασμένη.» Ο γιος της ήταν ένας ψηλός άντρας –ψηλότερος απ'τους περισσότερους που είχε γνωρίσει η Άλχα· ψηλότερος κι απ'τον πατέρα του– και σωματώδης. Τα σγουρά, μακριά, μαύρα μαλλιά του τύλιγαν τους ώμους του, όταν δεν τα είχε δεμένα αλογοουρά, και τώρα ήταν μια απ'αυτές τις φορές. Τα γαλάζια μάτια του έμοιαζαν με τον καθαρό ουρανό, ή τον σκληρό πάγο –ανάλογα με το αν ήσουν εχθρός ή φίλος του. Ο Γκόρντλαν ήταν μέλος του τάγματος των καβαλάρηδων του Σνοργκ, σωστός γίγαντας, όπως όλοι τους, ο οποίος μπορούσε να χειρίζεται

τον δίκικοπο πολεμικό πέλεκυ στο ένα χέρι με τρομαχτική άνεση. Η Δούκισσα ήταν πολύ περήφανη για τον γιο της, όπως και για τους στρατιώτες της –ή, μάλλον, όχι: περισσότερο.

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε, αργά, η Άλχα, ενώ ο παγερός άνεμος που σάρωνε την χιονοκαλυμμένη πεδιάδα έκανε τα μακριά, ασημένια της μαλλιά να μαστιγώνουν το πρόσωπό της.

«Τότε, ίσως θα ήταν προτιμότερο να δεις αύριο τον Καρθαβλέρν,» τόνισε ο γιος της.

«Οχι· πρέπει να τον δω σήμερα. Αύριο θα κινηθούμε,» είπε η Άλχα, που βιαζόταν να φτάσει στην Χάργκοχ, αντιλαμβανόμενη πόσο κρίσιμη θα ήταν εκεί η κατάσταση. Επιβαλλόταν όλο το Σαραόλν να ενωθεί, για να πολεμήσει τους δαιμονανθρώπους, και να νικήσει.

«Και οι στρατιώτες είναι κουρασμένοι,» της θύμισε ο Γκόρντλαν. «Μήπως, σκοπεύεις να τους βάλεις να προελάσουν με την αυγή;»

«Πόσο καιρό νομίζεις ότι οι δαιμονάνθρωποι θα χρειαστούν για να ανασυνταχτούν; Και, όταν ανασυνταχτούν, θα μας κυνηγήσουν!» Η Άλχα κούνησε το κεφάλι. «Δε μ'αρέσει ν'αφήνω εχθρούς πίσω μου...»

«Ούτ' εμένα, μητέρα,» συμφώνησε ο Γκόρντλαν, με τη βαρύτονη φωνή του. «Ωστόσο, νομίζω πως οι δαίμονες θα χρειαστούν αρκετό χρόνο, μέχρι ναρθούν, πάλι, στα συγκαλά τους.» Η μητέρα του τον κοίταξε ερωτηματικά. Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχουν αρχηγό, τώρα. Ίσως και να επιστρέψουν στην Μάρβαθ, στον Αφέντη τους και προδότη του είδους του...»

Τα μάτια της Δούκισσας στένεψαν, και γυάλισαν εκδικητικά. «Ο Πόνκιμ! Μας περίμενε, γιε μου. Είναι έξυπνος, παρότι προδότης – αλλά, βέβαια, συνήθως, οι προδότες είναι έξυπνοι, που τα Πνεύματα να τους αρπάξουν τις ψυχές. Είχε στείλει τον Καρθαβλέρν και το φουσάτο του για να μας κομματιάσει: για να μην μπορέσουμε να ενωθούμε με τους άλλους Σαραολνιανούς, στην Χάργκοχ. Ευτυχώς που ο πατέρας σου το σκέφτηκε, και οι ανιχνευτές μας τους

εντόπισαν από υψώματα, κρατώντας τις αποστάσεις.» «Κρατώντας τις αποστάσεις» σήμαινε ότι τους παρακολουθούσαν από μια λεύγα απόσταση και άνω, γιατί αλλιώς κινδύνευαν να τους βρουν οι δαιμονάνθρωποι, με τις διαβολικές τους συσκευές. Κόλπα σαν κι ετούτο ήξεραν πολλά οι μαχητές του Δουκάτου Σνοργκ, επειδή είχαν να κάνουν καθημερινά με Μαγκραθμέλιους. «Πάντως, γιε μου, αφού υπήρχε ένας τέτοιος... στρατός-εμπόδιο, σίγουρα, θα υπάρχουν κι άλλοι...»

«Στο δρόμο μας;» αναρωτήθηκε ο Γκόρντλαν. Ο στρατός της Δούκισσας ήταν εξουθενωμένος από τη σύγκρουση με το φουσατό του Καρθαβλέρν, και μειωμένος αριθμητικά (από είκοσι-δύο χιλιάδες που ήταν –μαζί με τους τοξότες, οι οποίοι είχαν αιφνιδιάσει τους αντίστοιχους δαιμονανθρώπους απ’τα νώτα– είχαν πέσει στις δεκαοχτώ)· όλοι αμφέβαλαν άμα θα μπορούσε ν’αντέξει άλλη μια τέτοια αναμέτρηση.

«Δεν ξέρω,» είπε η Άλχα. «γιαυτό κιόλας θα στείλω τους ανιχνευτές μας να ερευνήσουν, με την αυγή. Δε θέλω να πέσω σε καμία παγίδα του σφετεριστή.»

Ο Γκόρντλαν επένευσε, μ’ένα μουγκρητό, και η μητέρα του κατάλαβε πως ενέκρινε την απόφασή της.

Η Δούκισσα της Σνοργκ άκουσε το *κλινκ-κλανκ* που κάνουν οι αλυσίδες, και στράφηκε, για δει την πολεμίστρια την οποία είχε στείλει να φέρει τον Καρθαβλέρν. Επέστρεφε, και μαζί της, φυσικά, ερχόταν ο αιχμάλωτος Βασιληάς της Νότιας Μάγκραθμελ, αλυσοδεμένος χειροπόδαρα, έτσι ώστε να μπορεί να βαδίζει, μα να μη μπορεί να τρέξει.

«Κάτσε, δαιμονάνθρωπε,» τον παρότρυνε η Άλχα.

Ο Καρθαβλέρν έβγαλε ένα σιγανό γρύλισμα απ’τα χείλη – προφανώς, δεν του άρεσε να του μιλούν έτσι– και κάθισε. «Γιατί με κάλεσες, ανθρώπινη γυναίκα;» απαίτησε. «Δεν είναι αρκετό που είμαι αιχμάλωτος σου; Πρέπει να με βασανίσεις κιόλας; Τι ζητάς να μάθεις;»

Η Άλχα γέλασε, ξερά. «Ο λύκος αποκαλεί το κοράκι αιμοβόρικο, δαιμονάνθρωπε!»

«Αρνείσαι τα όσα έχει περάσει ο λαός μου στ' ανθρώπινα χέρια σας;» μούγκρισε ο Καρθαβλέρν, σφίγγοντας τις γροθιές του. «Τουλάχιστον, εμείς έχουμε πολύ πιο λεπτές μεθόδους για ν' αποσπούμε πληροφορίες από τους αιχμαλώτους – μεθόδους που το λειψό ανθρώπινο μυαλό σας δε μπορεί να κατανοήσει!» σφύριξε, καθώς τεντωνόταν προς την Άλχα.

Η πολεμίστρια που τον είχε φέρει εδώ τον κλότσησε στα πλευρά. «Πρόσεχε πώς μιλάς στη Δούκισσα, καταραμένη δαίμονα!»

Ο Γκόρντλαν ύψωσε το δίκωπο τσεκούρι του και το κάρφωσε, με δύναμη, στο χώμα της χιονισμένης πεδιάδας. Τα δόντια του γυάλισαν λυκίσια, ενώ τα γαλάζια μάτια του, τώρα, ήταν αλύγιστος πάγος.

«Λέγοντας 'λεπτές μεθόδους', Καρθαβλέρν, εννοείς τα διαβολεμένα σας μηχανήματα, που σκλαβώνουν την ανθρώπινη βούληση;» αντιγύρισε η Άλχα. Ο Βασιληάς της Νότιας Μάγκκραθμελ δεν αποκρίθηκε. «Τέλος πάντων. Για άλλο λόγο είσαι εδώ. Πες μου, δαιμονάνθρωπε, ποια είναι τα σχέδια του Αφέντη σου; Πού έχει στήσει στρατούς-εμπόδια για τις ενισχύσεις του Δούκα Σάλβινρ;»

«Δεν έχω ανθρώπινους αφέντες!» σφύριξε ο Καρθαβλέρν, προσβεβλημένος.

«Δεν έχεις; Κι ο Πόνκιμ τι είναι, δαιμονάνθρωπε;» απαίτησε η Άλχα.

Ο Καρθαβλέρν κάγχασε. «Ο Πόνκιμ είναι *Εκλεκτός* του πραγματικού μου Αφέντη, γυναίκα των ανθρώπων, του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.»

Η Άλχα συνοφρυώθηκε. «Ποιος είν' αυτός ο Μπααρ-πώς-τον-είπες;»

«Το Φως μας!» απάντησε ο Καρθαβλέρν. «Ένας από τους Αρχαίους. Ένα πανίσχυρο ον που είχε ζήσει από τον Αρχή του Χρόνου.»

«Είχε;» ρώτησε η Δούκισσα. «Δε ζει πια;»

Ο Καρθαβλέρν κατέβασε το βλέμμα στις φλόγες που τρεμόπαιζαν ανάμεσά τους, διαλύοντας λιγάκι το παγερό κρύο του Χειμώνα. «Τον χάσαμε, μέσα σε μια λάμψη, μαζί μ'έναν απ'τους Σοφούς σας του Κύκλου του Φτερού.» Υπήρχε έκδηλο μίσος στη φωνή του, όταν αναφερόταν στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού.

«Καλά,» αποκρίθηκε η Άλχα, βλέποντας πως το θέμα μπλεκόταν, και δεν είχε καμια όρεξη να το ξεμπλέξει. «Πες μου, τώρα, για τα σχέδια του Εκλεκτού του Αφέντη σου.»

Ο Καρθαβλέρν κάγχασε. «Νομίζεις ότι τα ξέρω; Δε μου λέει πολλά.»

«Όμως σε στέλνει να κάνεις τις βρομοδουλειές του; Πολύ υπάκουο σκυλάκι δεν έχει καταντήσει ο Βασιληάς της Νότιας Μάγκραθμελ;... Και, μάλιστα, να παίρνει διαταγές από έναν άνθρωπο!»

«Βούλωστο!» ούρλιαξε ο Καρθαβλέρν, και κέρδισε άλλη μια κλοτσιά στα πλευρά απ'την πολεμίστρια δίπλα του. Αισθανόταν τα λόγια της Δούκισσας να τον έχουν θυμώσει υπερβολικά. Πώς τολμούσε να τον αποκαλεί *σκυλάκι*; Εκείνον! έναν βασιληά των δαιμόνων!

«Είστε συνέταιροι, τότε;» ύψωσε ένα φρύδι η Άλχα.

Συνέταιροι; αναρωτήθηκε ο Καρθαβλέρν. Δε θα μπορούσε να το αποκαλέσει ακριβώς έτσι... Πάντως, ΔΕΝ ήταν σκυλάκι του Πόνκιμ! Μα τους Αρχαίους, αν αυτή η τρισκατάρατη ανθρώπινη γυναίκα τον ξανάλεγε σκυλάκι, θα την στραγγάλιζε με την αλυσίδα που έδενε τα χέρια του! «Ναι, είμαστε συνέταιροι...»

«Όμως δε σου εξηγεί τα σχέδιά του;»

Προσπαθεί να παίξει μαζί μου, συλλογίστηκε ο Καρθαβλέρν. «Ο καθένας μας έχει τα δικά του σχέδια. Τον σέβομαι γιατί είναι Εκλεκτός του Αφέντη μου»—και γιατί έχει υποσχεθεί να μου δώσει τη Βόρεια Μάγκραθμελ—«κι εκείνος με σέβεται γιατί έχω δύναμη —τη

δύναμη δεκάδων χιλιάδων Μαγκραθμέλιων πολεμιστών κι εκατοντάδων επιστημόνων.»

«Μάλιστα...» έκανε η Άλχα. «Δηλαδή, δεν ξέρεις ποιος ήταν ο λόγος για τον οποίο σε έστειλε να με εμποδίσεις;»

«Δε με έστειλε!» σφύριξε, κατηγορηματικά, ο Καρθαβλέρν. «Αποφάσισα να έρθω, για να σταματήσω το στρατό σου απ' το να φτάσει στην Χάργκοχ.»

«Και ποιοι άλλοι έχουν πάρει την ίδια απόφαση, δαιμονάνθρωπε;» απαίτησε η Δούκισσα. «Ποιοι άλλοι έχουν σταλεί για να εμποδίσουν τις ενισχύσεις που έρχονται στον Δούκα Σάλβινρ;»

«Δε γνωρίζω,» κούνησε, απότομα, το κεφάλι ο Καρθαβλέρν.

«Λες ψέματα· αλλά θα σε αναγκάσω να πεις την αλήθεια,» τόνισε η Άλχα. Στράφηκε στην πολεμίστρια. «Πάρτον από μπρος μου! Και βασανίστε τον, ώσπου ν' αποφασίσει να μιλήσει.»

«Μάλιστα, Δούκισσα μου,» έκλινε το κεφάλι η γυναίκα, και τράβηξε τον Καρθαβλέρν απ' τις αλυσίδες, σηκώνοντάς τον όρθιο και παίρνοντάς τον μαζί της.

** ** *

Οι δαιμονάνθρωποι ανιχνευτές είχαν δει από ώρα τον στρατό να περνά τα σύνορα του Δουκάτου Χάργκοχ. Σίγουρα, ερχόταν από το Δουκάτο Σνοργκ, και είχε καταφέρει να περάσει απ' το μπλόκο του Βασιλιά Καρθαβλέρν. Οι Μαγκραθμέλιοι παρακολουθούσαν το φουσάτο, ώσπου καταυλίστηκε, στις παρυφές των μεγάλων δασότοπων του Σαραόλν· τότε, έτρεξαν στον δικό τους καταυλισμό –ή, μάλλον, πέρασαν μέσα από τις εσωδιαστασιακές θύρες που δημιουργούσαν οι δίσκοι τηλεμεταφοράς τους–, για να αναφέρουν στην Πριγκίπισσα Εδρισία.

Η κόρη του Χάμαγκορκ καθόταν στη σκηνή της, ξαπλωμένη επάνω σε βελούδινα μαξιλάρια, ενώ έπινε μια κούπα γλυκό κρασί. Το ποτό ήταν δώρο του Πόνκιμ, το οποίο ο Εκλεκτός τής είχε δώσει προτού

εκείνη κι ο στρατός της εγκαταλείψουν την Μάρβαθ, για να προελάσουν ως τα δυτικά σύνορα του Δουκάτο Χάργκοχ. «Θα σου κρατά συντροφιά, όταν κάνει κρύο,» της είχε πει ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Και, όποτε το γεύεσαι, θα με θυμάσαι...»

Η Εδρισία ατένισε τον ανιχνευτή εμπρός της, ο οποίος γονάτισε στο ένα γόνατο και υποκλίθηκε, ακουμπώντας τη γροθιά στο έδαφος. «Τι νέα μου φέρνεις;»

«Υψηλοτάτη. Ένα φουσατό εθεάθη στα βόρειά μας,» αποκρίθηκε ο Μαγκραθμέλιος.

«Ανθρώπων;» συνοφρυώθηκε η Εδρισία.

«Ναι, Υψηλοτάτη. Πιστεύουμε πως έρχεται από το Δουκάτο Σνοργκ, έχοντας καταφέρει να περάσει από το μπλόκο του Βασιλιά Καρθαβλέρν.» Ο Μαγκραθμέλιος συνέχιζε να έχει το βλέμμα καρφωμένο στη γη, λες και φοβόταν να κοιτάξει την Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ.

Ο ηλίθιος Καρθαβλέρν! γρύλισε εντός της η Εδρισία. *Αυτόν έπρεπε να είχε σκοτώσει ο Πόνκιμ, όχι τον πατέρα μου.*

Είναι, όμως, πραγματικά αξιοθαύμαστος που κατόρθωσε κάτι τέτοιο, έτσι; είπε μια φωνή μέσα στο κεφάλι της. *Ένας απλός άνθρωπος, και έχει επιτύχει σε τόσα πολλά...!*

Η Εδρισία έστρεψε, πάλι, την προσοχή της στον ανιχνευτή. «Συνεχίστε να τους παρακολουθείτε, για έναν βασικό λόγο: Θέλω να σκοτώσετε όποιους ανιχνευτές τολμήσουν να στείλουν· θέλω να τους πιάσω εντελώς απροετοίμαστους.»

«Να ειδοποιήσω τους πολεμιστές να ετοιμαστούν, Υψηλοτάτη;» ρώτησε ο Μαγκραθμέλιος.

«Όχι,» έκανε μια αρνητική κίνηση με το χέρι της η Εδρισία. «Δε θα επιτεθούμε τώρα.

»Σε τι κατάσταση μοιάζει να είναι ο στρατός τους;» ζήτησε να μάθει.

«Άσχημη, Υψηλοτάτη. Φαίνονται όλοι τους κουρασμένοι.»

«Και πόσοι είναι;»

«Όχι πάνω από είκοσι χιλιάδες, Υψηλοτάτη, σίγουρα.»

«Είμαστε πενήντα χιλιάδες· δεν κινδυνεύουμε,» συμπέρανε η Εδρισία, σκεπτική.

«Επομένως, δε θα ήταν συνετό να επιτεθούμε τώρα, Πριγκίπισσά μου; Τώρα, που είναι εξαντλημένοι;» πρότεινε ο Μαγκραθμέλιος, διστακτικά και με φωνή που έτρεμε λιγάκι. Δε συνηθίζοταν ένας απλός ανιχνευτής να κάνει προτάσεις στους ευγενείς της Μάγκραθμελ.

«Όχι,» επανέλαβε η Εδρισία, εμφατικά. «Θα τους στήσουμε ενέδρα. Αύριο, με την αυγή. Πληροφόρησε το στρατό, ώστε να είναι προετοιμασμένος και να μην αργοπορήσουμε.»

«Ως προστάξετε, Υψηλοτάτη.»

«Και εσείς, οι ανιχνευτές, όπως είπα, έτσι; Συνεχώς, θα παρακολουθείτε. Και θα σκοτώνετε τυχόν ανιχνευτές των ανθρώπων.»

«Μάλιστα, Υψηλοτάτη.»

«Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Μαγκραθμέλιος σηκώθηκε και βγήκε απ'τη σκηνή της Πριγκίπισσας. Για να μπει ο νέος επίσημος σύζυγος της Εδρισία, ο Σάριλμαργκ.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε. Ήταν ντυμένος με μια βαριά μαύρη κάπα, επενδυμένη με γούνα, χοντρό, μάλλινο πανωφόρι, πέτσινο παντελόνι, και ψηλές μπότες. Στο πλευρό του κρεμόταν ένα σπαθί, το οποίο είχε χρυσή λαβή, στολισμένη με σμαράγδια.

Η Εδρισία τού εξήγησε την κατάσταση, καθώς εκείνος καθόταν πλάι της, γεμίζοντας μια κούπα κρασί και πίνοντας αργά, απολαυστικά.

«Συμφωνώ με το σχέδιό σου,» της είπε, «αλλά μου κάνει εντύπωση πώς αυτοί οι άνθρωποι πέρασαν από τον στρατό του Καρθαβλέρν. Του ξεγλίστρησαν, ή τον νίκησαν σε μάχη;»

«Τούτο δεν το γνωρίζω,» αποκρίθηκε η Εδρισία, καθώς έλυνε την κάπα απ'τον λαιμό του. Ήθελε έναν άντρα απόψε· ήθελε τον

Πόνκιμ. Αλλ' αφού δεν τον είχε, θα έπρεπε να συμβιβαστεί με τον νέο της επίσημο σύζυγο... ο οποίος, παρεμπιπτόντως, αν ήξερε ποιον πραγματικά επιθυμούσε η Πριγκίπισσα, θα γινόταν πυρ και μανία. Όχι πώς όλοι, λίγο ως πολύ, δεν γνώριζαν για την «παράνομη» σχέση της με τον Βασιλιά του Σαραόλν, όμως προτιμούσαν να κάνουν τα στραβά μάτια...

Οι λόγοι ήταν δύο και ευνόητοι: Ο Πόνκιμ ήταν Εκλεκτός του Μεγάλου Άρχοντα, και ο Πόνκιμ ήταν πανίσχυρος μάγος (οι Μαγκραθμέλιοι έτρεμαν τους μάγους, και οτιδήποτε άλλο μπορεί να είχε σχέση με τα Πνεύματα).

«Ίσως να έχει σημασία,» είπε ο Σάριλμαργκ· «ίσως να έχει μεγάλη σημασία. Γιατί μπορεί, με τον ίδιο τρόπο που ξεγέλασαν ή νίκησαν τον Καρθαβλέρν, να ξεγελάσουν ή να νικήσουν κι εμάς.»

«Αρχαίε μου δαίμονα,» αποκρίθηκε η Εδρισία, «οι ανιχνευτές μου θα τους παρακολουθούν, σκοτώνοντας, συγχρόνως, οποιουσδήποτε δικούς τους ανιχνευτές. Αποκλείεται να μας ξεγελάσουν. *Εμείς* θα τους ξεγελάσουμε, στήνοντάς τους καρτέρι.» Ξεκούμπωσε τα πίσω κουμπιά του στολισμένου με ρουμπίνια φορέματός της και το άφησε να γλιστρήσει απ' τους ώμους της. Δε φορούσε άλλα ρούχα από μέσα. «Έλα τώρα, θέλω να σε ιππεύσω μέχρι την αυγή,» ψιθύρισε στον Σάριλμαργκ, καθώς ακουμπούσε πάνω του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18^ο

Τυφλή εμπιστοσύνη

Επί δύο μέρες ο Φόραν τούς οδηγούσε μέσα στα βουνά. Το χιόνι κάλυπτε τα βράχια και τα δέντρα γύρω τους, ενώ ο άνεμος ούρλιαζε σα λαβωμένο θεριό, φέρνοντας μαζί του κι

άλλες κατάλευκες νιφάδες. Άπαντες στην ομάδα του Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν ήταν τυλιγμένοι σε κάπες και φορούσαν κουκούλες, και ούτε καν χαλάρωναν τα ρούχα επάνω τους, όταν κοιμόνταν· αν μη τι άλλο, τα έσφιγγαν περισσότερο, για να μην περνάει το κρύο. Πολλοί είχαν αρχίσει να μετανιώνουν την απόφασή τους να περάσουν από τα Αργκανθικιανά Όρη.

«Κι από πού να πηγαίναμε, δηλαδή;» έκανε ο Ζάρβημ στην Τάθβιλ, όταν εκείνη εξέφρασε τα παράπονά της για τον καιρό. «Από την Ζερκ-βέλ, για να μας πετσοκόψουν; Ή, μήπως, να κάναμε τον κύκλο των βουνών, περνώντας από το Βόρειο Αργκανθικ και χάνοντας πολύτιμο χρόνο;»

Όμως δεν ήταν μονάχα ο καιρός που απασχολούσε τους συντρόφους· ήταν και η επικινδυνότητα τούτων των περιοχών. Ο Φόραν τούς οδηγούσε μέσα από φαράγγια, γύρω απ'τα οποία κρέμονταν βράχια που έλεγες πως, από στιγμή σε στιγμή, θα σου πέσουν στο κεφάλι· πάνω σε πλαγιές, γλιστερές απ'τους πάγους και γεμάτες αιθιαλή δέντρα· σε παγωμένα οροπέδια, το ίδιο γλιστερά κι επικίνδυνα να σπάσουν οι Σαραολνιανοί τα πόδια τους· πλάι σε γκρεμούς, που λίγο να στραβοπατούσες, θα έπεφτες στο κενό. Μάλιστα, δύο στρατιώτες είχαν, μέχρι στιγμής, σκοτωθεί: ο ένας ήταν τραυματισμένος στο δεξί πόδι, και είχε γλιστρήσει στον πάγο ενός οροπεδίου, πέφτοντας και σπάζοντας το κεφάλι του· ο άλλος, που δεν ήταν τραυματίας, είχε παραπατήσει και είχε κατρακυλήσει σε έναν γκρεμό –είδαν το κορμί του να τσακίζεται πάνω στα βράχια.

Η Θάρκα ξέρασε, τρέμοντας. «Μάνζρα, μη μ'αφήσεις να πέσω...» ψιθύρισε στην εκπαιδευτριά της.

«Δε θα σ'αφήσω, μικρή,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ακολουθά με.» Και της έδωσε το χέρι της.

Η Χόλκραντ ήταν σιωπηλή και τις δύο μέρες, λες και συλλογιζόταν πράγματα για τα οποία οι υπόλοιποι δεν έπρεπε να μάθουν. Συνήθως, μια τέτοια συμπεριφορά θα είχε φέρει θύελλα ερωτήσεων από τον Βένγκριλ –και ίσως κι από τον Σόλμορχ–, όμως, δεδομένων των

συνθηκών του ταξιδιού τους, κανείς δεν είχε όρεξη για κουβέντες· και, ασφαλώς, ο Βασιλιάς του Σαραόλν δεν ήταν εξαίρεση.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έμοιαζε χαμένος. Το κρύο κλίμα τον έκλεινε όλο και περισσότερο στον εαυτό του και στις κουβέντες του με τα Πνεύματα, παρότι είχε, πλέον, μάθει πώς να τα ελέγχει. Η Αλζάρα τού μιλούσε σχεδόν συνέχεια, λέγοντάς του ανούσια πράγματα, απλά για να τον κρατά στον πραγματικό κόσμο. Γιατί σκεφτόταν πως, αν κάπου παραπατούσε, μάλλον, τα Πνεύματα δε θα μπορούσαν να τον σώσουν...

Ο Φόραν, ο Αργκανθικιανός τους οδηγός, δεν είχε αλλάξει καθόλου τη στάση του προς τους «καταραμένους Σαραολνιανούς βαρβάρους»: ακόμα δεν τους εμπιστευόταν, ακόμα ήταν φανερό πως ήθελε το κακό τους. Όμως τους οδηγούσε καλά, απ'ό,τι μπορούσε να κρίνει ο Σόλμορχ, και από ασφαλείς δρόμους· *αλλιώς*, σκεφτόταν ο ευγενής του Οίκου των Έχμελθ, *θα είχαμε χάσει πολύ περισσότερους από δύο στρατιώτες*. Τα μέρη ήταν υπερβολικά πιο επικίνδυνα απ'όσο, αρχικά, φανταζόταν...

Τα τραύματα του Τόλριν από τη μάχη έξω απ'το κάστρο της Τάθβιλ –τα οποία είχαν, πια, κλείσει– είχαν αρχίσει, πάλι, να τον ταλαιπωρούν: αισθανόταν το σώμα του μουνδιασμένο και αργοκίνητο. Η Μάερνομ αναγκαζόταν να τον βοηθά αρκετές φορές, ώστε να διασχίζουν κάποια δύσκολα σημεία.

«Τελικά, περισσότερο βάρος σάς είμαι, παρά βοήθεια,» της είπε, όταν τον υποστήριζε, για να περάσουν πλάι από μια χαράδρα.

«Αν δεν ήσουν μαζί μας, σε ποιου την αγκαλιά θα έπεφτα, πηδώντας από τα τείχη του στρατώνα της Ρόναρθ;» αποκρίθηκε εκείνη, μειδώντας.

Ο Τόλριν γέλασε, σιγανά, κάτω απ'την κουκούλα του. Παραμέρισε την κουκούλα της Μάερνομ και φίλησε το μάγουλό της.

Τώρα πλέον, αφότου είχαν όλοι περάσει δυο μέρες μέσα στα Αργκανθικιανά Όρη, θα μπορούσαν να πουν ότι είχαν κάπως –

κάπως– συνηθίσει το κλίμα εδώ πάνω. Ήταν βράδυ, και στέκονταν σε μια πλαγιά, αγναντεύοντας έναν λιθόστρωτο δρόμο κάτωθι τους.

«Αυτή είναι η δημοσιά που ενώνει τις πόλεις Ζερκ-βελ του Δουκάτου Θάλμπερκ και Ζιρθ του Δουκάτου Θέρμπον,» πληροφόρησε ο Φόραν τον Σόλμορχ και τον Βένγκριλ.

«Επομένως,» είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν, «καλύτερα θα ήταν να μην αργοπορήσουμε και πολύ εδώ, αν και δε βλέπω πολλούς ταξιδιώτες στον δρόμο.» Συγκεκριμένα, δεν έβλεπε κανέναν. Στράφηκε στον Σίνορμαρ και τον Ρήφορβελ. «Προστάξτε κανείς να μην ανάψει φωτιές.»

«Μάλιστα, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο πρώτος, γνέφοντας καταφατικά.

«Να μην ανάψουμε φωτιές!» έκανε η Θάρκα, μόλις η διαταγή έφτασε σ'αυτήν και την Μάνζρα. «Θα παγώσουμε ζωντανοί! Θα πεθάνουμε!»

«Όχι το ίδιο γρήγορα με το αν μας πετσοκόψουν οι Αργκανθικιανοί,» είπε η εκπαιδευτριά της. «Ο δρόμος από κάτω μας είναι μεγάλος, απ'ό,τι μπορείς να δεις. Συνεπώς, δεν είναι απίθανο κάποιος να περάσει, ακόμα και μ'αυτό τον καιρό.»

«Μπορεί να μην προσέξει τις φωτιές μας...» υπέθεσε η Θάρκα. «Εξάλλου, και να τις προσέξει, τι έγινε; Ένας μόνος του τι θα κάνει;»

«Ίσως να μην είναι μόνος.»

«Μα, πόσοι θα είναι; Έστω ότι είναι είκοσι, Μάνζρα· και πάλι, δε μπορούν να τα βάλουν μ'όλους μας!»

«Σωστά, όμως δεν αποκλείεται να ειδοποιήσουν άλλους και, στο τέλος, να μαθευτεί πως βρισκόμαστε στα Αργκανθικιανά Όρη. Φαντάσου τι θα γίνει στο Άργκανθικ, έτσι κι αρχίσει να κυκλοφορεί η φήμη ότι 'Σαραολνιανοί βάρβαροι' τριγυρίζουν στα βουνά. Μάλλον, θα έχουμε προβλήματα, μόλις βγούμε απο δώ, αν όχι νωρίτερα...»

Η Θάρκα κούρνιασε κάτω από ένα δέντρο. «Πόσες μέρες ακόμα, μέχρι να διασχίσουμε τα Αργκανθικιανά Όρη; Ή, μήπως, ήδη τα έχουμε διασχίσει;» Μια μικρή ελπίδα καθρεπτίστηκε στο βλέμμα της.

«Μόλις αρχίσαμε, μικρή,» τη διαβεβαίωσε η Μάνζρα. «Αύριο θα περάσουμε το δρόμο, για να ταξιδέψουμε εκεί.» Έδειξε τα ομιχλώδη, χιονισμένα βουνά αντίκρυ τους.

«Και πόσες μέρες θα πάρει το ταξίδι μας;» επέμεινε η Θάρκα.

Η Μάνζρα ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω σχεδόν τίποτα από τη γεωγραφία του Αργκανθικ. Θα πρέπει να ρωτήσεις κάποιον πιο ειδικό επί του θέματος... Αυτόν τον ευγενή, ας πούμε, τον Ρήφορβελ.»

«Εντάξει, δεν πειράζει...» αποκρίθηκε η Θάρκα, που ντρεπόταν να πάει να ρωτήσει.

Ο Μέρθναρ πλησίασε. Στην αρχή, η Μάνζρα διέκρινε μόνο μια κουκουλοφόρο μορφή, όμως, ύστερα, κατάλαβε ότι ήταν αυτός από το περπάτημά του.

«Κρύο, ε;» είπε ο πολεμιστής, και κάθισε κοντά τους.

«Μα τα Πνεύματα, σοβαρολογείς;» αποκρίθηκε, ειρωνικά, η Μάνζρα.

Εκείνος χαμογέλασε, τυπικά, μη δείχνοντας να βρίσκει κάτι αστείο στα λόγια της.

Η Μάνζρα, που συνήθως δεν ήταν επιθετική ή ειρωνική, τώρα νόμιζε πως είχε αρχίσει να γίνεται –μόνο όταν βρισκόταν ο Μέρθναρ κοντά της, βέβαια... Για κάποιο λόγο, την ενοχλούσε. Ή, μάλλον, όχι, ο άνθρωπος δεν της έκανε τίποτα, αλλά, παρ'όλ'αυτά, εκείνη αισθανόταν άσχημα. Ίσως να έφταιγε εκείνο που είχε συμβεί στο δάσος –κάτι που είχε γίνει εντελώς καταλάθος. Όμως, καταλάθος ή όχι, η Μάνζρα δε μπορούσε, πια, να δει τον Μέρθναρ όπως τον έβλεπε παλιά. Ή, μήπως, εκείνος την έβλεπε διαφορετικά; Ένιωθε μπερδεμένη.

Η Θάρκα διέκοψε τις σκέψεις της, απευθύνοντας μια ερώτηση στον πολεμιστή: «Ξέρεις σε πόσες μέρες θα τελειώσει το ταξίδι μας στα βουνά;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Μέρθναρ. «Ο Φόραν, όμως, μάλλον, θα γνωρίζει. Πάντως, έχουμε ακόμα πολύ δρόμο, μικρή. Κι ελπίζω να μη χαθούν κι άλλοι...»

Η Μάνζρα ξεφύσησε. «Τούτα τα μέρη είναι επικίνδυνα. Και δε μου βγάζεις απ' το μυαλό ότι αυτός ο Φόραν, που μας οδηγεί, δε θέλει να κάνει τα πράγματα και πολύ εύκολα για μας.»

«Ο κύριος Σόλμορχ υποσχέθηκε να τον πληρώσει,» είπε ο Μέρθναρ. «Λες να το ρισκάρει; Μπορούμε, κάλλιστα, να τον σκοτώσουμε.»

«Μα κανείς μας δε θα έκανε κάτι τέτοιο, όχι όσο βρισκόμαστε στα Αργκανθικιανά Όρη. Επιπλέον, δεν έχουμε τη δυνατότητα να ξέρουμε αν, όντως, μας πηγαίνει από τον ασφαλέστερο και συντομότερο δρόμο. Πρέπει να τον εμπιστευόμαστε. Εξαρτόμαστε απ' αυτόν, Μέρθναρ,» τόνισε η Μάνζρα.

«Μάλλον, έχεις δίκιο,» συμφώνησε ο πολεμιστής, στρέφοντας το κεφάλι αλλού.

Η Μάνζρα ακολούθησε το βλέμμα του και ατένισε μια κουκουλοφόρο μορφή, κοντά στην οποία στέκονταν τέσσερις άλλες. Ο Φόραν, κυκλωμένος από Σαραολνιανούς στρατιώτες. Κανένας Αργκανθικιανός δεν ήταν άξιος εμπιστοσύνης, έτσι ο Βασιλιάς Βένγκριλ ήθελε όλα τα βράδια να τον φρουρούν, μην τυχόν και φύγει. Η Μάνζρα, όμως, ανησυχούσε ούτως ή άλλως, γιατί υποπτευόταν πως ο Φόραν δεν ήταν επικίνδυνος τη νύχτα, μα τη μέρα –τότε που μπορούσε να τους οδηγήσει όπου ήθελε· τότε που εκείνοι θα τον ακολουθούσαν παντού, πιστεύοντας πως θα τους βγάλει από τα Αργκανθικιανά Όρη, στο Δουκάτο Έαροντ.

Αυτή η τυφλή εμπιστοσύνη έκανε τις τρίχες της ξανθιάς πολεμίστριας να ορθώνονται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19^ο

Ένα βράδυ γεμάτο άγχος

Ενα κάρο κι ένας καβαλάρης σταμάτησαν μπροστά στην βόρεια πύλη της Μίζλαν, μέσα στη βροχή.
«Ανοίξτε να βγούμε,» φώναξε ο Δόνορ στους φρουρούς, καθώς καθόταν πάνω στη σέλα του αλόγου του, τυλιγμένος και κουκουλωμένος σε κάπα.

Αν κάνεις έστω και λίγη φασαρία, θα σε σκοτώσω, προειδοποίησε η Σαντέ'ενθιν τον Ρίγκμιν, μέσω των Πνευμάτων. Εκείνος, που καθόταν πλάι της, ένευσε καταφατικά, καθώς η φωνή της αντηχούσε μέσα στο νου του.

Οι φύλακες της Μίζλαν σήκωσαν την πύλη, και το κάρο πέρασε. *Ευτυχώς, γίνεται έλεγχος μόνο όταν μπαίνεις στην πόλη*, συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν. Και: *Τσιμουδιά*, προειδοποίησε, πάλι, τον Ρίγκμιν, ενώ απομακρύνονταν, τσουλώντας πάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά, η οποία ήταν γεμάτη λάσπες και πέτρες.

Η Ζέκαλ, που καθόταν στα δεξιά του «βασιλικού ληστή», ώστε αυτός να βρίσκεται ανάμεσα σε κείνη και τη Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, καθάρισε το λαιμό της, λέγοντας: «Σαντέ'ενθιν. Πρέπει να σου πω κάτι...»

«Τι είναι, πάλι;» Κάτι δεν της άρεσε στον τόνο της φωνής της Δούκισσας του Έβμορ.

«Ο Ρίγκμιν... είναι ξάδελφός μου.»

Η Σαντέ'ενθιν δε μπορούσε να πει ότι ξαφνιαστήκε ιδιαίτερα, αλλά ούτε ότι δεν ξαφνιαστήκε. «Μεγάλο σόι έχεις...» σχολίασε.

«Ο Δούκας Έσριθ του Τάρμεν είναι πατέρας μου, μάγισσα,» μούγκρισε ο Ρίγκμιν, που τα χέρια του ήταν δεμένα στους καρπούς. «Λύσε με κι άσε με να φύγω, και δε θα του αναφέρω τίποτα για τούτο το... δυστυχές γεγονός.»

Η Σαντέ'ενθιν γέλασε. «Ούτως ή άλλως, δε θα του αναφέρεις τίποτα για 'τούτο το δυστυχές γεγονός'.»

«Ζέκαλ, πες της ποιος είμαι!» σύριξε ο Ρίγκμιν. «Δε μπορεί να με κρατά αιχμάλωτο! Δεν έχει το δικαίωμα!»

«Τι δουλειά είχες με τους 'βασιλικούς ληστές';» αντιγύρισε η ξαδέλφη του. «Εκαψαν το *Δίκοπο Μαχαίρι*· και παραλίγο να κάψουν κι εμάς, που βρισκόμασταν μέσα, εκείνη την ώρα!»

«Ποιοι είναι αυτοί οι 'βασιλικοί ληστές';» έκανε ο Ρίγκμιν. «Δεν ξέρω τίποτα για δαύτους. Δεν καταλαβαίνω τι λες, Ζέκαλ! Κι εσύ τι κάνεις εδώ, σε τέτοια χάλια; Δε θάπρεπε να βρίσκεσαι στο Δουκάτο σου, στην Μαφ-νορχ;»

«Αποφάσισα να επισκεφτώ τη θεία Άσλια, αλλά, προφανώς, οι δρόμοι από το Έβμορ ως το Σάρεντρεφ έχουν γίνει πολύ πιο επικίνδυνοι απ'ό,τι θυμάμαι,» τόνισε η Δούκισσα. «Ποτέ δεν περίμενα ότι ένας από την οικογένεια των Άρρεν θα λήστευε το ίδιο του το Δουκάτο, Ρίγκμιν. Μα τα Πνεύματα, γιατί το κάνεις αυτό;»

«Σου είπα: δεν καταλαβαίνω τι μου λες!» γρύλισε ο Ρίγκμιν. «Δε ληστεύω το Δουκάτο μου, φυσικά!»

«Δόνορ,» φώναξε η Σαντέ'ενθιν, προτού προλάβει η Ζέκαλ ν'αποκριθεί στον ξάδελφό της. Ο ευγενής του Οίκου των Τόρνιλφερ στράφηκε να την κοιτάξει· τα γκρίζα του μάτια άστραφταν μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας του. «Τούτος ήταν ο άντρας που είδες και σου θύμιζε κάτι;»

«Ναι,» κατένευσε ο Δόνορ. «Πρέπει να τον είχα συναντήσει, κάποια φορά, στο Δουκάτο Σάρεντρεφ. Στο παλάτι, ίσως, σε καμια δεξίωση του Βασιληά.»

«Γιαυτό τον κυνηγούσες να τον σκοτώσεις; Επειδή σε είδε, και φοβόσουν ότι θα σε αναγνώριζε;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν τον Ρίγκμιν.

«Δε σε καταλαβαίνω, μάγισσα,» απάντησε εκείνος.

«Θα με καταλάβεις.» Η Σαντέ'ενθιν τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του κάρου, κάνοντάς το να σταματήσει. Τώρα πια, είχαν ξεμακρύνει

απ'την πόλη, και μπορούσε να ανακρίνει τον αιχμάλωτό της ελεύθερα.

Τον χτύπησε με πνευματική δύναμη.

«Ααααααααααα!» ούρλιαξε ο Ρίγκμιν, πιάνοντας το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του. Λόγω της βροχής, όμως, η κραυγή του δεν ακούστηκε και πολύ μακριά.

Η Ζέκαλ αγκάλιασε τους ώμους του, παραξενεμένη για το τι του είχε συμβεί. Ύστερα, η ματιά της έπεσε στη Σαντέ'ενθιν, και παρατήρησε την έντονη έκφραση στο πρόσωπό της, καθώς και το βλέμμα της που ήταν καρφωμένο πάνω στον Ρίγκμιν. Δεν ήξερε ότι η Αφέντρα μπορούσε να προκαλέσει τέτοιο πόνο σε κάποιον...

Η Σαντέ'ενθιν έκανε τον πόνο να σταματήσει. «Ίσως, τώρα, να καταλαβαίνεις καλύτερα για τι πράγμα σου μιλάμε,» είπε στον ξάδελφο της Δούκισσας.

Ο Ρίγκμιν ακόμα δεν είχε πάρει το κεφάλι απ' τις χούφτες του, και καθόταν σκυφτός και καταπονημένος.

«Γιατί βλάπτεις το λαό σου, παριστάνοντας τον βασιλικό στρατιώτη;» απαίτησε ο Δόνορ.

«Θα μπλέξετε όλοι, άσχημα!...» έτριξε τα δόντια του ο Ρίγκμιν, αλλά η φωνή του έτρεμε.

«Νομίζεις ότι μπορείς να μας τρομάξεις με τις απειλές σου;» είπε η Σαντέ'ενθιν, και τον ξαναχτύπησε μέσω των Πνευμάτων.

Ο ξάδελφος της Ζέκαλ διπλώθηκε, βαστώντας το κεφάλι. Δάκρυα έτρεχαν απ' τα μάτια του, καθώς ούρλιαζε.

Ξαφνικά, κάτι μπήκε στη μέση και εμπόδισε την Ζιρκεφιανή· κάποια ισχυρή ψυχική παρουσία παρεμβλήθηκε.

Ποια είσαι; άκουσε μια αντρική φωνή η Σαντέ'ενθιν.

Αυτό ήμουν έτοιμη να ρωτήσω κι εγώ, αποκρίθηκε, ενώ αναρωτιόταν αν κάποιος την παρακολουθούσε. Τα μάτια της κοίταξαν την περιοχή γύρω από τη δημοσιά, μα δε μπόρεσαν να εντοπίσουν τίποτα, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας και τη θολούρα της βροχής.

Η Ζέκαλ κι ο Δόνορ περίμεναν, απορημένοι, καθώς έβλεπαν την μάγισσα να μοιάζει χαμένη στις σκέψεις της και τον Ρίγκμιν να βογκάει αδύναμα, μα όχι να ουρλιάζει πια.

Η αντρική φωνή είπε, παιχνιδιάρικα, μέσα στο μυαλό της Σαντέ'ενθιν: *Εγώ, όμως, ρώτησα πρώτος· επομένως, δε δικαιούμαι και πρώτος μια απάντηση;*

Θα λάβεις ό,τι απάντηση θέλω να σου δώσω –αν θέλω να σου δώσω κάποια. Συνήθως, δε μιλώ σε ξένους.

Η Σαντέ'ενθιν «άκουσε» την άγνωστη αντρική παρουσία να γελά. *Από πού έρχεσαι; Υποθέτω πως δεν είσαι από το Άργκανθικ.*

Δηλαδή, εσύ είσαι.

Πιθανώς και να είμαι. Αλλ'αυτό δεν πρέπει να σ'ενδιαφέρει. Άλλο είναι εκείνο που πρέπει να σ'ενδιαφέρει.

Η Σαντέ'ενθιν εξέφρασε πνευματικά την απορία της, δίχως λόγια.

Ο άγνωστος εξήγησε: *Όσο πιο πολλά ξέρεις, τόσο πιο πολλά κινδυνεύεις να χάσεις. Και ήδη ξέρεις πολλά.*

Η παρουσία του χάθηκε.

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια βλεφάρισε. *Πώς στ'ανάθεμα μάς βρήκε αυτός; αναρωτήθηκε. Ποιος είναι; Μ'έναν γοργό σάλτο, κατέβηκε απ'τη θέση του οδηγού. Τα δερμάτινά της παπούτσια έκαναν ένα δυνατό σπλατ πάνω στον βρεγμένο δρόμο.*

«Τι συμβαίνει, Σαντέ'ενθιν;» τη ρώτησε ο Δόνορ, μισοτραβώντας το σπαθί απ'το θηκάρι του. Εκείνη δεν αποκρίθηκε· μονάχα κοιτούσε, σιωπηρά, το τοπίο τριγύρω: χρησιμοποιούσε τις πνευματικές της αισθήσεις, προσπαθώντας να εντοπίσει μια συγκεκριμένη αντρική παρουσία που είχε πριν από λίγο αισθανθεί. «Βρισκόμαστε σε κίνδυνο;» Η φωνή του ευγενή, τώρα, ήταν ανήσυχη. «Μίλα μου!»

Η Σαντέ'ενθιν δεν κατάφερε να βρει τίποτα. Ίσως ο Πνευματιστής που τους παρακολουθούσε να είχε καλύψει τον εαυτό του. Μα, αν ήταν έτσι, δε θα μπορούσε να διαπεράσει τις πνευματικές του προστασίες; Λίγοι είχαν τη δύναμη να της κρυφτούν. Συγκεκριμένα,

ο μόνος πιο ισχυρός Ελεγκτής Πνευμάτων που είχε συναντήσει ήταν ο Πόνκιμ· όλους τους άλλους εύκολα τους υπερνικούσε. Εκτός, ίσως, από τον Κράντμον, με τον οποίο, σίγουρα, θα χρειαζόταν κάποια προσπάθεια. Όμως ο Κράντμον δεν ήταν ισχυρότερος από κείνη. Επομένως, αν ο Πνευματιστής που της είχε μιλήσει κρυβόταν από τις ψυχικές της αισθήσεις, σήμαινε πως ήταν τόσο δυνατός όσο ο Πόνκιμ –πολύ απίθανο. Οπότε, κατέληξε η Σαντέ'ενθιν, μάλλον δεν βρισκόταν καν εδώ, παρά κάπου μακριά.

Αλλά, τότε, πώς ήξερε πού ήταν εκείνη, ο Δόνορ, κι η Ζέκαλ; Μέσω κάποιας πνευματικής συσκευής, όπως οι καθρέφτες, ίσως; Όμως, για να τους εντοπίσει, έπρεπε να γνωρίζει κάποιον απ' αυτούς. *Εμένα αποκλείεται να με γνωρίζει*, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. Συνεπώς, έμεναν ο Δόνορ και η Ζέκαλ... *και ο Ρίγκμιν!* συμπέρανε, ξαφνικά, η Ζιρκεφιανή. Μα φυσικά! ήταν πολύ πιθανό, τούτη τη στιγμή, να έβλεπε τον Ρίγκμιν μέσα από κάποιον μαγικό καθρέφτη.

Έβαλε τα χέρια στους κροτάφους, έκλεισε τα μάτια, και προσπάθησε να ανακαλύψει αν υπήρχε πνευματική παρακολούθηση επικεντρωμένη επάνω τους.

Καθώς η Σαντέ'ενθιν έμοιαζε, πια, να μην καταλαβαίνει τι γινόταν γύρω της, ο Δόνορ ανησυχούσε όλο και περισσότερο. Έχοντας ξεσπαθώσει περίμενε από στιγμή σε στιγμή κάποια επίθεση. Δεν ήταν καθόλου απίθανο, άλλωστε, οι «βασιλικοί ληστές» να έρθουν να σώσουν τον Ρίγκμιν· πρέπει να κατείχε υψηλή θέση στην ιεραρχία τους.

Έτσι, καθώς η προσοχή του ήταν στραμμένη στα σκοτεινά σημεία γύρω απ' τον δρόμο, και όχι στον ξάδελφο της Ζέκαλ, ο τελευταίος έσπρωξε, βίαια, την ξαδέλφη του, ρίχνοντάς την απ' το κάρο, στον λασπωμένο δρόμο. Έπειτα, μ' έναν γρήγορο σάλτο, έπεσε πάνω στον Δόνορ, και οι δυο άντρες σωριάστηκαν στο πλακόστρωτο, παλεύοντας και γρυλίζοντας. Ο Ρίγκμιν προσπαθούσε να πνίξει τον γόνο των Τόρνιλφερ με τα ίδια του τα χέρια, παρότι ήταν δεμένα στους καρπούς.

Η Σαντέ'ενθιν, ακούγοντας τη φασαρία, άνοιξε τα μάτια και στράφηκε στο μέρος τους. «Πάψτε!» σφύριξε. Και, υψώνοντας το δεξί της χέρι, έκανε τον ξάδελφο της Ζέκαλ να πεταχτεί δυο μέτρα πιο πέρα, καθώς τα Πνεύματα τον γρονθοκόπησαν καταπρόσωπο.

Ο Δόνορ σηκώθηκε όρθιος, βήχοντας και πιάνοντας το πεσμένο σπαθί του μέσ' απ' τις λάσπες. Η κάπα του είχε πάρει ένα καφέ χρώμα.

«Τι τρέχει, Σαντέ'ενθιν;» ρώτησε η Δούκισσα του Έβμορ, που κι εκείνη είχε, τώρα, σηκωθεί στα πόδια της. «Γιατί δε μας μιλούσες;»

«Είχα δουλειά,» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, που, τελικά, δεν είχε καταφέρει να καταλάβει αν βρίσκονταν υπό την παρακολούθηση κάποιας μαγικής συσκευής. «Αλλά ο ξάδελφός σου είναι άτακτος. Δε μπορείς να τον αφήσεις μόνο του ούτε για λίγο.

»Ανέβα στο κάρο!» πρόσταξε τον Ρίγκμιν. Εκείνος υπάκουσε. «Πρέπει να βρούμε καταφύγιο από την καταιγίδα. Και, ύστερα, θα τον κάνουμε να μιλήσει, να μας τα πει όλα για τους 'βασιλικούς ληστές'.»

Ο Δόνορ καβαλίκηψε, και έγεννε καταφατικά.

Η Σαντέ'ενθιν και η Ζέκαλ ανέβηκαν στη θέση του οδηγού, και ξεκίνησαν.

«Υπάρχει εδώ κοντά μέρος για να καλυφτούμε;» ρώτησε η πρώτη τον Τόρνιλφερ.

«Όχι πόλη, αν είν' αυτό που θες να μάθεις,» αποκρίθηκε ο Δόνορ. «Όμως, μάλλον, θ' απαντήσουμε κάνα χωριό.»

** ** *

«Πρόσεχε, πανάθεμά σε!» μούγκρισε η Νερενία, καθώς έκλεινε νευρικά το αριστερό της μάτι.

Λίγο πιο κάτω απ' το μάτι, στο μάγουλό της, υπήρχε ένα μεγάλο σκίσιμο: ένα σκίσιμο που είχε προκληθεί από το κοντάρι της καταραμένης Βασίλισσας του Ωκεανού, και το οποίο, τώρα, ένας

δαιμονάνθρωπος προσπαθούσε να ράψει, ενόσω η Στρατάρχισσα του Σαραόλν καθόταν μπροστά σ'έναν μεγάλο καθρέφτη.

«Ηρεμήστε, Στρατάρχισσα,» αποκρίθηκε ο Μαγκραθμέλιος θεραπευτής. «Είναι φυσικό να μου ξεφεύγει η βελόνα, αν κινήστε συνεχώς.»

Η Νερενία ξεφύσησε. Ήταν, πράγματι, πολύ αναστατωμένη. Και απορούσε γιατί. Την Όρφαλχ την είχε πάρει πολύ εύκολα, με ελάχιστες απώλειες του στρατού της (όπως ήταν λογικό άλλωστε, αν σκεφτόταν κανείς την αριθμητική διαφορά με τους υπερασπιστές της πόλης), και τώρα βρισκόταν στο παλάτι που παλιότερα ανήκε στον Άρχοντα Δούκα Φερχ –*ανήκε*, επειδή απο δώ στο εξής θα ήταν δικό της. Μάλιστα, ίσως ο Βασιληάς Πόνκιμ ν'αποφάσιζε να της δώσει και τον τίτλο της Δούκισσας.

Ωστόσο, η Νερενία δεν ήταν ευχαριστημένη· και, αναζητώντας μέσα της την αιτία, έφτασε στο συμπέρασμα πως έφταιγε το γεγονός ότι κανείς δεν της είχε φέρει το κεφάλι της Βασίλισσας του Ωκεανού. Τουλάχιστον, είκοσι από τους πολεμιστές της Αάνθα είχαν πεθάνει, υπερασπίζοντάς την, ώστε η καταραμένη σκύλα να μπορέσει να ξεφύγει! Η Νερενία ήθελε το κεφάλι της όσο τίποτ'άλλο, τούτη τη στιγμή. Έπρεπε να είχε μπει θριαμβευτικά στην Όρφαλχ, όχι με το αριστερό της μάγουλο σκισμένο και με αίμα να καλύπτει το μισό της πρόσωπο!

«Πόσο μεγάλη ουλή θ'αφήσει,» ρώτησε τον Μαγκραθμέλιο θεραπευτή.

«Αρκετά μεγάλη, υποθέτω, Στρατάρχισσα,» απάντησε εκείνος, «μα μη σκιάζεστε· υπάρχει τρόπος για να την... μικρύνουμε.»

«Τι εννοείς;»

«Η τεχνολογία μας μας επιτρέπει να σβήνουμε τις ουλές από τα τραύματα της μάχης... όσο είναι αυτό δυνατόν, βέβαια.»

«Πώς γίνεται;»

«Όταν περάσουν οι απαραίτητες μέρες για να κλείσει η πληγή σας, Στρατάρχισσα, θα σας δείξω,» υποσχέθηκε ο Μαγκραθμέλιος, τελειώνοντας με τα ράμματα.

Η Νερενία κοίταξε το πρόσωπό της στον καθρέφτη, και μόρφασε – πονώντας καθώς η σάρκα τσιτώθηκε. Η αριστερή της μεριά είχε γίνει αποκρουστική. Τουλάχιστον, αν ο δαιμονάνθρωπος μπορούσε να σβήσει την ουλή, ύστερα....

Η πόρτα του δωματίου χτύπησε.

«Περάστε,» είπε η Νερενία.

Ένας Μαγκραθμέλιος πολεμιστής μπήκε, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση. Ποτέ δεν της έκαναν τίποτα παραπάνω από μια σύντομη υπόκλιση, είχε παρατηρήσει. Ίσως να μην καταδέχονταν να σκύψουν το κεφάλι περισσότερο μπροστά σ'έναν άνθρωπο...

«Στρατάρχισσα, φέρνω άσχημα νέα,» ανέφερε.

Πόσο πιο άσχημα απ'το να μην έχεις το κεφάλι της Βασίλισσας Αάνθα μαζί σου; «Σ'ακούω.»

«Ο Πρίγκιπας Σαγκμέρεγκοθ είναι νεκρός.»

Προτού φύγουν από τη Μάρβαθ, ο Πόνκιμ είχε μιλήσει ιδιαιτέρως στη Νερενία, και της είχε πει ότι σχεδίαζε να σκοτώσει τον γιο του Χάμαγκορκ που θα ερχόταν μαζί της, ώστε να το ξέρει και να μην πανικοβληθεί από το γεγονός. Ωστόσο, τώρα παρίστανε την έκπληκτη. Βλεφάρισε, ρωτώντας: «Πώς;»

«Κάποιος δικός μας πρέπει να τον δολοφόνησε. Υποπτευόμαστε ότι ήταν μέλος της *Μαύρης Αυγής*, γιατί βρήκαμε επάνω του μπηγμένο ένα κεντρί θανάτου.»

«Τότε, ψάξτε για τον προδότη!» πρόσταξε η Νερενία, σμίγοντας τα φρύδια –το τραύμα της της έριξε μια τσιμπιά. «Και σκοτώστε τον!»

«Αυτό λέει ο νόμος για τη δολοφονία ενός ευγενή,» αποκρίθηκε ο Μαγκραθμέλιος, σα να την πληροφορούσε πως η διαταγή της δεν είχε και τόσο μεγάλη σημασία· μεγαλύτερη σημασία είχαν οι νόμοι της Μάγκραθμελ. Έκανε, πάλι, μια σύντομη υπόκλιση κι έφυγε απ'το δωμάτιο.

«Μπορείς κι εσύ να πηγαίνεις,» είπε η Νερενία στον θεραπευτή.

«Όπως επιθυμείτε, Στρατάρχισσα.» Ο δαιμονάνθρωπος άνοιξε την ξύλινη θύρα και βγήκε, κλείνοντάς την πίσω του.

Η Νερενία ξεφύσησε, παραμερίζοντας τα πορφυρά μαλλιά απ'το πρόσωπό της, και διαπιστώνοντας πως κολλούσαν από το αίμα και τον ιδρώτα. Ώρα για ένα μπάνιο και λίγη ανάπαυση. Φώναξε δυο υπηρέτες του στρατού, για να της ζεστάνουν το νερό και να της φέρουν σαπούνι. Μόλις όλα ήταν έτοιμα, γδύθηκε και βούλιαξε μέσα στους αφρούς και στη γλυκιά ζεστασιά που χαλάρωνε το κορμί της.

Την πήρε ο ύπνος, άθελά της...

...Ονειρεύτηκε: *Ο Καρνταμάρ μαχόταν ένα πελώριο, μυθικό πλάσμα με κεφάλι και φτερά αετού και σώμα λέοντος· τα πάντα ήταν αιματοβαμμένα γύρω τους, ενώ επιθανάτιες κραυγές αντηχούσαν.*

...Ονειρεύτηκε: *Ένα πελώριο κύμα ερχόταν προς το μέρος της, έτοιμο να την κατασπαράξει, και η Νερενία δεν ήξερε από πού να πιαστεί, από πού να κρατηθεί· τα τείχη της δε μπορούσαν να την προστατέψουν απ'την ορμή του. Τα τείχη θρυμματίστηκαν....*

** ** *

Ο Ήκνορ και η Μίκθαλ μπήκαν στο δωμάτιό τους, στον *Αργυρό Δίσκο*. Ο πρώτος είχε μια μεγάλη μελανιά στο δεξί μάτι, ενώ τα καλά του ρούχα ήταν τραβηγμένα και τσαλακωμένα: ένα μέρος του πουκάμισού του είχε ξεφύγει απ'τη ζώνη, μερικά κουμπιά είχαν σπάσει. Η δεύτερη δε βρισκόταν σε καλύτερη κατάσταση: ήταν αναμαλλιασμένη, το μάτι της γάτας που συνήθως κρεμόταν στο μέτωπό της έλειπε, το καλό της φόρεμα ήταν τσαλακωμένο, ακριβώς όπως τα ρούχα του συναδέλφου της, τα τακούνια της τα κρατούσε στο χέρι.

Η Μίκθαλ έκλεισε την πόρτα, προσπαθώντας να κάνει τον λιγότερο δυνατό θόρυβο.

«Εσύ φταις για όλα, ξέρεις...» της είπε, κουρασμένα, ο Ήκνορ, καθώς πήγαινε προς το μπάνιο του δωματίου.

«Ο τύπος είχε την καταραμένη βοήθεια των Πνευμάτων!» διαμαρτυρήθηκε η Μίκθαλ. «Κανονικά, ήταν σίγουρο ότι θα νικούσα!»

Ο Ήκνορ έβρεξε μια πετσέτα με κρύο νερό και την έβαλε πάνω στο μελανιασμένο του μάτι, καθώς έβγαине, πάλι, απ' το μπάνιο. «Είχαμε πει να μην παίζουμε πολλά χρήματα...!» μούγκρισε.

«Μα υπήρχε ακόμα ένα χαρτί σ' αυτή την Πνευματοχτυπημένη τράπουλα!» είπε η Μίκθαλ. «Ένα μόνο χαρτί που μπορούσε να με νικήσει,» πρόσθεσε, emphaticά.

«Ένα χαρτί που ήρθε στον άλλο,» τη διέκοψε ο Ήκνορ.

Η Μίκθαλ μόρφασε. «Δυστυχώς...» Έριξε τα τακούνια της στο χαλί του πατώματος. «Αλλά, μετά, τι να έκανα, δηλαδή; να τους έδινε όλα μας τα χρήματα;»

«Φυσικά και όχι...» ξεφύσησε ο Ήκνορ. «Όμως, τώρα, δυσκόλεψαν τα πράγματα, δεν το καταλαβαίνεις; Πώς θ' απλώσουμε φήμες για τους Σαραολνιανούς, όταν μας κυνηγάει αυτός ο τύπος για να πάρει τα λεφτά του;»

Η Μίκθαλ ανασήκωσε τους ώμους. «Μας έχασε, έτσι δεν είναι; Και εκείνος και τα τσιράκια του.»

«Ημασταν τυχεροί—»

«Κάποτε δεν έπρεπε να είμαστε κι εμείς;...»

«—Και δεν ήταν μόνο τα τσιράκια του που μας κυνηγούσαν· ήταν κι οι άνθρωποι του καζίνο, άμα δεν το πρόσεξες—»

«Λες να μην το πρόσεξα;»

«—Κι αυτοί δεν το βάζουν εύκολα κάτω. Αμαυρώσαμε τη φήμη τους, Μίκθαλ. Θα μας βρουν, ο κόσμος να χαλάσει.»

«Μα αφού, είπαμε, μας έχασαν!»

«Μη φοβάσαι, σύντομα, θα ξαναβρούν τα ίχνη μας. Όλοι αυτοί είναι δικτυωμένοι.»

«Και τι προτείνεις; να φύγουμε απ' την πόλη;»

«Ναι,» απάντησε, αμέσως, ο Ήκνορ.

«Και οι Σαραολνιανοί;» έθεσε το ερώτημα η Μίκθαλ.

«Θ'απλώσουμε τις φήμες μας στα χωριά, έξω απ'την Βέρντριχ. Αργά ή γρήγορα, θα φτάσουν και στην πόλη· έμποροι πηγαινοέρχονται συνεχώς. Έχουμε χρόνο, μέχρι οι αντιπρόσωποι του Δούκα να διασχίσουν τα Αργκανθικιανά Όρη.»

«Ελπίζω...»

«Τι ελπίζεις; Πόσο γρήγορα μπορούν να τα διασχίσουν;»

«Δεν εννοώ αυτό,» διευκρίνισε η Μίκθαλ. «Ελπίζω, όντως, να έχουν πάει απο κεί και να έχουμε πέσει σωστά στις υποθέσεις μας. Αλλιώς....»

«Άσε τα 'αλλιώς',» είπε ο Ήκνορ. «Λογικά, η υπόθεσή μας είναι σωστή· εκτός κι αν έχουν κάνει κάτι το εντελώς απρόβλεπτο, οπότε χάσαμε το παιχνίδι. Αλλά, καθότι Σαραολνιανοί, είναι μάλλον απίθανο να κάνουν κάτι απρόβλεπτο, δε νομίζεις;»

Η Μίκθαλ ένευσε. «Δεν έχουν και πολύ μυαλό.»

«Επομένως, ετοιμάσου να φύγουμε από τη Βέρντριχ,» πρότεινε ο Ήκνορ.

Η Μίκθαλ άγγιξε το μέτωπό της. «Να πάρει!» καταράστηκε. «Λείπει...»

«Τι λείπει;»

«Το μάτι της γάτας.»

«Μήπως είν'αυτό εδώ;» Ο Ήκνορ είδε μια λεπτή, ασημένια αλυσίδα να ξεπροβάλει απ'το ντεκολτέ της, και την τράβηξε έξω.

Η Μίκθαλ αισθάνθηκε κάτι να γλιστρά μέσα στο φόρεμα. «Πρόσεχε!»

Η αλυσίδα που βαστούσε ο συνάδελφός της ήταν αυτή που συγκρατούσε το μάτι της γάτας, μα ο λίθος, τώρα, δεν κρεμόταν επάνω της. Γιατί ήταν το κάτι που είχε γλιστρήσει στο εσωτερικό του φορέματος της κατασκόπου.

Η Μίκθαλ ταρακούνησε το ένδυμα, και το μάτι της γάτας έπεσε στο χαλί. Το σήκωσε από κάτω και πήρε την αλυσίδα απ'το χέρι του

Ήκνορ. «Έχει σπάσει,» παρατήρησε, στραβώνοντας τα χείλη.
«Πρέπει να τη φτιάξω. Αυτό το κόσμημα μου φέρνει τύχη.»
«Μακάρι. Γιατί θα τη χρειαστούμε.»

** ** *

Ο Πότβαλτ ξύπνησε από τον ήχο της πόρτα που ανοίγει, και άναψε τη λάμπα πλάι στο κρεβάτι του. Στο κατώφλι του δωματίου στεκόταν η σύζυγός του, Ροβιγκάν, μια μελαχρινή, όμορφη γυναίκα, στα τριανταεφτά της χρόνια. Από την όψη της μπορούσε να καταλάβει πως ήταν κουρασμένη και πως ανησυχούσε πολύ για κάτι. Τα φρύδια της ήταν σουφρωμένα και τα χείλη της σμιγμένα, ενώ ρυτίδες είχαν παρουσιαστεί στο μέτωπό της.

«Σε ξύπνησα,» τον ρώτησε. «Συγγνώμη.»

«Δεν πειράζει, δεν κοιμόμουν,» αποκρίθηκε εκείνος, βιαστικά και ψευδόμενος. «Τι έχεις; Μου φαίνεσαι...»

Η Ροβιγκάν ξεφύσησε. «Η μέρα μου ήταν κουραστική,» είπε, πηγαίνοντας πίσω απ'το παραβάν του δωματίου κι αρχίζοντας να γδύνεται —ο Πότβαλτ μπορούσε ν'ακούσει τον ήχο που έκαναν τα υφάσματα επάνω της· έναν ήχο που γνώριζε καλά.

«Δηλαδή;» Άμα δεν την πίεζε, σχεδόν ποτέ δεν του μιλούσε ανοιχτά· ήθελε όλα τα προβλήματα να τα λύνει μόνη, μην επιβαρύνοντας κανέναν άλλο. Ο Πότβαλτ, όμως, δεν το θεωρούσε επιβάρυνση.

«Δεν άκουσες; Ο Δούκας Έσριθ βρίσκεται εδώ,» είπε η Ροβιγκάν, πίσω απ'το παραβάν.

«Ο Δούκας του Τάρμεν; Γιατί;»

Η σύζυγός του δε μίλησε για λίγο· ύστερα, ο Πότβαλτ άκουσε μια ρόμπα να γλιστρά επάνω της, και την είδε να βγαίνει απ'το παραβάν, ντυμένη στα γαλάζια και με παντόφλες στα πόδια.

«Ήρθε για να συγκαλέσει το Συμβούλιο των Αρχόντων,» τον πληροφόρησε η Ροβιγκάν.

«Τι! Γιατί; Τι τρέχει;» Το Συμβούλιο των Αρχόντων συνέρχετο μία φορά το χρόνο, την πρώτη μέρα της Άνοιξης... καθώς και όποτε άλλοτε υπήρχε κάποιος *σημαντικός* λόγος. Καλούνταν όλοι οι εκπρόσωποι των δουκάτων του Βασιλείου στην πρωτεύουσα, και έπρεπε οπωσδήποτε να παρευρεθούν.

«Θέλει να παρθεί μια απόφαση, σχετικά με τις ληστείες,» εξήγησε η Ροβιγκάν, και κάθισε πάνω στο κρεβάτι.

«Τις... γνωστές ληστείες;»

«Ναι, αυτές που, δήθεν, γίνονται στο όνομα του Βασιλιά.»

«Πιστεύει πως ο Βασιλιάς πραγματικά ευθύνεται;»

«Στην αρχή, όταν ήρθε και μου μίλησε, τον θεωρούσε τρελό, όπως όλοι... όμως, ύστερα, κουβέντιασε μαζί του...»

«Και;» Ο Πότβαλτ δεν είχε και πολλές συναναστροφές με τον Κάρχοκ, μα πίστευε την σύζυγό του, όταν του έλεγε πως ο Βασιλιάς δεν ήταν τρελός και πως οι ληστείες ήταν ένα σχέδιο για ν'αμαυρωθεί τ'όνομά του. Ωστόσο, η Ροβιγκάν δεν ήθελε να κάνει καμία υπόθεση για το ποιος μπορεί να κρυβόταν πίσω απ'αυτή την πλεκτάνη· ή, τουλάχιστον, δεν ήθελε να πει σ'εκείνον τίποτα...

«Συζήτησαν... αλλά δεν έμαθα τι είπαν. Μίλησαν ιδιαιτέρως, οι δυο τους. Και, μετά... ο Δούκας Έσριθ, νομίζω, ήταν εκνευρισμένος, για κάποιο λόγο. Δεν τον πλησίασα, για να τον ρωτήσω, γιατί, όπως καταλαβαίνεις, δεν είν'αυτή η θέση μου στο παλάτι...» Η σύζυγος του ήταν από τους σπάνιους, μη-δολοπλόκους κατοίκους του Άργκανθικ. *Η έτσι δείχνει*, συλλογίστηκε ο Πότβαλτ. Κι αν άρχιζε να σκέφτεται, τώρα, όλα εκείνα τα θέματα για τα οποία αρνιόταν να του μιλήσει.... *Χμμ...* «Είμαι σύμβουλος της πολιτείας, όχι καμία βασιλική κατάσκοπος. Τέλος πάντων...

»Ο Βασιλιάς, τώρα... Ήταν κι εκείνος εκνευρισμένος. Και, όταν τον ρώτησα –απλά, από ενδιαφέρον και μόνο– αν είναι καλά, μου απάντησε πως είναι μια χαρά, αλλά, σύντομα, θα έχει πολλές σκοτούρες στο κεφάλι του. Δε χρειαζόταν και πολύ σκέψη, για να

καταλάβω τι εννοούσε, Πότβαλτ: αναφερόταν, φυσικά, στην επερχόμενη συγκέντρωση του Συμβουλίου των Αρχόντων.»

«Μάλιστα,» αναστέναξε ο Πότβαλτ, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά στο στέρνο του. «Έστειλες τις επιστολές;»

«Ναι,» ένευσε η Ροβιγκάν. «Σ' όλα τα δουκάτα. Και ξέρεις, τώρα, τι... ιδιαίτερη μεταχείριση θέλει ο κάθε αντιπρόσωπος. Στον έναν πρέπει να πεις διαφορετικά κολακευτικά λόγια απ' ό,τι στον άλλο.

»Πότβαλτ—ξάπλωσε επάνω στην κοιλιά του—«μόνο εδώ, έξω απ' την Δρέλιφον, βρίσκω λίγη ξεκούραση... λίγη ηρεμία και γαλήνη.»

Εκείνος χάιδεψε τα μαύρα της μαλλιά. «Ίσως, κάποια στιγμή, θα έπρεπε να παραιτηθείς απ' αυτή τη δουλειά, Ροβιγκάν.»

«Άλλοι εκλιπαρούν να γίνουν σύμβουλοι του Βασιλιά, αγάπη μου,» είπε η σύζυγός του. «Εξάλλου, η οικογένειά μου πάντα ήταν πιστή στον Κάρχοκ.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Πότβαλτ, συνεχίζοντας να χαϊδεύει τα μαλλιά της, «πάντα ήταν υπερβολικά πιστή...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20^ο

Ένας καθόλου συνεργάσιμος ευγενής

Σας προειδοποιώ! Βγείτε απ' το στάβλο μου, ειδικά θα σας σκοτώσω!» φώναξε ο χωρικός, βαστώντας την αξίνα απειλητικά μπροστά του.

«Ηρέμησε, φίλε μου, ηρέμησε,» αποκρίθηκε ο Δόνορ, υψώνοντας τα χέρια, σα να ήθελε να δείξει πως δεν είχε εχθρικές προθέσεις. «Θα φύγουμε. Απλά, χτες βράδυ έβρεχε, δεν είχαμε πού να μείνουμε, και βρήκαμε το στάβλο σου ελεύθερο.»

Ο χωρικός συνοφρυώθηκε, αγριοκοιτώντας τους. «Εμένανε με ληστές μού μοιάζετε!» Ύστερα, φάνηκε να ξανασκέφτεται τα λόγια του. «Όμως, βέβαια, δεν έχετε το έμβλημα του Βασιλιά...»

Σε τι σημείο έχει φτάσει το Άργκανθικ!... συλλογίστηκε, απογοητευμένα, η Ζέκαλ. Ο λαός να φοβάται τους βασιλικούς στρατιώτες! Όταν είμαι η δεύτερη δυνατότερη γυναίκα στο Βασίλειο, αυτό θ' αλλάξει... Αν ποτέ καταφέρω να γίνω η δεύτερη δυνατότερη γυναίκα στο Βασίλειο, φυσικά...

«Ακριβώς,» είπε ο Δόνορ στον χωρικό. «Δεν είμαστε ληστές-ταξιδιώτες είμαστε. Τώρα, παραμέρισε, κι άσε μας να φύγουμε ήσυχα.»

Εκείνος –ένας μελαχρινός, σωματώδης άντρας με γένια– απομακρύνθηκε απ'την είσοδο του στάβλου, βγάζοντας ένα σιγανό μουγκρητό.

Η Σαντέ'ενθιν, η Ζέκαλ, και ο Ρίγκμιν πέρασαν το άνοιγμα, για να βρεθούν στην δυτική άκρη του χωριού όπου είχαν σταματήσει για το βράδυ. Τώρα, δεν έβρεχε, και ο ουρανός ήταν καθαρός, καθώς καλωσόριζε τον Λούντρινχ στα γαλανά του σεντόνια. Το κάρο τους βρισκόταν λίγο πιο πέρα, φορτωμένο με τα πράγματα τους και τον χαλασμένο μαγικό καθρέφτη.

Πίσω απ'τον χωρικό στεκόταν μια λεπτή γυναίκα που πρέπει να ήταν η σύζυγός του: ξανθιά, με αχτένιστα μαλλιά δεμένα κότσο, κι ένα τριμμένο, γκρι φόρεμα. Βαστούσε ένα μεγάλο, ξύλινο σφυρί, που έμοιαζε κωμικό στα χέρια της.

«Μη φοβάστε, δε θα σας πειράξουμε,» τους διαβεβαίωσε η Σαντέ'ενθιν, καθώς ο Δόνορ έβγαζε τα δύο τους άλογα από τον στάβλο.

Οι χωρικοί δε μίλησαν, αλλά πρέπει να είχαν ηρεμήσει λίγο.

Ο ευγενής της οικογένειας Τόρνιλφερ τούς πέταξε ένα αργύριο, το οποίο προσγειώθηκε στα πόδια του άντρα με την αζίνα. «Για τη φιλοξενία σας,» είπε. «Σας ευχαριστούμε.» Οδήγησε τα ζώα στο κάρο.

Οι σύντροφοί του τον ακολούθησαν, και η Ζέκαλ είπε στον ξάδελφό της: «Βλέπεις τι έχεις κάνει στο λαό σου; Φοβούνται τον ίσκιο τους.»

Ο Ρίγκμιν κούνησε το κεφάλι. «Πρόκειται για μεγάλη παρεξήγηση...» μουρμούρισε.

«Κόψε τις σάχλες, γιατί κανείς δε σε πιστεύει πια,» τον διαβεβαίωσε ο Δόνορ, καθώς έδενε το ένα άλογο στο κάρο της Σαντέ'ενθιν. Όταν τελείωσε, καβαλίκησε το δικό του.

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, η Ζέκαλ, και ο Ρίγκμιν ανέβηκαν στ'αμάξι, και ξεκίνησαν, ενώ ο ευγενής ίππευε πλάι τους. Η πρώτη τούς οδήγησε έξω απ'το χωριό, στις παρυφές ενός μικρού δάσους, περίπου ένα χιλιόμετρο απόσταση. Εδώ δε φαινόταν άνθρωπος, κι ακούγονταν μόνο τα τιτιβίσματα των πουλιών, καθώς ξυπνούσαν από το πρωινό φως του Λούντρινχ.

«Ηρθε η ώρα να μας μιλήσεις, Ρίγκμιν,» είπε, σοβαρά, η Σαντέ'ενθιν, και κατέβηκε απ'τη θέση του οδηγού.

Η Ζέκαλ σκούνηξε τον ξάδελφό της, για να κατεβεί κι εκείνος. Ο Ρίγκμιν υπάκουσε, διστακτικά. Η Δούκισσα του Έβμορ έμεινε καθισμένη εκεί όπου ήταν, ακουμπώντας τους αγκώνες στα γόνατα και κοιτώντας τους υπόλοιπους καρτερικά.

Ο Δόνορ αφίππευσε και ξεσπάθωσε. «Για να μη σου περάσουν, πάλι, τίποτα ιδέες από το μυαλό,» είπε στον γιο του Δούκα Έσριθ, ατενίζοντάς τον εχθρικά. Εκείνος δεν έμοιαζε να φοβάται τον γόνο των Τόρνιλφερ· ήταν, όμως, φανερό ότι έτρεμε τη μάγισσα.

«Πες μας για τους 'βασιλικούς ληστές',» τον παρότρυνε, σχεδόν φιλικά, η Σαντέ'ενθιν.

Ο Ρίγκμιν ξεροκατάπие. «...Έχω... έχω ακούσει φήμες γι'αυτούς. Λένε ότι κάποιοι ντύνονται με—» Κάτι αόρατο τον χαστούκισε καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τον στο χορτάρι.

«Γιατί δεν είσαι συνεργάσιμος;» είπε, υπομονετικά, η Σαντέ'ενθιν. «Αν δεν σκοπεύεις να μας μιλήσεις—» ανασήκωσε, αδιάφορα, τους ώμους—«θα σε σκοτώσουμε...»

«Δε λείψω ψέματα· την έχω δει να το ξανακάνει,» είπε η Ζέκαλ. «Και δε θα ήθελα να χάσω έναν ξάδελφο...» Στην πραγματικότητα, δεν την ένοιαζε και πολύ.

«Εξάλλου, άμα δε σε σκοτώσει η Σαντέ'ενθιν, θα σε σκοτώσω εγώ,» απείλησε ο Δόνορ.

Ο Ρίγκμιν σηκώθηκε και κάθισε σ'έναν βράχο. «Εντάξει,» αναστέναξε, «τι θέλετε να μάθετε;»

«Πρώτα, ποιοι είναι αυτοί που επιθυμούν ν'αμαυρώσουν το όνομα του Βασιληά,» είπε ο Δόνορ.

«Οι Ρέγκοθ, ποιοι άλλοι; Δεν ξέρετε πόσο μισούν τον Κάρχοκ; Εκείνος ήταν που απαγχόνισε τον Δούκα Μόρζαθ.»

«Ρίγκμιν,» έκανε, παραξενεμένη, η Ζέκαλ. «Τι σχέση έχεις εσύ με τους Ρέγκοθ; Οι Δάρνεν ποτέ δεν ήταν φίλοι τους, απ'όσο γνωρίζω...»

«Ποτέ δεν ήταν κι εχθροί τους, ξαδέλφη,» τόνισε εκείνος, στρέφοντας το βλέμμα προς το μέρος της.

«Δηλαδή, κι ο πατέρας σου είναι μπλεγμένος σ'αυτή την παλιοϊστορία;» ρώτησε η Ζέκαλ. «Έχετε συμμαχήσει με τους Ρέγκοθ, για εκθρονίσετε τον Κάρχοκ; Δε σκεφτήκατε ότι θα σας προδώσουν; Ποτέ τους δεν ήταν άξιοι εμπιστοσύνης!»

«Γιατί βγάζεις αυθαίρετα συμπεράσματα;» θύμωσε ο Ρίγκμιν, υψώνοντας τη φωνή του. «Ποιος είπε, κατ'αρχήν, ότι ο πατέρας μου είναι μπλεγμένος;»

«Δεν είναι;» ύψωσε ένα φρύδι η Ζέκαλ. *Έχεις διαφορετικά σχέδια από τον Δούκα Έσριθ, ξάδελφε;* αναρωτήθηκε. *Μου μοιάζει δύσκολο...*

«Φυσικά και όχι,» απάντησε εκείνος.

«Οπότε, εσύ μόνο έχεις συμμαχήσει με τους Ρέγκοθ,» κατέληξε η Δούκισσα του Έβμορ.

«Ναι,» ένευσε ο Ρίγκμιν.

«Γιατί;» ρώτησε ο Δόνορ. «Τι έχεις να κερδίσεις;»

«Υποσχέθηκαν να μου δώσουν κάποια μεγάλη θέση, όταν θα πάρουν το θρόνο,» εξήγησε ο ξάδελφος της Ζέκαλ. «Και με χρειάζονται για να έχουν πρόσβαση στο Δουκάτο Τάρμεν.»

«Κι εσύ αποφάσισες, έτσι απλά, να προδώσεις τον πατέρα σου, τους συγγενείς σου, το λαό σου;» παραξενεύτηκε η Δούκισσα. «Κάτι δε μας λες, Ρίγκμιν.»

«Σας λέω όλα όσα ξέρω,» επέμεινε εκείνος. «Αυτή είναι η αλήθεια, Ζέκαλ.»

Η Σαντέ'ενθιν είχε αρχίσει να μπερδεύετε, απ'όλες τούτες τις... Αργκανθικιανές κουβέντες. Ωστόσο, θυμόταν κάτι που της είχε πει ο Δόνορ· κάτι σημαντικό. Ρώτησε τον Ρίγκμιν: «Έχετε Πνευματιστές ανάμεσά σας;»

«Πνευματιστές; Εννοείς μάγους;» αποκρίθηκε ο ξάδελφος της Δούκισσας. Κούνησε το κεφάλι, αρνητικά. «Όχι.»

«Περίεργο αυτό,» παρατήρησε η Σαντέ'ενθιν. «Γιατί ο Δόνορ μού είπε τις προάλλες ότι οι κατάσκοποι του Βασιλιά πεθαίνουν με... *παραξενους* τρόπους.»

«Οι παράξενοι τρόποι είναι παράξενοι τρόποι. Τούτο δε σημαίνει τίποτα,» επέμεινε ο Ρίγκμιν.

«Χτες βράδυ, όταν... κουβεντιάσαμε, κάποιος παρενέβη,» τον πληροφόρησε η Σαντέ'ενθιν. Αμέσως, η Ζέκαλ κι ο Δόνορ στράφηκε στο μέρος της, ανασηκώνοντας τα φρύδια. «Μια πνευματική παρουσία μού μίλησε. Με προειδοποίησε πως όσο πιο πολλά ξέρω, τόσο πιο πολλά κινδυνεύω να χάσω· και είπε ότι ήδη ξέρω πολλά.» Τα μάτια του Ρίγκμιν γυάλισαν, προς στιγμή, και μια έκφραση ελπίδας φάνηκε να περνά απ'το πρόσωπό του και να χάνεται αμέσως, λες κι ήθελε να την κρύψει. «Αυτός ο Πνευματιστής μάς παρακολουθούσε,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν. «Η, καλύτερα, παρακολουθούσε *εσένα*.»

Ο Ρίγκμιν ξεροκατάπιε. «Εμένα; Τι θες να πεις; Δεν έχω καμια σχέση με μάγους! Ούτε'εγώ, ούτε'η οικογένειά μου.»

«Ψεύδεσαι,» αποκρίθηκε, σταθερά, η Σαντέ'ενθιν. «Έχεις τη βοήθεια μάγων –είναι φανερό.»

«Οι Ρέγκοθ τούς έχουν προσλάβει;» ρώτησε η Ζέκαλ. «Πες μας την αλήθεια, Ρίγκμιν. Μην παίζεις μαζί μας.»

«Δεν ξέρω τίποτα για μάγους,» τόνισε ο ξάδελφός της.

Ο Δόνορ κοίταξε τις δυο γυναίκες. «Μήπως όλα όσα μας είπε, από την αρχή, είναι ψέματα; Μήπως, τελικά, οι Ρέγκοθ δεν κρύβονται πίσω από τούτη την πλεκτάνη;»

Η Σαντέ'ενθιν σταύρωσε τα χέρια της κάτω απ'το στήθος. «Αυτό, φίλε μου, το είχα σκεφτεί από παλιά. Δεν είναι πολύ πιθανό κάποιος άλλος να έχει στήσει τη σκευωρία με τους 'βασιλικούς ληστές', σκοπεύοντας να κατηγορήσει τους Ρέγκοθ;»

«Μα, αφού σας λέω, οι Ρέγκοθ ευθύνονται!» πετάχτηκε ο Ρίγκμιν. «Εκείνοι είναι που κακοποιούν το λαό του Άργκανθικ.» Έριξε το βλέμμα στο έδαφος. «Αρχίζω να ντρέπομαι για όσα έκανα γι'αυτούς...»

Η Σαντέ'ενθιν τον λοξοκοίταξε. «Σαν πολύ εύκολα δε μας τα λες όλα τούτα;»

«Δεν είναι καθόλου εύκολο για μένα,» είπε ο Ρίγκμιν, συνεχίζοντας να κοιτά το χώμα. «Όσο σκέφτομαι τι θα πει ο πατέρας μου, όταν το μάθει... η μητέρα, οι υπόλοιποι συγγενείς μου...» Έσμιξε τα χείλη, λυπημένα.

Η Ζέκαλ κατέβηκε απ'το κάρο και κάθισε πλάι του, αγκαλιάζοντάς του τους ώμους. «Αν μας βοηθήσεις να δώσουμε τέλος σ'ετούτη την ιστορία, κανείς δε θα σε κατηγορήσει, Ρίγκμιν.»

Πιστεύεις αυτό τον κόπανο; άκουσε τη φωνή της Σαντέ'ενθιν, μέσα στο κεφάλι της.

Όχι, αποκρίθηκε, *αλλά προσπαθώ να τον κάνω να μας πει την αλήθεια. Μη σε νοιάζει, Αφέντρα, έχω τους... Αργκανθικιανούς μου τρόπους.* Μειδίασε, κοιτώντας την Ζιρκεφιανή, η οποία συνοφρώθηκε.

«Με ποιον από τους Ρέγκοθ έχεις μιλήσει;» ρώτησε η Ζέκαλ τον Ρίγκμιν. «Ποιος σε έβαλε στο κόλπο;»

«Δεν έχω μιλήσει με κανέναν προσωπικά,» απάντησε εκείνος, «όμως έχω μιλήσει με τα τσιράκια τους. Αυτοί μου μετέφεραν τα μηνύματά τους.»

«Έχεις κάποιο απ'τα μηνύματα;»

«Δυστυχώς, όχι· ήταν όλα προφορικά.»

Πόσο ακόμα μπορείς να τραβήξεις τούτο το παραμύθι, ξάδελφε; αναρωτήθηκε η Ζέκαλ. «Και ποιο ήταν το τελευταίο τους μήνυμα;»

«Να κάψω το *Δίκοπο Μαχαίρι*.»

«Μάλιστα... Το ήξερες ότι ήμουν μέσα;»

«Φυσικά και όχι, Ζέκαλ! Αλλιώς ποτέ δε θα έκανα κάτι τέτοιο σε σένα.»

«Σε πιστεύω, ξάδελφε.» *Δε σε πιστεύω καθόλου.* «Αλλά, πες μου, πού είναι το άνδρο των κακοποιών οι οποίοι ντύνονται σαν τους στρατιώτες του Βασιληά;»

«Δεν έχω ιδέα,» δήλωσε ο Ρίγκμιν. «Εκείνοι έρχονται και με βρίσκουν· δε βρίσκω εγώ αυτούς.»

«Και σε φωνάζουν να πας να κάνεις μαζί τους επιδρομή; Δεν είναι λιγάκι ριψοκίνδυνο και ανόητο για ένα μέλος της καλής κοινωνίας;»

«Είναι, αλλά...» Κόμπιασε. «Οι... οι ληστές δεν είναι από το Τάρμεν· είναι από το Ντάναρλ. Και, όπως καταλαβαίνεις, δεν ξέρουν και τόσο καλά τα μέρη μας, οπότε με χρειάζονται για να τους οδηγώ.»

«Δεν ήξεραν πού είναι –ή, μάλλον, *ήταν*– το *Δίκοπο Μαχαίρι*; Πώς είναι δυνατόν, ξάδελφε;»

Ο Ρίγκμιν ανασήκωσε τους ώμους, δείχνοντας άγνοια.

Ψεύτικη άγνοια, συμπέρανε η Ζέκαλ. «Τα ψέματά σου αρχίζουν να γίνονται όλο και λιγότερο πειστικά, ξάδελφε...»

«Ζέκαλ!» Ο Ρίγκμιν στράφηκε, απότομα, να την κοιτάξει. «Δε σου λέω ψέματα! Γιατί δε με πιστεύεις; Μη μου το κάνεις αυτό! Είμαι

βουτηγμένος ως εδώ!» Έδειξε το μέτωπό του. «Καλύτερα θα ήταν τα ίδια τα Πνεύματα νάρθουν και να με καταπιούν!—»

«Μην το εύχεται αυτό,» τον διέκοψε η Σαντέ' ενθιν.

Ο Ρίγκμιν ρίγησε, λοξοκοιτώντας την. Ύστερα, γύρισε, πάλι, στην ξάδελφί του. «Ζέκαλ, γιατί να σου πω ψέματα; Βλέπεις πόσο απελπισμένος είμαι. Με έχετε εδώ —μπορείτε να με σκοτώσετε. Τρελός είμαι, για να μη λέω την αλήθεια; Οι Ρέγκοθ κρύβονται πίσω από τις ληστείες, Ζέκαλ. Σ' τ' ορκίζομαι. Οι Ρέγκοθ!—»

Η Σαντέ' ενθιν τον διέκοψε, ξανά: «Ένα είναι το σίγουρο: Όποιος κι αν κρύβεται πίσω από τις ληστείες, σε φοβίζει περισσότερο από εμάς.» Είδε κάτι στη έκφραση του Ρίγκμιν που την έκανε να πιστέψει πως είχε δίκιο. «Μεγάλο σου λάθος. Εμάς θα έπρεπε να φοβάσαι περισσότερο.»

«Ζέκαλ, πάμε στην Δρέλιφον, και τα ίδια θα πω και στον Βασιληά!» συνέχισε ο ξάδελφος της Δούκισσας. «Θα έλεγα ποτέ ψέματα στον ίδιο μου τον Βασιληά, Ζέκαλ;»

«Ασφαλώς,» μόρφασε η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ. «Ποιος δε θα το έκανε, αν είχε κάτι να κερδίσει;»

«Μα δεν έχω κάτι να κερδίσω!» τόνισε ο Ρίγκμιν. «Όλα είναι χαμένα, τώρα που έμαθες για τη σχέση μου με τους Ρέγκοθ. Ο λόγος σου, ως Δούκισσα, μετρά περισσότερο απ' τον δικό μου.»

«Δε μπορώ να πιστέψω ότι θα δρούσες ποτέ τόσο ανόητα, Ρίγκμιν,» είπε η Ζέκαλ. «Λες ψέματα.»

«Όχι!» επέμεινε εκείνος. «Είμαι ανόητος, Ζέκαλ. Έκανα λάθη. Θα με συγχωρήσεις;» Έπεσε στα γόνατα εμπρός της. «Το ίδιο αίμα κυλά στις φλέβες μας!»

«Όχι, όχι ακριβώς,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ. «Δεν είσαι αδελφός μου.»

«Αλλά σ' αγαπώ σαν αδελφός σου!» τόνισε ο Ρίγκμιν. «Πήγαινε με στο Βασιληά, κι όλα θα ξεκαθαριστούν, θα δεις...»

«Οι Αργκανθικιανοί, υποθέτω, κάνετε εξάσκηση στην τέχνη του ψέματος από μικροί,» σχολίασε η Σαντέ' ενθιν.

Η Ζέκαλ κι ο Δόνορ την αγριοκοίταξαν. Δεν τους άρεσε η μάγισσα να προσβάλει το λαό τους.

«Ρίγκμιν,» αποφάσισε η Δούκισσα του Έβμορ, «θα σε πάω στο Βασιλιά.»

«Και φρόντισε να πεις σ' αυτόν την αλήθεια,» πρόσθεσε ο Δόνορ.

«Θα πω ό,τι είπα και σε σας· το υπόσχομαι!»

«Αυτά που είπες σε μας ήταν ψέματα,» τόνισε η Ζέκαλ. «Στον Βασιλιά θα πεις την αλήθεια, Ρίγκμιν. Αλλιώς θα σε χώσει στα μπουντρούμια της Δρέλιφον, και θα σε βασανίσει, μέχρι που να τα ξεράσεις όλα!»

Η όψη του ξαδέλφου της έγινε, πάλι, υπεροπτική. «Δε θα τολμήσει! Ο πατέρας μου είναι Δούκας του Τάρμεν και ισχυρό μέλος του Συμβουλίου των Αρχόντων! Θα γίνει μεγάλος σάλος. Κανονικά, ο Κάρχοκ θα πρέπει να μ' ανταμείψει που αποκάλυψα τους δολοπλόκους Ρέγκοθ.»

«Έχεις μεγάλος θράσος,» παρατήρησε η Σαντέ'ενθιν. «Όχι μόνο μας αραδιάζεις ένα σωρό ψέματα, μα περιμένεις ν' ακούσεις κι ευχαριστώ!» Τον χτύπησε καταπρόσωπο, με τα Πνεύματα, σωριάζοντάς τον, πάλι, στη γη.

Ο Ρίγκμιν σηκώθηκε στα γόνατα, έχοντας τα δόντια σφιγμένα. «Αν με ξαναχτυπήσεις, μάγισσα, θα φροντίσω να καταλήξεις στην κρεμάλα!» γρύλισε. «Δε θα το ανεχτώ άλλο αυτό!— Ανγκ... κγκκκκκ...» έκανε, καθώς αισθάνθηκε κάτι να σφίγγει, βάνανσα, το λαιμό του.

«Δε χρειάζεται να σε χτυπήσω,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν. «Μπορώ πολύ ευκολότερα να σου σπάσω το λαρύγγι. Το προτιμάς;»

Ο Ρίγκμιν πήρε μια παρακλητική έκφραση, και η Ζιρκεφιανή τον ελευθέρωσε, αφήνοντάς τον ν' ανασάνει.

«Μήπως, τώρα, θέλεις να μας πεις και την αλήθεια;» τον ρώτησε, κάνοντας το κεφάλι στο πλάι.

«Μα... μα...» ψέλλισε εκείνος, καθώς προσπαθούσε να πάρει αέρα. «Σας είπα... την αλήθεια...»

«Η Σαντέ'ενθιν έχει δίκιο,» είπε η Ζέκαλ: «Δεν είσαι καθόλου συνεργάσιμος.»

«Αν οι Ρέγκοθ δε δολοπλοκούν εναντίον του Βασιληά, τότε, ποιος μπορεί να δολοπλοκεί;» έθεσε το ερώτημα ο Δόνορ, θηκαρώνοντας το σπαθί του.

«Οι Σογκράθοι;...» υπέθεσε η Ζέκαλ.

«Αυτοί οι δύο αποκλείεται να δολοπλοκούν,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Προφανώς, εκείνος που πραγματικά δολοπλοκεί θέλει να πιστέψουμε πως φταίνει για όλα οι Ρέγκοθ ή οι Σογκράθοι.»

«Σαντέ'ενθιν, στο Άργκανθικ δεν υπάρχουν ευγενείς που να μη δολοπλοκούν,» εξήγησε η Ζέκαλ. «Ίσως και οι τρεις –και οι Ρέγκοθ και οι Σογκράθοι και ο άλλος– να είναι αναμιγμένοι.»

«Ίσως, Δούκισσά μου,» ένευσε ο Δόνορ. «Αλλά πώς θα μάθουμε;»

«Τούτος δω ξέρει,» τους θύμισε η Σαντέ'ενθιν, κοιτώντας τον Ρίγκμιν. «Φτάνει να τον κάνουμε να μιλήσει.»

«Σας είπα ό,τι γνωρίζω,» επέμεινε εκείνος. «Βασανίστε με, και δε θα πάρετε καμια παραπάνω πληροφορία.»

«Απειλή ήταν αυτό;» τον αγριοκοίταξε η Σαντέ'ενθιν.

«Προφανής συνειρμός,» διόρθωσε ο Ρίγκμιν, καθώς τρόμος καθρεπτιζόταν στα μάτια του.

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια γέλασε. «Έχετε φοβερή αίσθηση του χιούμορ, εσείς οι Αργκανθικιανοί!»

Στράφηκε στη Ζέκαλ. «Τι προτείνεις, Δούκισσα; Να τον πάμε στο Βασιληά, ή να τον κάνουμε να μιλήσει εδώ και τώρα;»

«Ας τον πάμε στον Βασιληά.»

Ο Δόνορ κατένευσε.

Κι έτσι, θ'αποκτήσω και την εμπιστοσύνη του Κάρχοκ, συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν. Καθόλου άσχημη ιδέα... Πού να ξέρει, όμως, ότι, όταν θα με δει, ουσιαστικά, θ'αντικρίζει την μέλλουσα Βασίλισσα του Άργκανθικ! Χα-χα-χα-χα-χα...!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21^ο

Οι Νότιοι και οι Βόρειοι

Με την αυγή, η Δούκισσα Άλχα έστειλε ανιχνευτές, για να δει αν υπήρχαν άλλα εμπόδια στο δρόμο της προς την Χάργκοχ. Εν τω μεταξύ, πρόσταξε τους υπόλοιπους, κουρασμένους πολεμιστές της ν' αρχίζουν να ετοιμάζονται.

Το βράδυ είχε καταφέρει να κοιμηθεί λίγο. Ο ύπνος δεν την έπαιρνε· αισθανόταν μια απειλή από παντού γύρω της, και φοβόταν. Δεν είχε ποτέ ξανά στη ζωή της φοβηθεί τόσο για το Δουκάτο της και για το Βασίλειο ολόκληρο. Μερικές αψιμαχίες, επιδρομές, ή μικροσυμπλοκές ανάμεσα στους υπηκόους της και στους δαιμονανθρώπους, τώρα, φάνταζαν ασήμαντες κι ακίνδυνες, μπροστά σε τούτη την πανστρατιά της Βόρειας και Νότιας Μάγκραθμελ.

Η Δούκισσα Άλχα ένιωθε κουρασμένη, ένιωθε το κρύο να ροκανίζει τα κόκαλά της. *Γερνάω...* συλλογίστηκε. Οι πανοπλίες και τα όπλα ήταν, πλέον, πολύ πιο βαριά επάνω της. Και η Αρχόντισσα της Σνοργκ ήξερε πως δε μπορούσε να κινηθεί το ίδιο γρήγορα όπως δέκα χρόνια πριν. Είχε ακούσει τον ξάδελφό της, τον Βένγκριλ, να λέει ότι είχε γεράσει –και βρισκόταν ακόμα στα σαράντα-κάτι χρόνια. Δεν είχε αισθανθεί τίποτα. Η Άλχα *ευχόταν*, τώρα, να ήταν σαράντα-κάτι, αλλά, δυστυχώς, ήταν πενηντατεσσάρων χρόνων. Αυτοί οι τρισκατάρατοι δαιμονάνθρωποι δε μπορούσαν να βρουν χειρότερη περίοδο στη ζωή της, για να εκστρατεύσουν εναντίον του Βασιλείου, τα Πνεύματα να τους πάρουν!

«Τίλτα,» φώναξε σε μια πολεμίστρια που στεκόταν εκεί κοντά, φρουρός, με το κοντάρι της μπηγμένο στο χιόνι. «Βοήθησέ με ναβάλω την πανοπλία μου.» *Παλιά, μπορούσα να τη φορέσω και μόνη, πανάθεμά με...*

«Μά'στα, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε η καστανή, νεαρή γυναίκα, που βρισκόταν στα τριάντα της χρόνια.

Η Δούκισσα μπήκε στη σκηνή της, και η Τίλτα την ακολούθησε. Πήρε τον μαύρο αλυσιδωτό θώρακα από το ξύλινο Τ όπου ήταν κρεμασμένος και βάδισε προς την Αρχόντισσα της Σνοργκ. Η Άλχα σήκωσε, ελαφρώς, τα χέρια, και η πολεμίστρια τής πέρασε το ατσαλένιο ένδυμα πάνω απ'το κεφάλι, ενώ οι πήχεις και οι βραχίονες της Δούκισσας έβγαιναν από τα ανοίγματα δεξιά κι αριστερά του αλυσιδωτού θώρακα. *Παλιότερα, μπορούσα να σηκώσω και αρθρωτή αρματωσιά. Τώρα πια, όχι...* σκέφτηκε, μελαγχολικά, η Άλχα.

Η Τίλτα έφερε τα χέρια της πανοπλίας κι άρχισε να τα δένει, με δερμάτινα λουριά, επάνω στην Αρχόντισσα. «Τι σας προβληματίζει, Υψηλοτάτη;» ρώτησε.

Η Άλχα αναστέναξε. «Είναι τόσο φανερό, ε;»

«Σας γνωρίζω καλά, Δούκισσά μου,» αποκρίθηκε η Τίλτα. Πράγματι, η πολεμίστρια είχε μπει στην υπηρεσία της Αρχόντισσας από τα δεκαεφτά της χρόνια, όταν απέδειξε τη γενναιότητά της σε μια ανιμαχία με Μαγκραθμέλιους. Η Άλχα, για να την ανταμείψει, της είχε προτείνει να γίνει μέλος της προσωπικής της φρουράς, και η κοπέλα είχε δεχτεί.

«Τα χρόνια μου έχουν αρχίσει να με βαραίνουν...» είπε η Άλχα, βγάζοντας τα μακριά, ασημένια της μαλλιά απ'την λαιμόκοψη του αλυσιδωτού θώρακα και αφήνοντάς τα ν'απλωθούν στους ώμους της.

«Δεν είστε τόσο μεγάλη, Δούκισσά μου.» Η Τίλτα, έχοντας τελειώσει με το αριστερό χέρι της Άλχα, άρχιζε να ασχολείται με το δεξί, δένοντας κι εκεί τα λουριά της πανοπλίας.

«Μη με κολακεύεις σα να είμαι καμία Αργκανθικιανή Αρχόντισσα. Μπορώ να αισθανθώ τα κόκαλά μου να τρίζουν απ'το κρύο.»

Η πολεμίστρια δεν μίλησε, συνεχίζοντας να δένει την αρματωσιά της Δούκισσας. Όταν τελείωσε με τα χέρια, καταπιάστηκε με τα πόδια.

«Μητέρα, να περάσω;» άκουσε η Άλχα μια βαριά φωνή έξω απ'τη σκηνή της.

«Πέρνα, Γκόρντλαν,» αποκρίθηκε.

Ο σωματώδης πολεμιστής παραμέρισε τον μπερντέ και μπήκε, ντυμένος στο ατσάλι και με τον δίκοπο πέλεκυ να κρέμεται απ'το φαρδύ του ζωνάρι. «Καλημέρα, μητέρα. Τίτα.»

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια.

«Ο Καρθαβλέρν;» ρώτησε η Άλχα.

«Ναι,» είπε ο Γκόρντλαν. «Δε χρειάστηκε πολύ, μέχρι ν'αποφασίσει να σου μιλήσει. Συγκεκριμένα, ήταν έτοιμος από χτες βράδυ.»

«Και γιατί δε με ειδοποίησες;» απαίτησε η Δούκισσα.

«Χρειαζόσουν ύπνο, μητέρα.»

«Δεν κοιμήθηκα πολύ, ούτως ή άλλως,» τον πληροφόρησε η Άλχα. «Τέλος πάντων. Ελπίζω οι πληροφορίες που θα μου δώσει να είναι χρήσιμες.»

Η Τίτα τελείωσε γρήγορα με την αρματωσιά της Αρχόντισσάς της, και η Δούκισσα του Σνοργκ βγήκε απ'τη σκηνή, μαζί με τον Γκόρντλαν. Ο γιος της την οδήγησε σε μια άλλη, κατάμαυρη σκηνή, στην βόρεια άκρη του στρατοπέδου. Παραμέρισε την κουρτίνα της εισόδου, και η μυρωδιά κεριών ήρθε στα ρουθούνια της Άλχα, προτού τα μάτια της προσαρμοστούν στο ημίφως. Όταν προσαρμόστηκαν, αντίκρισε τον Βασιλιά της Νότιας Μάγκκραθμελ δεμένο σε μια ξύλινη καρέκλα· το επάνω μέρος του σώματός του ήταν γυμνό και στο στέρνο του υπήρχαν εγκαύματα –η Δούκισσα είχε ακούσει μερικές από τις κραυγές του το βράδυ, μα δεν ήξερε τι ακριβώς του έκαναν· εξάλλου, είχε άλλα στο μυαλό της, και δεν είχε δώσει και πολύ σημασία στα ουρλιαχτά.

Το εσωτερικό της σκηνής ήταν γεμάτο κεριά, και ανάμεσά τους στεκόταν ένας λιγνός, νευρώδης άντρας, ντυμένος με πανωφόρι και παντελόνι από λυκοτόμαρο· στα πόδια φορούσε μαύρες, πέτσινες, σκονισμένες μπότες. Μακριά, ξανθά μαλλιά πλαισίωναν το πρόσωπό του, δεμένα σε πολλές κοτσίδες –μια συνήθεια αρκετών αντρών του Σνοργκ, αλλά και μερικών γυναικών.

«Ανέφερες ότι είν'έτοιμος να μιλήσει, Ρώφλιν,» είπε ο Γκόρντλαν, στρεφόμενος στον βασανιστή του Καρθαβλέρν.

«Είμαι, άνθρωπε,» αποκρίθηκε ο ίδιος ο Βασιληάς της Νότιας Μάγκραθμελ, υψώνοντας το βλέμμα. Τα γαλανοπόρφυρα μάτια του έμοιαζαν ν'ανοίγουν τρύπες στο πρόσωπο της Άλχα. «Τι θέλεις να μάθεις, Δούκισσα;»

«Αποφάσισες πως δεν αξίζει να πεθάνεις για τον Εκλεκτό του Αφέντη σου, Καρθαβλέρν;» είπε εκείνη.

«Δεν αξίζει να πεθαίνεις για κανέναν, ανθρώπινη γυναίκα. Τώρα, ρώτα με, και θα σου απαντήσω!»

Η Άλχα πέρασε τους αντίχειρες των γαντοφορεμένων της χεριών μέσα στη ζώνη της. «Πού έχει στείλει στρατούς ο Πόνκιμ, για ν'ανακόψει τις ενισχύσεις του Σάλβινρ;»

«Χρειάζομαι έναν χάρτη, για να σου δείξω,» δήλωσε ο Καρθαβλέρν. «Και λύσε μου τα χέρια,» πρόσταξε, στρέφοντας το βλέμμα στον Ρώφλιν.

Εκείνος κοίταξε την Άλχα, η οποία κατένευσε.

Τα δεσμά του Βασιληά της Νότιας Μάγκραθμελ κόπηκαν από μια ξαφνική σπαθιά. Ο Καρθαβλέρν έτριψε τους καρπούς του. «Τώρα, μπορούμε να μιλήσουμε πολιτισμένα,» είπε. «Όσο, βέβαια, είναι αυτό δυνατό με ανθρώπους...»

«Φέρε μας έναν χάρτη, Γκόρντλαν,» ζήτησε η Άλχα απ'τον γιο της, αγνοώντας το σχόλιο του μονάρχη για το είδος της.

Ο Γκόρντλαν βγήκε απ'τη σκηνή, αφήνοντας τη μητέρα του μόνη μπροστά στον δαιμονάνθρωπο, πίσω απ'τον οποίο στεκόταν ο

Ρώφλιν, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, αλλά έτοιμος ν'ανοίξει το κεφάλι του Μαγκραθμέλιου, έτσι και χρειαζόταν.

«Τι σ'έκανε τόσο ομιλητικό, Καρθαβλέρν;» ρώτησε η Άλχα.

«Τα πρωτόγονα κεριά σας,» απάντησε ο Βασιλιάς.

«Μήπως, αυτός δεν είναι ο μόνος λόγος; Μήπως, ουσιαστικά, δε σ'ενδιαφέρει αν θ'αποκαλύψεις τα σχέδια του Αφέντη σου;»

Τα μάτια του Καρθαβλέρν στένεψαν, και γυάλισαν: μια παράξενη, γαλαζοπόρφυρη λάμψη. «Δεν έχω Αφέντη κανέναν άνθρωπο, ανθρώπινη γυναίκα,» σφύριξε.

Η Άλχα σούφρωσε τα χείλη. «Τότε, γιαυτό αποφάσισες τόσο γρήγορα ν'αποκαλύψεις τα σχέδια του Πόνκιμ...» συμπέρανε. «Δεν τον συμπαθείς και τόσο, έτσι, Μαγκραθμέλιε;»

«Είναι... χρήσιμος,» δήλωσε ο Καρθαβλέρν. «Αλλά όχι όταν θα είμαι νεκρός.»

«Σοφή απάντηση, Βασιλιά μου,» παρατήρησε η Άλχα, αναλογιζόμενη πως, μπορεί οι δαιμονάνθρωποι να σκέφτονταν διαφορετικά από τους ανθρώπους, μα τα συμπεράσματα στα οποία κατέληγαν ήταν, πολλές φορές, τα ίδια. «Επομένως, σκοπεύεις να τον προδώσεις,» είπε, «σωστά;»

«Είναι τούτη μια απ'τις ερωτήσεις που πρέπει να σου απαντήσω;»

«Καρθαβλέρν, κουβέντα κάνουμε... Νομίζεις ότι εγώ δεν θέλω να προδώσεις τον Πόνκιμ;» Η Άλχα μειδίασε· ύστερα, η όψη της σκλήρυνε, και είπε: «Δε μ'ενδιαφέρει τι θα κάνεις μαζί του! Είναι προδότης του ίδιου του του είδους. Αφού πρόδωσε εμάς, πιστεύεις ότι θα διστάσει να προδώσει εσάς, Μαγκραθμέλιε; Καλύτερα, λοιπόν, να τον προδώσεις εσύ πρώτος. Σε συμφέρει. *Ο Πόνκιμ σάς οδηγεί στην καταστροφή, Καρθαβλέρν.*»

Τα λόγια της φάνηκε να έβαλαν σε σκέψεις τον δαιμονάνθρωπο Βασιλιά.

Τότε, ο μπερντές της σκηνής παραμερίστηκε και ο Γκόρντλαν μπήκε, βαστώντας μια τυλιγμένη περγαμηνή στο δεξί χέρι. Στάθηκε μπροστά στον Καρθαβλέρν και την ξετύλιξε.

«Δείξε μας, δαίμονα.»

Εκείνος έδειξε τα νότια σύνορα του Δουκάτου Σνοργκ. «Εδώ ήμουν εγώ, με πενήντα χιλιάδες μαχητές.»

«Αυτό ήδη το ξέρουμε,» τον αγριοκοίταξε ο Γκόρντλαν. «Πες μας κάτι που δεν ξέρουμε, δαίμονα.»

Ο Καρθαβλέρν συνέχισε, αγνοώντας τον τελείως, σα να μην είχε ακούσει τα λόγια του. «Εδώ»—έδειξε τα δυτικά σύνορα του Δουκάτου Χάργκοχ: το μέρος όπου, τώρα, βρισκόταν ο στρατός της Άλχα!—«είναι η Εδρισία, η κόρη του Χάμαγκορκ, με άλλους πενήντα χιλιάδες μαχητές.»

Ο Γκόρντλαν στράφηκε στην Δούκισσα του Σνοργκ. «Μητέρα, ίσως να μας έχουν εντοπίσει!»

«Ναι,» συμφώνησε εκείνη. «Θα πρέπει να είμαστε έτοιμοι γι' αυτούς. Ή, καλύτερα, θα πρέπει να κινηθούμε γρήγορα, ώστε να φτάσουμε στην Χάργκοχ, προτού μας προλάβουν.»

Ο Γκόρντλαν κατένευσε. «Σωστά. Οι πολεμιστές μας είναι αμφίβολο αν θ' αντέξουμε ακόμα μια μάχη με τόσους αντιπάλους.»

«Θα δούμε και τι θα μας πουν οι ανιχνευτές μου, σχετικά με τη θέση του στρατού της Νερενία,» πρόσθεσε η Άλχα. «Και, αναλόγως, θα δράσουμε.»

Ο Γκόρντλαν στράφηκε, πάλι, στον Καρθαβλέρν. «Τίποτ' άλλο, δαιμονάνθρωπε;»

«Άλλος ένας στρατός βρίσκεται εδώ.» Ο Βασιλιάς της Νότιας Μάγκραθμελ έδειξε την Όρφαλχ. «Εκατό χιλιάδες μαχητές και πεντακόσιοι άνθρωποι. Τους οδηγούν ο Σαγκμέρεγκοθ, ο αδελφός της Εδρισία, και η Νερενία, η Στρατάρχισσα του Σαραόλν.»

«Είναι αυτή η Νερενία δαιμονογυναίκα;» ρώτησε ο Γκόρντλαν.

«Άνθρωπος είναι,» απάντησε ο Καρθαβλέρν.

«Δαιμονόφιλη!» έφτυσε ο Γκόρντλαν. «Όπως κι όλοι οι άλλοι που αποφάσισαν να συμμαχήσουν με τον Πόνκιμ.»

Ο Καρθαβλέρν αγνόησε, γι' άλλη μια φορά, το σχόλιό του, και έδειξε ένα σημείο μέσα στο Δουκάτο Χάργκοχ, νότιο-δυτικά της

ομώνυμης πόλης. «Εδώ είναι εκατό χιλιάδες Μαγκραθμέλιοι και πεντακόσιοι άνθρωποι. Τους οδηγούν ο γιος μου, Μότγκιγκκοθ, κι ο Καρνταμάρ, Στρατάρχης του Σαραόλν.»

«Κι άλλος δαιμονόφιλος!» γρύλισε ο Γκόρντλαν. «Κάποιος πρέπει να κρεμάσει αυτούς τους προδότες!»

«Τελείωσες;» ρώτησε η Άλχα τον Καρθαβλέρν, βλέποντας πως εκείνος δε συνέχιζε.

«Ναι,» ένευσε ο Βασιληάς της Νότιας Μάγκραθμελ. «Δε μένει τίποτ' άλλο να σας πω.»

«Πόσοι είναι στην Μάρβαθ;» απαίτησε ο Γκόρντλαν. «Πόσοι προδότες και πόσοι δαίμονες;»

«Εξήντα χιλιάδες Μαγκραθμέλιοι φρουρούν την πόλη, μαζί με οχτακόσιους ανθρώπους.»

«Εντάξει,» είπε η Άλχα. Και κοίταξε το γιο της. «Περιμένουμε τους ανιχνευτές να επιστρέψουν, και φεύγουμε.» Δεν ήθελε να καθίσει στιγμή παραπάνω εδώ, γνωρίζοντας πως πενήντα χιλιάδες δαιμονάνθρωποι βρίσκονταν κάπου κοντά της και πιθανώς να την είχαν αντιληφθεί. Αισθανόταν λες κι έντομα σκαρφάλωναν στη ράχη της.

** ** *

Μετά από δύο ώρες, οι ανιχνευτές ακόμα δεν είχαν επιστρέψει.

Η Δούκισσα Άλχα στεκόταν πλάι στη μελαχρινή της φοράδα, περιμένοντας, ενώ το φουσάτο των πολεμιστών του Σνοργκ ήταν έτοιμο να προελάσει. Είχε το βλέμμα της στραμμένο προς την Ανατολή, ατενίζοντας μια περιοχή γεμάτη λόφους, που τα δέντρα των μεγάλων δασότοπων του Σαραόλν τούς αγκάλιαζαν προστατευτικά. Κρύβοντας δαιμονάνθρωπους πίσω τους; αναρωτιόταν η Αρχόντισσα. Το μέρος τής φαινόταν επικίνδυνο, όμως ήξερε πως δε μπορούσε να το αποφύγει, αφού σκόπευε να πάει στη Χάργκοχ.

Συνοφρυώθηκε. Η βλάβσηση δεν πρέπει να ήταν αρκετή για να κρύψει πενήντα χιλιάδες πολεμιστές. Αλλά, βέβαια, οι Πνευματοχτυπημένοι Μαγκραθμέλιοι είχαν κι εκείνους τους δίσκους τηλεμεταφοράς, με τη βοήθεια των οποίων μπορούσαν να περάσουν από το ένα σημείο στο άλλο, δίχως να χρειάζεται να διασχίσουν την απόσταση ανάμεσά τους. Οπότε, πιθανώς μονάχα ορισμένοι να ήταν κρυμμένοι –δέκα ή είκοσι χιλιάδες, ας πούμε– και, όταν αυτοί επιτίθονταν, να έρχονταν κι οι υπόλοιποι. Βέβαια, πόσο γρήγορα μπορούσαν να έρθουν, μέσ'από κείνες τις παράξενες θύρες που δημιουργούσαν οι δίσκοι; Καθόλου γρήγορα, απ'ό,τι ήξερε η Άλχα. Για να περάσουν τριάντα-σαράντα χιλιάδες πολεμιστές χρειαζόταν πολλή ώρα. Επιπλέον, οι δίσκοι υπήρχε πιθανότητα ν'αυτοκαταστραφούν (πράγμα που γινόταν συχνά-πυκνά), ή να τους καταστρέψουν οι Σαραολνιανοί. *Όχι, κατέληξε η Δούκισσα του Σνοργκ, η Πριγκίπισσα Εδρισία ποτέ δε θα επιχειρήσει κάτι τέτοιο· δεν τη συμφέρει. Άλλο πρέπει να είναι το σχέδιό της.*

Η Άλχα ήταν βέβαιη πως η κόρη του Χάμαγκορκ είχε κάποιο σχέδιο, αλλιώς γιατί δεν είχαν ακόμα φανεί οι ανιχνευτές της; Η απάντηση ήταν απλή: η Εδρισία τούς είχε σκοτώσει. *Πώς να δράσω, τώρα;* αναρωτήθηκε η Δούκισσα. *Δεν έχω την πολυτέλεια να περιμένω· πρέπει να φτάσω γρήγορα στην Χάργκοχ.*

Μετά από κάνα δεκάλεπτο, έδωσε προσταγή να ξεκινήσουν... και να κάνουν τον κύκλο νότια από τους δεντρόφυτους λόφους. *Καλύτερα ν'αργήσουμε λίγο, παρά να μη φτάσουμε καθόλου.* Σ'αυτό το συμπέρασμα είχε καταλήξει η Άλχα.

Έτσι, ο Σαραολνιανός στρατός κινήθηκε νότιο-ανατολικά, μη μπαίνοντας μέσα στη βλάβσηση, παρά διασχίζοντας μια πεδιάδα με μερικά δέντρα, το ένα σ'αρκετή απόσταση απ'το άλλο.

Όταν, μετά από τέσσερις ώρες, έφτασαν σε σημείο να μπορούν να δουν πίσω απ'τους λόφους –δηλαδή, από την ανατολική τους μεριά–, ατένισαν ένα μεγάλο φουσάτο δαιμονοανθρώπων να προελαύνει προς

το μέρος τους –ένα πελώριο σύννεφο σκόνης, πάνω απ’το οποίο κυμάτιζε το λάβαρο της Βόρειας Μάγκραθμελ.

«Η Εδρισία έρχεται,» είπε η Άλχα, καταλαβαίνοντας, πλέον, ποιο ήταν το αρχικό σχέδιο της κόρης του Χάμαγκορκ: Ήθελε να αφήσει τους Σαραολνιανούς να περάσουν μέσα απ’τους κατάφυτους λόφους (ίσως να είχε και μερικούς τοξότες εκεί πέρα, για να ρίξουν μια-δυο βολές και να φύγουν) και, όταν έβγαιναν, να τους χιμήσει μ’όλη τη δύναμη του στρατεύματός της, όσο εκείνοι δε θα το περίμεναν, νομίζοντας ότι ήταν ασφαλείς (ή ότι είχαν, πλέον, γλιτώσει τον κίνδυνο, σε περίπτωση που, όντως, υπήρχαν τοξότες μέσα στη βλάστηση). Γιατί, βέβαια, η Εδρισία δεν γνώριζε ότι ο Καρθαβλέρν είχε προδώσει τη θέση της στην Άλχα.

«Μητέρα,» είπε ο Γκόρντλαν, «τι προτείνεις;»

Μια ιδέα πέρασε απ’το μυαλό της Δούκισσας του Σνοργκ: μια ιδέα που *ίσως* να δούλευε, *ίσως*... «Φέρτε εδώ τον δαιμονάνθρωπο!» πρόσταξε τους πολεμιστές της.

Ο στρατός της Εδρισία βρισκόταν στα εκατό μέτρα απόσταση από το σταματημένο φουσάτο της Άλχα, όταν η Σαραολνιανή Αρχόντισσα τράβηξε την κουκούλα απ’το κεφάλι του Καρθαβλέρν, ο οποίος στεκόταν πλάι της, τυλιγμένος σε μαύρη κάπα, με τα χέρια αλυσοδεμένα στους καρπούς. Ένας πολεμιστής –ένας σωματώδης καβαλάρης του Σνοργκ– βαστούσε την άκρη της αλυσίδας στην σιδεροντυμένη του γροθιά, σε περίπτωση που ο Μαγκραθμέλιος Βασιλιάς αποφάσιζε να τρέξει. Όμως ο Καρθαβλέρν δεν ήταν ηλίθιος για να κάνει κάτι τέτοιο· αντιλαμβανόταν πολύ καλά πως, προτού προλάβει να φτάσει στα πενήντα μέτρα, τουλάχιστον είκοσι βέλη θα βρίσκονταν καρφωμένα στη ράχη του...

Η Άλχα ατένισε την εμπροσθοφυλακή του στρατεύματος της Πριγκίπισσας της Βόρειας Μάγκραθμελ. Η ίδια η Εδρισία βρισκόταν εκεί, έφιππη και πλάι στον σημαιοφόρο της. Σιδερόφρακτοι καβαλάρηδες την περιστοιχίζαν, βαστώντας μεγάλες, ατσάλινες ασπίδες. Η δαιμονογυναικά άνοιξε το στόμα και φώναξε:

«Πρέπει να είσαι η Δούκισσα Άλχα.»

«Είμαι η Δούκισσα Άλχα, Πριγκίπισσα Εδρισία,» αποκρίθηκε η Άλχα, φωνάζοντας κι αυτή, για να την ακούσει. «Και κρατώ τον Βασιληά σας αιχμάλωτο! Τούτος είναι ο Καρθαβλέρν.»

«Δεν είναι δικός μου Βασιληάς, Δούκισσα Άλχα,» δήλωσε η Εδρισία. «Είναι Βασιληάς της *Νότιας Μάγκραθμελ*.»

Η Άλχα τράβηξε το σπαθί της, τοποθετώντας το μπροστά στο λαιμό του Καρθαβλέρν. «Απομάκρυνε το στρατό σου, διαφορετικά θα τον σκοτώσω!» απείλησε, ενώ σκεφτόταν: *Πνεύματα, κάντε το σχέδιό μου να δουλέψει...*

«Χα-χα-χα-χα-χα!» γέλασε η Εδρισία, κάνοντας το κεφάλι πίσω. «Νομίζεις, ανθρώπινη Δούκισσα, ότι νοιάζομαι για το τι θα πάθει αυτός; Ο σφετεριστής της εξουσίας που, δικαιωματικά, ανήκε στον πατέρα μου; Όχι, δε μ'ενδιαφέρει καθόλου για τη ζωή του Καρθαβλέρν –κάνε ό,τι επιθυμείς μαζί του!»

Η Άλχα περίμενε, κοιτώντας προσεκτικά τις αντιδράσεις του στρατού της Εδρισία. *Δε μπορεί νάναι όλοι τους Βόρειοι Μαγκραθμέλιοι. Πνεύματα, δε μπορεί...* «Επιτεθείτε, και θα σκοτώσω το Βασιληά σας!» απείλησε, πάλι, ακουμπώντας το λεπίδι της πάνω στη σάρκα του Καρθαβλέρν και ψιθυρίζοντάς του, έντονα: «*Πες τους να μην επιτεθούν, δαίμονα!*»

«Μην επιτεθείτε!» φώναξε εκείνος. «Σας προστάζω!»

Μουρμουρητά ακούστηκαν απ'το φουσάτο της Εδρισία, η οποία κραύγασε: «Εγώ διοικώ τούτο το στρατό, Καρθαβλέρν! Εσύ δεν ήσουν αρκετά ικανός, για να διοικήσεις σωστά τον δικό σου, απ'ό,τι φαίνεται! Γιατί να νοιαστούμε για το τομάρι σου;»

Η φασαρία μέσα στο Μαγκραθμέλιο στράτευμα είχε μεγαλώσει· πολλοί δαιμονάνθρωποι μιλούσαν ταυτόχρονα. Και κάποιος διοικητής φώναξε στη γλώσσα των δαιμόνων, που η Άλχα μπορούσε έως ένα βαθμό να καταλάβει: «Όχι! Δε θα τους αφήσουμε να σκοτώσουν το Βασιληά!»

Ένας άλλος αποκρίθηκε: «Βούλωστο, [κάποια βρισιά που η Δούκισσα δε μπόρεσε να αντληφθεί]! Δε μας ενδιαφέρει ο Βασιλιάς σας!»

Περισσότερες κραυγές ακούστηκαν, και ένας χαλασμός άρχισε να γίνεται μέσα στο φουσάτο των Μαγκραθμέλιων.

Η Εδρισία φώναξε στη γλώσσα τους: «Ησυχία! Εγώ προστάζω εδώ! [Μια φράση που η Άλχα δεν κατάλαβε]!» Ξεσπάθωσε, δείχνοντας το στρατό των Σαραολνιανών. «Εφοδος!»

Με το που η λέξη βγήκε απ'τα χείλη της, οι δαιμονάνθρωποι που διαφωνούσαν μαζί της –και που, μάλλον, ήταν από τη Νότια Μάγκραθμελ– επιτέθηκαν σ'αυτούς οι οποίοι ήταν πρόθυμοι να υπακούσουν την Πριγκίπισσα.

Το σχέδιό μου δούλεψε! συλλογίστηκε η Άλχα, νιώθοντας ένα συναίσθημα ανακούφισης να την πλημμυρίζει.

«ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!» ούρλιαξε η Εδρισία. Ένας, όμως, από τους καβαλάρηδες κοντά της πρέπει να ήταν Νότιος Μαγκραθμέλιος, γιατί γύρισε και τη γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, ρίχνοντάς την απ'τ'άλογο.

Ένας άλλος λόγχισε τον πρώτο στα πλευρά, διαπερνώντας την αρματοσιά του και πετώντας αίμα τριγύρω.

Η Άλχα είδε το σύννεφο σκόνης να σηκώνεται ξανά, καθώς οι δαιμονάνθρωποι μάχονταν αναμεταξύ τους.

«ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ!» γέλασε ο Γκόρντλαν. «Πάμε, μητέρα! Κι άσε τους καταραμένους δαίμονες να βράσουν στο ζουμί τους!» Έστρεψε τ'άτι του προς τ'ανατολικά και ξεκίνησε να καλπάζει, κραυγάζοντας θριαμβευτικά.

Η Άλχα ήξερε πως ήταν μεσημέρι και πως οι πολεμιστές της ήταν κατάκοποι από την πορεία τους και από τη χτεσινή μάχη, όμως έπρεπε να τους προστάξει να φύγουν –γρήγορα. Και το πρόσταξε, φυσικά.

Ελπίζω μόνο να μην γλιτώσαμε από τους Μαγκραθμέλιους για να πεθάνουμε από την εξάντληση, συλλογίστηκε, καθώς το φουσάτο της

άρχιζε να *τρέχει* προς τ' ανατολικά. Οι πολεμιστές της καταλάβαιναν πως, αν δεν έφευγαν σύντομα, αυτό θα τους κόστιζε τις ζωές τους.

** ** *

Η Εδρισία έφτυσε αίμα, ενώ άκουγε τους πάντες να κραυγάζουν γύρω της και όπλα να χτυπιούνται αναμεταξύ τους. Η καταραμένη Δούκισσα Άλχα είχε ξεσηκώσει τους πολεμιστές της! Έπρεπε να σταματήσει το χάος, προτού ήταν πολύ αργά.

Σηκώθηκε, γρήγορα, στα μμποτοφορεμένα της πόδια, ουρλιάζοντας: «*Σταματήστε! Σας προστάζω! Όποιος δε σταματήσει ΤΩΡΑ, θα χάσει το κεφάλι του!*»

Μια Μαγκραθμέλια πολεμίστρια τής όρμησε, βρυχούμενη. Η Εδρισία απέφυγε το λεπίδι που στόχευε το λαιμό της, και τράβηξε ένα ξιφίδιο απ' τη ζώνη της (το ξίφος της το είχε χάσει).

«Επιτίθεσαι στην Αρχόντισσά σου, ψευδοδαιμόνισσα;» γρύλισε.

«Ο Καρθαβλέρν είναι Βασιλιάς μου, ανθρωπόμορφη!» αντιγύρισε εκείνη, ξανασπαθίζοντας.

Η λάμα της χτύπησε πάνω στην αρματωσιά της Εδρισία, κάνοντας μια μεγάλη χαρακιά, αλλά δίχως να τη διαπεράσει. Η Πριγκίπισσα επιχείρησε να καρφώσει την πολεμίστρια, με το ξιφίδιό της, μα το όπλο ήταν πολύ κοντό σε σχέση μ' αυτό της αντιπάλου της, και δε μπορούσε να βρει άνοιγμα στην άμυνά της.

«Πριγκίπισσά μου!» Ο Σάριλμαργκ ήρθε καλπάζοντας, και έμπηξε το κοντάρι του στην πλάτη της Μαγκραθμέλιας που προσπαθούσε να σκοτώσει τη σύζυγό του. «Πέθανε, προδότρια!» γρύλισε, καθώς εκείνη σωριαζόταν αιμόφυρτη στο έδαφος.

«Σάριλμαργκ!» έκανε η Εδρισία, λαχανιασμένη. «Πρέπει να το σταματήσουμε αυτό· πρέπει να το σταματήσουμε!...» Δάκρυα έτρεχαν από τα μοβ-πράσινα μάτια της.

«Είναι όλοι προδότες!» φώναξε ο επίσημος σύζυγός της, καθώς της έδινε το χέρι του για ν' ανεβεί πάνω στ' άλογο.

Γύρω τους το μακελειό εξακολουθούσε να μαίνεται, και κουφάρια Μαγκραθμέλιων γέμιζαν τη χιονισμένη γη.

«ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!» ούρλιαξε η Εδρισία, μα κανείς, πια, δεν την άκουγε. «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ!» Έτριξε τα δόντια της από απόγνωση.

«Σκοτώστε τους!» άκουσε κάποιον να φωνάζει. Στράφηκε, για να δει καμια ντουζίνα Μαγκραθμέλιους να έρχονται καταπάνω σ'αυτήν και τον σύζυγό της. Μερικοί άλλοι πολεμιστές μπήκαν στο δρόμο τους, ώστε να προστατέψουν την Πριγκίπισσα, αλλά τρεις από τους επιτιθέμενους κατάφεραν να περάσουν.

Η Εδρισία εκτόξευσε το ξιφίδιό της, και πέτυχε έναν στον ώμο, κόβοντάς του τη φόρα και κάνοντάς τον να διπλωθεί. Ο Σάριλμαργκ χτύπησε, με το σπαθί του, τον πρώτο που ζύγωσε, και του πήρε το κεφάλι, γρυλίζοντας: «Προδότη!...»

Ο επόμενος, όμως, κατέβασε ορμητικά τον πέλεκύ του προς τον επίσημο σύζυγο της Πριγκίπισσας, και τον βρήκε στην κοιλιά. Η αρματωσιά του δεν τον προστάτεψε, καθώς τσακίστηκε κάτω απ'το βάρος του όπλου, και η λεπίδα χώθηκε στη σάρκα του Σάριλμαργκ. Αλλά τούτο δεν ήταν ένα κανονικό τσεκούρι· ήταν ένας ακάνθινος πέλεκυς. Οπότε, όταν ο Μαγκραθμέλιος τον τράβηξε έξω απ'τον επίσημο σύζυγο της Εδρισίας, βγήκαν μαζί και τα έντερά του, γαντζωμένα πάνω σε στριφτά καρφιά.

«Ψευδοδαίμονα!» ούρλιαξε η κόρη του Χάμαγκορκ. Και, προτού πέσει ο Σάριλμαργκ απ'τ'άλογο, του πήρε το σπαθί, και το έχωσε στο λαιμό του φονιά του.

Ύστερα, ο σύζυγός της κοπάνησε, με την πλάτη, στο έδαφος. Τα μάτια του αναποδογύρισαν, και πέθανε.

«...Σάριλμαργκ!...» δάγκωσε το κάτω της χείλος η Εδρισία, κλαίγοντας. Χτες βράδυ, τον είχε στο κρεβάτι της, και τώρα ήταν νεκρός... Η Πριγκίπισσα δυσκολευόταν ν'αναπνεύσει· νόμιζε ότι κάτι είχε κολλήσει στο λαιμό της.

Σπιρουνίσε τ'άτι της και κάλπασε εναντίον του Μαγκραθμέλιου που είχε πετύχει με το ξιφίδιό της, βγάζοντας μια πολεμική κραυγή.

Το λεπίδι της κατέβηκε, προτού εκείνος προλάβει ν' αντιδράσει, και του έσπασε το κρανίο.

«Πριγκίπισσά μου!» άκουσε μια φωνή μέσ' απ' το μακελειό. «Ελάτε εδώ, Πριγκίπισσά μου! Θα σας προστατέψουμε!»

Η Εδρισία γύρισε κι αντίκρισε έναν έφιππο Μαγκραθμέλιο απ' τη φρουρά της. Έστρεψε τ' άλογό και κάλπασε προς το μέρος του.

«Ελάτε μαζί μας, να φύγουμε, Πριγκίπισσά μου,» την παρότρυνε ο πολεμιστής.

«Όχι!» αρνήθηκε η Εδρισία. «Θέλω όλοι οι προδότες να πληρώσουν! Θέλω όλοι τους να πεθάνουν!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22^ο Φρούριο Ντρίνθεκ

Το *Ζασσάαρακ* κατέβαινε με άνεση την απότομη, βραχώδη πλαγιά, ενώ νιφάδες χιονιού στροβιλίζονταν γύρω απ' αυτό και τους καβαλάρηδές του.

Η Έρμελ ατένιζε ένα μεγάλο φρούριο· ένα φρούριο σημαντικό στην ιστορία του Σαραόλν: το φρούριο Ντρίνθεκ, του Αρχοντα Δούκα Άλβαρ και θείου της.

Το Ντρίνθεκ δεν βρισκόταν σε τόσο καλή θέση άμυνας, όσο το Θόνμαρκ, αλλά η οχύρωσή του έμοιαζε το ίδιο ανθεκτική –και το Θόνμαρκ είχε πέσει, ενώ το Ντρίνθεκ ακόμα στεκόταν. Τα γκρίζα τείχη του φάνταζαν απόρθητα, με τους χοντρούς πύργους ανάμεσά τους να τα χωρίζουν σε τμήματα. Στις επάλξεις στέκονταν πολεμιστές, ντυμένοι στο ατσάλι και φορώντας κάπες, ώστε να μην τους διαπερνά το κρύο. Επάνω στους πύργους του φρουρίου σημαίες

με το έμβλημα του Σαραόλν κυμάτιζαν, πλάι σε καταπέλτες και πελώριες βαλλίστρες.

«Φτάσαμε, Πριγκίπισσά μου,» είπε ο Σέθβολ, βαστώντας τα ηνία του *Ζασσάαρακ* στις γαντοφορεμένες του γροθιές.

«Ναι...» Η Έρμελ ένευσε καταφατικά, πνιγμένη στις σκέψεις, και νιώθοντας πως γιγάντια βράχια πλησίαζαν από παντού, για να την συνθλίψουν. Η Δούκισσα Ρώρα –η χήρα του νεκρού (όπως όλοι πίστευαν) Άρχοντα Έζφερκ του Θόνμαρκ– είχε ζητήσει τη βοήθειά της, για να ανασυγκροτήσει το Σαραόλν και να το στρέψει εναντίον του σφετεριστή Πόνκιμ. Ο δαιμονόφιλος είχε στείλει επιστολές σ’ όλα τα δουκάτα, ζητώντας την υποταγή τους στην εξουσία του. Η Δούκισσα Ρώρα φοβόταν πως πολλοί θα παραδίνονταν, σκεπτόμενοι πως ο Βασιλιάς Βένγκριλ δεν ήταν εδώ και πως ο δαιμονικός στρατός που είχε εισβάλει –και υποστήριζε τον Πόνκιμ– αριθμούσε περί τις τετρακόσιες χιλιάδες Μαγκραθμέλιους. Μόνο η Έρμελ μπορούσε να ενώσει τους Σαραολνιανούς: ως κόρη του Βένγκριλ, θα την ακολουθούσαν· ήταν η μόνη διάδοχος του θρόνου, ο οποίος θα γινόταν δικό της, σε περίπτωση που δεν επέστρεφε ο πατέρας της. (*Πνεύματα, σας ικετεύω, κάντε να επιστρέψει... Κάντε να επιστρέψει...*)

Στην μητέρα της, τη Βασίλισσα Δήνκα, δε μπορούσε να βασιστεί το Βασίλειο, υποστήριζε η Δούκισσα Ρώρα. Η σύζυγος του Βένγκριλ είχε πάρει, με το έτσι θέλω, το στρατό απ’ το Θόνμαρκ και τον είχε μεταφέρει στα ανατολικά σύνορα του Σαραόλν. Χάρη στις ανόητές της ενέργειες, είχαν εισβάλει οι Μαγκραθμέλιοι τόσο εύκολα. Ίσως να ήταν και δαιμονόφιλη, σύμμαχος του Πόνκιμ– *Όχι! Η μητέρα μου ΔΕΝ είναι δαιμονόφιλη, ΔΕΝ είναι σύμμαχος του καταραμένου σφετεριστή! Αγαπάει τον πατέρα μου· ποτέ δε θα έκανε κάτι τέτοιο... ποτέ...* Η Έρμελ δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να πιστέψει τις υποθέσεις –γιατί μόνο υποθέσεις ήταν, τίποτ’ άλλο!– της Δούκισσας Ρώρα –αρνιόταν.

Καθώς κατέβαιναν την απότομη πλαγιά, η Πριγκίπισσα, εκτός από το Ντρίνθεκ, παρατήρησε και ένα φουσάτο στρατοπεδευμένο γύρω του. Σκηνές περιστοιχίζαν τον λόφο πάνω στον οποίο βρισκόταν το φρούριο, και φωτιές ήταν αναμμένες για να διώχνουν το κρύο. Σκοποί στέκονταν σε διάφορα σημεία, ενώ άλλοι στρατιώτες εκπαιδεύονταν στην ξιφομαχία· λίγο παραπέρα τοξότες στόχευαν σκιάχτρα· ένας υποδιοικητής γκάριζε, για να ξυπνήσει τους πολεμιστές που κοιμόνταν στο εσωτερικό μιας σκηνής· κάποιος χτυπούσε ένα μεγάλο σφυρί πάνω σε μια στρογγυλή ασπίδα, προκαλώντας έναν καμπανιστό θόρυβο. Το βλέμμα της Έρμελ δεν ήταν αρκετά έμπειρο, ώστε να μπορεί να υπολογίσει τον αριθμό τους, έτσι ρώτησε τον Σέθβολ:

«Πόσοι είναι;»

«Είκοσι χιλιάδες περίπου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αυτός ο θειος σου μου μοιάζει έτοιμος για εκστρατεία...»

«Κι εμένα,» πρόσθεσε η Ώμθα, που καθόταν πίσω απ'την Πριγκίπισσα.

Σκοπεύει να επιτεθεί στον Πόνκιμ; αναρωτήθηκε η Έρμελ. Μα αυτό θα ήταν αυτοκτονία! Οι Μαγκραθμέλιοι του σφετεριστή υπεραρθμούσαν.

Περίμενε το *Ζασσάαρακ* να κατεβεί την πλαγιά. Σύντομα, θα έπαιρνε τις απαντήσεις της. Εν τω μεταξύ, παρατήρησε μερικούς Σαραολνιανούς πολεμιστές να δείχνουν το τριχωτό ζώο των Βολχερθιανών και να φωνάζουν τους συντρόφους τους. Ορισμένοι, μάλιστα, ύψωναν τόξα (!). *Μα τα Πνεύματα! δεν πιστεύω να κάνουν καμία ανοησία...* συλλογίστηκε η Έρμελ, νιώθοντας ένα ρίγος να τη διαπερνά.

Καθώς η Πριγκίπισσα του Σαραόλν και οι συνοδοί της πλησίαζαν την κατασκήνωση γύρω απ'το φρούριο Ντρίνθεκ, όλο και περισσότεροι στρατιώτες τραβούσαν τα όπλα τους και έμοιαζαν να ετοιμάζονται να δεχτούν επίθεση.

«Δεν είμαστε εχθροί!» φώναξε ο Σέθβολ, μην κάνοντας την παραμικρή κίνηση ν'αγγίξει κάποιο από τα δικά του όπλα.

Σωστή επιλογή, έκρινε η Έρμελ. Αν όλοι αυτοί οι Σαραολνιανοί νόμιζαν ότι απειλούνταν, δεν θα τους ήταν καθόλου δύσκολο να μετατρέψουν τους καβαλάρηδες του *Ζασσάαρακ* σε σκαντζόχοιρους, καθώς και το *Ζασσάαρακ* το ίδιο.

«Ερχόμαστε να μιλήσουμε στον Δούκα Άλβαρ!» πρόσθεσε η Πριγκίπισσα. «Στον Δούκα Άλβαρ!» Αποφάσισε να μην αποκαλύψει ακόμα ποια ήταν, γιατί δεν ήξερε άμα θα την πίστευαν.

Οι στρατιώτες περίμεναν... μην παύοντας να βρίσκονται σε ετοιμότητα, όμως. *Μάλλον δεν έχουν ξαναδεί Ζασσάαρακ*, υπέθεσε η Έρμελ, αναλογιζόμενη πως κι η ίδια, αν δεν είχε ξαναδεί ένα τέτοιο πλάσμα, θα ήταν επιφυλακτική.

Έφτασαν μπροστά σε μια ντουζίνα οπλισμένους άντρες και γυναίκες. «Ποιοι είστε και τι ζητάτε στο φρούριο Ντρίνθεκ;» απαίτησε εκείνος που στεκόταν πρώτος, κάποιος διοικητής ή υποδιοικητής. Φορούσε κράνος, και η Έρμελ μπορούσε να δει μόνο τα γαλανά του μάτια. *Γενναία μάτια*, παρατήρησε η Πριγκίπισσα. *Και γοητευτικά... και παράτολμα...*

«Είμαι η Πριγκίπισσα Έρμελ,» δήλωσε, φωναχτά, «κόρη του Βασιλιά Βένγκριλ. Ήρθα να δω τον Δούκα Άλβαρ. Ο Σέθβολ και η Ωμθα... και το *Ζασσάαρακ* τους... είναι σύντροφοί μου –δεν αποτελούν απειλή.»

«Η Πριγκίπισσα Έρμελ;» έκανε ο πολεμιστής. «Άκουσα πως η Υψηλοτάτη έχει χαθεί. Κάποιοι έλεγαν ότι την απήγαγαν δαιμονάνθρωποι· κάποιοι άλλοι, Αργκανθικιανοί.»

«Οι δαιμονάνθρωποι με είχαν, ναι,» αποκρίθηκε η Έρμελ, «και οι Βολχερθιανοί με έσωσαν απ'τα χέρια τους. Η Ωμθα και ο Σέθβολ είναι Βολχερθιανοί, διοικητά.»

«Υποδιοικητά, Υψηλοτάτη,» διόρθωσε ο άντρας, και έκανε μια υπόκλιση. «Θα σας συνοδέψουμε στον Άρχοντα Άλβαρ. Εκείνος, σίγουρα, θα σας αναγνωρίσει.»

Ακόμα δεν πιστεύει πως είμαι η Πριγκίπισσα, συμπέρανε η Έρμελ· έχει τις αμφιβολίες του. Όμως μπορούσε να τον κατηγορήσει; Φυσικά και όχι. Δεν πρέπει να μ'έχει δει ποτέ στη ζωή του.

«Σας ευχαριστώ, υποδιοικητά,» αποκρίθηκε η κόρη του Βένγκριλ.

«Ακολουθή...» άρχισε ο υποδιοικητής, μα άφησε τα λόγια του ατελείωτα, καθώς αντίκρισε έναν άντρα να ζυγώνει με γρήγορα βήματα, και με δυο πολεμιστές και μια πολεμίστρια πίσω του.

Ήταν ψηλός και πορφυρομάλλης, με καλοχτενισμένα μούσια και μακριά ως τους ώμους μαλλιά. Φορούσε αλυσιδωτή αρματωσιά και κάπα. Στον γοφό του κρεμόταν ένα λιγνό ξίφος. Ιδρώτας γυάλιζε στο μέτωπό του, παρά το κρύο και το χιόνι· πρέπει να προπονείτο στο σπαθί πριν από λίγο.

«Έρμελ!» έκανε έκπληκτος. «Είσαι εσύ, ή τα μάτια μου με γελούν;»

Η Πριγκίπισσα του Σαραόλν μειδίασε, αντικρίζοντας τον ξάδελφό της, Βίρκβιν, γιο του Άρχοντα Δούκα Άλβαρ. «Τα μάτια σου δε σε γελούν,» αποκρίθηκε. «Εγώ είμαι.»

«Μεγάλωσες πολύ από τότε που έχω να σε δω,» παρατήρησε ο Βίρκβιν, σταματώντας, για να την ατενίσει.

«Ελπίζω να μη φαίνονται τόσο οι ρυτίδες!» αστειεύτηκε η Έρμελ.

Ο Βίρκβιν γέλασε. Ύστερα, η έκφρασή του σοβάρεψε (σκοτεινίασε;). «Είχα ακούσει παράξενα πράγματα για σένα, Έρμελ... τρομαχτικά πράγματα...»

«Ότι με είχαν απαγάγει οι δαιμονάνθρωποι;»

Ο Βίρκβιν ένευσε. «Ναι. Ή αυτοί, ή οι Πνευματοχτυπημένοι, θρασύδειλοι Αργκανθικανοί.»

«Οι δαιμονάνθρωποι με είχαν απαγάγει,» διευκρίνισε η Έρμελ.

Ο ξάδελφός της την κοίταξε χάσκοντας. «Μα τι ακριβώς συνέβη;» ρώτησε, γεμάτος περιέργεια. «Πού σε κρατούσαν; Πώς ξέφυγες;»

«Σε ένα φρούριό τους με είχαν, στην Νότια Μάγκραθμελ,» εξήγησε η Πριγκίπισσα. «Οι Βολχερθιανοί με έσωσαν, τυχαία, κατακτώντας το μέρος. Να σου γνωρίσω δύο απ'αυτούς, τους οποίους θεωρώ

καλούς μου φίλους: Ο Σέθβολ και η Ωμθα.» Τους έδειξε κόσμια, καθώς καθόταν στη ράχη του *Ζασσάαρακ*.

«Χαίρω πολύ,» είπε ο Βίρκβιν. «Όλο το Σαραόλν σάς είναι υπόχρεο.»

Ο Σέθβολ μόνο ένευσε, με το κεφάλι, δίχως να πει τίποτα. Το ίδιο κι η Ωμθα. Τα λόγια του ξαδέλφου της Έρμελ έμοιαζε να τους είχαν πειράξει, για κάποιο λόγο... Η Πριγκίπισσα, αρχικά, δεν κατάλαβε, αλλά, ύστερα, συνειδητοποίησε γιατί είχε συμβεί τούτο: Οι Βολχερθιανοί πρέπει να επιθυμούσαν ανέκαθεν μια συμμαχία με τους Σαραολνιανούς· μια συμμαχία για να πολεμήσουν, αποτελεσματικά, τους Μαγκραθμέλιους. Όμως ο πατέρας της δεν ήθελε να μπλέξει το Βασίλειο σ'έναν τόσο μεγάλο πόλεμο. «Οι πόλεμοι φέρνουν μονάχα καταστροφή,» έλεγε. Και δεν είχε άδικο. Αλλά η Έρμελ μπορούσε, τώρα, να αντληφθεί γιατί η Ωμθα κι ο Σέθβολ αισθάνονταν πειραγμένοι από την έκφραση «Όλο το Σαραόλν σάς είναι υπόχρεο». Μάλλον, τους έμοιαζε με κοροϊδία...

Ο Βίρκβιν στράφηκε στην Πριγκίπισσα. «Ξέρεις τι συμβαίνει στο Βασίλειο;» τη ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ο Πόνκιμ έχει σφετεριστεί το θρόνο του πατέρα μου, φέρνοντας τους δαιμονάνθρωπους εδώ.»

«*Τώρα*, ξέρεις τι συμβαίνει;»

Η Έρμελ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;» Είχε γίνει κάτι *ακόμα* χειρότερο, μα τα Πνεύματα;

«Ο Άρχοντας Σάλβινρ της Χάργκοχ συγκεντρώνει στρατό στο Δουκάτο του, για να πολεμήσει τους δαιμονανθρώπους και τον Πόνκιμ,» την ενημέρωσε ο Βίρκβιν.

«Τι;» έκανε η Έρμελ. «Αυτό είναι καλό, σωστά;» *Πρέπει* να ήταν καλό· τουλάχιστον, έτσι έμοιαζε...

«Είναι, αν καταφέρουμε να φτάσουμε μέχρι εκεί,» αποκρίθηκε ο Βίρκβιν, νεύοντας καταφατικά. «Ο Δούκας Σάλβινρ έχει καλέσει στρατό απ'όλα τα δουκάτα του Βασιλείου. Και το ζήτημα είναι να συγκεντρωθούν *όλοι* στη Χάργκοχ, αλλιώς δεν έχουμε ελπίδες

ν'αντιμετωπίσουμε τους Μαγκραθμέλιους. Οι φήμες λένε ότι το στράτευμά τους ξεπερνά τις τριακόσιες χιλιάδες.»

Τώρα, η Έρμελ καταλάβαινε γιατί είχαν συναχθεί είκοσι χιλιάδες πολεμιστές γύρω από το φρούριο Ντρίνθεκ: ετοιμάζονταν για να πάνε στην Χάργκοχ. «Πρέπει να μιλήσω με τον πατέρα σου,» είπε στον ξάδελφό της.

«Έλα μαζί μου,» την προέτρεψε ο Βίρκβιν, και η Πριγκίπισσα κατέβηκε από το *Ζασσάαρακ*.

Τότε, η Ωμθα είπε: «Υψηλοτάτη;» Η Έρμελ στράφηκε, για να κοιτάξει αυτήν και τον Σέθβολ. «Ήρθε η ώρα να φύγουμε.»

Η Πριγκίπισσα αισθάνθηκε, ξαφνικά, μια τρομερή απώλεια μέσα της, λες κι οι δυο Βολχερθιανοί βρίσκονταν ήδη πολύ μακριά. Τόσες μέρες που είχαν περάσει μαζί, είχε συνηθίσει την παρέα τους· θα της ήταν δύσκολο να τους αποχωριστεί, το ήξερε.

Αναστέναξε. «Αν έτσι πρέπει να γίνει...» αποκρίθηκε. «Αντίο, Ωμθα.» Έσφιξε χέρια με την πολεμίστρια. «Σου χρωστάω πολλά,» πρόσθεσε, αναφερόμενη όχι μονάχα στη διάσωσή της από το φρούριο των δαιμονανθρώπων, μα και στην εκπαίδευση στο σπαθί που της είχε προσφέρει η Ωμθα.

«Τα Πνεύματα μαζί σου, Υψηλοτάτη,» είπε η Βολχερθιανή.

«Αντίο, Σέθβολ.» Η Έρμελ έσφιξε χέρια και με τον άλλο της συνοδό. «Σ'ευχαριστώ.»

«Τα Πνεύματα μαζί σου,» της ευχήθηκε εκείνος. Έστριψε το *Ζασσάαρακ* προς τα δυτικά, και αυτός κι η Ωμθα ξεκίνησαν το ταξίδι για την πατρίδα τους. Οφειλαν να προσφέρουν όποια βοήθεια μπορούσαν στον πόλεμο των συμπατριωτών τους εναντίον των Μαγκραθμέλιων.

Η Έρμελ ήλπιζε να ξανάπαιρναν τα παλιά τους εδάφη, καθώς τους κοίταζε ν'απομακρύνονται. Ο Βάνσπαρχ, που εκείνη την ώρα έβγαινε απ'τη Δύση, τους έλουζε με το ροδαλό του φως, κάνοντάς τους να μοιάζουν με κάποιο αλλόκοτο τέρας, καθώς βρίσκονταν καθισμένοι πάνω στο εξάποδο μεταφορικό τους μέσο.

Καλή τύχη, φίλοι μου, συλλογίστηκε η Πριγκίπισσα του Σαραόλν. Τα Πνεύματα να σας προστατεύουν.

Αλλά, τώρα, είχε άλλα, δικά της προβλήματα· προβλήματα που αφορούσαν το Βασίλειό και τους διαβολικούς Μαγκραθμέλιους. Στράφηκε στον Βίρκβιν, λέγοντάς του: «Οδήγησέ με στον Δούκα.»

«Έλα, Έρμελ.» Ο ξάδελφός της ξεκίνησε να βαδίζει, κι εκείνη τον ακολούθησε. Πέρασαν ανάμεσα απ'τις σταχτόχρωμες σκηνές του στρατοπεδευμένου φουσατού και ανέβηκαν τον λόφο, πάνω στον οποίο βρισκόταν το φρούριο Ντρίνθεκ. Οι μπότες τους πατούσαν το χαμηλό χορτάρι που ήταν σκεπασμένο απ' το χιόνι.

Έφτασαν μπροστά στην μεγάλη, σιδερένια πύλη, και ο Βίρκβιν φώναξε: «Ανοίξτε!» Οι φύλακες, αναγνωρίζοντάς τον, αμέσως άνοιξαν, και αυτός κι η Πριγκίπισσα πέρασαν κάτω απ'την μεγάλη, πέτρινη ανίδα, πάνω στις γκρίζες, φαγωμένες πέτρες της οποίας ήταν λαξευμένα δυο διασταυρωμένα ξίφη. Διέσχισαν μια μικρή αυλή, μπήκαν σ'ένα οικοδόμημα –οι φρουροί της θύρας του οποίου χαιρέτισαν στρατιωτικά το γιο του Δούκα–, ανέβηκαν σκάλες, στρωμένες με γούνινα χαλιά, και, τελικά, έφτασαν μπροστά σε μια κλειστή, ξύλινη πόρτα, που δεξιά της ένας δαυλός βρισκόταν περασμένος σ'έναν σκουριασμένο βρόγχο από σίδηρο.

«Είναι ο πατέρας μου μέσα;» ρώτησε ο Βίρκβιν μια πολεμίστρια, η οποία στεκόταν φρουρός στην γωνία του διαδρόμου.

«Ναι, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη, κλίνοντας το κεφάλι.

Ο ξάδελφος της Έρμελ χτύπησε, μία φορά.

«Πέρασε, Βίρκβιν,» ακούστηκε μια αντρική φωνή από μέσα.

Ο Βίρκβιν άνοιξε την πόρτα, και μπήκαν σ'ένα πέτρινο δωμάτιο μετρίου μεγέθους, με αναμμένο τζάκι στη γωνία, χαλί στρωμένο στο πάτωμα, δυο πίνακες με χρυσά πλαίσια στους τοίχους, και ένα μεγάλο, ξύλινο τραπέζι, πάνω στ'οποίο βρίσκονταν χάρτες και κατάλογοι. Γύρω του ήταν καθισμένοι τρεις άντρες και μια γυναίκα. Τον έναν η Έρμελ τον αναγνώριζε: ήταν ο θείος της.

«Ήξερες ότι ήμουν εγώ, πατέρα;» ρώτησε ο Βίρκβιν.

«Σε καταλαβαίνω απ'τον χτύπο σου,» μειδίασε ο Δούκας Άλβαρ, ένας καλοσυνάτος πενηνταεφτάρης άντρας, με στρογγυλό πρόσωπο και αραιά, αλλά κατάμαυρα, μαλλιά. Τα μάτια του γυάλιζαν, όπως λίγων ανθρώπων που είχε ποτέ αντικρίσει η Έρμελ. Το αριστερό του χέρι έλειπε από τον καρπό και κάτω, και στη θέση του ήταν ένα ασημένιο, τώρα καλυμμένο με μαύρο γάντι. Αυτός κι ο μακαρίτης Άρχοντας Έζφερκ του Θόνμαρκ λέγανε πως ήταν οι δεινότεροι πολεμιστές του Βασιλείου, βετεράνοι πολλών μαχών με δαιμονανθρώπους. Αλλά, αν έβλεπε κανείς τον Άλβαρ, ποτέ δε θα μπορούσε να υποθέσει ότι ήταν σκληρός άνθρωπος· και, πράγματι, ήταν φιλόξενος και γλυκός με την οικογένεια, τους φίλους και τους συγγενείς του· όμως, ουκ ολίγων, Μαγκραθμέλιων τα κεφάλια είχαν στολίσει, κατά καιρούς, τα βουνά και τους λόφους τριγύρω, καθώς και τις επάλξεις του φρουρίου του, καρφωμένα σε δόρατα και πασσάλους. Εκτός απ'αυτό, φημολογείτο πως ο Άρχοντας του Ντρίνθεκ είχε ένα μπουντρούμι στα υπόγεια του κάστρου του, αποκλειστικά για να βασανίζει διαβολανθρώπους. Επιπλέον, πολλοί τον είχαν δει να σταυρώνει Μαγκραθμέλιους και να τους εγκαταλείπει να πεθάνουν μαρτυρικά, ή να τους βγάζει τα μάτια και να τους αφήνει να επιστρέψουν μόνοι στην Μάγκραθμελ –αν κατάφερναν να βρουν το δρόμο. Όλα τούτα του είχαν χαρίσει το παρατσούκλι «Δαιμονοκτόνος». Η Πριγκίπισσα του Σαραόλν, ωστόσο, δεν πίστευε κι *ό,τι* άκουγε γι'αυτόν.

Μόλις ο θειος της την είδε, ένα πλατύ χαμόγελο φώτισε το πρόσωπό του. «Έρμελ!» αναφώνησε. Σηκώθηκε απ'την ξύλινη πολυθρόνα του, που έτριξε, και πλησίασε, για να την σφιχταγκαλιάσει. «Πώς είσαι; Είχα ακούσει διάφορα...»

Η κόρη του Βένγκριλ εξήγησε, γι'άλλη μια φορά, ότι την είχαν απαγάγει οι Μαγκραθμέλιοι και ότι οι Βολχερθιανοί την έσωσαν απ'τα σατανικά τους χέρια.

«Οι δαιμονάνθρωποι...!» σφύριξε ο Άλβαρ, και, για μια στιγμή – μονάχα για μια στιγμή–, μίσος –αλλά καθαρό, απόλυτο μίσος–

καθρεπτίστηκε στα μαύρα μάτια του. «Θα το μετανιώσουν αυτό, όταν τελειώσουμε μαζί τους, Έρμελ. Το ορκίζομαι στα Πνεύματα και στις αρχαίες πέτρες τούτου του φρουρίου.»

Η μόνη γυναίκα γύρω απ'το τραπέζι –μια ξανθιά κυρία, με στενά, πράσινα μάτια, και μαύρο φόρεμα– ρώτησε: «Είναι η Πριγκίπισσα Έρμελ, η κόρη του Βασιλιά, που στέκεται εμπρός μας;»

«Η ίδια,» τη διαβεβαίωσε ο Άλβαρ. «Καθίστε,» πρότεινε στον γιο και στην ανιψιά του.

«Θα προτιμούσα να πηγαίνω, πατέρα,» αποκρίθηκε ο Βίρκβιν. «Θα δω την Έρμελ αργότερα, μαζί με την Όρυ.» (Η Όρυ ήταν αδελφή του. Είχε δύο αδελφές, αυτήν και την Σάφα.)

«Όπως αγαπάς,» ένευσε ο Δούκας.

«Τα λέμε, ξαδέλφη,» είπε ο Βίρκβιν, και έφυγε απ'το δωμάτιο, κλείνοντας, αθόρυβα, την πόρτα πίσω του.

Η Έρμελ πήρε θέση στο τραπέζι, μαζί με τον θείο της.

«Να σε συστήσω,» προθυμοποιήθηκε ο τελευταίος. «Απο δώ η Βαρονέσα Άμιρ.» Έδειξε, κόσμια, την ξανθιά γυναίκα, που χαμογέλασε προς την μεριά της Πριγκίπισσας, κλίνοντας το κεφάλι και λέγοντας: «Υψηλοτάτη.»

Ο Άλβαρ ο Δαιμονοκτόνος συνέχισε τις συστάσεις: «Ο Βαρόνος Σόκανορ.» Τώρα, έδειξε έναν ασπρομάλλη άντρα προχωρημένης ηλικίας, ο οποίος είχε μια αρκετά φανερή, αλλά όχι και τόσο αποκρουστική, ουλή στο σαγόνι. Σχεδόν όλοι οι άνθρωποι του Δουκάτου Ντρίνθεκ –και κυρίως οι άρχοντες ανάμεσά τους– ήταν παράτολμοι πολεμιστές. Επιπλέον, είχαν δει πόλεμο μέσα στα τελευταία δώδεκα χρόνια –έναν πόλεμο κατά τη διάρκεια του οποίου είχε πεθάνει κι ο πατέρας του Σόλμορχ, ο οποίος ήταν στενός φίλος του Βένγκριλ· έναν πόλεμο που η Έρμελ δεν είχε ζήσει, γιατί, τότε, ήταν πολύ μικρή: ωστόσο, τον απόηχό του μπορούσε να δει μέχρι σήμερα –ειδικά τώρα, που βρισκόταν στο Ντρίνθεκ.

«Χαίρω πολύ, Υψηλοτάτη,» είπε ο Βαρόνος Σόκανορ, κοιτάζοντάς την σα να ζύγιαζε τις αρετές και τα μειονεκτήματά της.

«Αναρωτιέμαι αν η κόρη του Βένγκριλ τού μοιάζει...» Η Πριγκίπισσα καταλάβαινε πως τούτο ήταν πρόκληση: μια πρόκληση για ν'αποδείξει την αξία της. Ευχόταν να φανεί δυνατή, όπως ο πατέρας της.

«Απο δώ ο Βαρόνος Βόργκλον,» είπε ο Άλβαρ, στρεφόμενος σ'έναν νεαρό άντρα με κορακίσια μαλλιά και γκρίζα μάτια, τον οποίο η Έρμελ δεν έκανε πάνω από εικοσιπέντε χρόνων.

«Στις υπηρεσίες σας, Υψηλοτάτη,» έκλινε το κεφάλι ο Βαρόνος. Η Πριγκίπισσα τον έβρισκε όμορφο.

«Πες μας, Έρμελ, τι σε φέρνει εδώ;» ζήτησε ο Άρχοντας Άλβαρ· κι εκείνη τους διηγήθηκε την περιπέτειά της μέχρι στιγμής (μην αναφέροντας, φυσικά, τίποτα για τη σχέση της με τον Τλάφαρ –στο κάτω-κάτω, ούτε η μητέρα της δεν ήξερε γι'αυτόν!).

Ο Δούκας του Ντρίνθεκ φάνηκε σκεπτικός. «Η Δούκισσα Ρώρα...» μουρμούρισε. «Ίσως θα μπορούσε να μας φανεί χρήσιμη, σε περίπτωση που ο σφετεριστής, όντως, δεν γνωρίζει για την μικρή της επανάσταση...»

«Ναι,» συμφώνησε η Βαρονέσα Άμιρ. «Όμως πώς θα έρθουμε σε επικοινωνία μαζί της;»

«Μπορούμε να στείλουμε έναν αγγελιαφόρο,» ανασήκωσε τους ώμους ο Βαρόνος Βόργκλον.

«Και θα στείλουμε,» είπε ο Άλβαρ. «Μέσω του Δουκάτου Γκέχβιν, βέβαια, όχι μέσω των βουνών. Εμείς δεν διαθέτουμε *Ζασσάαρακ*,» πρόσθεσε, χαμογελώντας προς τη μεριά της ανιψιάς του.

Η Έρμελ τού επέστρεψε το χαμόγελο.

Ύστερα, ο Άρχοντας του Ντρίνθεκ στράφηκε στον Βαρόνο Σόκανορ. «Βαρόνε, θα φροντίσεις εσύ για την επιστολή που θα σταλεί;»

«Αν έτσι επιθυμείτε, Δούκα μου,» κατένευσε εκείνος. «Όμως τι ακριβώς θα θέλατε να γράψω;»

Ο Άλβαρ έτριψε το σαγόνι του· έπειτα, είπε: «Κατ'αρχήν, ενημέρωσε την Δούκισσα πως η Πριγκίπισσα έφτασε ασφαλής.

Κατόπιν, ζήτησέ της να περιμένει στην Όντιμ, να μην κάνει καμία σπασμωδική κίνηση. Θα την ειδοποιήσουμε εμείς, όταν τη χρειαστούμε.»

«Μάλιστα,» είπε, λακωνικά, ο Σόκανορ.

«Έρμελ.» Ο Άλβαρ στράφηκε, ξανά, να κοιτάξει την ανιψιά του. «Μας πρόλαβες λίγο πριν φύγουμε. Μια μέρα να είχες αργήσει, και δε θα μας έβρισκες εδώ· ούτε εμάς, ούτε το στρατό μας. Αύριο, με την αυγή, ξεκινάμε για την Χάργκοχ. Θα περάσουμε από την Γκέχβιν, για να μάθουμε τι σκοπεύει να κάνει η Δούκισσα Αλκάρνα –αν, δηλαδή, δεν έχει ήδη εγκαταλείψει την πόλη της–, και, ύστερα, θα κατευθυνθούμε στην Όρφαλχ, για να στρίψουμε βόρεια, να διασχίσουμε το Κάντνομ, και να φτάσουμε, τελικά, στον προορισμό μας. Γιατί, αν στρίψουμε βόρεια στην Γκέχβιν, θ'αναγκαστούμε, μετά, να περάσουμε από τη Μάρβαθ, όπου είναι συγκεντρωμένος ο Μαγκραθμέλιος στρατός του δαιμονόφилου, πράγμα που δε μας συμφέρει.»

«Καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε η Έρμελ. «Και, φυσικά, θα έρθω μαζί σας. Είναι καθήκον μου να πολεμήσω για το λαό μου.» Δεν ήταν μόνο λόγια· πραγματικά, αισθανόταν την επιθυμία ν'αγωνιστεί για τους Σαραολνιανούς. «Αλλά, θείε, να σε ρωτήσω: Μήπως έχεις μάθει τίποτα για τον πατέρα μου;»

Ο Άλβαρ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δυστυχώς. Τα τελευταία νέα γι'αυτόν ήταν ότι πήγε στο Βασίλειο του Ωκεανού. Δεν ακούσαμε να επιστρέφει...»

«Ο Άρχοντας Φερχ της Όρφαλχ πιθανώς να γνωρίζει περισσότερα, Υψηλοτάτη,» υπέθεσε η Βαρονέσα Άμιρ. «Η η Δούκισσα Αλκάρνα, φυσικά, γιατί και η Γκέχβιν και η Όρφαλχ είναι σημαντικά λιμάνια του Σαραόλν. Αν και βέβαια η Όρφαλχ είναι το σημαντικότερο.»

Η Έρμελ ήλπιζε να καταφέρει να μάθει κάτι για τον πατέρα της. *Δε μπορεί, κάποιος σ'όλο το Βασίλειο θα ξέρει!...*

«Θα ήθελες να σου ετοιμάσω ένα δωμάτιο, για να ξεκουραστείς;» τη ρώτησε ο Άλβαρ. «Τα ταξίδια μέσα στα βουνά δεν είναι και τα πιο ευχάριστα, ακόμα κι επάνω σε Ζασσάαρακ...»

«Έχω αρχίσει να συνηθίζω σ'αυτά, θείε,» μειδίασε η Έρμελ. «Πάντως, ναι, θα ήθελα ένα δωμάτιο, για το μεσημέρι.

»Τώρα, αν δεν υπάρχει κάτι άλλο να πούμε, θα προτιμούσα να πάω να βρω τον Βίρκβιν και την Όρυ. Έχω να τους δω πολύ καιρό. Αλήθεια, είναι κι η Σάφα εδώ;»

Ο Άλβαρ έγνεψε αρνητικά. «Όχι. Η Σάφα βρίσκεται στην Κάργκιλβ, με τη μητέρα της.»

«Εντάξει,» είπε η Έρμελ, καθώς σηκωνόταν. «Θα σας δω όλους το μεσημέρι.»

** ** *

Η μελαχρινή κοπέλα με την μακριά κοτσίδα τέντωσε τη χορδή του τόξου, σημάδεψε, κι ελευθέρωσε το βέλος... το οποίο καρφώθηκε στο μέτωπο του σκιάχτρου, πενήντα μέτρα απόσταση απ' αυτήν.

«Έχεις καλύτερέψει στην τοξοβολία, παρατηρώ,» είπε η Έρμελ, καθώς πλησίαζε πίσω της.

Η Όρυ στράφηκε, για να την αντικρίσει. «Έρμελ! Πόσο καιρό έχω να σε δω; Έχεις αλλάξει τόσο!»

Πήγαιναν δύο χρόνια από τότε που η Πριγκίπισσα είχε συναντήσει τα Ντρινθεκιανά της ξαδέλφια για τελευταία φορά, ενώ εκείνη ήταν δεκάξι χρονών και η κοπέλα εμπρός της είκοσι-ενός.

«Αυτό μου είπε κι ο αδελφός σου,» χαμογέλασε η Έρμελ, πλησιάζοντας.

Αγκαλιάστηκαν, και μετά η Όρυ ρώτησε: «Είδες τον Βίρκβιν;»

«Πρώτο-πρώτο,» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα. «Υστερα, επισκέφτηκα τον θείο, και τώρα... είμαι εδώ!»

«Ο Βίρκβιν δε μου είπε τίποτα. Βέβαια, έχω να του μιλήσω από χτες βράδυ.»

«Νάτος.» Η Έρμελ έδειξε, με το βλέμμα της, τον αδελφό της Όρυ να πλησιάζει. Η τελευταία πέρασε, γρήγορα, ένα βέλος στο τόξο της και έριξε, πετυχαίνοντας το έδαφος πλάι του.

«Το πρόβλημα με την αδελφή μου,» είπε ο Βίρκβιν στην Έρμελ, «είναι ότι δεν εκπαιδεύεται μόνο πάνω στα σκιάχτρα σκοποβολής του στρατοπέδου, αλλά κι επάνω μου!» Από την έκφρασή του φαινόταν πως χωράτενε, και η Πριγκίπισσα γέλασε.

«Γιατί δε μου είπες ότι η Έρμελ ήταν εδώ;» τον ρώτησε η Όρυ, σηκώνοντας ένα λεπτό φρύδι –όπως λεπτά ήταν και όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου της· τόσο λεπτά, που αυτά της κόρης του Βένγκριλ θα μπορούσαν να θεωρηθούν «χοντροκομμένα» σε σχέση με της ξαδέλφης της.

«Γιαυτό ερχόμουν τώρα,» εξήγησε ο Βίρκβιν, «αλλά, προφανώς, εκείνη με πρόλαβε.»

«Καλά. Δε σου κρατώ κακία, γιατί είσαι πολυάσχολος,» αποκρίθηκε η Όρυ, αστειευόμενη. «Έχει αναλάβει όλη την οργάνωση του στρατοπέδου,» πληροφόρησε την Έρμελ, «το ήξερες;»

«Όχι,» παραδέχτηκε η Πριγκίπισσα. «Πρέπει να είσαι καλός με τους αριθμούς,» είπε στον ξάδελφό της. Η ίδια ποτέ δεν τα πήγαινε καλά με δαύτους, παρ'όλους τους δασκάλους που είχε στο παλάτι της Μάρβαθ... το οποίο, τώρα, θα ήταν γεμάτο με δαιμονανθρώπους– Αλλά καλύτερα να μην το σκεφτόταν αυτό.

Ο Βίρκβιν κατένευσε. «Δε θυμάσαι που, μια φορά, σου είχα λύσει τα προβλήματα του δασκάλου σου;»

Η ευχάριστη ανάμνηση πλημμύρισε το μυαλό της Έρμελ, και η Πριγκίπισσα γέλασε. «Ναι, το θυμάμαι. Νομίζω, ήμουν... δέκα χρονών, τότε;»

«Ακριβώς. Δυο χρόνια αφότου τελείωσε ο πόλεμος στο Ντρίνθεκ... όπου ο πατέρας μου δε με είχε αφήσει να συμμετέχω,» πρόσθεσε, μελαγχολικά και σα να ντρεπόταν.

«Μα, θα πρέπει να ήσουν μικρός, εκείνη την περίοδο...» είπε η Έρμελ.

«Ήμουν δεκάξι, όταν άρχισε, και δεκαοχτώ, όταν τελείωσε. Αλλά δε μπόρεσα να πάρω μέρος σε καμία απ' τις μεγάλες μάχες. Ο πατέρας μ' έβαζε συνέχεια ν' ασχολούμαι με τη λογιστική του στρατού. Κάποιες φορές, είναι τόσο υπερπροστατευτικός...»

Η Έρμελ θυμήθηκε τη μητέρα της, με την οποία είχε το ίδιο πρόβλημα. Ωστόσο, αυτά της φαίνονταν *πολύ* καιρό πριν... Πού να βρισκόταν, τώρα, η Βασίλισσα Δήγκα; Τέλος πάντων. Ο Δούκας Άλβαρ ήταν παράξενος: σκληρός –υπερβολικά σκληρός, σύμφωνα με τις φήμες– με τους εχθρούς του, αλλά γλυκός και υπερπροστατευτικός με την οικογένεια και τους φίλους του.

«Πώς βρέθηκες εδώ, Έρμελ;» ρώτησε η Όρυ, αλλάζοντας κουβέντα.

«Πάμε να καθίσουμε,» πρότεινε η Πριγκίπισσα. Πήγαν λίγο παραπέρα, κοντά σε μια μεγάλη φωτιά του στρατοπέδου, και κάθισαν. Οπότε, η κόρη του Βένγκριλ διηγήθηκε, ξανά (είχε, πλέον, καταντήσει κουραστικό γι' αυτήν), τις περιπέτειές της με τους Μαγκραθμέλιους και τους Βολχερθιανούς, ενόσω έπιναν ο καθένας μια κούπα γεμάτη ξεστό τσάι.

«Πώς βλέπετε τα πράγματα στο Σαραόλν;» ρώτησε, ύστερα, τα ξαδέλφια της. «Θα νικήσουμε; Θα διώξουμε τους δαιμονανθρώπους;»

«Αυτό είναι πολύ δύσκολο να το μαντέψει κανείς, Έρμελ,» αποκρίθηκε ο Βίρκβιν, και η Όρυ κούνησε το κεφάλι καταφατικά. «Ειδικά έτσι όπως έρχονται οι φήμες στο Ντρίνθεκ, πάντα καθυστερημένα. Είμαστε στο πιο ακριανό σημείο του Σαραόλν. Και τι δε θάδινα για να είχα γεννηθεί στο Βασιλικό Δουκάτο...

»Αυτό το φρικτό θα το έδινα με ευχαρίστηση!« έκανε, λοξοκοιτώντας την Όρυ· ήταν φανερό πως αναφερόταν σ' εκείνη.

«Λατρεύω τον αδελφό μου,» είπε εκείνη. «Για σκοποβολή,» πρόσθεσε, σμίγοντας τα φρύδια.

Η Έρμελ και ο Βίρκβιν γέλασαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23^ο

Οράματα

Ο Ήκνορ και η Μίκθαλ έτρεχαν όλο το προηγούμενο βράδυ, καθώς σκιές έμοιαζαν να τους καταδιώκουν παντού στα περίχωρα της Βέρντριχ. Σκοτεινές φιγούρες έβγαιναν από σύδεντρα και τους φώναζαν να σταματήσουν· όταν δεν σταματούσαν, τους έπαιρναν στο κατόπι, και οι δυο κατάσκοποι σπιρούνιζαν τ'άλογά τους κι έφευγαν πάραυτα. Μια φαινομενικά απλή ταξιδιώτισσα, που ακουμπούσε τη ράχη της σ'ένα δέντρο, τους είχε ζητήσει να κόψουν ταχύτητα και να της δώσουν οδηγίες, αν μπορούσαν· εκείνοι την αγνόησαν, συνεχίζοντας την πορεία τους. Ύστερα, κατέβηκαν απ'τους ίππους και προσπάθησαν να χαθούν από τα μάτια των διωκτών τους, ανάμεσα στα αγροτόσπιτα, στις επαύλεις, στα σύδεντρα, και στις παρόδους. Τελικά, ώρες μετά τα μεσάνυχτα, συμπέραναν πως πρέπει να τους είχαν ξεφύγει, και αποφάσισαν να ξεκουραστούν, δένοντας τα ζώα τους μέσα σε μερικά αειθαλή δέντρα. Οι ίδιοι σκαρφάλωσαν πάνω στα κλαδιά ενός απ'αυτά, τυλίχτηκαν στις κάπες τους, και κοιμήθηκαν.

Το πρωί, καθώς ξυπνούσαν, ο Ήκνορ παραλίγο να χάσει την ισορροπία του και να κοπηνήσει στο έδαφος, όμως η Μίκθαλ τον συγκράτησε, πιάνοντάς τον απ'τον ώμο και λέγοντας: «Πρόσεχε.»

Ο Ήκνορ αισθανόταν το μελανιασμένο δεξί του μάτι να πάλλεται. «Είμαι χάλια...» μουρμούρισε. Ύστερα, πήδησε απ'το δέντρο και προσγειώθηκε, μαλακά, στις μπότες του.

Η Μίκθαλ ακολούθησε το παράδειγμά του. «Τουλάχιστον, δε μας βρήκαν όσο κοιμόσασταν,» παρατήρησε. «Οι καταραμένοι, να μας κυνηγήσουν έτσι!...»

«Σ’το είπα ότι δε θα μας άφηναν εύκολα να ξεφύγουμε,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ. Πήρε το φλασκί απ’τη σέλα του αλόγου του και ήπιε μια γουλιά νερό, γιατί ένιωθε τη γλώσσα του μουδιασμένη. «Διάολοι... πώς θα μας βρει, τώρα, η Βόλκρα, αν έρθει απο δώ; Στο μήνυμά μας της γράφαμε να μας συναντήσει στον *Αργυρό Δίσκο*.»

Η Μίκθαλ ανασήκωσε τους ώμους. «Άστη να ψάξει λίγο...» *Κι άμα δε μας βρει, ακόμα καλύτερα*, πρόσθεσε νοερά, μιας και δεν είχε καμια ιδιαίτερη συμπάθεια για την εν λόγω κατάσκοπο –ειδικά τον τελευταίο καιρό.

Ο Ήκνορ κούνησε το κεφάλι, ξεφυσώντας. «Όλα πάν’ ανάποδα. Αν ήμουν δεισιδαίμονας, θάλεγα πως τα Πνεύματα μάς κατατρέχουν.

»Τέλος πάντων. Μπορεί να τη δούμε να έρχεται στην Βέρντριχ, και να τη σταματήσουμε.»

«Ναι, εντάξει,» έκανε η Μίκθαλ, αδιάφορα. «Όμως πώς θα δράσουμε τώρα;»

«Δεν είπαμε; Θ’απλώσουμε φήμες,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ. Έλυσε τ’άλογό του απ’το δέντρο και το πήρε απ’τα γκέμια, αρχίζοντας να βαδίζει προς ένα χωριό που φαινόταν σε απόσταση μισού χιλιομέτρου.

Η Μίκθαλ έλυσε το δικό της ζώο και τον ακολούθησε. Τούτη η αποστολή της Δούκισσας Ζέκαλ είχε, για κάποιο παράξενο λόγο, μετατραπεί στην δυσκολότερη που είχαν ποτέ αναλάβει οι κατάσκοποι... *Λες, όντως, τα Πνεύματα να μας κατατρέχουν;* συλλογίστηκε η καστανομάλλα γυναίκα.

** ** *

Το παλάτι είναι ψηλό, με πολλούς πυργίσκους, που σημαίες κυματίζουν επάνω στις κωνοειδείς οροφές τους. Μάυρες σημαίες όπου

είναι κεντημένο ένα ολόγιομο φεγγάρι περιστοιχισμένο από τέσσερα άστρα. Ένας μεγάλος κήπος τυλίγει το παλάτι, σαν πράσινος δίσκος, ενώ το εσωτερικό του είναι γεμάτο με μεγαλοπρεπείς αίθουσες, στολισμένες στο χρυσάφι και στο ασήμι, με πανάκριβα πολύφωτα να κρέμονται απ'τα ταβάνια τους, ρίχνοντας φως τριγύρω και δημιουργώντας σκιές... που μέσα τους κρύβονται άλλες σκιές, κι άλλες, κι άλλες, κι άλλες· όπως όταν βάλεις δυο καθρέφτες τον έναν μπροστά στον άλλο, βλέπεις άπειρους καθρέφτες να αντανακλώνται στο κρύσταλλο του καθενός.....

.....Ένα δωμάτιο με στρογγυλό τραπέζι στο κέντρο, γύρω απ'το οποίο βρίσκονται θέσεις πολυτελείας, που στις πλάτες τους έχουν σύμβολα καμωμένα από χαλκό, άργυρο, χρυσό, σίδηρο, στολισμένα με ρουμπίνια, σμαράγδια, Ωκεάνιες πέτρες, διαμάντια, και λαξευμένα αριστοτεχνικά από γλύπτες μεγάλης εμπειρίας και ικανότητας.....

.....Ένας άντρας άσχημος σαν αγριόχοιρος μπαίνει στο δωμάτιο με το στρογγυλό τραπέζι. Σκιές τον ακολουθούν, σιωπηρά, με αργές, γλιστερές κινήσεις. Τις έχει προσέξει; Ο άντρας υψώνει τα χέρια του, υψώνει τη φωνή του, και καλεί... ένα κάλεσμα που φέρνει κι άλλους, άντρες και γυναίκες, γύρω απ'το τραπέζι. Μια μεγάλη συγκέντρωση πρόκειται να γίνει, ενώ σκιές παλεύουν στις άκριες του δωματίου, αθέατες αλλά, συγχρόνως, φανερές. Η πάλη τους αναταράζει την αίθουσα, μα οι παρευρισκόμενοι δε μοιάζουν να το αντιλαμβάνονται· η συζήτησή τους έχει ενταθεί. Μια από τις σκιές φορά χρυσή κορόνα κι απ'το λαιμό της κρέμεται ένα μεγάλο κλειδί.....

.....Η Σαντέ'ενθιν βαστά μια αρμαθιά κλειδιά στα χέρια. Είναι πολλά, και ψάχνει να βρει το σωστό, αλλά μπερδεύεται... ενώ μια σκοτεινή μορφή πεθαίνει στο γέλιο πίσω της.....

Ο Πόνκιμ ξύπνησε, νιώθοντας ένα παγερό συναίσθημα να τον τυλίγει... σα να βρισκόταν μέσα σε μια μεγάλη αίθουσα γεμάτη σκιές. Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι του, φόρεσε μια μαύρη ρόμπα, και ζύγωσε το παράθυρο, ανοίγοντάς το, για να πλημμυρίσει το φως του Λούντρινχ το υπνοδωμάτιο. Η ζεστασιά του φωτός ήταν ευχάριστη. Όπως και η παγερότητα του ανέμου· μια παγερότητα πολύ διαφορετική απ' αυτή των σκιών. Των σκιών ήταν η παγερότητα της διαφθοράς, των μυστικών, του θανάτου· του ανέμου, η παγερότητα της κίνησης, της ζωής.

Ο Πόνκιμ ήξερε πως το όνειρο που είχε δει δεν ήταν ένα φυσιολογικό όνειρο: ήταν ένα Πνευματόσταλτο όνειρο· ένα όνειρο που ήθελε να τον προειδοποιήσει για κάτι· ένα όνειρο όπως τα οράματα που είχε δει σχετικά με τον Καρνταμάρ και τη Νερενία, όταν τους έκανε Στρατάρχη και Στρατάρχισσα του νέου Σαραόλν.

Συλλογίστηκε, για λίγο, αυτά που του είχαν δείξει τα Πνεύματα: Ένα παλάτι, πάνω στους πύργους του οποίου κυμάτιζαν σημαίες με το ολόγιομο φεγγάρι και τα τέσσερα άστρα. Το σύμβολο του Άργκανθικ. Οπότε, μάλλον, αυτό ήταν το παλάτι της Δρέλιφον, συμπέρανε ο Πόνκιμ. Και, ύστερα, η αίθουσα με το τραπέζι πρέπει να ήταν... η αίθουσα συγκέντρωσης του Συμβουλίου των Αρχόντων. *Οι άρχοντες του Άργκανθικ συγκεντρώνονται; Για να κουβεντιάσουν τι;*

Εκείνος ο χοιρομούρης άντρας τούς συγκέντρωνε· εκείνος που τον ακολουθούσαν οι σκιές, λες και κρύβονταν πίσω του. Ο Πόνκιμ δεν είχε ιδέα ποιος μπορεί να ήταν –αυτός ή οι σκιές...

Και, μετά, η Σαντέ'ενθιν... ψαχούλευε μια αρμαθιά κλειδιά, ψάχνοντας το σωστό. Μια αρμαθιά κλειδιά... Και εκείνη η σκιά με την χρυσή κορόνα δεν είχε ένα κλειδί περασμένο στο λαιμό της;

Κλειδί;

Ο Πόνκιμ προχώρησε ως το γραφείο του, κι έβγαλε από ένα συρτάρι το βιβλίο που του είχε δώσει η Σαντέ'ενθιν. Στην κάτω

δεξιά γωνία του δερμάτινου εξωφύλλου του ήταν λαξευμένο ένα λοξό κλειδί.

Ο μελαχρινός άντρας συνοφρυώθηκε. *Τι σημαίνουν όλ' αυτά;* Κάτι παράξενο συνέβαινε στο Άργκανθικ. Αλλά και *πότε* κάτι παράξενο δεν συνέβαινε στο Άργκανθικ, το Βασίλειο των Σκιών; Ωστόσο, αυτό που συνέβαινε τώρα πρέπει να είχε μεγάλη σημασία. Αλλιώς γιατί τα Πνεύματα τον είχαν ειδοποιήσει; *Τα Πνεύματα δρουν με μυστήριους τρόπους, που οι άνθρωποι δεν κατανοούν.* Ναι, διάολε, όμως ο Πόνκιμ συνέχιζε να είναι ανήσυχος. Δεν ήθελε να πάθει τίποτα κακό η Σαντέ'ενθιν (που ο καθρέφτης της είχε, κάπως, καταστραφεί –*Γιατί; Πώς;*), ή όλα του τα σχέδια να πάνε στραβά στο Άργκανθικ. Έπρεπε, κάπως, να ενεργήσει, παρότι οι διασυνδέσεις του στο Βασίλειο των Σκιών ήταν μηδαμινές και οι κατάσκοποί του, ουσιαστικά, ανύπαρκτοι, όσο δε μπορούσε να μιλά με τη Δούκισσα Ζέκαλ.

Ο Πόνκιμ αισθανόταν παγιδευμένος –πράγμα που απεχθανόταν. Έκλεισε το τζάμι του παραθύρου και άρχισε να κάνει βόλτες μέσα στο δωμάτιο, ξυπόλυτος και με τα χέρια σταυρωμένα πίσω απ'την πλάτη.

Μια σκέψη ήρθε στο μυαλό του.

Τράνθλας! φώναξε, μέσω των Πνευμάτων. *Έλα σε μένα, πιστέ μου υπηρέτη.*

Ο Πόνκιμ περίμενε λιγότερο από πέντε λεπτά, προτού ακούσει μια φωνή πίσω του:

«*Ηρθα, Αφέντη.*»

Είχε αισθανθεί τον Τράνθλας να πλησιάζει, φυσικά, γιατί ήξερε πως υπήρχε μυστικό πέρασμα που έβγαζε ακριβώς μέσα στο υπνοδωμάτιο των βασιλικών διαμερισμάτων.

«*Καλημέρα, Αργκανθικιανέ,*» είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν, στρεφόμενος στο μέρος του.

Ο Τράνθλας φάνηκε παραξενεμένος. «*Γιατί τούτος ο συγκεκριμένος τίτλος σήμερα, Αφέντη;*»

Ο Πόνκιμ κάθισε στην ξύλινη πολυθρόνα του γραφείου του. «Πες μου, Τράνθλας,» ζήτησε, «πώς ακριβώς κατάφερες να γίνεις σύμβουλος της πολιτείας του Βένγκριλ;»

«Μου επιτρέπετε, Αφέντη;» ρώτησε εκείνος, αγγίζοντας την πλάτη μιας καρέκλας.

«Ασφαλώς.»

Ο Τράνθλας κάθισε, και άρχισε να διηγείται: Σύμβουλος της πολιτείας πριν απ' αυτόν ήταν ο γέρο-Χάνχερχ, της ευγενικής οικογένειας Μεσελθέριλ, η οποία είχε καταβολές από το Άργκανθικ, παρότι Σαραολνιανή. Όταν, λοιπόν, ο Χάνχερχ πέθανε, η Δούκισσα Ζέκαλ πρότεινε στην οικογένειά του να βάλει τον Τράνθλας στη θέση του, ως σύμβουλο πολιτείας του Βασιλιά του Σαραόλν. Οπότε, οι Μεσελθέριλ τον παρουσίασαν στον Βένγκριλ σαν ανιψιό του μακαρίτη Χάνχερχ, ενώ, στην πραγματικότητα, δεν ήταν ανιψιός του, αν και νόμιζε πως είχαν κάποια μακρινή συγγένεια.

«Δεν τα ήξερες τούτα, Αφέντη;»

«Όχι,» απάντησε ο Πόνκιμ. «Η Ζέκαλ δε μου είχε πει πώς ακριβώς σε έκανε σύμβουλο της πολιτείας. Και, τότε, εδώ που τα λέμε, δε μ'ενδιέφερε καθόλου...»

«Τώρα, γιατί σ'ενδιαφέρει;»

«Θέλω να μάθω πόσο καλές είναι οι διασυνδέσεις σου στο Άργκανθικ.»

«Αρκετά καλές, οφείλω να ομολογήσω. Ήμουν κατάσκοπος, στην υπηρεσία της Δούκισσας του Έβμορ...»

«Χμ...» Ο Πόνκιμ σούφρωσε τα χείλη, σκεπτικός. «Τι θα έλεγες να επιστρέψεις στο Βασίλειο των Σκιών, Τράνθλας;»

Τα φρύδια του Τράνθλας σηκώθηκαν, απότομα. «Υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος, Αφέντη;»

«Ναι. Θέλω να βρεις τη Σαντέ'ενθιν. Και θέλω να μάθεις, γενικότερα, τι συμβαίνει εκεί· γιατί έχω την υποψία πως κάτι μεγάλο γίνεται.»

«Είχα βουλευτεί αρκετά καλά στο παλάτι...» είπε ο Τράνθλας, όχι και τόσο ευχαριστημένος που θα επέστρεφε στην πατρίδα του.

«Ωρα να ξεβουλευφτείς,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Σε χρειάζομαι εκεί όπου σε *χρειάζομαι*, κι όχι αλλού. Οι ικανότητές σου είναι ιδιαίτερα πολύτιμες, για να τις χαραμίζω, έχοντάς σε να κάθесαι.»

Ο Τράνθλας έκλινε το κεφάλι. «Όπως νομίζεις, Αφέντη... Μια χάρη μόνο θα ήθελα να ζητήσω: να πάρω μαζί μου εκείνους που μου είναι πιστοί.»

Τα μάτια του Πόνκιμ στένεψα. «Εκείνους που σου είναι πιστοί;»

«Τους Μαγκραθμέλιους που χρησιμοποιώ ως κατασκόπους μου, μέσα κι έξω απ' το παλάτι,» διευκρίνισε ο Τράνθλας.

Προσπαθείς να μου πεις κάτι, υπηρέτη; αναρωτήθηκε ο Πόνκιμ. *Ότι η επιρροή σου είναι μεγάλη; Ότι θα έπρεπε να σε υπολογίζω περισσότερο;* «Πόσοι είναι;»

«Πολλοί» (κι άλλο υπονοούμενο), «αλλά σκοπεύω να πάρω μόνο τρεις: τους πιο χρήσιμους.»

«Εντάξει, Τράνθλας,» συμφώνησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. «Αρκεί να μην τα θαλασσώσεις.»

«Μην ανησυχείς γι' αυτό, Αφέντη. Πότε φεύγω;»

«Αύριο. Γιατί πρέπει, πρώτα, να κάνω κάποιες... προετοιμασίες.» Άπλωσε το χέρι του. «Δώσε μου το πολυτιμότερό σου αντικείμενο, Τράνθλας. Εκείνο που εσύ αγαπάς περισσότερο.»

«Εκείνο που εγώ αγαπώ περισσότερο;» Ο κατάσκοπος φάνηκε διστακτικός. Το δεξί του χέρι πήγε στο μπροστινό μέρος του πουκαμίσου του.

«Ναι, Τράνθλας: αυτό,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Αυτό που αγαπάς περισσότερο. Δώστο μου.» Συνέχιζε να έχει το χέρι του προτεταμένο.

«Γιατί, Αφέντη;» θέλησε να μάθει εκείνος, ξεροκαταπίνοντας.

«Θα κάνω μαγικά επάνω του,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Μαγικά που θα μου χρειαστούν, όταν πας στο Άργκανθικ.»

«Δηλαδή, θα μου το επιστρέψεις;»

«Το αντικείμενο; Φυσικά, υπηρέτη μου. Για μια μέρα μόνο το θέλω. Αύριο, θα είναι, πάλι, δικό σου.»

Ο Τράνθλας άνοιξε τα κουμπιά του πουκαμίσου του και τράβηξε έξω ένα περιδέριο. Το έβγαλε από πάνω του, σηκώθηκε απ' την καρέκλα, και το άφησε στο χέρι του Πόνκιμ.

Ο Βασιλιάς το κοίταξε. Ήταν ένα χρυσό αλογάκι με μικρά, σμαραγδένια μάτια.

Ύψωσε το βλέμμα του στον Τράνθλας. «Μοιάζει με γυναικείο κόσμημα...»

«Είναι,» απάντησε ο Αργκανθικιανός.

Ο Πόνκιμ κατάλαβε πως ο υπηρέτης του δεν είχε διάθεση να εξηγήσει τίποτα περισσότερο. «Πολύ καλά,» είπε. «Θα το έχεις αύριο. Θέλω να είσαι έτοιμος για αναχώρηση με την αυγή.»

«Θα είμαι.»

«Ωραία. Πήγαινε τώρα.»

Ο Τράνθλας ζύγωσε τον τοίχο, έστρεψε το ασημένιο κηροπήγιο προς τα δεξιά, και γλίστρησε μέσα στο σκοτάδι της μυστικής εισόδου που παρουσιάστηκε. Η θύρα έκλεισε αργά, και το κηροπήγιο πήρε, ξανά, την κανονική του θέση.

Ο Πόνκιμ καθάρισε το γραφείο απ' τα χαρτιά, στοιβάζοντάς τα σε μια γωνία. Ύστερα, ακούμπησε το χρυσό αλογάκι επάνω του· η αλυσίδα του περιδέριου είχε πάρει ένα σχήμα σαν διπλή ουρά φιδιού. *Έχω δουλειά μπροστά μου*, συλλογίστηκε.

Βγήκε απ' το υπνοδωμάτιο και άνοιξε την πόρτα των βασιλικών του διαμερισμάτων. «Φρουρέ!» φώναξε στον άντρα που στεκόταν στη γωνία του διαδρόμου.

«Μάλιστα, Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε αυτός.

«Να μη με ενοχλήσει κανείς σήμερα, εκτός κι αν πρόκειται για κάποιο πολύ σημαντικό ζήτημα.»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειότητα.»

Ο Πόνκιμ έκλεισε την πόρτα και επέστρεψε στο γραφείο του.

Προτού, όμως, προλάβει να κάνει τίποτα, αισθάνθηκε ένα κάλεσμα.

Πόνκιμ!

Κράντμον, αποκρίθηκε ο Βασιληάς του Σαραδλν. Επιτέλους, αποφάσισες να μου κάνεις την τιμή.

Ο ευγενής από τον Ωκεανό έμοιαζε να βιάζεται. Ίσως να με παρακολουθούν. Μ'έχουν στα διαμερίσματα του Φάλμαριν.

Ο οποίος, προφανώς, δε θα τα ξαναχρειαστεί...

Ακούς τι σου λέω; –Νομίζω ότι με παρακολουθούν. Γιαντό δεν επικοινωνήσα και πιο νωρίς μαζί σου.

Τι γίνεται με το κολάρο, Κράντμον;

Τίποτα ακόμα.

Ο Πόνκιμ άλλαξε έτσι την κουβέντα, ώστε αν κάποιος Σοφός παρακολουθούσε, να μπερδεύοταν: Δηλαδή, δεν έχετε αδρανοποιήσει ακόμα τον Μάργκανθελ...

Ακριβώς.

Ούτε εντοπίζει;

Ούτε.

Ποιες είναι οι εκτιμήσεις των Σοφών;

Δε μου έχουν πει. Αλλά, βέβαια, δεν έχω ρωτήσει... Διαθέτουν μια πανίσχυρη συσκευή εντοπισμού, Πόνκιμ. Μπορείς να ταξιδέψεις, με το πνεύμα σου, ως τη Νότια Γη.

Και, παρ'όλ'αυτά, ο Μάργκανθελ δεν έχει βρεθεί;

Όχι, μα αργά ή γρήγορα θα είναι δικός μας.

Εντάξει. Να με κρατάς ενήμερο.

Όσο πιο συχνά μπορώ.

Και η παρουσία του Κράντμον εξαφανίστηκε.

Ο Πόνκιμ αναστέναξε. Γιατί τα πράγματα πάντα ήταν τόσο μπλεγμένα; Όπως και νάχε, καλύτερα να έπιανε δουλειά. Στράφηκε στο περιδέραιο του Τράνθλας, ύψωσε τα χέρια από πάνω του, κι άρχισε να μουρμουρίζει λόγια στη γλώσσα των Πνευμάτων, ενώ τα δάχτυλά του σχημάτιζαν σύμβολα που θα τον βοηθούσαν στο ξόρκι του.

Μια απαλή, γαλάζια ακτινοβολία τύλιξε το χρυσό αλογάκι, ενώ τα σμαραγδένια μάτια του είχαν αρχίσει να λάμπουν καταπράσινα. Τα σμαράγδια –όπως και κάποιοι άλλοι λίθοι– είχαν μια «φιλική» σχέση με τα Πνεύματα. Ο Πόνκιμ ήταν τυχερός που τούτο το μενταγιόν είχε σμαράγδια επάνω του.

Ήθελε να το μαγέψει έτσι, ώστε να μπορεί να το χρησιμοποιήσει ως Πνευματικό Επίκεντρο. Δηλαδή, όσο το φορούσε ο Τράνθλας, ο Βασιλιάς του Σαραόλν θα μπορούσε να ξέρει πού βρίσκεται –εκτός κι αν ο πρώτος ήταν πολύ, πολύ μακριά του, όπως, για παράδειγμα, στη Νότια Γη· όμως κάτι τέτοιο ήταν μάλλον απίθανο... Επιπλέον, ο Πόνκιμ θα είχε τη δυνατότητα να στείλει τις πνευματικές του αισθήσεις σε περιοχές γύρω από το περιδέραιο: ιδιαίτερα χρήσιμο για να εντοπίσει τη Σαντέ'ενθιν.

Ωστόσο, το μαγεμένο κόσμημα θα είχε και ένα σοβαρό μειονέκτημα: Θα δούλευε μόνο όταν το φορούσε ο Τράνθλας, λόγω της ιδιαίτερής του αγάπης γι'αυτό. Επίσης, αν ο Αργκανθικιανός πέθαινε, πάλι, το μενταγιόν θα έπαυε να λειτουργεί. Ο Πόνκιμ δεν είχε το χρόνο να δημιουργήσει κάτι πιο μόνιμο, που θα δούλευε πάνω σε κάθε άτομο και που θα συνέχιζε να λειτουργεί ακόμα κι όταν αυτό το άτομο ήταν νεκρό.

Κάθισε στην πολυθρόνα του γραφείου του και αυτοσυγκεντρώθηκε, σιγοψιθυρίζοντας και επικαλούμενος τα Πνεύματα, ώστε να φορτίσουν το χρυσό αλογάκι με ψυχικές δυνάμεις.

** ** *

Άκουσε δύο διακριτικούς (δειλούς;) χτύπους στην πόρτα του, οι οποίοι τον έβγαλαν από τον Κόσμο των Πνευμάτων.

Ανάθεμα! συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. *Τους είχα πει να μη μ'ενοχλήσουν!* Σηκώθηκε απ'το γραφείο, αφήνοντας ατελείωτη τη

δουλειά του με το περιδέραιο του Τράνθλας, και πλησίασε την ξύλινη εξώπορτα των βασιλικών διαμερισμάτων.

Άνοιξε, κι αντίκρισε έναν φρουρό, που είπε: «Με συγχωρείτε για την ενόχληση, Μεγαλειότατε, αλλά ένας δαιμονάνθρωπος έχει έρθει, και θέλει να σας μιλήσει επειγόντως. Λέει πως πρόκειται για μια πανωλεθρία που συνέβη στον στρατό του Βασιληά Καρθαβλέρν.»

Χίλιες κατάρες! βλαστήμησε από μέσα του ο Πόνκιμ. *Πρέπει πάντα κάτι να πηγαίνει στραβά;* «Πού είναι, τώρα;»

«Στην αίθουσα του θρόνου, Μεγαλειότατε.»

«Ντύνομαι και έρχομαι.»

Έκλεισε την πόρτα και πήγε στο υπνοδωμάτιο, εξοργισμένος. Τι βλακεία είχε κάνει, τώρα, ο Καρθαβλέρν; *Δεν πιστεύω ν'άφησε τη Δούκισσα Άλχα να περάσει!* Αλλά και να την είχε αφήσει, η Εδρισία, σίγουρα, θα τη σταματούσε, προτού φτάσει στο Δουκάτο Χάργκοχ· ήταν στο δρόμο της.

Ο Πόνκιμ έβγαλε τη ρόμπα του κι άρχισε να ντύνεται. Σύντομα, φορούσε μαύρο, πέτσινο παντελόνι, ψηλές μπότες, ανοιχτό-μπλε πουκάμισο, και πορφυρό μανδύα. Έβαλε το Στέμμα των Οφθαλμών στο κεφάλι και βγήκε απ'τα βασιλικά διαμερίσματα. Κατέβηκε σκάλες και διέσχισε τους διαδρόμους του παλατιού, ώσπου έφτασε στην αίθουσα του θρόνου.

Εκεί βρισκόταν ένας Μαγκραθμέλιος, με όψη κατάχλομη και φανερά κουρασμένος. Στο τραπέζι των συμβούλων κάθονταν ο Κόρναλθορ και η Αλφάρνα, γιατί ήταν απόγευμα και οι υπόλοιποι δεν είχαν ακόμα επιστρέψει από τη μεσημεριανή τους ανάπαυση.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Πόνκιμ, κοιτώντας τον δαιμονάνθρωπο.

Εκείνος έκανε μια υπόκλιση. «*Μεγαλειότατε.*»

«Μίλα μου γρήγορα,» πρόσταξε ο Πόνκιμ. «Είμαι απασχολημένος. Καταχρηστικώς ήρθα.»

«*Ο Βασιληάς Καρθαβλέρν είναι αιχμάλωτος της Δούκισσας Άλχα, Μεγαλειότατε,*» ανέφερε ο Μαγκραθμέλιος.

«Πώς!» εξεπλάγη ο Πόνκιμ. «Την αφήσατε και να περάσει και ν' απαγάγει το μονάρχη σας;» φώναξε, νιώθοντας το θυμό να φουντώνει μέσα του.

Ο Μαγκραθμέλιος ξεροκατάπιε· φοβόταν τον «ανθρώπινο μάγο» και Εκλεκτό του Ύψιστου Άρχοντα. «Μεγαλειότατε, μας αιφνιδίασαν, με τοξότες που μας χτύπησαν απ' τα νώτα... αποδιοργανωθήκαμε εντελώς...»

«Και πού βρίσκεται η Δούκισσα τώρα;» απαίτησε ο Πόνκιμ.

«Πηγαίνει προς το Δουκάτο Χάργκοχ, πιστεύουμε...»

«Δεν ξέρετε αν συνάντησε το στρατό της Πριγκίπισσας Εδρισία;»

«Όχι, Μεγαλειότατε. Τι πρέπει να κάνουμε;»

«Κατευθυνθείτε ανατολικά, για να συναντήσετε την Εδρισία,» πρόσταξε ο Πόνκιμ, «και να ενωθείτε μαζί της.»

«Και ο Βασιληάς μας;»

«Βρείτε έναν τρόπο να τον σώσετε. Όλα εγώ πρέπει να σας τα λέω;»

«Θα προσπαθήσουμε, Μεγαλειότατε.»

«Και ποιος διοικεί, τώρα, το φουστάτο σας;»

«Ο Στρατηγός Βότμπρονγκ.»

«Μετάφερε του τις διαταγές μου.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε.»

«Φύγε αμέσως· μην κάθεται καθόλου,» πρόσταξε ο Πόνκιμ.

Ο Μαγκραθμέλιος έκανε μια υπόκλιση, και βγήκε απ' την βασιλική αίθουσα.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν στράφηκε στους συμβούλους του. «Κανένα σημαντικό νέο;»

Η Αλφάρνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Βασιληά. Αλλά εσείς είστε καλά;» ρώτησε, με δισταγμό.

«Ναι. Γιατί ρωτάς, Αλφάρνα;»

«Γιατί δεν κατεβήκατε καθόλου στην αίθουσα του θρόνου...»

«Έχω δουλειά,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Στην οποία, τώρα, πρέπει να επιστρέψω. Θα σας δω αύριο.» Στράφηκε και έφυγε, με γρήγορα βήματα.

Η Αλφάρνα και ο Κόρναλθορ αλληλοκοιτάχτηκαν. «Αυτό δε μ'αρέσει,» είπε η πρώτη. «Νομίζω πως πρόκειται για μαγεία...»

«Ό,τι κι αν είναι,» αποκρίθηκε ο σύμβουλος δημοσίας τάξης, «δε μας αφορά. Αλλιώς ο Πόνκιμ θα μας το έλεγε, σωστά;»

«Τον φοβάσαι υπερβολικά,» τόνισε η Αλφάρνα.

«Έχω καλούς λόγους!» αντιγύρισε ο Κόρναλθορ. «Είδες τι έπαθε η Μερκάθα...» Ο σύμβουλος δημοσίας τάξης δε μπορούσε να ξεχάσει εύκολα τον θάνατο της συμβούλου δικαιοσύνης· ο Πόνκιμ είχε σπάσει το λαιμό της με μια απλή κίνηση του καρπού του... Εκείνη τη στιγμή, ο Κόρναλθορ είχε κοντέψει να κατουρηθεί επάνω του.

Η Αλφάρνα δεν αποκρίθηκε, κατεβάζοντας το βλέμμα στα χαρτιά εμπρός της. Έπειτα, είπε: «Δε σε αδικώ· απλά... Τι να πω; Αισθάνομαι *άσχημα* για τον τρόπο με τον οποίο φερόμαστε. Αισθάνομαι προδότρια, δειλή...»

«Τι άλλη επιλογή έχουμε;» έθεσε το ερώτημα ο Κόρναλθορ.

Η Αλφάρνα δε μπορούσε να βρει απάντηση σ' αυτό.

** ** *

Η Εδρισία καθόταν σε μια πέτρα, τυλιγμένη στις μενεξεδιές σκιές του απογεύματος. Τα ρούχα, η πανοπλία, το πρόσωπό της, ήταν όλα πιτσιλισμένα με αίμα... με αίμα Μαγκραθμέλιων. Η μάχη είχε τελειώσει γύρω της, μα ακόμα διαρκούσε στο μυαλό της. Εικόνες περνούσαν μπροστά απ' τα μάτια της: πολεμιστές να της επιτίθενται, ο Σάριλμαργκ να πεθαίνει, η ίδια να σκοτώνει Νότιους δαίμονες.

Από τους πενήντα χιλιάδες στρατιώτες είχαν μείνει είκοσι, περίπου. Κι οι περισσότεροι ήταν Βόρειοι Μαγκραθμέλιοι. Οι Νότιοι είχαν πολεμήσει μέχρι θανάτου για το Βασιλιά τους. Οι ηλίθιοι! Δεν καταλάβαιναν πως έτσι δε θα τον έσωζαν; Τι περίμεναν; να

κατατροπώσουν τους πολεμιστές της και να κυνηγήσουν το στρατό της Δούκισσας Άλχα; Ήταν ποτέ κάτι τέτοιο δυνατόν; Και ορίστε πού είχε καταλήξει η κατάσταση...

Ένα δάκρυ κύλησε στο δεξί μάγουλο της Πριγκίπισσας της Βόρειας Μάγκραθμελ.

Σάριλμαργκ...

«Υψηλοτάτη;»

Ύψωσε το βλέμμα κι αντίκρισε τον Τόζγκνεφορ, διοικητή της προσωπικής της φρουράς. Κι εκείνος ήταν βουτηγμένος στο αίμα, και τραυματισμένος στον αριστερό μηρό και στον δεξή ώμο, ευτυχώς όχι πολύ σοβαρά.

«Τι είναι;» ρώτησε η Εδρισία.

«Έχουμε συγκεντρώσει τους νεκρούς,» δήλωσε ο Τόζγκνεφορ, «τους Βόρειους και τους Νότιους ξεχωριστά.»

«Κάψτε τους Νότιους, θάψτε τους Βόρειους,» πρόσταξε η Εδρισία.

Οι Μαγκραθμέλιοι πάντα έθαβαν τους νεκρούς τους, για να επιστρέψουν στη γη, και να γίνουν ένα με τον Άρμπεναρκ, που, άλλωστε, τους ανήκε. Το να τους κάψουν θεωρείτο προσβολή, γιατί υποτίθεται πως έτσι τους έδιναν στα Πνεύματα, τα οποία μπορούσαν να επικαλεστούν οι ανθρόπινι μάγοι.

Ο Τόζγκνεφορ φάνηκε έκπληκτος από την απόφαση της Πριγκίπισσάς του. «Είστε βέβαιη, Υψηλοτάτη;»

«Ναι: θάψτε τους δικούς μας, κάψτε τους άλλους,» επέμεινε η Εδρισία. Ήταν θυμωμένη, και ήθελε να κάνει κάποιον να πληρώσει γι' αυτό.

«Ως προστάξετε,» έκλινε το κεφάλι ο διοικητής, και γύρισε να φύγει.

«Διοικητά Τόζγκνεφορ,» τον σταμάτησε η Εδρισία. «Θέλω και κάτι ακόμα.» Εκείνος στράφηκε στο μέρος της, περιμένοντας. «Μελάνι και χαρτί, για να γράψω ένα μήνυμα.»

Σε λίγο, μια πολεμίστρια τής έφερε αυτά που είχε ζητήσει, και η Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ άρχισε να γράφει μια

επιστολή που εξηγούσε στον Πόνκιμ την κατάσταση. Όταν τελείωσε, την έδωσε σε έναν Μαγκραθμέλιο, για να τη μεταφέρει στην Μάρβαθ.

«Σήμερα είναι αδύνατον να φύγω, Υψηλοτάτη,» της είπε εκείνος. «Όλα τα άλογα είναι κουρασμένα... όσα επέζησαν από τη μάχη.»

«Τότε, θα φύγεις αύριο, με την αυγή,» πρόσταξε η Εδρισία.

«Όπως επιθυμείτε.»

Η Πριγκίπισσα πήγε στη σκηνή που της είχαν ετοιμάσει, και μπήκε. Έβγαλε την πανοπλία της, πλύθηκε, για να καθαρίσει τον εαυτό της απ' το αίμα, και ξάπλωσε πάνω στα μαλακά μαξιλάρια.

Τελικά, ήταν μεγάλο λάθος που οι Μαγκραθμέλιοι είχαν έρθει στο Σαραόλν, σκεφτόταν. Άλλα περίμεναν και άλλα βρήκαν. Ο Μεγάλος Άρχοντας Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν είχε υποσχεθεί έναν κόσμο τέλειο, έναν κόσμο χωρίς τους καταραμένους ανθρώπους. Όμως τι είχε καταφέρει; Τίποτα. Χάθηκε, όταν επιχείρησε να ανακατευτεί με το Κέντρο Σταθερότητας της Βόρειας Γης... Και τώρα; Οι Μαγκραθμέλιοι είχαν ξεμείνει στο Σαραόλν, περιμένοντας τους Εκλεκτούς του να τους καθοδηγήσουν: τον Πόνκιμ –κυρίως τον Πόνκιμ–, τον Κράντμον, και τη Σαντέ'ενθιν. Αλλά κι εκείνοι δεν είχαν κάνει πολλά γι' αυτούς...

Πότε θα γινόταν ο Άρμπεναρκ, ξανά, δικός τους; Πότε θα επέστρεφε στα χέρια των δαιμόνων, για τους οποίους ήταν προορισμένος; Οι άνθρωποι μόνο δυστυχία μπορούσαν να φέρουν, μόνο δυστυχία... Απόδειξη ήταν η αναστάτωση που είχε σήμερα προκαλέσει η Δούκισσα Άλχα. Έπρεπε ν'αφανιστούν όλοι τους: *όλοι*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24^ο

Τυχαία συνάντηση

Η Νερενία στεκόταν σ' ένα μαρμάρινο μπαλκόνι του παλατιού της Όρφαλχ, βαστώντας την ξύλινη, λουστραρισμένη κουπαστή. Φορούσε μαύρη, πέτσινη τουνίκα, με γούνα γύρω απ' το λαιμό και στις άκριες των μανικιών, φαρδύ, μπλε παντελόνι από ζεστό μαλλί, και μελανές, κοντές μπότες, οι οποίες ξεπερνούσαν τους αστραγάλους της για λίγα εκατοστά.

Ήταν κρύα μέρα σήμερα, είχε παρατηρήσει η Στρατάρχισσα. Αλλά, βέβαια, δεν χιόνιζε· σπάνια χιόνιζε τόσο νότια στο Σαραόλν. Ωστόσο, ο παγερός αγέρας που ερχόταν από τον Ωκεανό αναπλήρωνε την παρουσία του χιονιού.

Η Νερενία, ατενίζοντας τη θάλασσα, σκεπτόταν την Αάνθα, και πόσο ήθελε να έχει το κεφάλι της παλουκωμένο σ' ένα κοντάρι... Κάτι της έλεγε πως, σύντομα, θα της δινόταν η ευκαιρία που ζητούσε. Κάτι της έλεγε ότι η Βασίλισσα του Ωκεανού κι εκείνη θα ξανασυναντιόνταν. Η Στρατάρχισσα του Σαραόλν είχε προσέξει την έκφραση στο πρόσωπο της Αάνθα, είχε δει την φλογερή λάμψη στα μάτια της, και ένα μονάχα μπορούσε να συμπεράνει: Ήθελε εκδίκηση. Για το θάνατο εκείνου του άντρα που η Νερενία είχε σκοτώσει, εκείνου του γέρου ο οποίος πρέπει να ήταν κάποιος σημαντικός για την Βασίλισσα.

Το βλέμμα της άφησε τη θάλασσα και στράφηκε στην πόλη από κάτω της, την Όρφαλχ· αυτό το μεγάλο λιμάνι του Σαραόλν που, τώρα, έμοιαζε έρημο, αν εξαιρούσε την παρουσία των πολεμιστών της, οι οποίοι πλιατσικολογούσαν, ψάχνοντας για πολύτιμα αντικείμενα, λεφτά, ή τρόφιμα. Η Νερενία ήξερε ότι δε θα έβρισκαν πολλά, γιατί οι άνθρωποι που είχαν φύγει με την Αάνθα, σίγουρα, θα είχαν φροντίσει να πάρουν τα περισσότερα μαζί τους. Οπότε, ο

στρατός της θα χρειαζόταν προμήθειες, αν ήταν να κρατήσει την Όρφαλχ...

Και, αργότερα, θα χρειαζόνταν και χρήματα για να επισκευαστεί η πόλη, γιατί η μισή ήταν καμένη. Πάνω στην οργή της, είχε προστάξει να την κάψουν, και, όταν ο θυμός τής πέρασε, δεν πρόλαβε να σταματήσει την καταστροφή: όλο το νότιο-ανατολικό τμήμα της Όρφαλχ ήταν, πλέον, τυλιγμένο στις φλόγες. Το μόνο που κατόρθωσε η Νερενία να διασώσει ήταν ερείπια.

Ίσως και οι Μαγκραθμέλιοι να έφταιγαν γι' αυτό. Ίσως επίτηδες να μην είχαν ενεργήσει αρκετά γρήγορα, από μίσος προς τους ανθρώπους. Όμως ήταν πολύ εύκολο να ρίχνει το φταίξιμο στους άλλους. Αν η ίδια δεν είχε δώσει τη διαταγή να κάψουν την Όρφαλχ... Ακόμα μπορούσε ν' ακούσει τα λόγια της: *«Κάψτε την καταραμένη πόλη! Κάψτε την!»*

Ήλπιζε ο Βασιληάς Πόνκιμ να μην εξοργιζόταν μ' αυτό της το σφάλμα. Και ήλπιζε να της έδινε αρκετά χρήματα, ώστε να μπορέσει να επιδιορθώσει το καμένο τμήμα, για να κυβερνήσει εδώ. Δε θα ήταν άσχημα να έχει ένα δουκάτο όλο δικό της. *Αρχόντισσα Νερενία, Δούκισσα της Όρφαλχ*. Ο Βασιληάς πρέπει να της έδινε τον τίτλο, ύστερ' από όσα είχε πετύχει εδώ. Γιατί τα είχε καταφέρει αρκετά καλά... με την εξαίρεση της φωτιάς, βέβαια. Αλλά όλοι κάνουν λάθη!

Έξυσε, ελαφρά, το τραύμα της στο αριστερό μάγουλο, προσέχοντας να μην το ανοίξει, πάλι. *Όταν θα επιστρέψεις, Αάνθα, –και είμαι σίγουρη ότι θα επιστρέψεις– θα είμαι έτοιμη για σένα*, συλλογίστηκε, καθώς η Βασίλισσα του Ωκεανού ήρθε, ξανά, στη σκέψη της.

Σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, προσπαθώντας ν' αναλογιστεί ποιος θα ήταν ο καλύτερος τρόπος για να νικήσει στην επερχόμενη μάχη. Στην επερχόμενη μάχη με την Αάνθα, γιατί, αναμφίβολα, η Στρατάρχισσα του Σαραόλν είχε να δώσει κι άλλες μάχες, με τους στρατούς που θα έρχονταν να υποστηρίξουν τον Δούκα Σάλβινρ στον αγώνα του, και οι οποίοι θα περνούσαν απο δώ, από την

Όρφαλχ. Αλλ' αυτοί δεν αποτελούσαν απειλή, επειδή θα ήταν πολύ μικρότερη από το δικό της δαιμονικό φουσατό, που αριθμούσε εκατό χιλιάδες μαχητές. Το πραγματικό πρόβλημα ήταν η Βασίλισσα του Ωκεανού, η οποία μπορούσε να φέρει καράβια και ατελείωτο στρατό από το μεγάλο της Βασίλειο.

Όμως ήταν βέβαιο ότι θα επιτιθόταν;

Η Νερενία στάθηκε, για λίγο, να συλλογιστεί κι αυτή την εκδοχή. Πιθανώς η Αάνθα, όταν έφτανε στην πρωτεύουσά της, να το ξανασκεφτόταν και ν'αποφάσιζε πως μια επίθεση στην Όρφαλχ δε θα την ωφελούσε...

Άκουσε βήματα πίσω της, και γύρισε. Αντίκρισε έναν δαιμονάνθρωπο, ντυμένο με ελαφρύ, αλυσιδωτό γιλέκο και μαύρη κάπα. Στο αριστερό του πλευρό κρεμόταν ένα μακρύ σπαθί, και στο δεξί ένα ξιφίδιο. Τα κίτρινα-μοβ μαλλιά του ήταν κομμένα κοντά, και είχε στενά, γαλανά μάτια.

«Καλημέρα, Στρατάρχισσα,» χαιρέτησε.

«Καλημέρα, Στρατηγέ Κένβρινμορ,» αντιχαιρέτησε η Νερενία, μπαίνοντας στο σαλονάκι και κλείνοντας την ξύλινη πόρτα του μπαλκονιού.

«Ηρθα να σας ενημερώσω πως θ'αναλάβω τα καθήκοντα του Πρίγκιπα Σαγκμέρεγκοθ, Στρατάρχισσα,» ανέφερε ο Μαγκραθμέλιος.

Η Νερενία πήγε και στάθηκε μπροστά στις φλόγες του τζακιού, υψώνοντας τα χέρια της, για να τα ζεστάνει. «Βρήκατε το φονιά του, Στρατηγέ;»

«Όχι ακόμα, Στρατάρχισσα, μα θα τον βρούμε σύντομα, και θα τον τιμωρήσουμε,» είπε ο Κένβρινμορ, πίσω απ' την πλάτη της.

«Το ελπίζω, Στρατηγέ,» αποκρίθηκε η Νερενία, συλλογιζόμενη πως ποτέ δε θα έβρισκαν τον *πραγματικό* φονιά, που ήταν ο Πόνκιμ.

«Θα επιθυμούσατε κάτι άλλο, Στρατάρχισσα;» ρώτησε ο Μαγκραθμέλιος.

Η Νερενία στράφηκε στο μέρος του, έχοντας ζεσταθεί αρκετά απ' τις φλόγες. «Υπάρχει κάποιος καβαλάρης διαθέσιμος, για να πάει στην Μάρβαθ;»

«Ναι.»

«Ωραία. Πρόσταξέ τον να ετοιμαστεί, Στρατηγέ. Θέλω να στείλω ένα μήνυμα στον Βασιλιά Πόνκιμ.»

«Μάλιστα, Στρατάρχισσα.» Ο Κένβρινμορ έκλινε το κεφάλι και έφυγε απ' το μικρό σαλόνι.

Η Νερενία περίμενε λίγο, ύστερα βγήκε κι αυτή. Πήγε στην μεγάλη βιβλιοθήκη του παλατιού (όχι σ' εκείνη που είχε βρει πλάι στα αρχοντικά διαμερίσματα) και κάθισε σ' ένα γραφείο. Έβγαλε ένα κιτρινισμένο φύλλο χαρτί από μια στοίβα, έβρεξε την πένα στο μελάνι, και άρχισε να γράφει μια επιστολή που ανέφερε στον Βασιλιά Πόνκιμ την κατάσταση στην Όρφαλχ. Τα συμπεριέλαβε όλα, εκτός από τον τραυματισμό της· επίσης, του ζήτησε εφόδια για το στρατό, ώστε να μπορέσει να κρατήσει την πόλη.

** ** *

«Ηρθε η ώρα να φύγω, Αφέντη;» ρώτησε ο Τράνθλας, βρισκόμενος στο σαλόνι των βασιλικών διαμερισμάτων.

Ο Πόνκιμ, που στεκόταν μπροστά του, έμοιαζε κουρασμένος και άυπνος. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Ηρθε η ώρα να φύγεις, υπηρέτη μου.» Έβγαλε απ' την τσέπη του πουκαμίσου του το περιδέριο το οποίο του είχε δώσει ο Τράνθλας. «Όλο δικό σου,» του είπε.

Εκείνος το πήρε στα χέρια και το καλοκοίταξε. «Δεν παρατηρώ κάποια διαφορά, Αφέντη...»

«Το παράξενο θα ήταν να παρατηρούσες,» μειδίασε, κουρασμένα, ο Πόνκιμ. *Γιατί, τότε, θα σήμαινε πως έχεις πνευματικές δυνάμεις,* πρόσθεσε νοερά. «Όμως μην κάνεις το σφάλμα να νομίζεις πως ό,τι δεν παρατηρείς δεν υπάρχει κιόλας.»

«Ποτέ δεν κάνω αυτό το σφάλμα, Αφέντη,» δήλωσε ο Τράνθλας. «Όμως τι διαφορά έχει, τώρα, το περιδέραιο;»

«Όσο θα το φοράς –και να το φοράς πάντα–, θα μπορώ να επικοινωνώ μαζί σου,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Θα σε βοηθήσω στο Άργκανθικ.»

«Πώς;» Ο Τράνθλας πέρασε το περιδέραιο γύρω απ'το λαιμό του, και το έβαλε μέσα στην τουνίκα του, ώστε να μη φαίνεται.

«Σκοπός σου είναι να βρεις τη Σαντέ'ενθιν: ίσως να καταφέρω να σε οδηγήσω σ'αυτήν,» τόνισε ο Πόνκιμ. «Επίσης, πιθανώς να μπορώ να σε προειδοποιήσω εάν πνευματική μαγεία υφαίνεται κοντά σου.»

«Θα έχεις, συνεχώς, την προσοχή σου στραμμένη σε μένα, Αφέντη;»

«Αυτό δε χρειάζεται να σ'απασχολεί,» αποκρίθηκε ο Βασιληάς του Σαραόλν, ενοχλημένος. «Κάνε τη δουλειά σου, Τράνθλας –και φρόντισε να την κάνεις καλά.»

«Σ'έχω απογοητεύσει ποτέ, Αφέντη;»

«Μία φορά.»

«Πότε;» θέλησε να μάθει ο Αργκανθικιανός.

«Δε βρήκες πώς μπορεί κανείς να μπει και να βγει από την Αίθουσα του Φτερού απαρατήρητος,» του θύμισε ο Πόνκιμ.

«Και υπάρχει λόγος γι'αυτό, Αφέντη,» προσπάθησε να δικαιολογηθεί ο Τράνθλας. «Το πέραςμα εκείνο δε συνδέεται με τα υπόλοιπα κρυφά περάσματα του παλατιού.»

«Τούτο πιθανώς, κάποια στιγμή, ν'αποδειχτεί επικίνδυνο, υπηρέτη μου,» είπε ο Πόνκιμ, σκεπτικά. «Κάποτε, πρέπει ν'ανακαλύψω πού ακριβώς βγάζει αυτή η μυστική θύρα...»

«Θα κάνω το παν για να μάθω, Αφέντη,» υποσχέθηκε ο Τράνθλας, «όταν επιστρέψω από το Άργκανθικ.»

«Έχεις σκεφτεί ποιο δρόμο θ'ακολουθήσεις;» τον ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Περίμενα να σε συμβουλευτώ πάνω σ'αυτό το θέμα...»

«Έλα μαζί μου.» Ο Βασιληάς άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο υπνοδωμάτιό του. Από το γραφείο έβγαλε έναν μεγάλο χάρτη, που έδειχνε και το Άργκανθικ και το Σαραόλν.

Ο Τράνθλας πλησίασε, καθώς ο Αφέντης του τον ξεδίπλωνε.

«Θα πας είτε από το Δουκάτο Χάργκοχ, για να βγεις στο Θάλβερκ, είτε από το Δουκάτο Κάντνομ, για να βγεις στο Έβμορ,» είπε ο Πόνκιμ. «Προτείνω το δεύτερο,» τόνισε. Αλλά στ'αφτιά του Τράνθλας έμοιαζε περισσότερο με «*Προστάζω* το δεύτερο». Ωστόσο, ο κατάσκοπος του παλατιού συμφωνούσε μαζί του. Δεν τον συνέφερε και τόσο να περάσει από το Χάργκοχ, το οποίο, τώρα, θα ήταν γεμάτο στρατούς, έτοιμους να αλληλοσφαχτούν.

Ο Πόνκιμ συνέχισε: «Θα ξεκινήσεις την αναζήτησή σου από την Μαφ-νορχ, γιατί απο κεί έφυγαν η Ζέκαλ και η Σαντέ'ενθιν—»

«Η Δούκισσα είναι μαζί με τη Σαντέ'ενθιν;» εξεπλάγη ο Τράνθλας.

«Ναι. Και κατευθύνονται στην Δρέλιφον, για να σταματήσουν τους Σαραολνιανούς απ'το να συνάψουν συμμαχία με τον Βασιληά Κάρχοκ. Οπότε, όπως καταλαβαίνεις, καλύτερα θα ήταν ν'αρχίσεις να τις ψάχνεις από την αρχή—δηλαδή, από την Μαφ-νορχ, σωστά;»

Ο Τράνθλας ένευσε. «Πιστεύεις ότι κάτι τους έχει συμβεί;» ρώτησε. «Γιαυτό θέλεις να τις βρω;»

«Ακριβώς,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Ο καθρέφτης της Σαντέ'ενθιν—ο μαγικός της καθρέφτης— κάπως καταστράφηκε, και δε μπορώ, πλέον, να επικοινωνήσω μαζί της. Φοβάμαι μην έπαθε τίποτα κακό... Επιπλέον, νομίζω πως κάτι τρέχει στο Άργκανθικ...»

«Έχεις ανάλογες πληροφορίες από κατασκόπους σου;» συνοφρυώθηκε ο Τράνθλας.

«Αν είχα κατασκόπους μου εκεί, λες να έστελνα εσένα;» αντιγύρισε ο Πόνκιμ. «Όχι, φυσικά και δεν έχω πληροφορίες... Όμως έχω—ένα προαίσθημα. Ξέρω πως κάτι μεγάλο—και, πιθανώς, άσχημο—συμβαίνει,» εξήγησε, προτιμώντας να μην αποκαλύψει τίποτα για το όνειρό του.

Ο Τράνθλας αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει. Ο τρόπος με τον οποίο μιλούσε ο Βασιληάς του Σαραόλν τον τρόμαζε. «Θα κάνω ό,τι μπορώ για να τις βρω σύντομα, Αφέντη,» υποσχέθηκε. «Αλλά θα έχω εγώ τη δυνατότητα να επικοινωνώ μαζί του;»

«Αυτοσυγκεντρώσου, Τράνθλας,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Σκέψου το χρυσό αλογάκι με τα σμαραγδένια μάτια. Μετά, σκέψου εμένα. Μετά, σκέψου και το χρυσό αλογάκι και εμένα. Μετά, στείλε μου τις σκέψεις σου.»

Ο Τράνθλας έκλεισε τα μάτια και σκέφτηκε το χρυσό αλογάκι. Το άγγιξε, κάτω απ'την τουνίκα που φορούσε. Σκέφτηκε το πρόσωπο του Αφέντη του. Τα σκέφτηκε και τα δύο, πλάι-πλάι. *Μ'ακούς, Αφέντη;* ρώτησε.

Σ'ακούω, ήρθε η απάντηση.

Ο Αργκανθικιανός άνοιξε τα βλέφαρα. Δεν ήταν σίγουρος αν το είχε φανταστεί. «Εε...» έκανε, αμήχανα.

«Έγινε,» τον διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ. «Σε άκουσα.»

«Θα σε κρατώ ενήμερο,» είπε ο Τράνθλας. «Ό,τι ξέρω, θα το ξέρεις.»

«Καλό ταξίδι, τότε. Και είθε τα Πνεύματα να είναι μαζί σου,» είπε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

** ** *

Όλο το πρωί, ο Ήκνορ και η Μίκθαλ έβλεπαν καβαλάρηδες ν'αλωνίζουν τα περικόρα της Βέρντριχ. Ήταν στρατιώτες του Δουκάτου, πράγμα φανερό από τις αρματωσιές και το έμβλημα στους λευκούς τους χιτώνες: ένα βουνό κι ένα άστρο. Κάποιοι ξεπέζευαν μπροστά σε αγροτόσπιτα, και μιλούσαν στους χωρικούς. Κάποιοι άλλοι σταματούσαν ταξιδιώτες. Κάποιοι τρίτοι ζύγωναν επαύλεις, προσέχοντας να δείξουν τον δέοντα σεβασμό στους γαιοκτήμονες. Οι δύο κατάσκοποι της Δούκισσας Ζέκαλ δεν είχαν ιδέα για τι πράγμα έψαχναν, όμως τους είχε φάει η περιέργεια.

«Μπορεί να ψάχνουν για μας,» υπέθεσε, κάποια στιγμή, ο Ήκνορ.

«Εννοείς να τους έχει στείλει το καζίνο;» ρώτησε η Μίκθαλ, καθώς βάδιζαν αργά, καθισμένοι στις σέλες των αλόγων τους.

«Δεν αποκλείεται...» είπε εκείνος.

Η Μίκθαλ κούνησε το κουκουλωμένο της κεφάλι. «Όχι, αυτοί δεν είναι από το καζίνο, Ήκνορ. Κατ'αρχήν, είναι *πάρα* πολλοί, πράγμα που σημαίνει πως κάτι πολύ πιο σημαντικό συμβαίνει από τη δική μου... κλοπή.»

Ο κατάσκοπος συμπέρανε πως η φίλη του είχε δίκιο. Οι καρβαλάρηδες είχαν γεμίσει τις περιοχές γύρω απ'την Βέρντριχ, ταξιδεύοντας σε ομάδες των τριών και των τεσσάρων, ώστε να καλύψουν περισσότερο έδαφος γρηγορότερα.

«Ήκνορ,» είπε η Μίκθαλ, «νομίζω πως η κατάσταση μάς συμφέρει. Αφού τριγυρίζουν πολεμιστές του Δουκάτου εδώ πέρα—»

«—θα μάθουν για τους Σαραολνιανούς που έρχονται,» μειδίασε ο Ήκνορ. «Ασφαλώς.» Την προηγούμενη μέρα, εκείνος και η συντρόφισσά του είχαν περάσει από πανδοχεία και ταβέρνες, λέγοντας ότι άκουσαν πως επικίνδυνοι Σαραολνιανοί πλησιάζουν, έχοντας ήδη προκαλέσει καταστροφές στο Δουκάτο Θάλβερκ. Και το βράδυ, ο Ήκνορ και η Μίκθαλ είχαν δει τους χωρικούς να κλειδαμπαρώνονται στα σπίτια τους, παίρνοντας σφυριά, αξίνες, τσουγκράνες, και μπαστούνια μαζί τους.

«Δεν περίμενα πως θα προκαλούσαμε τόση αναστάτωση, τόσο γρήγορα,» του είχε πει η καστανομάλλα κατάσκοπος. «Ίσως το πράγμα να έχει κρυώσει μέχρι να φτάσουν εδώ οι αντιπρόσωποι...»

«Αν χρειαστεί, θα το... ξαναθερμάνουμε,» είχε απαντήσει ο Ήκνορ.

Όμως, τώρα, μάλλον, δε θα χρειαζόταν. Όταν οι στρατιώτες της Δούκισσας Τιλμίρα μάθαιναν για τους ερχόμενους Σαραολνιανούς, θα προετοιμάζονταν, και δε θα τους άφηναν να περάσουν. Ο κατάσκοπος της Ζέκαλ ήλπιζε να τους σκότωναν, όμως ήξερε πως κάτι τέτοιο ήταν δύσκολο να γίνει αμέσως. Αρχικά, του έφτανε να

τους βάλουν στις φυλακές, και, ύστερα, θα βρισκόταν τρόπος για να τους ξεφορτωθούν...

Η Μίκθαλ γέλασε. «Επιτέλους, τα Πνεύματα είναι με το μέρος μας, Ήκνορ!»

«Μακάρι να είναι έτσι ως το τέλος,» είπε εκείνος, καθώς αντίκριζε μια ομάδα τεσσάρων καβαλάρηδων να τους ζυγώνει.

«Γκαντέμη!...» μούγκρισε η Μίκθαλ, μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Ο Ήκνορ περίμενε τους ιππείς να έρθουν κοντά και να τραβήξουν τα χαλινάρια των αλόγων τους. Βρίσκονταν σε ένα σταυροδρόμι ανάμεσα σε φάρμες, και ο κατάσκοπος δε μπορούσε να δει κανέναν εύκολο δρόμο διαφυγής, σε περίπτωση που κάτι τέτοιο χρειαζόταν. Ευχόταν, βέβαια, να μη χρειαστεί...

«Μια ερώτηση, ταξιδιώτες,» είπε ο προπορευόμενος στρατιώτης.

«Ρωτήστε, κύριε,» τον παρότρυνε, φιλικά, ο Ήκνορ.

«Είδατε τίποτα παράξενο να συμβαίνει χτες βράδυ;» θέλησε να μάθει ο καβαλάρης του Δουκάτου.

«Χτες βράδυ;» έκανε ο Ήκνορ. *Προχτές ήταν που μας κυνηγούσαν οι άνθρωποι του καζίνου...* «Όχι,» κούνησε το κεφάλι. «Μήπως, θα μπορούσατε να μας πείτε κάτι πιο συγκεκριμένο, κύριε;»

«Ψάχνουμε για τη Δούκισσα Τιλμίρα,» εξήγησε ο καβαλάρης. «Έχει χαθεί.»

Τα λόγια του έπιασαν και τους δυο κατασκόπους απροετοίμαστους. Η Δούκισσα Τιλμίρα είχε χαθεί; Πότε; Πώς;

Το μυαλό του Ήκνορ δούλεψε γρήγορα προς το συμφέρον του. «Νομίζω πως έχω μια υποψία για το τι μπορεί να συνέβη, κύριε.»

Ο στρατιώτης συνοφρυώθηκε, καθώς το ενδιαφέρον του, αμέσως, εντάθηκε. «Σ' ακούω.»

Τι ψέματα σκέφτεται να τους αραδιάσει; αναρωτήθηκε η Μίκθαλ, κοιτώντας παραξενεμένη τον Ήκνορ.

«Φημολογείται ότι Σαραολνιανοί έρχονται στο Δουκάτο—» άρχισε ο συνάδελφός της.

Όμως ο στρατιώτης τον διέκοψε: «Ναι, κι εμείς το μάθαμε αυτό. Είναι αλήθεια; Λένε πως προκάλεσαν προβλήματα στο Θάλβερκ.»

«Ναι, αλήθεια είναι,» τον διαβεβαίωσε ο Ήκνορ. «Από το Θάλβερκ ερχόμαστε—»

«Είδατε τους Σαραολνιανούς;» πετάχτηκε ο στρατιώτης.

«Όχι, μα ακούσαμε γι' αυτούς. Συγκεκριμένα, συναντήσαμε κάποιον Τάσμαριθ, αντικαταστάτη του Βαρόνου Κάζριφ της Ρόναρθ, ο οποίος μας είπε ότι είναι άκρως επικίνδυνοι και αριθμούν γύρω στους εκατό.»

Τα μάτια του πολεμιστή γούρλωσαν. «Εκατό; Μα τα Πνεύματα, μιλάμε για μικρό φουσάτο!»

«Ναι,» είπε ο Ήκνορ. «Και ίσως κάποιος βάρβαρος κατάσκοπός τους να ήταν που απήγαγε την Δούκισσα...»

«Είσαι σίγουρος για τούτο;» απαίτησε ο καβαλάρης.

«Φυσικά και όχι, κύριε· μια υπόθεση κάνω. Για να βρίσκονται Σαραολνιανοί μέσα στο Βασίλειο, κάτι πολύ άσχημο πρέπει να συμβαίνει...»

«Σ' ευχαριστούμε για τις πληροφορίες, ταξιδιώτη,» είπε ο στρατιώτης. «Μας βοήθησες ιδιαίτερα.»

«Υποχρέωσή μου να υπηρετώ τη Δούκισσα,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ.

Οι καβαλάρηδες σπιρούνισαν τ' άλογά τους και έφυγαν.

Όταν βρίσκονταν αρκετά μακριά, η Μίκθαλ γέλασε με την καρδιά της. «Είναι γελοία υπόθεση να κοροϊδεύεις στρατιώτες! Δεν έχουν καθόλου μυαλό...»

Ο Ήκνορ χαμογέλασε πλατιά. «Προσβάλεις τη δουλειά μου, Μίκθαλ. Τώρα, έχουν όλα τόσο μπερδευτεί αναμεταξύ τους, που κανένας δε θα μπορεί να τα ξεμπερδέψει.»

«Εκτός κι αν βρεθεί η Δούκισσα,» τόνισε η καστανομάλλα κατάσκοπος.

«Αλήθεια, δεν είναι πολύ παράξενο που εξαφανίστηκε έτσι;» είπε ο Ήκνορ. «Μια δολοφονία, θα μπορούσα να την καταλάβω, μα να εξαφανιστεί στα καλά καθούμενα;»

Η Μίκθαλ ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως κάποιος να επιθυμεί να εκβιάσει τον άντρα της, μέσω αυτής...»

«Τον άντρα της;» κάγχασε ο Έκνορ. «Σύμφωνα με τις φήμες είναι κοινός, ή κατάγεται από τόσο μικρή οικογένεια που δεν έχει καμια αξιοσημείωτη δύναμη. Τι θα μπορούσε να θέλει κανείς από δαύτον;»

Η Μίκθαλ μόρφασε. «Δεν έχω ιδέα... Πάντως, σίγουρα, θα υπάρξει καλός λόγος για την εξαφάνισή της.»

«Αλλά, στο κάτω-κάτω, εμάς δε μας αφορά,» είπε ο Έκνορ. «Η δική μας αποστολή είναι να σταματήσουμε τους Σαραολνιανούς απ'το να συνάψουν συμμαχία με το Βασιλιά.»

«Όσο παράξενο κι αν είναι τούτο,» πρόσθεσε η Μίκθαλ.

«Μην αρχίσουμε, πάλι, τα ίδια,» την προειδοποίησε ο Έκνορ. «Είπαμε: τη δουλειά μας κάνουμε.»

«Κανείς δε διαφώνησε μ'αυτό. Πάμε, τώρα, κάπου να φάμε; Είναι μεσημέρι, και η κοιλιά μου έχει αρχίσει να κάνει τούμπες,» δήλωσε η Μίκθαλ. «Υπάρχει ένα πανδοχείο, τρία χιλιόμετρα προς τα νότια.» Έδειξε έναν χωματένιο δρόμο ανάμεσα στα χωράφια.

«Πάμε,» ένευσε ο Έκνορ.

Ξεκίνησαν να καλπάζουν, και δεν άργησαν να φτάσουν μπροστά σε ένα διώροφο χτίριο, καμωμένο από πέτρα. Η οροφή του ήταν τριγωνική και σκεπασμένη με κεραμίδια, ενώ από την καμινάδα της υψωνόταν καπνός. Η ταμπέλα πλάι στην πόρτα έγραφε: *Ο Κυνηγός*.

Ένα κάρο πλησίαζε το πανδοχείο, εκείνη την ώρα, ενώ πλάι του ερχόταν ένας καβαλάρης. Η Μίκθαλ και ο Έκνορ γνώριζαν τη μια απ'τις δυο γυναίκες που κάθονταν στη θέση του οδηγού.

Αλληλοκοιτάχτηκαν κάτω απ'τις κουκούλες τους.

«Η Δούκισσα Ζέκαλ;» είπε η καστανομάλλα κατάσκοπος, έκπληκτη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25^ο

Κάποιος μέσα στο κεφάλι του...

Δε σταματάμε κάπου για φαγητό;» πρότεινε ο Ρίγκμιν. «Έχω πεθάνει της πείνας.»
«Όχι πως δε σου αξίζει, ξάδελφε,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ, «μα έχω αρχίσει κι εγώ να πεινάω.»

Η Δούκισσα του Έβμορ, ο γιος του Δούκα Έσριθ, και η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια Σαντέ'ενθιν βρίσκονταν καθισμένοι στο κάρο τους, τσουλώντας πάνω στην δημοσιά που οδηγούσε στην Βέρντριχ. Οι δύο γυναίκες είχαν πιάσει τη θέση του οδηγού, ενώ ο Ρίγκμιν καθόταν πίσω, μαζί με τα πράγματα. Ο Δόνορ, γόνος της ευγενικής οικογένειας των Τόρνιλφερ και κατάσκοπος του Βασιλιά, ίππευε πλάι στο κάρο, προσέχοντας τον ξάδελφο της Ζέκαλ, μην πάει να κάνει καμια «μυστήρια κίνηση».

«Θα σταματήσουμε να φάμε,» δήλωσε η Σαντέ'ενθιν· κι αφού το έλεγε εκείνη, δεν έπεφτε λόγος σε κανέναν, γιατί η Δούκισσα του Έβμορ τη φοβόταν πολύ, για να φέρει αντίρρηση, ο Ρίγκμιν ήταν αιχμάλωτός της, και ο Δόνορ γνώριζε πως η μάγισσα θα μπορούσε να φανεί πολύ χρήσιμη στην υπόθεση των «βασιλικών ληστών», αφού και οι τελευταίοι πρέπει να είχαν μάγους στη δούλεψή τους.

«Να ο *Κυνηγός*,» είπε ο ευγενικός γόνος των Τόρνιλφερ, δείχνοντας, με το δεξί χέρι, ένα διώροφο χτίριο, που καπνός έβγαине φιδογουριστά απ' την καμινάδα της κεραμιδένιας του στέγης.

«Καλό μέρος;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Ναι, μάγισσα,» αποκρίθηκε ο Δόνορ, «αρκετά καλό.»

«Μη με λες μάγισσα,» πρόσταξε εκείνη –«ειδικά όταν νομίζεις πως μπορεί κάποιος να μας ακούει.»

«Έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε ο ευγενής. «Δε θα επαναληφθεί.» Ήξερε πως η αντίδραση κάποιων ανθρώπων, μόλις άκουγαν τη λέξη «μάγισσα», θα ήταν... αγενής.

Καθώς ζύγωναν το πανδοχείο, η Σαντέ'ενθιν και η ομάδα της αντίκρισαν δυο καβαλάρηδες να έρχονται από την αντίθετη κατεύθυνση –από τα βόρεια. Φορούσαν κι οι δυο κουκούλες και κάπες, έτσι δε μπορούσαν να διακρίνουν τα πρόσωπά τους.

Η Ζέκαλ συνοφρυώθηκε, υποπτευόμενη ότι πιθανώς να ήταν από τους «βασιλικούς ληστές» που κυνηγούσαν τον Δόνορ. Όμως, τότε, θα έρχονταν μόνο δύο; Η Δούκισσα αμφέβαλε. Επιπλέον, είχαν μαζί τους τον Ρίγκμιν· αν οι καταραμένοι επιχειρούσαν να τους χτυπήσουν, θα τους έλεγαν ότι θα τον σκότωναν...

Οι καβαλάρηδες άρχισαν να πλησιάζουν το κάρο τους.

«Αφέντρα;...» ψιθύρισε στη Σαντέ'ενθιν.

«Βούλωστο,» απάντησε εκείνη, το ίδιο ψιθυριστά.

Ένας από τους καβαλάρηδες έβγαλε την κουκούλα του, και η Ζέκαλ αντίκρισε τον Ήκνορ! *Πώς βρέθηκε τούτος εδώ;* αναρωτήθηκε η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ.

«Ήκνορ!» αναφώνησε. «Δε σας είχα στείλει στη Ζερκ-βελ;»

Κι ο άλλος καβαλάρης έβγαλε την κουκούλα του. Ήταν η Μίκθαλ. «Οι Σαραολνιανοί μάς ξεγλίστρησαν, Δούκισσά μου,» είπε.

«Οι Σαραολνιανοί;» έκανε ο Δόνορ. «Ποιοι Σαραολνιανοί;»

Η Ζέκαλ αγριοκοίταξε την Μίκθαλ. *Τι ηλίθια που είναι, μα τα Πνεύματα!* μούγκρισε μέσα της. «Κάτι... Κάτι κατάσκοποι, Δόνορ!» αποκρίθηκε. «Κάτι Σαραολνιανοί κατάσκοποι. Έμαθα ότι θα έρχονταν στο Άργκανθικ –για κάποιο λόγο που δεν ξέρω ακριβώς– και έστειλα τους δικούς μου κατασκόπους, να τους εντοπίσουν και να μάθουν τα σχέδιά τους. Σας παρουσιάζω τον Ήκνορ και την Μίκθαλ!» *Ελπίζω να πίστεψε αυτές τις σάχλες...*

Ο Δόνορ συνοφρυώθηκε. «Χάρηκα για τη γνωριμία,» είπε.

«Κι εμείς,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ, χαμογελώντας τυπικά. Έγειρε προς τη μεριά της Μίκθαλ και της ψιθύρισε στ'αφτί: *«Το στόμα σου παραλίγο, πάλι, να τα κάνει μαντάρα!...»*

Εκείνη δεν αποκρίθηκε· θα υπήρχε χρόνος μετά, για να τσακωθούν.

«Για φαγητό ερχόσασταν;» ρώτησε η Ζέκαλ τους κατασκόπους της.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ, αφιππεύοντας. «Εσείς;»

«Κι εμείς γι'αυτό το λόγο είμαστε εδώ,» δήλωσε η Σαντέ'ενθιν. «Δύο, άλλωστε, είναι οι βασικές χρήσεις των πανδοχείων: το φαγητό και ο ύπνος.»

Ο Ήκνορ γέλασε. Και ρώτησε: «Ποια είστε, κυρία μου;»

«Ονομάζομαι, Σαντέ'ενθιν,» απάντησε η Πνευματίστρια.

«...Σαντέ'ενθιν...» προσπάθησε να προφέρει το όνομα ο Ήκνορ. «Δεν πρέπει να είστε απ'τα μέρη μας...»

«Δεν είμαι,» τον διαβεβαίωσε εκείνη. «Αλλά όλ'αυτά μπορούμε να τα κουβεντιάσουμε καλύτερα μέσα στο πανδοχείο, δε νομίζεις;»

«Το δίχως άλλο, καλή μου κυρία,» συμφώνησε ο Ήκνορ. Αυτή η γυναίκα ήταν παράξενη...

Ο Δόνορ ξεπέξεψε. «Πάμε τ'άλογά μας στο στάβλο.» Πήρε το δικό του απ'τα γκέμια και το οδήγησε προς το ξύλινο χτίριο πλάι στο πανδοχείο.

Η Σαντέ'ενθιν τον ακολούθησε, μαστιγώνοντας το ζώο του τροχοφόρου της.

Μια γυναίκα βγήκε απ'το στάβλο, κοντή, ξανθιά, με τα μαλλιά μαζεμένα κότσο πίσω απ'το κεφάλι. Τα ρούχα της –παντελόνι, μπότες, και μπλούζα– ήταν λερωμένα, και έμοιαζε με σταβλίτισσα. «Το κάρο θα μείνει έξω,» είπε. «Δεν έχουμε χώρο και γι'αυτό.»

Ο Δόνορ τής έδωσε τα ηνία του αλόγου του. «Ουδέν πρόβλημα, κοπελιά...»

Η Σαντέ'ενθιν, όμως, είχε πρόβλημα· δεν ήθελε ν'αφήνει τον καθρέφτη της συνέχεια έξω. *Να πάρει και να σηκώσει, κάτι πρέπει να κάνω γι'αυτό το ζήτημα!*... συλλογίστηκε, προσπαθώντας να βρει μια

άλλη λύση, εκτός απ' το να δέσει το κάτοπτρο στην πλάτη της ή στην πλάτη της Ζέκαλ.

Κατέβηκε απ' τη θέση του οδηγού, ενόσω ο Δόνορ έλυνε το άλογο απ' το κάρο.

Όταν όλα τα ζώα βρίσκονταν στο στάβλο, η Δούκισσα του Έβμορ πρόσταξε τους κατασκόπους της: «Πληρώστε.»

«Και για τα δικά σας;» ρώτησε η Μίκθαλ.

«Ναι,» είπε η Ζέκαλ.

Ο Ήκνορ πλήρωσε.

«Ξέπεσες στην απορία, Δούκισσα;» θέλησε να μάθει η Μίκθαλ.

Η Ζέκαλ την κάρφωσε με το βλέμμα της, δίχως ν' απαντήσει. Πώς τολμούσε να της μιλά έτσι, η ηλίθια κατάσκοπος;

«Ας πάρει κάποιος τον καθρέφτη απ' το κάρο,» ζήτησε η Σαντέ'ενθιν, ενώ έκανε νόημα στον Ρίγκμιν να κατεβεί απ' το τροχοφόρο.

Εκείνος υπάκουσε, και η Ζέκαλ πρόσταξε τον Ήκνορ και την Μίκθαλ: «Πάρτε τον καθρέφτη.»

Η δεύτερη έδειξε με τον αντίχειρα τον εαυτό της. «Εμείς;»

«Έχεις πρόβλημα ακοής, Μίκθαλ;» μούγκρισε η Δούκισσα.

«Είμαστε *κατάσκοποι*, όχι υπηρέτες!» τόνισε η Μίκθαλ.

Η Ζέκαλ προχώρησε ώσπου στάθηκε μπροστά της. «Εγώ δε σε πληρώνω, αυθάδικη σκύλα; Είσαι ό,τι θέλω εγώ!»

Η Μίκθαλ τη χαστούκισε.

Η Δούκισσα την κοίταξε, για λίγο, με γουρλωμένα μάτια, λες και δεν ήθελε να πιστέψει ότι η κατάσκοπος είχε τολμήσει ν' απλώσει χέρι επάνω της. Έπειτα, προτού προλάβει κανείς ν' αντιδράσει, της χίμησε, αρπάζοντάς την απ' τα μαλλιά. Σωριάστηκαν κι οι δυο στο έδαφος, παλεύοντας.

«Μίκθαλ, τι διάολο κάνεις;» φώναξε ο Ήκνορ. Προσπάθησε να τραβήξει την συνάδελφό του μακριά απ' την Αρχόντισσα της Μαφνορχ, όμως δε μπόρεσε, γιατί η τελευταία συνέχιζε να την κρατά απ' τα μαλλιά, ενώ η Μίκθαλ τη γρονθοκοπούσε όπου έβρισκε.

«Δούκισσά μου!» Ο Δόνορ άρπαξε τη Ζέκαλ από πίσω, επιχειρώντας να τη σηκώσει όρθια. «Άφησέ τη, Δούκισσά μου! Άφησέ τη!»

Η Αρχόντισσα κλοτσούσε την κατάσκοπο στις κνήμες.

Εν τω μεταξύ, ο Ρίγκμιν έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω, λες και ήθελε ν' απομακρυνθεί. Μα η Σαντέ' ενθιν τον πρόσεξε, και τον τσίμπησε, δυνατά, στο μπράτσο, μέσω των Πνευμάτων. Ο Αργκανθικιανός αναπήδησε. «Σε βλέπω,» τον προειδοποίησε.

«Άφησέ τη, Ζέκαλ!» φώναζε ο Δόνορ. «Άφησέ τη!»

Η Μίκθαλ τράβηξε το χέρι της πίσω και, φέρνοντάς το μπροστά με ορμή, γρονθοκόπησε τη Δούκισσα στην κοιλιά. Εκείνη διπλώθηκε, μ' ένα βογκητό, ελευθερώνοντας την κατάσκοπο κι αφήνοντας τον γόνο των Τόρνιλφερ να την απομακρύνει απ' αυτήν.

Ο Ήκνορ είχε τους πήχεις τυλιγμένους γύρω απ' τη μέση της καστανομάλλας φίλης του. «Είσαι τρελή;» της σφύριξε. «Πας να δείρεις την εργοδότριά μας;»

«Απλά, προσπαθούσα να την κάνω να μ' αφήσει,» αποκρίθηκε η Μίκθαλ, αγγίζοντας τα μαλλιά της, που αισθανόταν τις ρίζες τους να φλέγονται. «Αλλιώς θα της είχα σπάσει όλα τα κόκαλα!»

«Θαυμάσια...» αναποδογύρισε τα μάτια ο Ήκνορ, μην ελευθερώνοντας ακόμα τη Μίκθαλ απ' τη λαβή του. Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορούσε να κάνει αυτή η γυναίκα...

«Ζέκαλ, είσαι καλά;» ρώτησε ο Δόνορ, καθώς η Δούκισσα προσπαθούσε να συνέλθει απ' το χτύπημα της καστανομάλλας κατασκόπου.

«Ναι,» μούγκρισε εκείνη, και έριξε ένα φαρμακερό βλέμμα στην Μίκθαλ —ένα βλέμμα που ηλέκτρισε, ξανά, την ατμόσφαιρα ανάμεσά τους.

Ο Ήκνορ έσφιξε τα χέρια του γύρω απ' την συνάδελφό του.

Ο Δόνορ έπιασε την Ζέκαλ απ' το δεξί μπράτσο, συγκρατώντας την.

«Άσε με, επιτέλους!» γρύλισε η Μίκθαλ στον εραστή της.

«Δε θα ορμήσεις, πάλι, όμως,» είπε ο Ήκνορ.

«Οχι, δε θα ορμήσω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Εξάλλου, αυτή μου όρμησε· δεν της όρμησα εγώ!»

«Αυτή;» σφύριξε η Ζέκαλ. «Θα μ'αποκαλείς 'Δούκισσα μου', 'Εντιμότατη', ή 'Υψηλοτάτη', Πνευματοχτυπημένη αλόγα!»

Η Σαντέ'ενθιν χασμουρήθηκε. «Πόση ώρα σκοπεύετε να σας πάρει; Εγώ, προσωπικά, έχω αρχίσει να πεινάω. Πάμε, Ρίγκμιν;» πρότεινε.

«Ναι, ασφαλώς...» μουρμούρισε εκείνος, μέσ'απ'τα δόντια.

«Το θέαμα τελείωσε,» πληροφόρησε η Σαντέ'ενθιν όσους είχαν μαζευτεί στην είσοδο και στα παράθυρα του πανδοχείου, και προχώρησε προς το μέρος τους. Εκείνοι της έκαναν χώρο, για να μπει στην τραπεζαρία.

Ο Ρίγκμιν την ακολούθησε.

«Θα μπορούσε κάποιος από σας να φέρει τον καθρέφτη μου μέσα;» ρώτησε οι Σαντέ'ενθιν. «Είναι πολύτιμος (περισσότερο προσωπική αξία έχει), και δε θα ήθελα να μου τον κλέψουν.»

«Θα σας τον φέρω εγώ, κυρία μου,» προθυμοποιήθηκε ένας σερβιτόρος.

«Σ'ευχαριστώ πολύ,» χαμογέλασε η Σαντέ'ενθιν, παίρνοντας τον Ρίγκμιν απ'το χέρι και μπαίνοντας στην τραπεζαρία. «Θα κάνεις τον άντρα μου,» του ψιθύρισε.

«Ούτε που να το σκέφτεσαι, μάγισσα!» αποκρίθηκε εκείνος.

«Είναι αγένεια ν'αποκαλείς τη σύζυγό σου 'μάγισσα',» είπε η Σαντέ'ενθιν, καθώς καθόταν σ'ένα τραπέζι μαζί του.

Ο Ρίγκμιν έβγαλε ένα λαρυγγώδες μουγκρητό.

Σε λίγο, η Ζέκαλ κι ο Δόνορ μπήκαν στην τραπεζαρία και κάθισαν κοντά τους. Ύστερα, ήρθαν ο Ήκνορ και η Μίκθαλ, οι οποίοι κάθισαν στο πλαϊνό τραπέζι. Στην υπόλοιπη τραπεζαρία δεν ήταν και πολλοί πελάτες.

Προτού η Σαντέ'ενθιν προλάβει να πει τίποτα, μπήκε κι ο σερβιτόρος, μεταφέροντας τον καθρέφτη της. «Πού να τον αφήσω, κυρία;» τη ρώτησε.

«Εδώ.» Η Ζιρκεφιανή έδειξε τον τοίχο δίπλα της. Και, μόλις ο άντρας έφυγε, είπε στην Ζέκαλ: «Χρειαζόταν όλη αυτή η αναστάτωση, Δούκισσα;»

Η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ ξεφύσησε. «Εκνευρίστηκα. Δεν έχει καθόλου σεβασμό επάνω της!»

«Αντιλαμβάνεσαι πως, τώρα, όλοι μέσα σε απόσταση δέκα χιλιομέτρων θα μάθουν ότι είσαι Δούκισσα;» σφύριξε η Σαντέ'ενθιν.

Μια σερβιτόρα ήρθε στο τραπέζι τους. «Τι θα πάρετε;»

«Μια μερίδα από κάθε σας πιάτο, και δυο μπουκάλια μπίρα,» απάντησε, γρήγορα, η Σαντέ'ενθιν. «Πληρώνει ο κύριος;» πρόσθεσε, στρεφόμενη στον Έκνορ.

Εκείνος ένευσε καταφατικά, και η σερβιτόρα έφυγε.

(«Γιατί να πληρώνουμε εμείς;» τον ρώτησε η Μίκθαλ, ψιθυριστά.

«Λεφτά της Δούκισσας είναι, ούτως ή άλλως,» αποκρίθηκε ο Έκνορ.)

«Γιατί όλοι θα καταλάβουν πως είμαι Δούκισσα;» ρώτησε η Ζέκαλ τη Σαντέ'ενθιν.

«Γιατί το φώναζες,» τόνισε εκείνη.

Η Ζέκαλ συνοφρυώθηκε. «Ναι, σωστά...» Γκάφα... συλλογίστηκε, ξέροντας με τι ταχύτητα κυκλοφορούσαν οι φήμες στο Άργκανθικ.

Η Σαντέ'ενθιν αναστέναξε. Ύστερα, στράφηκε στον Έκνορ και στην Μίκθαλ, στο διπλανό τραπέζι. «Είπατε κάτι για τους Σαραολνιανούς. Ξέρετε, τώρα, πού βρίσκονται;»

Οι δυο κατάσκοποι αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Δεν έχω μυστικά από τη Σαντέ'ενθιν,» τους διαβεβαίωσε η Δούκισσα. «Είναι πιστή μου φίλη.»

Αυτό παραξένεψε τον Έκνορ και την Μίκθαλ· η Ζέκαλ δεν τους είχε αναφέρει ποτέ άλλοτε κάτι για τη Σαντέ'ενθιν... «Εμ...» είπε ο πρώτος. «Μάλλον, βρίσκονται στα Αργκανθικιανά Όρη, ενώ μιλάμε.» Πρόσεχε να μην κρυφακούει τα λόγια του κανείς από γύρω.

«Ενδιαφέρον...» είπε η Σαντέ'ενθιν. *Επομένως, θα τους προλάβω, συλλογίστηκε. Θα φτάσω πρώτη στη Δρέλιφον, και θα προετοιμάσω το έδαφος. Χα-χα-χα-χα-χα...*

Αλλά, σκέφτηκε ύστερα, τούτοι δεν είναι οι κατάσκοποι που υποτίθεται πως θα έβαζαν εμπόδια στο δρόμο των αντιπροσώπων του Σάλβινρ; Αναρωτιέμαι τι να έχουν στο μυαλό τους...

«Και τι σκοπεύετε να κάνετε γι' αυτό;» τους ρώτησε.

«Σαντέ'ενθιν,» είπε η Ζέκαλ, «νομίζω πως καλύτερα θα ήταν να μιλήσουμε ιδιαιτέρως με τον Ήκνορ...»

Η Ζιρκεφιανή καταλάβαινε γιατί: Ο Δόνορ δεν ήξερε τίποτα για την όλη κατάσταση, ούτε ο Ρίγκμιν.

Τότε, άρχισαν να έρχονται τα φαγητά τους, και η κουβέντα διακόπηκε.

«Θα μπορούσαμε να έχουμε ένα δωμάτιο, για λίγο;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν το σερβιτόρο που της είχε φέρει τον καθρέφτη.

«Για πόσο λίγο;» θέλησε να μάθει εκείνος.

«Δέκα λεπτά. Απλά, για να πούμε δυο κουβέντες.»

Ο Ήκνορ σηκώθηκε και του έδωσε ένα αργύριο. Ο σερβιτόρος έγνεψε καταφατικά, λέγοντας: «Ακολουθήστε με, παρακαλώ.»

Ο κατάσκοπος, η Ζέκαλ, και η Σαντέ'ενθιν τον ακολούθησαν, καθώς βάδιζε προς μια πόρτα της τραπεζαρίας. Την άνοιξε, αποκαλύπτοντας ένα μικρό δωμάτιο, στο κέντρο του οποίου βρισκόταν ένα στρογγυλό τραπέζι. Πάνω απ' το τραπέζι κρεμόταν μια αναμμένη λάμπα, γιατί δεν υπήρχαν παράθυρα.

«Εντάξει;» ρώτησε ο σερβιτόρος.

Ο Ήκνορ έγνεψε. «Ό,τι πρέπει, φίλε μου. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο άντρας έφυγε, ενώ οι τρεις τους μπήκαν στο δωμάτιο, κλείνοντας την ξύλινη θύρα. Ο αέρας μύριζε κλεισούρα, αλλά αυτό ήταν το λιγότερο που τους απασχολούσε, τώρα.

Κάθισαν γύρω απ' το τραπέζι, και η Δούκισσα είπε στον κατάσκοπό της: «Ανάφερέ μου όλα όσα έχουν συμβεί, μέχρι στιγμής. Και, αλήθεια, η Βόλκαρα πού είναι;»

Ο Ήκνορ τής εξήγησε την κατάσταση όπως την ήξερε. «Η εξαφάνιση της Αρχόντισσας Τιλμίρα μάς βόλεψε,» συμπέρανε, τελειώνοντας, «όμως πρέπει να έγινε με πολύ παράξενο τρόπο, Δούκισσά μου, αλλιώς δε θα την έψαχναν οι στρατιώτες της σ'όλο το Δουκάτο Έαροντ.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ζέκαλ. «θα την έψαχναν οι κατάσκοποί της. Όμως, Ήκνορ,» πρόσθεσε, «νομίζω πως τούτη η... άκομψη ενέργεια οφείλεται στον σύζυγό της, Ζάρουν, ο οποίος λέγεται πως είναι κοινός, ανάμεσα σε άλλα.»

«Αυτό το ‘κοινός’ σημαίνει και χαζός, Δούκισσα;» απαίτησε η Σαντέ'ενθιν, σκεπτόμενη πως οι ευγενείς του Άργκανθικ το είχαν πάρει πολύ επάνω τους, ενώ οι περισσότεροι ήταν χοντροκέφαλοι.

«Ίσως και όχι... μερικές φορές,» απάντησε η Ζέκαλ. «Όμως είναι, κατά κύριο λόγο, αμόρφωτοι. Να, είδες, τώρα, πώς ενεργεί ο Ζάρουν! Στέλνει στρατιώτες τριγύρω, για να βρει την Δούκισσα Τιλμίρα.» Φαίνεται να ξεχνούσε πως κι η Σαντέ'ενθιν ήταν «κοινή».

«Τέλος πάντων,» είπε η Ζιρκεφιανή. «Έχω την εντύπωση πως η εξαφάνιση αυτής της Δούκισσας δε μας αφορά και τόσο. Εκτός από το πλεονέκτημα που μας έδωσε εναντίον των Σαραολνιανών.»

«Μια στιγμή,» τη διέκοψε ο Ήκνορ. «Να κάνω μια ερώτηση;»

«Ελεύθερα,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν.

«Ποια, πραγματικά, είσαι; Γιατί σ'ενδιαφέρουν όλα τούτα; Δε μου φαίνεσαι Αργκανθικιανή. Τι σχέση έχεις με τη Δούκισσα Ζέκαλ;» Η έκφραση του Ήκνορ φανέρωνε περιέργεια και καχυποψία.

«Είπες μία ερώτηση,» του θύμισε η Σαντέ'ενθιν.

Ο Ήκνορ μειδίασε. Αυτή η γυναίκα ήταν, αναμφίβολα, εύστροφη κι επικίνδυνη, όποια κι αν ήταν. «Εντάξει: μία ερώτηση. Ποια η σχέση σου με τη Δούκισσα Ζέκαλ, Σαντέ'ενθιν;»

«Περίπλοκη,» απάντησε εκείνη. «Μόνο αυτό χρειάζεται να ξέρεις για την ώρα, Ήκνορ,» τόνισε.

Η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ κούνησε το κεφάλι, καταφατικά. «Ναι. Δεν υπάρχει λόγος να ρωτάς πολλά. Απλά, να θυμάσαι ότι εμπιστεύομαι τη Σαντέ'ενθιν απεριόριστα.»

«Όπως επιθυμείτε, Δούκισσά μου,» είπε ο Ήκνορ. «Εσείς πληρώνετε...»

«Ακριβώς: εγώ πληρώνω. Μην το ξεχνάς. Και θύμισέ το και στη Μίκθαλ,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ.

«Θα προσπαθήσω να της το θυμίσω,» υποσχέθηκε εκείνος. «Μην ανησυχείτε.»

«Η Βόλκρα δεν έχει καθυστερήσει *πολύ* να έρθει;»

«Ναι... και δεν ξέρω τι μπορεί να της έχει συμβεί...» Ο Ήκνορ ανησυχούσε πραγματικά γι' αυτήν. Είχε περάσει απ' το νου του να πάει, για λίγο, στη Ζερκ-βελ και να την αναζητήσει, όμως, ύστερα, σκέφτηκε πως τούτο δε θ' άρεσε καθόλου στην Μίκθαλ. Κι εξάλλου, είχε μια αποστολή εδώ, στο Δουκάτο Έαροντ: να σταματήσει τους αντιπροσώπους του Δούκα Σάλβινρ.

Η Ζέκαλ, εγκαταλείποντας το θέμα της χαμένης κατασκόπου, ρώτησε τη Σαντέ'ενθιν: «Τι κάνουμε, τώρα; Περιμένουμε εδώ τους Σαραολνιανούς, ή πηγαίνουμε στο Δουκάτο Σάρεντρεφ;»

«Μπορείτε να τους εμποδίσετε, εσύ κι η Μίκθαλ,» θέλησε να μάθει η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, στρεφόμενη στον Ήκνορ.

«Έτσι πιστεύουμε,» απάντησε εκείνος. «Όμως εσείς, ούτως ή άλλως, τι βοήθεια θα μπορούσατε να μας προσφέρετε; Και γιατί κατευθύνεστε στο Δουκάτο Σάρεντρεφ; Άσε που νομίζω ότι δεν κυκλοφορείτε μέσα σε κάρα συχνά, Δούκισσα. Τι συμβαίνει;»

«Μας χτύπησαν ληστές, στο δρόμο,» εξήγησε η Ζέκαλ. «Οι γνωστοί-άγνωστοι ληστές που ντύνονται με τις στολές των βασιλικών στρατιωτών. Παραλίγο να καούμε μέσα στο *Δίκοπο Μαχαίρι*.»

«Σ' εκείνο το πανδοχείο του Δουκάτου Τάρμεν;» έκανε, έκπληκτος, ο Ήκνορ. Το *Δίκοπο Μαχαίρι* ήταν πολύ γνωστό.

«Ναι.»

«Δηλαδή, τώρα, έχει καταστραφεί;»

«Μόνο ο σκελετός του έχει απομείνει,» εξήγησε η Σαντέ'ενθιν. «Τι γνωρίζεις για τους 'βασιλικούς ληστές', Ήκνορ;»

Ο κατάσκοπος ανασήκωσε τους ώμους. «Τίποτα το σπουδαίο. Δεν έχω ψάξει καθόλου το ζήτημα. Εσείς;»

«Κοίτα τη δουλειά σου,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν.

«Όπως επιθυμείς,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ. «Είπαμε, η Δούκισσα πληρώνει.»

«Επομένως,» κατέληξε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, «εμείς θα πάμε στο Σάρεντρεφ, ενώ εσύ κι η Μίκθαλ θα μείνετε εδώ, για να εμποδίσετε τους Σαραολνιανούς. Έχεις καμια ερώτηση επάνω σ'αυτό;»

«Έχω πολλές ερωτήσεις, μα, προφανώς, δεν είστε πρόθυμες να μου τις απαντήσετε,» μειδίασε ψυχρά ο Ήκνορ. «Όμως δεν πειράζει. Ναι, εγώ κι η Μίκθαλ θα κάνουμε τη δουλειά μας, όπως ξέρουμε. Πού θα μπορούσα να σας βρω, Δούκισσά μου, ώστε να σας ενημερώσω για οτιδήποτε απρόσμενο;» ρώτησε τη Ζέκαλ.

«Κατά πάσα πιθανότητα, θα βρίσκομαι στην Βαρονία του Βαρόνου Χόρναρ. Η σύζυγός του, Άσλια Δάρεν, είναι θεία μου.»

«Μάλιστα,» είπε ο Ήκνορ.

«Αυτά είναι αρκετά, για τώρα.» Η Σαντέ'ενθιν σηκώθηκε απ'το τραπέζι. «Πάμε στην τραπεζαρία, να βρούμε τους άλλους.»

Ο Ήκνορ και η Ζέκαλ την ακολούθησαν έξω απ'το μικρό δωμάτιο. Προχώρησαν ως εκεί όπου βρίσκονταν οι υπόλοιποι και κάθισαν μαζί τους.

«Τα φάγατε όλα, και δε μας αφήσατε τίποτα;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν, χαμογελώντας, και χτυπώντας ελαφρά τον ώμο του Δόνορ.

«Εγώ, προσωπικά, δεν έχω και τόση όρεξη...» μουρμούρισε ο Ρίγκμιν, πίνοντας μια γουλιά μπίρα, κατσουφιασμένος.

«Σαντέ'ενθιν,» είπε ο Δόνορ. «Τι ακριβώς συμβαίνει μ'αυτούς τους Σαραολνιανούς κατασκόπους; Κάτι το ανησυχητικό;»

«Όχι,» απάντησε η Ζιρκεφιανή. «Είναι κάτι που αφορά αποκλειστικά τη Δούκισσα Ζέκαλ και εμένα.»

«Αν πρόκειται να επηρεάσει όλο το Βασίλειο, πρέπει να το αναφέρω στον Βασιλιά,» της είπε ο Δόνορ.

Η Σαντέ'ενθιν συλλογίστηκε, για λίγο, τα λόγια του. Αν το ανέφερε στον Κάρχοκ, εκείνος πώς θα αντιδρούσε προς τους Σαραολνιανούς; Θετικά ή αρνητικά; Μάλλον, αρνητικά, αφού ο Δόνορ θα του μιλούσε για κατασκόπους. Όμως, στην πραγματικότητα, ήταν ο Βένγκριλ που ερχόταν στο Άργκανθικ, ο Βασιλιάς του Σαραόλν... Η Ζιρκεφιανή αποφάσισε να μην περιπλέξει άλλο τα πράγματα (που ήδη ήταν υπερβολικά μπλεγμένα).

«ΗΣύχασε, φίλε μου,» είπε στον ευγενή. «Το Βασίλειο δεν απειλείται. Κι εξάλλου, ο Ήκνορ και η Μίκθαλ θα τακτοποιήσουν τους κατασκόπους από το Σαραόλν, μην ανησυχείς. Είναι καλοί στη δουλειά τους. Σωστά, Δούκισσα;»

«Αμα δεν ήταν, δε θα τους είχα στις υπηρεσίες μου,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ. *Αν και την Μίκθαλ, μάλλον, θα την απολύσω, όταν τελειώσει τούτη η ιστορία, πρόσθεσε νοερά.* Εκτός κι αν γινόταν η δεύτερη δυνατότερη γυναίκα στο Άργκανθικ, που δε θα χρειαζόταν, πια, ν'ασχολείται με μια ηλίθια κατάσκοπο...

Η Σαντέ'ενθιν παρατήρησε πως η όψη του Δόνορ είχε αλλάξει: ενώ ο ευγενής είχε αρχίσει τελευταία να εμπιστεύεται εκείνη και τη Δούκισσα του Έβμορ, τώρα πάλι, έμοιαζε πολύ επιφυλακτικός μαζί τους· έμοιαζε να τις υποπτεύεται. «Έχε μας εμπιστοσύνη,» τόνισε η Ζιρκεφιανή. «Σου λέμε αλήθεια.»

«Σας πιστεύω,» αποκρίθηκε ο Δόνορ, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα. Η έκφρασή του, όμως, παρέμενε ίδια...

Να πάρει!... σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. Κάτι πρέπει να κάνω, για να τον φέρω, ξανά, με το μέρος μου. Τον χρειάζομαι. Μόνο μέσω του Δόνορ μπορώ να ανακατευτώ στην υπόθεση των «βασιλικών ληστών», για να βοηθήσω να αποκαλυφθεί ποιος κρύβεται πίσω τους και, κατά

συνέπεια, να κερδίσω την εμπιστοσύνη των ευγενών του Άργκανθικ και του Βασιληά.

«Τι συμβαίνει, Δόνορ;» τον ρώτησε ευθέως.

«Τι να συμβαίνει;» έκανε εκείνος.

«Νομίζω πως μου λες ψέματα. Δε μας πιστεύεις.»

«Έχω την εντύπωση ότι κάτι μου κρύβεται,» τόνισε ο ευγενής.

«Ναι, την ακριβή σχέση της Δούκισσας με τους Σαραολιανούς κατασκόπους, επειδή αυτό αφορά εκείνη και μόνο εκείνη,» εξήγησε η Σαντέ'ενθιν.

«Αν, όμως, πάψει ν'αφορά εκείνη—»

«Δε θα πάψει.»

«Όπως νομίζεις.» Ο Δόνορ ήπια μια γουλιά μπίρα, άφησε την κούπα του στο τραπέζι, και σταύρωσε τα χέρια στο στέρνο, ενώ ακόμα ακουμπούσε στην πλάτη της καρέκλας.

«Ξαδέλφη, δε θα ενημερώσεις το Βασιληά για τους Σαραολιανούς κατασκόπους μέσα στο Βασίλειό του;» έκανε ο Ρίγκμιν, κοιτώντας έκπληκτος τη Ζέκαλ. Όμως η Σαντέ'ενθιν ήταν σίγουρη πως η έκπληξή του ήταν προσποιητή —εν μέρει τουλάχιστον...

«Βούλωσέ το εσύ, που ληστεύεις τον ίδιο σου το λαό,» αντιγύρισε η Δούκισσα του Έβμορ.

«Εγώ παραδέχτηκα το σφάλμα μου,» είπε ο Ρίγκμιν, «και είμαι έτοιμος ν'αποκαλύψω τις μηχανορραφίες των Ρέγκοθ στον Μεγαλειότατο. Θα μ'ευχαριστήσει για την ειλικρίνεια μου.»

«Ειλικρίνεια;» έκανε η Σαντέ'ενθιν. «Νόμιζα πως η λέξη δεν ήταν γνωστή στο Άργκανθικ.»

«Θα σε πετάξουν στη φυλακή, για την άπρεπη συμπεριφορά σου προς έναν ευγενή του Βασιλείου, μάγισσα!» μούγκρισε ο Ρίγκμιν.

Η Σαντέ'ενθιν έβαλε φαγητό στο πιάτο της, κι άρχισε να τρώει, αγνοώντας τον. Ο ψητός αγριόχοιρος του πανδοχείου ήταν πολύ νόστιμος, αλλά εκείνη είχε πεθυμήσει καμια Ζίρκεφιανή σαύρα. Αναστέναζε, καθώς θυμήθηκε πως δε θα έβλεπε τη Ζίρκεφ, ή τη

Νότια Γη, ποτέ ξανά. Καταραμένε Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, εύχομαι να πήγες στον αγύριστο, να υποφέρεις στην χειρότερη κόλαση...

** ** *

Η Μίκθαλ κάθισε πάνω στο στρώμα, αρχίζοντας να λύνει τις μπότες της. «Τι είπατε εκεί μέσα;» ρώτησε τον Έκνορ. Είχαν τελειώσει το φαγητό τους και είχαν κλείσει δωμάτια, για το μεσημέρι –πάλι με χρήματα εκείνης και του συνάδελφού της, παρά τις αντιρρήσεις που είχε φέρει.

Ο μελαχρινός άντρας ήταν ήδη ξαπλωμένος, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω απ'το κεφάλι. «Κατ'αρχήν, μίλησα στη Δούκισσα για όλα όσα μάθαμε...»

«Και;» Η Μίκθαλ ξεφορτώθηκε τη μια της μπότα, κλοτσώντας την στην άλλη μεριά του μικρού δωματίου.

«Τα υπόλοιπα... είναι λίγο δύσκολο να σ'τα εξηγήσω,» είπε ο Έκνορ, καθώς χασμουριόταν.

Η Μίκθαλ έλυσε τη δεύτερη μπότα, και την κλότσησε κι αυτή, στέλνοντάς την σε διαφορετική μεριά του δωματίου απ'ό,τι την προηγούμενη. «Τι δύσκολο, δηλαδή;» απαίτησε. «Μήπως, δε θες να μου πεις;» Στράφηκε, απότομα, να τον κοιτάξει.

«Είσαι πολύ καχύποπτη,» αποκρίθηκε ο Έκνορ. «Το πρόβλημα είναι ότι κι εγώ δεν πολυκατάλαβα τι ειπώθηκε εκεί μέσα.» Τύλιξε το χέρι του γύρω απ'τη μέση της, και την τράβηξε κοντά του. Η Μίκθαλ δεν αντιστάθηκε, ακουμπώντας το καστανό της κεφάλι στον ώμο του.

«Είναι πιο βολικά να κοιμάσαι σε κρεβάτι απ'ό,τι στα κλαδιά των δέντρων, έτσι;» είπε ο Έκνορ, αστειευόμενος.

«Μην αλλάζεις την κουβέντα. Τι είπατε με τη Δούκισσα κι αυτή τη γυναίκα που... Που τι σχέση έχει αυτή με την Ζέκαλ;»

Ο Έκνορ αναστέναξε. «Δεν ξέρω. Η Δούκισσα, πάντως, με διαβεβαίωσε πως εμπιστεύεται απόλυτα τη Σαντέ'ενθιν.»

«Εγώ δεν την εμπιστεύομαι,» δήλωσε η Μίκθαλ. «Μου μοιάζει παράξενη.» Πέρασε το χέρι της κάτω απ' το αμάνικο μπλουζάκι που φορούσε ο Ήκνορ, χαϊδεύοντας την κοιλιά και το στήθος του.

«Κι εμένα, αλλά, ας μην ξεχνάμε τη δουλειά μας, Μίκθαλ –η οποία παραμένει να σταματήσουμε τους Σαραολνιανούς,» τόνισε εκείνος. «Η Δούκισσα, η Σαντέ'ενθιν, κι οι άλλοι δύο που είναι μαζί τους θα πάνε στο Δουκάτο Σάρεντρεφ.»

«Για ποιο λόγο;»

«Δε μου είπαν.»

«Δε ρώτησες;» έκανε η καστανομάλλα κατάσκοπος.

«Δεν ήθελαν να μου πουν, Μίκθαλ!» απάντησε ο Ήκνορ. «Προφανώς, έχουν δουλειές στο Σάρεντρεφ, τις οποίες επιθυμούν να κρατήσουν κρυφές.»

«Δεν είναι, όμως, παράξενο που βρήκαμε τη Δούκισσα Ζέκαλ –τη Δούκισσα Ζέκαλ, επαναλαμβάνω– μέσα σ' ένα *κάρο*;»

«Είναι,» συμφώνησε ο Ήκνορ, «αλλά δε με νοιάζει και τόσο!» Γύρισε στο πλάι, για να κοιτάζει την Μίκθαλ καταπρόσωπο. «Εκείνο που με νοιάζει είναι το γεγονός ότι παραλίγο να τη δείρεις,» τόνισε.

Η κατάσκοπος χαμογέλασε. «Ήκνορ, αγάπη μου, εκείνη άρχισε.»

«Όχι, *εσύ* τη χαστούκισες,» της θύμισε εκείνος.

Η Μίκθαλ ανασήκωσε τον έναν ώμο (γιατί στήριζε το βάρος της πάνω στον άλλο). «Δε μου μίλησε ευγενικά...»

«Άλλη φορά, άσε εμένα να συνεννοούμαι με την εργοδότριά μας,» είπε ο Ήκνορ, και φίλησε τα χείλη της.

Η Μίκθαλ τύλιξε τον πήχη της γύρω απ' το λαιμό του και το πόδι της γύρω απ' τη μέση του, κρατώντας τον κοντά της.

** ** *

Η Σαντέ'ενθιν είχε στείλει τις πνευματικές της αισθήσεις στο δωμάτιο των δύο κατασκόπων της Δούκισσας, ώστε να μάθει την αποψη τους για την κατάσταση. Και όσα είχε ακούσει δεν την είχαν

δυσανεστήσει καθόλου. Η Μίκθαλ, προφανώς, ήταν εκ φύσεως περίεργη και εριστική, αλλά ο Ήκνορ έμοιαζε άνθρωπος που κοιτά τη δουλειά του και δεν κάνει πολλές ερωτήσεις –δηλαδή, από κείνους που συμπαθούσε η Σαντέ’ενθιν, όταν επρόκειτο να τους αναθέσει κάποια αποστολή.

Όσο η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια παρακολουθούσε τους κατασκόπους της Ζέκαλ, ο Ρίγκμιν, μαζί με τον οποίο μοιραζόταν το κατάλυμά της, είχε τα μάτια του καρφωμένα πάνω της, πράγμα που εκείνη είχε παρατηρήσει, γιατί, ναι μεν, κρυφάκουγε τη συζήτηση του Ήκνορ και της Μίκθαλ, μα, συγχρόνως, προσπαθούσε να έχει το νου της και στο δωμάτιο όπου βρισκόταν. Ο ξάδελφος της Δούκισσας του Έβμορ δεν της ενέπνεε καμια ιδιαίτερα μεγάλη εμπιστοσύνη... Εξάλλου, υποτίθεται πως θα τον κρατούσε εδώ για να τον προσέχει. Ο Δόνορ είχε προθυμοποιηθεί να τον πάρει εκείνος στο δωμάτιό του, υποστηρίζοντας πως αυτό το «ελεεινό σκουλήκι» μπορούσε να της κόψει το λαιμό όσο κοιμόταν. Ο Ρίγκμιν είχε φανεί προσβεβλημένος από το σχόλιό του, μα η Σαντέ’ενθιν είχε μονάχα γελάσει, αποκρινόμενη στον ευγενικό γόνο των Τόρνιλφερ πως δεν έπρεπε ν’ανησυχεί για κείνη –ήταν μάγισσα, στο κάτω-κάτω...

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια άνοιξε τα μάτια της, εστιάζοντάς τα πάνω στον ξάδελφο της Ζέκαλ, τη στιγμή που εκείνος κοιτούσε το έγκαυμα στη δεξιά της κνήμη, η οποία φανεωνόταν από την άκρη του φορέματός της, καθώς η Σαντέ’ενθιν βρισκόταν μισοξαπλωμένη πάνω στο κρεβάτι.

«Δώρο σου,» του είπε.

Εκείνος βλεφάρισε. «Τι;»

«Στο *Δίκοπο Μαχαίρι* κήκα,» τον πληροφόρησε η Σαντέ’ενθιν.

«Αυτό είναι πολύ δυστυχές,» αποκρίθηκε ο Ρίγκμιν. «Αν κι έπρεπε νάχες πάθει πολύ χειρότερα, μάγισσα!» έφτυσε. «Έπρεπε νάχες πεθάνει!»

Η Σαντέ’ενθιν γέλασε.

«Βρίσκεis κάτι αστείο;» μούγκρισε ο ξάδελφος της Ζέκαλ.

«Ναι: εσένα,» απάντησε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Πρώτα, νομίζεις ότι μπορείς να μας εκβιάσεις με τον τίτλο σου· μετά, νομίζεις ότι μπορείς να μας κάνεις να σε λυπηθούμε, με τα ψέματά σου· και τώρα, με κοιτάς σαν ξελιγωμένος, παρότι υποστηρίζεις πως με σιχαίνεσαι, γιατί είμαι ‘μάγισσα’.»

«Δίνεις μεγάλη αξία στον εαυτό σου, μάγισσα,» είπε ο Ρίγκμιν. «Πραγματικά, σε σιχαίνομαι.»

«Πρέπει ένας σύζυγος να μιλάει έτσι στη γυναίκα του;» έκανε, ειρωνικά, η Σαντέ’ενθιν, γιατί είχαν παραστήσει τους παντρεμένους, όταν έκλεισαν το ίδιο δωμάτιο.

«Να δούμε άμα θα τα λες αυτά, όταν κρέμεσαι απ’την αγχόνη, σκύλα...!» γρύλισε ο Ρίγκμιν.

Η Σαντέ’ενθιν χτύπησε, με την παλάμη, το στρώμα δίπλα της. «Έλα να ξαπλώσεις κοντά μου,» είπε. «Υπάρχει αρκετός χώρος και για τους δύο.»

«Είπα ότι σε *σιχαίνομαι*, μάγισσα!» αντιγύρισε ο Ρίγκμιν.

Η Σαντέ’ενθιν ανασήκωσε τους ώμους. «Απλά, σκέφτηκα ότι θα είναι, σίγουρα, κουραστικό να κάθεσαι συνέχεια στην καρέκλα...»

Η μόνη απάντηση του ευγενή ήταν ένα μουγκρητό. (Πολύ μούγκριζε, τελευταία, είχε παρατηρήσει η Ζιρκεφιανή.)

«Η, μήπως, φοβάσαι να ξαπλώσεις εδώ, πλάι μου;» ύψωσε ένα φρύδι η Σαντέ’ενθιν. «Φοβάσαι μην... παρασυρθείς, Άρχοντά μου;» Μειδίασε στραβά. «Με μια *κοινή* γυναίκα;...»

«Βγάλε το σκασμό, μάγισσα!» σφύριξε ο Ρίγκμιν. «Μπορεί να με σκοτώσεις στον ύπνο μου.»

«Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!...» γέλασε η Σαντέ’ενθιν, κάνοντας το κεφάλι πίσω. Σκούπισε δάκρυα απ’τα μάτια της. «Πιστεύεις ότι, αν ήθελα να σε σκοτώσω, τώρα θα ήσουν ζωντανός, Άρχοντά μου;»

«Μπορεί να φοβάσαι τις συνέπειες, μάγισσα.»

«Εσύ, πάντως, σίγουρα φοβάσαι να έρθεις εδώ,» τον διέκοψε η Σαντέ’ενθιν.

«Δε σε φοβάμαι, μάγισσα,» μόρφασε ο Ρίγκμιν. «Η θέση μου στην κοινωνία είναι πολύ υψηλή για να φοβάμαι κάποια σαν εσένα!»

«Τότε, έλα,» τον προκάλεσε η Σαντέ'ενθιν. Ήταν φανερό πως τον έλκυε, και σκεφτόταν ότι ίσως κατάφερνε να του αποσπάσει κάποια πληροφορία μ'αυτό τον τρόπο. Όχι, βέβαια, πως δεν είχε κι άλλες μεθόδους· όμως, αν χρησιμοποιούσε τα Πνεύματα, κινδύνευε, πάλι, να πεταχτεί εκείνος ο καταραμένος Πνευματιστής που είχε παρέμβει και την προηγούμενη φορά. Καλύτερα, λοιπόν, η «ανάκρισή» της να ήταν πιο αθόρυβη, και στον υλικό κόσμο και στον Πνευματικό.

Ο Ρίγκμιν σηκώθηκε, διστακτικά, απ'την καρέκλα και κάθισε στο στρώμα, δίπλα της, ενώ την περιεργαζόταν με το βλέμμα του.

«Είμαι πολύ πιο παράξενη από τις Αργκανθικιανές γυναίκες;» τον ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Δεν έχουμε πολλές μάγισσες στο Άργκανθικ,» απάντησε ο Ρίγκμιν.

«Αυτό δεν είναι καλό Αργκανθικιανό ψέμα, Άρχοντά μου,» είπε η Σαντέ'ενθιν. Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι κι άγγιξε τον ώμο του. «Είσαι πολύ σφιγμένος,» παρατήρησε, επικαλούμενη, σιωπηρά, τα Πνεύματα, ενώ τα μάτια της συναντούσαν τα δικά του. «Ξάπλωσε, Άρχοντά μου...»

Αισθάνθηκε τον Ρίγκμιν να χαλαρώνει, καθώς ξάπλωνε, υπακούοντας στην έμμεση προσταγή της. Η Σαντέ'ενθιν είχε προσπαθήσει να μην κάνει την πνευματική της επίκληση πολύ φανερή, ώστε να μην καταλάβει τίποτα εκείνος ο Πνευματιστής που τους παρακολουθούσε (αν τους παρακολουθούσε ακόμα). Και, μάλλον, πρέπει να τα είχε καταφέρει, γιατί δεν αισθάνθηκε καμία ξένη παρουσία κοντά της.

«Βλέπεις; δε δαγκώνω...» είπε η Σαντέ'ενθιν.

«Δαγκώνεις, μάγισσα...» διαφώνησε ο Ρίγκμιν, που, κατά πάσα πιθανότητα, αισθανόταν ακόμα το μυαλό του θολό από την σύντομη επήρεια των Πνευμάτων. Η Ζιρκεφιανή γνώριζε τι ισχυρή επίδραση μπορούσε να έχει η μαγεία επάνω στο αντίθετο φύλο. Ο Πόνκιμ,

άλλωστε, είχε χρησιμοποιήσει αυτή την τεχνική, για να παντρευτεί μια Σαραολνιανή, να μπει στους κύκλους των ευγενών, και να καταλήξει διπλωμάτης του Βασιλιά Βένγκριλ. Ύστερα, είχε φροντίσει η σύζυγός του να «τρελαθεί». Ή, τουλάχιστον, έτσι είχε πει στη Σαντέ'ενθιν· γιατί, φυσικά, δεν ήταν κανείς να πιστεύει όλα όσα του έλεγε ο Πόνκιμ –ο άνθρωπος ήταν ο χειρότερος δολοπλόκος που είχε ποτέ συναντήσει η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. Μπροστά του, τούτοι οι ανόητοι Αργκανθικιανοί έμοιαζαν με μαθητούδια της τέχνης του ψεύδους και της μηχανορραφίας.

Η Σαντέ'ενθιν ξάπλωσε πλάι στον Ρίγκμιν, κι άρχισε να κάνει μαλάξεις στους ώμους του, κοιτώντας το πρόσωπό του. Δεν ήταν καθόλου άσχημος...

«Είναι όλοι στην οικογένειά σου τόσο όμορφοι μ'εμένα, Άρχοντά μου;» τον ρώτησε, προσπαθώντας κάπως να πιάσει κουβέντα μαζί του –και το να λες σε κάποιον ότι είναι όμορφος, συνήθως, αποτελεί την καλύτερη αρχή...

Ο Ρίγκμιν γέλασε.

Τούτο παραξένεψε τη Σαντέ'ενθιν, γιατί, πριν από λίγο, δεν της έμοιαζε πως ο ξάδελφος της Ζέκαλ είχε καμια διάθεση να γελάσει. Κάτι στα λόγια της πρέπει να είχε προκαλέσει αυτή την αντίδραση...

«Τι είναι, Άρχοντά μου;» είπε, συνεχίζοντας να μαλάσσει τους ώμους του.

«Μάγισσα,» αποκρίθηκε ο Ρίγκμιν, ακόμα γελώντας, «ο πατέρας μου είναι τόσο άσχημος, που θα σ'έκανε ν'ανατριχιάσεις. Και ο δίδυμός μου αδελφός είναι πιο άσχημος απ'τον πατέρα μου!»

«Έχεις δίδυμο αδελφό, Άρχοντά μου;» έκανε η Σαντέ'ενθιν. «Δεν το ήξερα. Έχεις κι άλλα αδέλφια;»

«Όχι.» Ο Ρίγκμιν έκλεισε τα μάτια, μοιάζοντας ν'απολαμβάνει το άγγιγμα της.

Ωραία... συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν. «Και ποιος θα πάρει το Δουκάτο, Ρίγκμιν;» τον ρώτησε. «Δε θα υπάρξει πρόβλημα στη

διαδοχή;» Σίγουρα, κάτι τέτοια απασχολούσαν πολύ τους Αργκανθικιανούς.

«Εγώ θα πάρω το Δουκάτο, μάγισσα,» απάντησε, αυθόρμητα, εκείνος.

«Επειδή είσαι ο ομορφότερος;» αστειεύτηκε η Σαντέ'ενθιν, μιλώντας ψιθυριστά, κοντά στ'αφτί του.

«Χα-χα-χα-χα...» γέλασε, αργόσυρτα, ο Ρίγκμιν. «Όχι, μάγισσα.»

Η Σαντέ'ενθιν άγγιξε, ελαφρά, με τα χείλη της, το αζύριστο μάγουλό του. «Τότε;»

«Ο Βούνκαλ εί-» Ο Ρίγκμιν σταμάτησε τον εαυτό του, προτού ολοκληρώσει τη φράση του.

«Τι;» επέμεινε η Σαντέ'ενθιν, σέρνοντας το γυμνό της πόδι πάνω στο δεξί μπατζάκι του παντελονιού του.

Ο Ρίγκμιν, ξαφνικά, πετάχτηκε πάνω. Στράφηκε στην Ζιρκεφιανή και την ατένισε με στενεμένα μάτια· το σαγόνι του ήταν σφιγμένο.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν, καθώς ανασηκωνόταν. Και, πράγματι, δεν καταλάβαινε τι είχε συμβεί. Τη μια στιγμή, ο ξάδελφος της Ζέκαλ ήταν κάτω απ'τον έλεγχό της· την άλλη....

«Προσπαθείς να με χρησιμοποιήσεις, μάγισσα!» γρύλισε ο Ρίγκμιν, ξεροκαταπίνοντας το θυμό του.

Τι διάλογο έγινε; «Πώς σου πέρασε κάτι τέτοιο απ'το μυαλό;» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. «Απλά, συζητούσαμε φιλικά...»

«Δε θέλω να συζητήσω μαζί σου, μάγισσα!» δήλωσε ο Ρίγκμιν. Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και κάθισε, πάλι, στην καρέκλα.

Η Σαντέ'ενθιν ακούμπησε την πλάτη στα μαξιλάρια του κρεβατιού και σταύρωσε τα χέρια της κάτω απ'τα στήθη, ατενίζοντας τον ευγενή με περιέργεια. Τι είχε συμβεί; Μήπως, είχε, πάλι, ανακατευτεί εκείνος ο καταραμένος μάγος; Εκείνος ο Πνευματιστής που της είχε μιλήσει, όταν βασάνιζε τον Ρίγκμιν, μέσω των Πνευμάτων; Ήταν πολύ πιθανό... Όμως οι ερωτήσεις της δεν ήταν και τίποτα σπουδαίες, μα την Έρημο! Απλά, του είχε πιάσει κουβέντα σχετικά με την οικογένειά του... *Θα τρελαθώ! Το*

Αργκανθικ δεν έπρεπε να λέγεται «Βασίλειο των Σκιών»· «Βασίλειο της Τρέλας» έπρεπε να λέγεται!...

Πώς θα τον έκανε να της μιλήσει; Όσο ανακατεύεται αυτός ο άλλος, αποκλείεται να καταφέρω τίποτα. Πρέπει, κάπως, να τον βγάλω απ' τη μέση. Η Σαντέ' ενθιν αυτοσυγκεντρώθηκε κι άρχισε να υποτονθόρυζε, ενώ τα ντελικάτα της δάχτυλα διέγραφαν σχήματα στον αέρα.

Ο Ρίγκμιν την κοιτούσε ανήσυχος, φοβισμένος, με μάτια γουρλωμένα.

Η Ζιρκεφιανή ολοκλήρωσε τη γητειά της. Τώρα, έπρεπε κανείς να μη μπορούσε να τους παρακολουθεί –εκτός κι αν ήταν πιο ισχυρός απ' αυτήν (Αποκλείεται κάτι τέτοιο...).

«Τι συνέβη, Ρίγκμιν;» ρώτησε, ευθέως, τον ευγενή. «Τι σου έκανα;»

Ο ξάδελφος της Ζέκαλ συνοφρυώθηκε. «*Τώρα*, τι έκανες, μάγισσα;» απαίτησε. «Προσπαθείς να με μαγέψεις;» Ήταν τρομοκρατημένος. Σηκώθηκε όρθιος, σχεδόν αναποδογυρίζοντας την καρέκλα όπου καθόταν. Στράφηκε στην πόρτα του δωματίου κι άπλωσε το χέρι του, να την ανοίξει–

Η Σαντέ' ενθιν τον τράβηξε πίσω, μέσω των Πνευμάτων, φέρνοντάς τον στο κρεβάτι, δίπλα της. «Ηλίθιε!» σφύριξε. «Όπως σου είπα και πριν, αν ήθελα να σου κάνω κακό, δε θα σ' το είχα κάνει; Ε! Πες μου!»

«Ν-ναι...» ψέλλισε ο Ρίγκμιν, βαριανασαίνοντας. Έτρεμε.

Η Σαντέ' ενθιν έσκυψε πλάι του και του ψιθύρισε: «*Χαλάρωσε... Ηρέμησε...*» ενώ, συγχρόνως, επικαλείτο τα Πνεύματα. Έπρεπε να δει αν τώρα, που είχε αποκλείσει τον άγνωστο Πνευματιστή, δούλευε η μαγεία της.

«Αφησέ με!» φώναξε ο Ρίγκμιν, κάνοντάς την πέρα, καθώς σηκωνόταν, πάλι. «ΚΙ ΕΣΥ!» πρόσθεσε, τρίζοντας τα δόντια και κοιτώντας τον αέρα.

Μα την Έρημο, ο Πνευματιστής τού μιλάει, παρά τις προστασίες μου! σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. *Πώς είναι δυνατόν; Είναι τόσο ισχυρός όσο ο Πόνκιμ;* Ένα ρίγος διαπέρασε όλο της το κορμί.

«Ρίγκμιν—» άρχισε.

«ΟΧΙ!» γκάριξε εκείνος, γυρίζοντας να την κοιτάξει. Το πρόσωπό του ήταν μια μάσκα απόγνωσης. Προσπάθησε να τιθασεύσει τη φωνή του. «Όχι, Σαντέ'ενθιν. Σε παρακαλώ, όχι. Μη με ρωτάς τίποτα! Θα με σκοτώσει, Σαντέ'ενθιν! Θα με σκοτώσει!» Και πιάνοντας το κεφάλι του, διπλώθηκε πάνω στο στρώμα, λες και πονούσε.

«...Ρίγκμιν;...» είπε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, νιώθοντας έναν κόμπο στο λαιμό. Άπλωσε το χέρι κι έπιασε τον ώμο του. Τον ταρακούνησε. «Είσαι καλά; Πες μου! Πες μου μόνο αυτό!»

«Καλά είμαι,» απάντησε, πνιχτά, ο Ρίγκμιν. «Καλά είμαι...» Δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά του. «Δεν τον αντέχω, πια, μες στο κεφάλι μου!»

«Ποιον; Ποιον δεν αντέχεις μες στο κεφάλι σου;» *Ποιος είν'αυτός ο καταραμένος Πνευματιστής;*

«Δεν καταλαβαίνεις; Δεν μπορώ να σου πω, μάγισσα! Θα με σκοτώσει, σου λέω! Θα με σκοτώσει, αν σου πω!»

Δεν πρόκειται να βγάλω άκρη έτσι, συμπεράνε η Σαντέ'ενθιν. Πρέπει να βρω κάποιον άλλο τρόπο. «Εντάξει, μη μου πεις τίποτα. Απλά, ξεκουράσου.»

Κοίταξε τον χαλασμένο μαγικό καθρέφτη, που ο σερβιτόρος είχε φέρει στο δωμάτιό της. *Πόνκιμ, πού είσαι, τώρα που χρειάζομαι τη βοήθειά σου;*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 26^ο

Κάτω απ' τον ποταμό

Ενας ξερός, παγερός αγέρας φυσούσε, όταν η Δούκισσα Ζέκαλ βγήκε απ' τον *Κυνηγό*. Παρά την κάπα και τα χειμωνιάτικά της ρούχα, το κρύο τη διαπερνούσε, κάνοντάς τη να ξεπαγιάζει. Τα δάχτυλά της είχαν ασπρίσει.

Προχώρησε, για να κάνει χώρο στη Σαντέ'ενθιν και τους υπόλοιπους να την ακολουθήσουν, έξω απ' το πανδοχείο. Ο σερβιτόρος που κουβαλούσε τον καθρέφτη τον άφησε πάνω στο κάρο τους.

Η Ζέκαλ έριξε μια ματιά στον ξάδελφό της. Ο Ρίγκμιν τής έμοιαζε ιδιαίτερα ταραγμένος, λες και κάτι τον είχε τρομοκρατήσει. Μήπως, ήταν υπεύθυνη γι' αυτό η Σαντέ'ενθιν; αναρωτιόταν η Δούκισσα. Του είχε πει ότι θα του έκανε κακό; Τον είχε απειλήσει; Έριξε μια ματιά στην Ζιρκεφιανή, και μια στον γιο του θείου της. Όχι, ο Ρίγκμιν δεν φοβόταν τη μάγισσα... Ή, μάλλον, *φοβόταν* τη μάγισσα, όμως όχι άμεσα· κάτι άλλο ήταν εκείνο που τον τρόμαζε...

«Είσαι καλά;» τον ρώτησε, πλησιάζοντάς τον.

«Είμαι *αιχμάλωτος*, ξαδέλφη!» αντιγύρισε, απότομα, εκείνος. «Λες να είμαι 'καλά';»

Η Ζέκαλ στράφηκε απ' την άλλη, γυρίζοντάς του την πλάτη. Αυτή έφταιγε που έδειχνε ενδιαφέρον για τούτον τον κόπανο! Τον τελευταίο καιρό, όλοι οι συγγενείς της έμοιαζε να την εκνευρίζουν. Πρώτα, οι μηχανορραφίες της μητέρας της (ακόμα δε μπορούσε να το πιστέψει ότι ήθελε να την διώξει από τη θέση της Δούκισσας), και τώρα ο ξάδελφός της. Ο Ρίγκμιν, σίγουρα, ήταν πολύ πιο μπλεγμένος απ' ό,τι ήθελε ν' αποκαλύψει. Τον χρησιμοποιούσαν οι Ρέγκοθ... Ναι, *καλά!* Δεν ήταν δα και τόσο ηλίθιος. Κάπως αλλιώς ήταν αναμειγμένος με τους «βασιλικούς ληστές»... Όμως η Ζέκαλ δε

μπορούσε να τον καταλάβει. Γιατί τους βοηθούσε, από τη στιγμή που λήστευαν κι έβλαπταν το λαό του; Το *Δίκοπο Μαχαίρι* βρισκόταν μέσα στο Δουκάτο Τάρμεν, μα τα Πνεύματα! Ο Δούκας Έσριθ, άραγε, γνώριζε για την ανάμιξη του γιου του σ' αυτές τις αποτρόπαιες πράξεις; Σίγουρα, όχι... Η Ζέκαλ δεν ήθελε να υποθέσει ότι ο ίδιος της ο θειος ήταν εγκληματίας. Ήταν, αναμφίβολα, ένας από τους ασχημότερους ανθρώπους που είχαν ποτέ γεννηθεί στον Άρμπεναρκ, μα όχι εγκληματίας. Κάτι άλλο συνέβαινε... Πιθανώς οι Ρέγκοθ, όντως, να ήταν ανακατεμένοι, ή οι Σογκράθοι. Αλλά, και πάλι, ποια η θέση του Ρίγκμιν;

Η Σαντέ'ενθιν ανέβηκε στο κάρο, ενόσω ο Δόνορ έπαιρνε τ'άλογό του απ'το στάβλο και η σταβλίτισσα έδενε το άλλο ζώο στο μεταφορικό μέσο της Δούκισσας του Έβμορ και της Ζιρκεφιανής. Ο ξάδελφος της Ζέκαλ κάθισε πλάι στην μάγισσα.

«Έρχεσαι;» ρώτησε η τελευταία την Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, κι ανέβηκε στο αμάξι. «Ήκνορ, Μίκθαλ,» είπε. «Θα μας συντροφεύσετε ως τη Βέρντριχ;»

«Λέμε να μείνουμε μακριά απ'αυτή την πόλη, για κάποιο καιρό, Δούκισσά μου,» εξήγησε ο κατάσκοπος. «Είχαμε ορισμένα προβλήματα...»

«Τι είδους προβλήματα;» συνοφρυώθηκε η Ζέκαλ.

«Που αφορούν ένα καζίνο,» δήλωσε ο Ήκνορ. «Εν ολίγοις, μας κυνηγούν για χρέη. Νόμιζα ότι σας το είχα αναφέρει, πριν.»

«Ναι, σωστά. Να προσέχετε περισσότερο, άλλη φορά,» τόνισε η Ζέκαλ. Και στράφηκε στη Σαντέ'ενθιν. «Καλύτερα να πηγαίνουμε, για να περάσουμε την Βέρντριχ προτού βραδιάσει.»

«Δε θέλεις να διανυκτερεύσουμε εκεί, Δούκισσα;» απόρησε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, γνωρίζοντας πως η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ πάντα προτιμούσε τη βολή της.

«Βιαζόμαστε, δε βιαζόμαστε;» ανασήκωσε τους ώμους της η Ζέκαλ.

Η Σαντέ'ενθιν γέλασε. Αυτή δεν ήταν η Δούκισσα Ζέκαλ που ήξερε. Κάπως, είχε αλλάξει. Ίσως έφταιγαν τα όσα είχε περάσει μέχρι στιγμής· σίγουρα, ήταν τρομαχτικές εμπειρίες για την Αργκανθικιανή Αρχόντισσα, και οτιδήποτε άλλο, πια, δεν της φαινόταν και τόσο τρομερό.

«Ακριβώς,» συμφώνησε η Ζίρκεφιανή. «Βιαζόμαστε.» Στράφηκε στους δύο κατασκόπους που κάθονταν στις σέλες των αλόγων τους. «Ενημερώστε μας για ό,τι συμβεί. Ξέρετε πού θα είμαστε.»

Ο Ήκνор ένευσε καταφατικά. «Μην ανησυχείς, Σαντέ'ενθιν.»

Εκείνη χτύπησε το άλογο του κάρου της με τα γκέμια, και το μεταφορικό μέσο ξεκίνησε να τσουλάει πάνω στην λιθόστρωτη δημοσιά, ενώ ο Δόνор κάλυπτε πλάι του, σιωπηλός.

Η Σαντέ'ενθιν αναρωτιόταν τι μπορούσε να σκέφτεται ο νεαρός ευγενής. Δεν ήθελε να χάσει την εμπιστοσύνη του σ'αυτήν, γιατί πολλά θα εξαρτιόνταν απ'το πόσους συμμάχους είχε στο Άργκανθικ. Πάρα πολλά.

Και από το πόσους εχθρούς, επίσης.

Και, μ'ετούτη τη σκέψη στο νου, της ήρθε μια άλλη: Ποιος ήταν, τέλος πάντων, ο Πνευματιστής που «βρισκόταν μέσα στο κεφάλι» του Ρίγκμιν, όπως υποστήριζε ο ξάδελφος της Ζέκαλ; Και πώς μπορούσε να διαπερνά όλες τις πνευματικές της προστασίες; Υπήρχαν τόσο δυνατοί Ελεγκτές Πνευμάτων στο Άργκανθικ; Κι αν ναι, ποιος ο ρόλος τους στο Βασίλειο των Σκιών; Στο Σαραόλν ήταν οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, στη Ζίρκεφ οι διάφοροι ιερείς αιρέσεων, στον Ωκεανό κάποιοι λίγοι μάγοι του Νερού· εδώ τι γινόταν, όμως;

Όπως όλοι σε τούτο τον τόπο, έτσι κι οι Πνευματιστές του ενεργούσαν κρυμμένοι, καλυμμένοι μέσα σε ομίχλες μυστηρίου... πράγμα που, αναμφίβολα, τους έκανε πιο επικίνδυνους.

** ** *

Η Βέρντριχ ήταν όμορφη και μυστηριώδης, καθώς οι σκιές του απογεύματος μεγάλωναν. Η Ζέκαλ, όσες φορές κι αν είχε περάσει από τούτη την πόλη, ποτέ της δε μπόρεσε να τη συνηθίσει. Έμοιαζε να κρύβει πράγματα που άλλες πόλεις δεν έκρυβαν. Δηλαδή, φαινομενικά όλα ήταν καλά κι ωραία –ευγενείς έκαναν βόλτα στους δρόμους, πιασμένοι αγκαζέ, ταξιδιώτες βάδιζαν ανέμελα, παρέες κάθονταν κοντά σε σιντριβάνια, κουβεντιάζοντας και πίνοντας–, όμως το περιβάλλον δεν ενέπνεε στη Δούκισσα μια εμπιστοσύνη– Ή, μάλλον, όχι, όχι εμπιστοσύνη· καμια πόλη δεν της ενέπνεε εμπιστοσύνη, γιατί, φυσικά, παντού υπήρχαν κατάσκοποι και διάφοροι άλλοι δόλιοι άνθρωποι (από κλέφτες, μέχρι φονιάδες... μέχρι βιαστές –αλλά δεν ήθελε να τους θυμάται αυτούς!), μα η Βέρντριχ την έκανε να νιώθει *ιδιαίτερα* ανασφαλής. Ούτε κι η ίδια δε μπορούσε να εξηγήσει αυτό το συναίσθημα στον εαυτό της· δεν καταλάβαινε από πού προερχόταν το μυρμήγκιασμα που ένιωθε στη ράχη, το ανασήκωμα των τριχών στους πηγχεις. Να, τώρα που περνούσε τούτος ο κομπενούμενος νέος από δίπλα της, δε μπορούσε παρά να τον κοιτάζει καλά-καλά, επειδή... ο τρόπος που βάδιζε;... το βλέμμα του;... κάτι επάνω του! την έκανε να νομίζει πως, από στιγμή σε στιγμή, θα τραβούσε στιλέτο, για να τη σκοτώσει, ή θα την άρπαζε απ'τα μαλλιά, για να την παρασύρει στις σκιές εκείνου εκεί του σοκακιού στα δεξιά, και να τις σκίσει τα ρούχα, και– Στο νου της ήρθε, πάλι, εκείνο το χωριατόπαιδο, στο στάβλο– Κούνησε το κεφάλι της. *Τι διάολο σκέφτομαι; Σταμάτα, Ζέκαλ!*

Η Σαντέ'ενθιν καθόταν στην άλλη μεριά της θέσης του οδηγού, καθώς το κάρο κυλούσε πάνω στη λιθόστρωτη λεωφόρο. Τα μάτια της κοιτούσαν ερευνητικά την πόλη. Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια μπορούσε να διακρίνει πρόσωπα να την κοιτάζουν από παράθυρα, παραμερίζοντας λίγο τις κουρτίνες. *Αποκλείεται να κοιτάζουν εμένα, συλλογίστηκε. Η ιδέα μου είναι...* Πάνω σε πολλά απ'τα αγάλματα της Βέρντριχ, απ'όπου κρέμονταν τ'αναμμένα φανάρια των δρόμων, σκιερές μορφές στηρίζονταν, μ'ένα μπουκάλι στο χέρι, μοιάζοντας

να παρακολουθούν την κίνηση ανέμελα. Η Σαντέ'ενθιν, όμως, διέκρινε τα μάτια τους να γυαλίζουν· κι αυτά δεν ήταν μάτια μεθυσμένων ή χασικλήδων –ήταν μάτια κατασκόπων. Βέβαια, μπορούσε και να λαθεύει...

Ο Ρίγκμιν αναδεύτηκε άβολα δίπλα της, καθώς καθόταν ανάμεσα σ'αυτήν και την Ζέκαλ. Δεν έμοιαζε ν'απολαμβάνει και τόσο τη βόλτα μέσ'απ'τη Βέρντριχ. *Ίσως ο Πνευματιστής να βρίσκεται, πάλι, μες στο μυαλό του*, υπέθεσε η Σαντέ'ενθιν, μα δε ρώτησε τίποτα.

Η Ζιρκεφιανή στράφηκε στον Δόνор, να δει και τις δικές του αντιδράσεις. Ο ευγενής έμοιαζε να βρίσκεται σε... οικείο περιβάλλον. Η Πνευματίστρια μειδίασε λεπτά. *Είναι βασιλικός κατάσκοπος, στο κάτω-κάτω... Πρέπει νάναι συνηθισμένος σε τέτοια.*

Ο Δόνор πλησίασε το άλογό του στο κάρο και ψιθύρισε στ'αφτί της Σαντέ'ενθιν: «Μας παρακολουθούν.» Το είπε απλά, σα να της έλεγε ότι απόψε έχει πολύ κόσμος στο δρόμο, σα να της έλεγε ότι κάνει κρύο...

Εκείνη αποφάσισε ν'αποκριθεί στον ίδιο τόνο: «Πόσοι, αγαπητέ Δόνор;»

«Ένας μ'ένα μπουκάλι,» την πληροφόρησε ο ευγενής, κλείνοντάς της το μάτι και, μάλλον, θέλοντας έτσι να της δείξει πως έκανε καλά που ακολουθούσε το παράδειγμα του της «ανεμελιάς της συζήτησης».

«Μακριά;»

«Λιγότερο από είκοσι μέτρα.»

«Αχά... Καμία υποψία γι'αυτόν;»

Ο Δόνор περίμενε ένα ηλικιωμένο ζευγάρι ευγενών να περάσει από δίπλα του. «'Βασιλικός ληστής';»

«Πώς θα... ξελαφρώσουμε απ'το φορτίο μας;»

Ο Δόνор φάνηκε σκεπτικός.

Η Ζέκαλ τεντώθηκε προς τη Σαντέ'ενθιν. «Τι τρέχει;» ρώτησε.

«Σςς,» της έκανε εκείνη, βάζοντας το δάχτυλο στα χείλη. Αναρωτιόταν τι ανάγκη είχε ο άγνωστος Πνευματιστής από

κατασκόπους, αν μπορούσε, ούτως ή άλλως, να τους παρακολουθεί μέσα απ' το μυαλό του Ρίγκμιν. Βέβαια, ίσως αυτός ο κατάσκοπος να μην ήταν του Πνευματιστή. Ή μπορεί ο Πνευματιστής να μην είχε καμία σχέση με τους «βασιλικούς ληστές». *Λες; Μα πού στην Ζούγκλα έχω μπλέξει, τέλος πάντων;* Η Σαντέ'ενθιν συμπέρανε πως δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου, δύσκολο στο Άργκανθικ να βρεθείς μπλεγμένος βαθύτερα απ' ό,τι πίστευες...

Η Ζέκαλ αποσύρθηκε, ακολουθώντας τη συμβουλή της μάγισσας να διατηρήσει τη σιωπή της.

Ο Ρίγκμιν έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα στη Σαντέ'ενθιν. Αυτός πρέπει νάχε ακούσει το διάλογό της με τον Δόνορ, αφού καθόταν ακριβώς δίπλα της. Όμως επέλεξε να μην πει τίποτα. *Σοφή επιλογή*, παρατήρησε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια.

Στράφηκε στον ευγενή που ίππευε στ'αριστερά της, λέγοντας: «Δόνορ;»

«Καλύτερα να διασχίσουμε την πόλη ήσυχα. Είναι λίγο δύσκολο να μας χάσουν... εκτός κι αν θες ν'αφήσεις αυτό το κάρο, Σαντέ'ενθιν.»

Ν'αφήσω το κάρο; Κι ο καθρέφτης; Πώς θα τον πάρω μαζί μου για να τον επιδιορθώσω; Όχι, δε μπορούσε ν'αποχωριστεί το μεταφορικό της μέσο...

–Αναπάντεχα: «Σαντέ'ενθιν!» άκουσε τον Δόνορ να σφυρίζει προειδοποιητικά.

Το χέρι του έδειχνε–

Καθώς το βλέμμα της στράφηκε στον διάδρομο πάνω από μια καμάρα, αντίκρισε ένα βέλος να εκτοξεύεται!

Επικαλέστηκε όσες απ' τις πνευματικές της δυνάμεις προλάβαινε –ο χρόνος της ήταν μηδαμινός, παρότι η πνευματική μαγεία μπορούσε, πολλές φορές, να δουλέψει με την ταχύτητα της σκέψης.

Το βλήμα πήρε μια ελαφρώς διαφορετική κλίση, καθώς βρισκόταν στον αέρα–

–και καρφώθηκε ανάμεσα στα γόνατά της, μ'ένα αδύναμο ντουγκ!

Η Σαντέ'ενθιν πρόλαβε να δει μια σκιερή φιγούρα να φεύγει απ'τον διάδρομο πάνω απ'την καμάρια και να πηδά μέσα σ'ένα σκοτεινό παράθυρο. Συνειδητοποίησε πως πρώτα είχε χρησιμοποιήσει τις πνευματικές της δυνάμεις και, ύστερα, τα μάτια της είχαν ατενίσει τη μαύρη σιλουέτα (!).

...Μα την Έρημο και τον Ποταμό!...

Τώρα, επίσης, συνειδητοποίησε πόσο γρήγορη είχε γίνει, ξαφνικά, η αναπνοή της, πόσο δυνατά χτυπούσε η καρδιά και τα μηλίγγια της... και ένας ανυπόφορος πονοκέφαλος την κατέλαβε. Συχνά, το να επικαλείσαι τα Πνεύματα τόσο απότομα και με τέτοια ταχύτητα, μπορούσε να έχει άσχημες επιπτώσεις στον οργανισμό σου, ακόμα και για μια πανίσχυρη Πνευματίστρια σαν τη Σαντέ'ενθιν.

Ο Ρίγκμιν την κοιτούσε χάσκοντας, το ίδιο κι η Ζέκαλ· οι περαστικοί φαινόταν να μην είχαν προσέξει τίποτα. Ο Δόνορ ερευνούσε το υπόλοιπο μέρος, για τυχόν άλλους φονιάδες.

«Σαντέ'ενθιν, είσαι καλά;» ρώτησε η Δούκισσα του Έβμορ.

«Αρκετά,» αποκρίθηκε εκείνη, ενώ το κεφάλι της την πέθαινε. Έπιασε το βέλος με το ένα χέρι και το ξεκάρφωσε απ'το κάρο, σχίζοντας αναγκαστικά ένα μικρό κομμάτι υφάσματος του φορέματός της.

Η Ζέκαλ κοίταξε τον ξάδελφό της. «Ποιος ευθύνεται για τούτο;» απαίτησε.

«Δεν ξέρω,» ξεροκατάπιε εκείνος.

Η Δούκισσα τον έπιασε απ'το γιακά και σφύριξε: «Πες μας, τώρα!»

«Δεν ξέρω, Ζέκαλ!» αντιγύρισε ο Ρίγκμιν, μοιάζοντας πανικόβλητος.

«Σαντέ'ενθιν, πρέπει ν'αφήσουμε το κάρο –οπωσδήποτε,» ψιθύρισε ο Δόνορ στην Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Πρέπει να χαθούμε απ'τα μάτια τους.»

Η Σαντέ'ενθιν κατάπιε χολή. «Έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε. (Το κεφάλι της βούιζε.)

Ο Δόνορ έστριψε το άλογό του σε μια πάροδο, κι εκείνη τον ακολούθησε, κάνοντας τις ξύλινες ρόδες του κάρου της να τρίζουν πάνω στο πλακόστρωτο. *Βασίλισσα του Άργκανθικ!* συλλογίστηκε. *Πώς είναι ποτέ δυνατόν κανείς να κυβερνήσει τούτο το λαό; Οι Άργκανθικιανοί είναι χειρότεροι από τους Ζίρκεφριανούς! Τουλάχιστον, στην Ζίρκεφ ήξερα πως υπήρχαν πεντακόσες αιρέσεις, οργανώσεις, και συντεχνίες. Εδώ τίποτα δεν είναι σίγουρο. Βασίλισσα του Άργκανθικ...* Η Σαντέ'ενθιν είχε αρχίσει να βλέπει τη ματαιότητα του σχεδίου της. Πώς θα κατάφερνε έτσι να φτάσει στο θρόνο; (Το κεφάλι της βούιζε.) Μάλλον, στην νεκρική πυρά θα έφτανε πρώτα... *Ηλίθια! Είμαι ηλίθια. Ήθελα τόσο να κυβερνήσω, που δε σκέφτηκα...* δε σκέφτηκα πολλούς παράγοντες. Το ότι μπορούσε να ελέγξει τα Πνεύματα, δεν ήταν, τελικά, και τόσο μεγάλο πλεονέκτημα εδώ πέρα. (Το κεφάλι της βούιζε.) Αισθανόταν την αρχική της αυτοπεποίθηση να την εγκαταλείπει. *Κάτι δεν πάει καλά.* Ίσως να έφταιγε ο πονοκέφαλός της... Πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να συνέλθει.

Ο Δόνορ είχε, πια, οδηγήσει εκείνη, τη Ζέκαλ, και τον ξάδελφό της σε μια μεγάλη αγορά, που, παρότι σουρούπωνε, δεν έμοιαζε έτοιμη να κλείσει. Σκηνές ήταν στυμμένες παντού, τέντες, και πάγκοι. Διάφορες μυρωδιές έρχονταν στα ρουθούνια της Σαντέ'ενθιν – μυρωδιές από αρώματα, τρόφιμα, ψητά κρέατα, από τον ιδρώτα των ανθρώπων και των ζώων. Ατένισε άλογα να χρεμετίζουν, σταβλισμένα σ'έναν πρόχειρο στάβλο, έναν έμπορο να φωνάζει («Για περάστε να δείτε τις χάντρες του κυρ-Μάρι! Για περάστε, για περάστε!»), μια γριά να ζητιανεύει («Ό,τι σου περισσεύει, κόρη μου, ό,τι σου περισσεύει.»), έναν άλλο έμπορο να δείχνει δύο ξίφη σ'έναν μισθοφόρο. (Το κεφάλι της βούιζε.)

«Σαντέ'ενθιν, μαζί μου,» ψιθύρισε ο Δόνορ. Ξεκαβαλίκηψε και πήρε τ'άλογό του απ'τα γκέμια, αρχίζοντας να βαδίζει, γρήγορα, ανάμεσα στον κόσμο, ενώ οι κόρες των ματιών του πήγαιναν πέρα-δώθε.

Είναι καλός στη δουλειά του, συμπέρανε η Σαντέ'ενθιν, καθώς έστριβε το κάρο της, για να τον ακολουθήσει.

«Κατεβείτε κι εσείς,» πρότεινε ο Δόνορ.

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, η Δούκισσα του Έβμορ, και ο Ρίγκμιν κατέβηκαν απ'το αμάξι.

«Αφήστε το,» συνέχισε ο βασιλικός κατάσκοπος, «κι ελάτε μαζί μου.»

Ο καθρέφτης! σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν, αλλά, ύστερα, κατέληξε πως η ζωή της είχε μεγαλύτερη σημασία. Ακολούθησε τον Δόνορ, με τον Ρίγκμιν πάντα εμπρός της, εκεί όπου μπορούσε να τον δει, και τη Ζέκαλ πλάι της. (Το κεφάλι της βούιζε.)

Ο Τόρνιλφερ παράτησε το άλογό του, σήκωσε το ύφασμα μιας μαύρης σκηνής, και μπήκε. Δρώντας παρόμοια, η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια κι οι άλλοι δυο βρέθηκαν σ'έναν σκιερό μέρος, γεμάτο καντήλια, μερικά απ'τα οποία ήταν αναμμένα, για να προσφέρουν κάποιο υποτυπώδη φωτισμό. Ένας γέρος –προφανώς, έμπορας καντηλιών– στράφηκε στο μέρος τους. Ήταν μονόφθαλμος και διέθετε μια φουντωτή, γκριζα γενειάδα.

«Η νυφίτσα ψάχνει το λαγούμι, Δόνορ;» ρώτησε.

«Κάθε βράδυ,» απάντησε ο ευγενής, και παραμέρισε ένα κομμάτι ύφασμα στο σκοτεινό βάθος της σκηνής, κάνοντας νόημα στους συντρόφους του να έρθουν.

Η Σαντέ'ενθιν κέντρισε, με τα δάχτυλά της, τον Ρίγκμιν, για να βαδίζει πρώτος. Εκείνος υπάκουσε.

Βγήκαν όλοι σ'ένα σοκάκι, όπου ίσα που μπορούσαν να διακρίνουν τη σκιά του Δόνορ στο λυκόφως. Ο ευγενής στεκόταν κάτω από μια καμάρα, κρατώντας μια πόρτα ανοιχτή. Η Ζιρκεφιανή κι οι άλλοι δυο βιάστηκαν να τον πλησιάσουν. Πέρασαν τη θύρα και ξεκίνησαν να κατεβαίνουν πέτρινα σκαλοπάτια, ενώ ο Δόνορ βαστούσε μια λάμπα. Πότε πρόλαβε να την ανάψει, η Σαντέ'ενθιν δεν κατάλαβε.

«Πού πηγαίνουμε;» τον ρώτησε.

«Θα διασχίσουμε τον ποταμό Αρλ,» απάντησε εκείνος.

«Πώς;»

«Αυτές οι σήραγγες, Σαντέ'ενθιν, βγάζουν κάτω απ'τον ποταμό. Έτσι, δε θα χρειαστεί να περάσουμε τη γέφυρα, όπου τα πράγματα, σίγουρα, θα είναι πιο επικίνδυνα για εμάς.» Έμοιαζε πολύ αγχωμένος· η ανάσα του ήταν βαριά. Η Σαντέ'ενθιν δε μπορούσε να του ρίξει άδικο· ήταν φυσικό να είσαι αγχωμένος, όταν σε κυνηγάνε δολοφόνοι.

Κατέβηκαν τη σκάλα, και η λάμπα του Δόνορ φώτισε έναν μακρύ διάδρομο εμπρός τους, χτισμένο από καφετιές πέτρες, επάνω στις οποίες ήταν υφασμένοι αραχνοϊστοί, όπου βάδιζαν αράχνες. Το έδαφος ήταν χωματένιο, και, καθώς άρχισαν να προχωρούν, σκόνη σηκώνόταν. (Το κεφάλι της Ζιρκεφιανής βούιζε.) Κανείς δεν έμοιαζε να κατοικεί εδώ, εκτός από έντομα και τρωκτικά, ωστόσο ο ευγενικός γόνος των Τόρνιλφερ είχε το χέρι στη λαβή του σπαθιού του.

Ύστερ'από λίγο, το μέρος γύρω τους άρχισε να γίνεται υγρό· νερό κυλούσε πάνω στα τοιχώματα, και το δάπεδο ήταν λασπωμένο.

«Περνάμε κάτω απ'τον ποταμό, τώρα;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν τον Δόνορ.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά. «Ναι, μάγισσα.» (Το κεφάλι της βούιζε.)

«Ξέρει κανείς άλλος για τις σήραγγες;» θέλησε να μάθει η Σαντέ'ενθιν. *Είμαστε, άραγε, ασφαλείς, εδώ κάτω;*

«Πολλοί,» απάντησε ο Δόνορ. «Κατάσκοποι του Βασιλιά, και άλλοι· δεν τους ξέρ—» Σταμάτησε να περπατά.

«Τι;» ψιθύρισε, φοβισμένη, η Ζέκαλ, ενώ η Σαντέ'ενθιν τέντωνε τ'αφτιά της, προσπαθώντας να πιάσει τον θόρυβο που είχε, προφανώς, ακούσει κι ο Τόρνιλφερ.

Ένα τρίξιμο αντήχησε, λες... λες και κάποια σιδεριά άνοιγε, συμπέρανε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Δόνορ;» είπε.

«Μας βρήκαν,» αποκρίθηκε εκείνος, ξεθηκαρώνοντας το σπαθί του.

Όχι τώρα, μούγκρισε εσωτερικά η Σαντέ'ενθιν. Όχι τώρα, που με σφυροκοπεί αυτός ο καταραμένος πονοκέφαλος!...

Ο Δόνορ άρχισε να βαδίζει ταχύτερα, στρίβοντας σε μια διακλάδωση των περασμάτων. «Δούκισσά μου,» ρώτησε τη Ζέκαλ, «ξέρεις να μάχεσαι;»

«Κάπως... Λίγο... Κάτι μπορώ να προσπαθήσω...»

Ο ευγενής θηκάρωσε το σπαθί του και ξεθηκάρωσε ένα ξιφίδιο, κρατώντας το εμπρός της· εκείνη το πήρε απ'το χέρι του, και ο Δόνορ ξανατράβηξε το σπαθί.

«Δώστε μου κι εμένα ένα όπλ—» άρχισε ο Ρίγκμιν.

«Βούλωστο,» τον διέκοψε η Σαντέ'ενθιν.

«Μπορεί να κινδυνεύει η ζωή μου, μάγισσα!» διαμαρτυρήθηκε εκείνος.

Τα μάτια της Ζιρκεφιανής γυάλισαν. «Ούτως ή άλλως, κινδυνεύει η ζωή σου.»

Λίγο παρακάτω, άκουσαν μότες να έρχονται απ'τ'αριστερά τους. Στράφηκαν, και είδαν τέσσερις σκιερές φιγούρες να πλησιάζουν, ενώ μια πέμπτη στεκόταν πίσω τους, βαστώντας μια λάμπα στο ένα χέρι και μια οπλισμένη βαλλίστρα στ'άλλο.

Το λεπίδι του Δόνορ διέγραψε ένα μεγάλο ημικόκλιο, πετυχαίνοντας τον πρώτο απ'τους αντιπάλους του στα πλευρά. Ο άντρας έβγαλε ένα δυνατό μουγκρητό, και διπλώθηκε, καθώς το ξίφος έφευγε απ'το χέρι του.

«Τρέξτε!» φώναξε ο Τόρνιλφερ.

«Μη λες ανοησίες!» σφύριξε η Σαντέ'ενθιν. Ύψωσε το χέρι της, εκτοξεύοντας μια γυναίκα πίσω, μέσα στις λάσπες.

Ο Δόνορ απέκρουσε ένα ξίφος που ήρθε προς το μέρος του. Κλότσησε τον αντίπαλό του στην κοιλιά, και στράφηκε στον άλλο, σπαθίζοντας κι αστοχώντας. Ύστερα, αντάλλαξε μερικές σπαθιές μαζί του.

Ο άντρας στο βάθος (ή, μήπως, ήταν γυναίκα; –η Σαντέ’ενθιν δε μπορούσε να διακρίνει) σημάδεψε, με τη βαλλίστρα του, τη Δούκισσα Ζέκαλ –και έβαλε.....

.....
Το βέλος καρφώθηκε στη ράχη του άντρα με τον οποίο ξιφομαχούσε ο Δόνορ (με μια μικρή παρέμβαση της Ζιρκεφιανής Πνευματίστριας, φυσικά). Ο ευγενής τού έσχισε το λαιμό, καθώς εκείνος έπεφτε. Την ίδια στιγμή, η γυναίκα κι ο άλλος άντρας έρχονταν καταπάνω του.

Η Σαντέ’ενθιν αισθάνθηκε ένα σπρώξιμο μέσα στο κεφάλι της, και μια πνευματικά μεγεθυσμένη φωνή ακούστηκε από τριγύρω:

«ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΣΕ ΓΝΩΡΙΣΩ, ΜΑΓΙΣΣΑ!»

Η Ζιρκεφιανή παρατήρησε ότι στο αριστερό τοίχωμα, στο βάθος του περάσματος, φαινόταν ένα σκιερό άνοιγμα. Απο κεί, τώρα, ξεπρόβαλε ένας άντρας, τυλιγμένος στο σκοτάδι, μ’ένα φαρδύ ράσο να πέφτει γύρω του.

Ο καταραμένος Πνευματιστής!

Η Σαντέ’ενθιν επιτέθηκε, μ’όλη της την ψυχική δύναμη.

Ο άντρας παραπάτησε, βγάζοντας μια κραυγή, αλλά κι εκείνη έχασε, για λίγο, την ισορροπία της.

Και ο Ρίγκμιν την έσπρωξε, άγρια, ρίχνοντάς τη στο λασπωμένο έδαφος.

«Ηλίθιε σαλτιμπάγκε!» φώναξε η Ζέκαλ, τρομοκρατημένη. Ούτε κι η ίδια δεν ήξερε πού βρήκε τέτοιο θάρρος, όμως χίμησε πάνω του, υψώνοντας το ξιφιδίό της.

Ο Ρίγκμιν τής έπιασε τον καρπό. Εκείνη σήκωσε το δεξί της γόνατο, πετυχαίνοντάς τον ανάμεσα στους μηρούς. Σπάθισε στην τύχη, με τη μικρή της λεπίδα, καθώς ο ξάδελφός της διπλωνόταν, βογκώντας. Αισθάνθηκε αίμα να πιτσιλά τον καρπό της.

Σκιερές φιγούρες έρχονταν απ’το βάθος του διαδρόμου, περνώντας μπροστά απ’τον Πνευματιστή με τον οποίο είχε αναμετρηθεί η Σαντέ’ενθιν.

Ο Δόνορ είχε μόλις ξεπαστρέψει τη γυναίκα που αντιμετώπιζε, και μονομαχούσε με τον άντρα.

«Πρέπει να φύγουμε!» φώναξε η Ζέκαλ.

Η Σαντέ'ενθιν επικαλέστηκε τα Πνεύματα, κάνοντας κάποιους απ'τους επιτιθέμενους να γλιστρήσουν στη λάσπη και τους υπόλοιπους να σκοντάψουν πάνω τους.

Ο Δόνορ διαπέρασε το στέρνο του αντίμαχού του, και γύρισε απ'την άλλη, αρχίζοντας να τρέχει. «Ακολουθήστε με!»

Η Σαντέ'ενθιν κι η Ζέκαλ τον πήραν στο κατόπι, εγκαταλείποντας τον Ρίγκμιν (η Δούκισσα ήλπιζε μονάχα ο ξάδελφός της να ήταν ζωντανός, να μην τον είχε σκοτώσει κατά λάθος).

«ΘΑ ΕΡΘΕΙ Η ΩΡΑ ΣΟΥ, ΜΑΓΙΣΣΑ!» αντήχησε η φωνή του άγνωστου Πνευματιστή, μέσα στα δαιδαλώδη περάσματα.

(Το κεφάλι της Ζιρκεφιανής βούιζε.)

«...εδώ...» έκανε, λαχανιασμένος, ο Δόνορ. «...απο δώ...» Άρχισε να σκαρφαλώνει πάνω σε μια σιδερένια σκάλα.

Η Σαντέ'ενθιν και η Ζέκαλ τον ακολούθησαν, βλέποντας το φως της λάμπας του.

Ο ευγενής σήκωσε μια καταπακτή, και βγήκαν σ'ένα μικρό και χαμηλό δωμάτιο, όπου έπρεπε να είναι σκυφτοί, για να μη χτυπήσουν το κεφάλι τους στο ταβάνι.

«Πού βρισκόμαστε, μα την Έρημο;» έκανε η Ζιρκεφιανή.

Ο Δόνορ έκλεισε την καταπακτή, ήσυχα· ύστερα, πλησίασε έναν τοίχο και τον ψηλάφισε, με το ελεύθερό του χέρι. Βρήκε το τούβλο που έψαχνε, και το πίεσε. Η κρυφή πόρτα αποκαλύφθηκε, περιστρεφόμενη προς τα έξω.

Ο Τόρνιλφερ κι οι δυο γυναίκες βγήκαν σ'ένα σοκάκι, ενώ ο τοίχος έκλεινε, πάλι, πίσω τους.

Η Σαντέ'ενθιν διαπίστωσε ότι ήταν κάτω από μια σκιερή καμάρα.

«Βρισκόμαστε στην ανατολική μεριά της πόλης,» είπε ο Δόνορ. «Έχουμε περάσει τον ποταμό Αρλ. Απο δώ και πέρα, νομίζω, μπορούμε να φύγουμε ήσυχα –αλλά γρήγορα.»

** ** *

Ο Ρίγκμιν σηκώθηκε όρθιος, ψηλαφίζοντας το μέτωπό του, που έτρεχε αίμα. Αυτή η σκύλα η Ζέκαλ...

Η ρασοφορεμένη μορφή πλησίασε. «Βλάκα!» έφτυσε, καθώς το φως του άντρα με τη λάμπα αποκάλυπτε το φρικτό της πρόσωπο. «Πάλι, τα έκανες μαντάρα!»

«Δε μίλησα, Βούνκαλ!» προσπάθησε να δικαιολογηθεί ο Ρίγκμιν. «Δεν είπα τίποτα!»

«Το ξέρω, ηλίθιε,» σφύριξε ο δίδυμός του αδελφός. «Αν μιλούσες, θα σε είχα σκοτώσει.»

Ο Ρίγκμιν έγλειψε, νευρικά, τα χείλη του. «Τώρα... τώρα, τι θα κάνουμε, Βούνκαλ; Η μάγισσα... η μάγισσα είναι επικίνδυνη. Και η Ζέκαλ μού φαίνεται ότι έχει ψυλλιαστεί κάτι...»

«Για να μην αναφερθούμε στον βασιλικό κατάσκοπο Δόνορ,» πρόσθεσε ο Βούνκαλ, σταυρώνοντας τα χέρια του στο στέρνο.

«Θα τους σκοτώσουν οι άνθρωποί σου, έτσι δεν είναι;» ψέλλισε ο Ρίγκμιν. «Θα τους σκοτώσουν, δε μπορεί...»

«Αμφιβάλλω,» είπε ο Βούνκαλ, χτυπώντας το πόδι του, νευρικά, στη λάσπη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27^ο Αλλαγή πορείας

Μια ομάδα τεσσάρων ανιχνευτών ερχόταν προς το στρατεύμα, καλπάζοντας βιαστικά. Ο Άρχοντας Φερχ συνοφρυώθηκε, γιατί βρισκόταν, πια,

πολύ κοντά στην Χάργκοχ (ο στρατός του είχε μόλις περάσει τα σύνορα του ομώνυμου Δουκάτου), και δεν ήθελε να μάθει εκείνο που υποψιαζόταν ότι θα μάθαινε... Αλλ'ας περίμενε· ας μην έβγαζε τόσο γρήγορα συμπεράσματα.

Οι ιππείς πλησίαζαν, καλπάζοντας πάνω στους χαμηλούς λόφους, ενώ ο Δούκας της Όρφαλχ δάγκωνε το κάτω του χείλος και έσφιγγε τη λαβή του ξίφους στη μέση του. Μπορούσε ν'ακούσει τα μουρμουρητά των πολεμιστών –των Σαραολνιανών και των Ωκεάνιων, που του είχε προσφέρει η Βασίλισσα Αάνθα– πίσω του: κι αυτοί ανησυχούσαν για τα μαντάτα που έφερναν οι ανιχνευτές.

Οι καβαλάρηδες έφτασαν μπροστά στον Άρχοντά τους, και σταμάτησαν, τραβώντας τα γκέμια των αλόγων, τα οποία χρεμέτισαν.

«Δούκα μου,» ανέφερε ένας άντρας, «ένας στρατός σάς περιμένει πίσω από τούτους τους λόφους.»

«Δαιμονάνθρωποι;» ρώτησε ο Φερχ. Όχι πως περίμενε και τίποτ' άλλο, βέβαια...

«Ναι,» απάντησε ο ανιχνευτής. «Και είδαμε κι ανθρώπους ανάμεσά τους. Συγκεκριμένα, οι αρχηγοί τους είναι δύο, απ'ό,τι μπορούσαμε να διακρίνουμε, ένας άνθρωπος κι ένας Μαγκραθμέλιος.»

«Προδότες και δαιμονόφιλοι!» έφτυσε ο Φερχ, αηδιασμένος. «Μας έχουν στήσει ενέδρα;»

«Ενέδρα; Όχι, Άρχοντά μου. Πρέπει να κατάλαβαν ότι ερχόμαστε κι απλά μας περιμένουν. Αλλά είναι πολλοί...» είπε ο ανιχνευτής.

Ο Φερχ έσμιξε τα φρύδια. «Πόσοι;»

«Πενήντα χιλιάδες, Άρχοντά μου.»

«Πνεύματα και δαίμονες!» μούγκρισε ο Δούκας της Όρφαλχ, αναλογιζόμενος πως το δικό του στράτευμα αριθμούσε δύο χιλιάδες Σαραολνιανούς και εξακόσιους Ωκεάνιους.

«Δε θα σας συμβούλευα να επιτεθείτε, Άρχοντά μου,» είπε η γυναίκα πλάι του: η διοικήτρια του στρατού του, που ονομαζόταν Λέφρελ. Μια κοντή πολεμίστρια, ντυμένη με αλυσιδωτή πανοπλία.

«Συμφωνώ,» κατένευσε ο Τόγκραν, ο διοικητής των Ωκεάνιων: ένας ψηλός άντρας, ντυμένος με κοραλλένια αρματωσιά, τα μακριά, πορφυρά μαλλιά του οποίου έβγαιναν απ'τις άκριες του κράνους του.

«Φυσικά και δε θα επιτεθώ!» αποκρίθηκε ο Φερχ. «Θα τους αποφύγω, και θα φτάσω στη Χάργκοχ.» Στράφηκε στον ανιχνευτή. «Αυτή τη μεριά έχει πιάσει το φουσάτο τους;» Έδειξε ευθεία εμπρός.

«Ναι, Άρχοντά μου.»

«Πώς είναι παραταγμένοι; Σε βάθος ή σε μήκος;»

«Σε μήκος.»

Ο Φερχ συλλογίστηκε, για λίγο, την κατάσταση. Αν ήταν σε μήκος, σίγουρα, θα αποτελούσαν μεγάλο εμπόδιο. Κι αν τους χιμούσε, θα έκλειναν γύρω του, περικυκλώνοντάς τον. Όχι, έπρεπε οπωσδήποτε να τους αποφύγει. Δεν έπρεπε να περνά καν απ'το μυαλό του η σκέψη να επιτεθεί. Οι εχθροί του υπεραριθμούσαν, περίπου, ένας προς είκοσι! Και οι δαιμονάνθρωποι, σίγουρα, θα είχαν κι εκείνες τις διαβολικές τους συσκευές.

«Αλλαγή πορείας,» πρόσταξε ο Φερχ. «Αφήνουμε το δρόμο και κατευθυνόμαστε βόρειο-ανατολικά, προς τη Βαρονία της Τάθβιλ.»

Η Διοικήτρια Λέφρελ έδωσε το σήμα για να ξεκινήσουν, και το στράτευμα από την Όρφαλχ έστριψε, αρχίζοντας να προελάνει βόρειο-ανατολικά.

Ο Φερχ ήλπιζε να μην υπήρχαν κι από κείνη τη μεριά εχθροί. Δεν ήταν δυνατόν να ήταν πάνω από πενήντα χιλιάδες σε τούτη την περιοχή! Προφανώς, είχαν συγκεντρωθεί εκεί, μετά απ'τους λόφους, πιστεύοντας πως θα έπεφτε επάνω τους... όμως είχε καταφέρει ν'αποφύγει την παγίδα. Και, σε λίγες μέρες, θα έφτανε στη Χάργκοχ. Προσπάθησε να χαμογελάσει, μα δε μπορούσε· ένα δυσοίωνο συναίσθημα ενοχλούσε το υποσυνείδητό του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 28^ο

Σχέδια επί σχεδίων

Ο Μαγκραθμέλιος που υποκλίθηκε μπροστά στον θρόνο του Πόνκιμ ήταν ξέπνοος και τραυματισμένος στον δεξή ώμο. «Μεγαλειότατε,» είπε. «Σας φέρνω μήνυμα από την Πριγκίπισσα Εδρισία.»

Ο Βασιλιάς του Σαραόλν συνοφρυώθηκε. «Από την Πριγκίπισσα Εδρισία;» Αυτό σημαίνει πως κάτι πήγε πολύ καλά ή πολύ στραβά... «Δόστο μου.»

Ο δαιμονάνθρωπος ζύγωσε κι άφησε το μήνυμα μέσα στην ανοιχτή του χούφτα. Ο Πόνκιμ το ξετύλιξε κι άρχισε να διαβάζει:

Αγαπητέ Πόνκιμ,

Βρίσκομαι στην δυσάρεστη θέση να σου αναφέρω πως μεγάλη πανωλεθρία χτύπησε το στρατό μου. Το φουσάτο της Δούκισσας Άλχα του Σνοργκ ήρθε προς το μέρος μας –έχοντας κάπως περάσει από τον Καρθαβλέρν– και σπεύσαμε να το εμποδίσουμε. Όμως η Δούκισσα μάς παρουσίασε τον Βασιληά της Νότιας Μάγκραθμελ, κατάρρα επάνω του, δηλώνοντας πως θα τον σκότωνε, αν κινούμασταν εναντίον της. Ο ηλίθιος Καρθαβλέρν δεν είχε μόνο αφήσει τους πολεμιστές του Σνοργκ να περάσουν, μα είχε καταφέρει να αιχμαλωτιστεί κιόλας!

Όπως ήταν φυσικό, πρόσταξα επίθεση· αυτό έλειπε να καθίσω ν'ασχοληθώ με τον αχάριστο Καρθαβλέρν. Τότε, οι Νότιοι δαίμονες στράφηκαν να με χτυπήσουν! κι αρχίσαμε να μαχόμαστε αναμεταξύ μας. Δυστυχώς, η Δούκισσα Άλχα πέρασε, και ακόμα έχει τον Καρθαβλέρν μαζί της...

Πώς προτείνεις να ενεργήσουμε;

*Μου λείπεις,
Εδρισία.*

Υ.Γ.: Ο νέος επίσημος σύζυγός μου, Σάριλμαργκ, είναι νεκρός, και ο στρατός μου έχει πέσει στις 20.000 πολεμιστές –η καταστροφή ήταν μεγάλη.

Ο Πόνκιμ τσάκισε το μήνυμα μέσα στη χούφτα του. Τελικά, επρόκειτο για πολύ άσχημα νέα... Και οι περιστάσεις απαιτούσαν να λάβει μέτρα σοβαρά. Τώρα, που καθόταν, η Δούκισσα Άλχα και το φουσάτο της κατευθύνονταν προς τη Χάργκοχ, για να ενισχύσουν τις δυνάμεις του Δούκα Σάλβινρ. Και ο στρατός του Δουκάτου Σνοργκ ήταν από τους μεγαλύτερους και τους ισχυρότερους του Βασιλείου. Όλοι οι δυτικοί συνοριακοί στρατοί ήταν μεγάλοι και ισχυροί, λόγω του προαιώνιου φόβου των δαιμονανθρώπων.

«Πήγαινε,» πρόσταξε ο Πόνκιμ τον Μαγκραθμέλιο αγγελιαφόρο. «Αλλά μη φύγεις. Θα σε καλέσω, πάλι, για να μεταφέρεις ένα μήνυμα στην Πριγκίπισσα Εδρισία.»

Ο δαιμονάνθρωπος υποκλίθηκε και βγήκε απ'την βασιλική αίθουσα.

«Συμβαίνει κάτι ανησυχητικό, Μεγαλειότατε;» είπε ο Κόρναλθορ, απ'το τραπέζι των συμβούλων.

«Ναι,» απάντησε, κοφτά, ο Πόνκιμ, μα δεν έδωσε καμια άλλη εξήγηση (και, ασφαλώς, κανείς δεν τόλμησε να ρωτήσει τίποτα περαιτέρω). Ο νέος Βασιλιάς του Σαραόλν είχε το σαγόνι του ακουμπισμένο στη δεξιά του γροθιά και ήταν χαμένος στις σκοτεινές γωνιές του μυαλού του, καθώς σκεφτόταν πώς θα ήταν καλύτερα να ενεργήσει.

Η Δούκισσα Άλχα είχε περάσει, και ο στρατός του Σάλβινρ θα ενδυναμωνόταν. Γύρω, όμως, από την Χάργκοχ βρίσκονταν ο Καρνταμάρ και η Εδρισία. Το φουσάτο της τελευταίας είχε υποστεί

μεγάλη ζημιά, όμως ο Πόνκιμ είχε ήδη φροντίσει για τούτο –λες και περίμενε την καταστροφή–, προστάζοντας το στράτευμα που μέχρι πρότινος διοικούσε ο Καρθαβλέρν να ενωθεί μ'αυτό της Πριγκίπισσας της Βόρειας Μάγκραθμελ. Τουλάχιστον, άλλοι είκοσι χιλιάδες πρέπει να ήταν οι εν λόγω πολεμιστές. Και, μάλλον, ο Πόνκιμ υπερέβαλε –ο αριθμός που συλλογιόταν ήταν πολύ μικρός–, γιατί δε μπορεί η Δούκισσα Άλχα να είχε προξενήσει τόσο μεγάλο χτύπημα, αν ήθελε να κρατήσει τον δικό της στρατό ακέραιο· προφανώς, είχε βρει τρόπο να περάσει γρήγορα, ή να ξεγελάσει τον Βασιλιά της Νότιας Μάγκραθμελ. Όπως και νάχε το ζήτημα, όμως, το θέμα ήταν ότι το φουσάτο της Εδρισία θα ενδυναμωνόταν, όταν γινόταν ένα με τους στρατιώτες του Καρθαβλέρν· κατά πάσα πιθανότητα, θα έφτανε, πάλι, τις πενήντα χιλιάδες, και ίσως να τις ξεπερνούσε. Επομένως, ο Πόνκιμ θα είχε μια δύναμη εκατόν πενήντα χιλιάδων γύρω από την Χάργκοχ –τον Καρνταμάρ από τα νότια, την Εδρισία από τα δυτικά–, όπου δε μπορεί να βρίσκονταν πάνω από εκατό χιλιάδες μάχιμοι. Κι ετούτο ήταν υπερβολή, νόμιζε, αλλά προτιμούσε να μετρήσει τη δύναμη του εχθρού του στο μέγιστο δυνατό της σημείο και τις δικές του δυνάμεις στο ελάχιστο δυνατό, και να κάνει σύγκριση, παρά το αντίθετο. Γιατί, σίγουρα, αν το ελάχιστον δικό του ξεπερνούσε ή ήταν ίσο με το μέγιστο του Σάλβινρ, τότε, η νίκη έπρεπε, λογικά, ν'ανήκει σ'αυτόν, διότι ούτε το χειρότερο ήταν πιθανό να του συμβαίνει, ούτε στον Δούκα της Χάργκοχ το καλύτερο.

Το πρόβλημα, όμως, ήταν ότι οι Σαραολνιανοί πολεμιστές βρίσκονταν οχυρωμένοι, πράγμα που τους έδινε μεγάλο πλεονέκτημα. Επιπλέον, σύμμαχοι στρατοί, σίγουρα, συνέχιζαν να πλησιάζουν τη Χάργκοχ. Οπότε, ο Πόνκιμ δε μπορούσε, τώρα, να κερδίσει κάτι, προστάζοντας άμεση επίθεση. Άλλωστε, δεν ήθελε, σε καμια περίπτωση, οι δυνάμεις του να χτυπηθούν απ'τα νώτα. Ας μην έκανε σπασμωδικές κινήσεις, λοιπόν. Θα περίμενε, πρώτα, να εξολοθρευτεί όλους τους συμμάχους του Δούκα (οι οποίοι ήταν,

βέβαια, προδότες του Βασιλείου, από τη στιγμή που ο Πόνκιμ καθόταν στο Θρόνο του Σαραόλν) και, ύστερα, θα εξαπολούσε επίθεση εναντίον του.

Και, τώρα που το σκεφτόταν, δεν είχε ακόμα λάβει νέα από την Στρατάρχισσα Νερενία. Μπορεί, επομένως, απ'όσο γνώριζε, και η δική της αποστολή –η κατάληψη της Όρφαλχ– να είχε αποτύχει. Αλλά ο Πόνκιμ δεν πίστευε κάτι τέτοιο. Ήταν πολύ νωρίς για να έχει έρθει κάποιο μήνυμα από τα νότια του Σαραόλν. Έπρεπε, και σ'ετούτη την περίπτωση, να περιμένει. Όταν μάθαινε τι είχε συμβεί εκεί, και όταν οι προδότες του Βασιλείου είχαν συμπαραλιαστεί, μόνο τότε θα αποτολμούσε επίθεση στη Χάργκοχ –και θα ήταν μια επίθεση με όλες του τις δυνάμεις.

Κατέβηκε απ'το θρόνο και βάδισε ως το τραπέζι των συμβούλων, των οποίων τα μάτια ήταν καρφωμένα επάνω του. Κάθισε, πήρε μελάνι και χαρτί, και άρχισε να γράφει μια επιστολή στην Εδρισία, πληροφορώντας την πως ο στρατός που πρότινος ανήκε στον Καρθαβλέρν ερχόταν για να ενωθεί με τον δικό της, και, όταν αυτό γινόταν, έπρεπε να προελάσει προς τα ανατολικά, περνώντας τα δυτικά σύνορα του Δουκάτου Χάργκοχ. Αλλά δεν έπρεπε, σε καμια περίπτωση, να επιτεθεί. Όταν ήταν η ώρα της επίθεσης, ο Πόνκιμ θα της έστελνε μήνυμα, και θα της πρότεινε να κάνει έφοδο μαζί με το στράτευμα του Καρνταμάρ.

Όταν τελείωσε τη συγγραφή της επιστολής, ο Βασιλιάς του Σαραόλν φώναξε τον Μαγκραθμέλιο αγγελιαφόρο της Πριγκίπισσας, για να την πάει σ'αυτήν.

** ** *

«Πάμε να φάμε τίποτα στο *Τρίτο Στέμμα*;» ρώτησε ο Άνεμος, καθώς αυτός κι η ομάδα του περνούσαν την ψηλή, αψιδωτή βόρεια πύλη της Κάντνομ.

«Φυσικά, γιατί όχι;» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Λες να έχει πεπόνι;»

«Τέτοια εποχή;» έκανε ο Άνεμος, μορφάζοντας. «Είναι Χειμώνας, Νύχτα!»

«Σωστά,» συμφώνησε η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια, μειδιώντας. «Απλά»—ανασήκωσε τους ώμους—«δεν ξέρω γιατί, αλλά έχω όρεξη για πεπόνι...»

Ο Άνεμος αναποδογύρισε τα μάτια. Ύστερα, στράφηκε πίσω του, για να κοιτάξει τους έφιππους Ράμλεντ και Όκ'φερν, και την Ηλένα, που προτιμούσε να βαδίζει μαζί με εκείνον και τη Νύχτα. «Η στάση μας θα είναι μικρή, σύντροφοι. Θα φάμε, θα ξεκουραστούμε, και μετά θα φύγουμε, συνεχίζοντας την πορεία μας νότια. Γιατί, όπως καταλαβαίνετε, όσο πιο γρήγορα απομακρυνθούμε από τούτα τα μέρη, τόσο το καλύτερο...»

«Δε θα βελτιωθεί η κατάσταση, τώρα που έρχεται αυτός ο Άρχοντας Φερχ;» ρώτησε η Ηλένα.

Ταξιδεύοντας επάνω στην μεγάλη, λιθόστρωτη δημοσιά, ο Άνεμος και η ομάδα του είχαν δει έναν στρατό να προελαύνει βόρεια, βαστώντας Σαραολνιανές σημαίες. Ο Όκ'φερν ήταν ο πρώτος που είχε αναγνωρίσει τον άντρα που προηγείτο. «Τούτος είναι ο Άρχοντας Φερχ,» είχε πει στους συντρόφους του. Και, ύστερα, είχε φορέσει την κουκούλα της κάπας του και την είχε κατεβάσει μπροστά στο πρόσωπό του, ώστε ο Δούκας της Όρφαλχ να μην τον δει, επειδή την προηγούμενη φορά που τον είχε απαντήσει βρισκόταν μαζί με την Ερία.

Ο Άνεμος, όμως, είχε παρατηρήσει και κάτι άλλο στο στρατό του Φερχ, κάτι που του φάνηκε παράξενο: Ανάμεσα στους υπόλοιπους στρατιώτες, ήταν και αρκετοί με κοραλλένιες πανοπλίες και κράνη. *Πολεμιστές του Ωκεανού;* αναρωτήθηκε, έκπληκτος, και εξέφρασε την απορία του στους υπόλοιπους.

«Ίσως η Βασίλισσα Αάνθα ν'αποφάσισε να στείλει βοήθεια στο Σαραόλν...» υπέθεσε ο Ράμλεντ.

«Βρισκόταν στο παλάτι του Δούκα, όταν ήμουν εκεί, με την Ερία,» είπε ο Όκ'φερν.

«Αυτό είναι καλό, δεν είναι;» ρώτησε η Ηλένα, με μια ελπίδα να καθρεπτίζεται στα μάτια της.

«Εξαρτάται πώς θα το πάρει κανείς, κοπελιά,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Σκέψου μόνο ότι εμείς σκοπεύουμε να ταξιδέψουμε στον Ωκεανό...»

Και δεν είχαν ξανακουβεντιάσει το θέμα... μέχρι στιγμής, που η Ηλένα ανέφερε, πάλι, το φουστάτο του Δούκα Φερχ.

«Θα βελτιωθεί;» κάγχασε ο Άνεμος. «Τι είν' αυτά που λες, κοπελιά; Είδες πόσοι ήταν αυτοί οι κακομοίρηδες; Όχι παραπάνω από τρεις χιλιάδες, νομίζω. Κι εδώ μιλάμε για αντιπάλους που αριθμούν εκατόν-πενήντα χιλιάδες!» Κούνησε το κεφάλι, μουρμουρίζοντας ειρωνικά: «Θα βελτιωθεί η κατάσταση...»

«Μάλλον, ο Δούκας της Όρφαλχ θα έχει να κάνει μ' αυτόν τον Στρατάρχη Καρνταμάρ,» υπέθεσε ο Ράμλεντ, καθώς βάδιζαν πάνω στους πλακόστρωτους δρόμους της Κάντνομ. Μιας Κάντνομ ήσυχης... έρημης, ίσως... Ορισμένα ντόπια καταστήματα ήταν μονάχα ανοιχτά, και πλανόδιοι έμποροι δε φαίνονταν σε κανένα σημείο. Πράγμα όχι παράλογο, άλλωστε, αφού το Σαραόλν βρισκόταν σε πόλεμο. Ακόμα κι οι αυτόχθονες θα είχαν φύγει, για να πουλήσουν αλλού τηνπραμάτεια τους, και σιγά μην έρχονταν οι Αργκανθικιανοί, έτσι όπως είχε η κατάσταση.

Ο Άνεμος κατένευσε, συμφωνώντας με τον Ράμλεντ. «Κι ελπίζω να μη γίνει σύγκρουση μεταξύ τους, φίλε μου, γιατί τι πιθανότητες έχουν να νικήσουν οι τρεις χιλιάδες του Φερχ τους εκατό χιλιάδες του Καρνταμάρ; Δεν έχουν καμία πιθανότητα,» απάντησε μόνος του. Και οι υπόλοιποι ήξεραν πως, δυστυχώς, είχε δίκιο.

Έστριψαν σε μια πάροδο και σ' άλλη μία, και τελικά, βρέθηκαν μπροστά σ' ένα μονώροφο, ξύλινο χτίριο, πλάι στο οποίο κρεμόταν μια ταμπέλα που έγραφε: *Το Τρίτο Στέμμα*.

«Τι παράξενο όνομα...» παρατήρησε η Ηλένα.

«Γιατί, το *Γέρικο Κάστρο*, όπου δούλευες εσύ, ρε κοπελιά, είναι πιο καλό, δηλαδή;» είπε ο Άνεμος.

Η Ηλένα δεν αποκρίθηκε· απλά, μόρφασε, δείχνοντας αδιαφορία.

Η Νύχτα βοήθησε τον τραυματισμένο Ράμλεντ να κατεβεί απ' το άλογό του, ενώ εκείνος μούγκριζε ότι δεν είχε ανάγκη από βοήθεια:

«Έχω δεχτεί πολλές σπαθιές στη ζωή μου· δε χρειάζεται ν' ανησυχείτε τόσο για μένα.»

«Ποτέ δε βλάπτει να είσαι προσεκτικός, φίλε μου,» του είπε ο Όκ'φερν, ενώ ξεκαβαλίκευε.

«Ο Ζίρκεφιανός είναι συνετός, Ράμλεντ,» ένευσε ο Άνεμος.

Ο Όκ'φερν γέλασε. «Δεν πίστευα ποτέ ότι θα έβρισκα έναν Σαραολνιανό που θα συμφωνούσε μαζί μου επάνω σ' ένα τέτοιο θέμα. Οι περισσότεροι μου φαίνεστε πολύ παράτολμοι, ενώ εμείς, στη Ζίρκεφ, έχουμε μάθει νάμαστε επιφυλακτικοί –είναι αναγκαίο εκεί, αν θέλεις να μείνεις ζωντανός...»

«Δεν ξέρεις καλά τους Σαραολνιανούς, Όκ'φερν,» αποκρίθηκε ο Άνεμος (και τούτη ήταν απ' τις λίγες φορές που δεν τον αποκαλούσε «Ζίρκεφιανό», παρά με το όνομά του). «Φταίει ότι έκανες κακές παρέες,» αστειεύτηκε.

Ο Όκ'φερν μελαγχόλησε λίγο, καθώς κατάλαβε ότι ο τυχοδιώκτης αναφερόταν στην Ερία. Δεν του άρεσε που την άφησε κι έφυγε, αλλά, τότε, του φάνηκε το πιο λογικό να πράξει. *Κι άλλωστε, θα μπορούσε να είχε έρθει μαζί μου, η ξεροκέφαλη!* Πήρε το άλογό του απ' τα γκέμια και το οδήγησε στον στάβλο, ο οποίος ήταν άδειος, εκτός από άλλα δυο άλογα.

«Είναι κανείς εδώ;» ρώτησε. Δεν έλαβε απάντηση, έτσι στάβλισε το ζώο μόνος του.

Κι ο Ράμλεντ μπήκε στον στάβλο, μαζί με τον δικό του ίππο. «Δεν υπάρχει σταβλίτης;» είπε.

«Μάλλον, όχι,» αποκρίθηκε ο Όκ'φερν.

«Δεν έχουν πολλούς επισκέπτες, απ' ό,τι βλέπω,» παρατήρησε ο Άνεμος, στεκόμενος στην είσοδο του στάβλου.

Ο Όκ'φερν κι ο Ράμλεντ τελείωσαν τη δουλειά τους και βγήκαν. «Πού είναι η Νύχτα κι η Ηλένα;» ρώτησε ο πρώτος τον Άνεμο.

«Μπήκαν στο πανδοχείο,» είπε εκείνος. «Ελάτε.» Άνοιξε την πόρτα, και μπήκε κι αυτός, ακολουθούμενος απ'τον Ζιρκεφιανό και τον Ντρούβτεκ.

Η τραπεζαρία του *Τρίτου Στέμματος* δεν είχε τίποτα το φανταχτερό ή αξιοπερίεργο, εκτός του ότι έμοιαζε ιδιαίτερα παλιά. Το ξύλο απ'το οποίο είχε φτιαχτεί κάθε άλλο παρά καινούργιο ήταν· όλοι μπορούσαν να διακρίνουν επάνω του τις χαρακίες και τα σκασίματα.

Οι τρεις άντρες είδαν πως η Νύχτα και η Ηλένα βρίσκονταν καθισμένες στο τραπέζι δίπλα στο τζάκι. Πλησίασαν και κάθισαν κι αυτοί. Η γυναίκα που στεκόταν πίσω απ'το μπαρ ήρθε κοντά τους.

«Τι θα θέλατε;» ρώτησε. «Σήμερα έχει ψητό μοσχάρι και βραστές πατάτες με λάδι.»

Παράγγειλαν μια μερίδα μοσχάρι ο καθένας, μπίρα για όλους, και ένα πιάτο βραστές πατάτες, σαν σαλάτα.

«Τι έγινε ο σταβλίτης;» είπε ο Άνεμος στην γυναίκα του μπαρ. «Οι σερβιτόρες;»

«Οι σερβιτόρες κάπου εδώ γύρω θάναι, οι τεμπέλες· απλά, έχουν ρεμπελέψει, επειδής δεν έχει δουλειά. Ο σταβλίτης κατατάχθηκε στο στρατό της Δούκισσας Τουάθα. Τώρα, πρέπει να βρίσκεται στη Χάργκοχ. Έχω ακούσει πως τα πράματα είν'άσχημ' απο κεί...» Η γυναίκα τούς κοίταξε ερευνητικά, περιμένοντας κάποιο κουτσομπολιό από μέρος τους. Κανείς, όμως, δε μίλησε, οπότε έφυγε, πηγαίνοντας στην κουζίνα.

«Ίσως θα έπρεπε να της πούμε κάτι,» είπε η Ηλένα. «Ξέρει, άραγε, για τους στρατούς του σφετεριστή;»

«Δε χρειάζεται να πανικοβάλουμε τον κόσμο,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Ό,τι είναι να γίνει, θα γίνει. Εύχομαι οι Σαραολνιανοί να νικήσουν. Όμως προτιμώ να είμαι κάπου μακριά απ'την Χάργκοχ.»

Η Ηλένα ξεφύσησε. «Ποτέ δεν περίμενα ότι θα μου συμβεί αυτό... Είμαι κυνηγημένη από τους δαιμονάνθρωπους...» Το έλεγε σα να μη μπορούσε να το πιστέψει.

Η Νύχτα τής έσφιξε το χέρι. «Μη φοβάσαι. Θα σε βοηθήσουμε.»

«Ναι,» κατένευσε ο Άνεμος. «Οι δαιμονομούτσουνοι ποτέ δε θα σε βρουν, όσο είσαι μαζί μας.»

«Εξάλλου, σύντομα θα είμαστε μακριά απο δώ, στον Ωκεανό,» πρόσθεσε η Νύχτα.

Ο Άνεμος έτριψε τα χείλη, με το δεξί του χέρι. «Αναρωτιέμαι τι να γίνεται εκεί... Αν η Βασίλισσα Αάνθα έχει αποφασίσει να βοηθήσει τους Σαραολνιανούς...»

«Τότε, καλά θα κάνουν οι Μαγκραθμέλιοι ν'αρχίσουν να φοβούνται!» είπε ο Ράμλεντ, εμφοτικά. «Η δύναμη του Βασιλείου του Ωκεανού είναι μεγάλη, Άνεμε.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο τυχοδιώχτης. Ωστόσο, έμοιαζε προβληματισμένος.

Τα φαγητά τους άρχισαν να έρχονται, και ζήτησαν και δωμάτια για το μεσημέρι. Αιφνιδιάστηκαν από τις ιδιαίτερα χαμηλές τιμές.

«Μάλλον, θέλουν να κρατήσουν την πελατεία τους,» υπέθεσε η Νύχτα. «Σίγουρα, δεν έχει πολλούς ταξιδιώτες τον τελευταίο καιρό, και το *Τρίτο Στέμμα* πάντα βρισκόταν σε ανταγωνισμό με το *Μαύρο Φτερό*.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Άνεμος. «Οπότε, μας συμφέρει ν'αγοράσουμε προμήθειες από τούτο το μέρος.»

«Ακριβώς, αγαπημένε μου.» Η Νύχτα έκοψε ένα κομμάτι απ'το ψητό μοσχάρι, κι άρχισε να το τρώει με τα χέρια.

Αφότου έφαγαν, ο Όκ'φερν παραμέρισε τα πιάτα και άνοιξε έναν χάρτη του Σαραόλν που είχαν μαζί τους. «Είμαστε εδώ,» είπε, ακουμπώντας το δάχτυλό του επάνω στην Κάννομ. Ο Άνεμος κατένευσε. «Και, μετά, προτείνετε να κατευθυνθούμε στην... Σάνβεκ.» Κίνησε το δάχτυλό του πάνω στον χάρτη, ώσπου την βρήκε. «Όμως εγώ δεν βλέπω να υπάρχει δρόμος που να βγάζει εκεί... Εκτός, φυσικά, απ'αυτόν ο οποίος περνά απ'την Όρφαλχ. Αλλά την Όρφαλχ πρέπει να την αποφύγουμε, έτσι;»

«Έτσι, γιατί ένας στρατός εκατό χιλιάδων δαιμονανθρώπων, σίγουρα, θα την έχει καταλάβει,» είπε ο Άνεμος. «Θα πάμε στην

Σάνβεκ διαμέσου των δασότοπων και των λόφων που βρίσκονται ανάμεσα σ' αυτήν και την Κάντνομ. Υπάρχουν κάποια μονοπάτια, τα οποία ο Μπάχτον, αναμφίβολα, θα γνώριζε καλύτερα από μένα και τη Νύχτα, όμως, δυστυχώς, αποφάσισε να μη μας συντροφεύσει.»

«Εσείς, τουλάχιστον, ξέρετε κάτι, ή πρόκειται να χαθούμε;» ρώτησε ο Όκ'φερν.

«Μην ανησυχείς, Ζιρκεφιανέ,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Η ύπαιθρος του Σαραόλν δεν είναι η ζούγκλα Βάργκοχ της πατρίδας σου.»

Ο Όκ'φερν χαμογέλασε, πίνοντας μια γουλιά μπίρα. Τύλιξε τον χάρτη και τον έβαλε, πάλι, στο σάκο του. Τελικά, η Νύχτα και ο Άνεμος ήταν πολύ εξηγημένα άτομα. Είχε αρχίσει να απολαμβάνει την παρέα τους. Κι αυτός ο Ράμλεντ τού φαινόταν άγριος τύπος, μα καλοσυνάτος. Επιπλέον, είχε πολλά προσόντα, ανάμεσα στα οποία ήταν και το «κοσμογυρισμένος» –πολύ χρήσιμο για όσους ταξίδευαν.

«Δεν πάμε στα δωμάτια, να ξεκουραστούμε;» πρότεινε ο Άνεμος. «Θα φύγουμε μετά από μια-δυο ώρες.»

Οι υπόλοιπα συμφώνησαν, έτσι ανέβηκαν τη σκάλα και κατευθύνθηκαν στα καταλύματά τους.

Καθώς ο Άνεμος έκλεινε την πόρτα του δικού του και της Νύχτας, η τελευταία τού είπε, περνώντας το δάχτυλό της μέσα στη ζώνη του: «Έλα, σε θέλω.»

Εκείνος στράφηκε στο μέρος της και την φίλησε στα χείλη. «Θα μ'αφήσεις, πρώτα, ν'ακούσω αν κλοτσάει το παιδί μας;»

«Αν κλοτσάει;» γέλασε η Νύχτα. «Είναι ακόμα πολύ νωρίς, για να κλοτσάει, Άνεμε!» Έκανε ένα βήμα πίσω κι άρχισε να γδύνεται.

Ο Άνεμος αισθάνθηκε έτοιμος, προτού η φίλη του βγάλει εντελώς την τουνίκα της. Γδύθηκε κι εκείνος και ξάπλωσε στο στενό κρεβάτι. Η Νύχτα τον καβάλησε, και τελείωσαν γρήγορα, όμως, ύστερα, έμειναν για πολύ ώρα αγκαλιασμένοι, κουβεντιάζοντας. Συζήτησαν για το πώς θα έφευγαν απ' το Σαραόλν, για το τι θα έκαναν στην πρωτεύουσα του Ωκεανού, Θέρληχ, για το πώς μπορούσαν να

χρησιμοποιήσουν καλύτερα τους συντρόφους του. Και, φυσικά, *χρησιμοποιήσουν* όχι με την κακή έννοια, της εκμετάλλευσης, μα με την έννοια του πώς μπορούσαν να ωφεληθούν όλοι μαζί. Έκαναν πολλά και διάφορα όνειρα και σχέδια επί σχεδίων, μέχρι που ο Όκ'φερν χτύπησε την πόρτα του δωματίου τους.

«Νομίζω πως είναι ώρα να φεύγουμε,» είπε. «Σας έχει πάρει ο ύπνος;»

Η Νύχτα μειδίασε. *Θα μπορούσε κανείς να το πει κι έτσι*, συλλογίστηκε. Ύστερα, σηκώθηκε πάνω απ'τον Άνεμο, αποκρινόμενη: «Ερχόμαστε, Όκ'φερν.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 29^ο

Μηνύματα

Κι άλλο μήνυμα ήρθε, μετά από μία μέρα, αυτό από την Στρατάρχισσα Νερενία. Εκείνη την ώρα, ο Πόνκιμ έπαιρνε το μεσημεριανό του. Σηκώθηκε, βιαστικά, και πήγε στην βασιλική αίθουσα, όπου ένας δαιμονάνθρωπος τον περίμενε. Ο Μαγκραθμέλιος μαντατοφόρος υποκλίθηκε και του έδωσε την τυλιγμένη επιστολή.

Ο Μονάρχης του Σαραόλν την άνοιξε, και διάβασε το περιεχόμενο:

Επιτυχία, Βασιληά μου!

Καταλάβαμε την Όρφαλχ δίχως πολλές απώλειες. Ο Άρχοντας Δούκας Φερχ δεν βρισκόταν εκεί (υποθέτω πως κατευθύνεται βόρεια, προς ενίσχυση της Χάργκοχ), αλλά με εξέπληξε, προσωπικά, το γεγονός ότι η Βασίλισσα Αάνθα βρισκόταν.

Επιβίβασε όλους τους πολίτες και τους πολεμιστές σε πλοία, και υποχώρησε νότια, στο Βασίλειό της, του Ωκεανού.

Λόγω κάποιου λάθους, κατά τη διάρκεια της σύντομης μάχης μας με τους υπερασπιστές της Όρφαλχ, η πόλη πήρε φωτιά. Όλο το νότιο-ανατολικό τμήμα έχει καεί. Όμως εκείνο που με απασχολεί περισσότερο, Βασιληά μου, είναι ότι οι προμήθειές μας μπορεί να μη μας φτάσουν, για να παραμείνουμε εδώ αρκετό καιρό, ώστε να εμποδίσουμε τους στρατούς που θα έρχονται να συντρέξουν τον Δούκα Σάλβινρ. Συνεπώς, είμαι αναγκασμένη να σας ζητήσω εφόδια, τα οποία καλό θα ήταν να φτάσουν το συντομότερο δυνατό.

*Μετά τιμής,
Στρατάρχισσα Νερενία*

Υ.Γ.1: Ο Πρίγκιπας Σαγκμέρεγκοθ είναι νεκρός. Οι Μαγκραθμέλιοι έχουν ήδη αρχίσει να υποψιάζονται πως πρόκειται για δολοφονία προσχεδιασμένη από τη «Μαύρη Αυγή». Ο Στρατηγός Κένβρινμορ έχει πάρει τη θέση του Πρίγκιπα.

Υ.Γ.2: Θα ήθελα να σας πληροφορήσω, Βασιληά μου, πώς θα ήταν μεγάλη μου τιμή, μετά απ' αυτό τον πόλεμο, να αναλάβω την διοίκηση του Δουκάτου Όρφαλχ, ώστε να μπορέσω να επιδιορθώσω τις ζημιές που προκλήθηκαν από λάθος μου.

Πολύ διπλωματικά τα τελευταία λόγια σου, Στρατάρχισσα, συλλογίστηκε ο Πόνκιμ, υπομειδιώντας. Προφανώς, επιθυμούσε να γίνει Δούκισσα... Ίσως και να της έδινε κάποιο τέτοιο αξίωμα· μετά, όμως: αφότου τελείωνε ο πόλεμος. Τώρα, είχε σημαντικότερα πράγματα στο μυαλό του.

Κι ένα απ' αυτά ήταν και η Βασίλισσα Αάνθα... η οποία είχε δραπετεύσει, μαζί με τον Βασιληά Βένγκριλ, από τα μουντρούμια

όπου τους είχε κλειδαμπαρώσει ο Κράντμον. Ο Πόνκιμ αναρωτιόταν αν η Μονάρχισσα του Ωκεανού θ'αποφάσιζε να βοηθήσει τους Σαραολνιανούς στον αγώνα τους εναντίον των Μαγκραθμέλιων. Χμμ... Άμα ήταν έτσι, έπρεπε να πάρει τα μέτρα του. Ίσως ακόμα και να έρθει σε κάποια συνεννόηση με τη Βασίλισσα Αάνθα. Επειδή δεν σκόπευε να φέρει πανωλεθρία στους κατοίκους του Σαραόλν, αλλά ούτε και στους δαιμονανθρώπους. Ο σκοπός του ήταν να καταπολεμήσει την αντίσταση του Δούκα Σάλβινρ και, ύστερα, να κυβερνήσει ένα βασίλειο όπου οι άνθρωποι και οι Μαγκραθμέλιοι θα μπορούσαν να ζήσουν μαζί... ειρηνικά –γιατί όχι;

Κι αν η Σαντέ'ενθιν κατάφερνε να γίνει Βασίλισσα του Άργκανθικ –αν–, τότε, θα είχε και τους Αργκανθικιανούς με το μέρος του. Όμως, ακόμα και η πρώην-Αρχιέρεια του Φιδιού να μην πετύχαινε το στόχο της, ο Πόνκιμ ήθελε, πάλι, κάπως να μπορεί να ελέγχει το Βασίλειο των Σκιών, γιατί τα ύπουλα παιχνίδια των κατοίκων του δεν του άρεσαν καθόλου.

Αλλά, κατ'αρχήν, ας ήταν η Σαντέ'ενθιν ζωντανή... *Ο Τράνθλας θα μάθει τι συμβαίνει*, προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του ο Βασιληάς του Σαραόλν.

Τύλιξε, πάλι, το γράμμα της Στρατάρχισσας Νερενία και φώναξε έναν άνθρωπο υπηρέτη. Ο άντρας πλησίασε κι έκανε μια βαθιά υπόκλιση.

«Προστάξτε, Μεγαλειότητα.»

«Θέλω να ετοιμαστούν προμήθειες, αρκετές για έναν στρατό εκατό χιλιάδων πολεμιστών....» άρχισε να λέει ο Πόνκιμ, ικανοποιώντας το αίτημα που είχε εκφράσει η Νερενία μέσα απ' την επιστολή της.

** ** *

Η Πριγκίπισσα Εδρισία της Βόρειας Μάγκραθμελ έτρωγε μια ελεεινή κρεατόσουπα μέσα στη σκηνή της, όταν την πληροφόρησαν πως αγγελιαφόρος είχε έρθει από τον Βασιληά και Εκλεκτό του

Υψιστου Άρχοντα Πόνκιμ. Εκείνη πρόσταξε να τον αφήσουν να περάσει.

Ο Μαγκραθμέλιος μπήκε στη σκηνή, γονατίζοντας στο ένα γόνατο και προσφέροντας στην καθισμένη πάνω σε μαξιλάρια Εδρισία ένα κυλινδρικά τυλιγμένο μήνυμα.

«Από τον Εκλεκτό και Βασιλέα του Σαραόλν Πόνκιμ, Υψηλοτάτη,» δήλωσε.

«Μπορείς να πηγαίνεις,» αποκρίθηκε η Εδρισία.

Ο μαντατοφόρος σηκώθηκε όρθιος, έκλινε το κεφάλι, και βγήκε απ' τη σκηνή, παραμερίζοντας τον μπερντέ.

Η Πριγκίπισσα άνοιξε το μήνυμα.

Αγαπητή Εδρισία,

Ο θάνατος του συζύγου σου, Σάριλμαργκ, με θλίβει ιδιαίτερα. Έχεις τα συλλυπητήριά μου.

Η τρομερή ζημιά του στρατεύματός σου είναι ένα γεγονός που, ομολογουμένως, δεν περίμενα. Ωστόσο, δεν υπάρχει λόγος για πανικό. Ήδη, όταν θα διαβάξεις τούτη την επιστολή, όλοι οι απομένοντες πολεμιστές του Βασιληά Καρθαβλέρν θα πλησιάζουν, για να ενωθούν με τους δικούς σου, έχοντας λάβει ανάλογη διαταγή. Δεν γνωρίζω τον ακριβή αριθμό τους, όμως υποθέτω πως, σίγουρα, είναι τουλάχιστον 30.000. Αποκλείεται η Δούκισσα Άλχα να κατόρθωσε να εξολοθρεύσει περισσότερους από 20.000 –και ακόμα και το 20.000 μου φαίνεται υπερβολικός αριθμός.

Εκείνο που μπορώ να σου πω με βεβαιότητα είναι ότι, τώρα, αυτούς τους δαίμονες διοικεί ο Στρατηγός Βότμπρονγκ.

Όταν έχετε, πλέον, ενωθεί μαζί τους, προελάστε ανατολικά, αλλά μην επιτεθείτε στην Χάργκοχ, μέχρι νεοτέρας διαταγής. Αν γίνει επίθεση, θα γίνει συγχρονισμένα, από εσάς και από το

στράτευμα του Στρατάρχη Καρνταμάρ και του Πρίγκιπα Μότγκιρκοθ.

Όσον αφορά την αιχμαλωσία του Καρθαβλέρν, μην ενεργήσετε καμία επιχείρηση διάσωσης αν πρώτα δε με συμβουλευτείτε. Θέλω να γνωρίζω όλες σας τις κινήσεις.

Πόνκιμ, Βασιληάς του Σαραόλν

Η Εδρισία ξεφύσησε. *Επιχείρηση διάσωσης του Καρθαβλέρν... Δεν τρελάθηκα ακόμα!* Ύστερα, όμως, σκέφτηκε πως, αν ήθελαν κάποια στιγμή να επιτεθούν στη Χάργκοχ, πιθανώς να χρειαζόταν να σώσουν τον Βασιληά της Νότιας Μάγκραθμελ, αλλιώς δεν θα ήταν καθόλου απίθανο οι Νότιοι δαίμονες να στραφούν, πάλι, εναντίον τους.

Οι κρετίνοι!...

Άφησε την επιστολή παραδίπλα και συνέχισε το φαγητό της. Για την ώρα, θ'ακολουθούσε τη συμβουλή του Πόνκιμ, και θα περίμενε να έρθουν οι πολεμιστές που ανήκαν στον Καρθαβλέρν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 30^ο

Τιμωρία

Η Ροβιγκάν παρατηρούσε τις αντιδράσεις του Βασιληά. Ο Κάρχοκ καθόταν στον Αλαβάστρινο Θρόνο, βαστώντας ένα μήνυμα ανοιχτό μπροστά του. Τα φρύδια του είχαν σμίξει, ενώ βαθιές χαρακιές είχαν παρουσιαστεί στο μέτωπό του. Τα μάγουλά του είχαν κάνει λακκούβες, τα χείλη του είχαν σφιχτεί, και τα γαλανά του μάτια είχαν σκοτεινιάσει.

Δεν πρέπει να ήταν καλά μαντάτα, συμπέρανε η σύμβουλος της πολιτείας, παίζοντας, νευρικά, με την άκρη ενός χαρτιού επάνω στο τραπέζι των συμβούλων. Γύρω της, κι οι υπόλοιποι σύμβουλοι έμοιαζαν να είχαν την ίδια ανησυχία μ'αυτήν. Ο Τζίρμεκ, ο σύμβουλος οικονομικών, είχε το σαγόνι του ακουμπισμένο στη γροθιά του, ατενίζοντας το Βασιλιά του Αργκανθικ συνοφρυωμένος· τα μακριά, μαύρα του μαλλιά ήταν καλοχτενισμένα και πιασμένα σε αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι του, ενώ ένα πορφυρό πανωφόρι με γαλάζιο σιρίτι τον έντυνε. Ο Θόργκαν, ο σύμβουλος πολέμου, είχε τα χέρια σταυρωμένα πάνω στο τραπέζι, με τα δάχτυλα μπλεγμένα αναμεταξύ τους· στον δεξή του καρπό γυάλιζε το ασημένιο περικάρπιο που τον αναγνώριζε ως Αρχιστράτηγο του Αργκανθικ, πάνω στο οποίο ήταν λαξευμένο ένα ξίφος περασμένο μέσα σε μια κορόνα. Ο Μπέργκαζ, ο σύμβουλος δικαιοσύνης, έτρωγε τα νύχια του, γεμάτος άγχος.

Εκτός, όμως, απ'τους συμβούλους του Βασιλιά, σήμερα στην αίθουσα του θρόνου βρισκόταν και ο Δούκας Έσριθ του Τάρμεν, ο οποίος είχε έρθει στην πρωτεύουσα για να καλέσει το Συμβούλιο των Αρχόντων. Ο Πατριάρχης των Δάρεν καθόταν, επί του παρόντος, σε μια μεγάλη, ξύλινη πολυθρόνα, κοντά σ'ένα από τα έξι τζάκια του απέραντου δωματίου, όπου το πρωινό φως του Λούντρινχ έμπαινε φιλτραρισμένο από τα υαλογραφήματα ψηλά στους τοίχους. Το κακάσχημο πρόσωπο του Δούκα ήταν σχεδόν εφιαλτικό, καθώς ο άντρας ήταν συνοφρυωμένος.

«Τι συμβαίνει, Βασιλιά μου;» ρώτησε, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά στο στέρνο του και μισοκλείνοντας το δεξί μάτι (η Ροβιγκάν μόρφασε, στη θέα της όψης του Άρχοντα).

Ο Κάρχοκ αναστέναξε, και κατέβηκε απ'το θρόνο κουρασμένα, λες και δεν είχε κοιμηθεί καθόλου το προηγούμενο βράδυ. Ο άλικος χιτώνας του σερνόταν νωχελικά επάνω στα μαρμάρινα σκαλοπάτια· το μεγάλο, χρυσό μενταγιόν στο λαιμό του έμοιαζε να τον βαραίνει,

ενώ την κορόνα του δεν τη φορούσε καθόλου, έχοντάς την ακουμπισμένη σ'ένα απ'τα χέρια του θρόνου.

«Άσχημα νέα, Άρχοντές μου,» δήλωσε. «Η Δούκισσα Τιλμίρα έχει χαθεί.»

Ο Έσριθ, πάραυτα, ορθώθηκε, με μια σοκαρισμένη όψη στο άσχημο πρόσωπό του. «Έχει χαθεί; Πώς είναι δυνατόν, Βασιληά μου;»

Ο Κάρχοκ ανασήκωσε τους ώμους. «Αυτό λέει η αναφορά που έχω στα χέρια μου. Είναι γραμμένη από τον σύζυγό της, Αρχοντα Ζάρουν.»

Μουρμουρητά βγήκαν απ'τα χείλη των συμβούλων. Η Ροβιγκάν μπόρεσε ν'ακούσει καθαρά μόνο τα λόγια του Μπέργκαζ: «Αυτός ο άξεστος...», ενώ έπιασε μονάχα μια λέξη απ'το στόμα του Τζίρμεκ: «...διάλυση...»

Η ίδια δεν είπε τίποτα, καθώς συλλογιόταν τι αντίκτυπο θα είχε τούτο το γεγονός στο Συμβούλιο των Αρχόντων. Τον μεγαλύτερο Οίκο κάθε Δουκάτου τον αντιπροσώπευε το γηραιότερο μέλος του, και στην περίπτωση των Γόρθλικ αυτό το μέλος ήταν η Δούκισσα Τιλμίρα. Τώρα, που είχε χαθεί, αν, τελικά, δεν την έβρισκαν, το Δουκάτο Έαροντ θα εκπροσωπούσε, μάλλον, ο Άρχοντας Ζάρουν... που κανένας από τους υπόλοιπους ανώτερους άρχοντες του Άργκανθικ δεν συμπαθούσε.

«Πώς χάθηκε, Βασιληά μου;» θέλησε να μάθει ο Δούκας Έσριθ.

«Η επιστολή δεν αναφέρει τίποτα,» απάντησε ο Κάρχοκ. «Λέει, συγκεκριμένα, ότι...» Κοίταξε το μήνυμα. «Ότι 'η Δούκισσα και σύζυγός μου, Τιλμίρα, εξαφανίστηκε περίεργα, μία μέρα πριν έρθει ο αγγελιαφόρος που την καλούσε στο Συμβούλιο των Αρχόντων.'» Ο Βασιληάς πήρε το βλέμμα του απ'το χαρτί και το έστρεψε στον Δούκα Έσριθ.

Ο Άρχοντας Δάρεν καθάρισε το λαιμό του. «Μήπως, αναφέρεται επίσης, Μεγαλειότατε, ποιος θα εκπροσωπήσει, τώρα, το Δουκάτο Έαροντ;»

«Δεν αναφέρεται κάτι τέτοιο,» απάντησε ο Κάρχοκ. «Μα δε νομίζω ότι οι γονείς της Δούκισσας είναι ζωντανοί... Τι άλλους συγγενείς έχει;»

«Έναν αδελφό,» είπε ο Μπέργκαζ, «τον Βαρόνο Σάζορ.»

«Ναι, φυσικά, ο Βαρόνος Σάζορ,» συμφώνησε ο Κάρχοκ, σκεπτικός. «Είναι μεγαλύτερος ή μικρότερος από τον Άρχοντα Ζάρουν;»

«Νομίζω, Βασιληά μου, πως είναι τέσσερα χρόνια μικρότερος από την Δούκισσα, ενώ ο σύζυγός της τρία...» απάντησε ο Μπέργκαζ, με θλιμμένη όψη, λες κι ανέφερε κάποιο τραγικό γεγονός.

«Αυτό είναι τραγικό!» αναφώνησε ο Έσριθ, μορφάζοντας (η Ροβιγκάν πήρε τα μάτια της απ'το πρόσωπό του).

«Συμφωνώ, Δούκα μου,» ένευσε, emphaticά, ο Μπέργκαζ. «Δεν είναι δυνατόν αυτός ο... Άρχοντας, τέλος πάντων, να εκπροσωπήσει τον Οίκο Γόρθλικ στο Συμβούλιο των Αρχόντων! Κάποιοι, μάλιστα, λένε πως είναι κοινός!»

«Αλήθεια, κανείς δεν ξέρει ακριβώς από πού κατάγεται ο Άρχων Ζάρουν;» ρώτησε ο Τζίρμεκ.

«Εγώ, πάντως, δεν έχω κάτι υπόψη μου, Άρχοντές μου,» δήλωσε ο Κάρχοκ, αφήνοντας την επιστολή από το Δουκάτο Έαροντ επάνω στο μεγάλο, ξύλινο τραπέζι.

«Ίσως θα έπρεπε να μάθουμε, Μεγαλειότατε,» πρότεινε ο σύμβουλος οικονομικών. «Μπορεί να μας χρειαστεί μια τέτοια πληροφορία στο μέλλον... Οι κατάσκοποί σας—»

«Θα έλεγα, κύριε, πως οι βασιλικοί κατάσκοποι έχουν σημαντικότερες δουλειές, τούτο τον καιρό,» παρενέβη ο Δούκας Έσριθ. «Και με συγχωρείτε που σας διακόπτω κιόλας, αλλά πρέπει να καταλαβαίνετε πώς αισθάνομαι. Οι κακοποιοί που παριστάνουν τους στρατιώτες του Βασιληά έχουν καταληστέψει το Δουκάτο μου...»

«Και όλο το Άργκανθικ, δυστυχώς, Δούκα μου...» πρόσθεσε, θλιμμένα, ο Κάρχοκ. «Και όλο το Άργκανθικ...»

Ο Έσριθ σταύρωσε τα χέρια του πίσω απ'την πλάτη, και τον ατένισε με βλέμμα σκληρό. Άραγε, ακόμα τρελό τον θεωρεί; αναρωτήθηκε η Ροβιγκάν. Άραγε, είναι τρελός; Δε μπορούσε να πει πως κι η ίδια δεν είχε τις αμφιβολίες της πάνω σ'αυτό το ζήτημα. Ωστόσο, ο Κάρχοκ δεν της φαινόταν να έχει χάσει το μυαλό του. Ναι, ήταν εξήντα χρονών, αρκετά μεγάλος σε ηλικία, όμως συνέχιζε να παίρνει σωστές αποφάσεις... Βέβαια, αν η τρέλα του ήταν άλλου είδους; Αν «παρίστανε το πρωί τον Βασιληά και το βράδυ τον δολοφόνο», όπως είχε ακούσει κάποιους να λένε, χαρακτηριστικά;...

«Ο Δούκας Έσριθ έχει δίκιο, Μεγαλειότατε,» τόνισε ο Αρχιστράτηγος Θόργκαν. «Το ενδιαφέρον μας πρέπει να επικεντρωθεί στην εξεύρεση των υπευθύνων για τις ληστείες.»

«Συμφωνώ, Αρχιστράτηγε,» ένευσε ο Κάρχοκ. «Με την εμφάνιση του Βάνσπαρχ, θα έρθει η Αρχικατάσκοπος Ρινέκα, να μου αναφέρει τι έχει μαθευτεί μέχρι στιγμής. Αλλά, μα τα Πνεύματα, δε μπορούμε να κάνουμε πιο γρήγορα!» δυνάμωσε τον τόνο της φωνής του ο Βασιληάς. Πρέπει να ένιωθε πνιγμένος από την όλη κατάσταση... ή, μήπως, ήταν η τρέλα του που τον ωθούσε σ'αυτές τις διακυμάνσεις; «Μάλιστα, μου έχουν αναφέρει ότι μάγοι είναι μπλεγμένοι στο κόλπο.»

«Δεισιδαιμονίες, Μεγαλειότατε,» κούνησε το κεφάλι ο Έσριθ. «Τι δουλειά έχουν οι μάγοι σ'αυτά τα ζητήματα; Αλλά, βέβαια, είναι εύκολο να ρίχνουμε την ευθύνη στους μάγους και στα Πνεύματα, για εκείνο που δε μπορούμε να εξηγήσουμε. Να προσέχεις τους κατασκόπους σου, Βασιληά μου. Αυτοί που αναφέρουν τέτοιες ανοησίες δεν είναι αξιόπιστοι –είναι φυγόπονοι, και δεν προσπαθούν αρκετά.»

«Η ίδια η Αρχικατάσκοπος μού ανέφερε τη συγκεκριμένη πληροφορία, Δούκα μου,» αντιγύρισε ο Κάρχοκ. «Τι εννοείτε; πώς θα έπρεπε να την αντικαταστήσω;»

«Ποιος της έδωσε την πληροφορία, Βασιληά μου;» απαίτησε ο Έσριθ. «Ίσως αυτόν θα έπρεπε να αντικαταστήσετε! Δεν

εμπιστεύομαι τέτοιου είδους ανθρώπους. Πολύ πιθανόν να είναι από εκείνους που έχουν σχεδιάσει την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε.»

«Όχι,» αποκρίθηκε, απόλυτα, ο Κάρχοκ. «Οι κατάσκοποί μου δεν είναι προδότες!» Τα μάτια του γυάλισαν διαβολικά.

«Όπως νομίζετε, Βασιληά μου,» είπε, ανέκφραστα, ο Έσριθ, και ξανακάθισε στην πολυθρόνα του, πλάι στο τζάκι.

«Ωστόσο, το θέμα του Άρχοντα Ζάρουν παραμένει ανοιχτό, Μεγαλειότατε,» είπε ο Μπέργκαζ, προσπαθώντας να στρέψει την συζήτηση σε άλλη κατεύθυνση. «Μπορούμε να έχουμε έναν τέτοιο άνθρωπο στο Συμβούλιο των Αρχόντων; Θα ήταν συνετό;»

Ο Κάρχοκ δεν απάντησε. Ανέβηκε, πάλι, τα σκαλοπάτια και κάθισε στον θρόνο του.

Ο Μπέργκαζ στράφηκε στην σύμβουλο της πολιτείας. «Κυρία Ροβιγκάν, ποια είναι η δική σας άποψη; Πείτε κάτι! Εσείς διοργανώνετε το Συμβούλιο των Αρχόντων, εξάλλου!»

«Τι θα επιθυμούσατε να πω, κύριε Μπέργκαζ;» ρώτησε, ψυχρά, η Ροβιγκάν. «Αν ο Άρχων Ζάρουν είναι, επί του παρόντος, το γηραιότερο μέλος του Οίκου των Γόρθλικ, τότε, ναι, αυτός πρέπει να τους αντιπροσωπεύσει.»

«Δεν το πιστεύω τούτο!» αναφώνησε ο Μπέργκαζ. «Υποτίθεται ότι όλοι οι παρευρισκόμενοι στο Συμβούλιο των Αρχόντων πρέπει ν' ανήκουν στους ανώτερους ευγενείς του Βασιλείου.»

«Και ο Άρχων Ζάρουν είναι ανώτερος ευγενής, κύριε Μπέργκαζ, εξ αγκιστείας,» του θύμισε η Ροβιγκάν. «Η λαθεύω;»

«Δεν λαθεύετε, κυρία Ροβιγκάν,» αποκρίθηκε ο σύμβουλος δικαιοσύνης. «Ωστόσο, δεν είναι πραγματικός ανώτερος ευγενής – μην αστειεύομαστε! Μήπως, λησμονείτε ότι πολλοί λένε πως είναι κοινός;»

«Θα σας πρότεινα να μην πιστεύετε όλα όσα λένε, κύριε,» ανταπάντησε η Ροβιγκάν.

«Διαφωνώ,» δήλωσε ο Μπέργκαζ. «Και συμφωνώ με τον κύριο Τζίρμεκ: Οι βασιλικοί κατάσκοποι *επιβάλλεται* να μάθουν τι πραγματικά συμβαίνει με τον Άρχοντα Ζάρουν.»

«Αυτό σημαίνει πως έχετε αρκετούς κατάσκοπους ανενεργούς, κύριε;» ρώτησε ο Δούκας Έσριθ, και όλων τα μάτια στράφηκαν στο μέρος του.

«Ασφαλώς, δεν το γνωρίζω τούτο, καλέ μου Δούκα,» αποκρίθηκε ο Μπέργκαζ. «Ωστόσο, μπορούμε να ρωτήσουμε την Αρχικατάσκοπο Ρινέκα.» Μόνο ο Αρχικατάσκοπος και ο Βασιλιάς γνώριζαν τον ακριβή αριθμό των βασιλικών κατασκόπων –ήταν νόμος.

Ο Έσριθ στράφηκε στον Κάρχοκ. «Μεγαλειότατε, απ'τη μια ακούω ότι έχετε εντείνει όλες σας τις προσπάθειες στην εξεύρεση των υπεύθυνων για τις ληστείες στο Βασίλειό μας, κι απ'την άλλη ότι *έχετε περισσευούμενους κατασκόπους!*»

«Δεν είπα *εγώ* κάτι τέτοιο, Δούκα μου,» αποκρίθηκε, αυστηρά, ο Βασιλιάς του Άργκανθικ. Και κάρφωσε τον σύμβουλο δικαιοσύνης Μπέργκαζ με δολοφονικό βλέμμα. «Θα ήμουν ευγνώμων, κύριε, εάν δεν μιλούσατε για πράγματα τα οποία δεν γνωρίζετε.»

Εκείνος μαζεύτηκε. «Με συγχωρείτε που βιάστηκα να μιλήσω, Μεγαλειότατε. Μονάχα μια πρόταση έκανα, για το καλό του Βασιλείου...»

«Εφόσον η κυρία Ροβιγκάν θεωρεί ότι δεν υφίσταται πρόβλημα με τον Άρχοντα Ζάρουν στο Συμβούλιο, δε νομίζω πως υπάρχει λόγος για περαιτέρω σχολιασμό του ζητήματος, κύριε,» είπε ο Κάρχοκ.

«Ασφαλώς,» συμφώνησε ο Έσριθ, σηκώνοντας τα χέρια. «Εξάλλου, είναι περισσότερο θέμα του Οίκου Γόρθλικ, παρά δικό μας, Βασιλιά μου. Ας φροντίσουν εκείνοι για τη σωστή τους εκπροσώπηση στο Συμβούλιο...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάρχοκ. «Ήδη έχω πολλά στο μυαλό μου.»

«Εξάλλου, Άρχοντές μου, πιθανώς η Δούκισσα Τιλμίρα να βρεθεί,» υπέθεσε ο Θόργκαν. «Κάνετε σα να είναι νεκρή.»

«Πολύ σωστά, Αρχιστράτηγε,» συμφώνησε η Ροβιγκάν. «Ας μην πανικοβαλλόμαστε από τώρα. Ίσως η Αρχόντισσα της Βέρντριχ να είναι αιχμάλωτη.»

«Αιχμάλωτη;» συνοφρυώθηκε ο Τζίρμεκ. «Αιχμάλωτη ποιου;»

«Αυτό δε μπορώ να το γνωρίζω,» ανασήκωσε τους ώμους η Ροβιγκάν.

«Τούτη η εξαφάνιση βρομάει Βόρειους,» δήλωσε ο Θόργκαν.

«Αρχιστράτηγε,» είπε ο Τζίρμεκ, «τι λόγο έχουν οι Βόρειοι ν'απαγάγουν την Αρχόντισσα Τιλμίρα; Τα Αργκανθικιανά Όρη χωρίζουν το Δουκάτο της από τα Βόρεια Δουκάτα.»

«Κύριε Τζίρμεκ, εσείς, που είστε σύμβουλος οικονομικών, σκέφτεστε έτσι;» απόρησε ο Θόργκαν, καγχάζοντας.

«Θέλετε, μήπως, να μου υποδείξετε, Αρχιστράτηγε, πώς θα έπρεπε να σκέφτομαι;» ρώτησε, ενοχλημένος, ο Τζίρμεκ.

«Εκείνο που θέλω να πω είναι ότι πιθανώς οι Βόρειοι να έχουν οφέλη από την εξαφάνιση της Δούκισσας Τιλμίρα. Οφέλη που, για να αποκτήσουν, δεν είναι ανάγκη τα δουκάτα τους να συνορεύουν με το Έαροντ.»

«Λύτρα;» υπέθεσε η Ροβιγκάν.

«Ίσως,» είπε ο Θόργκαν. «Αλλά κάτι τέτοιο μπορεί να ξεκινήσει έναν εμφύλιο πόλεμο, δε συμφωνείτε, κυρία μου; Επομένως, πιθανώς να θέλουν ν'αποδιοργανώσουν το Έαροντ.»

«Η Δούκισσα Τιλμίρα δεν είναι άκληρη, Αρχιστράτηγε,» του θύμισε ο Τζίρμεκ.

«Όμως η φήμη του Άρχοντα Ζάρουν είναι... αμφίβολη, σωστά;» αποκρίθηκε ο Θόργκαν. «Επομένως, πολλοί μπορούν ν'αμφισβητήσουν αυτόν και τα παιδιά του.»

Ο Τζίρμεκ γέλασε. «Το παρατραβάς, φίλτατε! Τα πράγματα δε νομίζω πως θα φτάσουν μέχρι εκεί. Κι εξάλλου, γιατί η Βόρειοι να θέλουν μια τέτοια αναστάτωση;»

«Έχουν πρωτόγονα ένστικτα μέσα τους,» τόνισε ο Θόργκαν.

«Όχι, δεν είναι οι Βόρειοι που ευθύνονται για την εξαφάνιση της Δούκισσας,» απέρριψε την ιδέα ο Μπέργκαζ. «Δεν έχουν λόγους. Ακόμα κι αυτοί χρειάζονται λόγους.»

«Αναστάτωση στο Βασίλειο!—» έδωσε έναν λόγο ο Θόργκαν.

«Όχι,» επέμεινε ο Μπέργκαζ. «Δεν είν' αυτός καλός λόγος—»

«—Ωστε, τελικά, ν' αρπάξουν το θρόνο!» τελείωσε ο Αρχιστράτηγος. «Το θεωρείτε απίθανο αυτοί να κρύβονται πίσω απ' τις ληστείες; Ειδικά οι Σογκράθοι;»

Ο Τζίρμεκ είπε: «Τίποτα δεν είναι απίθανο. Όμως εγώ υποψιάζομαι περισσότερο τους Ρέγκοθ. Έχουν λόγο να μισούν το Βασιλιά μας.»

Σιγή έπεσε στο δωμάτιο, και όλα τα βλέμματα στράφηκαν στον Κάρχοκ.

«Μη με κοιτάτε έτσι,» είπε εκείνος. «Γνωρίζω πολύ καλά το μίσος των Ρέγκοθ για μένα. Και δεν το αποκλείω αυτοί να είναι που συνωμοτούν εναντίον μου. Αλλά τι μπορώ να κάνω, χωρίς αποδείξεις;» δυνάμωσε, αναπάντεχα, τη φωνή του. «Τίποτα...» απάντησε ο ίδιος, καθώς η φωνή του χαμήλωνε σε ένταση.

Είναι τρελός; συλλογίστηκε η Ροβιγκάν. Όχι... απλά, αναστατωμένος είναι. Η θέση του είναι δύσκολη.

«Γιαυτό πήρα την πρωτοβουλία να καλέσω το Συμβούλιο των Αρχόντων, Βασιλιά μου,» είπε ο Δούκας Έσριθ. «Για να πάρουμε, επιτέλους, μια απόφαση για τούτη την κατάσταση. Δε μπορώ να βλέπω, πια, το λαό μου να υποφέρει!»

«Σας καταλαβαίνω, Δούκα μου,» αποκρίθηκε ο Κάρχοκ. «Σας καταλαβαίνω απολύτως... γιατί είναι και δικός μου λαός.»

Ο Έσριθ κούνησε το κεφάλι, ξεφυσώντας, σα να μην πίστευε τα λόγια του μονάρχη του.

** ** *

Όταν ο δεύτερος ήλιος του Άρμπεναρκ βγήκε απ' τη Δύση, η Αρχικατάσκοπος Ρινέκα μπήκε στην αίθουσα του θρόνου. Ήταν μια

γυναίκα μετρίου αναστήματος, με μακριά ξανθά μαλλιά, δεμένα πλεξούδες. Φορούσε ένα σεμνό βιολετί φόρεμα με δαντέλες, και έναν γαλάζιο μανδύα, που δενόταν γύρω απ' το λαιμό της μ' ένα λεπτό, επάργυρο κορδόνι. Τα χέρια της στόλιζαν βραχιόλια και δαχτυλίδια, και τα μάτια της ήταν έντονα βαμμένα. Αν δεν ήξερες ότι ήταν η Αρχικατάσκοπος του Βασιλιά, ποτέ δε θα το υπέθετες.

Υποκλίθηκε μπροστά στον Κάρχοκ, σηκώνοντας το φουστάνι της. «Καλημέρα, Μεγαλειότητα.»

«Καλημέρα, Ρινέκα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Υπάρχει κάτι νεότερο, σχετικά με το γνωστό ζήτημα;»

«Φοβάμαι πως όχι ακόμα, Βασιλιά μου.»

«Έχεις κάτι άλλο, άξιο σημασίας και ενδιαφέροντος, να αναφέρεις;» ρώτησε ο Κάρχοκ.

«Όχι.»

«Τότε, μπορείς να πηγαίνεις.»

Η Ρινέκα υποκλίθηκε, πάλι, και έφυγε, δίχως άλλη κουβέντα, από την αίθουσα.

Η Ροβιγκάν είδε τον Βασιλιά να συζητά κάτι με τη Βασίλισσα, η οποία, τώρα, καθόταν πλάι του. Μιλούσαν σιγανά, κι έτσι η σύμβουλος της πολιτείας δε μπορούσε ν' ακούσει. Αλλά, ούτως ή άλλως, είχε πολύ δουλειά σήμερα, για να την ενδιαφέρει κάτι τέτοιο. Οι προετοιμασίες για το Συμβούλιο των Αρχόντων πάντα ήταν πολλές. Η Ροβιγκάν έπρεπε να βρει τα κατάλληλα δωμάτια για τους διάφορους άρχοντες κι αρχόντισσες που θα έρχονταν, και να τα εξοπλίσει καταλλήλως. Έπρεπε να φροντίσει το παλάτι να μην έχει έλλειψη φαγητού και πιοτού. Έπρεπε να φροντίσει για τη διακόσμηση. Μόνο ένα δεν της ζητείτο: να φροντίσει για την ασφάλεια όλων αυτών των ευγενών, πράγμα που αναλάμβανε ο σύμβουλος πολέμου και Αρχιστράτηγος Θόργκαν. Το παλάτι θα ήταν φρούριο σε κατάσταση πολιορκίας, τις επόμενες ημέρες. Κανείς δε μπορούσε να ρισκάρει τις ζωές τόσων ανώτερων αρχόντων.

Τουλάχιστον, γλιτώνω μία απ'τις δουλειές, συλλογίστηκε η Ροβιγκάν, καθώς κοιτούσε τον κατάλογο με τους αριθμούς των δωματίων όπου θα διέμεναν οι ευγενείς. Σηκώθηκε απ'την καρέκλα της και βγήκε από την αίθουσα του θρόνου, πηγαίνοντας να ελέγξει τα εν λόγω δωμάτια.

Ο Τζίρμεκ και ο Μπέργκαζ έμειναν μόνοι στο τραπέζι των συμβούλων, γιατί και ο Θόργκαν είχε φύγει, για κάποιες δουλειές του, που, μάλλον, αφορούσαν την στρατιωτική προστασία του παλατιού τις επόμενες ημέρες.

Ο σύμβουλος δικαιοσύνης σηκώθηκε απ'τη θέση του –όπου καθόταν και κοιτούσε, βαριεστημένα, ένα νομικό βιβλίο– και κάθισε πλάι στον σύμβουλο οικονομικών, ο οποίος είχε μπλέξει με κάτι σημειώσεις που του είχε δώσει η Ροβιγκάν, σχετικά με τα έξοδα των προετοιμασιών για τον ερχομό των αρχόντων. Γιατί έπρεπε, τέλος πάντων, αυτή η γυναίκα να τα γράφει όλα τόσο μερδεδεμένα;

«Είσαι απασχολημένος;» τον ρώτησε ο Μπέργκαζ.

«Δεν το βλέπεις;» αποκρίθηκε ο Τζίρμεκ.

«Ξέρεις, δε συμφωνώ με την απόφαση της Ροβιγκάν,» δήλωσε ο σύμβουλος δικαιοσύνης.

«Πράγματι, μ'έχει γεμίσει χαρτιά με ορνιθοσκαλίσματα,» συμφώνησε ο Τζίρμεκ.

«Δεν εννοώ αυτό,» τόνισε ο Μπέργκαζ. «Εννοώ σχετικά με τον Άρχοντα Ζάρουν.»

«Κατάλαβα τι εννοείς, ωστόσο –είμαι απασχολημένος,» επέμεινε ο Τζίρμεκ.

«Κάποια άλλη στιγμή, ίσως;» ρώτησε ο Μπέργκαζ. «Νομίζω πως το θέμα πρέπει να συζητηθεί.»

«Εντάξει, κάποια άλλη στιγμή,» είπε ο σύμβουλος οικονομικών, περισσότερο για να τον ξεφορτωθεί, τώρα που δούλευε.

Ο Μπέργκαζ επέστρεψε στη θέση του, ενώ, στο τέρμα της αίθουσας του θρόνου, ο Βασίλης κι η Βασίλισσα ακόμα κουβέντιαζαν σε χαμηλούς τόνους.

** ** *

Ο Δούκας Έσριθ έκανε βόλτα στον κήπο του παλατιού, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω απ' την πλάτη. Δεν φαινόταν να είχε προσέξει το στρουμπουλό κοριτσίστικο πρόσωπο που τον παρατηρούσε, κρυμμένο μέσα στα φυλλώματα.

Η κοπέλα, που πρέπει να ήταν γύρω στα δεκάξι, είχε τα μάτια της γουρλωμένα, καθώς ατένιζε αυτόν τον άντρα. Ήταν ο ασχημότερος άνθρωπος που είχε δει ποτέ της. Στράφηκε απ' την άλλη και έτρεξε γρήγορα, φτάνοντας σε ένα μαρμάρινο σιντριβάνι, που είχε το σχήμα γυναίκας η οποία έφτυνε προς τα πάνω νερό. Εκεί την περίμενε ο αδελφός της, Πρίγκιπας Κιόλβ, που ήταν δυο χρόνια μεγαλύτερος απ' αυτήν.

«Τι συμβαίνει, Παλμίρα;» τη ρώτησε, καθώς κοντοκαθόταν μπροστά στη λιμνούλα την οποία δημιουργούσε το σιντριβάνι, ταΐζοντας τα ψάρια που κολυμπούσαν μέσα με μικρά κομμάτια ψωμιού.

«Είδα έναν *αηδιαστικό* άνθρωπο,» είπε η Πριγκίπισσα Παλμίρα. «Έκανε βόλτα στον κήπο, Κιόλβ! Και τον έχω ξαναδεί να τριγυρίζει μέσα στο παλάτι, αυτές τις μέρες.»

Ο αδελφός της γέλασε. «Δεν ξέρεις ποιος είναι;» απόρησε, συνεχίζοντας να ταΐζει τα ψάρια.

Η Πριγκίπισσα ανασήκωσε τους στρογγυλούς της ώμους. «Όχι...»

«Επειδή δε βγαίνει καθόλου απ' την κουζίνα,» την πείραξε ο Κιόλβ.

Η Παλμίρα έβαλε τα χέρια στη μέση, αγριοκοιτώντας τον. «Αυτό δεν είναι καθόλου αστείο,» τόνισε. Τι ήθελε να υπονοήσει, δηλαδή; ότι ήταν χοντρή; Εντάξει, ήταν κάπως πιο... μεγαλόσωμη απ' την μεγάλη της αδελφή, Φίνρα, η οποία δεν έμενε, πια, στο παλάτι, όμως δεν έφταιγε εκείνη γι' αυτό! Έτσι ήταν η φτιαχιά της. Και δεν της άρεσαν καθόλου κάτι τέτοια σχόλια.

Ο Κιόλβ δε μίλησε.

«Λοιπόν, ποιος είναι;» απαίτησε η Παλμίρα.

«Ο Δούκας Έσριθ, του Τάρμεν,» απάντησε ο αδελφός της. «Δεν το ακουσες ότι έχει έρθει;»

«Ναι, μα δεν ήξερε ποιος είναι,» παραδέχτηκε η Πριγκίπισσα. Ποτέ δεν ήταν καλή στο να μαθαίνει γρήγορα τι συνέβαινε. Κάποιοι ψιθύριζαν πως ήταν ονειροπαρμένη. Ακούς εκεί, οι αναιδείς! Εκείνη έφταιγε, αφού κανείς δεν της έλεγε τίποτα; «Γιατί δε μου το είπες;»

«Δε ρώτησες,» είπε ο Κιόλβ, καθώς σηκωνόταν όρθιος, αποφασίζοντας πως είχε ταΐσει αρκετά τα ψάρια. «Μη μου πεις ότι δεν έχεις ακούσει και για το Συμβούλιο;»

«Ποιο συμβούλιο;» έκανε η Παλμίρα.

«Το Συμβούλιο των Αρχόντων. Θα—»

«Φυσικά και το έχω ακούσει!» τον διέκοψε η Πριγκίπισσα. «Δε μου λέτε *τίποτα* εδώ μέσα, μα καταφέρνω να μάθω και μερικά πράγματα μόνη μου, παρ'όλ'αυτά,» πρόσθεσε, περήφανα.

Ο Κιόλβ μειδίασε. «Μπράβο, αδελφούλα.»

«Μη με κάνεις να φαίνομαι μικρή,» τον προειδοποίησε η Παλμίρα. «Ξέρεις πόσοι έχουν ήδη ζητήσει το χέρι μου;»

«Εεμ... Όχι,» παραδέχτηκε ο Κιόλβ.

«Βλέπεις; είσαι φαντασιόπληκτος!» είπε, θριαμβευτικά, η Παλμίρα. Γύρισε, απότομα, και έφυγε.

Φαντασιόπληκτος; συλλογίστηκε ο Κιόλβ. *Τι σχέση έχει, τώρα, αυτό;* Μάλλον, το αντίστροφο ίσχυε, γιατί ποτέ δεν είχε ακούσει κάποιον να ζητά το χέρι της αδελφής του. Αντιθέτως, εκείνον είχαν έρθει, μέχρι στιγμής, δύο αρχόντισσες να τον ζητήσουν σε γάμο: η πρώτη απ'το Δουκάτο Σάρεντρεφ —μια καλοντυμένη κοπέλα, που δεν της ξέφευγε τρίχα απ'το κεφάλι— και η δεύτερη απ'το Δουκάτο Κάορχαλ, μοιάζοντας μ'αγρίμι. Βόρεια Αργκανθικιανή, τι περιμένεις; Απ'τις δυο, όμως, αυτή του άρεσε περισσότερο. Βέβαια, προτίμησε να μην νυμφευθεί καμια τους, γιατί είχε ακούσει πως η έγγαμη ζωή ήταν πιο βαρετή απ'το μάθημα της αστρονομίας.

Προτιμούσε, καλύτερα, να περνά την ώρα του με τις υπηρέτριες του παλατιού, οι οποίες, άλλωστε, ήταν γοητευμένες απ' αυτόν.

Κάποιοι –κακόβουλοι άνθρωποι, σίγουρα– έλεγαν ότι και εκείνος και η αδελφή του Παλμίρα ήταν ανώριμοι. Άκου να δεις, τώρα!... Υποστήριζαν πως τα πρώτα παιδιά του Βασιλιά Κάρχοκ και της Βασίλισσας Ζανάελα είχαν βγει πολύ πιο συγκροτημένα. *Εμένα μου λες!* σκέφτηκε ο Κιόλβ.

Κοίταξε τον ουρανό, και διαπίστωσε ότι πλησίαζε μεσημέρι. Ωρα για φαγητό, δηλαδή. Γιαυτό η Παλμίρα είχε φύγει τόσο γρήγορα.

Εκείνος αποφάσισε ν'αργήσει λίγο...

** ** *

«Πού είναι ο αδελφός σου, Παλμίρα;» ρώτησε η Ζανάελα την κόρη της, καθώς κάθονταν οικογενειακώς στην μεγάλη τραπεζαρία του παλατιού.

«Εδώ δεν είναι, μητέρα;» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα, στρεφόμενη στον μεγάλο της αδελφό, Ζάφνορ, έναν ξανθό άντρα, ο οποίος καθόταν πλάι στην σύζυγό του, Σίνα Τόρνιλφερ, μελαχρινή, με σγουρά μαλλιά, μακριά ως την πλάτη.

«Η μητέρα, προφανώς, εννοεί τον Κιόλβ, Παλμίρα,» αναστέναξε ο Ζάφνορ. Πάντα, η αδελφή του συμπεριφερόταν λες και βρισκόταν σ'άλλο κόσμο...

«Αα...» έκανε η Πριγκίπισσα, δαγκώνοντας ένα μεγάλο κομμάτι μελόπιτας.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Βασίλισσα του Άργκανθικ, υψώνοντας ένα λεπτό, ξανθό φρύδι.

Η Παλμίρα ανασήκωσε τους ώμους, αδιάφορα. «Δεν ξέρω· τον είδα στον κήπο, όμως...»

Η Σίνα, ευγενική όπως πάντα, είπε: «Θα θέλατε να πάω να τον βρω, Βασίλισσά μου;»

«Σ'ευχαριστώ, Σίνα καλή μου, μα δε χρειάζεται,» αποκρίθηκε, χαμογελώντας, η Ζανάελα. «Δεν είναι δουλειές για σένα αυτές. Έχουμε αρκετούς υπηρέτες.» Και φώναξε έναν, προστάζοντάς τον να φέρει τον γιο της στην τραπεζαρία.

«Μπαμπά;» είπε η Παλμίρα, αφού τελείωσε, γρήγορα, τη μελόπιτά της κι έβαλε άλλη μία στο πιάτο.

Ο Κάρχοκ στράφηκε στο μέρος της. «Ναι.»

«Αυτός ο άντρας που μοιάζει με αγριόχοιρο είναι ο Δούκας Έσριθ; Έτσι μου είπε ο Κιόλβ, αλλά, τώρα που το καλοσκεφτομαι, φαντάζομαι ότι μπορεί να μου έκανε πλάκα.»

Ο Κάρχοκ φάνηκε να βρίσκεται σε δύσκολη θέση. «Σε παρακαλώ, Παλμίρα, να μιλάς πιο ευγενικά. Ο άνθρωπος είναι, απλά, λιγάκι πιο... άσχημος. Αυτό είν'όλο.»

«Άρα είναι ο Δούκας Έσριθ!» συμπέρανε η Παλμίρα, με γουρλωμένα μάτια. «Ελπίζω να μη χρειαστεί να τον ξανασυναντήσω, πατέρα...»

«Παλμίρα!...» αναστέναξε, προειδοποιητικά, ο Κάρχοκ.

Ο Όργκναζ –το τρίτο του παιδί– γέλασε. «Η αδελφή μου παρατηρώ ότι λέει αλήθειες.» Ήταν ξανθός, με μακριά, σπαστά μαλλιά και ατημέλητη όψη. Δεν είχε παντρευτεί ακόμα, αλλά πολλές αρχόντισσες τον γυρόφερναν, και ήταν μία που εκείνος συμπαθούσε ιδιαίτερα.

«Κάποιες αλήθειες είναι ευγενικότερο να μη λέγονται, αδελφέ,» τόνισε ο Ζάφνορ, σα να τον μάλωνε, επειδή κακομάθαινε την Παλμίρα.

Ο Όργκναζ γέλασε (κοροϊδευτικά;). «Μου φαίνεται πως έχεις πάρει, από νωρίς, πολύ σοβαρά το ρόλο του πατέρα, Ζάφνορ!» Η Σίνα είχε, πλέον, μαθευτεί από όλους ότι ήταν έγκυος –πράγμα δύσκολο να κρύψει, ούτως ή άλλως, έτσι όπως είχε αρχίσει να φουσκώνει η κοιλιά της, τους τελευταίους μήνες.

Ο Πρίγκιπας-Διάδοχος του Άργκανθικ φάνηκε να θυμώνει απ' τα λόγια του αδελφού του, μα δε μίλησε, πίνοντας αντ' αυτού μια μεγάλη γουλιά κρασί απ' την χρυσοποίκιλη κούπα του.

Η Σίνα τού έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα· ύστερα, στράφηκε, πάλι, στο φαγητό της.

[illegible]

Ωχ! Είναι αυτός ο Πνευματοχτυπημένος σαλτιμπάγκος, ο Ρίφιλ, συλλογίστηκε ο Πρίγκιπας Κιόλβ. «Σςς...» έκανε στην υπηρέτρια, βάζοντας το δάχτυλό του μπροστά στα χείλη.

Η καστανή κοπέλα, που ονομαζόταν Λοΐρα, και είχε καταγωγή από το Βόρειο Αργκανθικ, χαμογέλασε. Η πλάτη της ήταν ακουμπισμένη στον κορμό ενός δέντρου του κήπου. Είχε ξεκουμπώσει τα πίσω κουμπιά της στολής της, αφήνοντάς την να πέσει ως τη μέση της, ενώ από μέσα φορούσε ένα ολόλευκο, διχτυωτό μεσοφόρι με χαμηλό ντεκολτέ, σχήματος V, ξέροντας πως κάτι τέτοιο θ'άρεσε στον όμορφο, καστανομάλλη Πρίγκιπα. Απολάμβανε αυτά τα παιχνίδια μαζί του, εκ φύσεως το ίδιο «άτακτη» μ'εκείνον.

«Ο Ρίφιλ;» του ψιθύρισε η Λοΐρα, ανεβάζοντας τη στολή της κι αρχίζοντας να κουμπώνει τα κουμπιά στην πλάτη της.

«Ναι,» ένευσε ο Κιόλβ, τραβώντας την απ'το χέρι, για ν'απομακρυνθούν, όσο ακόμα δεν τους είχε δει ο γέρο-ηλίθιος. Η Λοΐρα έτρεξε πίσω του, αφήνοντας τα κουμπιά της αθηνάκωτα.

Ο Πρίγκιπας έπεσε στο έδαφος, πίσω από μερικά φυλλώματα, παρασέρνοντάς την μαζί του. Η υπηρέτρια γελούσε, κι εκείνος της έκλεισε το στόμα, με την αριστερή του παλάμη, καθώς βρίσκονταν κι οι δυο μπρούμυτα στην υγρή γη. «Μην κάνεις φασαρία,» της ψιθύρισε, φιλώντας τ'αφτί της. «Κάτι άλλο θέλω να κάνεις – άκου....» Κι άρχισε να της εξηγεί το σχέδιό του, ενώ η Λοΐρα χαχάνιζε, πίσω απ' το χέρι του που της έκλεινε τα χείλη.

** ** *

Ο υπηρέτης Ρίφιλ βάδιζε στον κήπο, ψάχνοντας για τον Πρίγκιπα Κιόλβ, όταν άκουσε έναν θόρυβο απ' τα δεξιά του. Στράφηκε, μα είδε μόνο φυλλωσιές, και στην ηλικία του δεν ήταν για να περνά απο κεί μέσα· υπήρχε κίνδυνος να σκοντάψει και να σπάσει κάνα κόκαλο. Έτσι, αποφάσισε να πάρει το πιο κοντινό λιθόστρωτο μονοπάτι.

«Υψηλότετε!» φώναξε. «Εσείς είστε; Ο πατέρας σας σας ζητά, Υψηλότετε! Μ' ακούτε;»

Συνέχισε να βαδίζει πάνω στις πέτρινες πλάκες, μέχρι που ένα πλατσούρισμα ήρθε στ' αφτιά του. Προχώρησε γρήγορα –όσο γρήγορα μπορούσαν να τον πάνε τα γέρικα πόδια του, δηλαδή– προς την λίμνη που ήξερε ότι ήταν εκεί κοντά. Όταν έφτασε, δεν βρήκε κανέναν, αλλά κάτω απ' το νερό νόμιζε ότι μπορούσε να δει κάτι. Πλησίασε, βιαστικά.

«Υψηλότετε–»

Ξαφνικά, μια όμορφη, καστανομάλλα κοπέλα πετάχτηκε μεσ' απ' τη λίμνη, τσίτσιδη.

Ο Ρίφιλ, αμέσως, στράφηκε απ' την άλλη, μονοκόμματα. «Με-με συγχωρείτε, Αρχόντισσά μου!...» ψέλλισε. Έκανε να βαδίσει προς την αντίθετη κατεύθυνση, μα κάτι μπερδεύτηκε ανάμεσα στα πόδια του. Ο γέρος υπηρέτης έχασε την ισορροπία του και έπεσε στο νερό, μ' ένα δυνατό σπλατ!

Η Λοϊρα είχε πεθάνει στο γέλιο, καθώς ο Κιόλβ έβγαινε πίσω από ένα δέντρο, βασιτώντας ένα μακρύ κλαδί σαν ξίφος. Κι εκείνος γελούσε. Ύστερα, το βλέμμα του έπεσε στον Ρίφιλ, που πάλευε με το νερό, πανικόβλητος. Το κεφάλι του ήταν από κάτω.

«Χα-χα... Έλα, φίλε μου, ηρέμησε,» του είπε, αρπάζοντάς τον απ' τους ώμους και τραβώντας τον έξω απ' τη λίμνη.

Ο γέρος άρχισε να βήχει και να σπαρταρά.

«Δεν ήταν τίποτα· μια πλάκα μόνο,» τον διαβεβαίωσε ο Κιόλβ.
Ο Ρίφιλ δεν έπαψε να βήχει.
Ο Πρίγκιπας συνοφρυώθηκε. «Είσαι καλά;»
Το βήξιμο του γέρου υπηρέτη εξακολουθούσε.
«Μα τα Πνεύματα, Κιόλβ! χρειάζεται βοήθεια!» αναφώνησε η Λοΐρα, τρομοκρατημένη.

** ** *

Οι στρατιώτες ήρθαν γρήγορα, δίνοντας στον γέρο-Ρίφιλ τις πρώτες βοήθειες και γλιτώνοντάς τον από βέβαιο πνιγμό. Τα πνευμόνια του είχαν άρρει νερό, είπαν.

Ύστερ' απ' τους φρουρούς του παλατιού, κατέφτασε όλη η οικογένεια του Κιόλβ (εκτός από την μεγάλη του αδελφή Φίνρα, φυσικά, η οποία δε βρισκόταν εδώ).

«Τι συμβαίνει;» απαίτησε η Βασίλισσα Ζανάελα, αγριοκοιτάζοντας τον ατίθασο γιο της.

«Μητέρα... ε... α... Κοίτα, εγώ...» τραύλισε ο Κιόλβ.

Το βλέμμα της Βασίλισσας έπεσε πάνω στην Λοΐρα, που είχε προλάβει να ντυθεί πρόχειρα με τη στολή της, αλλά ήταν ακόμα βρεγμένη. «Εσύ γιατί είσαι έτσι, υπηρέτρια;»

«Μεγαλειότητη...» Η Λοΐρα ξεροκατάπιε, μη μπορώντας να συνεχίσει.

Η Ζανάελα στράφηκε στον γέρο-Ρίφιλ, που έπαιρνε βαθιές ανάσες. «Τι συνέβη;» τον ρώτησε, μαλακά, γιατί ήταν σίγουρη πως ο άνθρωπος δεν έφταιγε σε τίποτα. Ο γιος της είχε ξανακάνει παρόμοιες «εξυπνάδες» στο παρελθόν –ουκ ολίγες φορές.

Ο Ρίφιλ εξήγησε ότι η Λοΐρα είχε βγει ολόγυμνη μέσα από τη λίμνη και, ύστερα, κάποιος του είχε βάλει τρικλοποδιά, ρίχνοντάς τον στο νερό.

«Πώς τολμάς, υπηρέτρια;» φώναξε η Ζανάελα, στρεφόμενη στην καστανομάλλα κοπέλα. «Θα τιμωρηθείς αυστηρά για τούτο!»

Η Λοΐρα είχε κρύψει το πρόσωπο στις χούφτες της και έκλεγε.

«Μητέρα, δε φταίει εκείνη,» είπε, θαρρετά, ο Κιόλβ, μπαίνοντας μπροστά στην υπηρέτρια.

«Προσπαθείς να μου πεις κάτι;» στένεψε τα μάτια η Βασίλισσα.

Ο Κιόλβ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εγώ της ζήτησα να γδυθεί και να μπει στη λίμνη, ώστε να μπορέσω να ρίξω τον γέρο-Ρίφιλ στο νερό. Ήταν μόνο έν' αστείο· δεν περίμενα να συμβεί κάτι τέτοιο!»

Ο Όργκναζ γελούσε. «Πολύ καλό, Κιόλβ!»

Ο Ζάφνορ είχε τα χέρια του σταυρωμένα στο στέρνο και αγριοκοιτούσε τον μικρό του αδελφό, χτυπώντας, νευρικά, το δεξί μποτοφορεμένο πόδι του στο έδαφος. Η Σίνα στεκόταν στωικά πλάι του.

Η Παλμίρα μασουλούσε ένα κομμάτι μελόπιτα, γεμάτη ανησυχία και ενδιαφέρον για το τι θα συνέβαινε.

Ο Βασιλιάς Κάρχοκ έμοιαζε ενοχλημένος, που κάποιος είχε διακόψει το μεσημεριανό του, και κουρασμένος επίσης.

Η Βασίλισσα Ζανάελα είχε γίνει κατακόκκινη στο πρόσωπο και στο λαιμό. Πλησίασε τον Κιόλβ και τον χαστούκισε, δυνατά, στο αριστερό μάγουλο. Δάκρυα ήρθαν στα μάτια του νεαρού Πρίγκιπα.

«Μητέρα,» έκανε ο Όργκναζ, υπομειδιώντας. «Μη γίνεσαι μέγαιρα...»

«Κλείστο εσύ,» τον προειδοποίησε ο Ζάφνορ, καρφώνοντάς τον με το βλέμμα του.

«Ω, συγγνώμη, μπαμπά, δε θα το ξανακάνω!» μόρφασε, ειρωνικά, ο Όργκναζ. Και έφυγε, γελώντας.

«Υπηρέτρια, βγες πίσω απ'το γιο μου!» πρόσταξε η Ζανάελα.

Η Λοΐρα βγήκε, δειλά, προσπαθώντας να βρίσκεται όσο πιο μακριά απ'τη Βασίλισσα ήταν δυνατόν, γιατί, μάλλον, η τελευταία είχε γρήγορο και βαρύ χέρι. «...Μεγαλειοτάτη...» ψέλλισε.

«Βούλωστο!» πετάχτηκε η Ζανάελα. «Θα μιλάς όταν σου λέω να μιλάς, αναιδέστατη!

»Άκου, λοιπόν, την τιμωρία σου—»

«Μητέρα!» παρενέβη ο Κιόλβ. «Εγώ φταίω για ό,τι έγινε. Η Λοϊρα δε μπορούσε να πει όχι σ'ένα μέλος της βασιλικής οικογ—»

Η Βασίλισσα τον ξαναχαστούκισε, τώρα ανάστροφα, στο δεξί μάγουλο. «Άκου με καλά, υπηρέτρια,» είπε, λες κι ο γιος της δεν την είχε διακόψει. «Για όσο σε χρειάζεται η σύμβουλος Ροβιγκάν, θα βρίσκεσαι υπό τις προσταγές της, ενώ εκείνη θα κάνει τις απαραίτητες προετοιμασίες για το Συμβούλιο των Αρχόντων.» (*Φτηνά τη γλίτωσα*, συμπέρανε η Λοϊρα.) «Επιπλέον, δε θα πληρώνεσαι αργύριο τσακιστό, αυτή την περίοδο.» (*Ωωω, όχι...*) «Και: αν σε ξαναδώ κοντά στον γιο μου, θα σε πετάξω στο μουντρούμι!» (*Σκύλα!*) Η Ζανάελα καλοκοίταξε την καστανομάλλα κοπέλα εμπρός της. «Βόρεια Αργκανθικιανή δεν είσαι, υπηρέτρια;»

Η Λοϊρα ξεροκατάπιε. «...Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη...»

«Θα βαδίζεις ξυπόλυτη, απο δώ και στο εξής, μέχρι ν'αλλάξω γνώμη,» είπε η Ζανάελα.

«Μητέρα, αυτό είναι άδικο!» διαμαρτυρήθηκε ο Κιόλβ. «Κι επειδή είναι Βόρεια Αργκ—;» Κι άλλο χαστούκι από τη Βασίλισσα του Αργκανθικ.

«Δε θέλω *κουβέντα* από σένα!» φώναξε η Ζανάελα. «Κατάλαβες;»

Ο Πρίγκιπας κατένευσε, με το κεφάλι, νιώθοντας τα μάγουλά του να καίνε και δάκρυα να έχουν μαζευτεί στα μάτια του.

«Και μη νομίζεις ότι εσύ θα τη γλιτώσεις έτσι,» του είπε η μητέρα του. «Όχι, καλέ μου! Σήμερα, όλη μέρα θα είσαι στο δωμάτιό σου — δε θα βγεις καθόλου. Και αύριο βλέπουμε.»

Ο Κιόλβ κατσούφιασε, καθώς η Παλμίρα τελείωνε τη μελόπιτά της. Είχε αργήσει να φάει το κομμάτι —τόσο σοκαρισμένη ήταν!

** ** *

«*Ουφ!...*» ξεφύσησε η Ροβιγκάν, βλέποντας τους δύο νεαρούς υπηρέτες να βγάζουν το μεγάλο κάδρο απ'τον τοίχο του διαδρόμου.

«Πηγαίνετε το στο υπόγειο, εκεί που είναι και τ'άλλα έργα τέχνης, έτσι; Μη γίνει κάνα λάθος.»

«Εννοια σας, κυρία Ροβιγκάν,» αποκρίθηκε ο ένας. «Θα τα φροντίσουμε όλα μια χαρά.»

«Και μετά, φέρτε εδώ τον πίνακα με τη δεσποσύνη,» τους επανέλαβε η σύμβουλος.

«Ναι, ναι,» άκουσε τον υπηρέτη ν'απαντά, καθώς κατέβαιναν τις σκάλες, βαστώντας το κάδρο ανάμεσά τους.

Αντε να τελειώνω και μ'αυτό, να πάω σπίτι, σκέφτηκε η Ροβιγκάν. Όσο τίποτ'άλλο, επιθυμούσε να ξαπλώσει στην αγκαλιά του συζύγου της και να κοιμηθεί τον ύπνο των νεκρών για κάνα μήνα.

Ξαφνικά, άκουσε από τη σκάλα:

«Πρόσεχε, ρε κοπελιά!»

«Συγγνώμη, δεν το ήθελα...»

«Άμα έσπαγες τον πίνακα, να πούμε, η κυρία Ροβιγκάν θα σε κρεμούσε ανάποδα.»

«Αυτήν ψάχνω. Την είδες;»

«Πάνω είναι.»

«Φχαριστώ!»

Η Ροβιγκάν αναστέναξε. *Δεν πιστεύω αυτό να σημαίνει μελάδες...*

Είδε μια κοπέλα ν'ανεβαίνει. Φορούσε στολή υπηρέτριας, και τα καστανά της μαλλιά ήταν βρεγμένα, ενώ βάδιζε ξυπόλυτη (!).

«Κυρία Ροβιγκάν;» είπε.

«Ναι;» αποκρίθηκε εκείνη.

«Η Βασίλισσα πρόσταξε να σας βοηθήσω με ό,τι θέλετε, για όσο θα προετοιμάζετε το παλάτι για το Συμβούλιο. Ονομάζομαι Λοϊρά.»

Η Ροβιγκάν συνοφρυώθηκε. «Η Βασίλισσα πρόσταξε να προχωράς ξυπόλυτη, επίσης;»

«Ναι, κυρία.»

Η σύμβουλος μόρφασε, δείχνοντας ότι δεν το πίστευε.

«Είναι αλήθεια,» επέμεινε η Λοϊρά. «Πρόκειται για τιμωρία.»

«Τιμωρία;» απόρησε η Ροβιγκάν. «Τι έκανες;»

«Θα προτιμούσα... αν, φυσικά, δεν είναι η ανάγκη σας τόσο μεγάλη... να μη σας πω, κυρία,» αποκρίθηκε η υπηρέτρια.

Η Ροβιγκάν χαμογέλασε, κουρασμένα. «Η ανάγκη μου δεν είναι καθόλου μεγάλη, Λοϊρα. Και ένα χέρι βοήθειας, σίγουρα, θα μου φανεί πολύ χρήσιμο.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 31^ο Λόγος για γιορτή

Πρέπει να δω τον Διοικητή Έντρηλ,» είπε ο Μπάχτον, ξεκαβαλικεύοντας μπροστά στην μεγάλη σκηνή του Διοικητή τον *Πορφυρών Σπαθιών* της Μάρβαθ.

Ήταν αυγή, και ο στρατιώτης που στεκόταν απέξω αγουροξυπνημένος. Χασμουρήθηκε, ρωτώντας: «Τι;»

«Τον Διοικητή Έντρηλ!» επανέλαβε ο Μπάχτον. «Πρέπει να τον δω. Φέρνω νέα. Είμαι ο Μπάχτον, αρχηγός της πέμπτης ανιχνευτικής ομάδας.» Τις τελευταίες μέρες, ο πλανόδιος τοξότης βοηθούσε τους ανιχνευτές του στρατού, γιατί ο Δούκας Σάλβινρ της Χάργκοχ περίμενε, από στιγμή σε στιγμή, επίθεση, και δεν ήθελε να τον πιάσουν απροετοίμαστο· προτιμούσε να έχει αντιληφθεί τους εχθρούς του πολύ πριν πλησιάσουν τα τείχη της πρωτεύουσας του Δουκάτου του.

«Διοικητά, ο αρχηγός της πέμπτης ανιχνευτής ομάδας, Μπάχτον, βρίσκεται εδώ,» είπε, δυνατά, ο στρατιώτης, στρεφόμενος προς τη σκηνή που φρουρούσε.

Ο μπερντές παραμερίστηκε από ένα χέρι, και ο Έντρηλ παρουσιάστηκε, με τα μακριά, μαύρα μαλλιά του να χύνονται λυτά

στους ώμους του. Φορούσε ένα γκριζο, γούνινο πανωφόρι, καφέ, πέτσινο παντελόνι, και ψηλές, μελανές μπότες.

«Μπάχτον,» είπε. «Καλημέρα. Συμβαίνει κάτι;»

«Ένας στρατός έρχεται από τα δυτικά.» Ο Μπάχτον είδε τα μάτια του Έντρηλ να στενεύουν αμέσως και την όψη του να σκληραίνει, και πρόσθεσε, γρήγορα: «Σαραολνιανός. Από το Δουκάτο Σνοργκ.» Αναρωτιόταν αν κι ο πατέρας του βρισκόταν μέσα σ' αυτό το φουσάτο, πράγμα καθόλου παράξενο, αφού ήταν βαρόνος σ' εκείνα τα μέρη.

«Τούτα είναι καλά νέα!» παρατήρησε ο Έντρηλ, και ένα χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπό του. «Πόσους τους υπολογίζεις, φίλε μου;»

«Πρέπει να είναι είκοσι χιλιάδες...» απάντησε ο Μπάχτον.

«Υπέροχα!» γέλασε ο Έντρηλ. «Τ' ακούς αυτό, στρατιώτη;» ρώτησε τον φρουρό της σκηνής του.

«Μάλιστα, κύριε διοικητά,» αποκρίθηκε, νυσταγμένα, εκείνος.

«Πόσο μακριά βρίσκονται, Μπάχτον;»

«Σε δυο-τρεις ώρες, πρέπει να είν' εδώ,» είπε ο αρχηγός της πέμπτης ομάδας ανιχνευτών της Χάργκοχ.

«Μισό λεπτό να ετοιμαστώ,» ζήτησε ο Έντρηλ, και μπήκε, πάλι, στη σκηνή. «Έλα να με βοηθήσεις, στρατιώτη,» ακούστηκε η φωνή του από μέσα. Ο φρουρός τον ακολούθησε.

Ο Μπάχτον σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, περιμένοντας, ενώ απορούσε πώς είχε καταφέρει η Δούκισσα Άλχα να περάσει από το στρατό του Βασιλιά Καρθαβλέρν, στα νότια του Δουκάτου της, και από το στρατό της Πριγκίπισσας Εδρισία, στα δυτικά του Δουκάτου Χάργκοχ. *Θα πρέπει να χρησιμοποίησε κάποια πολύ έξυπνη τακτική*, συμπέρανε. Ύστερα, θυμήθηκε τους ατρόμητους καβαλάρηδες του Σνοργκ... Όμως, ακόμα κι αυτοί, θα κατάφερναν να περάσουν μέσα από πενήντα χιλιάδες Μαγκραθμέλιους, δύο φορές; Μάλλον απίθανο, παρά τη δύναμη και τη γενναιότητά τους. Ο Μπάχτον

αισθάνθηκε, για μια στιγμή, ιδιαίτερα περήφανος για τους συμπατριώτες του.

Ο Έντρηλ βγήκε απ'τη σκηνή, ντυμένος με την αρθρωτή του αρματωσιά και με έναν πορφυρό μανδύα να κρέμεται πίσω του. Στο πλευρό του βρισκόταν θηκαρωμένο ένα μακρύ σπαθί, δεμένο πάνω σε μια μαύρη, πέτσινη ζώνη. Τα μαύρα του μαλλιά συγκρατούσε μια χρυσοπόρφυρη κορδέλα, τυλιγμένη γύρω απ'το κεφάλι του.

«Ας ετοιμαστούμε για την υποδοχή της Δούκισσας Άλχα,» είπε, και βάδισε.

Ο Μπάχτον πήρε το τόξο και τη φαρέτρα του απ'τη σέλα του αλόγου και, περνώντας τα στον ώμο, τον ακολούθησε.

Ο Έντρηλ έφτασε κάπου στο κέντρο του στρατοπέδου, όπου και στάθηκε, για να φωνάξει: «Ακούστε με, γενναίοι Σαραολνιανοί!»

Πολεμιστές και πολεμίστριες στράφηκαν στο μέρος του, είτε ήταν αγουροξυπνημένοι ή ξενυχτισμένοι φρουροί, είτε έπαιρναν το πρωινό τους, είτε εκπαιδεύονταν στην τέχνη του πολέμου, είτε κουβέντιαζαν, είτε χαζολογούσαν –τόρα, όλων τα μάτια βρίσκονταν καρφωμένα πάνω στον Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών*, και τα μουρμουρητά, οι φωνές, και η κλαγγή του ατσαλιού είχαν πάψει.

Ο Έντρηλ συνέχισε: «Είμαι εδώ για να σας αναγγείλω ένα χαρμόσυνο νέο: Ο στρατός του Σνοργκ έρχεται στη Χάργκοχ, για να μας ενισχύσει –είκοσι χιλιάδες πολεμιστές!»

Ζητωκραυγές ακούστηκαν από τους Σαραολνιανούς, και δυνατότερες από εκείνους που κατάγονταν από το Δουκάτο Σνοργκ, οι οποίοι, αρχικά, βρίσκονταν στα δυτικά σύνορα, στο φρούριο Θόνμαρκ, και ύστερα η Βασίλισσα Δήνκα τούς είχε μεταφέρει απο κεί στα ανατολικά σύνορα, για να ξεκινήσει πόλεμο με το Άργκανθικ, που ποτέ δεν έγινε.

Μια γυναίκα ξεχώρισε μέσ'απ'το πλήθος. Ήταν ψηλή και ντυμένη με αλυσιδωτή αρματωσιά· τα μαύρα της μαλλιά ήταν δεμένα πίσω απ'το κεφάλι της, αλλά χύνονταν στους ώμους και στην πλάτη της πολεμίστριας. Στο δεξί χέρι βαστούσε ένα μακρύ, στομωμένο ξίφος,

ειδικό για εκπαίδευση, και στο αριστερό μια τριγωνική ασπίδα, μετρίου μεγέθους, πάνω στην οποία ήταν λαξευμένο το έμβλημα του Σαραόλν: το Φτερό του Φοίνικα, με τα δύο ανεστραμμένα ξίφη εκατέρωθέν του.

Καθώς πλησίαζε τον Έντρηλ και τον Μπάχτον, θηκάρωσε το όπλο της στη μέση, λέγοντας: «Επιτέλους, και κάποια καλά νέα.»

«Πράγματι, Ερία,» ένευσε καταφατικά ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*. «Το φουσάτο της Δούκισσας Άλχα θα αποτελέσει σημαντική ενίσχυση για το στράτευμα της Χάργκοχ.» Χαμογελούσε, ικανοποιημένος.

Η Ερία έλυσε την ασπίδα απ' το αριστερό της χέρι και την έδωσε σε έναν στρατιώτη. «Ίσως να αργήσω να επιστρέψω για εκπαίδευση,» του είπε. «Συνεχίστε μόνοι σας, όπως σας εξήγησα.»

«Μάλιστα, διοικήτρια,» αποκρίθηκε ο άντρας. Χαιρέτησε στρατιωτικά και έφυγε.

«Αυτό πρέπει να το γιορτάσουμε,» είπε η Ερία, ρίχνοντας μια ματιά στον Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών* και μια στον αρχηγό της πέμπτης ανιχνευτικής ομάδας της Χάργκοχ.

«Ας μη βιαζόμαστε να χαρούμε,» αποκρίθηκε ο τελευταίος, διστακτικά, καθώς έφτιαχνε, νευρικά, την φαρέτρα στον ώμο του.

«Γιατί, Μπάχτον;» ρώτησε η Ερία, παραξενεμένη. «Τι μπορεί να πάει στραβά;» Συνοφρυώθηκε, στρεφόμενη στον Έντρηλ. «Δεν είναι σίγουρο ότι έρχονται;» Μήπως, ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* το είχε πει στον στρατό απλά για να τους δώσει θάρρος; αναρωτήθηκε η μαυρομάλλα πολεμίστρια.

«Σύμφωνα με τον Μπάχτον, έρχονται, Ερία,» τη διαβεβαίωσε εκείνος.

Ο τοξότης έγγνε καταφατικά. «Ναι, τους είδαμε να πλησιάζουν: κάπου είκοσι χιλιάδες Σαραολνιανοί πολεμιστές. Σνοργκιανοί όλοι τους. Και, πίστεψέ με, μπορώ ν' αναγνωρίσω έναν Σνοργκιανό από μεγάλη απόσταση.»

«Κι εσύ από το Σνοργκ δεν είσαι, Μπάχτον;» ρώτησε η Ερία, καλοκοιτώντας τον. Είχε, αναμφίβολα, τα ανάλογα χαρακτηριστικά. Κι έτσι όπως έδενε τα μαλλιά του σε πολλές κοτσίδες, αυτή ήταν συνήθεια των κατοίκων του Σνοργκ.

«Ναι,» απάντησε εκείνος.

«Και γιατί μοιάζεις τόσο ανήσυχος;»

«Γιατί δε νικήσαμε τον πόλεμο ακόμα, Ερία,» είπε ο Μπάχτον. «Ας αφήσουμε τις γιορτές γι'αργότερα –όταν οι δαιμονάνθρωποι θα βρίσκονται έξω απ'το Σαραόλν.»

«Εύχομαι αυτό να επιτελεστεί γρήγορα,» αποκρίθηκε η μελαχρινή πολεμίστρια –«όλοι το ευχόμαστε. Όμως, μέχρι τότε, νομίζω πως θα ήταν καλό να κρατάμε το ηθικό των πολεμιστών μας σε ένα αρκετά υψηλό επίπεδο. Δεν ξέρω αν το έχεις προσέξει, και εσύ και ο Έντρηλ, μα πολλοί αρχίζουν να βλέπουν με απαισιοδοξία την κατάσταση. Ειδικά από τότε που έφτασαν τα νέα για τους στρατούς του σφετεριστή οι οποίοι πλησιάζουν τη Χάργκοχ. Μια μονάδα, μάλιστα, ήθελε να μας εγκαταλείψει. Με δυσκολία κατάφερα να τους κρατήσω, εξηγώντας πως κανένα σημείο του Σαραόλν, τώρα, δεν είναι πιο ασφαλές από τούτη την πόλη.»

«Γιατί δεν το πληροφορήθηκα αυτό;» απαίτησε ο Έντρηλ.

«Κανείς δε σ'το είπε;» ρώτησε η Ερία.

«Όχι.»

«Αλήθεια; Θα ερχόμουν εγώ, μα σκέφτηκα πως δεν είν'αυτή η δουλειά μου. Αν, πάλι, θέλεις να σου φέρνω νέα από το στρατό –και μιλάμε για έναν πολύ μεγάλο στρατό που συγκεντρώνεται εδώ–, μπορώ εύκολα να το κάνω, Έντρηλ,» προσφέρθηκε η Ερία. «Το τάγμα μου –το δεύτερο των *Αργυρών Σπαθιών*– έχει διαλυθεί, έτσι ο τίτλος μου ως διοικήτρια είναι μονάχα εικονικός, και βοηθώ όπου έχω τη δυνατότητα να βοηθήσω μέσα στο στρατόπεδο. Οπότε, μαθαίνω πολλά και διάφορα: από τις τελευταίες φήμες που κυκλοφορούν, μέχρι μικρογεγονότα, που διαφορετικά μπορεί να μη φτάσουν ποτέ στ'αφτιά σου.»

Ο Έντρηλ συλλογίστηκε, για λίγο, την πρότασή της· ύστερα, είπε: «Ναι, Ερία· γιατί όχι;»

Και έσφιξαν χέρια, την ώρα που η Μπόρνεφ πλησίαζε. Τα μάτια της έπεσαν πάνω στο χαμογελαστό, γεμάτο ικανοποίηση πρόσωπο της Ερία, και στένεψαν. *Τι νομίζει ότι κάνει εκεί;* συλλογίστηκε η Διοικήτρια του πέμπτου τάγματος των *Αργυρών Σπαθιών*, ξέροντας πως η πρώην-μαθητευομένη της είχε βάλει στο μάτι τον Έντρηλ, από την πρώτη στιγμή που πάτησε το πόδι της στη Χάργκοχ.

Καθάρισε το λαιμό της, ηχηρά.

Ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* στράφηκε στο μέρος της. «Μπόρνεφ!» είπε. «Έμαθες τα καλά νέα;»

«Μόλις,» αποκρίθηκε εκείνη. «Ο στρατός του Σνοργκ έρχεται να μας ενισχύσει, σωστά;»

«Ναι,» τη διαβεβαίωσε ο Έντρηλ. «Ο Μπάχτον και η ομάδα του τους είδαν να ζυγώνουν τη Χάργκοχ. Σε λίγες ώρες, θα είναι εδώ.»

«Έχει κάποιος ειδοποιήσει τον Δούκα γι' αυτό;» ρώτησε η Μπόρνεφ.

«Όχι.»

«Ερία, δεν πηγαίνεις να ειδοποιήσεις τον Δούκα;» πρότεινε, ευγενικά, η πορφυρομάλλα πολεμίστρια.

«Εγώ, Μπόρνεφ;» είπε εκείνη. «Δυστυχώς, οι δουλειές μου δε μου το επιτρέπουν. Αλλά, μη φοβάσαι, θα στείλω έναν στρατιώτη.» Φώναξε έναν και του παράγγειλε να μεταφέρει τα ελπιδοφόρα νέα στον Άρχοντα της Χάργκοχ.

Είσαι επίμονη, Ερία, σκέφτηκε η Μπόρνεφ, *όμως, τούτη τη φορά, δε θα κερδίσεις τίποτα μ' αυτό. Τι έλεγες, άραγε, στον Έντρηλ, πιο πριν; Γιατί είχατε σφίξει χέρια;* Συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας το πρόσωπο της κορακομάλλας πολεμίστριας και προσπαθώντας να καταλάβει κάτι απ' την έκφρασή της.

Η Ερία, απλά, χαμογέλασε ειρωνικά προς το μέρος της.

** ** *

Όταν το φουσάτο της Δούκισσας Άλχα φάνηκε από τη Δύση, οι αρχηγοί του στρατεύματος της Χάργκοχ περίμεναν την Αρχόντισσα της Σνοργκ, για να την προϋπαντήσουν: ο Δούκας Σάλβινρ, ο Στρατηγός του Μόρντον, και ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* Έντρηλ, ενώ η Μπόρννεφ, η Ερία, και ο Μπάχτον στέκονταν λίγο πιο πίσω, μαζί μ' άλλους διοικητές και υποδιοικητές.

Η Άλχα, βλέποντάς τους όλους συγκεντρωμένους, χαμογέλασε άθελά της. Αισθανόταν τόσο κουρασμένη, που ήταν έτοιμη να καταρρεύσει –και ήταν βέβαιη πως το ίδιο αισθάνονταν κι όλοι οι μαχητές του φουσατού της–, ωστόσο ύψωσε την σιδεροντυμένη της γροθιά, φωνάζοντας στον Σάλβινρ:

«Για το Σαραόλν, ξάδελφε!»

Ο Δούκας της Χάργκοχ γέλασε, νιώθοντας, επιτέλους, κάποια αισιοδοξία, αν και ήξερε πως είκοσι χιλιάδες μαχητές επιπλέον δεν ήταν καμια τεράστια διαφορά ενάντια στους εχθρούς του –όμως ήταν μια αρκετά μεγάλη δύναμη. Ύψωσε κι εκείνος τη γροθιά του, απαντώντας:

«Για το Σαραόλν!»

Η Δούκισσα Άλχα ξεκαβαλίκηψε, όταν το φουσάτο της έφτασε στο στρατόπεδο έξω απ' τη Χάργκοχ· το ίδιο κι ο γιος της, Γκόρντλαν.

«Σας καλωσορίζω,» είπε ο Σάλβινρ, και αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία.

Η Άλχα έβγαλε το κράνος της και φίλησε το μουσάτο μάγουλό του. «Χαίρομαι που είσαι καλά, ξάδελφε. Φοβόμουν ότι ίσως ν' αργούσα.»

«Τουναντίον, ήρθες ιδιαίτερα γρήγορα, θα όφειλα να ομολογήσω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Είσαι η δεύτερη που μας έρχεται, μετά από την Δούκισσα Τουάθα της Κάντνομ. Και να σκεφτεί κανείς ότι το Δουκάτο σου βρίσκεται στην άλλη μεριά του Σαραόλν...»

Η Άλχα μειδίασε και κοκκίνισε, όπως πάντα όταν την επαινούσαν για κάτι. Τα πενήντα-τέσσερα χρόνια ζωής της δεν το είχαν αλλάξει

αυτό. «Δεν είμαι και τόσο μακριά από τη Χάργκοχ,» είπε. «Ο Δούκας Άλβαρ του Ντρίνθεκ είναι που βρίσκεται, κυριολεκτικά, στην άλλη μεριά του Βασιλείου. Ωστόσο, είχα πολλά προβλήματα, μέχρι να έρθω...»

«Ξέρω,» τη διαβεβαίωσε ο Σάλβινρ. «Μαγκραθμέλιοι, σωστά;»

«Ναι, και κάμποσοι από δαύτους,» τόνισε η Άλχα. «Αλλά καταφέραμε να τους προσπεράσουμε. Οι πολεμιστές μου απέδειξαν και με το παραπάνω τη γενναιότητα τους και την αφοσίωσή τους σε μένα και το Βασίλειο. Ο ρυθμός με τον οποίο ταξιδεύαμε ήταν εξοντωτικός, και οι προμήθειές μας μας έφτασαν ίσα για να έρθουμε εδώ, επειδή χάσαμε πολλές, στη συμπλοκή μας με τον στρατό του Καρθαβλέρν, ο οποίος...» Η Δούκισσα στράφηκε στον γιο της. «Φέρτον ενώπιόν μας, Γκόρντλαν.»

«Αμέσως, μητέρα,» αποκρίθηκε ο μεγαλόσωμος πολεμιστής, και ζύγωσε ένα άλογο, στη ράχη του οποίου καθόταν μια κουκουλωμένη φιγούρα με αλυσίδες στους καρπούς. *(Δε μπορεί, συλλογίστηκε ο Σάλβινρ. Δε μπορεί τούτος νάναι ο Καρθαβλέρν, ο Βασιλιάς της Νότιας Μάγκραθμελ!)* «Κατέβα, δαίμονα,» πρόσταξε. Εκείνος υπάκουσε και ξεκαβαλίκεψε, ενώ οι έφιπποι στρατιώτες που βρίσκονταν εκατέρωθέν του πρόσεχαν κάθε του κίνηση, με τα χέρια στα μανίκια των όπλων τους.

Ο Γκόρντλαν τράβηξε τον δαιμονάνθρωπο απ' τις αλυσίδες, φέρνοντάς τον μπροστά στον Δούκα της Χάργκοχ. Του έβγαλε την κουκούλα, φωνάζοντας: «Ιδού ο Καρθαβλέρν, Βασιλιάς της Νότιας Μάγκραθμελ, και αιχμάλωτός μας!»

Τα γαλανοπόρφυρα μάτια του Μαγκραθμέλιου γυάλισαν εωσφορικά. «Ο Δούκας Σάλβινρ, να υποθέσω;»

Ο Σάλβινρ συνοφρυώθηκε. «Υποθέτεις σωστά, δαιμονάνθρωπε,» είπε, έκπληκτος. Πώς είχε καταφέρει η Άλχα να τον αιχμαλωτίσει; Στράφηκε να την κοιτάξει.

Εκείνη χαμογέλασε, διακρίνοντας την απορία στο πρόσωπό του. «Ήμουν τυχερή, ξάδελφε. Έχω πολλά να σου διηγηθώ.»

«Τότε, πάμε στο παλάτι,» πρότεινε ο Σάλβινρ. «Ο Έντρηλ, ο νέος Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*, θα φροντίσει για το πού θα διαμείνουν οι πολεμιστές σου.»

«Ασφαλώς, Δούκα μου,» είπε εκείνος, κλίνοντας το κεφάλι προς το μέρος του.

Έτσι, ο Σάλβινρ, η Άλχα, ο Μόρντον, ο Γκόρντλαν, και ο Καρθαβλέρν (ο οποίος βρισκόταν υπό την επίβλεψη δύο πολεμιστών) έφυγαν από το στρατόπεδο έξω απ'τη Χάργκοχ και μπήκαν στην μεγάλη πόλη. Ο Έντρηλ, η Μπόρνεφ, και η Ερία έπιασαν δουλειά, επιβλέποντας τον καταυλισμό των στρατιωτών του Σνοργκ και καθοδηγώντας τους.

Ο Μπάχτον ατένισε μέσα στο φουσάτο τον πατέρα και τον αδελφό του, και απομακρύνθηκε, προτιμώντας να μην τους συναντήσει. Οι οικογενειακές συγκεντρώσεις ποτέ δεν τον έλκυαν και τόσο. Επιπλέον, είχε χρόνια να τους δει· καλύτερα, λοιπόν, να τους απέφευγε και τώρα...

Άρχισε να κάνει βόλτα, ανάμεσα στις σκηνές του καταυλισμού, προσπαθώντας να σκοτώσει έτσι την ώρα του. Σταμάτησε, για λίγο, στο σκοπευτήριο του στρατοπέδου, έριξε μερικά βέλη στους στόχους και στα αχυρένια σκιάχτρα, αλλά βαρέθηκε γρήγορα, και έφυγε κι απο κεί, συνεχίζοντας να σουλατσάρε.

Να πήγαινε να βρει τον πατέρα και τον αδελφό του; Έτσι, απλά, για να τους πει ένα γεια, όχι τίποτα περισσότερο... Μπα, κούνησε το κεφάλι. *Έχω πολλά χρόνια να τους δω, ξαναθύμισε στον εαυτό του. Δε νομίζω να χαρούν που θα με συναντήσουν... ειδικά ο πατέρας. Με είχε άραγε συμπαθήσει ποτέ; Είχε εγκρίνει ποτέ κάτι που έκανα; Ποτέ. Μόνο ο αδελφός του είχε δίκιο· εκείνος πάντα ήταν ο σωστός. Ας τους πάρουν, λοιπόν, τα Πνεύματα. Ας πάρουν τα Πνεύματα όλους τους καταραμένους ευγενείς, που θεωρούν ότι είναι κάτι! Ο Μπάχτον ήταν μικρός, όταν είχε αποφασίσει να φύγει απ'τη Βαρονία του πατέρα του, με σκοπό να μην ξαναγυρίσει. Δε θ'άλλαζε αυτή την απόφαση τώρα.*

Γιατί, τότε, αισθανόταν τόσο ενοχλημένος από την παρουσία των συγγενών του εδώ;

Επειδή έχω καιρό να τους δω· αυτό είν'όλο, προσπάθησε να πείσει τον εαυτό του, καθώς βόλταρε ανάμεσα στις σκηνές του στρατού. Εντεκα χρόνια, για την ακρίβεια. Απορούσε πώς τους είχε αναγνωρίσει. Ο πατέρας του πρέπει να ήταν... σαράντα-τεσσάρων χρονών, όταν έφυγε, και ο αδελφός του είκοσι. Κι οι δυο είχαν αλλάξει αισθητά, τώρα που ο ένας είχε δει πενήντα-πέντε Χειμώνες κι ο άλλος τριάντα-έναν. Η αλήθεια ήταν πως, πρώτα, είχε αναγνωρίσει τον αδελφό του. Ο πατέρας του ήταν φανερά κουρασμένος... όμως ακόμα μπορούσε και σήκωνε την αλυσιδωτή του αρματωσιά. Ο Μπάχτον μειδίασε, μην ξέροντας γιατί.

«Όχι εκεί!» άκουσε μια γνώριμη γυναικεία φωνή. «Δε βλέπετε πόσο χώρο αφήνετε ανεκμετάλλευτο; Πιο αριστερά, πιο αριστερά!»

Στράφηκε και είδε την Ερία να εξηγεί σε τρεις στρατιώτες του Σνοργκ πού ακριβώς έπρεπε να στήσουν μια σκηνή μέσα στο στρατόπεδο.

«Ωραία τώρα,» έλεγε η κορακομάλλα πολεμίστρια, ενώ ο Μπάχτον καθόταν σ'ένα κούτσουρο, επίτηδες βαλμένο εκεί, για να ξεκουράζονται οι πολεμιστές· μπροστά του μια φωτιά ήταν αναμμένη. «Η θέση είναι καλή. Τελειώνετε τη δουλειά σας· μην αργοπορείτε!»

Ο τοξότης άκουσε τους Σνοργκιανούς να μурμουρίζουν κάτω απ'τις ανάσες τους, σίγουρα βρίζοντας την στρατιωτική διοικήτρια.

Η Ερία ξεφύσησε και στράφηκε αλλού. Το βλέμμα της έπεσε πάνω στον Μπάχτον, και του χαμογέλασε, πλησιάζοντάς τον. «Δεν έχεις τι να κάνεις;» τον ρώτησε.

«Δεν πρόκειται να στήσω σκηνές,» δήλωσε, απλά, ο τοξότης.

Η Ερία γέλασε. «Δεν είχα αυτό στο μυαλό μου,» τον διαβεβαίωσε. Έγειρε το κεφάλι στα δεξιά, παρατηρώντας το πρόσωπό του. «Δε μου μοιάζεις καλά,» είπε. «Σκέφτεσαι το μέλλον; Θα νικήσουμε, στο

τέλος, θα δεις.» Προσπάθησε ν' ακουστεί βέβαιη γι' αυτό που έλεγε, όμως δεν ήξερε κατά πόσο τα κατάφερε.

Ο Μπάχτον αναστέναξε. «Δε σκέφτομαι το μέλλον, Ερία.» Έβγαλε τη φαρέτρα και το τόξο απ' τον ώμο του, αφήνοντάς τα κάτω.

«Τότε;» ρώτησε εκείνη, καθώς καθόταν πλάι του και η πανοπλία της έκανε έναν μεταλλικό ήχο, όπως οι κρίκοι της μετατοπίζονταν.

Ο Μπάχτον στράφηκε να την κοιτάξει. «Δε νομίζω να σ' ενδιαφέρει το παρελθόν μου, σωστά;»

«Το παρελθόν σου;» παραξενεύτηκε η Ερία. Έπειτα, ανασήκωσε τους ώμους. «Πες μου.»

Ο Μπάχτον γέλασε. «Τι να πω; Ας πούμε μόνο ότι σήμερα είδα δυο άτομα που είχα να δω πολύ καιρό...» Τα μάτια της μελαχρινής πολεμίστριας τον κοιτούσαν με περιέργεια, δίχως ν' αφήνουν το πρόσωπό του· το βλέμμα της τον μαγνήτιζε. Συνέχισε: «Ήταν ο πατέρας και ο αδελφός μου.» Δίστασε, μένοντας σιωπηλός για λίγο, αλλά μην παύοντας ν' ατενίζει την όψη της Ερία· ούτε εκείνη πήρε τη ματιά της από πάνω του. «Δεν πήγα να τους μιλήσω. Και... δεν ξέρω αν έκανα καλά. Αλλά δεν πρόκειται να τους μιλήσω, ούτως ή άλλως,» πρόσθεσε, βιαστικά.

«Δεν καταλαβαίνω,» αποκρίθηκε, ειλικρινά, η Ερία. «Γιατί να μη θέλεις να τους μιλήσεις;»

«Είδες; σε σκοτίζω με τα προσωπικά μου προβλήματα,» είπε ο Μπάχτον, και σηκώθηκε όρθιος. «Καλύτερα να πηγαίνω, γιατί κι εσύ θάχεις δουλειά εδώ, υποθέτω.»

Κι η Ερία σηκώθηκε όρθια. «Όχι, δεν είν' έτσι.»

«Δεν έχεις άλλη δουλειά;» ρώτησε ο Μπάχτον.

«Δεν εννοώ αυτό,» διευκρίνισε η Ερία. «Εννοώ ότι δε με πειράζει που μου μιλάς. Ίσα-ίσα, τα πράγματα έχουν γίνει πολύ βαρετά εδώ πέρα. Εμ... Δεν έχω και πάρα πολλή δουλειά. Το μεσημέρι, θα είμαι στη σκηνή μου. Δεν έρχεσαι, να μιλήσουμε και να φάμε μαζί. Έτσι κι αλλιώς, δε θάχω κι εγώ τίποτα να κάνω.»

Ο Μπάχτον είχε παρατηρήσει την Ερία, τις τελευταίες μέρες, που βρισκόταν εδώ, στη Χάργκοχ. Ήταν ιδιαίτερα ανοιχτή γυναίκα... με όλο τον αντρικό πληθυσμό του στρατοπέδου: μιλούσε στους πολεμιστές, αστειευόταν μαζί τους· είχε φιλοξενήσει ένα-δυο στη σκηνή της, για το βράδυ. Ο πλανόδιος τοξότης είχε ξανασυναντήσει ανθρώπους σαν κι αυτήν, στα ταξίδια του. Κάποιοι τους κακολογούσαν, αλλά εκείνος όχι.

«Θα περάσω,» αποκρίθηκε.

«Ωραία,» μειδίασε η Ερία. «Θα σε δω τότε, λοιπόν.»

Και ο Μπάχτον την έχασε απ' τα μάτια του, καθώς εκείνη άρχισε να βαδίζει ανάμεσα στις σκηνές.

** ** *

«Θα είναι ο στρατός μας αρκετός, Έντρηλ;» ρώτησε η Μπόρνεφ, καθώς εκείνη κι ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* επέβλεπαν το στήσιμο των σκηνών, έξω απ' τη Χάργκοχ.

«Για άμυνα, μέσα από τα τείχη της πόλης, πιστεύω πως ναι,» αποκρίθηκε ο μελαχρινός άντρας, που είχε υπηρετήσει πολλές φορές στα δυτικά σύνορα του Βασιλείου. «Θα μπορέσουμε να κρατήσουμε για κάμποσο καιρό εναντίον των Μαγκραθμέλιων. Όμως... για επίθεση, ξέχνα το,» τόνισε. «Η καταμέτρηση των πολεμιστών της Δούκισσας Άλχα έδειξε πως είναι δεκαοχτώ χιλιάδες· συνεπώς, φτάνουμε τις εξήντα-τέσσερις, εξήντα-πέντε χιλιάδες περίπου. Νομίζεις ότι είναι αρκετοί, για να νικήσουν ένα στράτευμα εκατόν-πενήντα χιλιάδων δαιμονανθρώπων;»

«Πνεύματα...» μουρμούρισε η Μπόρνεφ, κάνοντας πίσω τα πορφυρά της μαλλιά. «Θα έρθουν κι οι άλλοι δούκες του Σαραόλν, δε μπορεί. Θα φέρουν μαζί τους κι άλλο στρατό.»

«Ναι, όμως είδες ότι ο Πόνκιμ έχει τοποθετήσει τα φουσάτα του έτσι ώστε να αποτρέψει την διέλευση των συμμάχων μας,» της θύμισε ο Έντρηλ.

«Ωστόσο, η Δούκισσα Άλχα κατάφερε να περάσει,» τόνισε η Μπόρνεφ. «Και να αιχμαλωτίσει τον Καρθαβλέρν!»

«Αυτό, αν θες τη γνώμη μου, ήταν θαύμα,» αποκρίθηκε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*, γυρίζοντας για να την κοιτάξει.

Η Μπόρνεφ έγνεψε. «Το ξέρω... Όμως ίσως να σημαίνει ότι τα Πνεύματα είναι μαζί μας, ότι μας βοηθούν, Έντρηλ!»

«Έχουν ποτέ τα Πνεύματα βοηθήσει κανέναν;...»

«Τα Πνεύματα είναι οι ψυχές των αρχαίων Θεών, έχω ακούσει να λένε,» συνέχισε η κοκκινομάλλα γυναίκα. «Και οι Θεοί μισούσαν τους δαιμονανθρώπους.»

«Θυμάσαι τι μας είχε πει η Χόλκραδ η μάγισσα, όταν βρισκόταν εδώ; Ένας Θεός ήταν που δημιούργησε τους Μαγκραθμέλιους.»

«Ναι, αλλά... Έντρηλ, θέλω να πιστεύω ότι θα νικήσουμε!» είπε, έντονα, η Μπόρνεφ, και τα μάτια της γυάλισαν.

«Κι εγώ, φυσικά,» συμφώνησε εκείνος. «Και νομίζω πως η Ερία είχε δίκιο σ' αυτό που είπε σήμερα.»

Τώρα, τα μάτια της Μπόρνεφ στένεψαν. «Τι είπε η Ερία;»

«Να το γιορτάσουμε,» απάντησε ο Έντρηλ. «Να γιορτάσουμε τον ερχομό των πολεμιστών του Σνοργκ, να γιορτάσουμε την ενδυνάμωση του στρατού μας, ώστε να δώσουμε μια ελπίδα στους στρατιώτες μας, να τους ισχυροποιήσουμε το ηθικό –που μου τόνισε ότι είναι πολύ πεσμένο, τις τελευταίες μέρες. Μία μονάδα λίγο έλειπε να φύγει, Μπόρνεφ, το ήξερες;»

«Όχι,» παραδέχτηκε εκείνη.

«Η Ερία ήταν που έπεισε τους πολεμιστές να μείνουν στη Χάργκοκ και ν' αγωνιστούν.»

Η ψεύτρα! συλλογίστηκε η Μπόρνεφ. *Ψεύδεται, σίγουρα...*

«Δεν το είχα μάθει αυτό,» συνέχισε ο Έντρηλ. «Όμως η Ερία υποσχέθηκε, απο δώ και στο εξής, να με πληροφορεί για ό,τι συμβαίνει μέσα στο στρατόπεδο, επειδή, λέει, το τάγμα της δεν υπάρχει πλέον, οπότε ασχολείται με πολλά και διάφορα.»

Γι' αυτό είμαι βέβαιη! «Καλά... αλλά εγώ δε θα την πίστευα και τόσο,» είπε η Μπόρνεφ.

Ο Έντρηλ παραξενεύτηκε. «Δε θα την πίστευες; Γιατί;»

«Θα το είχα μάθει, αν μια μονάδα ήθελε να εγκαταλείψει το στράτευμα,» εξήγησε η Μπόρνεφ. «Δε μπορεί να μην το είχα μάθει...»

«Μα, γιατί να μου πει ψέματα, Μπόρνεφ;» απόρησε ο Έντρηλ. «Αν θες, ρώτα τη κι εσύ· θα σου πει τα ίδια, υποθέτω.»

Αναμφίβολα. «Τέλος πάντων. Τι πρότεινε; να γιορτάσουμε;»

Ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* έγενε καταφατικά.

«Δεν είναι και τόσο άσχημη ιδέα,» παραδέχτηκε η Μπόρνεφ. «Ωστόσο, ας μη χαλαρώσουμε και πολύ· οι ανιχνευτές να συνεχίσουν να περιπολούν τις περιοχές γύρω απ' τη Χάργκοχ.»

«Συμφωνώ,» δήλωσε ο Έντρηλ.

«Κατά τα άλλα,» είπε η Μπόρνεφ, «μια γιορτή για τον ερχομό της Δούκισσας Άλχα νομίζω πως, όντως, θ' ανεβάσει το ηθικό των πολεμιστών μας.»

«Θα πάω να ρωτήσω και τη γνώμη του Δούκα Σάλβινρ, ασφαλώς,» πρόσθεσε ο Έντρηλ.

«Εννοείται,» έγενε, με τα βλέφαρα, η Μπόρνεφ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 32^ο

Παγίδα

Προελαύνοντας μέσα στη Βαρονία της Τάθβιλ, επί δύο μέρες, οι πολεμιστές του Άρχοντα Φερχ δεν είχαν δει κανένα σημάδι από τον εχθρό· τώρα, όμως, οι ανιχνευτές, πάλι,

ανέφεραν στον Δούκα της Όρφαλχ ότι ένα φουσάτο είκοσι χιλιάδων Μαγκραθμέλιων ερχόταν από τα δυτικά.

«Ανάθεμα τα Πνεύματα!» καταράστηκε ο Φερχ, νιώθοντας ένα συναίσθημα πανικού να τον καταλαμβάνει. «Πόσο μακριά είναι;»

«Ίσως και να μας φτάσουν, Άρχοντά μου, αν βάλουν τα δυνατά τους,» απάντησε η ξανθιά ανιχνεύτρια. «Και, μάλλον, θα *βάλουν* τα δυνατά τους, γιατί φαίνεται να γνωρίζουν ότι βρισκόμαστε εδώ.»

«Χίλιες κατάρες!...» σφύριξε ο Φερχ, κάτω απ' την ανάσα του.

«Άρχοντά μου,» είπε η Λέφρελ, η διοικήτρια του στρατού του, δείχνοντας προς τα βόρεια, «αυτό πρέπει νάναι το κάστρο της Βαρονέσας Τάθβιλ. Ίσως θα μπορούσαμε να οχυρωθούμε εκεί.»

«Θ' αποκλειστούμε,» αποκρίθηκε ο Φερχ.

«Όμως τι άλλη επιλογή έχουμε;» έθεσε το ερώτημα η Λέφρελ. «Αν μας προφτάσουν, πάμε χαμένοι.» Κι εκείνη έμοιαζε τρομαγμένη, αν έκρινε σωστά ο Δούκας της Όρφαλχ, από το βλέμμα της.

Πέσαμε σε παγίδα, συμπέρανε, αισθανόμενος ένα βάρος να πλακώνει το στήθος του. Πέσαμε σε μια καταραμένη παγίδα των δαιμονανθρώπων...

«Θα πάμε στο κάστρο,» αποφάσισε. Ξεκίνησε να καλπάζει, υψώνοντας το χέρι και φωνάζοντας να τον ακολουθήσουν. Οι ιππείς σπιρούνισαν τ'άτια τους και οι πεζοί άρχισαν να τρέχουν. Το γκριζότειχο φρούριο εμπρός τους ήταν η μόνη σωτηρία, καθώς από τα δυτικά είχαν αρχίσει ν' ακούν τις φωνές των δαιμονανθρώπων. Οι Μαγκραθμέλιοι κατέβαιναν από τα ορεινά υψώματα, και ένα σύννεφο σκόνης είχε σηκωθεί.

Όταν έφτασαν στο κάστρο, είδαν πως η πύλη ήταν ανοιχτή, γεφυρώνοντας την τάφρο.

«Μας περιμένουν,» είπε η Λέφρελ. «Μας είδαν να ερχόμαστε, και μας περιμένουν.»

Ο Φερχ παρατήρησε πως στις επάλξεις στέκονταν στρατιώτες, βαστώντας δόρατα κι ασπίδες. *Εδώ, τουλάχιστον, θα βρούμε κάποια*

ασφάλεια, συλλογίστηκε. Και, ύστερα, βλέπουμε πώς θα φύγουμε, για να φτάσουμε στη Χάργκοχ.

Πέρασαν την πύλη του κάστρου, και μπήκαν σε μια μεγάλη, έρημη αυλή. Η πύλη έκλεισε πίσω τους, με μεγάλο πάταγο.

Ο Φερχ έβγαλε το κράνος του και το κράτησε παραμάσκαλα. «Βαρονέσα Τάθβιλ!» φώναξε. Για κάποιο λόγο, αισθανόταν ένα ρίγος να διαπερνά το κορμί του. Γιατί το μέρος έμοιαζε τόσο έρημο;

Ξαφνικά, πόρτες και παράθυρα άνοιξαν στα χτίρια και στους πύργους τριγύρω. Από τις πόρτες πολεμιστές άρχισαν να βγαίνουν – δαιμονάνθρωποι και άνθρωποι–, ενώ στα παράθυρα φάνηκαν Μαγκραθμέλιοι τοξότες, οι οποίοι βαστούσαν βαλλίστρες.

Οι στρατιώτες του Δούκα της Όρφαλχ ξεσπάθωσαν, κραυγάζοντας. Τα άλογά τους χρεμέτιζαν δυνατά, μέσα στον αναβρασμό. Ο Φερχ μπορούσε να νιώσει την ένταση, τον τρόπο, και τον πανικό –ήταν αποκλεισμένοι.

Όμως οι δαίμονες και οι δαιμονόφιλοι δεν έκαναν καμία επιθετική κίνηση· μονάχα τους περικύκλωσαν, βαστώντας τα όπλα τους σε ετοιμότητα.

«Δούκα Φερχ! Σε χαιρετίζω.»

Ο Φερχ στράφηκε προς το κεντρικό οικοδόμημα του κάστρου, για να δει έναν πάνοπλο άντρα να κατεβαίνει μια μακριά, γκριζόπετρη σκάλα. Η αρθρωτή, σκούρα-μπλε αρματωσιά του άστραφτε, καθώς τη χτυπούσαν οι φωτεινές αχτίνες των δίδυμων ήλιων του Άρμπεναρκ. Τα καστανά του μαλλιά έπεφταν ανάλαφρα στους ώμους του, αναδεδυόμενα απ' το αδύναμο χειμωνιάτικο αεράκι. Στο δεξί του πλευρό κρεμόταν ένα κοντό, πλατυλέπιδο ξίφος, ενώ στο αριστερό ένας πολεμικός πέλεκυς. Τα χέρια του πολεμιστή ήταν σταυρωμένα στους πήχεις, κι οι παλάμες τους ακουμπούσαν, αναπauτικά, πάνω στα μανίκια των όπλων.

«Ποιος είσαι;» απαίτησε ο Άρχοντας της Όρφαλχ, αντικρίζοντας με μίσος τον δαιμονόφιλο.

«Είμαι ο Καρνταμάρ, Δούκα μου, ο Στρατάρχης του νέου Σαραόλν,» απάντησε ο καστανομάλλης άντρας. «Πρόσταξε τους πολεμιστές σου να πετάξουν τα όπλα τους και να παραδοθούν.»

«Κι αν τους προστάξω να κόψουν το άθλιό σου κεφάλι απ'τους ώμους σου;» γρύλισε ο Φερχ. Οι στρατιώτες του σφίχτηκαν, βαστώντας τις ασπίδες τους αμυντικά και υψώνοντας τα ξίφη. Αλλά ο Άρχοντάς της Όρφαλχ δεν διέταξε επίθεση.

Ο Καρνταμάρ γέλασε. «Μη γίνεσαι αστείος, Δούκα μου! Σας έχουμε περικυκλωμένους· μπορείς, σίγουρα, να το δεις. Αν κάνετε έστω και μία εχθρική κίνηση εναντίον μας, θα σας σκοτώσουμε όλους. Επομένως, ρίξτε τα όπλα σας και παραδοθείτε!» Τώρα, ο Στρατάρχης του Σαραόλν δε ζητούσε: πρόσταζε.

Δεν αποφύγαμε την καταραμένη παγίδα τους· πέσαμε ακόμα πιο βαθιά μέσα της, μα τα Πνεύματα! σκέφτηκε ο Φερχ, γεμάτος απόγνωση. Καταλάβαινε πως δεν υπήρχε τρόπος να γλιτώσουν· έπρεπε να παραδοθούν.

«Κάντε ό,τι σας λέει!» διέταξε τους πολεμιστές του, κι εκείνοι, διστακτικά, άρχισαν να ρίχνουν τα όπλα τους στο έδαφος της αυλής του κάστρου. Ο μεταλλικός θόρυβος του ατσαλιού γέμισε τον αέρα.

Όταν ο αφοπλισμός τους τελείωσε, ο Καρνταμάρ πρόσταξε τους στρατιώτες του: «Πηγαίνετε τους στα μπουντρούμια!» Και, καθώς οι δαιμονάνθρωποι τούς έπαιρναν, απειλώντας τους με αιχμές δοράτων στη ράχη, ο Στρατάρχης είπε στον Φερχ, αρχίζοντας να κατεβαίνει τις σκάλες: «Έλα εδώ, Δούκα μου.»

Εκείνος πλησίασε, ενώ μια δαιμονογυναίκα έπαιρνε το σπαθί του απ'το θηκάρι στη μέση του. «Νομίζεις ότι θα καταφέρετε να κατακτήσετε το Σαραόλν, δαιμονόφιλε;»

«Το Σαραόλν ήδη ανήκει στον Βασιληά Πόνκιμ, Δούκα μου,» αποκρίθηκε ο Καρνταμάρ. «Τους προδότες προσπαθούμε να καταπολεμήσουμε.»

Ο Φερχ πάλεψε να τιθασεύσει τον εαυτό του. *Αν κάνω κάτι παρορμητικό τώρα, δε θα καταφέρω τίποτα.* «Δεν υπάρχουν

μεγαλύτεροι προδότες από εσένα και το σφετεριστή του θρόνου,» δήλωσε. «Έχετε προδώσει το ίδιο σας το είδος, δαιμονόφιλοι.»

«Έχεις κάτι εναντίον των δαιμόνων, Δούκα μου;» κάγχασε ο Καρνταμάρ. «Εγώ δεν ασχολούμαι με τέτοιες... μικρότητες. Είμαι μ' εκείνον που μου δίνει την περισσότερη δύναμη.

»Τώρα. Θα ήθελες να σε συνοδέψω μέχρι το δωμάτιό σου; Το έχω ετοιμάσει ειδικά για σένα, ξέροντας ότι θα ερχόσουν...» Ένα στραβό μειδίαμα χάραξε το πρόσωπό του, και τα μάτια του γυάλισαν, θριαμβευτικά.

Ο Φερχ δεν απάντησε. *Πόσο Πνευματοχτυπημένος ηλίθιος ήμουν, ώστε να πέσω σε τούτη την παγίδα!*

«Παρακαλώ, Δούκα μου, ακολουθήσέ με,» είπε ο Καρνταμάρ, κι άρχισε ν' ανεβαίνει τα σκαλοπάτια.

Ένας δαιμονάνθρωπος έκανε νόημα στον Άρχοντα να προχωρήσει, κι εκείνος βάδισε στο κατόπι του Στρατάρχη, με δυο Μαγκραθμέλιους πολεμιστές εκατέρωθέν του.

Οι διάδρομοι του κάστρου έμοιαζαν στον Φερχ ιδιαίτερα ζοφεροί, καθώς δαυλοί τους φώτιζαν και δαιμονάνθρωποι στέκονταν στις γωνίες, βαστώντας τα ξίφη τους ανεστραμμένα, με τις αιχμές ν' ακουμπούν το πέτρινο πάτωμα.

«Σ' αρέσει τούτο το φρούριο, Άρχοντά μου;» τον ρώτησε ο Καρνταμάρ, δίχως να στραφεί στο μέρος του.

«Το... ανθρώπινο στοιχείο είναι πολύ λίγο εδώ μέσα, για να μ' αρέσει, *Στρατάρχη,*» αποκρίθηκε ο Φερχ.

«Κρίμα,» είπε ο Καρνταμάρ, «γιατί μπορεί ο Βασιλιάς να ήταν τόσο γενναιόδωρος, ώστε να σου έδινε τον τίτλο του Βαρόνου, όταν τούτος ο πόλεμος τελείωνε... αν, βέβαια, αποδειχτείς αρκετά πιστός σ' αυτόν.»

«Δε σε καταλαβαίνω, δαιμονόφιλε!» σφύριξε ο Φερχ. Είχε την εντύπωση πως ο Στρατάρχης προσπαθούσε να του πει κάτι, αλλά δεν τόλεγε ευθέως.

«Αμφιβάλλω αν θα είσαι Δούκας, μετά απ'όλ'αυτά,» δήλωσε ο Καρνταμάρ, σταματώντας μπροστά σε μια ξύλινη πόρτα και στρεφόμενος στο μέρος του. «Η Όρφαλχ, τώρα που μιλάμε, πρέπει, λογικά, να έχει κατακτηθεί από το φουσάτο της Στρατάρχισσας Νερενία.»

«Όχι!...» έκανε ο Φερχ, αιφνιδιασμένος. Η Όρφαλχ;... Είχαν στείλει δαίμονες και στην Όρφαλχ, στην πόλη του;...

«Ναι, Άρχοντά μου,» συνέχισε ο Καρνταμάρ, περνώντας τους αντίχειρες μέσα στη ζώνη του. «Σίγουρα, θα έχει κατακτηθεί... εκτός αν πιστεύεις ότι μπορεί ν'αντέξει ενάντια σ'έναν στρατό εκατό χιλιάδων πολεμιστών.»

Εκατό χιλιάδων πολεμιστών; Αποκλείεται να μπορέσει ν'αντέξει... συλλογίστηκε ο Φερχ. Πνεύματα... Η Λορτνέκα... τα παιδιά μας... η Βασίλισσα Αάνθα...

Ο Καρνταμάρ γέλασε, βλέποντας τη σοκαρισμένη όψη στο πρόσωπο του Άρχοντα. «Σ'αφήνω να σκεφτείς,» του είπε, ανοίγοντας την πόρτα του δωματίου. «Να σκεφτείς πολύ, και να μου απαντήσεις: Θα συμμαχήσεις μαζί μας ή όχι; Θα είσαι με το νέο Σαραόλν ή θα πεθάνεις με το παλιό; Γιατί, ξέρεις, Άρχοντά μου, ο Βασιλιάς πρόσταξε οι προδότες να πεθάνουν. Κι εγώ εκτελώ τις προσταγές του.» *Θάνατος... Η λέξη αντήχησε μέσα στο κεφάλι του Στρατάρχη, σαν ηχώ. Θάνατος... Θάνατος... Θάνατος...*

Ο Φερχ προσπάθησε να ελέγξει τη φωνή του, ταραγμένος καθώς ήταν. «Η σύζυγός μου, Λορτνέκα, και τα παιδιά μου, βρίσκονταν στην Όρφαλχ...» είπε. «Είναι αιχμάλωτοι;...»

«Δε γνωρίζω, Άρχοντά μου,» απάντησε, αδιάφορα, ο Καρνταμάρ. «Πέρασε, παρακαλώ, και σκέψου εκείνο που σου πρότεινα.»

Οι δαιμονάνθρωποι έσπρωξαν τον Φερχ μέσα στο δωμάτιο, μ'ένα δυνατό κουδούνισμα της αρματωσιάς του.

«Και να θυμάσαι,» τόνισε ο Καρνταμάρ: «Η απόφασή σου επηρεάζει και τους στρατιώτες σου. Αν εσύ αποδειχτείς προδότης, αποδεικνύονται, αμέσως, κι εκείνοι –και θα πεθάνουν, μαζί με

σένα.» Έκλεισε την ξύλινη πόρτα, με μεγάλο πάταγο, αφήνοντας τον Φερχ μόνο μες στο δωμάτιο.

Ο Άρχοντας της Όρφαλχ κάθισε πάνω στο κρεβάτι. Ένωθε το μυαλό του μπουρδουκλωμένο, θολό. Η Όρφαλχ... κατακτημένη από δαιμονανθρώπους... *Λορτνέκα, μακάρι να είσαι καλά... Προστάτεψε τα παιδιά μας...* Οι εικόνες των προσώπων του γιου και της κόρης του πέρασαν σαν όνειρο μπροστά απ'τα πνευματικά του μάτια. Όλες εκείνες οι ευτυχισμένες στιγμές μαζί τους... Ο Φερχ αισθάνθηκε δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά του. Ήταν η οικογένειά του ζωντανή, ή οι δαιμονάνθρωποι τους είχαν φονέψει;

** ** *

Ο Τράνθλας μπήκε στην Κάντνομ, καβάλα στ'άλογό του. Και δεν ήταν μόνος. Μαζί του βρίσκονταν οι τρεις Μαγκραθμέλιοι που είχε επιλέξει για να τον συντροφεύσουν στο Άργκανθικ, στην αποστολή όπου τον είχε στείλει ο Αφέντης Πόνκιμ. Τα ονόματά τους ήταν Κόρμανλον, Λάγκρελφορθ, και Τενιρισία. Διέθεταν όλοι τους προσόντα που ο Τράνθλας θεωρούσε πολύτιμα.

Ο πρώτος δαιμονάνθρωπος ήταν φοβερά εξειδικευμένος στο να κρύβεται στην ύπαιθρο· του είχε φανεί πολλές φορές χρήσιμος, για να μαθαίνει τι συνέβαινε γύρω από τη Μάρβαθ, στα χωριά και στις μικρές πόλεις –ένας τέλειος κατάσκοπος και ανιχνευτής.

Ο άλλος Μαγκραθμέλιος, ο Λάγκρελφορθ, ήταν κάποτε μέλος της *Μαύρης Αυγής*, αλλά η Μητριάρχης Σαλντίρα (που, τώρα, ήταν νεκρή, και την είχε αντικαταστήσει μία ονόματι Ζεμελιρίν) τον είχε διώξει, επειδή φοβόταν πως θα την δολοφονούσε και θα της άρπαζε την εξουσία. Ο Τράνθλας, αρχικά, δεν τον είχε πιστέψει, γιατί είχε μάθει από μέλη της *Μαύρης Αυγής* πως μόνο δαιμονογυναίκες μπορούσαν να πάρουν τη θέση της Μητριάρχη. Όμως, ύστερα, είχε πληροφορηθεί από μια δαιμονογυναίκα της εν λόγω οργάνωσης ότι, αν, όντως, ο Λάγκρελφορθ κατάφερνε να δολοφονήσει τη Σαλντίρα

(πράγμα που θα ήταν αξιοθαύμαστο, βέβαια), καμια τους δε θα του έφερνε αντίρρηση να πάρει τη θέση της, καθότι ήταν από τους καλύτερους φονιάδες της *Μαύρης Αυγής*. Έτσι, η Μητριάρχης είχε βρει αφορμή και τον είχε πετάξει από την οργάνωση, ώστε να μη δύναται ν' απειλήσει την εξουσία της. Σίγουρα, κι αυτός θα φαινόταν χρήσιμος σύμμαχος στο Άργκανθικ, συμπέραινε ο Τράνθλας.

Η Τενιρισία ήταν αυθεντία στις δαιμονικές συσκευές των Μαγκραθμέλιων· εν ολίγοις, αυτό που εκείνοι ονόμαζαν «επιστήμονας». Η δαιμονογυναίκα είχε εκπλήξει τον κατάσκοπο του Πόνκιμ με τις γνώσεις της επάνω στα μηχανήματα των διαβολανθρώπων· γνώσεις που άλλοι Μαγκραθμέλιοι δεν είχαν. Ήξερε πώς να βρίσκει συντεταγμένες σε οποιονδήποτε χάρτη και να τις περνά σε δίσκους τηλεμεταφοράς (*Σύντομα, θα μπορώ να τηλεμεταφέρομαι όπου επιθυμώ μέσα στο Άργκανθικ*, σκεφτόταν ο Τράνθλας.), ήξερε πώς να ελέγχει σκλαβωτές, πώς να φτιάχνει δαιμονόπτερα με ελάχιστα υλικά, πώς να επιδιορθώνει κάθε λογής τεχνολογικές συσκευές των δαιμονανθρώπων.

«Θα σταματήσουμε καθόλου εδώ, Εκλεκτέ του Εκλεκτού του Ύψιστου Άρχοντα;» ρώτησε, τώρα, η Τενιρισία, καθώς καθόταν στη σέλα του αλόγου της, τυλιγμένη σε κάπα και με κουκούλα στο κεφάλι. Όλοι οι Μαγκραθμέλιοι είχαν τις όψεις τους κρυμμένες, για λόγους ασφαλείας –στο Άργκανθικ, οι περισσότεροι δεν είχαν δει ποτέ τους δαιμονάνθρωπο. Βέβαια, δε βρίσκονταν ακόμα στο Βασίλειο των Σκιών, μα ο Τράνθλας ήθελε να τους συνηθίζει από τώρα. Κι εκείνοι του είχαν απόλυτη εμπιστοσύνη, γιατί, όπως είχε μόλις πει κι η Τενιρισία, ήταν «ο Εκλεκτός του Εκλεκτού του Ύψιστου Άρχοντα».

Η Μοίρα παίζει παράξενα παιχνίδια, συλλογίστηκε ο κατάσκοπος του Πόνκιμ, υπομειδιώντας. Και απάντησε στην δαιμονογυναίκα: «Για λίγο μονάχα, ώστε να επικοινωνήσω με τον Αφέντη μου. Είναι ακόμα πρωί, και βιαζόμαστε να φτάσουμε στο Άργκανθικ.»

Κανένας από τους Μαγκραθμέλιους δε διαφώνησε. Ο Τράνθλας έστριψε το άλογό του σε μια πάροδο και σταμάτησε. Άγγιξε το χρυσό αλογάκι κάτω απ' το πανωφόρι του και έφερε στα πνευματικά του μάτια το πρόσωπο του Πόνκιμ.

Αφέντη, μ' ακούς;

Ναι, υπηρέτη μου. Έχεις κάτι σημαντικό ν' αναφέρεις; Αν δεν κάνω λάθος, βρίσκεσαι ακόμα στο Σαραόλν, στην Κάντνομ.

Ακριβώς, συμφώνησε ο Τράνθλας. Απλά, ήθελα να σου πω πως όλα πάνε καλά, μέχρι στιγμής—

Αυτό έλειπε, από τώρα να είχαμε προβλήματα!

Επίσης, Αφέντη, επικοινωνήσα μαζί σου για να δοκιμάσω, άλλη μια φορά, αν δουλεύει σωστά το περιδέριο.

Ελπίζω να βεβαιώθηκες γι' αυτό.

Πράγματι, βεβαιώθηκα, αποκρίθηκε ο Τράνθλας. Και τον πληροφόρησε: Σε τρεις μέρες υπολογίζω να βρίσκομαι στην Μαφ-νορχ. Κι απο κεί θ' αρχίσω την αναζήτηση.

Ναι. Ο Πόνκιμ «ακουγόταν» ικανοποιημένος. Μόλις φτάσεις στην πρωτεύουσα του Δουκάτου Έβμορ, επικοινωνήσε μαζί μου, να μου το αναφέρεις, πρόσταξε.

Όπως επιθυμείς, Αφέντη.

Και πρόσεχε στο Άργκανθικ, Τράνθλας, τον προειδοποίησε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. Πρόσεχε πολύ, γιατί έχω το συναίσθημα ότι κάτι άσχημο συμβαίνει.

Η επικοινωνία τους διακόπηκε απότομα.

Κάτι άσχημο συμβαίνει, συλλογίστηκε ο Τράνθλας. Τι «άσχημο» μπορεί να είναι αυτό; Πίστευε τα λόγια του Αφέντη του, όμως δεν του άρεσε να μην ξέρει τι γινόταν· τον τελευταίο καιρό, είχε συνηθίσει να είναι πληροφορημένος —για όλα. Αλλά κι ο Πόνκιμ έμοιαζε το ίδιο αβέβαιος μ' εκείνον γι' αυτό που συνέβαινε στο Βασίλειο των Σκιών —πράγμα ιδιαίτερα ανησυχητικό, γιατί ο Βασιλιάς του Σαραόλν δεν ήταν ένας κοινός θνητός.

«Συνεχίζουμε το δρόμο μας, πιστοί μου σύντροφοι,» είπε στους τρεις δαιμονοανθρώπους, και τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 33^ο

Μια ανησυχητική ανακάλυψη

Ο Ήκνορ και η Μίκθαλ τριγύριζαν στα περίχωρα της Βέρντριχ, τις τελευταίες μέρες, περιμένοντας κάποιο σημάδι των Σαραολνιανών. Όμως οι εκπρόσωποι του Δούκα Σάλβινρ δεν είχαν φανεί ακόμα. Σίγουρα, τα Αργκανθικιανά Όρη τούς είχαν καθυστερήσει, γιατί τον Χειμώνα ήταν πάντα χιονισμένα και δύσβατα. Ίσως, μάλιστα, να είχαν χαθεί μέσα τους, ή να τους είχε συμβεί κανένα κακό· οι απότομες πλαγιές, οι κατολισθήσεις, και οι γκρεμοί αποτελούσαν τους βασικότερους κινδύνους των βουνών. Μαζί με τα άγρια θηρία, φυσικά. Όμως τα τελευταία δεν υπήρχε περίπτωση να επιτεθούν σε μεγάλες ομάδες ανθρώπων.

Όσο για την αναζήτηση της Δούκισσας Τιλμίρα, αυτή συνεχιζόταν, απ'ό,τι μπορούσαν να κρίνουν οι δύο κατάσκοποι. Καβαλάρηδες όργωναν τα μέρη γύρω από την κεντρική πόλη του Δουκάτου, ψάχνοντας και ζητώντας πληροφορίες από όποιον αντάμωναν. Επιπλέον, κάμποσες στρατιωτικές μονάδες είχαν στηθεί σε συγκεκριμένα σημεία, και ο Ήκνορ και η Μίκθαλ υπέθεταν ότι αυτό οφειλόταν στο γεγονός πως εκείνοι είχαν διαδώσει τη φήμη ότι Σαραολνιανοί έρχονταν, έχοντας ήδη προκαλέσει προβλήματα δυτικά, στο Δουκάτο Θάλβερκ. Επομένως, το σχέδιό τους είχε δουλέψει καλά, μέχρι στιγμής. Το μόνο που έμενε ήταν να φανούν οι εκπρόσωποι του Σάλβινρ, ώστε να τους συλλάβουν οι πολεμιστές της χαμένης Δούκισσας.

Οι κατάσκοποι της Ζέκαλ είχαν αρχίσει να κατευθύνονται βόρεια, δίχως καμία ιδιαίτερη βιασύνη, ελπίζοντας να δουν τους εχθρούς τους. Ταξίδευαν καταμήκος του ποταμού Αρλ, γιατί ήξεραν πως οι Σαραολνιανοί, σίγουρα, θα ήθελαν να τον διασχίσουν· οπότε, αν έρχονταν, από τούτη τη μεριά του Δουκάτου ήταν πιο πιθανό να τους ατενίσουν.

Κάτι άλλο που απασχολούσε τους κατασκόπους ήταν οι άνθρωποι του καζίνου οι οποίοι τους είχαν καταδιώξει, εξαιτίας της άρνησης της Μίκθαλ να τους δώσει τα κέρδη τους. Τις τελευταίες μέρες, δεν τους είχαν δει καθόλου, και αναρωτιόνταν: Τι σήμαινε αυτό; Τους είχαν ξεχάσει; Τους παρακολουθούσαν, δίχως εκείνοι να μπορούν να τους εντοπίσουν; Είχαν σταματήσει, για λίγο, το κυνηγητό, λόγω της αναζήτησης της χαμένης Δούκισσας Τιλμίρα; Ούτε ο Ήκνορ, ούτε η Μίκθαλ μπορούσαν να πουν τι ακριβώς συνέβαινε. Πάντως, ήταν, ασφαλώς, καλύτερα που βρίσκονταν στην ησυχία τους (όση «ησυχία» μπορούσε να θεωρηθεί πως είχε η ζωή τους).

Δεν ταξίδευαν πάνω από δέκα-δεκαπέντε χιλιόμετρα την ημέρα, περισσότερο βαδίζοντας και παρατηρώντας τους τόπους γύρω τους, παρά ιππεύοντας· τα άλογα τα τραβούσαν, τεμπέλικα, πίσω τους από τα χαλινάρια. Όταν οι Σαραολνιανοί έρχονταν, ο Ήκνορ και η Μίκθαλ, τουλάχιστον, θα ήξεραν αρκετά από τα μέρη του Δουκάτου Έαροντ, και θα βρίσκονταν σε πλεονεκτικότερη θέση σε σχέση μ' αυτούς. Συχνά-πυκνά, σταματούσαν σε ταβέρνες, πανδοχεία, και χωριά, ακούγοντας τι είχαν να πουν οι ντόπιοι για την παρούσα κατάσταση: την εξαφάνιση της Δούκισσας Τιλμίρα.

Ένας ξυλοκόπος: «Οι Βόρειοι την απήγαγαν. Σκοπεύουν να ζητήσουνε λύτρα, θα δείτε.» – Μια ταβερνιάρισσα: «Ο ίδιος της ο άντρας τη σκότωσε, για να πάρει την εξουσία. Είναι φονιάς, έχω ακούσει...» – Μια σερβιτόρα: «Ξέρω από έγκυρη πηγή πως δεν τα πήγαινε καλά με τον μεγάλο της γιο, Κάβμορντ. Είναι, λοιπόν, πολύ πιθανό κείνος να σχεδίασε τη δολοφονία» (Ο Ήκνορ και η Μίκθαλ παρατήρησαν πόσο εύκολα η «εξαφάνιση» μπορούσε να μετατραπεί

σε «δολοφονία».) – Ένας έμπορας: «Κάποιοι προσπαθούνε να ρίξουν οικονομικά το Δουκάτο, σας λέγω! Η Αρχόντισσα της Βέρντριχ ήταν μυαλό στα θέματα της οικονομίας – τώρα, όλα θα τα πάρουν και θα τα σηκώσουν τα Πνεύματα.» – Ένας ταξιδιώτης: «Μην είστε ανόητοι. Οι Ράντβαν τη σκότωσαν. Ποτέ δε συμπαθούσαν τους Γόρθλικ, κι επιπλέον, αυτή η Δούκισσα Ζέκαλ έχει δαιμονικό μυαλό, κι η μάνα της χειρότερο. Ποιος ξέρει τι έχουνε σχεδιάσει!» (Ο Ήκνορ και η Μίκθαλ αλληλοκοιτάχτηκαν, υπομειδιώντας.) – Ένας ηλικιωμένος αριστοκράτης: «Είναι πασιφανές πως οι Ρέγκοθ έκαναν το έγκλημα, επειδή οι Γόρθλικ υποστηρίζουν τον Βασιλικό Οίκο, ενώ εκείνοι είναι ορκισμένοι εχθροί του, ακόμα κι ας μην το λένε ανοιχτά. Ακούστε κι εμένανε, που κάτι ξέρω.» – Διάφοροι θαμώνες ταβερνών και πανδοχείων: «Οι Σαραολνιανοί θέλουν να μας ξεκάνουν, και σκοτώνουν έναν-έναν τους άρχοντές μας. Ποιος νάχει σειρά, άραγε;» – «Μετά, θα κάνουν στρατιωτική επέμβαση, θα δείτε. Αλλιώς, γιατί συγκεντρώνουν στρατό στα ανατολικά τους σύνορα;» – «Οι Μαγκραθμέλιοι τούς απειλούν από τα δυτικά, και θέλουν να εισβάλουν στο Άργκανθικ, για να βρουν ασφάλεια.» – «Όχι! ζητούν να καταστρέψουν τη χώρα μας οικονομικά.»

Τούτα κι άλλα πολλά συζητιόνταν στα περίχωρα της Βέρντριχ, και οι δυο κατάσκοποι ήταν βέβαιοι πως τίποτα απ' αυτά δεν ίσχυε απολύτως. Οι φήμες είχαν μια κακιά συνήθεια να διαστρεβλώνονται και να ταξιδεύουν γρήγορα: απόδειξη ότι η εξαφάνιση είχε γίνει φόνος, και οι διαδόσεις για τους Σαραολνιανούς είχαν εξαπλωθεί με τέτοιο ρυθμό και είχαν πάρει ποικίλες ερμηνείες. Ο Ήκνορ και η Μίκθαλ είχαν μάθει να πιστεύουν το ένα δέκατο απ' όσα άκουγαν, να το φιλτράρουν και να βγάζουν τα δικά τους συμπεράσματα.

Τώρα, ήταν μεσημέρι και είχαν σταματήσει στις όχθες του ποταμού Αρλ. Ο Ήκνορ βρισκόταν καθισμένος πάνω σ' ένα κούτσουρο, ενώ η Μίκθαλ ήταν οκλαδόν στο έδαφος. Κι οι δυο έτρωγαν σταρένιο ψωμί και προβατίσιο τυρί, που είχαν αγοράσει από ένα χωριό,

ενάμιση χιλιόμετρο προς τα δυτικά. Η μέρα ήταν καλή, και οι δίδυμοι ήλιοι του Άρμπεναρκ λαμποκοπούσαν στον καταγάλανο ουρανό. Τα άλογα των δυο κατασκόπων βρίσκονταν δεμένα σε ένα σύδεντρο, λίγο παραπέρα.

Η Μίκθαλ παραμέρισε τα καστανά μαλλιά απ' το πρόσωπό της, κάνοντας το μάτι της γάτας που κρεμόταν μπροστά στο μέτωπό της να ταρακουνηθεί. Πριν από μία μέρα είχε δώσει την λεπτή, ασημένια αλυσίδα σε έναν χρυσοχόο, για να την φτιάξει, και τώρα, η κατάσκοπος φορούσε, πάλι, το γούρι της. «Αρχίζω να πιστεύω ότι περιμένουμε άδικα,» είπε στον Ήκνορ. «Ή, μάλλον, όχι...» Συνοφρυώθηκε, καθώς σκεφτόταν πώς μπορούσε να εκφράσει με λόγια αυτό που ένιωθε.

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο μελαχρινός άντρας.

«Αισθάνομαι σα να με έχουν βάλει κάπου να κάθομαι, χωρίς λόγο,» προσπάθησε να εξηγήσει η Μίκθαλ. «Η Δούκισσα Ζέκαλ μού δίνει την εντύπωση πως έχει τρελαθεί!»

Ο Ήκνορ γέλασε. «Κι εμένα μου φάνηκε κάπως ταραγμένη, μα όχι τρελή,» αποκρίθηκε. «Θα περιμένουμε ακόμα κάποιες μέρες τους Σαραολνιανούς να εμφανιστούν, κι αν δεν τους δούμε καθόλου, θα πάμε να βρούμε τη Δούκισσα, στη Βαρονία του Χόρναρ.

»Επίσης, είναι κι η Βόλκρα... Ανησυχώ γι' αυτήν...»

Η Μίκθαλ μόρφασε. *Ακόμα τη σκέφτεται!* Βέβαια, δε μπορούσε να ξέρει αν τη σκεφτόταν ερωτικά ή όχι. «Ίσως να έχει έρθει στο Έαροντ, απλά εμείς να μην την έχουμε συναντήσει.»

«Προτείνεις να επιστρέψουμε στην Βέρντριχ, και να πάμε στον *Αργυρό Δίσκο*;» ρώτησε ο Ήκνορ, γιατί εκεί είχαν πει στην Βόλκρα να κατευθυνθεί, στο σημείωμα που της είχαν αφήσει, στην Ζερκ-βελ.

«Θες να μας πιάσουν οι άνθρωποι του καζίνου;» απαίτησε η Μίκθαλ.

«Δεν μας κυνηγούν, πια, Μίκθαλ,» της θύμισε ο Ήκνορ.

«Νομίζεις!» έκανε εκείνη. «Μπορεί να μη μας κυνηγούν στην ύπαιθρο, λόγω της εξαφάνισης της Δούκισσας, μα σίγουρα θα είμαστε καταζητούμενοι μέσα στην Βέρντριχ.»

Ο Ήκνορ έβγαλε ένα σιγανό γρύλισμα απόγνωσης. «Μίκθαλ, αν θέλουμε, έχουμε τη δυνατότητα να μπούμε στην πόλη –το ξέρεις αυτό,» τόνισε.

«Ναι, μα γιατί να ρισκάρουμε, τώρα που όλα πάνε τόσο καλά;» έθεσε το ερώτημα η καστανομάλλα κατάσκοπος.

«Τόσο καλά, ε;» την κορόιδεψε ο Ήκνορ. «Γιατί δε λες ότι, απλά, δε συμπαθείς τη Βόλκρα;»

«Γιατί είναι φανερό,» αποκρίθηκε, παγερά, η Μίκθαλ, καρφώνοντάς τον με το βλέμμα της. «Αλλά, αν μπορούσαμε να τη βρούμε, δε θα αρνιόμουν να ψάξω γι'αυτήν. Όμως υπάρχουν κίνδυνοι, Ήκνορ· παραδέξου το!»

«Υπάρχουν,» ένευσε εκείνος.

«Είδες;» είπε η Μίκθαλ, δαγκώνοντας ένα κομμάτι απ'το σταρένιο ψωμί. «Οπότε, μη μου λες αυτές τις μπουρδες!» πρόσθεσε, ακόμα πειραγμένη απ'το προηγούμενο σχόλιό του.

Ο Ήκνορ χαμογέλασε· έσκυψε και φίλησε το μάγουλό της.

Ύστερ'από λίγο, είχαν τελειώσει το λιτό φαγητό τους, και η Μίκθαλ χασμουρήθηκε, νιώθοντας να νυστάζει. «Θα κοιμηθώ για καμια ωρίτσα,» είπε στον σύντροφό της. «Θα φυλάς σκοπιά;»

«Ναι,» απάντησε, ήρεμα, ο Ήκνορ, με το βλέμμα του χαμένο στον ορίζοντα, όπου μπορούσε ν'ατενίσει μια ομάδα δώδεκα καβαλάρηδων του Δουκάτου. Από τότε που είχαν διαδοθεί οι φήμες για τους Σαραολνιανούς, οι ομάδες αναζήτησης της χαμένης Δούκισσας Τιλμίρα είχαν μεγαλώσει.

«Ντάξει.» Η Μίκθαλ κουλουριάστηκε μέσα στην κάπα της, δίπλα στο κούτσουρο όπου καθόταν ο μελαχρινός κατάσκοπος.

** ** *

«Μίκθαλ!» Ο Ήκνορ ταρακούνησε την ερωμένη του. «Κοίτα!»

Η καστανομάλλα κατάσκοπος βλεφάρισε, και ανασηκώθηκε, ακόμα κουλουριασμένη μέσα στην κάπα της. Ο σύντροφός της είχε κατεβεί απ' το κούτσουρο και βρισκόταν γονατισμένος στο ένα γόνατο· το δεξί του χέρι έδειχνε κάτι προς τα βόρεια.

Η Μίκθαλ έτριψε τα μάτια και κοίταξε. Είδε μια καλύβα, πλάι στον ποταμό, και στρατιώτες συγκεντρωμένους γύρω της. Η πόρτα ήταν ανοιχτή και, μάλλον, ορισμένοι βρίσκονταν μέσα, ενώ άλλοι στέκονταν έξω, βαστώντας τα ξίφη τους γυμνολέπιδα και έχοντας τις ασπίδες τους δεμένες στον αριστερό πήχη.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε τον Ήκνορ.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά μ' ανησυχεί.»

«Πώς βρέθηκαν ετούτοι εδώ;» Στράφηκε, για να τον αντικρίσει.

«Μάλλον, ήρθαν για να μιλήσουν στον ιδιοκτήτη της καλύβας, κάποιον ψαρά. Όμως, όταν χτύπησαν την πόρτα, κανείς δεν άνοιξε, και, τελικά, την έσπασαν, κλοτσώντας την. Δύο μπήκαν, ενώ οι άλλοι ξεσπάθωσαν.»

«Τι είναι μέσα, Ήκνορ;»

Ο κατάσκοπος ανασήκωσε τους ώμους. «Πού να ξέρω;»

Η Μίκθαλ είδε δυο στρατιώτες να βγαίνουν απ' την ξύλινη καλύβα, αρχίζοντας να κουβεντιάζουν με τους υπόλοιπους. Ύστερα, ένας ανέβηκε στο άτι του και ξεκίνησε να καλπάζει νότια... προς τη Βέρντριχ; Η εν λόγω πόλη ήταν έξι λεύγες μακριά.

«Ό,τι κι αν βρήκαν, είναι σημαντικό,» συμπέρανε ο Ήκνορ.

«Κάποιο στοιχείο για το τι μπορεί να συνέβη στη Δούκισσα;» υπέθεσε η Μίκθαλ.

«Ίσως,» συμφώνησε εκείνος. «Καλύτερα θα ήταν ν' απομακρυνθούμε, πιστεύω...»

Η Μίκθαλ σηκώθηκε όρθια, τινάζοντας την κάπα της, για να την καθαρίσει απ' το χόμα.

Τότε, αντίκρισαν τέσσερις στρατιώτες να καβαλικεύουν και να έρχονται προς το μέρος τους.

«Γαμώτο!...» καταράστηκε η καστανομάλλα κατάσκοπος.

Ο Ήκνορ ακούμπησε το χέρι του στον αριστερό της ώμο. «Δεν ωφελεί σε τίποτα να τρέξουμε.»

«Δε σκόπευα να τρέξω,» τον διαβεβαίωσε η Μίκθαλ. «Εξάλλου, τώρα, έχω το γούρι μου μαζί μου,» τον πείραξε.

«Δε σε βοήθησε και τόσο, στη συμπλοκή με τους δαιμονανθρώπους, στη Βαρονία της Τάθβιλ,» σχολίασε ο Ήκνορ.

Η Μίκθαλ στραβομουτσούνιασε, κοροϊδευτικά. Δεν ανησυχούσε και πολύ για τους ερχόμενους καβαλάρηδες. Άλλωστε, εκείνη κι ο σύντροφός της έμοιαζαν μ' απλούς ταξιδιώτες. Ό,τι κι αν είχε βρεθεί μέσα στην καλύβα, δε μπορούσα να επηρεάζει αυτούς...

Ο Ήκνορ, απ' την άλλη, ήταν σφιγμένος, γιατί ποτέ δεν πίστευε ότι ήταν ασφαλής, μέχρι (τρανταχτής) αποδείξεως του αντιθέτου. Τούτη η λογική είχε γλιτώσει πολλές φορές το τομάρι του από κινδύνους που δεν φαίνονταν κίνδυνοι, ώσπου να πέσεις στην παγίδα. Με το δεξί χέρι ακουμπούσε τον ώμο της Μίκθαλ, και με τ' αριστερό τη λαβή του ξιφιδίου το οποίο βρισκόταν κρυμμένο στο εσωτερικό της κάπας του. Μπορούσε, άνετα, να το τραβήξει και να το εκτοξεύσει, οποιαδήποτε στιγμή.

Οι ιππείς ζύγωσαν, και τράβηξαν τα γκέμια των αλόγων τους, κάνοντάς τα να σταματήσουν.

«Καλησπέρα, ταξιδιώτες,» χαιρέτησε μια πολεμίστρια, βγάζοντας το κράνος της. Τα μακριά, ξανθά της μαλλιά ήταν δεμένα κότσο πίσω απ' το κεφάλι της.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ, ξερά.

«Όσο ήσασταν εδώ, είδατε καμια παράξενη κίνηση;» ρώτησε η πολεμίστρια, κοιτώντας τον ερευνητικά, με τα γαλανά της μάτια.

«Εκτός από τους καβαλάρηδες σας, που μπήκαν σ' αυτή την καλύβα, τίποτα,» δήλωσε, αδιάφορα, ο Ήκνορ.

«Πριν έρθουν οι στρατιώτες μας, παρατηρήσατε κανέναν άλλο να μπαίνει ή να βγαίνει απ' την καλύβα;»

«Όχι.»

Η πολεμίστρια έσμιξε τα χείλη. Ύστερα, ρώτησε: «Πόση ώρα βρίσκεστε εδώ;»

«Από το μεσημέρι,» την πληροφόρησε ο Έκνορ. «Σταματήσαμε να φάμε και να ξεκουραστούμε.» Τώρα είχε αρχίσει να απογευματιάξει.

«Μάλιστα,» είπε η καβαλάρισσα, ξαναφορώντας το κράνος της. «Πάντως, οποιαδήποτε βοήθεια θα την εκτιμούσαμε πολύ, ταξιδιώτη.»

Προφανώς, εννοούσε ότι θα τους πλήρωνε με χρυσάφι. «Περί τίνος πρόκειται;» θέλησε να μάθει ο Έκνορ.

«Βρέθηκε το πτώμα της Δούκισσας,» δήλωσε η πολεμίστρια.

Η Μίκθαλ κράτησε την ανάσα της· ο Έκνορ βλεφάρισε, έκπληκτος. «Μέσα στην καλύβα;» ρώτησε.

«Ναι. Και... ο θάνατός της είναι... παράξενος,» κόμπιασε η ιππεύτρια.

Ο Έκνορ συνοφρυώθηκε. «Παράξενος;»

«Δεν τη σκότωσε λεπίδα, ούτε πρόκειται για στραγγαλισμό.» Η πολεμίστρια έμοιαζε ταραγμένη, καθώς μιλούσε. «Υποψιαζόμαστε δηλητήριο. Ωστόσο δεν βρέθηκε η παραμικρή αμυχή επάνω στην Αρχόντισσα Τιλμίρα· μήτε βρήκαμε κάποιο ποτήρι ή κούπα μέσα στην καλύβα, απ' όπου θα μπορούσε να είχε πιει κάτι.»

«Καταλαβαίνω,» είπε, αργά, ο Έκνορ, ενώ γραμμές παρουσιάζονταν στο μέτωπό του. *Πρόκειται για μαγεία; αναρωτήθηκε. Κι αν ναι, τι μπορεί να σημαίνει αυτό;*

«Η οποιαδήποτε πληροφορία θα ήταν πολύτιμη, ταξιδιώτη,» δήλωσε, γι' άλλη μια φορά, η καβαλάρισσα. Έπειτα, έστρεψε τ' αλόγο της προς την αντίθετη κατεύθυνση, και κάλπασε, ενώ οι υπόλοιποι ιππείς την ακολουθούσαν.

«Έκνορ,» είπε η Μίκθαλ, «η περίπτωση αυτή... σου θυμίζει κάτι;»

Ο μελαχρινός άντρας έγενεψε καταφατικά. «Ναι· μου θυμίζει εκείνη την υπόθεση του νεκρού αριστοκράτη. Τα ίδια σημάδια ακριβώς: δηλαδή, κανένα σημάδι. Ούτε πληγή, ούτε δηλητηρίαση, ούτε

στραγγαλισμός. Το μυστήριο ποτέ δε λύθηκε.» Ο Ήκνορ μιλούσε λες κι έβλεπε τις σκηνές, ξανά, μπροστά του.

«Μόνο ένα πράγμα υπήρχε πάνω στο κουφάρι,» τόνισε η Μίκθαλ: «το αποτύπωμα ενός κλειδιού στον δεξή βραχίονα.»

«Αναρωτιέμαι αν κι η Δούκισσα Τιλμίρα έχει το ίδιο αποτύπωμα,» είπε ο Ήκνορ, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του, σκεπτικός.

«Οι στρατιώτες δε θα μας αφήσουν να πλησιάσουμε την νεκρή τους Αρχόντισσα. Αλλ'ακόμα κι άμα μας αφήσουν, θ'αρχίσουν να μας κάνουν ένα σωρό ερωτήσεις, έτσι και βρούμε το αποτύπωμα πάνω στην Τιλμίρα.»

«Δυστυχώς,» συμφώνησε ο Ήκνορ. «Οπότε, καλύτερα να μείνουμε μακριά. Γιατί δε νομίζω να εκτιμούν τους κατασκόπους των Ράντβαν στο Δουκάτο των Γόρθλικ.»

«Αναμφίβολα,» είπε η Μίκθαλ. Συνοφρυώθηκε. «Πάντως...»

«Τι;» ρώτησε ο σύντροφός της.

«Πολύ περίεργο θα είναι αν κι η Τιλμίρα έχει ένα κλειδί αποτυπωμένο στον δεξή της βραχίονα, έτσι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ, ξεκινώντας να βαδίζει προς το σύδεντρο όπου βρίσκονταν δεμένα τα άλογά τους.

«Γιατί να σκοτώνουν όσους έχουν αυτό το αποτύπωμα;» αναρωτήθηκε η Μίκθαλ, ακολουθώντας τον.

Ο Ήκνορ σταμάτησε μπροστά στον ίππο του κι άρχισε να τον λύνει απ'το δέντρο. «Έχεις εσύ κανένα κλειδί αποτυπωμένο επάνω σου;»

«Όχι,» στράβωσε τα χείλη η Μίκθαλ. «Αλλά τι σχέση έχ-;»

«Τότε, δε χρειάζεται ν'ανησυχείς,» τη διέκοψε ο Ήκνορ, βάζοντας τη σέλα στο ζώο.

«Δεν είναι έτσι,» διαφώνησε η Μίκθαλ. «Μπορεί αυτά τα γεγονότα να συνδέονται κάπως, να έχουν κάποια σημασία.»

Ο Ήκνορ τελείωσε με το δέσιμο της σέλας, λέγοντας: «Η περιέργεια θα σε σκοτώσει κάποτε, Μίκθαλ. Αλλά εγώ δε σκοπεύω να πεθάνω νέος.» Καβαλίκηψε το άλογό του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 34^ο Πλατεία Κύκνων

 εν το πιστεύω ότι σ'ακούω, και κάθομαι εδώ πέρα, σαν Πνευματοχτυπημένος ηλίθιος!...» γρύλισε ο Έκνορ, κάτω απ'την ανάσα του.

«Μα, δεν έχουμε τίποτα καλύτερο να κάνουμε,» αποκρίθηκε η Μίκθαλ, ακουμπώντας το σαγόνι στους σταυρωμένους της πήχεις.

Οι δυο κατάσκοποι ήταν ξαπλωμένοι μπρούμυτα, ανάμεσα στους θάμνους, στα χόρτα, και στα δέντρα. Κανένας δε μπορούσε να τους διακρίνει μέσα στις σκιές του δειλινού, καθώς παρακολουθούσαν την ξύλινη καλύβα στις όχθες του ποταμού Αρλ, όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι οι στρατιώτες του Δουκάτου Έαροντ. Τα άλογά τους τα είχαν αφήσει τριακόσια μέτρα πιο πίσω, για να μην τα δει κανείς και υποψιαστεί κάτι.

«Άμα μας πιάσουν να τους κατασκοπεύουμε, την έχουμε άσχημα,» είπε ο Έκνορ. «Και το πρόβλημα είναι πως θα μπλέξουμε *χωρίς λόγο*. Γιατί κανείς δε μας έχει πληρώσει για να παρακολουθούμε τις κινήσεις τους.»

«Δε σ'ενδιαφέρει να μάθεις τι συνέβη στη Δούκισσα;» ρώτησε η Μίκθαλ.

«Όχι!»

«Πέθανε ακριβώς όπως εκείνος ο αριστοκράτης, όμως...»

«Αααααχ,» αναστέναξε ο Έκνορ. «Και τι μας νοιάζει *εμάς*, μπορείς να μου πεις;»

«Απλά, δεν έχουμε κάτι καλύτερο να κάνουμε, όσο περιμένουμε τους Σαραολνιανούς να έρθουν,» επανέλαβε η Μίκθαλ.

«Τα ίδια έλεγες και τότε με το καζίνο!» της θύμισε ο Έκνορ.

«Αυτό ήταν άλλο,» τόνισε η καστανομάλλα κατάσκοπος.

Ο Ήκνορ αναποδογύρισε τα μάτια, και πήρε μια πιο βολική θέση στο έδαφος. «Και μέχρι πότε θα καθόμαστε εδώ, Υψηλοτάτη;»

«Υποθέτω πως το πρωί θα έρθουν κάποιοι από την Βέρντριχ, για να δουν τι συνέβη σε τούτη την καλύβα,» αποκρίθηκε η Μίκθαλ. «Αλλιώς γιατί έφυγε εκείνος ο καβαλάρης, κατευθυνόμενος νότια;»

«Το πρωί, θα έρθουν κάποιοι για να μαζέψουν το πτώμα της Δούκισσας!» τόνισε ο Ήκνορ. «Και να το μεταφέρουν στο μαυσωλείο των Γόρθλικ.»

«Ναι...» παραδέχτηκε η Μίκθαλ. «Ίσως... Ή, ίσως να ψάξουν για στοιχεία.»

«Τι στοιχεία;» σφύριξε ο Ήκνορ. «Δεν υπάρχουν στοιχεία! Είναι η ίδια περίπτωση με τον αριστοκράτη! Η Τιλμίρα δολοφονήθηκε από μαγεία.»

Η Μίκθαλ κοίταξε το πρόσωπό του. «Γιατί, όμως, να δολοφονούν όλους όσους έχουν εκείνο το κλειδί αποτυπωμένο στον βραχίονα;»

«Μα τα Πνεύματα! ποιος σου είπε ότι η Δούκισσα έχει κλειδί αποτυπωμένο στον βραχίονα;» μούγκρισε ο Ήκνορ.

«Το υποθέτω,» απάντησε, αμέσως, η Μίκθαλ. Ύστερα: «Εντάξει, δεν είμαι και σίγουρη... Όμως θα μπορούσε... Θέλω να πω, αν υπάρχει κάποια σχέση ανάμεσα στους δυο φόνους, ίσως αυτή η σχέση να είναι το κλειδί.»

«Μίκθαλ λατρεία μου, κατά πάσα πιθανότητα, πρόκειται για ξεκαθάρισμα λογαριασμών ανάμεσα στα μέλη κάποιας οργάνωσης,» υπέθεσε ο Ήκνορ.

«Και όλα τα μέλη αυτής της οργάνωσης έχουν το κλειδί αποτυπωμένο στον δεξή βραχίονα;»

Ο μελαχρινός κατάσκοπος ανασήκωσε τον έναν ώμο. «Γιατί όχι; Μπορεί να είναι το έμβλημά τους. Αλλά τι θες εσύ και μπλέκεσαι με δαύτους; Άμα είναι μάγοι, λες να διστάσουν να μας σκοτώσουν, έτσι κι ανακαλύψουν ότι μπλεκόμαστε στις υποθέσεις τους;»

Η Μίκθαλ ρίγησε. Έπειτα, είπε: «Όχι. Αλλά δε θα το μάθουν, σωστά; Εξάλλου, τι κάνουμε; Απλά, καθόμαστε εδώ και βλέπουμε.»

Ο Ήκνορ αναστέναξε, πάλι.

«Δεν είναι τόσο τρομερό,» μουρμούρισε η Μίκθαλ.

«Πάμε να φύγουμε, και θα βρούμε άλλο τρόπο να περάσουμε τη βραδιά μας.» Έβαλε το χέρι του μέσα στην κάπα της, χαϊδεύοντάς της την πλάτη.

«Ήκνορ, δεν έχω όρεξη. Θέλω να δω τι θα γίνει εδώ.»

Ο κατάσκοπος τράβηξε το χέρι του πίσω. *Κάτι μου λέει ότι θα περάσουμε μια πολύ βαρετή βραδιά, συλλογίστηκε.*

** ** *

Ο Κιόλβ στριφογύριζε μέσα στο δωμάτιό του. Η πόρτα ήταν κλειδωμένη, αλλά δεν ήταν αυτό που τον εμπόδιζε να βγει –είχε τρόπους για ν’ανοίγει κλειδαριές (πράγμα, φυσικά, που δεν γνώριζε κανένας απ’την οικογένειά του). Εκείνο που τον εμπόδιζε ήταν οι δυο φρουροί οι οποίοι στέκονταν απέξω, με διαταγή να μην τον αφήσουν να πάει πουθενά.

Η μητέρα του το είχε παρακάνει, τούτη τη φορά. Στο κάτω-κάτω, δεν είχε ρίξει τον γέρο-Ρίφιλ επίτηδες μέσα στην λίμνη! Δηλαδή, επίτηδες τον είχε ρίξει –αλλά μόνο για πλάκα! Δεν είχε σκοπό να τον πνίξει, για όνομα των Πνευμάτων! Μπορεί να ήταν ένας ηλίθιος και στριμμένος γέρος, μα, εντάξει, δεν του άξιζε και θάνατος...

Και η Λοϊρα την είχε πληρώσει άδικα, επίσης. Και, τώρα, μπορεί να είχε θυμώσει και μαζί του. Ή μπορεί και να μην είχε –άλλωστε, η μάνα του έφταιγε για όλη τούτη την αναστάτωση! *Κοίτα να δεις που μ’έμπλεξε τώρα!* σκέφτηκε ο Κιόλβ. *Η Λοϊρα είναι η πιο συμπαθητική απ’όλες τις υπηρέτριες του παλατιού.* Επιπλέον, ήταν η μόνη της οποίας ο ψυχικός κόσμος (έτσι δεν το έλεγαν οι σοφοί;) ταίριαζε με τον δικό του. *Τελικά, έχω περισσότερα κοινά με τους Βόρειους Αργκανθικιανούς, μου φαίνεται.* Απορούσε γιατί υπήρχαν αυτές οι προκαταλήψεις (έτσι δεν τόλεγαν κι ετούτο οι σοφοί;) εναντίον τους. Μια χαρά άνθρωποι έμοιαζαν στον Κιόλβ. Μάλιστα, θα μπορούσε

να πει πως, σε πολλά πράγματα, ήταν καλύτεροι από τους Νότιους. *Αν τ'άκουγε αυτό η μητέρα μου, θα με πλάκωνε στο ζύλο.* Ακόμα τον έκαιγαν τα μάγουλά του απ'τα χαστούκια της Βασίλισσας.

Ο Πρίγκιπας κάθισε στο γραφείο του και άνοιξε ένα μεγάλο βιβλίο αριθμητικής. Το ξεφύλλισε και το ξανάκλεισε. Ήταν, άλλωστε, τόσο καλός στην αριθμητική, που δε χρειαζόταν να διαβάζει.

Άνοιξε ένα βιβλίο Ιστορίας. Αα, την Ιστορία πάντα την βαριόταν. Τι τον ενδιέφερε εκείνον τι είχαν κάνει όλοι αυτοί οι βασιληάδες και οι δούκες σε χρόνους περασμένους; Τον έκλεισε κι αυτόν τον τόμο.

Πρέπει να βρω κάτι για να περάσω την ώρα μου, συλλογίστηκε. Βέβαια, ήταν βράδυ και, κανονικά, έπρεπε να ήθελε να κοιμηθεί· έπρεπε να είναι ψόφιος απ'όλη την ημέρα. Όμως η μητέρα του τον είχε κλειδώσει εδώ, στο δωμάτιο, έτσι δεν είχε προλάβει να κάνει τίποτα· οπότε, τώρα, πώς να τον πάρει ο ύπνος; Πώς;

Άκουσε ένα σφύριγμα απ'το παράθυρο. *Ποιος Πνευματοχτυπημένος σφυρίζει, νυχτιάτικα;* σκέφτηκε, εκνευρισμένος, ο Κιόλβ. *Κάνας μεθυσμένος υπηρέτης, σίγουρα.* Αυτούς έπρεπε να τιμωρήσει η μάνα μου, όχι τη Λοϊρα, που, στο κάτω-κάτω, δεν έκανε και τίποτα, εκτός απ'το να με βοηθήσει να ρίξω τον Ρίφιλ στο νερό –και μην ξεχνάμε πως εγώ της το ζήτησα.

Το σφύριγμα ξανακούστηκε.

Βουλώστε το, επιτέλους! μούγκρισε από μέσα του ο Πρίγκιπας, και ξάπλωσε, ανάσκελα, στο κρεβάτι.

Κι άλλο σφύριγμα, αυτό δυνατότερο.

Ο Κιόλβ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι και γέμισε ένα ποτήρι νερό. Άνοιξε το τζάμι του παραθύρου και κατάβρεξε τον άντρα που στεκόταν από κάτω.

«Μπράβο, Πνευματοχτυπημένε σαλτιμπάγκε!» τον έβρισε ο αδελφός του.

«Οργναζ!» έκανε, έκπληκτος, ο Κιόλβ, γουρλώνοντας τα μάτια. «Τι θέλεις εδώ;»

«Ήρθα να σε σώσω, ηλίθιε,» μούγκρισε ο Πρίγκιπας, που είχε στον ώμο του περασμένη μια κουλούρα σκοινί με γάντζο.

«Με συγχωρείς,» είπε ο Κιόλβ.

«Νάσαι καλά· τη χρειαζόμουν την ψυχρολουσία, βραδιάτικα,» απάντησε, ειρωνικά, ο Όργκναζ.

«Εντάξει, είπα με συγχωρείς!» διαμαρτυρήθηκε ο Κιόλβ.

«Σςς!» έκανε ο μεγαλύτερος Πρίγκιπας, βάζοντας το δάχτυλο μπροστά στα χείλη του. «Μη φωνάζεις, που να σε πάρουν τα Πνεύματα! Είσαι χαζός;»

«Καλά, δε φωνάζω,» είπε ο Κιόλβ, ψιθυρίζοντας. «Ρίξε μου το σκοινί,» ζήτησε, απλώνοντας τα χέρια του.

Ο Όργκναζ το πέταξε. Ο αδελφός του έπιασε τον γάντζο, και τον σκάλωσε στο περβάζι του παραθύρου. Έπειτα, άρχισε να κατεβαίνει, με αξιοσημείωτη άνεση. Όταν τα πόδια του πάτησαν στο έδαφος του κήπου του παλατιού, ρώτησε, χαμογελώντας: «Πού θα πάμε, μεγάλε αδελφέ;»

«Πρώτα, θα πάω ν' αλλάξω ρούχα –χάρη στη βλακεία σου,» τόνισε ο Όργκναζ.

«Και μετά;» θέλησε να μάθει ο Κιόλβ.

«Μετά, θα πάμε βόλτα στην πόλη. Η Δρέλιφον το βράδυ είναι καταπληκτική.»

«Θαυμάσια...!» μουρμούρισε ο μικρότερος Πρίγκιπας, καθώς μια πονηρή σκέψη ερχόταν στο νου του.

«Για τώρα, όμως, περίμενε εδώ,» του είπε ο Όργκναζ. «Θα επιστρέψω σύντομα.» Και έφυγε, πηγαίνοντας ν' αλλάξει.

Ούτε που στάθηκε να του δώσω απάντηση, αν συμφωνώ μαζί του ή όχι, συλλογίστηκε ο Κιόλβ. Επομένως, δε φταίω εγώ που δε θα περιμένω όλη την ώρα εδώ.

Άρχισε να κινείται γρήγορα μέσα στον κήπο, κατευθυνόμενος προς τα δωμάτια των υπηρετών.

Δεν πρόσεξε τη σκιερή φιγούρα που πέρασε αθέατη από πίσω του...

** ** *

Ο Δούκας Έσριθ έκανε βόλτα στον κήπο του παλατιού της Δρέλιφον, όπου τα λιθόστρωτα μονοπάτια φωτίζονταν από μικρά φανάρια, τοποθετημένα στις στροφές τους. Το μυαλό του κατέκλυζαν περίπλοκες σκέψεις –οι οποίες διακόπηκαν από έναν ξαφνικό θόρυβο.

Ο Άρχοντας της Μπένχρηθ κοκάλωσε, και στράφηκε προς τη μεριά απ' όπου είχε έρθει ο ήχος. Αντίκρισε μόνο φυλλώματα και σκοτάδι. Ξεροκατάπιε, ενώ το δεξί του χέρι άγγιξε τη λαβή του στιλέτου μέσα στο μπλε πανωφόρι του. *Άμα πλησιάσει επιθετικά, θα τον σκοτώσω.*

Πήρε μια βαθιά ανάσα και είπε, προστακτικά: «Βγες έξω!»

Ξαφνικά, αισθάνθηκε ένα μαλακό χέρι να του κλείνει τα μάτια. «Ποια είμαι;» ψιθύρισε μια θηλυκή φωνή μέσα στο αριστερό του αφτί. Μπορούσε να αισθανθεί την ζεστή ανάσα της γυναίκας επάνω στο δέρμα του.

«Κυράλια;» ρώτησε ο Έσριθ, καθώς στρεφόταν, για ν' αντικρίσει τη σύζυγό του.

Τα πράσινά της μάτια γυάλιζαν γατίσια, μέσα στο μισοσκοτάδο. Αυτά τα μάτια που ποτέ δεν τον είχαν κοιτάξει με απέχθεια, όπως τα μάτια όλων των άλλων γυναικών.

«Δε χαίρεσαι που με βλέπεις, γουρουνάκι μου;» είπε η Κυράλια, χαμογελώντας. Σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών και φίλησε, δυνατά, τα χείλη του.

Ο Έσριθ τύλιξε τα χέρια του γύρω απ' τη μέση της και έχωσε τη μουσούδα του μέσα στον τρυφερό της λαιμό. Ύστερα από εικοσιπέντε χρόνια γάμου, ο έρωτάς τους δεν είχε σβήσει καθόλου. Πράγμα για το οποίο ο Δούκας, πολλές φορές, πραγματικά απορούσε. Πώς ήταν δυνατόν η Κυράλια να τον ποθεί με τέτοια θερμή, όταν όλες οι άλλες γυναίκες τον κοιτούσαν με απέχθεια; Και δεν ήταν κάτι προσποιητό, ο Έσριθ ήταν σίγουρος: μπορούσε να

αισθανθεί την επιθυμία της Δούκισσάς του, από τον τρόπο που εκείνη κολλούσε επάνω του. Εξάλλου, πώς να προσποριέται κανείς εικοσιπέντε χρόνια;

Η λογική υπερίσχυσε, και την άφησε απ' την αγκαλιά του. «Νόμιζα ότι ήθελες να μείνεις πίσω, στο παλάτι της Μπένχρηθ, Βασίλισσά μου.»

«Είπα ψέματα,» αποκρίθηκε η Κυράλια.

«Πότε έφτασες στη Δρέλιφον;» τη ρώτησε ο Έσριθ. «Αν είχες έρθει το πρωί, θα το είχα μάθει.»

«Δεν ήρθα το πρωί, γουρουνάκι μου. Συγκεκριμένα, μόλις μπήκα στο παλάτι.»

«Μη μου πεις, Κυράλια...» έκανε ο Δούκας. «Μη μου πεις πως κανείς δεν ξέρει ότι είσαι εδώ.»

«Χα-χα-χα-χα-χα!...» γέλασε εκείνη, τυλίγοντας τα χέρια γύρω απ' το λαιμό του και κάνοντας πίσω το κεφάλι της. «Φυσικά και κανείς δεν ξέρει ότι είμαι εδώ. Θα έπρεπε να με γνωρίζεις καλύτερα, μετά από εικοσιπέντε χρόνια γάμου, γουρουνάκι μου.»

Ο Έσριθ έσφιξε τους ώμους της. «Πώς μπήκες στον κήπο;»

Η Κυράλια συνέχιζε να σιγογελά. «Έχω τα ταλέντα μου.» Τεντώθηκε και τον φίλησε στα χείλη. «Εξάλλου, δεν είμαι η μόνη που τριγυρίζει στον κήπο, απόψε...»

«Εγώ έκανα μόνο μια βόλτα, Κυράλια,» εξήγησε ο Δούκας, αφήνοντας τους ώμους της.

«Δεν εννοώ εσένα.» Η όψη της συζύγου του σοβάρεψε. «Καθώς ερχόμουν προς τον ξενώνα του παλατιού, είδα δυο νεαρούς. Ο ένας έριχνε σκοινί στον άλλο, για να κατεβεί απ' το παράθυρο του δωματίου του.»

Ο Έσριθ συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος.

«Νομίζω ότι ήταν Πρίγκιπες του Βασιλείου,» πρόσθεσε η Κυράλια, «παιδιά του Κάρχοκ.»

«Εδώ που τα λέμε είναι λιγάκι ανώριμα τα παιδιά του Βασιληά,» είπε ο Έσριθ, «ειδικά τα μικρότερα.»

«Όχι σαν τους δικούς μας γιους, ε, γουρουνάκι μου;» μειδίασε η Κυράλια.

Ο Δούκας την άρπαξε στην αγκαλιά του και την φίλησε, δυνατά. «Πάντως, ήταν ανοησία που ήρθες με τέτοιο τρόπο,» της είπε, αγγίζοντας τα κόκκινα χείλη της, με τον αντίχειρά του.

«Καθόλου,» διαφώνησε η Κυράλια. «Τώρα, κανείς δεν ξέρει ότι βρίσκομαι στο παλάτι της Δρέλιφον. Κι αυτό μου δίνει κάποιο πλεονέκτημα, σωστά, γουρουνάκι μου;»

** ** *

Η Ζέκαλ, η Σαντέ'ενθιν, και ο Δόνορ αντίκρισαν την δυτική πύλη της Δρέλιφον, καθώς ήταν βράδυ και τα πάντα σκοτεινά στη δημοσιά γύρω τους. Τα πόδια της Δούκισσας του Έβμορ πονούσαν από την πεζοπορία τριών ημερών, αλλά δεν τους έδινε και τόσο μεγάλη σημασία, γιατί άλλα πράγματα απασχολούσαν το μυαλό της: ήταν τρομοκρατημένη. Πριν μία μέρα, κάποιοι άγνωστοι είχαν προσπαθήσει να τους δολοφονήσουν, με βαλλίστρες. Η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ ακόμα θυμόταν ξεκάθαρα το περιστατικό:

Σουρούπωνε, και οι τρεις τους πλησίαζαν μια μικρή πόλη, περιτριγυρισμένη από αγρούς και χωριατόσπιτα. Νόμιζαν ότι είχαν ξεφύγει από τους φονιάδες στην Βέρντριχ, αφού δεν είχαν δει κανένα σημάδι καταδίωξης, έτσι η Ζέκαλ ήταν ήσυχη. Πλησιάζουμε στην Δρέλιφον, σκεφτόταν, στην πρωτεύουσα του Βασιλείου. Αποκλείεται κάτι κακό να μας συμβεί εδώ, μέσα στο ίδιο το Δουκάτο Σάρεντρεφ. Ο Δόνορ, επίσης, της έμοιαζε αρκετά ήρεμος, κι αυτό την καθησύχαζε ακόμα περισσότερο, γιατί ο Τόρνιλφερ ήταν βασιλικός κατάσκοπος και γνώριζε από τέτοια.

Ωστόσο, κανείς δεν είχε προβλέψει την αναπάντεχη επίθεση. Πίσω από έναν ξύλινο, κοντό τοίχο, ένα βέλος εκτοξεύτηκε, σφυρίζοντας πάνω απ'τον ώμο της Ζέκαλ, πόντους αριστερά απ'το κεφάλι της. Η Δούκισσα αισθάνθηκε τα γόνατά της να παραλύουν, και σωριάστηκε

στον δρόμο, τρομοκρατημένη. Όταν ύψωσε, πάλι, το κεφάλι της, είδε πως ένα βέλος είχε διαπεράσει τον αριστερό πήχη του Δόνορ, ενώ η Σαντέ'ενθιν βρισκόταν σωριασμένη στο πλακόστρωτο, με μια λίμνη αίματος γύρω απ'το κεφάλι της.

Η Ζέκαλ αισθάνθηκε ένα παγερό χέρι ν'αρπάζει την καρδιά της, και ούρλιαξε μ'όλη της τη δύναμη: «ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΜΑΣ!»

Ο Δόνορ έπεσε στο έδαφος, καθώς δύο βλήματα σφύριζαν από πάνω του. Με το δεξί του χέρι, κρατούσε τον αριστερό του πήχη. Σίγουρα, πονούσε αφόρητα. Η Δούκισσα ούτε που ήθελε να φανταστεί πώς θα ήταν αν ένα βέλος την είχε διαπεράσει.

«ΒΟΗΘΕΙΑ!» ούρλιαξε, όσο πιο δυνατά της επέτρεπε ο λαιμός της.

Αναπάντεχα, άκουσε φασαρία από γύρω της, καθώς χωρικοί έβγαιναν απ'τα σπίτια τους, οπλισμένοι με αζίνες, τσουγκράνες, ρόπαλα, και πλατιά μαχαίρια.

Κάποιοι τη βοήθησαν να σηκωθεί, και εκείνη και τον Δόνορ. «Δεν είναι νεκρή η φίλη σου,» τη διαβεβαίωσαν, όταν η Δούκισσα ρώτησε για τη Σαντέ'ενθιν. «Χτυπήθηκε ξώφαρτσα. Τα Πνεύματα είναι μαζί της.»

Η Ζέκαλ άκουσε μια γυναίκα να λέει: «Αυτοί οι καταραμένοι ληστές πρέπει νάταν.»

«Θα τους σπάσω τα κεφάλια!» γρύλισε ένας χωρικός με ρόπαλο.

«Κάτσε στ'αβγά σου, Ρόνιλ, γιατί ήτανε οπλισμένοι με τόξα, βοϊδοκέφαλε!» αντιγύρισε ένας άλλος. «Θες να σε στολίσουν με βέλη;»

Οι χωρικοί τούς φρόντισαν εκείνο το βράδυ. Έβγαλαν το βέλος απ'τον πήχη του Δόνορ, και ένας θεραπευτής περιποιήθηκε το τραύμα του. Ο ίδιος θεραπευτής καθάρισε και την πληγή της Σαντέ'ενθιν από το αίμα, ενώ εκείνη είχε συνέλθει. Ήταν μονάχα ένα γδάρσιμο, τίποτα παραπάνω· ωστόσο, η σύγκρουση την είχε αναισθητοποιήσει. Η Ζέκαλ την είχε γλιτώσει πιο φτηνά απ'όλους, όμως γιατί είχε την εντύπωση πως ήταν η πιο τρομοκρατημένη;—

«Ονειροβατείς, Ζέκαλ;» άκουσε τη Σαντέ'ενθιν να τη ρωτά, καθώς περνούσαν την πύλη της Δρέλιφον.

«Ο-όχι,» αποκρίθηκε η Δούκισσα. «Απλά... σκεφτόμουν αυτά που περάσαμε, χτες βράδυ.»

«Δεν ήταν και τόσο ευχάριστα γεγονότα, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Δόνορ, του οποίου το αριστερό χέρι κρεμόταν μπροστά στο στήθος του, από μια πάνινη θηλιά που περνούσε γύρω απ'το λαιμό του. Ο θεραπευτής τού είχε τονίσει πως δεν έπρεπε να το κουράζει καθόλου, αν ήθελε να γίνει καλά γρήγορα.

«Δεν είπα τ'αντίθετο. Παρ'όλ'αυτά, συνεχίζουν να έρχονται στο μυαλό μου...» *Όπως κι εκείνο το περιστατικό με το χωριατόπαιδο...* πρόσθεσε, νοερά, καταπίνοντας χολή. Η ζωή της ήταν τόσο ήρεμη, μέχρι στιγμής. Γιατί έπρεπε να συμβούν αυτά; *Καλύτερα να μην είχα μπλέξει ποτέ με τον Πόνκιμ. Εκείνος τ'άρχιζε όλα!*

«Θα μάθεις να ξεχνάς, Δούκισσα,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Θα μάθεις να ξεχνάς...» Έμοιαζε αφηρημένη, λες και δεν βρισκόταν εδώ.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε η Ζέκαλ.

«Όσο είμαι ζωντανή κι αρτιμελής, ναι, Δούκισσα,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν, καθώς προσπαθούσε να εντοπίσει, μέσω των Πνευμάτων, αν κανείς κινείτο ύποπτα τριγύρω. Προς το παρόν, δεν έβρισκε κάτι... κι αυτό την τρόμαζε.

«Θα πρότεινα να πάμε στο παλάτι,» είπε ο Δόνορ. «Εκεί θα είμαστε ασφαλείς. Εξάλλου, πρέπει να αναφέρω στο Βασιληά όλα όσα μας έχουν συμβεί.»

«Όλα, Δόνορ;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν, συνεχίζοντας να ψάχνει για ύποπτες κινήσεις, μέσω των Πνευμάτων.

«Τι εννοείς;»

«Θ'αναφέρεις και την υπόθεση των Σαραολνιανών;» θέλησε να μάθει η Ζιρκεφιανή.

«Είπατε ότι αφορά μόνο τη Δούκισσα κι εκείνους,» της θύμισε ο ευγενής.

«Και έχουμε καλό λόγο που σ' το είπαμε αυτό, Δόνορ,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν. «Θα μας προδώσεις;»

«Να προδώσω, καλύτερα, το Βασιλιά μου;»

«Δόνορ –απο δώ!» Ξαφνικά, η Ζιρκεφιανή τον τράβηξε απ' το μανίκι, προς τα δεξιά. Η Ζέκαλ ακολούθησε, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, καθώς οι σύντροφοί της έμπαιναν σ' ένα σοκάκι της Δρέλιφον.

«Τι είναι;» ρώτησε ο ευγενής.

«Μια γυναίκα σ' ένα παλκόνι, τριάντα μέτρα παρακάτω,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν. «Νομίζω πως σκοπεύει να μας τοξέψει, με το που θα περάσουμε.»

«Πνεύματα, όχι πάλι...» κλαψούρισε η Ζέκαλ.

** ** *

Ο Κιόλβ έβγαλε τις μπότες του, μπαίνοντας στα διαμερίσματα των υπηρετών. Ο διάδρομος ήταν τυλιγμένος στο σκοτάδι, καθώς μονάχα μια αδύναμη λάμπα λαδιού τον φωτίζε. Ο Πρίγκιπας προχώρησε λίγο και έστριψε προς τη μεριά όπου έμεναν οι υπηρέτριες. Το πέτρινο δάπεδο ήταν παγωμένο κάτω απ' τα γυμνά του πόδια, όμως εκείνος έδινε ιδιαίτερη προσοχή στο να κινείται αθόρυβα.

Έφτασε στην πόρτα που ήθελε. Έπιασε την πετούγια και την έσπρωξε, ανοίγοντάς την, μ' ένα τρίξιμο. *Σκάσε, καταραμένη!* Μια λουρίδα ασθενικού φωτός χύθηκε μέσα στο δωμάτιο. Ο Κιόλβ μπόρεσε να διακρίνει τρία πανομοιότυπα κρεβάτια· πάνω στο καθένα βρισκόταν και μια υπηρέτρια, κουκουλωμένη ως τ' αφτιά. Αν θυμόταν καλά, η Λοϊρα πρέπει να κοιμόταν στο αριστερό. Πλησίασε, αθόρυβα, κρατώντας την ανάσα του. Με τη βοήθεια του λιγοστού φωτός, είδε το πρόσωπό της να ξεπροβάλλει μέσα απ' την κουβέρτα. *Ναι, αυτή είναι*, συλλογίστηκε, και ηρέμησε κάπως. Κάθισε πλάι της και της έκλεισε το στόμα. Η κοπέλα ξύπνησε, σπαρτάρισε λίγο, φοβισμένη, ύστερα τον αναγνώρισε και χαλάρωσε.

Ο Κιόλβ πήρε το χέρι του απ' τα χείλη της.

«Πρίγκιπά μου, δεν έπρεπε να έρθεις,» ψιθύρισε η Λοΐρα, όσο πιο σιγανά μπορούσε. Ήξερε πως, αν οι άλλες δυο υπηρέτριες την έβλεπαν μαζί του, θα την κάρφωναν, γιατί ήταν Νότιες, και δεν τη συμπαθούσαν και τόσο.

«Έλα,» της είπε ο Κιόλβ. «Θα πάμε βόλτα στην πόλη.»

«Βόλτα στην πόλη; Όχι, δε μπορώ. Σε παρακαλώ, φύγε! Αν η Βασίλισσα το μάθει αυτό... Σε παρακαλώ, Πρίγκιπά μου.»

«Δε θα το μάθει,» επέμεινε ο Κιόλβ. «Κανείς δε θα της πει τίποτα, Λοΐρα. Μην τη φοβάσαι. Έλα μαζί μου.»

«Σε παρακαλώ, Πρίγκιπά μου, πήγαινε! Αν μας ακούσουν οι άλλες δύο, θα το μαρτυρήσουν. Σε παρακαλώ, πήγαινε! Μια άλλη φορά – θα έρθω μια άλλη φορά, εντάξει; Όχι τώρα, όχι σήμερα, σε παρακαλώ.»

Ο Κιόλβ παρατήρησε πως δεν υπήρχε τρόπος να μεταπείσει την κοπέλα, και κάθε άλλο παρά να της συμβεί κανένα κακό ήθελε. Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και βγήκε απ' το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

Μη θυμώνεις μαζί μου, Πρίγκιπά μου... συλλογίστηκε η Λοΐρα. Γύρισε απ' την άλλη, νιώθοντας δάκρυα να πλημμυρίζουν τα μάτια της. Ίσως, τώρα, να μην ήθελε ποτέ να την ξαναδεί, αλλιώς γιατί είχε φύγει έτσι, δίχως να πει κουβέντα;

** ** *

«Ας αποφύγουμε, λοιπόν, εκείνο το σημείο,» πρότεινε ο Δόνορ.

«Εσύ ξέρεις την πόλη, εσύ οδήγησέ μας,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν.

«Με τη μαγεία σου, το κατάλαβες ότι μας περίμεναν;» ρώτησε η Ζέκαλ τη Ζιρκεφιανή.

«Ναι,» ένευσε εκείνη, «...με τη μαγεία μου.»

«Μη σταματήσεις να τη χρησιμοποιείς,» είπε η Δούκισσα. «Γιατί μπορεί νάναι και κάνας άλλος παρακάτω... καταλαβαίνεις.» Ήταν φανερά τρομοκρατημένη.

«Το παλάτι είναι προς τα βόρεια, απ'την άλλη μεριά του δρόμου,» πληροφόρησε ο Δόνορ τη Σαντέ'ενθιν.

«Αυτό το βλέπω,» τον διέκοψε εκείνη. Το παλάτι δεν ήταν κάτι που μπορούσες να μην προσέξεις. Τρεις πανύψηλοι πύργοι ορθώνονταν πάνω απ'τα υπόλοιπα χτίρια της πόλης, μαζί με άλλα ψηλά οικοδομήματα γύρω τους, απ'τα παράθυρα των οποίων έβγαινε φως. Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια διέκρινε μεγάλα ασιδωτά μπαλκόνια, επάλξεις περίτεχνα σκαλισμένες, και αγάλματα που οι μορφές τους γυάλιζαν στο φεγγαρόφωτο.

«Οπότε,» συνέχισε ο Δόνορ, «θα κάνουμε τον κύκλο, πηγαίνοντας απ'την Πλατεία Κύκνων.»

«Πάντα μ'άρεσε αυτή η πλατεία,» παραδέχτηκε η Ζέκαλ. «Όμως υπάρχουν πολλά δέντρα εκεί –ίσως φονιάδες νάναι κρυμμένοι πίσω απ'τα φυλλώματά τους.»

«Άμα σκεφτόμαστε έτσι, δε θα πάμε πουθενά, Δούκισσά μου,» είπε ο Δόνορ. «Εξάλλου, το πιο πιθανό είναι να μας περίμεναν εδώ, στην δυτική πύλη της Δρέλιφον, και όχι κάπου άλλου.» Ξεκίνησε να βαδίζει.

Η Ζέκαλ και η Σαντέ'ενθιν τον ακολούθησαν, προχωρώντας γρήγορα πάνω στο πλακόστρωτο.

Ακόμα και τα σοκάκια της πρωτεύουσας του Άργκανθικ ήταν γεμάτα κόσμο, και μπόλικά μαγαζιά ήταν ανοιχτά. Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια αναρωτιόταν αν οι τρεις τους έμοιαζαν παράξενοι, σε σχέση μ'όλους τους άλλους, όμως κανείς δε φαινόταν να τους δίνει ιδιαίτερη σημασία. *Καλό σημάδι τούτο*, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν, που στη Ζίρκεφ είχε μάθει πως ήταν προτιμότερο να μην τραβάς την προσοχή.

«Είναι μακριά αυτή η πλατεία, Δόνορ;» ρώτησε.

«Όχι πολύ· κανένα δεκάλεπτο δρόμος,» απάντησε ο ευγενής, δίχως να κόψει καθόλου ταχύτητα.

** ** *

Ο Όργκναζ αισθάνθηκε ένα χτύπημα στον ώμο. Στράφηκε, απότομα, και αντίκρισε τον μικρό του αδελφό, Κιόλβ.

«Πού ήσουν, ρε βλαμμένο;» απαίτησε. «Δε σου είπα να μην απομακρυνθείς;»

Ο Κιόλβ ανασήκωσε τους ώμους. «Μια βόλτα έκανα· δεν πήγα μακριά.» Παρατήρησε πως ο μεγάλος του αδελφός φορούσε καινούργια ρούχα. «Φεύγουμε, τώρα;»

«Ναι,» ένευσε ο Όργκναζ.

Προχώρησαν ως ένα αφύλαχτο σημείο του κήπου και πήδησαν πάνω απ'τα κάγκελα, βγαίνοντας κοντά σ'ένα έρημο σοκάκι της Δρέλιφον, όπου και μπήκαν.

«Η μαμά θα θυμώσει μαζί σου, άμα τύχει και μάθει ότι με πήρες απ'το δωμάτιό μου απόψε,» είπε ο Κιόλβ.

«Αλλά δεν πιστεύω εσύ να μαρτυρήσεις τίποτα, νεοσσέ,» αποκρίθηκε ο Όργκναζ.

«Εγώ; Ποτέ!» έκανε ο Κιόλβ.

Αλλά του αδελφού του αυτό του φάνηκε απειλή. «Τι θες να πεις, ρε μπασμένο;» μούγκρισε.

«Πού πηγαίνουμε, τώρα;» ρώτησε, αθώα, ο νεαρός Πρίγκιπας.

«Στην Πλατεία Κύκνων.»

«Γιατί;»

«Εκεί είπε ότι θα με περιμένει η Ζόρνα,» εξήγησε ο Όργκναζ. «Υστερα, θα επισκεφτούμε κι άλλα μέρη. Την μεγάλη αγορά, τον Μέγα Οίκο των Παιχνιδιών...»

«Αχά...» έκανε ο Κιόλβ, δυσαρεστημένος που δεν είχε έρθει η Λοϊρα μαζί του. «Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν!» *Τουλάχιστον, θα έχει κάποιο ενδιαφέρον τούτη η βραδιά...*

** ** *

«Σκορπιστείτε!» σφύριξε η Σαντέ'ενθιν στους συντρόφους της, καθώς διέσχιζαν έναν δρόμο γεμάτο κόσμο.

Ο Δόνορ και η Ζέκαλ, πάραυτα, υπάκουσαν.

Ένα βέλος ήρθε προς τη Ζιρκεφιανή, αλλά, με λίγη δόση πνευματικής δύναμης, αστόχησε, μπαίνοντας μέσα σ'ένα σκοτεινό σοκάκι. Κανείς (;) απ'τους περαστικούς δεν πρόσεξε τι είχε συμβεί.

Ο Δόνορ τής έκανε νόημα να έρθει κοντά του. Η Σαντέ'ενθιν, γρήγορα, πλησίασε· το ίδιο κι η Ζέκαλ, τρέμοντας.

«Μας βρήκαν, πάλι!» είπε, πανικόβλητη.

Ο ευγενικός γόνος των Τόρνιλφερ έστριψε σ'ένα δρομάκι και σ'άλλο ένα, οδηγώντας τις δυο γυναίκες σ'ένα σημείο όπου πίστευε πως θα ήταν ασφαλείς. Ήξερε ότι έπρεπε να φτάσουν στην Πλατεία Κύκνων· εκεί θα έβρισκαν βοήθεια.

Τώρα, τα μέρη γύρω τους ήταν πολύ σκιερά, καθώς περνούσαν κάτω από καμάρες, που εμπόδιζαν τη διέλευση του φεγγαρόφωτος. Η Ζέκαλ φοβόταν μη σκοντάψει μέσα στο σκοτάδι, έτσι όπως έτρεμαν τα γόνατά της.

Η Σαντέ'ενθιν βρισκόταν συνεχώς σε εγρήγορση, έχοντας τις πνευματικές της αισθήσεις σε λειτουργία, και ερευνώντας τον χώρο τριγύρω. Αντιλαμβανόταν πως, δίχως τη βοήθειά της, τώρα, εκείνη κι οι δυο της σύντροφοι θα ήταν νεκροί. *Σίγουρα, πρόκειται για πολύ μεγάλη συνωμοσία, για να βρίσκονται αυτοί οι φονιάδες μέσα στην ίδια την πρωτεύουσα του Βασιλείου*, σκεφτόταν η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, καθώς εμπιστευόταν την καθοδήγηση του Δόνορ μέσα σε τούτο το σκοτεινό μέρος.

** ** *

Ο Όργκναζ και ο Κιόλβ μπήκαν στην Πλατεία Κύκνων. Ο μικρός Πρίγκιπας μπορούσε να δει πολλά αειθαλή δέντρα, πλούσια σε φυλλώματα, ενώ αντίκρυ του βρισκόταν μια μεγάλη, άδεια λίμνη, που γύρω της κοιμούνταν πανέμορφοι κύκνοι, απ'τους οποίους, άλλωστε, είχε πάρει η πλατεία το όνομά της. Του Κιόλβ δεν του άρεσε και τόσο αυτό το μέρος, γιατί το έβρισκε βαρετό –μόνο για μικρά παιδάκια ήταν–, όμως ο αδελφός του είχε πει πως μετά θα πήγαιναν σε πιο ενδιαφέρονταν σημεία της πόλης, όπως η μεγάλη αγορά κι ο Μέγας Οίκος των Παιχνιδιών. *Αλήθεια, έχει λεφτά μαζί του ο Όργκναζ;* αναρωτήθηκε ο νεαρός Πρίγκιπας.

Ο Όργκναζ κοιτούσε τριγύρω, ψάχνοντας την Ζόρνα, στα παγκάκια και στις πεζούλες της πλατείας. Δυσκολευόταν να την εντοπίσει, ανάμεσα σ'όλο αυτό τον κόσμο που έκανε τη βόλτα του, και ανάμεσα στους γλυκατζήδες που προσπαθούσαν να πλουτίσουν χαλώντας τα δόντια των πελατών τους. Τελικά, τα μάτια του έπεσαν πάνω στην κοπέλα. Ήταν πολύ όμορφη, καθώς καθόταν κοντά σ'ένα σιντριβάνι, φορώντας ένα μεταξωτό, μαύρο φόρεμα, το οποίο άφηνε τους ώμους της εκτεθειμένους, για να τους καλύπτουν μόνο τα μακριά, καστανόχρωμα μαλλιά της. Επάνω στα στήθη της έπεφτε ένα περιδέραιο από πέρλες.

Ο Κιόλβ κούνησε το δάχτυλο του μπροστά στο πρόσωπο του Όργκναζ. Εκείνος το απομάκρυνε, άκομψα, και βάδισε προς τη Ζόρνα. Η κοπέλα στράφηκε στο μέρος του, χαμογελώντας. Καθώς γύρισε το κεφάλι, τα μακριά της σκουλαρίκια ταρακουνήθηκαν.

Σηκώθηκε όρθια, λέγοντας φιλικά: «Καλησπέρα, Υψηλότητα.» Αγκάλιασε τον Όργκναζ και τον φίλησε.

Σαλιαρίσματα... συλλογίστηκε ο Κιόλβ.

«Άργησες λίγο,» παρατήρησε η Ζόρνα.

«Είχα ένα ατύχημα,» αποκρίθηκε ο Όργκναζ.

«Ατύχημα;» Η όψη της έγινε ανήσυχη.

Ο Πρίγκιπας γέλασε. «Όχι τίποτα το σπουδαίο. Ο αδελφός μου αποδώ με έβρεξε,» εξήγησε, «ενόσω επιχειρούσα να τον σώσω.»

Ο Ζόρνα έστρεψε το καστανό της βλέμμα στον Κιόλβ. «Βρισκόσασταν φυλακισμένοι, Υψηλότετε;» αστειεύτηκε.

Χαμογέλά, αλλά τα μάτια της είναι πάντα τόσο σοβαρά, παρατήρησε ο Κιόλβ, παραξενεμένος. Το είχε προσέξει και παλιότερα, τις λίγες φορές που την είχε δει. Από όλες τις ευγενικές κυρίες που τον περιστοίχιζαν, ο αδελφός του προτιμούσε αυτήν. Ίσως, τελικά, να έβρισκε κάτι στο περίεργο βλέμμα της.

«Περίπου,» απάντησε στο ερώτημα της Ζόρνα. «Η μητέρα μας είχε θυμώσει μαζί μου.»

«Μάλιστα,» χαμογέλασε, πάλι, η κοπέλα... αλλά το βλέμμα της πήγε κάπου αλλού, πίσω απ'τον κόσμο. Ο Κιόλβ δεν έστριψε το κεφάλι, για να δει, γιατί το θεωρούσε αγένεια. Ο αδελφός του έμοιαζε να μην κοιτάζει τίποτ'άλλο απ'το μπούστο της Ζόρνα.

«Με συγχωρείτε λίγο,» είπε, αναπάντεχα, εκείνη. «Πρέπει να πάω κάπου. Θα επιστρέψω αμέσως.» Και, προτού προλάβουν οι Πρίγκιπες να μιλήσουν, αναμίχθηκε με τον κόσμο της πλατείας.

«Περίεργη κοπέλα...» σχολίασε ο Κιόλβ, ζαρώνοντας το μέτωπο.

«Ναι...» συμφώνησε, αφηρημένα, ο αδελφός του.

Είναι τελείως Πνευματοχτυπημένος. «Και τι είναι, δηλαδή, περίεργο επάνω της;»

«Τι είναι περίεργο επάνω της;» έκανε ο Όργκναζ. Ανασήκωσε τους ώμους. «Όλα...»

«Και προπάντων τα βυζιά της, ε;» είπε ο Κιόλβ.

Ο αδελφός του τον κοπάνησε κατακέφαλα. «Βρισκόμαστε σε δημόσιο χώρο, βλαμμένο!»

Ο Κιόλβ έβαλε τα χέρια του στη μέση, θυμωμένος. «Τα *μάτια* της είναι περίεργα, ζών! Πόσο χρονών είν'αυτή η κοπέλα; Είναι πάνω από εικοσιπέντε; Δε νομίζω. Κι όμως, τα μάτια της έχουν μια περίεργη σοβαρότητα. Επιπλέον, πρόσεξες ότι κοίταζε κάτι άλλο, όσο της μιλούσαμε;»

«Τι άλλο;» συνοφρυώθηκε ο Όργκναζ. «Μη λες βλακείες. Της ιδέας σου θα ήταν.»

«Ναι, εμένα μου λες!» ρουθούνισε ο Κιόλβ. «Αλλά πού να το προσέξεις εσύ, που μόνο το κεφάλι της δεν κοιτάζεις! Η κοπέλα έστρεψε, για λίγο, το βλέμμα της προς τα κεί»—ο Πρίγκιπας έδειξε— «και, ύστερα, έφυγε, λέγοντας πως θα επιστρέψει αμέσως. Και πήγε επίσης προς τα κεί.» Ξανάδειξε την κατεύθυνση.

«Καλά, μη δείχνεις έτσι, σαν κόπανος!» του κατέβασε το χέρι ο Όργκναζ. Φαινόταν ταραγμένος. «Πάω να τη βρω,» δήλωσε. «Ίσως να έχει κάποιο πρόβλημα και να χρειάζεται τη βοήθειά μου.»

Ο Κιόλβ είδε τον αδελφό του να φεύγει. *Και τα Πνεύματα μαζί σου*, σκέφτηκε, ειρωνικά.

Αλλά σιγά μην είναι τα Πνεύματα μαζί μ' αυτό τον μπούφο! Άραγε, ποιος απ' τους δυο μας είναι μεγαλύτερος; Εκείνος ή εγώ;

** ** *

Ο Όργκναζ βρήκε τη Ζόρνα πίσω από μερικούς μεγάλους θάμνους —να βαστά μια οπλισμένη βαλλίστρα!

Βλεφάρισε, μη μπορώντας να πιστέψει στα μάτια του. «...Ζόρνα;...» είπε, με ερωτηματικό τόνο στη φωνή, γιατί, πραγματικά, δεν ήταν σίγουρος αν επρόκειτο για την φίλη του. Μήπως, αντίκριζε κάποια που της έμοιαζε υπερβολικά;

Η κοπέλα στράφηκε, αιφνιδιασμένη, επειδή δεν τον είχε ακούσει να έρχεται —τόσο απορροφημένη ήταν απ' τη δουλειά της. «Όργκναζ;» ψέλλισε.

«Τι κάνεις εδώ;» ρώτησε ο Πρίγκιπας.

«Συγχώρεσέ με,» είπε η Ζόρνα, και τον κλότσησε, δυνατά, στη λεκάνη.

Ο Όργκναζ διπλώθηκε απ' τον ξαφνικό πόνο, ενώ εκείνη στράφηκε απ' την άλλη, ύψωσε τη βαλλίστρα της και σημάδεψε, κλείνοντας το ένα μάτι και στενεύοντας το άλλο. Ο στόχος της ήταν κοντά· δε μπορούσε ν' αστοχήσει—

–Κάτι έπεσε πάνω της, γρυλίζοντας. Η Ζόρνα πάτησε τη σκανδάλη, και το βλήμα εκτοξεύτηκε. Ύστερα, σωριάστηκε στο χορτάρι της πλατείας, καθώς κάποιος την τραβούσε απ’τα μαλλιά. Άρχισε να παλεύει μαζί του, μην έχοντας δει ακόμα το πρόσωπό του.

** ** *

Οι πνευματικές αισθήσεις της Σαντέ’ενθιν είχαν μπερδευτεί, μέσα στον κόσμο της Πλατείας Κύκνων, καθώς η Πνευματίστρια ήταν, πια, κουρασμένη. Την τελευταία στιγμή κατάφερε να εντοπίσει τη δολοφόνο.

Το βέλος σφύριξε δίπλα απ’τ’αφτί της, πετυχαίνοντας το μάτι ενός ευγενή, πίσω της. Ο άντρας βόγκησε, πιάνοντας το πρόσωπό του, ενώ άλλοι Αργκανθικιανοί άρχισαν να συγκεντρώνονται γύρω του, ουρλιάζοντας.

Η Σαντέ’ενθιν στράφηκε προς τη μεριά απ’όπου είχε έρθει το βλήμα, και είδε μερικούς μεγάλους θάμνους, πίσω απ’τους οποίους μπορούσε να αισθανθεί τρεις ανθρώπους: δύο άντρες και μια γυναίκα (η δολοφόνος!). Ο ένας απ’τους άντρες πρέπει να πάλευε μαζί της.

«Εκεί!» έδειξε στον Δόνορ και στην Ζέκαλ. «Κάτι γίνεται.» Και βάδισε γρήγορα.

«Πρόσεχε, Σαντέ’ενθιν,» την προειδοποίησε ο ευγενής της οικογένειας Τόρνιλφερ. «Πρόσεχε.» Και έπιασε ένα ξιφίδιο που ήταν κρυμμένο κάτω απ’την κάπα του.

Πέρασαν τους θάμνους, και από πίσω τους αντίκρισαν μια κοπέλα να βρίσκεται μπρούμυτα στο έδαφος. Από πάνω της ήταν ένας νεαρός, που πίεζε το γόνατο του στην πλάτη της και της έστριβε το δεξί χέρι, με το δικό του, καθώς το αριστερό του χέρι της τραβούσε τα μαλλιά. Λίγο πιο πέρα μπορούσαν να δουν μια πεσμένη βαλλίστρα, ενώ ένας άλλος νεαρός –αυτός στην ηλικία της κοπέλας– σηκωνόταν όρθιος, μουγκρίζοντας.

Ο Δόνορ αναγνώρισε, αμέσως, τους δυο γιους του Βασιληά του Άργκανθικ. «Κιόλβ, Πρίγκιπά μου!» είπε, κοιτάζοντας τον νεαρό που είχε ακινητοποιήσει την κοπέλα.

Ο Κιόλβ ύψωσε το βλέμμα και τον κοίταξε. «Δόνορ!» αναφώνησε, αναγνωρίζοντας τον αδελφό της συζύγου του Ζάφνορ.

«Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε ο ευγενικός γόνος των Τόρνιλφερ.

«Αυτή η σκύλα είχε μια βαλλίστρα και σημάδευε κάποιον μες στο πλήθος,» είπε ο Κιόλβ, στρίβοντας λίγο περισσότερο το χέρι της Ζόρνα και κάνοντάς την να τσιρίξει.

«Εμένα σημάδευε, μικρέ,» τον πληροφόρησε η Σαντέ'ενθιν.

«Νομίζω πως πιάσαμε μία απ'τους φονιάδες των 'βασιλικών ληστών',» είπε ο Δόνορ στην Ζιρκεφιανή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 35^ο

Νυχτερινή αναστάτωση

Τι τρέχει εδώ;» άκουσε μια δυνατή φωνή η Ζέκαλ. «Κάντε πέρα! Κάντε πέρα!»

Φρουροί της Δρέλιφον παραμέριζαν τον κόσμο, που είχε συγκεντρωθεί γύρω απ'τον τραυματισμένο αριστοκράτη, για να δουν τι είχε συμβεί. Ο άντρας βρισκόταν στο έδαφος, κρατώντας το πρόσωπό του και ουρλιάζοντας απ'τον πόνο, καθώς το βέλος της Ζόρνα είχε, κατά λάθος, καρφωθεί στο αριστερό του μάτι.

«Έναν θεραπευτή!» φώναζε μια αρχόντισσα. «Φέρτε έναν θεραπευτή!»

«Ένας δολοφόνος βρίσκεται ανάμεσά μας!» βρυχήθηκε ένας άντρας, που είχε τραβήξει ένα πλατυλέπιδο ξιφίδιο απ'τη ζώνη του.

«Σας παρακαλώ, κύριε!» γκάριζε ένας φρουρός. «Θηκαρώστε τ' όπλο σας! Θα βρούμε εμείς τον υπεύθυνο.»

Ένας άντρας που έσερνε έναν σάκο, γεμάτο κούκλες, πλησίασε τη Δούκισσα Ζέκαλ και τους υπόλοιπους. Ήταν κοντόχοντρος και είχε μαύρα μαλλιά, αρκετά μακριά ώστε να μπορεί να τα δένει αλογοουρά πίσω απ' το κεφάλι του, η οποία περισσότερο με «γουρουνουρά» έμοιαζε. Φορούσε φαρδιά ρούχα: φαρδύ, μελανό παντελόνι, φαρδύ, λευκό πουκάμισο, και φαρδιά παπούτσια, που ήταν σαν παντόφλες.

«Δόνор!» αναφώνησε, υψώνοντας το αριστερό του χέρι (αυτό που δεν έσερνε το σάκο πίσω του) και χαμογελώντας. «Παλιομπαγάσα! Έπρεπε να το φανταστώ ότι θα σ' έβλεπα κάπου εδώ γύρω, μ' όλη τούτη την αναστάτωση. Χε-χε... Μικρό ψεματάκι!» Ανασήκωσε, κωμικά, τους ώμους. «Σε είχα μπανίσει πολύ πιο πριν, μα περίμενα εσύ να με πλησιάσεις για καμιά μπίρα, που λέει ο λόγος. Όμως πού να ξέρω πως θα ερχόταν εκείνο το παλούκι –μετά συγχωρήσεως κιόλας για την έκφραση– προς την κυρία που σε συνοδεύει;»

«Πάντα τόσο πολύ μιλάει αυτός ο σαλτιμπάγκος;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν τον Δόνор, ενώ οι δύο Πρίγκιπες και η Ζέκαλ κοίταζαν καλά-καλά τον άγνωστο.

«Πολύ ορθή παρατήρηση, όμορφη μου κυρία!» πετάχτηκε ο κοντόχοντρος άντρας, υψώνοντας ένα παχύ του δάχτυλο. «Αυτό είναι το μεγαλύτερό μου ελάττωμα.» Χαμογέλασε πλατιά, δείχνοντας τα δόντια του. «Αλλά όχι το μόνο...»

Ο Δόνор καθάρισε, ηχηρά, το λαιμό του. «Να σας γνωρίσω τον Μάουρλο, φίλο και... ομοϊδεάτη.»

«Χα-χα-χα! Ομοϊδεάτης! Καλό κι αυτό! Μ' έχουν πει πολλά και διάφορα, αλλά ομοϊδεάτη ποτέ!» παραδέχτηκε ο Μάουρλο. Κοίταξε την Ζόρνα, την οποία ο Κιόλβ ακόμα κρατούσε στο έδαφος, πιέζοντας το γόνατό του στην πλάτη της και στρίβοντάς της το χέρι. Ύστερα, το βλέμμα του κοντόχοντρου άντρα πήγε στην πεσμένη βαλλίστρα. Χτύπησε, σκεπτικά, τα χείλη με το παχύ του δάχτυλο.

«Να κάνω μια τρελή υπόθεση: Η κυρία σχετίζεται με το φονικό όργανο το οποίο κείται παραδίπλα.»

«Τσακάλι είσαι...» σχολίασε χαμηλόφωνα ο Όργκναζ.

«Επ! τ'άκουσα αυτό, ομορφόπαιδο!» τον αγριοκοίταξε, κωμικά, ο Μάουρλο.

Πέντε πάνοπλοι φρουροί της Δρέλιφον πλησίασαν. Φολιδωτές πανοπλίες τούς έντυναν και πορφυροί χιτώνες, πάνω στους οποίους υπήρχε το έμβλημα του Άργκανθικ. Βαστούσαν ασπίδες και δόρατα.

«Τι είν'αυτά;» γκάριξε ένας υποδιοικητής, ατενίζοντας την Ζόρνα, τον Κιόλβ, και τη βαλλίστρα. «Σήκω πάνω απ'την κυρία, κωλόπαιδο!»

«Ξέρεις σε ποιον απευθύνεσαι, κόπανε;» μούγκρισε ο Όργκναζ, ζυγώνοντας τον άντρα και στεκόμενος μπροστά του. «Το 'κωλόπαιδο' είναι ο *Πρίγκιπας Κιόλβ*, χοντροκέφαλε! Και εγώ είμαι ο Πρίγκιπας Όργκναζ! Θα σε βάλω να καθαρίζεις τους υπονόμους της πόλης! Ή, μάλλον, να κάνεις το ντελάλη, γιατί μου φαίνεται πως σου ταιριάζει καλύτερα!»

«Πρίγκιπά μου...» ψέλλισε ο υποδιοικητής, πισωπατώντας. «Υψηλότετε... Συγχωρέστε την αδικαιολόγητή μου αυθάδεια. Είμαι πιστός σας υπηρέτης. Δεν σας είχα αναγνωρίσει. Χίλια συγνώμη. Είθε τα Πνεύματα να μου κόβουν μέρες και να σας δίνουν χρόνια. Είμαι έτοιμος να—»

«Βούλωστο,» άρθρωσε, αργά και παγερά, ο Όργκναζ, εξοργισμένος που η βραδιά του είχε πάει τόσο χάλια.

«Μάλιστα, Υψηλότετε!» αποκρίθηκε ο άντρας, παίρνοντας στάση προσοχής.

«Τούτη η γυναίκα»—ο Όργκναζ έδειξε τη Ζόρνα—«μου επιτέθηκε, και επιχείρησε να δολοφονήσει αυτή την κυρία»—έδειξε τη Σαντέ'ενθιν—«...όποια κι αν είναι...» Έκανε νόημα στον Κιόλβ να ελευθερώσει την κοπέλα. Εκείνος υπάκουσε.

«Θα την μεταφέρουμε, αμέσως, στις φυλακές, Υψηλότητα!» δήλωσε ο υποδιοικητής, ενώ η Ζόρνα σηκωνόταν όρθια, τρίβοντας το χέρι που της είχε στρίψει ο νεαρός Πρίγκιπας.

«Πρίγκιπά μου,» παρενέβη ο Δόνор, κοιτώντας τον Όργκναζ, «νομίζω πως θα ήταν προτιμότερο να την πάμε στο παλάτι, για να την ανακρίνουμε. Έχω λόγους να πιστεύω πως έχει άμεση σχέση με τους κακοποιούς που ληστεύουν το λαό του Αργκανθικ και κατηγορούν το Βασιλιά για τις άθλιες πράξεις τους.»

Ο μεγαλύτερος Πρίγκιπας στράφηκε στην Ζόρνα· εκείνη χλόμιασε.

Η Σαντέ'ενθιν συνοφρυώθηκε, μπερδεμένη από την τροπή που είχαν πάρει τα πράγματα. *Καταραμένοι Αργκανθικανοί!* συλλογίστηκε, θυμωμένη. *Όλα άνω-κάτω είναι σε αυτό το Βασίλειο. Αυτό θ'αλλάξει, όταν θα βασιλέψω εγώ...*

Ο Όργκναζ στράφηκε, τώρα, στον υποδιοικητή. «Θα την πάμε στο παλάτι, όπως προτείνει ο κύριος Δόνор.»

«Μάλιστα, Υψηλότητα!» αποκρίθηκε, σχεδόν δουλικά, εκείνος.

Ένας στρατιώτης άδραξε τη Ζόρνα απ'το μπράτσο, καθώς όλοι άρχισαν να διασχίζουν την πλατεία και να κατευθύνονται προς τον βασιλικό οίκο. Την ίδια στιγμή, ένας θεραπευτής κατέφτανε, για να περιποιηθεί τον ευγενή που είχε τραυματιστεί στο μάτι.

Η Σαντέ'ενθιν κοίταξε πίσω της, για να δει αν ο Μάουρλο τούς ακολουθούσε, όμως διαπίστωσε πως ο κοντόχοντρος άντρας που πουλούσε κούκλες είχε μείνει εκεί όπου ήταν. *Περίεργος άνθρωπος...*

Ενώ βάδιζαν, ρώτησε τον Δόνор, ψιθυριστά: «Τι ρόλο παίζει αυτός ο ομοϊδεάτης φίλος σου;»

Ο ευγενής της οικογένειας των Τόρνιλφερ μειδίασε. «Σαντέ'ενθιν, νομίζω πως σου έχω ξαναπεί ότι είσαι ιδιαίτερα οξυδερκής. Ο Μάουρλο είναι... συνάδελφος, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ...»

Η Πνευματίστρια μίλησε μέσα στο μυαλό του: *Βασιλικός κατάσκοπος;*

«Σαφώς,» απάντησε ο Δόνор.

«Το είχα υποψιαστεί, μα δεν ήμουν σίγουρη. Έξυπνη μεταμφίεση,» παραδέχτηκε η Ζιρκεφιανή.

Περνούσαν δίπλα από έναν λοξό δρόμο με πολλά μπαλκόνια, όταν δυνατός αέρας τούς χτύπησε όλους, σωριάζοντάς τους στο πλακόστρωτο. Κανείς δεν αντιλήφθηκε τι ακριβώς συνέβη –εκτός απ’τη Σαντέ’ενθιν.

Κάποιος Πνευματιστής! συλλογίστηκε, αμέσως, η Ζιρκεφιανή.

Άκουσε ένα ουρλιαχτό τρόμου απ’τ’αριστερά της, και στράφηκε, αποπροσανατολισμένη, έτσι όπως είχε απρόσμενα πεταχτεί στο έδαφος. Αντίκρισε την καστανομάλλα κοπέλα που είχαν πιάσει να αιωρείται, ενώ κάτι αόρατο έσφιγγε το λαιμό της. Ύστερα, το βλέμμα της Σαντέ’ενθιν πήγε προς τον λοξό δρόμο, όπου, πλάι στην πόρτα ενός εστιατορίου, στεκόταν μια κουκουλοφόρος φιγούρα, η οποία είπε, με πνευματικά μεγεθυσμένη φωνή:

«ΔΕΝ ΕΚΑΝΕΣ ΚΑΛΑ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΟΥ, ΖΟΡΝΑ...»

Ο λαιμός της καστανομάλλας κοπέλα ακούστηκε να σπάει –εκείνο το ανατριχιαστικό *κρακ* που κάνουν τα κόκαλα όταν συνθλίβονται.

Οι στρατιώτες είχαν αρχίσει να σηκώνονται, παραξενεμένοι για το τι είχε συμβεί. Οι δύο Πρίγκιπες ορθώνονταν επίσης –ή, μάλλον, ο μικρότερος ήταν ήδη στα πόδια του (!). Ο Δόνορ προσπαθούσε να σηκωθεί, με τη βοήθεια μόνο του ενός χεριού. Η Ζέκαλ προτίμησε να παραμείνει στα γόνατα.

Άλλο ένα κύμα «αέρα», κι όλοι ξανασωριάστηκαν, σα σακιά, ενώ η Σαντέ’ενθιν αντιστάθηκε και πάτησε στα πόδια της. *Είμαι κουρασμένη, αλλ’αν του το δείξω, έχω χάσει τη μάχη. Τώρα, με φοβάμαι... νομίζω.*

Και, πράγματι, ο κουκουλοφόρος γύρισε και έφυγε, βιαστικά. Η Ζιρκεφιανή ούτε που σκέφτηκε να τον ακολουθήσει· μόνο ξεφύσησε, ανακουφισμένη. *Παγίδες θανάτου όλες αυτές οι Αργκανθικιανές πόλεις, που να τις πάρει ο Ποταμός κι η Έρημος!*

«Πνεύματα!» αναφώνησε ο φωνακλάς υποδιοικητής, καθώς σηκωνόταν όρθιος, γι'άκόμα μια φορά. «Τι έγινε; Τι 'ταν τούτο; Μαγεία! Κατάρρα!»

Ο κόσμος είχε φύγει, τρέχοντας, απ'τον δρόμο όπου βρίσκονταν η Σαντέ'ενθιν κι οι υπόλοιποι· μονάχα μερικοί στέκονταν σε απομακρυσμένα σημεία, κοιτάζοντας με περιέργεια.

Ο Δόνορ κοίταξε τη Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Ήταν ο μάγος που συναντήσαμε στην Βέρντριχ, σωστά;»

Η Σαντέ'ενθιν κατένευσε. «Αυτός ο Ερημοχαμένος ήταν.»

Η Ζέκαλ τής τράβηξε το μανίκι. «Πάμε στο παλάτι –πάμε στο παλάτι, γρήγορα! Θα μας σκοτώσουν!»

Ο Όργκναζ γονάτισε πλάι στην Ζόρνα, κι άγγιξε το σφυγμό της. «Είναι νεκρή,» διαπίστωσε, λες και του φαινόταν απίθανο κάτι τέτοιο.

«Φυσικά και είναι νεκρή,» είπε ο Κιόλβ. «Το σπάσιμο του λαιμού της πρέπει να τ'άκουσε μέχρι κι η Παλμίρα, στο δωμάτιό της! Αλλά, μα τα Πνεύματα, τι ήταν εκείνο που της έσπασε το λαιμό;» Ο Πρίγκιπας ρίγησε. Ξεροκατάπιε, δαγκώνοντας τα χείλη. «Δε φεύγουμε από τούτο το μέρος;»

«Πολύ καλή ιδέα, Υψηλότατε! Πολύ καλή ιδέα!» συμφώνησε η Ζέκαλ.

«Πάρτε το πτώμα,» πρόσταξε ο Δόνορ, καθώς οι δυο Πρίγκιπες κι η Δούκισσα είχαν ήδη αρχίσει να φεύγουν. Οι φρουροί υπάκουσαν, ακολουθώντας τους, μαζί με τη Σαντέ'ενθιν και τον ευγενή του Οίκου των Τόρνιλφερ.

«Σαντέ'ενθιν, τι προτείνεις τώρα;» ρώτησε ο τελευταίος.

«Συμφωνώ με τη Δούκισσα,» είπε η Ζιρκεφιανή. «Οι δρόμοι της πρωτεύουσάς σας δεν είναι καθόλου ασφαλείς.»

** ** *

Ο Βασιλιάς Κάρχοκ μπήκε στην αίθουσα του θρόνου, με την Βασίλισσα Ζανάελα στο πλευρό του. Στο μεγάλο δωμάτιο ήταν συγκεντρωμένοι η Ζέκαλ και οι υπόλοιποι, μαζί με το πτώμα της Ζόρνα. Ο Μονάρχης του Άργκανθικ τούς ατένισε όλους με γουρλωμένα μάτια. Η σύζυγός του αγριοκοίταξε τον Κιόλβ.

Η Δούκισσα του Έβμορ στάθηκε μπροστά απ'τους άλλους, και είπε: «Μεγαλειότητα.» Έκανε μια σύντομη υπόκλιση, ανασηκώνοντας το φόρεμά της και λυγίζοντας τα γόνατα. «Σας χαιρετώ. Είμαι η Ζέκαλ, Δούκισσα του Έβμορ και Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ.»

Ο Κάρχοκ βλεφάρισε. «Ασφαλώς!» είπε. «Συγγνώμη που δε σας αναγνώρισα αμέσως, Δούκισσά μου.»

Σε τέτοια χάλια που είμαι, πώς να μ'αναγνωρίσεις; συλλογίστηκε η Ζέκαλ, που ήταν κάτωγρη απ'τον τρόπο της και μόνο που δεν έτρεμε. Ακόμα κι εδώ, μέσα στην ίδια τη βασιλική αίθουσα, δεν ήξερε κατά πόσο ήταν ασφαλής απ'τους φονιάδες.

«Παρακαλώ, Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε. «Εμένα να με συγχωρείτε, που η αμφίεσή μου δεν είναι η πρέπει. Όμως, ξέρετε, είχα πολλές... αντιξοότητες στο ταξίδι μου μέχρι εδώ.»

«Λυπάμαι πολύ που τ'ακούω, καλή μου Δούκισσα,» είπε ο Κάρχοκ. «Θα κάνω το παν για να νιώσετε άνετα στο παλάτι μου. Είστε ευπρόσδεκτη στη βασιλική οικία. Θα μπορούσα να μάθω τι σας συνέβη; Καθώς και τι συμβαίνει εδώ, γενικότερα;» ρώτησε, κοιτώντας τους φρουρούς, τους δυο Πρίγκιπες, την Σαντέ'ενθιν, τον Δόνορ, και την νεκρή Ζόρνα.

«Πατέρα,» είπε ο Όργκναζ, «έχω το λόγο;»

«Τον έχεις, γιε μου,» αποκρίθηκε ο Κάρχοκ. «Σ'ακούμε.»

Ο Πρίγκιπας διηγήθηκε την κατάσταση όπως την ήξερε. Δεν απέκρυψε τίποτα· ούτε ότι «έσωσε» τον αδελφό του απ'το ίδιο του το δωμάτιο (πράγμα για το οποίο η Βασίλισσα φάνηκε να θυμώνει – όμως, τώρα, άλλα, σημαντικότερα θέματα προείχαν).

«Η Ζόρνα ήταν δολοφόνος;» εξεπλάγη ο Κάρχοκ. «Μα... κατάγεται από ευγενική οικογένεια... αυτή των Σεγκλίνμερ. Πώς είναι δυνατόν κάτι τέτοιο;»

Ο Όργκναζ ανασήκωσε τα χέρια, υποδηλώνοντας άγνοια. «Δεν έχω ιδέα, πατέρα. Όλα έγιναν τόσο ξαφνικά. Έχω μπερδευτεί.»

Τότε, μπήκαν στην αίθουσα ο Ζάφνορ και η Σίνα, πιασμένοι αγκαζέ.

«Δόνορ,» είπε ο Βασιληάς.

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Τι γνωρίζεις εσύ για την υπόθεση;»

Ο Δόνορ τού διηγήθηκε τα γεγονότα, καθώς ο Κάρχοκ καθόταν στον θρόνο και η Ζανάελα πλάι του, δαγκώνοντας τα νύχια της. Παρέλειψε να αναφέρει τους Σαραολνιανούς, όπως του είχε ζητήσει η Σαντέ'ενθιν.

Ευτυχώς, συλλογίστηκε η Πνευματίστρια, γιατί θα είχαμε κι άλλους μπελάδες.

Ο Κάρχοκ αναστέναξε. «Δηλαδή, μου λες, Δόνορ, ότι ο Ρίγκμιν Δάρεν είναι αναμιγμένος σ' αυτή την υπόθεση των... α... 'βασιλικών ληστών';»

«Ναι, Μεγαλειότατε,» έκλινε το κεφάλι ο Τόρνιλφερ. «Και, μάλιστα, έχουν τη βοήθεια μάγων. Επιχείρησαν πολλάκις να μας φονεύσουν, καθώς προσπαθούσαμε να φτάσουμε εδώ, για να σας ειδοποιήσουμε για τον κίνδυνο—»

Η φωνή του Κάρχοκ δυνάμωσε, απότομα: «Το ξέρεις ότι ο πατέρας του Ρίγκμιν βρίσκεται εδώ; Και, μάλιστα, έχει συγκαλέσει το Συμβούλιο των Αρχόντων, για να συζητήσουμε για τις ληστείες! Πώς είναι δυνατόν ο γιος του να είναι αναμιγμένος;»

Το Συμβούλιο των Αρχόντων; σκέφτηκε η Ζέκαλ, ταραγμένη. *Αυτό σημαίνει πως θα έρθει εδώ κι η μητέρα μου. Δαίμονες!...*

«Κι όμως, Βασιλιά μου,» ήταν η μόνη απάντηση του Δόνορ.

«Λένε ότι είμαι τρελός,» μούγκρισε ο Κάρχοκ, «αλλά εσείς προσπαθείτε να με τρελάνετε —όλοι σας!» Αναστέναξε βαριά,

σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. Στράφηκε σε μια φρουρό της αίθουσας. «Φώναξέ μου τον Δούκα Έσριθ του Τάρμεν»—και η φωνή του ανέβηκε, αισθητά—«αμέσως!»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» απάντησε η πολεμίστρια, κι έγινε άφαντη.

Πνεύματα, είναι, τελικά, τρελός; αναρωτήθηκε η Ζέκαλ. Έριξε ένα βλέμμα στη Σαντέ'ενθιν, μα η μάγισσα παρακολουθούσε τα δρώμενα ατάραχη, λες και τίποτα απ'όλ'αυτά δεν μπορούσε να την επηρεάσει (!). *Πώς τα καταφέρνει; Πώς μπορεί και είναι τόσο ψύχραιμη; Γιατί να μη μπορώ να το κάνω κι εγώ; Θα ήταν τα πάντα πολύ καλύτερα για μένα, αν μπορούσα...*

Η Σίνα κι ο Ζάφνορ πλησίασαν τον Δόνορ. «Είσαι καλά, αδελφέ;» τον ρώτησε η πρώτη.

«Ναι,» απάντησε εκείνος. «Χάρη στη Σαντέ'ενθιν, τις περισσότερες φορές,» πρόσθεσε, στρεφόμενος στην Ζιρκεφιανή.

Η Σίνα κοίταξε την Πνευματίστρια από πάνω ως κάτω. «Σαντέ'ενθιν...» άρθρωσε. «Τι παράξενο όνομα...»

Η Σαντέ'ενθιν χαμογέλασε, τυπικά. «Όλοι αυτό μου λένε, στα μέρη σας.»

«Η αδελφή μου, Σίνα,» την πληροφόρησε ο Δόνορ. «Και ο Πρίγκιπας-Διάδοχος Ζάφνορ.»

«Χαίρω πολύ,» είπε η Σαντέ'ενθιν. Και, τώρα, το χαμόγελό της έγινε πιο αληθινό, ενώ συλλογιζόταν: *Χρήσιμες γνωριμίες· πολύ χρήσιμες.* «Κατάγομαι από τη Ζίρκεφ, γιαυτό το όνομά μου σας μοιάζει παράξενο.»

«Από τόσο μακριά;» παραξενεύτηκε ο Ζάφνορ. «Τι σας φέρνει εδώ, κυρία μου;»

«Είμαι στενή φίλη της Δούκισσας Ζέκαλ,» εξήγησε η Σαντέ'ενθιν.

«Και,» τόνισε ο Δόνορ, «γνωρίζει πράγματα που άλλοι δεν ξέρουν: είναι μάγισσα.»

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου του Ζάφνορ ζάρωσαν. «Μάγισσα...» έκανε, ατενίζοντάς την σα νάταν κάποιο αξιοπερίεργο θέαμα.

«Έχει προσφερθεί να μας βοηθήσει να καταπολεμήσουμε τους κακοποιούς που αμαυρώνουν τ'όνομα του Βασιλιά,» εξήγησε ο Δόνορ.

«Σας ευχαριστούμε για τη βοήθειά σας, κυρία μου,» είπε ο Ζάφνορ στην Σαντέ'ενθιν.

«Υποχρέωσή μου,» απάντησε εκείνη. *Σκοπεύω να πληρωθώ καλά, Πρίγκιπά μου· μην αμφιβάλεις γι'αυτό.*

«Είσαι πραγματική μάγισσα;» τη ρώτησε ο Κιόλβ. «Τι μπορείς να κάνεις, δηλαδή;»

«Τίποτα, χωρίς καλό λόγο, Υψηλότητα,» είπε η Σαντέ'ενθιν.

Ο Κιόλβ συνοφρυώθηκε, μπερδεμένος.

Ο Όργκναζ γέλασε.

** ** *

Η πόρτα χτύπησε.

«Κρύψου!» σφύριξε ο Έσριθ στην σύζυγό του.

Η Κυράλια μπήκε στην ντουλάπα του ξενώνα, ντυμένη με το λευκό της μεσοφόρι. Ο Δούκας κλότσησε τα ρούχα και τις μπότες της κάτω απ'το κρεβάτι. Επρόκειτο για αμφίεση που, κανονικά, φορούσε μια κατάσκοπος, όχι μια αρχόντισσα, αλλά η σύζυγός του υποστήριζε πως την εξυπηρετούσε καλύτερα, όταν ήθελε να κινηθεί γρήγορα κι αθόρυβα, ώστε να μην την πάρει είδηση κανείς.

«Άρχοντά μου;» ακούστηκε μια γυναικεία φωνή έξω απ'την πόρτα.

Ο Έσριθ άνοιξε, κι αντίκρισε μια φρουρό του παλατιού. «Τι είναι;» ρώτησε, διακρίνοντας την απέχθεια στα μάτια της –όπως και στα μάτια όλων των γυναικών, άλλωστε... *εκτός απ'τα μάτια της Βασίλισσάς μου*, πρόσθεσε νοερά, σκεπτόμενος την Κυράλια, που βρισκόταν, τώρα, στο εσωτερικό της ντουλάπας.

«Ο Βασιληάς σάς ζητά, Άρχοντά μου, στην αίθουσα του θρόνου,» είπε, γρήγορα, η πολεμίστρια, σα να ήθελε να φύγει αμέσως, γιατί δεν άντεχε να βλέπει το πρόσωπό του.

Θα με κοιτάς όσο επιθυμώ, γυναίκα! γρύλισε εντός του ο Δούκας του Τάρμεν, ενώ έλεγε: «Αυτή την ώρα;»

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

Θα με κοιτάς όσο επιθυμώ... «Για ποιο λόγο;»

«Δεν... δεν ξέρω ακριβώς, Άρχοντά μου. Είναι μεγάλη ιστορία...» Η πολεμίστρια δε φαινόταν ν'απολαμβάνει καθόλου την καθυστέρηση.

Ο Έσριθ, όμως, δεν το έβαλε κάτω. «Δηλαδή; Συμβαίνει κάτι μεγάλο;»

«Έχει συγκεντρωθεί πολύς κόσμος στην βασιλική αίθουσα. Παρακαλώ, ακολουθήστε με,» σχεδόν ικέτευε η γυναίκα.

Ο Δούκας αποφάσισε να τελειώνει μ'αυτό το θέατρο. «Έρχομαι.»

** ** *

Ο Δούκας Έσριθ μπήκε στην βασιλική αίθουσα, παρατηρώντας πως ολόκληρο πλήθος ήταν συγκεντρωμένο εδώ. Μα τι είχε συμβεί, τέλος πάντων; Μετά, το βλέμμα του έπεσε πάνω σε μια καστανομάλλα κοπέλα που του έμοιαζε νεκρή. Καθόταν σε μια καρέκλα, μα το κεφάλι της έγερνε στο πλάι, λες κι ο λαιμός ήταν σπασμένος. *Δαίμονες...*

Ο Βασιληάς Κάρχοκ είπε, από τον Αλαβάστρινο Θρόνο: «Δούκα μου, έχω κάτι... αλλόκοτο να σας αναφέρω.»

Το δεξί φρύδι του Έσριθ ανασηκώθηκε. «Αλλόκοτο, Μεγαλειότατε;»

«Κάτι σχετικό με το γιο σας, Ρίγκμιν,» τόνισε ο Κάρχοκ.

Ο Έσριθ κοκάλωσε. «Ακούω, Βασιληά μου.»

Ο Μονάρχης του Άργκανθικ τού εξήγησε πώς είχαν τα πράγματα, και όλοι κράτησαν, για λίγο, την ανάσα τους, περιμένοντας την απάντηση του Δούκα του Τάρμεν.

«Δεν έχω ιδέα για όλα τούτα,» δήλωσε ο Έσριθ.

Ψέμα, συλλογίστηκε η Σαντέ'ενθιν. Δεν είναι δυνατόν. Ή, μήπως, κάνω λάθος;...

Ο Δούκας στράφηκε στην ανιψιά του. «Ζέκαλ, είσαι σίγουρη ότι είδες τον γιο μου μαζί με τους ληστές;» Ακουγόταν σοκαρισμένος, το πρόσωπό του είχε σφίχτει. *Και τι άσχημος που είναι!...* σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. *Ο Ρίγκμιν είχε δίκιο.*

«Φυσικά και είμαι, θειε,» αποκρίθηκε η Δούκισσα του Έβμορ. «Θα έλεγα ποτέ κάτι τέτοιο, αν δεν ήμουν;»

Ο Έσριθ την αγριοκοίταξε. Έδινε στη Σαντέ'ενθιν την εντύπωση πως ήταν έτοιμος να χιμήσει και να πνίξει τη Ζέκαλ. «Δε σε πιστεύω!» δήλωσε. «Ψεύδεσαι!»

Τα μάτια της Δούκισσα γούρλωσαν. «Γιατί;» απαίτησε. «Γιατί να πω ψέματα; Παραλίγο να καώ μέσα στο *Δίκοπο Μαχαίρι*!

»Κι εξάλλου, άμα δεν πιστεύεις εμένα, ρώτα τον Δόνορ! Θα σου πει τα ίδια. Ρώτα τη Σαντέ'ενθιν!»

«Ποιος είν' αυτός ο Δόνορ, και η Σα... η κυρία που ανέφερες, τέλος πάντων;» μόρφασε ο Δούκας· τώρα, πραγματικά, είχε την όψη τέρατος.

«Δόνορ Τόρνιλφερ, Άρχοντά μου,» υποκλίθηκε ο βασιλικός κατάσκοπος. «Στις υπηρεσίες σας.»

«Διαβεβαιώνετε όσα υποστηρίζει η Δούκισσα Ζέκαλ, κύριε;» ρώτησε ο Έσριθ.

«Ασφαλώς, Δούκα μου.»

Τα μάτια του Άρχοντα της Μπένχρηθ στένεψαν. «Είδατε το γιο μου μαζί με τους ληστές, κύριε;»

«Μάλιστα,» δήλωσε ο Δόνορ.

«Γνωρίζετε το γιο μου;» φώναξε ο Έσριθ, σφίγγοντας τις γροθιές του, εξοργισμένος. «Ο Ρίγκμιν ποτέ δε θα το έκανε αυτό!»

«Γνωρίζω το γιο σας, Άρχοντά μου,» τον διαβεβαίωσε ο Δόνορ.

Ο Έσριθ έτριξε τα δόντια του από θυμό. «Και ποια είναι η κυρία που μπορεί να μιλήσει υπέρ σου, Ζέκαλ;» απαίτησε.

«Εγώ, Δούκα μου,» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Ονομάζομαι Σαντέ'ενθιν.»

«Απλά, Σαντέ'ενθιν;» μούγκρισε ο Έσριθ. «Από ποιον Οίκο είστε;»

«Δεν είμαι από Οίκο, Άρχοντά μου,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Δεν είμαι καν από το Άργκανθικ. Έρχομαι από τη Ζίρκεφ.» ...η οποία δεν υπάρχει, πλέον, πρόσθεσε θλιμμένα.

«Τότε, δεν μετράει ο λόγος σου,» τόνισε ο Έσριθ, σταματώντας τον πληθυντικό.

«Με συγχωρείτε, Δούκα μου,» παρενέβη ο Κάρχοκ. «Για να ξεκαθαρίσουμε μερικά πράγματα, δηλαδή: Υποστηρίζετε ότι η Δούκισσα Ζέκαλ και ο κύριος Δόνορ Τόρνιλφερ ψεύδονται ενώπιον του Βασιλιά τους;»

«Ακριβώς!» επέμεινε ο Έσριθ.

«Θα σας πρότεινα να το ξανασκεφτείτε, Δούκα μου,» είπε ο Κάρχοκ.

«Ο γιος μου δεν είναι εγκληματίας!» αντιγύρισε ο Έσριθ. «Θέλω αποδείξεις!» Και, ύστερα, πρόσθεσε: «Μεγαλειότητα.»

Σιγή έπεσε στην αίθουσα του θρόνου...

...την οποία έσπασε ο Κάρχοκ, προστάζοντας τον υποδιοικητή των φρουρών της πόλης: «Αύριο το πρωί, θα φέρετε την ευγενική οικογένεια Σεγκλίνμερ ενώπιόν μου. Για την ώρα, πηγαίνετε τους το πτώμα της κόρης τους, μαζί με τα βαθιά μου συλλυπητήρια.»

«Ως προστάξετε, Βασιλιά μου,» υποκλίθηκε ο υποδιοικητής. «Πάντα στις υπηρεσίες σας!»

«Ποιο είναι τ'όνομά σου, πολεμιστή;» ρώτησε ο Κάρχοκ.

«Ίρντελ, τρίτος υποδιοικητής της Φρουράς της Δρέλιφον,» ανέφερε ο άντρας, παίρνοντας στάση προσοχής με το σαγόνι υψωμένο.

«Από ποιον Οίκο;»

Ο Ίρντελ έριξε το βλέμμα στο πάτωμα. «Είμαι κοινός, Βασιληά μου...» απάντησε, ντροπαλά. (*Αυτοί οι Αργκανθικιανοί είναι άρρωστοι*, συμπέρανε η Σαντέ'ενθιν.)

«Καλώς. Τώρα, κάνε όπως σε πρόσταξα.»

Ο υποδιοικητής έσπευσε, διατάζοντας δυο στρατιώτες να σηκώσουν το πτώμα της Ζόρνα.

Ο Όργκναζ κοίταζε την νεκρή κοπέλα με ανάμικτα συναισθήματα. Λυπόταν... αλλά για την Ζόρνα που ήξερε, όχι γι'αυτήν με τη βαλλίστρα στα χέρια. Ύστερα, οι φρουροί την πήραν από μπροστά του, και ο Πρίγκιπας σκούπισε τα λίγα δάκρυα που είχαν έρθει στα μάτια του.

«Μεγαλειότητα,» άρχισε ο Δούκας Έσριθ, όμως με ηρεμότερο τόνο στη φωνή του απ'ό,τι πριν.

«Αύριο, Άρχοντά μου!» τον διέκοψε ο Κάρχοκ, υψώνοντας το χέρι του. «Αύριο θα τα πούμε όλα, και πολύ πιο αναλυτικά από απόψε, σας διαβεβαιώνω.» Σηκώθηκε απ'τον θρόνο, μαζί με την Ζανάελα. «Παρακαλώ, πηγαίνετε στα δωμάτιά σας, να αναπαυθείτε. Ήταν μια δύσκολη βραδιά, για όλους.» Ξεκίνησε να βαδίζει, με τη Βασίλισσα πλάι του. «Κι όποιος μ'ενοχλήσει, ξανά, τούτη τη νύχτα, θα χάσει το κεφάλι του!» φώναξε, δίχως να στραφεί να τους κοιτάξει.

Η Ζέκαλ δεν κατάλαβε αν αστειευόταν ή όχι. *Πνεύματα... το εννοούσε; αναρωτήθηκε. Είναι τρελός;*

** ** *

Ο Δούκας Έσριθ εγκατέλειψε τη βασιλική αίθουσα μουρμουρίζοντας, και αφήνοντας τους υπόλοιπους μόνους.

«Σίγουρα ήταν ο Ρίγκμιν, Δούκισσά μου;» ρώτησε ο Πρίγκιπας Ζάφνορ.

«Ναι, Υψηλότητα,» απάντησε εκείνη. «Είμαι απολύτως σίγουρη. Ήταν ο Ρίγκμιν.»

Ο Δόνορ έγνεψε καταφατικά. «Αλλά είναι κατανοητή η οργή του Δούκα Έσριθ,» πρόσθεσε. «Δεν πρέπει να είναι και τόσο εύκολο γι'αυτόν να δεχτεί τούτα τα νέα για το γιο του... ότι είναι εγκληματίας.»

«Σύντομα, όλα θα αποκαλυφθούν,» είπε η Σίνα. «Φτάνει που είστε καλά, και δεν πάθατε κανένα κακό στο δρόμο.»

Δεν πάθαμε κανένα κακό στο δρόμο! συλλογίστηκε η Ζέκαλ. *Τι άλλο έπρεπε νάχε συμβεί, δηλαδή;*

«Να σας οδηγήσουμε σε κάποια δωμάτια, για να ξεκουραστείτε;» πρότεινε ο Ζάφνορ.

«Θα ήμασταν ευγνώμονες, Πρίγκιπά μου,» είπε η Σαντέ'ενθιν. *Λίγη ευγένεια δε βλάπτει, σκέφτηκε. Ειδικά όταν οι άλλοι μοιάζουν να σε συμπαθούν σταδιακά. Μπορούσε να δει πως ο Ζάφνορ δεν την κοιτούσε με την ίδια καχυποψία, όπως στην αρχή.*

«Κέρδισε την εμπιστοσύνη τους, και μετά είναι δικοί σου.» Πολύ σοφή κουβέντα.

** ** *

Ο Έσριθ μπήκε στον ξενώνα, φοβισμένος κι εκνευρισμένος. Έκλεισε την πόρτα πίσω του με πάταγο.

Έριξε μια ματιά στον χώρο, αλλά δεν είδε τη σύζυγό του πουθενά. «Κυράλια;» ψιθύρισε.

Καμιά απάντηση.

«Κυράλια!» φώναξε.

Σιγή ιχθύος.

Όλα απόψε, ανάθεμα τα Πνεύματα! Ο Έσριθ άνοιξε, απότομα, την ντουλάπα. Έψαξε ανάμεσα στα κρεμασμένα ρούχα. Η σύζυγός του δεν ήταν πουθενά. *Πού πήγε η τρελή;*

Σήκωσε τα σκεπάσματα του κρεβατιού. *Ποτέ δεν ξέρεις μ'αυτή τη γυναίκα!*

Τίποτα.

Έσκυψε, για να ρίξει μια ματιά κάτω απ' το κρεβάτι.

Επίσης, τίποτα.

Ορθώθηκε, πάλι.

Τίποτα; συλλογίστηκε, ξαφνικά. Ξανάσκυψε, για να επιβεβαιώσει την υποψία του.

Ναι, τα ρούχα της Κυράλια έλειπαν.

Ο Έσριθ κάθισε πάνω στο κρεβάτι, περιμένοντας –κι ελπίζοντας να μη συμβεί κάτι ανεπανόρθωτο.

** ** *

«Γουρουνάκι μου;»

Ο Δούκας του Τάρμεν στράφηκε στο παράθυρο του ξενώνα. Ούτως ή άλλως, απο κεί περίμενε να έρθει η γυναίκα του, η οποία είχε μια γενικότερη έχθρα με τις πόρτες.

Η Κυράλια έσπρωξε το μισάνοιχτο τζάμι και μπήκε στο δωμάτιο, πηδώντας πάνω απ' το περβάζι. Φορούσε τα «βολικά της ρούχα»: ψηλές μπότες, που δένονταν στα γόνατα, ένα κολλητό, μαύρο παντελόνι, με δεσίματα στα πλάγια των μηρών, και μια μελανή τουνίκα με μακριά μανίκια.

Η όψη της Δούκισσας ήταν χλομή.

«Άκουσες...» είπε ο Έσριθ.

Η Κυράλια έγνεψε καταφατικά. «Κατηγορούν τον Ρίγκμιν.»

«Ξέρεις τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Δούκας του Τάρμεν.

Η σύζυγός του σταύρωσε τα χέρια κάτω απ' τα στήθη κι άρχισε να κόβει βόλτες μπροστά στο αναμμένο τζάκι. «Φυσικά και ξέρω τι σημαίνει αυτό, Έσριθ.» Ο Δούκας πρόσεξε ότι τα πράσινά της μάτια είχαν βουρκώσει. «Και δεν πρέπει να συμβεί τώρα!» τόνισε, σταματώντας να βαδίζει και στρεφόμενη στο μέρος του. «Αυτή η ηλίθια ανιψιά σου...» μουρμούρισε, κουνώντας το κεφάλι, εκνευρισμένη.

Ο Έσριθ ξεφύσησε. «Πρέπει να συμφωνήσουμε σε κάτι, Κυράλια,» είπε.

Η Δούκισσα παρατήρησε πως ο σύζυγός της είχε πάρει το σοβαρό του ύφος. Πάντα έπαιρνε αυτό το ύφος, όταν την αποκαλούσε «Κυράλια» και όχι «Βασίλισσά μου». «Τι;» τον ρώτησε.

«Δε θα βγαίνεις απ'τον ξενώνα χωρίς καλό λόγ–»

«Μην υπερβάλεις! Δεν πρόκειται να με πιάσει κανείς!»

«Χαμήλωσε τη φωνή σου, γιατί μπορεί κάποιος να περνά απέξω και να καταλάβει ότι δύο άνθρωποι μιλάνε εδώ, ενώ υποτίθεται ότι μένει ένας –μόνος.»

«Καλά...» Η Κυράλια κάθισε στην ξύλινη πολυθρόνα, μπροστά στο τζάκι.

«Άκουσέ με, Βασίλισσά μου,» είπε ο Δούκας –αλλά το σοβαρό ύφος παρέμεινε. «Δεν πρέπει να το ρισκάρεις, έτσι απλά. Αυτό το παλάτι, σε λίγο καιρό, θα είναι *φρούριο*,» τόνισε. «Όλα τα μέλη του Συμβουλίου των Αρχόντων θα βρίσκονται εδώ...»

«Αν κάθομαι συνέχεια μέσα, δε θα μπορώ να σου φανώ χρήσιμη σε τίποτα,» αποκρίθηκε η Κυράλια, προσέχοντας να κρατά τη φωνή της χαμηλή.

«Μα τα Πνεύματα, εσύ επέλεξες να έρθεις με τον πιο αλλόκοτο τρόπο που ήταν δυνατόν!» μούγκρισε ο Έσριθ. «Δε σου λέω να κάθεται μέσα, γιατί, προφανώς, έχεις άλλα σχέδια–»

Τα μάτια της συζύγου του γυάλισαν. «Ακριβώς! Γιαυτό ήρθα χωρίς να με δει κανείς: για να μπορώ να κινούμαι ελεύθερα στο παλάτι, δίχως να ξέρουν ότι βρίσκομαι εδώ.»

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Έσριθ. «Όμως όχι άσκοπα ρίσκα – παίζονται πολλά αυτές τις μέρες.»

Η Κυράλια ένευσε, με τα βλέφαρα.

Μια ιδέα ήρθε στο νου του Δούκα, ο οποίος γέλασε.

Η σύζυγός του συνοφρυώθηκε. «Τι είναι, γουρουνάκι μου;»

«Χα-χα-χα-χα... Άκουσέ με, Κυράλια,» ζήτησε ο Έσριθ. Και η Κυράλια τον άκουσε να της αναλύει το σχέδιό του....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 36°

Βγαίνοντας από τα βουνά: ένα απρόσμενο εμπόδιο

Εύπνα!» Η Μίκθαλ σκούντηξε τον Ήκνορ, που ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα πλάι της, με το κεφάλι ακουμπισμένο στους σταυρωμένους πήχεις των χεριών του. Σχεδόν όλη τη νύχτα κοιμόταν, ενώ εκείνη καθόταν και παρακολουθούσε τους στρατιώτες που είχαν κυκλώσει την ξύλινη καλύβα –και να που, τώρα, με το χάραμα, έβλεπε μια μεγάλη ομάδα καβαλάρηδων να έρχονται απ’τα νότια, φέρνοντας ένα σύννεφο σκόνης μαζί τους. Πρέπει να ήταν καμια πενηνταριά. *Αυτό σημαίνει πως κάποιο σημαντικό πρόσωπο είναι μαζί τους. Ο Άρχων Ζάρουν, ή ίσως ο γιος της Δούκισσας, Κάβμορντ. Ή και οι δύο.*

Ο Ήκνορ άνοιξε τα βλέφαρα. Χασμουρήθηκε. «Τι είναι, πάλι;»

«Είσαι αναίσθητος;» έκανε η Μίκθαλ, ολίγον τι τσαντισμένη με την αδιαφορία του (γιατί, δηλαδή, εκείνη την ενδιέφερε το ζήτημα τόσο πολύ, ενώ αυτόν όχι;). «Έρχονται!»

Ο Ήκνορ στένεψε τα μάτια, ατενίζοντας τους καβαλάρηδες που πλησίαζαν. Είδε μια σημαία να κυματίζει από πάνω τους, η οποία έφερε το έμβλημα των Γόρθλικ: το βουνό και το αστέρι. «Ο Άρχοντας Ζάρουν;» ρώτησε τη συνάδελφό του.

«Υποθέτω,» απάντησε η Μίκθαλ. «Θα δούμε. Μπορεί νάναι κι ο γιος της, ο Κάβμορντ.»

Ο Ήκνορ δε μίλησε, κατασκοπεύοντας τους καβαλάρηδες, οι οποίοι σταμάτησαν, τελικά, μπροστά στην καλύβα. *Αν μας προσέξουν, την έχουμε βαμμένη,* σκέφτηκε. Όμως δεν είδε κανέναν να στρέφεται προς το μέρος εκείνου και της Μίκθαλ.

Ένας άντρας, ντυμένος με γαλάζιο μανδύα, πήδησε απ’τη σέλα του αλόγου του. Ο Ήκνορ μπορούσε ν’ατενίσει καθαρά το σύμβολο που

ήταν κεντημένο πάνω στον μανδύα: αυτό τον Γόρθλικ, φυσικά. Ο τύπος έμοιαζε αρκετά μεγάλος: σαράντα, μπορεί να πλησίαζε και τα πενήντα.

Μετά απ' αυτόν, ένας άλλος ξεπέζεψε, κι ετούτος με γαλάζιο μανδύα, και μ' ένα αργυρό στεφάνι πάνω στα σγουρά, μαύρα, μακριά του μαλλιά. Ήταν, σίγουρα, πολύ μικρότερος σε ηλικία από τον πρώτο, όχι πάνω από τριάντα.

Ο γιος και ο πατέρας, υπέθεσε ο Ήκνορ.

Ο Άρχων Ζάρουν (μάλλον, αυτός πρέπει να ήταν) έδωσε μια κοφτή διαταγή, που δεν έφτασε στ' αφτιά των κατασκόπων της Ζέκαλ. Οι πολεμιστές του έκλιναν τα κεφάλια τους, και δύο μπήκαν στην καλύβα, για να βγάλουν το πτώμα της Δούκισσας Τιλμίρα. Ο Ζάρουν πήρε στα χέρια τη νεκρή σύζυγό του και φάνηκε να σκύβει το κεφάλι και να θρηνεί.

Ο γιος της δεν έμοιαζε το ίδιο συγκινημένος. Στράφηκε στους στρατιώτες, αρχίζοντας να φωνάζει. Ο Ήκνορ και η Μίκθαλ έπιασαν μονάχα μερικές του λέξεις: «...ποιος... ακόμα... υπεύθυνους... βρείτε... πληρώνουμε...»

«Είναι, αναμφίβολα, τσαντισμένος,» παρατήρησε ο Ήκνορ.

«Η μάνα του είναι νεκρή!» έκανε η Μίκθαλ.

«Κάποιες φήμες λένε ότι ήθελε τη μάνα του νεκρή,» της θύμισε εκείνος.

Η καστανομάλλα κατάσκοπος στράβωσε τα χείλη. «Μπα... μου μοιάζει ακραίο... Βέβαια, ποτέ δεν ξέρεις· ίσως και ν' αληθεύει. Όμως το σημαντικό είναι –έχει η Δούκισσα το αποτύπωμα του κλειδιού επάνω της;»

«Α, μη μου πεις, τώρα, καμια τρελή ιδέα!» την προειδοποίησε ο Ήκνορ. «Εκτός αν πιστεύεις ότι θα βγάλουμε λεφτά απ' αυτήν. Λες η Δούκισσα Ζέκαλ να μας δώσει χρυσάφι, για ένα καταραμένο αποτύπωμα;»

Ο Άρχων Ζάρουν απόθεσε την σύζυγό του σε ένα φορείο που είχαν ετοιμάσει οι στρατιώτες και είχαν στερεώσει ανάμεσα σε δύο άλογα.

Ύστερα, ανέβηκε στο δικό του άτι, το ίδιο κι ο γιος του, και ξεκίνησαν όλοι να καλπάζουν προς τα νότια, σηκώνοντας, πάλι, ένα μεγάλο σύννεφο σκόνης. Κανείς δεν έμεινε πίσω.

Η Μίκθαλ σηκώθηκε όρθια, τινάζοντας το παντελόνι, την κάπα, και την τουνίκα της, για να τα καθαρίσει απ' το χώμα. «Πάμε να ρίξουμε μια ματιά στην καλύβα, τώρα που δεν είναι κανείς;» πρότεινε στον συνάδελφό της.

«Το περίμενα ότι θα το έλεγες αυτό,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς την μιμείτο. «Και η απάντηση είναι –όχι, Μίκθαλ. Δεν είναι δουλειά μας. Ας φύγουμε απο δώ, προτού μας συμβεί τίποτα χειρότερο.» Και ξεκίνησε να βαδίζει προς τα άλογά τους, τα οποία είχαν δέσει τριακόσια μέτρα πιο πίσω.

«Γιατί, τι μας έχει συμβεί ως τώρα;» απόρησε η Μίκθαλ· αλλά τον ακολούθησε, ταχύνοντας το βήμα της, για να τον προλάβει.

«Έχουμε χάσει τη Βόλκρα, κατ'αρχήν,» της θύμισε ο Έκνορ, μη σταματώντας καθόλου.

Η Μίκθαλ ρουθούνισε. «Σιγά την απώλεια!»

«Είναι απώλεια,» τόνισε, θυμωμένα, ο Έκνορ. «Και, μάλιστα, σκοπεύω να ψάξω γι'αυτήν, μόλις μάθουμε τι γίνεται με τους Πνευματοχτυπημένους Σαραολνιανούς. Κατάλαβες;»

Η Μίκθαλ έσφιξε τις γροθιές της. «Και τι θα κάνουμε, τώρα;» ρώτησε, καθώς ζύγωναν τα άλογά τους.

«Θα συνεχίσουμε τις 'περιπολίες' μας,» απάντησε ο Έκνορ. «Κάποια απ'αυτές τις μέρες, οι εκπρόσωποι του Δούκα Σάλβινρ πρέπει να κάνουν την εμφάνισή τους...»

** ** *

«Φτάσαμε,» μούγκρισε ο Φόραν.

Ο Σόλμορχ λοξοκοίταξε τον Αργκανθικιανό τους οδηγό. *Δε φαίνεται να λέει ψέματα*, συλλογίστηκε. *Μάλλον, στο Δουκάτο Έαροντ είμαστε.*

Αυτός και η ομάδα του βρίσκονταν σε ένα από τα περάσματα των Αργκανθικιανών Ορέων, σε χαμηλό υψίπεδο, αν έκρινε σωστά από το ελαττωμένο κρύο. Ο άνεμος δε φυσούσε όπως σε άλλα σημεία των βουνών, που ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ νόμιζε ότι θα τον έπαιρνε και θα τον πετούσε σε κάνα γκρεμό –πράγμα που, δυστυχώς, είχε ήδη συμβεί σε τρεις στρατιώτες, έναν εκ των οποίων είχαν καταφέρει να σώσουν, με σοβαρά κατάγματα–, ούτε το χιόνι έφτανε ως τα γόνατά του, παρά μονάχα μέχρι τους αστραγάλους του. Οι τελευταίες πέντε μέρες (το δεύτερο σκέλος των βουνών που έπρεπε να διασχίσουν) ήταν οι χειρότερες και δυσκολότερες της ζωής του Σόλμορχ, γιατί αμφέβαλε αν θα επιβίωνε από το κρύο και τις κακουχίες. Όμως τα είχε καταφέρει, και, τώρα, έβγαιναν από τα δύσβατα εδάφη: στο τέλος του περάσματος, ο ευγενής μπορούσε ν'ατενίσει μια μικρή πεδιάδα, με αραιή βλάστηση αιιθαλών δέντρων. Πάνω στα κλαδιά των περισσοτέρων παρατηρούσε χιόνι, μα καθόλου στο έδαφος.

«Επιτέλους,» ανέπνευσε ο Σόλμορχ, κι ακούμπησε το χέρι του στους ώμους της Τάθβιλ, η οποία ήταν κουκουλωμένη στην κάπα της –όπως κι οι υπόλοιποι, βέβαια· μα η Βαρονέσα έμοιαζε να ξεπαγιάζει περισσότερο απ'όλους. Το ταξίδι μέσα στα Αργκανθικιανά Όρη την είχε επηρεάσει πολύ άσχημα: ήταν συνέχεια χλομή, φοβόταν να βαδίζει, μπας και χάσει την ισορροπία της, δε μιλούσε σχεδόν καθόλου. Ο πατέρας της, ο Άρχων Ζάρβημ, της είχε φτιάξει ένα τονωτικό ρόφημα, το οποίο, όμως, δεν της είχε κάνει και πολλά.

«Είμαστε έξω απ'τα βουνά, αγάπη μου,» της ψιθύρισε ο Σόλμορχ. «Λίγα μέτρα ακόμα.» Εκείνη κατένευσε, δίχως να πει τίποτα.

Η ομάδα των Σαραολνιανών διέσχισε το πέρασμα, και βρέθηκε στην πεδιάδα που πριν από λίγο ατένιζε ο ευγενής του Οίκου των Έχμελθ από απόσταση. Ο Βασιλιάς Βένγκριλ πρόσταξε να σταματήσουν, και έβγαλε την κουκούλα της κάπας του, αφήνοντας

τα μακριά, καστανά του μαλλιά –τα οποία είχαν μερικές τούφες λευκών ανάμεσά τους– ν’ανεμίσουν.

«Ρήφορβελ –χάρτης,» ζήτησε.

Ο ξανθομάλλης ευγενής που τραβούσε τ’άτι του απ’τα γκέμια – όπως κι οι υπόλοιποι, γιατί κανέναν δε βόλεψε να ιππεύει μέσα στα βουνά– πήρε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί απ’το σάκο της σέλας του, και το ξετύλιξε, με τρεμάμενα, γαντοφορεμένα χέρια.

«Δείξε μας πού είμαστε, Αργκανθικιανέ,» πρόσταξε ο Βένγκριλ τον Φόραν.

«Στο Δουκάτο Έαροντ,» μούγκρισε εκείνος. «Τώρα, θέλω την πληρωμή μου, Σαραολιανέ!» απαίτησε. «Ο φιλαράκος σου»–έδειξε τον Σόλμορχ– μου είχε υποσχεθεί εκατό χρυσές κορόνες.»

«Θα πάρεις τα λεφτά σου,» τόνισε ο γόνος των Έχμελθ. «Δείξε μας, όμως, πρώτα πού ακριβώς είμαστε.»

Ο Φόραν ζύγωσε τον Ρήφορβελ, που βαστούσε τον χάρτη. Τον καλοκοίταξε και ακούμπησε το δάχτυλό του σ’ένα σημείο. «Εδώ!»

«Ωραία,» ένευσε ο Βένγκριλ. «Τώρα, μπορείς να έχεις την αμοιβή σου.» Και τον πλήρωσε, με ένα παχύ σακούλι γεμάτο χρυσά νομίσματα. «Όπως σου υποσχεθήκαμε. Οι Σαραολιανοί πάντα τηρούμε τις υποσχέσεις μας –να το θυμάσαι αυτό.»

Ο Φόραν δεν αποκρίθηκε. Πήρε τα λεφτά και, δίχως άλλη κουβέντα, ξεκίνησε να βαδίζει προς τα νότια.

«Καθόλου κοινωνικός τύπος,» παρατήρησε ο Μέρθναρ, που στεκόταν εκεί κοντά.

Η Μάερνομ γέλασε. «Φτάνει που τα καταφέραμε να περάσουμε αυτά τα καταραμένα βουνά, φίλε μου.»

«Τούτο να λέγεται,» ένευσε ο Μέρθναρ. Και ρώτησε τον Βένγκριλ: «Προς τα πού κατευθυνόμαστε, τώρα, Μεγαλειότατε;»

«Οι συνετοί άνθρωποι ιχνηλατούν, πρώτα,» είπε ο Άρχοντας Ζάρβημ, προσπαθώντας ν’ανάψει την πίπα του κι αποτυχαίνοντας.

«Πιστεύεις, Άρχοντά μου, ότι κινδυνεύουμε στο Δουκάτο Έαροντ;» ρώτησε ο Βένγκριλ, στρεφόμενος στο μέρος του, συνοφρυωμένος.

Ανάθεμα! σκέφτηκε. Περάσαμε μέσα από τα Αργκανθικιανά Όρη, για να βρεθούμε σε ένα μέρος τούτου του τρισκατάρατου Βασιλείου όπου δεν θα κινδυνεύαμε τόσο, όσο στο Δουκάτο Θάλβερκ! Τα Πνεύματα μάς κατατρέχουν παντού;

«Είναι... πιθανό, Μεγαλειότατε,» απάντησε ο Ζάρβημ, παλεύοντας ν'ανάψει το τσιμπούκι του.

«Είναι σίγουρο, Βασιληά μου,» διόρθωσε η Χόλκραδ, πλησιάζοντας. Τα γαλανά της μάτια κοιτούσαν τον Βένγκριλ διαπεραστικά, μέσα απ' τη σκιά της κουκούλας της.

Ο Μονάρχης του Σαραόλν αναστέναξε. «Χόλκραδ. Τι άσχημα μαντάτα μού φέρνεις;»

«Αισθάνομαι μια γενικότερη αναστάτωση στο Δουκάτο Έαροντ, Βασιληά μου,» απάντησε η μάγισσα, μυστηριακά.

«Ναι,» ένευσε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Κι εγώ.» Το τυφλό βλέμμα του ήταν χαμένο στην δεντρόφυτη πεδιάδα εμπρός τους, καθώς στεκόταν πλάι στην Ζιρκεφιανή Αλζάρα, η οποία είχε ξεπαγιάσει μέσα στα βουνά, καθότι δεν ήταν καθόλου, μα καθόλου, συνηθισμένη σε τέτοια κλίματα –στην Νότια Γη πότε δεν είχε δει χιόνι.

Ούτε και τη Νότια Γη θα ξαναδώ, πια. Έχει καταστραφεί, για πάντα... Τούτη η μελαγχολική σκέψη κατάτρωγε το νου της, όσο εκείνη κι οι υπόλοιποι ταξίδευαν στα Αργκανθικιανά Όρη. Τώρα, πλέον, το Σαραόλν είναι η πατρίδα μου· τι άλλο μου μένει;

«Τι προσπαθείτε να μου πείτε;» απαίτησε ο Βένγκριλ. «Χόλκραδ, κάτι μου κρύβεις –από την αρχή.»

«Σου λέω ό,τι αισθάνομαι, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε, ήρεμα, η μάγισσα. «Κι αυτό που αισθάνομαι –αυτό που μου μεταφέρουν τα Πνεύματα, τώρα– είναι μια γενικότερη αναστάτωση.»

«Καλώς,» είπε ο Βένγκριλ. «Θα στείλουμε ανιχνευτές. Αν και έτσι χάνουμε χρόνο.»

«Ήδη έχουμε χάσει χρόνο, Βασιληά μου, διασχίζοντας τα βουνά,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ. «Λίγος χαμένος χρόνος ακόμα –για την

ασφάλειά μας— δε θα μας βλάψει.» Επιτέλους, κατάφερε ν'ανάψει την πίπα του, κι άρχισε να καπνίζει.

«Μέρθναρ, Μάερνομ, Μάνζρα!» φώναξε ο Βένγκριλ. «Θα πάτε για κατόπτευση της περιοχής νότια και ανατολικά. Πάρτε και μερικούς άλλους μαζί σας. Αλλά χωρίς τις πανοπλίες σας. Είναι προτιμότερο να μοιάζετε μ'απλούς ταξιδιώτες, νομίζω.»

«Κανένα πρόβλημα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε η Μάνζρα.

«Θα έρθω κι εγώ,» δήλωσε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Ο Μέρθναρ κοίταξε ερωτηματικά τον Βένγκριλ, ο οποίος ένευσε, κοφτά.

«Οπότε, γίναμε ήδη τέσσερις,» υπολόγισε η Μάερνομ.

«Πέντε!» πετάχτηκε η Αλζάρα.

«Όχι, μέινε εδώ,» της πρότεινε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Μόλις εντοπίσω κάτι, θα επικοινωνήσω μαζί σου, εντάξει;»

Η Αλζάρα κούνησε το κεφάλι, καταφατικά. «Εντάξει.» Πέρασε τον πήχη της πίσω απ'το λαιμό του και τον φίλησε στα χείλη.

Ο Μέρθναρ έβαλε το δεξί του χέρι πλάι στο στόμα του, σχηματίζοντας ένα μισό χωνί, και φωνάζοντας: «*Όοορντιβηηηλ!*»

Ένας ξανθός, όμορφος στρατιώτης —που όλες οι πολεμίστριες της ομάδας τού έκαναν τα γλυκά μάτια— στράφηκε στο μέρος του, από απόσταση τριάντα μέτρων όπου στεκόταν. «Τι;» ρώτησε, φωναχτά.

Ο Μέρθναρ τού έκανε νόημα να πλησιάσει, κι εκείνος ήρθε. «Πηγαίνουμε για κατόπτευση. Χωρίς τις πανοπλίες μας.»

«Ό,τι καλύτερο,» αποκρίθηκε ο Όρντιβηλ. Ο άνθρωπος έλεγε συνέχεια εξυπνάδες, συχνά-πυκνά, και εκνεύριζε τον Μέρθναρ, ο οποίος απορούσε γιατί οι γυναίκες τον συμπαθούσαν τόσο. Τέλος πάντων, ήταν καλός ως στρατιώτης και τον χρειαζόνταν τώρα.

«*Κόοοοργκαααρ!*» φώναξε έναν ακόμα ο Μέρθναρ.

Ο καστανομάλλης στρατιώτης ζύγωσε.

«Τώρα, είμαστε έξι,» είπε η Μάνζρα. «Αρκετοί, νομίζω.»

«Αρκετοί για ποιο πράγμα;» ρώτησε ο Κόργκαρ. «Αν πρόκειται για αποστολή αυτοκτονίας, δεν πάω!» αστεειεύτηκε.

«Μια απλή αποστολή κατόπτευσης είναι,» τον διαβεβαίωσε η Μάερνομ.

Η Θάρκα, που στεκόταν λίγο πιο πίσω, σκέφτηκε: *Ευτυχώς που, για μια φορά έστω, η εκπαιδεύτρια με ξέχασε...*

** ** *

Ο Μέρθναρ αισθανόταν ελεύθερος, καθώς ίππευε το άτι του πάνω στην δεντρόφυτη πεδιάδα. Και, ρίχνοντας μια ματιά στους άλλους, μπορούσε ν'αντιληφθεί ότι κι εκείνοι το ίδιο πρέπει να αισθάνονταν, ύστερ'από τόσες μέρες μέσα στα παγωμένα βουνά.

Στον ορίζοντα, δεν έβλεπε κανέναν Αργκανθικιανό... μόνο καπνό που υψωνόταν πίσω από μερικούς λόφους, ο οποίος υποδήλωνε ότι βρίσκονταν άνθρωποι προς εκείνη την κατεύθυνση. Και ο Βασιλιάς Βένγκριλ, σίγουρα, θα ήθελε να μάθει τι άνθρωποι ήταν αυτοί. Οπότε, ο Μέρθναρ κι οι υπόλοιποι προσωρινοί ανιχνευτές του Μεγαλειότατου πήγαιναν να ανακαλύψουν τι κρυβόταν πίσω από τα μικρά υψώματα.

«Δε μου μοιάζει ο καπνός να προέρχεται από καμινάδες,» είπε η Μάνζρα. «Επομένως, δε μιλάμε για πόλη...»

«...παρά, μάλλον, για κατασκήνωση,» πρόσθεσε ο Όρντιβηλ.

«Και, μάλιστα, μεγάλη,» τόνισε η Μάερνομ.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ύψωσε το χέρι του, κάνοντάς τους νόημα να σταματήσουν. Οι σύντροφοί του υπάκουσαν.

«Τι είναι, φίλε μου;» τον ρώτησε η Μάνζρα, που είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στις πνευματικές του ικανότητες, ύστερ'από όσα είχαν περάσει μαζί στη Ζίρκεφ.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έκλεισε τα μάτια κι ακούμπησε τα δάχτυλα των χεριών του στους κροτάφους του, μην απαντώντας.

Η Μάνζρα περίμενε, ήρεμα.

Η Μάερνομ αναδεύτηκε, νευρικά, πάνω στη σέλα του αλόγου της, καθώς η μαγεία τής έμοιαζε κάτι ξένο κι επικίνδυνο.

Ο Μέρθναρ σούφρωσε το μέτωπο, κοιτώντας τους καπνούς που υψώνονταν πίσω απ'τους λόφους. *Δεν πιστεύω ο Ράθμαλ να κάνει κάνα λάθος, και να μας προδώσει σ'αυτούς που βρίσκονται εκεί πέρα...* συλλογίστηκε, ανήσυχα.

Ο Όρντιβηλ κι ο Κόργκαρ αλληλοκοιτάχτηκαν.

Μετά από κάνα λεπτό, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή άνοιξε, πάλι, τα μάτια (*Γιατί κλείνει τα μάτια του; αναρωτήθηκε ο Μέρθναρ. Αφού είναι τυφλός, τι σημασία μπορεί να έχει;*) και είπε, αργά: «Πεντακόσιοι άνθρωποι βρίσκονται πίσω απ'τους λόφους... τριακόσιοι-πενήντα άντρες, εκατόν-πενήντα γυναίκες, νομίζω.»

«Στρατιώτες;» ρώτησε, αμέσως, η Μάνζρα.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή φάνηκε διστακτικός. «...Πρέπει... Δεν είμαι βέβαιος...»

Ο Μέρθναρ αφίππευσε. «Θα πάω να ρίξω μια ματιά, ήσυχα.»

«Όχι μόνος σου.» Κι η Μάνζρα κατέβηκε απ'τ'άτι της. «Θα έρθω μαζί σου.»

«Κι εγώ,» δήλωσε ο Κόργκαρ, ξεπεζεύοντας.

«Εγώ θα μιλήσω στην Αλζάρα για το τι βρήκαμε, μέχρι στιγμής,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Ναι,» συμφώνησε ο Μέρθναρ. «Μάερνομ, Όρντιβηλ, να είστε έτοιμοι να υποχωρήσετε, έτσι και δείτε τίποτα ανησυχητικό.»

«Εξαρτάται,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια.

«Από τι;»

«Αν μπορούμε να βοηθήσουμε....»

«Αμα μας πάρουν στο κυνήγι πεντακόσιοι Αργκανθικιανοί, δε νομίζω να μπορείτε να μας βοηθήσετε ιδιαίτερα,» τόνισε ο Μέρθναρ. Έπειτα, αυτός, η Μάνζρα, κι ο Κόργκαρ ξεκίνησα να βαδίζουν προς τους λόφους, που απείχαν, πλέον, λιγότερο από δυο χιλιόμετρα.

Έφτασαν δίχως καμιά ιδιαίτερη δυσκολία, και έψαξαν για κάποιο πέρασμα ανάμεσά τους, έτσι ώστε να μην ανεβούν πάνω σε έναν, δίνοντας στόχο. Βρήκαν μια στενή δίοδο και προχώρησαν, ο ένας πίσω απ'τον άλλο: πρώτα ο Μέρθναρ, μετά η Μάνζρα, και τέλος ο

Κόργκαρ. Η ξανθομάλλα πολεμίστρια είχε το χέρι στη λαβή του όπλου της, ενώ ο καστανός στρατιώτης είχε ήδη ξεσπαθώσει, βαστώντας το ξίφος του με τις δυο γροθιές, κοντά στ'αριστερό του πλευρό. Ο Μέρθναρ, απλά, βάδιζε προσεκτικά, ξέροντας πως το όλο ζήτημα ήταν κανείς να μην τους προσέξει· αν τους πρόσεχε, την είχαν άσχημα.

Καθώς πλησίαζε όλο και περισσότερο, άκουσε φωνές από την άλλη μεριά των λόφων. Προχώρησε σκυφτός και σταμάτησε πίσω από έναν μεγάλο βράχο, κρυφοκοιτώντας, ενώ η Μάνζρα κι ο Κόργκαρ έρχονταν πίσω του.

Ο Μέρθναρ κοίταξε την κατασκήνωση. Ήταν, πράγματι, στρατιωτικός καταυλισμός Αργκανθικιανών, όπως είχαν υποθέσει. Καμία πεντακοσαριά στο σύνολό τους· σωστά είχε μαντέψει ο Ράθμαλ –ή Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, αφού έτσι προτιμούσε να τον λένε. Μια σημαία ανέμιζε στο κέντρο του στρατοπέδου, φέροντας το σύμβολο ενός βουνού κι ενός άστρου. Ο Μέρθναρ δεν το αναγνώριζε.

Στράφηκε στην Μάνζρα πίσω του. «Μάθαμε εκείνο που θέλαμε,» της ψιθύρισε. «Ωρα να πηγαίνουμε.»

Η ξανθιά πολεμίστρια έγνεψε καταφατικά. Παραμέρισε μια κοντή τούφα μαλλιών απ'το πρόσωπό της και έκανε νόημα στον Κόργκαρ να επιστρέψουν στους άλλους.

** ** *

«...Και έχουν ένα σύμβολο στη σημαία τους το οποίο δεν έχω ξαναδεί,» είπε ο Μέρθναρ στον Βασιλιά του, καθώς τελείωνε την αναφορά: «ένα βουνό κι ένα άστρο.»

«Το έμβλημα του Οίκου των Γόρθλικ,» τον πληροφόρησε ο Ζάρβημ, καπνίζοντας την πίπα του.

«Ποιοι είναι αυτοί οι Γόρθλικ;» ρώτησε η Τάθβιλ, που, τώρα, είχε συνέλθει κάπως από την περιπέτειά τους στα βουνά. Κρατούσε μια

κούπα τσάι, με τα δύο χέρια, και έπινε αργά, καθώς η ομάδα των Σαραολνιανών είχε κατασκηνώσει.

«Η μεγαλύτερη οικογένεια του Δουκάτου Έαροντ,» εξήγησε ο πατέρας της. «Όπως είναι οι Ζόφραλκ του Δουκάτου Θάλβερκ, το οποίο βρίσκεται ανατολικά της Βαρονίας σου.»

«Κατάλαβα,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Ελπίζω να μην είναι το ίδιο καθάρματα μ' αυτούς.»

Ο Ζάρβημ αναστέναξε. «Αρχίσαμε, πάλι, τις κατηγοριοποιήσεις...» μουρμούρισε, κάτω απ' την ανάσα του.

Ο Σόλμορχ μειδίασε. Ύστερα, ρώτησε: «Γιατί, όμως, όλος αυτός ο στρατός έχει συγκεντρωθεί εδώ;»

«Καλό ερώτημα,» παραδέχτηκε ο Βένγκριλ. «Μοιάζουν να περιμένουν επίθεση. Αλλά από ποιον;»

«Από εμάς, ίσως;» υπέθεσε ο Ρήφορβελ.

«Πώς είναι δυνατόν;» απόρησε ο Βένγκριλ.

«Μπορεί εκείνος ο κόπανος, ο Διοικητής Τάσμαριθ, να τους ειδοποίησε,» είπε η Τάθβιλ.

«Μα δεν ήξερε ότι θα περάσουμε από τα Αργκανθικιανά Όρη,» τόνισε ο Βασιληάς. «Γιαυτό ήρθαμε απο δώ, μα τα Πνεύματα!»

«Όμως γιατί αυτοί οι στρατιώτες είναι συγκεντρωμένοι σε τούτο το σημείο;» επέμεινε ο Σόλμορχ. «Δε μπορεί να μην υπάρχει κάποια λογική εξήγηση...»

«Σίγουρα, υπάρχει λογική εξήγηση, κύριε Έχμελθ,» συμφώνησε ο Μέρθναρ, «όμως πόσο εύκολο είναι να τη βρούμε; Προς το παρόν, για να σας πω την αλήθεια, εκείνο που μου έρχεται, αμέσως, στο μυαλό είναι ότι περιμένουν εμάς. *Κάπως* –δε μ' ενδιαφέρει πώς– πρέπει να έμαθαν για τον ερχομό μας. Έτσι, τουλάχιστον, τη βλέπω εγώ την κατάσταση...»

«Χόλκραδ;» Ο Βένγκριλ στράφηκε στη μάγισσα.

«Δεν ανακατεύομαι σε θέματα που δε γνωρίζω, Βασιληά μου,» δήλωσε εκείνη.

Ανακατεύεσαι με όλα και με τίποτα, Χόλκραδ, συλλογίστηκε ο Βένγκριλ. «Έχει κανείς άλλος κάποια ιδέα για το τι μπορεί να έχει συμβεί;» ρώτησε.

«Το πολύ-πολύ, φήμες να έφτασαν εδώ, Βασιληά μου...» υπέθεσε ο Ζάρβημ, φουμάροντας.

«Ναι, μάλλον...» είπε κι ο Σόλμορχ, αβέβαιος.

«Επομένως, τώρα, τι κάνουμε;» έθεσε το ερώτημα ο Σίνορμαρ, που ποτέ δεν του άρεσε να περιμένει.

«Βασιληά μου, να προτείνω κάτι;» ρώτησε ο Τόλριν ο αγγελιαφόρος, πλησιάζοντας.

«Φυσικά, Τόλριν,» είπε ο Βένγκριλ. «πρότεινε.»

«Εφόσον, πλέον, είμαστε κοντά στην Δρέλιφον, σύμφωνα με τους χάρτες, νομίζω πως θα ήταν προτιμότερο να αφήσουμε εδώ τους πολεμιστές μας και να στείλουμε μια μικρή ομάδα εκεί, αποτελούμενοι από ανθρώπους που θα μοιάζουν με ταξιδιώτες.»

Ο Σόλμορχ το καλοσκέφτηκε. «Λογικό ακούγεται, Βένγκριλ,» είπε. «Αλλά καλά θα κάνουμε να βιαστούμε να επιστρέψουμε, γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει, αφήνοντας τόσους στρατιώτες μέσα σ'ένα Αργκανθικιανό δουκάτο. Μπορώ να σας διαβεβαιώσω, από τις ελάχιστες φορές που έχω περάσει από το Άργκανθικ, ότι αυτό θα θυμώσει οποιονδήποτε άρχοντα, αν το ανακαλύψει.»

«Το καταλάβαμε τούτο, στην Ρόναρθ,» σχολίασε η Τάθβιλ.

«Ο Διοικητής Τάσμαριθ ήταν, όμως, μεγάλος κόπανος,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Με άλλον άρχοντα δε νομίζω να είχαμε πρόβλημα, εφόσον θέλαμε να περάσουμε ειρηνικά από τα εδάφη του.»

«Συμφωνώ,» δήλωσε ο Ζάρβημ. «Αλλ'αν έχουν φτάσει κακές φήμες για μας ως εδώ, αντιλαμβάνεσαι, νέε μου, τι μπορεί να σημαίνει τούτο... Και, τέλος πάντων, όπως είπες κι εσύ, κανένας Αργκανθικιανός άρχοντας δε θα έβλεπε ποτέ με καλό μάτι εκατό οπλισμένους καβαλάρηδες κρυμμένους μέσα στη βαρονία ή στο δουκάτο του.»

«Στο προκείμενο, Άρχοντά μου,» παρενέβη ο Βένγκριλ. «Συμφωνείτε να ενεργήσουμε σύμφωνα με την πρόταση του Τόλριν;»

«Ναι,» ένευσε ο Ζάρβημ.

«Ωραία, γιατί κι εγώ συμφωνώ,» δήλωσε ο Βασιλιάς του Σαραόλν. Και σηκώθηκε όρθιος. «Άς αρχίσουμε, λοιπόν, να ετοιμαζόμαστε.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 37^ο Δύσκολες αποφάσεις

Ο Μπάχτον ήπια μια γουλιιά απ' το τσάι στην κούπα του, καθώς χάραζε και καθόταν πάνω σε μια πέτρα, κοντά σε μια από τις μισοσβησμένες φωτιές του στρατοπέδου. Ένας πονοκέφαλος σφυροκοπούσε το κρανίο του, μετά από το χτεσινό γλέντι. Στην αρχή, τα πράγματα ήταν ήρεμα –έπιναν λίγο, έτρωγαν, έλεγαν ανέκδοτα, χόρευε κανένας γύρω απ' τις φωτιές–, όμως, ύστερα, είχε ξεκινήσει ο χαμός. Σταδιακά, βέβαια: πρώτα, μερικοί άρχισαν να μεθάνε, κατόπιν να φωνάζουν και να γελούν δυνατά, να χορεύουν τρελά, τραγουδώντας και προκαλώντας βαβούρα.

Η Ερία επέμενε να χορέψουν, έτσι χόρεψαν, αν και ο Μπάχτον ποτέ δεν ήταν καλός στο χορό. Όμως χτες βράδυ, για να χορέψεις, δεν χρειαζόταν να είσαι καλός στο χορό –τέτοιος πανικός γινόταν. Δυο φορές, μάλιστα, παραλίγο ν' αρπάξει φωτιά το παντελόني του, καθώς δεν έβλεπε και πολύ πού πήγαινε.

Ευτυχώς, είχε φροντίσει να μην μεθύσει, όπως όλοι οι υπόλοιποι. Ή, μάλλον, η αλήθεια ήταν ότι είχε μεθύσει, αλλά λίγο, ενώ οι άλλοι, τώρα, ήταν πίτα, και κοιμόνταν στις σκηνές τους. Εκτός, φυσικά, από τους σκοπούς του καταυλισμού, οι οποίοι παρέμεναν σε

εγρήγορση. Το ίδιο, υπέθετε ο Μπάχτον, και οι ανιχνευτές, που ερευνούσαν τα μέρη γύρω από τη Χάργκοχ. Κι εκείνος μ'αυτούς ήθελε να πάει, αλλά, πάλι, η Ερία επέμενε να μείνει στη γιορτή, έτσι έμεινε.

Έριξε μια ματιά προς τη σκηνή της, υποθέτοντας πως η μαυρομάλλα πολεμίστρια ακόμα θα κοιμόταν. Χτες βραδύ, μετά το γλέντι –συγκεκριμένα κάπου μια ώρα πριν τα ξημερώματα–, είχε επιχειρήσει να τον παρασύρει μέσα στις κουβέρτες της, όμως ήταν τόσο μεθυσμένη που, μόλις γδύθηκε και ξάπλωσε, την πήρε ο ύπνος.

Ο Μπάχτον ατένισε έναν στρατιώτη να βγαίνει από μια σκηνή, παραπατώντας. Τα μακριά, ξανθά του μαλλιά ήταν λυτά και ανακατεμένα, ενώ βαστούσε το κράνος στο χέρι του, σαν κουβά. *Αν οι καταραμένοι δαιμονάνθρωποι ήθελαν να μας επιτεθούν, τούτη θα ήταν η κατάλληλη ώρα*, συλλογίστηκε ο τοξότης. *Αλλά, ευτυχώς, δεν ξέρουν για τη γιορτή μας και βρίσκονται ακόμα μακριά*. Μάλλον, δεν είχαν διαταγές από τον σφετεριστή Πόνκιμ να επιτεθούν ακόμα. *Μας φοβάται ο διαβολεμένος μάγος;* αναρωτήθηκε ο Μπάχτον, καθώς θυμόταν τη δύναμη του δαιμονόφилου. Τότε που εκείνος, η Χόλκραδ, και ο Μέρθναρ είχαν πάει στη Μάρβαθ, με σκοπό να αποκαλύψουν την απάτη του και να τον σκοτώσουν, τους είχε δείξει, πραγματικά, πόσο ισχυρός ήταν. Πετούσε τον Μέρθναρ απο δώ κι απο κεί, σαν πάνινη κούκλα· είχε στρέψει το δικό του βέλος εναντίον του, διαπερνώντας του τον ώμο· και είχε νικήσει την Χόλκραδ λες και δεν μπορούσε να του προβάλει καμιά σπουδαία αντίσταση. *Τη Χόλκραδ, μα τα Πνεύματα!* συλλογίστηκε ο Μπάχτον. *Τη Χόλκραδ τη μυστηριώδη μάγισσα, που ο κοινός λαός του Σαραόλν ψιθυρίζει με επιφύλαξη τ'όνομά της*. Ποτέ δε θα ξεχνούσε εκείνες τις σκηνές. Ούτε τα πομπώδη λόγια του Πόνκιμ, τα οποία άκουγε, πάλι, μέσα στο κεφάλι του:

«...Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν θα αλλάξει τον Άρμπεναρκ. Σύντομα, έρχεται εδώ, στην Μάρβαθ, μαζί μ'έναν τεράστιο στρατό Μαγκραθμέλιων –μαζί με όλο το στρατό της Βόρειας και της Νότιας

Μάγκραθμελ. Και δε μπορείτε να κάνετε τίποτα για να τον εμποδίσετε...»

Το σχέδιό του σφετεριστή, όμως, είχε αποτύχει, εν μέρει: ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν δεν είχε αλλάξει τον Άρμπεναρκ. Ωστόσο, οι στρατοί της Βόρειας και Νότιας Μάγκραθμελ είχαν έρθει... Και η καταστροφή που είχαν προκαλέσει θα έμενε, σίγουρα, στην Ιστορία. Στην Ιστορία της αέναης διαμάχης των ανθρώπων και των δαιμονοανθρώπων. Πολλοί πόλεμοι είχαν διεξαχθεί, ξανά και ξανά, ανάμεσα στο Σαραόλν και στην Μάγκραθμελ... όμως είχε γίνει ποτέ κανένας σαν κι ετούτον; αναρωτιόταν ο Μπάχτον. Είχαν ποτέ, στο παρελθόν, οι Μαγκραθμέλιοι εισβάλει ως τα εδάφη της Χάργκοχ; *Μα τα Πνεύματα, έχουν καλύψει ολόκερο το Βασίλειο, οι τρισκατάρατοι! Και για τα πάντα ευθύνεται ο καταραμένος δαιμονόφιλος σφετεριστής.*

Συνέχεια, ένα όνομα βρισκόταν πίσω απ' όλα τα κακά που μάστιζαν το Σαραόλν:

–Πόνκιμ–

Κάποια μέρα θα τον σκοτώσω, τον μπάσταρδο! μούγκρισε εντός του ο Μπάχτον.

«Έχεις λίγο τσάι, ρε φίλε;» ρώτησε ο ξανθός στρατιώτης, πλησιάζοντάς τον.

Ο Μπάχτον σήκωσε το βλέμμα του απ' το έδαφος. «Πώς είπες;»

«Λίγο τσάι έχεις;» επανέλαβε ο στρατιώτης. «Για να συνέλθω και να κάνω σκοπιά.»

Ο Μπάχτον σήκωσε την κούπα του εμπρός του, σκεπτόμενος: *Πού το βρήκα αυτό; Ύστερα, θυμήθηκε. «Μια γυναίκα –πολεμίστρια, νομίζω– μου το έδωσε,»* είπε. «Απο κεί κάπου ήταν.» Έδειξε, με το χέρι του. *Ελπίζω να μην λέω μπούρδες στον άνθρωπο...* «Για ρίξε μια ματιά.»

«Φχαριστώ,» απάντησε ο στρατιώτης, κι έφυγε. Παραλίγο να σκοντάψει πάνω σ' ένα πεσμένο δόρυ, μα ξαναβρήκε, γρήγορα, την ισορροπία του.

Ελπίζω ο Δούκας να μη μας δει σ'αυτά τα χάλια, συλλογίστηκε ο Μπάχτον. Ο Άρχοντας Σάλβινρ της Χάργκοχ είχε αποσυρθεί από νωρίς στο παλάτι του, μαζί με τη σύζυγό του, τους γιους του, και τις Δούκισσες Άλχα και Τουάθα. Συγκεκριμένα, είχαν μείνει μονάχα μια ώρα με τους πολεμιστές τους, συμβολικά. Δεν έμοιαζαν να έχουν και πολύ διάθεση για γλέντια, όμως πρέπει να καταλάβαιναν ότι οι πιεσμένοι στρατιώτες χρειάζονταν μια χαλάρωση. *Βέβαια, τελικά, το παράκαναν*, έκρινε ο Μπάχτον, πίνοντας ακόμα μια γουλιά τσάι.

Ο πονοκέφαλός του είχε αρχίσει να περνάει (κάπως), έτσι σηκώθηκε όρθιος και κατευθύνθηκε προς τη σκηνή της Ερία. Παρότι φοβόταν ότι κι εκείνος θα παραπατούσε, σαν τον ξανθομάλλη στρατιώτη, διαπίστωσε πως τα πόδια του τον κρατούσαν αρκετά καλά.

Παραμέρισε τον μπερντέ και κοίταξε μέσα, καθώς από το άνοιγμα που είχε μόλις δημιουργήσει έμπαινε το πρωινό φως του Λούντρινχ. Η Ερία ήταν κουκουλωμένη στην κουβέρτα της, και μόνο ένα μακρύ, εύγραμμο πόδι έβγαине από την άκρη.

Αφήνοντας την κουρτίνα να κλείσει πίσω του, ο Μπάχτον μπήκε, και άναψε τη λάμπα λαδιού που βρισκόταν στο πάτωμα. Η κοιμισμένη πολεμίστρια δε φάνηκε να κατάλαβε τίποτα. Εκείνος κοντοκάθισε και χτύπησε, δυο φορές, τον εκτεθειμένο μηρό της.

«'Μέρα!»

«...τι;...» ακούστηκε μια φωνή κάτω απ'την κουβέρτα, και το κεφάλι της Ερία παρουσιάστηκε. Τα μαύρα της μαλλιά ήταν ανακατωμένα και τα μάτια της πρησμένα. «Χικ!» έκανε, μη μπορώντας να σταματήσει έναν ξαφνικό λόξιγκα. «Πώς είπες;» τον ρώτησε, τρίβοντας τα βλέφαρά της, καθώς στρεφόταν στο μέρος του.

«Είπα, καλημέρα,» επανέλαβε ο Μπάχτον.

«Είναι μέρα; Εμένα μου μοιάζει νάναι σκοτεινά...» παρατήρησε η Ερία.

«Είμαστε μες στη σκηνή, και είν'ακόμα χάραμα,» εξήγησε ο Μπάχτον.

«Μάλιστα...» αποκρίθηκε, νυσταγμένα, εκείνη. «Τι είν'αυτό που πίνεις;»

«Τσάι. Θέλεις;»

«Ναι.»

Ο Μπάχτον τής έδωσε την κούπα, και η Ερία κατέβασε μια μεγάλη γουλιά.

«Καλύτερα τώρα;» τη ρώτησε ο τοξότης.

«Κατά κάποιο τρόπο, ναι,» παραδέχτηκε εκείνη. «Πότε τελείωσε η γιορτή; Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι να χορεύουμε, ανάμεσα στις φωτιές.»

«Αυτό, όντως, ήταν το τελευταίο πράγμα, προτού έρθουμε εδώ και κοιμηθείς,» αποκρίθηκε ο Μπάχτον.

«Το τελευταίο πράγμα; Τότε, γιατί είμαι γυμνή;» μειδίασε πονηρά η Ερία.

«Νομίζω πως σκόπευες κάτι άλλο να είναι το τελευταίο πράγμα της χτεσινής βραδιάς, όμως, μόλις ξάπλωσες, σε πήρε ο ύπνος,» την πληροφόρησε ο Μπάχτον, μ'ένα αδιόρατο χαμόγελο.

«Αλήθεια;» Η Ερία ήπια ακόμα μια γουλιά απ'την κούπα. «Τότε, πρέπει, κάποια στιγμή, να επανορθώσω...»

Ο τοξότης άλλαξε θέμα: «Ξέρεις τι γίνεται έξω;»

«Όχι. Τι εννοείς; Το λες με κάποια ανησυχία στη φωνή σου,» παρατήρησε η Ερία.

«Το στρατόπεδο βρίσκεται σε διάλυση. Ελπίζω μόνο οι Μαγκραθμέλιοι να μην αποφασίσουν να επιτεθούν σήμερα.»

«Αν είναι έτσι, πρέπει να επιβάλουμε κάποια τάξη,» τόνισε η μαυρομάλλα πολεμίστρια, αρχίζοντας να βγαίνει κάτω απ'την κουβέρτα.

«Σ'αφήνω να ντυθείς,» είπε ο Μπάχτον, καθώς κατευθυνόταν προς την έξοδο της σκηνής.

«Δε χρειάζεται,» πήγε να τον προλάβει η Ερία, μα εκείνος ήταν ήδη έξω.

Περίεργος τύπος, σκέφτηκε η Σαραολνιανή πολεμίστρια. Από τους δύσκολους. Αλλά πού θα μου πάει;

**** ** ***

Η Πριγκίπισσα Εδρισία της Βόρειας Μάγκραθμελ έβλεπε ένα μεγάλο φουσάτο να έρχεται προς τη μεριά του δικού της συμπαραιασμένου στρατού. Πάνω από τριάντα χιλιάδες πολεμιστές, τους υπολόγιζε. *Η Δούκισσα Άλχα, απλά, σκότωσε όσους ήταν ανάγκη να σκοτώσει, ώστε να μπορέσει να περάσει, συμπέρανε η κόρη του μακαρίτη Βασιληά Χάμαγκορκ. Αλλά, βέβαια, δε θα είχε τη δυνατότητα να εξολοθρεύσει και περισσότερους. Ακόμα κι οι μαχητές του ηλίθιου Καρθαβλέρν θα είχαν συνθλίψει το φουσάτο της, έτσι και δεν τους είχε, κάπως, ξεγελάσει.*

Η Εδρισία περίμενε τις ενισχύσεις της να έρθουν, ενώ στεκόταν πλάι στον αρχηγό της προσωπικής της φρουράς, Τόζγκνεφορ, και στον σημαιοφόρο της, που βαστούσε το λάβαρο της Βόρειας Μάγκραθμελ. Η Πριγκίπισσα πήρε ένα υπεροπτικό ύφος, για να δείξει σ'αυτούς τους δαίμονες που ζύγωναν ποια θα είχε απο δώ και στο εξής την αρχηγία.

Το φουσάτο σταμάτησε κοντά της, και ένας Μαγκραθμέλιος ξεχώρισε από το πλήθος. Ήταν ψηλός, σωματώδης, και ευπαρουσίαστος, ντυμένος με αστραφτερή αρθρωτή αρματωσιά, ενώ στους ώμους του ανέμιζε ένας πορφυρός μανδύας, δεμένος με χρυσή αλυσίδα γύρω απ'το λαιμό του. Η προσωπίδα του κράνους του ήταν σηκωμένη, και είχε κι αυτός ένα υπεροπτικό ύφος στο πρόσωπό του. *Πώς τολμάει μπροστά μου;* συλλογίστηκε η Εδρισία, ενοχλημένη.

«Πριγκίπισσά μου,» έκλινε, ελαφρώς, το κεφάλι ο δαίμονας, ενώ τα πορφυρά, πράσινα, και γαλάζια μάτια του γυάλιζαν. «Είμαι ο Στρατηγός Βότμπρονγκ, και βρίσκομαι εδώ για να κουβεντιάσουμε ένα πλέον σημαντικό ζήτημα.»

«Τι ζήτημα είναι αυτό, Στρατηγέ;» ρώτησε η Εδρισία. «Νόμιζα πως οι διαταγές σας ήταν ξεκάθαρες: να ενωθείτε μαζί μας και να προελάσουμε προς τη Χάργκοχ.»

«Διαταγές ποιου, Πριγκίπισσά μου;» απαίτησε ο Βότμπρονγκ, ενώ τα μάτια του συνέχιζαν να γυαλίζουν –*τόρα, από θυμό;*

«Του Βασιληά Πόνκιμ,» απάντησε η Εδρισία. «Τι είδους ερώτηση είν'ετούτη;»

Ο Βότμπρονγκ έβγαλε το κράνος του, αποκαλύπτοντας μακριά, πορφυροπράσινα μαλλιά, δεμένα αλογοουρά. «Δεν υπακούμε, πλέον, στις διαταγές του Πόνκιμ, Πριγκίπισσά μου!» δήλωσε, και πέταξε το κράνος στο έδαφος.

Η Εδρισία γούρλωσε τα μάτια, έκπληκτη. «Τι!»

«Μ'ακούσατε καλά, πιστεύω,» είπε ο Βότμπρονγκ. «Κανένας απ'τους πολεμιστές μου δεν είναι πρόθυμος, πια, ν'ακολουθήσει τον Πόνκιμ. Δεν είναι ο Εκλεκτός!»

«Δεν είναι ο Εκλεκτός;» σφύριξε η Εδρισία, σφίγγοντας τις γροθιές της. «Πώς τολμάς, Στρατηγέ; Ο Ύψιστος Άρχοντας μάς μίλησε γι'αυτόν!»

Ο Βότμπρονγκ δε φάνηκε να χάνει τη ψυχραιμία του. «Όμως, Πριγκίπισσά μου, ο Ύψιστος Άρχων Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν δεν βρίσκεται, τώρα, μαζί μας –και δε μπορεί να μας προσφέρει τίποτα. Γιατί, λοιπόν, να μπορεί να μας προσφέρει ο Εκλεκτός του;» έθεσε το ερώτημα ο δαίμονας.

«Γιατί έτσι μας είχε πει!» τόνισε η Εδρισία. «Δεν πιστεύεις, πλέον, σ'αυτόν, Βότμπρονγκ;» Ο Στρατηγός την είχε πιάσει τελείως απροετοίμαστη. Και δεν ήταν κανένας προδοτικός Νότιος Μαγκραθμέλιος που τα έλεγε τούτα· Βόρειος ήταν! Ο Πόνκιμ είχε μοιράσει έτσι τους πολεμιστές, στα φουσάτα που έστειλε, ώστε να μην υπερισχύει σε κανένα ούτε το Νότιο, ούτε το Βόρειο στοιχείο. Ωστόσο, αυτή η τακτική είχε κοστίσει στην Εδρισία το στράτευμά της...

«Στον Μπα' αρνάλ' φαρ'θιν, ασφαλώς, συνεχίζω να πιστεύω· στον Πόνκιμ όχι!» δήλωσε ο Βότμπρονγκ· και μονάχα, τώρα, φάνηκε λίγο η ένταση στο πρόσωπό του. *Μα τους Αρχαίους, είναι αποφασισμένος!* συμπέρανε η Εδρισία. «Ο Εκλεκτός μάς εξυπηρέτησε καλά, όσο ζούσε ο Ύψιστος Αρχοντας· τώρα, όμως, σφάλει, Πριγκίπισσά μου. Σίγουρα, θα μπορείτε να το δείτε! Μήπως ήταν, τελικά, η δύναμη του Ύψιστου που τον φόρτιζε κι εκείνον με δύναμη;»

Η Εδρισία συλλογίστηκε τα λόγια του Στρατηγού. *Δε μιλά παράλογα... Όμως ο Πόνκιμ δεν είναι ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Περισσότερο, με Μαγκραθμέλιο μοιάζει. Τουλάχιστον, η ευφροσύνη του πλησιάζει εκείνη ενός Μαγκραθμέλιου... ή ίσως και να την ξεπερνά, τόλμησε να υποθέσει η Πριγκίπισσα. Σκότωσε τον πατέρα μου: αποδείχτηκε εξυπνότερος απ' αυτόν. Επίσης, υποσχέθηκε να μου δώσει τη Βόρεια Μάγκραθμελ, δίχως να χρειαστεί να περάσω από τη Δοκιμασία της Διαδοχής. Ο Σαγκμέρεγκοθ μπορεί, τώρα, να είναι ήδη νεκρός –ο Πόνκιμ θα τον έχει σκοτώσει, για χάρη μου...*

Ωστόσο, έχει κάνει λάθη, τον τελευταίο καιρό. Μας έστειλε στην καταστροφή μας. Δεν είχε υπολογίσει καλά τις δυνάμεις της ανθρώπινης Δούκισσας Άλχα.

«Υψηλοτάτη;» είπε ο Βότμπρονγκ, βλέποντάς τη σκεπτική. «Ποια είναι η άποψή σας;»

Η Εδρισία κούνησε, διστακτικά, το κεφάλι της. «Πραγματικά, Στρατηγέ, δεν ξέρω... Ο Πόνκιμ δεν είναι ακόμα Εκλεκτός; Πώς είναι δυνατόν κάτι τέτοιο;»

«Ο Ύψιστος Αρχοντας δε βρίσκεται, πια, εδώ, Πριγκίπισσά μου,» τόνισε ο Βότμπρονγκ. «Δεν γνωρίζουμε πού βρίσκεται –δεν ξέρουμε καν αν είναι ζωντανός. Και έχω την εντύπωση ότι εκείνος ήταν που έδινε τη δύναμη στους Εκλεκτούς του –στον Πόνκιμ, στον Κράντμον, και στη Σαντέ'ενθιν. Τώρα, ο νους τους είναι θολός. Δε μας βοηθούν –προσπαθούν να μας χρησιμοποιήσουν!»

Ίσως και νάχει δίκιο, σκέφτηκε η Εδρισία, καθώς θυμόταν τι είχε συμβεί με τη Δούκισσα Άλχα. Επιπλέον, για πρώτη φορά εδώ και

τόσο καιρό, άρχισε να συλλογιέται την πατρίδα της. *Τι να γίνεται στην Μάγκραθμελ;* Είχαν έρθει στο Σαραόλν με σκοπό να κυριεύσουν όλη τη Βόρεια Γη, όχι να κολλήσουν εδώ, ξεχνώντας το δικό τους Βασίλειο. *Ο Υψιστος ήταν πάνσοφος και παντογνώστης· τώρα, δεν έχουμε κανέναν αξιόλογο ηγέτη για να μας οδηγήσει...*

«Τι σκοπεύεις να κάνεις, Στρατηγέ;» ρώτησε τον Βότμπρονγκ.

«Να πάρω τους πολεμιστές μου και να επιστρέψω στην Μάγκραθμελ, Υψηλοτάτη,» απάντησε εκείνος. «Θα έρθετε μαζί μου; Δεν υπάρχει τίποτα για μας εδώ, παρά μονάχα καταστροφή.»

Η Εδρισία πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήταν αλήθεια. Πόση καταστροφή είχε δει σ'ετούτη την καταραμένη χώρα των ανθρώπων! Δύο σύζυγοί της είχαν πεθάνει· τόσοι δαίμονες είχαν χάσει τις ζωές τους. Στην αρχή, όλα πήγαιναν καλά. Οι ενωμένοι στρατοί της Βόρειας και της Νότιας Μάγκραθμελ είχαν εισβάλει στο Σαραόλν, τσακίζοντας σαν ξερόκλαδα τα ηλίθια *ανθρωπάκια*. έπειτα, όμως, όταν έφτασαν στην Μάρβαθ, τα πάντα ανατράπηκαν –κάπως, είχαν αρχίσει να χάνουν τον έλεγχο πάνω στην κατάσταση. Και η αφετηρία αυτού του κακού δεν ήταν η αυτοανακήρυξη του Πόνκιμ ως Βασιλιά του Σαραόλν, και η δολοφονία του πατέρα της;

«Βότμπρονγκ,» είπε η Εδρισία. «Τα πράγματα δεν είναι καθόλου απλά. Θα φύγουμε εμείς και θ'αφήσουμε όλους τους υπόλοιπους δαίμονες σε τούτα τα εδάφη των ανθρώπων;»

Αυτό έβαλε τον Στρατηγό σε σκέψεις. Σταύρωσε τα χέρια μπροστά στο αρματωμένο στέρνο του και έσκυψε το κεφάλι, ρίχνοντας το βλέμμα στο έδαφος. «Συμφωνώ,» αποκρίθηκε, αργά. «Έχετε κάποιο σχέδιο στο μυαλό σας, Πριγκίπισσά μου;»

«Όχι ακόμα,» είπε η Εδρισία. «Αλλά μπορούμε να εκπονήσουμε ένα σχέδιο. Μαζί.»

** ** *

Η πόρτα άνοιξε, με θόρυβο.

Ο Δούκας Φερχ στράφηκε, για ν'αντικρίσει τον Καρνταμάρ να μπαίνει στο δωμάτιο— στο κελί του. Απέξω στέκονταν δυο Μαγκραθμέλιοι φύλακες, σα μαντρόσκυλα.

«Καλημέρα, Άρχοντά μου,» χαιρέτησε ο Στρατάρχης του Σαραόλν. «Ξενυχτισμένο, σας βλέπω.» Μπορούσε να παρατηρήσει τους μαύρους κύκλους γύρω απ'τα μάτια του Φερχ, να δει την κούραση στο πρόσωπό του. «Αυτό ελπίζω να σημαίνει πως σκεφτήκατε την πρότασή μου...»

Τα Πνεύματα να σ'ανεμοσκορπίσουν, δαιμονόφιλε! σκέφτηκε ο Δούκας της Όρφαλχ, αλλά δεν το είπε, γιατί ήξερε πως εδώ δεν παιζόταν μονάχα η δική του ζωή —την οποία μπορεί και, άνετα, να έδινε στην κατάσταση όπου βρισκόταν—, μα και η ζωή των πολεμιστών του, που τον εμπιστεύονταν, που πίστευαν σ'αυτόν.

«...Σκέφτηκα...» απάντησε ο Φερχ, ανακαλύπτοντας πως ο λαιμός του ήταν κολλημένος και το στόμα του ξερό.

«Και τι αποφασίσατε, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Καρνταμάρ. Είχε ένα ύφος ανωτερότητας που εκνεύριζε τον Δούκα —που τον έκανε να θέλει να χιμήσει πάνω στον Στρατάρχη και να του πάρει τη ζωή με τα ίδια του τα δόντια.

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα,» δήλωσε ο Φερχ, συναντώντας το βλέμμα του δαιμονόφилου.

«Γιατί τέτοια αργοπορία, Άρχοντά μου;» θέλησε να μάθει ο Καρνταμάρ. «Προτιμάτε να πεθάνετε; Δε νομίζω πως έχετε και πολλές επιλογές...»

Μπορώ να του πω ψέματα, σκέφτηκε ο Φερχ, να του πω ψέματα ότι θα πάω μαζί του, ώστε να γλιτώσω τις ζωές των πολεμιστών μου... Όμως, ύστερα, θα μας βάλει να σκοτώσουμε Σαραολνιανούς. Θα προλάβω, άραγε, να ειδοποιήσω τους στρατιώτες μου, ώστε να μην το κάνουν, όταν έρθει η κρίσιμη αυτή στιγμή; Κι αν χάσουν την εμπιστοσύνη τους σε μένα, μόλις μάθουν ότι πρόδωσα το Βασίλειο;

Αλλά έστω ότι δεν τη χάνουν, μετά δε θα μας σκοτώσουν όλους οι δαιμονάνθρωποι, άμα μας δουν ν'αρνούμαστε να πολεμήσουμε με το

μέρος τους; Μπορώ, λοιπόν, να θυσιάσω τόσους γενναίους στρατιώτες; Τούτη ήταν η δυσκολότερη απόφαση της ζωής του. *Πνεύματα, βοηθήστε με...*

Ξεροκατάπιε κι έγλειψε τα χείλη του, για να τα υγράνει. Τα χέρια του έτρεμαν από θυμό, απόγνωση, και τρόμο. «Χρειάζομαι...» Σταθεροποίησε τη φωνή του. «Χρειάζομαι περισσότερο χρόνο, Καρνταμάρ. Θα σου απαντήσω.»

«Πότε;» απαίτησε, υπεροπτικά, ο Στρατάρχης.

Όταν θα σε σκοτώνω, θα φωνάζω μες στη μούρη σου: «ΟΧΙ, προδοτικέ δαιμονόφιλε!»— Δεν πρέπει να σκέφτομαι έτσι· πρέπει να είμαι ψύχραιμος· πρέπει να καταφέρω να παραμείνω ψύχραιμος. *Πνεύματα, βοηθήστε με...*

«Σύντομα... σύντομα.»

«Θα επιστρέψω, Άρχοντά μου,» υποσχέθηκε ο Καρνταμάρ. «Σύντομα.» Γύρισε και έφυγε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 38^ο

Συνεργασία

Ακούγοντας κάποιον να μπαίνει στο δωμάτιο, η Σαντέ'ενθιν πετάχτηκε όρθια πάνω στο κρεβάτι της. Κοίταξε προς τη μεριά της πόρτας κι αντίκρισε μια μελαχρινή γυναίκα να στέκεται εκεί, ντυμένη με πράσινο φόρεμα και μπλε σάλι. Κι εκείνη έμοιαζε έκπληκτη που έβλεπε τη Ζιρκεφιανή.

«Με συγχωρείτε,» είπε. «Δεν ήξερα ότι βρισκόσασταν εδώ, κυρία μου. Ποια είστε; Αυτό το δωμάτιο προορίζεται για τον Βαρόνο Ρούζνελ Ρέγκοθ.»

«Εδώ με οδήγησε ο Πρίγκιπας Ζάφνορ, για να ξεκουραστώ,» εξήγησε η Σαντέ'ενθιν. «Δεν ήξερα πως το δωμάτιο προορίζεται για κάποιον άλλο. Αλλά ποια είστε εσείς που μπαίνετε έτσι;»

«Ροβιγκάν Τόρνιλφερ,» αποκρίθηκε η γυναίκα, «σύμβουλος της πολιτείας.»

«Τόρνιλφερ;» συνοφρυώθηκε η Σαντέ'ενθιν. *Συγγενής του Δόνορ;*

«Ναι, γιατί; Πείτε μου, έχετε κανονίσει με τον Πρίγκιπα να μείνετε εδώ; Κι αν ναι, για πόσο καιρό, επειδή είχα σχεδιάσει το δωμάτιο ειδικά για τον Βαρόνο Ρούζνελ.»

«Εε... δεν ξέρω τι έχει κατά νου ο Πρίγκιπας,» δήλωσε η Σαντέ'ενθιν. «Θα ήταν προτιμότερο να τον ρωτήσετε. Μάλλον, δεν γνώριζε για ποιον προορίζεται το δωμάτιο.»

«Υποθέτω,» είπε η Ροβιγκάν. «Θα τον ρωτήσω. Και με συγχωρείτε για την... εισβολή.» Χαμογέλασε απολογητικά.

«Δεν πειράζει,» ανταπέδωσε το χαμόγελο η Σαντέ'ενθιν.

Η Ροβιγκάν έφυγε, κλείνοντας την πόρτα.

Η Ζιρκεφιανή χασμουρήθηκε και σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. Ντύθηκε και άρχισε να φτιάχνεται, μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη του δωματίου, ενώ αναρωτιόταν γιατί τούτος ο χώρος προοριζόταν γι'αυτό τον Βαρόνο. Ήταν καλεσμένος στο παλάτι, ή τίποτα παρόμοιο; Κι αν ναι, πώς και δεν το ήξερε ο Πρίγκιπας Ζάφνορ;

Τελειώνοντας να περιποιείται το πρόσωπό της, και κοιτώντας τον εαυτό της στον καθρέφτη, θυμήθηκε έναν άλλο καθρέφτη που είχε αφήσει πίσω, στην Βέρντριχ, προκειμένου να ξεφύγει από τους φονιάδες που καταδίωκαν αυτήν, τη Ζέκαλ, και τον Δόνορ. Τώρα, ποτέ δε θα κατάφερνε να τον επιδιορθώσει, ώστε να μπορέσει να τον χρησιμοποιήσει για να επικοινωνήσει με τον Πόνκιμ. Βρισκόταν σε άσχημη κατάσταση. Είχε κάμποσο καιρό να μιλήσει μαζί του και εκείνος, σίγουρα, θ'ανησυχούσε γι'αυτήν –ή, τουλάχιστον, για το πώς πήγαινε η αποστολή της, γιατί ο Πόνκιμ πάντα για τον εαυτό του και μόνο νοιαζόταν.

Η Σαντέ'ενθιν μπορούσε να μαγέψει τον καθρέφτη που τώρα βρισκόταν εμπρός της, όμως κάτι τέτοιο απαιτούσε χρόνο και κόπο – και, μάλλον, δε θα είχε τούτο το δωμάτιο για πολύ καιρό, οπότε....

Έστρεψε την πλάτη στο κάτοπτρο, κάθισε στο κρεβάτι, και φόρεσε τα δερμάτινα παπούτσια της· ύστερα, άνοιξε την πόρτα και βγήκε στον διάδρομο. Μπορούσε να δει υπηρέτες να πηγαινοέρχονται, μεταφέροντας πράγματα, ενώ κάμποσες πόρτες ήταν ανοιχτές. Μπροστά σε μια απ'αυτές τις πόρτες στεκόταν η Ζέκαλ και μιλούσε με τη Ροβιγκάν. Πίσω απ'τη σύμβουλο πολιτείας βρισκόταν μια μικρή, καστανομάλλα κοπέλα, που έμοιαζε με υπηρέτρια, όμως, σε αντίθεση με τους υπόλοιπους υπηρέτες, ήταν ξυπόλυτη.

Η Σαντέ'ενθιν πλησίασε τις τρεις γυναίκες, ενώ η Δούκισσα έλεγε στην Ροβιγκάν:

«...Θα μπορούσατε, όμως, να είχατε πληροφορηθεί καλύτερα.»

«Με συγχωρείτε, αν σας προσέβαλα, Δούκισσά μου,» αποκρίθηκε η σύμβουλος της πολιτείας. «Δεν είχα αυτή την πρόθεση–»

«Κανείς δε σας είπε ότι μένω εδώ; Κανένας από τους υπηρέτες δεν το ήξερε;»

«Όχι, κανένας. Πότε ήρθατε; Εγώ χτες το απόγευμα έφυγα απ'το παλάτι...»

«Ηρθα το βράδυ,» δήλωσε η Ζέκαλ. «Μαζί με τη κυρία Σαντέ'ενθιν» –στράφηκε στην Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια–«και τον κύριο Δόνор Τόρνιλφερ.»

«Τον κύριο Δόνор Τόρνιλφερ;» έκανε, έκπληκτη, η Ροβιγκάν.

«Ναι,» είπε η Ζέκαλ, σταυρώνοντας τα χέρια στο στήθος.

«Είναι ανιψιός μου.»

Η Δούκισσα ύψωσε ένα φρύδι. «Ανιψιός σας;»

«Ονομάζομαι Ροβιγκάν Τόρνιλφερ, και είμαι σύμβουλος της πολιτείας του Βασιλιά. Η Σίνα, η σύζυγος του Πρίγκιπα Ζάφνον, είναι επίσης ανιψιά μου και αδελφή του Δόνор.

»Σε ποιο δωμάτιο βρίσκεται, τώρα, εκείνος, αν επιτρέπεται, Δούκισσά μου;»

«Σ’ αυτό.» Η Ζέκαλ έδειξε μια κλειστή πόρτα, με το βλέμμα της.

Η Ροβιγκάν πλησίασε και χτύπησε. «Δόνор;»

Η θύρα άνοιξε, και ο βασιλικός κατάσκοπος παρουσιάστηκε. Ήταν ντυμένος πρόχειρα, μ’ ένα μελανό παντελόνι κι ένα λευκό πουκάμισο. Το τραυματισμένο αριστερό του χέρι κρεμόταν εμπρός του, από έναν βρόγχο που περνούσε πίσω απ’ τον αυχένα του. Τα μαύρα του μαλλιά ήταν αχτένιστα, αλλά τα γκρίζα μάτια του δεν έμοιαζαν μ’ αυτά ενός ανθρώπου που είχε μόλις ξυπνήσει. *Ή έχει σηκωθεί από πιο νωρίς*, συλλογίστηκε η Σαντέ’ ενθιν, *ή είναι πολύ καλός στη δουλειά του* – πράγμα για το οποίο δεν αμφέβαλε.

«Καλημέρα, θεία,» χαιρέτησε, και φίλησε την Ροβιγκάν στο μάγουλο.

«Δεν ήξερα πως είχες έρθει,» είπε η σύμβουλος, χαμογελώντας. «Είναι ευχάριστη έκπληξη... ακόμα κι αν σε βρίσκω στο δωμάτιο που προορίζεται – ή, μάλλον, προοριζόταν– για τη Δούκισσα Τιλμίρα.»

«Ναι, μάθαμε ότι εξαφανίστηκε, καθώς ερχόμασταν προς τα εδώ,» ένευσε ο Δόνор. «Όμως γιατί το δωμάτιο προοριζόταν γι’ αυτήν; Είχε πει ότι θα έκανε επίσκεψη στο βασιλικό παλάτι;»

«Υποχρεωτική επίσκεψη,» διόρθωσε η Ροβιγκάν. «Ο Δούκας Έσριθ του Τάρμεν έχει καλέσει το Συμβούλιο των Αρχόντων.»

«Α, ναι, βέβαια,» είπε ο Δόνор. «Το ακούσαμε χτες βράδυ, στην αίθουσα του θρόνου...»

Φυσικά, συλλογίστηκε η Σαντέ’ ενθιν. Πώς δεν το σκέφτηκα πιο πριν; Ο Βαρόνος για τον οποίο ετοιμάζεται το δωμάτιό μου – ή που εγώ είμαι φιλοξενούμενη στο δωμάτιό του– θα έρθει εδώ για το Συμβούλιο. Πρέπει να συνηθίσω αυτά τα έθιμα των Αργκανθικιανών...

«Μα τι έγινε, τέλος πάντων, χτες βράδυ;» θέλησε να μάθει η Ροβιγκάν, κοιτώντας το χτυπημένο χέρι του ανιψιού της.

«Ερχόμουν στο παλάτι, μαζί με την κυρία Σαντέ'ενθιν και τη Δούκισσα Ζέκαλ, όταν μας επιτέθηκαν φονιάδες,» άρχισε ο Δόνор, και της εξήγησε, εν συντομία, πώς είχαν τα πράγματα.

«Τι πλεκτάνη είν'ετούτη; Σκοπεύουν οι Τόρνιλφερ και οι Ράντβαν να καταστρέψουν τον Οίκο των Δάρεν; Αυτό είναι;»

Όλοι στράφηκαν, για ν'αντικρίσουν τον Δούκα Έσριθ να στέκεται μπροστά από μια κλειστή πόρτα. Κανείς δεν τον είχε δει να βγαίνει – εκτός απ'τη Σαντέ'ενθιν, η οποία, όμως, δεν είχε πει τίποτα.

Η Ροβιγκάν, η Ζέκαλ, κι ο Δόνор μίλησαν συγχρόνως: «Πώς μπορείτε να υποθέτετε κάτι τέτοιο, Δούκα μου;» εξεπλάγη η σύμβουλος της πολιτείας. – «Είδα τον Ρίγκμιν με τα ίδια μου τα μάτια!» τόνισε η Δούκισσα του Έβμορ. – «Τούτη η υπόθεση είναι πολύ πιο μπερδεμένη απ'ό,τι πιστεύετε, Άρχοντά μου,» είπε ο Δόνор.

«Είναι φυσικό να μην το παραδέχεστε,» ρουθούνησε ο Έσριθ. «Όμως η αλήθεια είναι ξεκάθαρη για όποιον μπορεί να σκεφτεί λογικά. Πώς είναι ποτέ δυνατόν ο γιος μου να ληστεύει και να καταστρέφει τους ίδιους μας τους ανθρώπους; Τους ανθρώπους του Δουκάτου Τάρμεν;»

Σιγή έπεσε.

Ο Δούκας πέρασε ανάμεσά τους και χάθηκε στο βάθος του διαδρόμου.

«Δόνор,» είπε η Ροβιγκάν, διστακτικά, «σίγουρα το άτομο που πιάσατε ήταν ο Ρίγκμιν;»

«Θεία!» έκανε ο βασιλικός κατάσκοπος. «Θα έλεγα ποτέ ψέματα στο Βασιληά μου;»

«Όχι βέβαια...» αποκρίθηκε η Ροβιγκάν· ωστόσο έμοιαζε σκεπτική.

«Πηγαίνω στην αίθουσα του θρόνου,» είπε η Ζέκαλ. «Θέλω να μάθω τι απόφαση θα παρθεί για το όλο ζήτημα. Μάλιστα, θέλω να συμμετέχω στο πάρσιμο αυτής της απόφασης.»

«Θα σας συνοδέψω, Δούκισσά μου,» προθυμοποιήθηκε ο Δόνор. «Μισό λεπτό μόνο, για να ετοιμαστώ.» Μπήκε στο δωμάτιό του, και βγήκε, πάλι, γρήγορα. Στράφηκε στην Ζιρκεφιανή. «Σαντέ'ενθιν, θα έρθεις κι εσύ;»

«Θα έρθω,» ένευσε εκείνη. «Δεν έχω κάτι καλύτερο να κάνω, εξάλλου...» *Υστερα, θέλω να σου μιλήσω*, είπε μέσα στο μυαλό του.

Τα μάτια του Δόνор γούρλωσαν, προς στιγμή, καθώς δεν είχε συνηθίσει σε μια τέτοιου είδους επικοινωνία και, όποτε το επιχειρούσε αυτό η Σαντέ'ενθιν, τον ξάφνιαζε. Κούνησε το κεφάλι καταφατικά προς το μέρος της, και η Ζιρκεφιανή μειδίασε λεπτά.

Άρχισαν να βαδίζουν, απομακρυνόμενοι από την σύμβουλο της πολιτείας.

Η Ροβιγκάν στράφηκε στην Λοϊρα. «Ακόμα εδώ είσαι;» της είπε. «Δε σου ζήτησα να πας στο υπόγειο και να φέρεις καρφιά; Δε θα φτάσουν όσα ήδη έχουν οι υπόλοιποι.»

«Πηγαίνω, κυρία,» αποκρίθηκε, αμέσως, η υπηρέτρια, κι έγινε καπνός.

Καλή κοπέλα, συλλογίστηκε η Ροβιγκάν. Αναρωτιέμαι γιατί την τιμώρησε η Βασίλισσα... Υστερα, στο νου της ήρθε η ιστορία που της είχε διηγηθεί ο Δόνор. Πώς είναι δυνατόν ο γιος του Δούκα να είναι μπλεγμένος—

«Κυρία Ροβιγκάν;»

Η σύμβουλος στράφηκε, για να δει τον Πρίγκιπα Ζάφνор να πλησιάζει.

«Συγγνώμη για την αργοπορία,» είπε ο μεγαλύτερος γιος του Κάρχοκ. «Δε φταίει ο υπηρέτης που στείλατε. Εκείνος ήρθε αμέσως, όμως, δυστυχώς, η Σίνα δεν αισθανόταν καλά σήμερα το πρωί.»

«Ελπίζω να είναι καλύτερα τώρα,» αποκρίθηκε η Ροβιγκάν, που ήξερε πώς είναι να είσαι έγκυος, αφού κι η ίδια είχε γεννήσει δυο παιδιά.

«Είναι,» τη διαβεβαίωσε ο Ζάφνор, και περίμενε να μάθει γιατί τον είχε καλέσει η σύμβουλος.

Η Ροβιγκάν το αντιλήφθηκε και πέρασε στο προκείμενο. «Χτες βράδυ, δώσατε δωμάτια στην Δούκισσα Ζέκαλ, σε μια άλλη κυρία με ένα παράξενο όνομα (Σαένθιν, νομίζω;), και στον ανιψιό μου Δόνορ, σωστά;»

«Ναι.»

«Τα δωμάτια αυτά, όμως, προορίζονται για άλλους, Πρίγκιπά μου....» άρχισε να του εξηγεί η Ροβιγκάν.

** ** *

Τρεις σύμβουλοι κάθονταν στο μεγάλο, ξύλινο τραπέζι, όταν η Σαντέ'ενθιν, η Ζέκαλ, και ο Δόνορ μπήκαν στην βασιλική αίθουσα. Στον θρόνο ήταν ο Κάρχοκ, με μια όψη που τον χαρακτήριζε έτοιμο να σκοτώσει άνθρωπο. (*Μα είναι, τελικά, τρελός ή όχι;* αναρωτήθηκε η Δούκισσα του Έβμορ. Το ερώτημα τής έτρωγε το κεφάλι όλο το βράδυ. Δε μπόρεσε να κοιμηθεί εύκολα, κι όταν κοιμήθηκε, είδε εφιάλτες.) Κοντά σ'ένα τζάκι είχε πάρει θέση ο Δούκας Έσριθ, με το ένα του πόδι διπλωμένο πάνω στ'άλλο. Κοίταξε τη Ζέκαλ και τους συνοδούς της με εχθρικό βλέμμα.

«Ηρθατε,» είπε, αδιάφορα, ο Κάρχοκ. «Καλημέρα.»

«Καλημέρα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε η Δούκισσα του Έβμορ. Αυτή, η Σαντέ'ενθιν, και ο Δόνορ κάθισαν κοντά σ'ένα τζάκι απέναντι απ'τον Έσριθ.

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Ζιρκεφιανή, με σιγανό τόνο στη φωνή της, έτσι ώστε να μην την ακούσει κανείς άλλος εκτός απ'τη Ζέκαλ και τον βασιλικό κατάσκοπο.

«Περιμένουμε,» αποκρίθηκε ο Δόνορ.

«Για τι;»

«Ο Βασιλιάς έχει καλέσει την οικογένεια Σεγκλίνμερ. Κατά πάσα πιθανότητα, θέλει να μάθει ποια ακριβώς είναι η ανάμιξη της κόρης τους στα χτεσινοβραδινά γεγονότα.»

«Δόνορ, σίγουρα είναι καλά;» ρώτησε η Ζέκαλ.

«Ποιος;»

«Ο Βασιληάς... Δε φέρεται κάπως παράξενα;»

«Είναι ταραγμένος, Δούκισσά μου. Μη μου πείτε ότι πιστεύετε εκείνες τις φήμες που λένε ότι είναι τρελός...»

Εμένα, πάντως, δε μου μοιάζει και τελείως καλά στα μυαλά του...

«Πάντα έτσι φερόταν;»

Ο Δόνор ανασήκωσε τους ώμους του. «Απ'όσο θυμάμαι...»

Όλοι οι Τόρνιλφερ είναι πιστοί στο Βασιλιά, σκέφτηκε η Ζέκαλ. Αραγε είναι τόσο πιστοί, ώστε να τον υποστηρίζουν ακόμα κι όταν έχει χάσει τα λογικά του;... «Σε πιστεύω, αφού μου το λες...» αποκρίθηκε η Δούκισσα του Έβμορ. Επιπλέον, έχουν πολλά να χάσουν, έτσι και πέσει ο Κάρχοκ... Ωστόσο, αν ο Βασιληάς, όντως, είναι τρελός, τότε, ποια μπορεί να είναι η ανάμιξη του Ρίγκμιν σ'όλο αυτό το παιχνίδι; Σίγουρα, δεν είναι τρελός κι εκείνος!

Έλεγε ότι φταίνε οι Ρέγκοθ, πράγμα όχι παράλογο, αφού έχουν παλιό μίσος με τον Οίκο των Βέρντλεν. Όμως δε μπορεί να συμβαίνουν και τα δύο! Ή ο Κάρχοκ είναι τρελός, ή οι εχθροί του έχουν συνωμοτήσει εναντίον του. Σωστά; Η Ζέκαλ αμφέβαλε για τα ίδια της τα συμπεράσματα.

«Σας βλέπω σκεπτική, Δούκισσά μου,» σχολίασε ο Δόνор.

«Μ'έχει επηρεάσει πολύ η κατάσταση,» είπε εκείνη. «Ποιος μπορεί να κρύβεται πίσω από τις ληστείες;»

«Αυτό προσπαθούμε να μάθουμε.»

«Και μην ξεχνάς, Δόνор, ότι έχω τη δύναμη να σας βοηθήσω,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν.

«Δεν το ξεχνάω,» τη διαβεβαίωσε ο Τόρνιλφερ. «Όπως σου είπα, θέλουμε τη βοήθειά σου, μάγισσα.»

Γι'αυτό ακριβώς πρέπει να μιλήσουμε, μετά, άκουσε μέσα στο κεφάλι του.

** ** *

Ο Κιόλβ έπεσε πάνω στην Λοΐρα, ενώ κατέβαινε απ' το δωμάτιό του, πηγαίνοντας στην βασιλική αίθουσα. Της χαμογέλασε, κλείνοντάς της το μάτι, κι εκείνη, καθώς περνούσε πλάι του, έκοψε, για λίγο, ταχύτητα, ώστε να του ψιθυρίσει, βιαστικά:

«—Συγνώμηγιαχτεςβράδυ—»

Ο Πρίγκιπας την έπιασε απ' το μπράτσο, σταματώντας τη. «Στάσου, μια στιγμή!»

«Όχι,» είπε η Λοΐρα, «βιάζομαι να πάω στο υπόγειο γιατί μ' έστειλ' η κυρία Ροβιγκάν.»

Ο Κιόλβ δεν την άφησε. «Θα μιλήσω στη μητέρα μου. Θα την κάνω να καταλάβει ότι δεν έφταιγες σε τίποτα!»

«Πρίγκιπά μου σε παρακαλώ βιάζομαι,» αποκρίθηκε, γρήγορα, η Λοΐρα.

Εκείνος την άφησε, και η κοπέλα έφυγε, σχεδόν τρέχοντας.

Έχει τρομοκρατηθεί, συλλογίστηκε ο Κιόλβ. Πρέπει, κάπως, να τη βοηθήσω —να την ηρεμήσω! Όμως κούνησε το κεφάλι και συνέχισε το δρόμο του προς τη βασιλική αίθουσα. Κάτι σημαντικό θα γινόταν εκεί σήμερα —αν έκρινε κανείς από τον χαλασμό χτες βράδυ— και ο Πρίγκιπας δεν ήθελε να χάσει ούτε στιγμή του. Τέτοια πράγματα είχαν ενδιαφέρον.

Μπήκε στο μεγάλο δωμάτιο, και βρήκε εκεί τον πατέρα του να κάθεται στον Αλαβάστρινο Θρόνο, τους συμβούλους, ως συνήθως, στο τραπέζι τους, τον κακάσχημο Δούκα Έσριθ κοντά σ' ένα τζάκι, και τον αδελφό της Σίνα, τη Δούκισσα Ζέκαλ, και κείνη τη μάγισσα κοντά σ' ένα άλλο τζάκι, απέναντι απ' τον χοιρομούρη άντρα.

Ο Κιόλβ πλησίασε τους τελευταίους, οι οποίοι του είχαν κινήσει το ενδιαφέρον (ειδικά η μάγισσα!).

«Καλημέρα,» χαιρέτησε.

«Καλημέρα, Πρίγκιπα μου,» αποκρίθηκε ο Δόνορ.

«Καλημέρα, Υψηλότατε,» είπε η Ζέκαλ.

Και η μάγισσα ένευσε προς το μέρος του, μ' ένα λεπτό, μυστηριώδες μειδίαμα στα χείλη.

«Πολύ ησυχία, παρατηρώ,» είπε ο Κιόλβ. «Νόμιζα ότι ο πατέρας θα καλούσε την οικογένεια Σεγκλίνμερ σήμερα...»

«Τους έχει καλέσει, Υψηλότητα,» απάντησε ο Δόνορ. «Αυτούς περιμένουμε να έρθουν.»

«Μάλιστα· και τι λέτε να γίνει;» ρώτησε ο Κιόλβ, γεμάτος περιέργεια.

Ο μικρός, φαίνεται, είναι συνηθισμένος να χάνεται σε ζούγκλες όπου δεν τον έχουν προσκαλέσει, συμπεράνε η Σαντέ'ενθιν, παρατηρώντας τον Πρίγκιπα.

Ο Κιόλβ αντιλήφθηκε το επίμονο βλέμμα της μάγισσας επάνω του, και την κοίταξε κι εκείνος.

«Θα τους ρωτήσει ο Βασιλιάς εάν γνώριζαν για την ανάμιξη της κόρης τους με τους φονιάδες,» εξήγησε ο Δόνορ.

«Θα μπορείς να καταλάβεις αν λένε αλήθεια ή ψέματα;» Η ερώτηση του Κιόλβ απευθυνόταν στη Σαντέ'ενθιν.

Εκείνη γέλασε, σιγανά. «Γιατί να μπορώ εγώ να το καταλάβω, Πρίγκιπά μου;»

Ο Κιόλβ συνοφρυώθηκε. «Ο Δόνορ είπε ότι είσαι μάγισσα.»

«Αυτό δε σημαίνει πως έχω τη δυνατότητα να ξέρω ποιος λέει ψέματα και ποιος αλήθεια,» τον πληροφόρησε η Σαντέ'ενθιν. «*Μακάρι να είχα μια τέτοια δυνατότητα.*» *Σίγουρα, θα μου φαινόταν χρήσιμη –σε πολλά πράγματα...*

Ο Κιόλβ κατσούφιασε. «Τότε, τι μπορείς να κάνεις;» θέλησε να μάθει. *Κάπου πρέπει να είναι χρήσιμη!* συλλογίστηκε. *Αλλιώς ο Δόνορ τι τη θέλει μαζί του;*

«Να σας βοηθήσω να βρείτε τους υπεύθυνους για τις ληστείες που αμαυρώνουν το όνομα του πατέρα σου, Πρίγκιπά μου,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν.

«Πώς;»

«Έχω τους τρόπους μου,» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή –«που δε θέλω να εξηγήσω,» πρόσθεσε, γρήγορα, προτού ο Πρίγκιπας ρωτήσει. Ήταν, πραγματικά, πολύ περίεργο πλάσμα! *Ίσως αυτή του η*

περιέργεια να με εξυπηρετήσει, κάποια στιγμή... υπέθεσε η Σαντέ'ενθιν.

Ύστερα, όλων τα κεφάλια στράφηκαν στην είσοδο της αίθουσας, καθώς δυο άντρες και δυο γυναίκες μπήκαν. Ο ένας από τους άντρες ήταν μεγαλύτερος, το ίδιο και η μία από τις γυναίκες· οι άλλοι ήταν μικρότερης ηλικίας: ο νεαρός όχι πάνω από εικοσιπέντε και η κοπέλα όχι πάνω από είκοσι.

«Οι Σεγκλίνμερ,» είπε ο Κιόλβ.

Ο Κάρχοκ εστίασε το βλέμμα του στην ευγενική οικογένεια, οι σύμβουλοι έπαψαν τα μурμουρητά τους, ο Δούκας Έσριθ συνοφρυώθηκε.

«Μας ζητήσατε, Βασιληά μου,» είπε η μεγαλύτερη γυναίκα, που ήταν μελαχρινή και είχε τα μαλλιά της δεμένα κότσο, όπως άρμοζε σε μια κυρία που πενθούσε για το χαμένο της παιδί. Φορούσε σκούρο-πράσινο φόρεμα, επίσης λόγω του πένθους.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κάρχοκ. «Λυπάμαι τρομερά για την απώλεια της κόρης σας, κυρία μου. Όμως το θεώρησα αναγκαίο να σας καλέσω σήμερα.» Δίστασε. Ύστερα: «Υποθέτω πώς δεν γνωρίζετε ακριβώς τον τρόπο του θανάτου της...»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Μητριάρχης των Σεγκλίνμερ.

«Κατ'αρχήν, κυρία Νιλίρα, η κόρη σας επιχείρησε να δολοφονήσει κάποιον,» την πληροφόρησε ο Βασιληάς. Αυτό φάνηκε να εξέπληξε όλους τους Σεγκλίνμερ. «Την κυρία απο δώ.» Το βλέμμα του στράφηκε στην μεριά όπου κάθονταν η Δούκισσα Ζέκαλ, ο Δόνορ, και η Σαντέ'ενθιν.

«Ποια απ' τις δύο;» ρώτησε η Νιλίρα.

«Εμένα,» απάντησε η Ζιρκεφιανή. «Προσπάθησε να με σκοτώσει με μια βαλλίστρα. Οφείλω τη ζωή μου στον Υψηλότατο, που έτυχε, εκείνη την ώρα, να βρίσκεται κοντά.» Λοξοκοίταξε τον Κιόλβ, για να δείξει ποιον εννοούσε.

«Το όνομά σας;»

«Σαντέ'ενθιν.»

Η Νιλίρα φάνηκε να παραξενεύτηκε.

«Δεν είμαι από το Άργκανθικ, κυρία μου,» εξήγησε η Σαντέ'ενθιν.
«Είμαι από τη Ζίρκεφ της Νότιας Γης.»

«Μα... γιατί η κόρη μου...;» ψέλλισε η Νιλίρα. «Τι συνέβη, μετά; Πώς πέθανε;»

«Συνεχίστε, αν θέλετε,» πρότεινε ο Κάρχοκ στη Σαντέ'ενθιν.

«Ευχαριστώ, Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε εκείνη, και εξήγησε στην Μητριάρχη των Σεγκλίνμερ ότι την κυνηγούσαν φονιάδες –αυτήν, τη Δούκισσα Ζέκαλ, και τον Δόνορ– σ'όλο το δρόμο ως τη Δρέλιφον. Έπειτα, της είπε πως η κόρη της σκοτώθηκε από μαγεία.

«Ωστε... *μαγεία* τη σκότωσε;» έκανε η Νιλίρα.

«Μας κοροϊδεύετε;» θύμωσε ο σύζυγός της. «Όταν μας την έφεραν ήταν σπασμένοι ο λαιμός της!»

«Δεν είπα το αντίθετο, κύριε,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν.

«Λέει αλήθεια,» επιβεβαίωσε τα λόγια της ο Δόνορ. «Ήταν μαγεία που τη σκότωσε –το είδα.»

Η Νιλίρα στράφηκε στον Κάρχοκ. «Και τι θα θέλατε, τώρα, από εμάς, Βασιλιά μου;» Τα μάτια της ήταν δακρυσμένα.

Ο Κάρχοκ έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του πάνω στον δεξιό του μηρό. «Θέλω να σας ρωτήσω αν γνωρίζατε κάτι γι'αυτές τις... δραστηριότητες της κόρης σας.»

«Ποιες δραστηριότητες;» έκανε η Νιλίρα. «Τι εννοείτε;»

Τώρα, τα χέρια του Κάρχοκ γαντζώθηκαν στους βραχίονες του θρόνου του. «Η κόρη σας ήταν δολοφόνος, κυρία μου! Είναι φανερό,» φώναξε.

Η Νιλίρα άγγιξε το στέρνο της, ζαλίστηκε, και παραπάτησε. Ο σύζυγός της την έπιασε, προτού πέσει, και την οδήγησε σε μια απ'τις καρέκλες του τραπεζιού των συμβούλων. Τα παιδιά της ήταν ανήσυχα, τρομαγμένα.

«Μεγαλειότατε, η σύζυγός μου είναι πολύ ταραγμένη...»

«Το αντιλαμβάνομαι αυτό, κύριε,» αποκρίθηκε ο Κάρχοκ. «Θα μιλήσω μ'εσάς, εάν προτιμάτε. Πώς ονομάζεστε;»

«Ρίμεκ, Βασιληά μου. Και σας διαβεβαιώνω πως δεν γνωρίζαμε τίποτα για ό,τι σχεδίαζε η κόρη μας, Ζόρνα.»

«Εγώ σας ρώτησα αν γνωρίζατε ότι εξασκούσε το επάγγελμα του δολοφόνου, κύριε,» επέμεινε ο Κάρχοκ.

«Ασφαλώς και όχι, Βασιληά μου!» αποκρίθηκε ο Ρίμεκ. «Εάν το ξέραμε... θα είχαμε κάνει κάτι, για να τη βοηθήσουμε. Σίγουρα, δεν έπραξε ό,τι έπραξε με τη θέλησή της –κάποιος πρέπει να την εκβίαζε! Τι να πω, Βασιληά μου;...»

Γιατί όλοι οι Αργκανθικιανοί μου μοιάζουν ψεύτες; αναρωτήθηκε η Σαντέ'ενθιν.

«Μάλιστα,» είπε ο Κάρχοκ. «Μπορείτε να πηγαίνετε, κύριε... καθώς και όλη σας η οικογένεια.»

Ο Ρίμεκ βοήθησε την Νιλίρα να σηκωθεί, και έφυγαν από την αίθουσα του θρόνου, μαζί με τα παιδιά τους.

Ο Βασιληάς του Αργκανθικ κατέβηκε απ'τον θρόνο του και πλησίασε τον Δόνορ. «Πρέπει να σου μιλήσω,» του είπε.

«Όπως επιθυμείτε, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνος, και σηκώθηκε όρθιος. Ακολούθησε τον μονάρχη μέχρι μια ξύλινη πόρτα στην άλλη άκρη της αίθουσας. Ο Κάρχοκ την άνοιξε και μπήκαν.

Ο Κιόλβ κάθισε στη θέση του Δόνορ. «Μυστήρια υπόθεση, ε;»

«Αναμφίβολα, Πρίγκιπά μου,» συμφώνησε η Σαντέ'ενθιν. Τι να έλεγε, άραγε, ο Βασιληάς στον κατάσκοπό του, εκεί μέσα; *Υποθέτω πως, μετά, θα μου τα πεις όλα Δόνορ... αλλιώς πώς θα μπορέσω να σε βοηθήσω;*

Υστερα, ρώτησε τον γιο του Κάρχοκ: «Τι υποθέσεις κάνετε εσείς, Υψηλότε;»

«Μάλλον, οι Ρέγκοθ φταίνε,» είπε ο Κιόλβ. «Πάντα μας μισούσαν, και ήθελαν το θρόνο. Μπορεί η Ζόρνα να ήταν δική τους δολοφόνος. Μάλιστα, ίσως η οικογένεια των Σεγκλίνμερ, γενικά, να είναι κατάσκοποί τους...»

«Και ο Ρίγκμιν; Ο ξάδελφος της Δούκισσας Ζέκαλ;» έθεσε το ερώτημα η Σαντέ'ενθιν.

«Εε...» Ο Κιόλβ μόρφασε. «Μάλλον, κι αυτός στο κόλπο είναι. Αλλά δεν είμαι και τόσο σίγουρος ότι είναι αναμιγμένος κι ο πατέρας του, ο Δούκας Έσριθ... Όχι, βέβαια, πως κάτι τέτοιο αποκλείεται. Όμως, αν ήταν, θα λήστευε τους δικούς του ανθρώπους, του Δουκάτου Τάρμεν;»

«Κι αν ήταν οι Ρέγκοθ, θα λήστευαν ποτέ τους κατοίκους του Δουκάτου Ντάναρλ;» είπε η Ζέκαλ. «Έχουν γίνει ληστείες και στο Ντάναρλ, σωστά;»

Ο Κιόλβ ένευσε. «Ναι. Ίσως να έχετε δίκιο, Δούκισσά μου. Απ'την άλλη, όμως, δε νομίζω πως οι Ρέγκοθ θα δίσταζαν να κάνουν κακό στους υπηκόους τους –μόνο για τον εαυτό τους νοιάζονται.»

«Αλλά μπορούμε να βασιστούμε μονάχα σ'αυτό, Πρίγκιπά μου;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν. *Υπάρχει πολύ μίσος στο Άργκανθικ, συλλογίστηκε.*

«Μα ποιοι να έχουν στήσει τούτη την απάτη, εκτός από τους Ρέγκοθ;» είπε ο Κιόλβ.

Η Σαντέ'ενθιν δε μίλησε, σταυρώνοντας τους πήχεις της, σκεπτική. *Χρειάζομαι αποδείξεις. Πρέπει να μάθω τι πραγματικά συμβαίνει πολύ πιο γρήγορα απ'όλους τους υπόλοιπους εδώ πέρα.*

Η Ζέκαλ συνοφρυώθηκε, καθώς συλλογιζόταν: *Μήπως, τελικά, η κεφαλή αυτής της οργάνωσης είναι ο Ρίγκμιν κι εκείνος ο μάγος που συναντήσαμε στην Βέρντριχ και που σκότωσε τη Ζόρνα, στην Δρέλιφον; Αν ναι, τότε, ο θεός Έσριθ, μάλλον, δε θα ξέρει τίποτα, και είναι φυσικό που έχει θυμώσει μαζί μου. Ίσως θα έπρεπε να του μιλήσω, αργότερα. Αν κουβεντιάσουμε οι δυο μας, σίγουρα, θα καταλάβει ότι του λέω αλήθεια! Είμαστε συγγενείς, στο κάτω-κάτω... Ύστερα, όμως, σκέφτηκε πως όλοι στο Άργκανθικ είχαν κάποια μακρινή συγγένεια μεταξύ τους.*

Δεν πέρασε πολύ ώρα, και ο Δόνορ κι ο Κάρχοκ βγήκαν από την μικρή ξύλινη πόρτα όπου είχαν μπει. Ο κατάσκοπος επέστρεψε κοντά στην Σαντέ'ενθιν, την Ζέκαλ, και τον Κιόλβ. Ο Βασιληάς πήγε και κάθισε στον θρόνο του.

«Δούκα μου,» είπε στον Έσριθ, «επιθυμούσατε να συζητήσουμε ένα θέμα, αν δεν κάνω λάθος.»

«Ναι,» απάντησε εκείνος από την ξύλινη πολυθρόνα του. «Απαιτώ αποδείξεις για την ανάμιξη του γιου μου στην υπόθεση των ληστειών. Διαφορετικά, δε μπορώ να πιστέψω πως είναι μπλεγμένος μ'αυτά τα καθάρματα!»

Ο Κάρχοκ στράφηκε στην Ζέκαλ. «Έχετε αποδείξεις, Δούκισσά μου;»

«Εκτός από το λόγο μας, όχι,» παραδέχτηκε εκείνη. «Αλλά ο λόγος μας δε φτάνει;» ρώτησε, στρεφόμενη στον θείο της.

«Φοβάμαι πως όχι,» απάντησε, ευθέως, ο Έσριθ. «Αρνούμαι ν'αποδεχτώ ότι ο γιος μου έχει την οιαδήποτε ανάμιξη σ'αυτή την ιστορία!»

«Τότε, θα αφήσουμε το ζήτημα στους κατασκόπους μου,» είπε ο Κάρχοκ. «Και στο Συμβούλιο των Αρχόντων, όταν συγκεντρωθούν όλα του τα μέλη στην Δρέλιφον.»

Ο Δούκας Έσριθ έγνεψε, κοφτά.

Η Σαντέ'ενθιν μίλησε μέσα στο μυαλό του Δόνορ: *Πάμε κάπου να κουβεντιάσουμε; Μόνοι.*

Ο ευγενής σηκώθηκε όρθιος και έδωσε το χέρι του στην Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. Έφυγαν από την αίθουσα του θρόνου πιασμένοι αγκαζέ.

Ο Έσριθ τούς κοίταξε συνοφρυωμένος.

Το ίδιο και η Ζέκαλ.

«Πού πηγαίνουν;» τη ρώτησε ο Κιόλβ.

«Δεν ξέρω, Πρίγκιπά μου,» παραδέχτηκε η Δούκισσα. *Λες να έγινε κάτι που δεν πήρα είδηση;* αναρωτήθηκε, παραξενεμένη.

** ** *

Ανεβαίνοντας τις σκάλες, η Σαντέ'ενθιν και ο Δόνορ συνάντησαν τη σύμβουλο Ροβιγκάν.

«Πηγαίνετε στα δωμάτιά σας;» τους ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή. «Γιατί;»

«Μίλησα με τον Πρίγκιπα Ζάφνορ,» τους πληροφόρησε η Ροβιγκάν, «και ο Υψηλότετος αποφάσισε να σας παραχωρήσει άλλα.» Στράφηκε στην καστανομάλλα υπηρέτρια πίσω της. «Λοϊρα, οδήγησε τον κύριο και την κυρία στα δωμάτιά τους.» Και έδωσε δύο κλειδιά στην υπηρέτρια.

«Μάλιστα,» είπε εκείνη. Και προς τον Δόνορ και τη Σαντέ'ενθιν: «Παρακαλώ, ακολουθήστε με.»

Η Ζιρκεφιανή και ο βασιλικός κατάσκοπος την ακολούθησαν, αφήνοντας τη Ροβιγκάν πίσω τους. Η Λοϊρα τούς πήγε σ'έναν μακρύ διάδρομο, και σταμάτησε να βαδίζει μπροστά σε δυο κλειστές, ξύλινες πόρτες.

«Αυτό είναι το δωμάτιο της κυρίας κι αυτό του κυρίου,» τους είπε, δείχνοντας τις αντίστοιχες εισόδους και δίνοντάς τους τα κλειδιά.

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε, ευγενικά, ο Δόνορ.

«Υποχρέωσή μου, κύριε,» είπε η Λοϊρα. «Και για ό,τι άλλο επιθυμείτε, στη διάθεσή σας... αν δε με θέλει για κάτι, εκείνη τη στιγμή, η κυρία Ροβιγκάν.»

Η Σαντέ'ενθιν στράφηκε, για να ξεκλειδώσει την πόρτα της, ενώ η υπηρέτρια έφευγε. Μπήκε στο δωμάτιο, μαζί με τον Δόνορ. Ήταν πιο μικρό από το προηγούμενο που της είχε παραχωρηθεί, μα δεν του έλειπαν και πολλές ανέσεις. Διέθετε παράθυρο, αρκετά μεγάλο κρεβάτι, ντουλάπα, καθρέφτη, και λάμπα η οποία κρεμόταν από το ταβάνι (και, τώρα, βέβαια, ήταν σβηστή). Η Ζιρκεφιανή κάθισε στην ξύλινη πολυθρόνα μπροστά στο αναμμένο τζάκι.

Ο βασιλικός κατάσκοπος πήρε θέση αντίκρου της.

«Επιτρέπεται να μάθω τι κουβέντιασες με το Βασιλιά;» τον ρώτησε.

«Μου ζήτησε να παρακολουθώ τους Σεγκλίνμερ,» απάντησε, απλά, ο Δόνορ.

«Μόνο αυτό;»

«Μόνο αυτό. Νομίζεις ότι μπορείς, κάπως, να με βοηθήσεις;»

«Και η υπόθεση των ‘βασιλικών ληστών’;» έκανε η Σαντέ’ενθιν.

«Ο Βασιληάς πιστεύει ότι, μέσω των Σεγκλίνμερ, ίσως καταφέρουμε να μάθουμε περισσότερα για τους ‘βασιλικούς ληστές’,» εξήγησε ο Δόνορ. «Και δεν είναι φυσικό, άλλωστε, αφού η κόρη τους δούλευε γι’αυτούς που προσπαθούν ν’αμαυρώσουν τ’όνομά του;»

«Η σκέψη δε μοιάζει παράλογη,» παραδέχτηκε η Σαντέ’ενθιν, τρίβοντας τα χείλη με το δάχτυλό της και κοιτάζοντας το πάτωμα. «Ωστόσο, είναι ο Ρίγκμιν που με απασχολεί, κι εκείνος ο μάγος...»

«Ναι, αλλά πώς θα φτάσουμε σ’αυτούς;»

«Ο Δούκας Έσριθ ίσως να μην είναι τόσο αθώος, όσο φαίνεται.»

Ο Δόνορ μειδίασε, στραβά. «Εμένα δε μου φαίνεται καθόλου αθώος.»

«Ούτε κι εμένα, για να σ’το λέω,» αποκρίθηκε η Σαντέ’ενθιν, επιστρέφοντάς του το μειδίαμα. «Όμως ο Βασιληάς μπορεί να νομίζει ότι είναι αθώος –τουλάχιστον, σχετικά με την υπόθεση των ‘βασιλικών ληστών’.»

«Εσύ θεωρείς πως ο Δούκας είναι μπλεγμένος με δαύτους;» τη ρώτησε ο Δόνορ, με ιδιαίτερα σοβαρή έκφραση στο πρόσωπό του.

Τον ενδιαφέρει η άποψή μου, παρατήρησε η Σαντέ’ενθιν. *Πολύ καλή αρχή έχουμε κάνει στην Δρέλιφον,* συμπέρανε, καθώς σκεφτόταν, επίσης, τους Πρίγκιπες Κιόλβ και Ζάφνορ. «Δεν είμαι βέβαιη,» απάντησε, «μα θα ήθελα να μάθω. Άκου τι προτείνω: να παρακολουθείς εσύ τους Σεγκλίνμερ κι εγώ τον Δούκα, και ν’ανταλλάζουμε πληροφορίες. Τι λες;»

«Συμφωνώ,» είπε ο Δόνορ.

Η Σαντέ’ενθιν είδε ένα μπουκάλι κρασί εκεί κοντά. Σηκώθηκε απ’την πολυθρόνα της και το πήρε, μαζί με δυο ποτήρια. Έδωσε το ένα στον ευγενή και το γέμισε· ύστερα, γέμισε και το δικό της.

«Στη συνεργασία μας,» είπε, τσουγκρίζοντας, και ήπιε μια γουλιά.

«Στη συνεργασία μας,» επανέλαβε ο Δόνορ, και ήπιε κι εκείνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 39^ο

Η παγίωση ενός σχεδίου

Η Εδρισία πέρασε όλο το πρωινό μέσα στη σκηνή της, σκεπτόμενη όσα είχε συζητήσει χτες με τον Βότμπρονγκ. Είχαν κάνει σχέδια επί σχεδίων για το πώς έπρεπε να δράσουν, μα δε μπορούσαν να έρθουν σε μια απόφαση. Να πήγαιναν στην Μάρβαθ και να καλούσαν όλους τους δαίμονες να επιστρέψουν στην Μάγκραθμελ μαζί τους; Όχι, για πολλούς λόγους: Ο Πόνκιμ, σίγουρα, θα εξοργιζόταν, και ο *άνθρωπος* ήταν *μάγος*· δεν έπρεπε κανείς να παραβλέπει τις δυνάμεις του. Επίσης, δε βρίσκονταν όλοι οι Μαγκραθμέλιοι στην πρωτεύουσα του Σαραόλν· ορισμένοι ήταν μακριά, στο λιμάνι της Όρφαλχ, κι άλλοι νότια της Χάργκοχ, με τον Στρατάρχη Καρνταμάρ και τον Πρίγκιπα Μότγκιργκοθ, τον γιο του Καρθαβλέρν. Και τότε, που ήρθε στην κουβέντα τους ο Νότιος Βασιλιάς, σκέφτηκαν και κάτι άλλο: Ποιος θα βασίλευε, τώρα, στη Νότια Μάγκραθμελ; Οι Νότιοι δαίμονες δε θα ήθελαν έναν μονάρχη, για να τους οδηγήσει στην πατρίδα τους; Φυσικά, η Εδρισία επιθυμούσε εκείνη να άρχει και στη Βόρεια και στη Νότια Μάγκραθμελ, όμως κάτι τέτοιο δε μπορούσε, για την ώρα, να γίνει, όσο οι τρισκατάρατοι Βολχερθιανοί κρατούσαν τη χώρα των δαιμόνων διαιρεμένη. Επομένως, κάποιος χρειαζόταν να διοικεί το νότιο μέρος της Μάγκραθμελ –και το καλύτερο θα ήταν να δήλωνε, επίσης, υποταγή στους Βόρειους, αλλ' αυτοί οι Νότιοι είχαν καταντήσει προδότες! Τέλος πάντων...

Γενικά, λοιπόν, το σχέδιο να πάνε, κατευθείαν, στη Μάρβαθ δεν τους φαινόταν καλό. Οπότε, τι άλλο έμενε; Να βρουν τον στρατό του Μότγκιργκοθ, και να τον πάρουν μαζί τους. Ήταν, σίγουρα, αξιοσημείωτη δύναμη: εκατό χιλιάδες δαίμονες. Όμως, όπως είχαν ξανασυζητήσει, ο Μότγκιργκοθ ήταν γιος του Καρθαβλέρν· οπότε,

οι σκέψεις τους, πάλι, έκαναν κύκλο: Οι Νότιοι θα ήθελαν το Βασιλιά τους.

Η Εδρισία παρατήρησε πως ο Βότμπρονγκ είχε αρχίσει να χάνει την αυτοπεποίθηση με την οποία είχε έρθει να της μιλήσει για την επιστροφή στη Μάγκραθμελ. Οι αμφιβολίες πλημμύριζαν το νου του· δεν ήταν βέβαιος για τίποτα. Και πώς να είναι; Τέτοιες καταστάσεις ήταν μόνο για ανθρώπινα μυαλά· οι δαίμονες προτιμούσαν τα σχεδιασμένα, ξεκαθαρισμένα πράγματα, όχι την παρόρμηση και τις σπασμωδικές κινήσεις. *Αν εμείς βασιλεύαμε, ο Άρμπεναρκ θα ήταν πολύ καλύτερος*, συλλογίστηκε η Εδρισία. *Όμως απ' την αρχή της Γέννησης, οι άνθρωποι μάς καταδίδωκαν· έβλεπαν ότι τους απειλούσαμε. Ο ταπεινός τους νους δε μπορούσε να φτάσει ποτέ αυτόν των απογόνων των Αρχαίων.*

Με τον Βότμπρονγκ, η Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ έκανε κι άλλες σκέψεις και σχέδια, όμως όλα κάπου κολλούσαν. *(Χίλιες κατάρες πάνω σε τούτη την άστατη χώρα των ανθρώπων!)* Τώρα, η Εδρισία τα αναθεωρούσε, συμπεραίνοντας πως έπρεπε να δράσουν τελείως διαφορετικά. Κατ' αρχήν, γιατί να αντιπαρατίθονταν στον Πόνκιμ, όταν μπορούσαν, άνετα και καλύτερα από παλιά, να τον χρησιμοποιήσουν;

Βγήκε από τη σκηνή της και πήγε στη σκηνή του Βότμπρονγκ. Βρήκε τον Στρατηγό να κάθεται, οκλαδόν, πάνω σ' ένα μεγάλο μαξιλάρι, παίρνοντας το μεσημεριανό του: σούπα με μάτια *Ζασσάαρακ*.

«Πριγκίπισσά μου,» είπε ο δαίμονας, υψώνοντας το βλέμμα του.

«Πώς είναι το φαγητό, Βότμπρονγκ;» ρώτησε η Εδρισία, καθώς έπαιρνε θέση αντίκρου του.

«Οχι τόσο καλό όσο στην πατρίδα,» παραδέχτηκε εκείνος. «Τα φρέσκα μάτια *Ζασσάαρακ* είναι πολύ καλύτερα από τα διατηρημένα.

»Εσύ έχεις φάει;»

«Οχι,» απάντησε η Εδρισία· «δε μπορούσα. Έτσι, ήρθα για να μιλήσουμε.»

«Όπως αγαπάς,» προθυμοποιήθηκε ο Βότμπρονγκ. «Ας μιλήσουμε.» Άφησε το πιάτο του παραδίπλα. Προφανώς, κι εκείνος δεν είχε τόση όρεξη, απλά έτρωγε για να σκοτώσει την ώρα του.

«Πορφυρό;» ζήτησε η Εδρισία.

Ο Βότμπρονγκ πήρε ένα μικρό μπουκάλι με ανθρώπινο αίμα και γέμισε μια κούπα, για να την προσφέρει στην Πριγκίπισσά του. Εκείνη ήπιε μια δοκιμαστική γουλιά. «Καλοδιατηρημένο, Στρατηγέ,» παρατήρησε.

«Ευχαριστώ, Υψηλοτάτη. Τώρα, για τι θα ήθελες να μου μιλήσεις;»

«Θυμάσαι τι λέγαμε χτες, για τον Καρθαβλέρν;»

Ο Βότμπρονγκ έγνεψε καταφατικά. «Αν είναι αιχμάλωτος αυτής της Δούκισσας, οι δικοί του δε θα θέλουν να τον αφήσουν στα χέρια της. Μάλιστα, Πριγκίπισσά μου, σήμερα το πρωί συνέλεξα πληροφορίες από το στρατό μας...»

Η Εδρισία συνοφρυώθηκε, πίνοντας πορφυρό. «Τι είδους πληροφορίες;»

«Οι Νότιοι θα θυμώσουν αν δε σωθεί ο Βασιληάς τους –θα θυμώσουν πολύ,» τόνισε ο Βότμπρονγκ. «Θα το θεωρήσουν προδοσία από μέρος μας· προδοσία προς το είδος των δαιμόνων.»

«Ναι,» συμφώνησε η Εδρισία. «Αυτό σκεφτόμουν κι εγώ, και κατέληξα στο εξής συμπέρασμα: Πρέπει να σώσουμε τον Καρθαβλέρν.»

Τα λόγια της αιφνιδίασαν τον Στρατηγό, που έκανε, ξαφνιασμένος, πίσω, λες και κάποιος τον είχε γρονθοκοπήσει καταπρόσωπο.

«Πρόσεξε το σκεπτικό μου, Βότμπρονγκ,» είπε η Πριγκίπισσα: «Ο Ύψιστος Άρχων Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, όταν ήρθε, μας υποσχέθηκε τη Βόρεια Γη, και εξήγησε πως, για να το κατορθώσουμε αυτό, έπρεπε να μπούμε στο Σαραόλν και να φτάσουμε στο Κέντρο Σταθερότητας, στο Φτερό του Φοίνικα. Σωστά, μέχρι εδώ;» Ο Στρατηγός ένευσε, περιμένοντας την Εδρισία να τελειώσει. «Όμως, επίσης, ο Ύψιστος εξήγησε πως θα μπορούσαμε ευκολότερα να εισβάλουμε έχοντας δικά μας πiónια μέσα στη χώρα των ανθρώπων. Και το ένα πiónι –το

ισχυρότερο, όπως υποστήριζε ο Άρχοντας— είναι ο Πόνκιμ, ο ένας απ'τους Εκλεκτούς του. Και, πράγματι, εκείνος ήταν που μας έβαλε στο Σαραόλν...» Ο Στρατηγός ένευσε, πάλι. «Όλα πήγαιναν καλά, μέχρι που φτάσαμε στην Μάρβαθ και στο Κέντρο Σταθερότητας. Εκεί τα πάντα ανατράπηκαν· ο Ύψιστος, παρ'όλη του τη σοφία, είχε κάνει κάποιο λάθος.

»Επομένως. Τώρα, βρισκόμαστε εδώ, στο Σαραόλν, στη χώρα που οι πρόγονοί μας προσπαθούσαν επανειλημμένως να κατακτήσουν. Έχουμε έναν ισχυρό σύμμαχο μέσα από τους ίδιους τους ανθρώπους —ένα πλάσμα που βρίσκεται διανοητικά πάνω από κάθε άλλο άνθρωπο— και έχουμε σχεδόν κομματιάσει κάθε αντίσταση.» Ήπια μια γουλιά πορφυρό. «Η μόνη αντίσταση, αυτή τη στιγμή, προπαρασκευάζεται στη Χάργκοχ —και πρέπει να την συνθλίψουμε, Βότμπρονγκ. Παρότι, ο Ύψιστος απέτυχε στο σχέδιο του, εμείς μπορούμε να πετύχουμε στην *κατάκτηση του Σαραόλν!* Θα καταφέρουμε εκείνο που παλεύαμε αιώνες. Άσε τον Πόνκιμ ν'άρχει εδώ, Στρατηγέ· πάλι, Μαγκκραθμέλιες κτίσεις θα είναι τούτες! Κι ας υπάρχουν και μερικοί *άνθρωποι* —απλά, τους σκλάβους μας θα παριστάνουν!»

Ο Βότμπρονγκ έπρεπε να παραδεχτεί πως η ένταση στα λόγια της Πριγκίπισσας είχε εξάψει τη φαντασία του. «Οπότε... το Σαραόλν θα γίνει προέκταση του Βασιλείου μας,» συμπέρανε.

Τα μάτια της Εδρισία έλαμψαν. «Ακριβώς! Θα κάνουμε ό,τι έχουμε να κάνουμε εδώ —δηλαδή, θα συνθλίψουμε την αντίσταση των ανθρώπων, και θ'αφήσουμε μια αρκετά ισχυρή στρατιωτική δύναμη, για να κρατήσει τα μέρη— και θα επιστρέψουμε στην Μάγκκραθμελ — *νικητές*, όχι σαν δαρμένα σκυλιά. Επιπλέον, σκέψου, ύστερα, πόσο εύκολα θα κομματιάσουμε τους Βολχερθιανούς, μ'όλη αυτή τη δύναμη στη διάθεσή μας...»

«Ωραία τα λες, Πριγκίπισσά μου,» παρατήρησε ο Βότμπρονγκ, «όμως ακόμα δε μου μίλησες για τον Καρθαβλέρν...»

«Μα, νομίζω πως είναι ευνόητο απ'όλα τούτα που σου εξήγησα ότι θα χρειαστεί να πάρουμε το Νότιο Βασιλιά απ'την Δούκισσα Άλχα· αλλιώς οι Νότιοι δαίμονες θα μας υποστηρίζουν διστακτικά –αν μας υποστηρίζουν. Καλύτερη η σταθερότητα μέσα στο στράτευμα, παρά η αστάθεια.»

«Σ'αυτό κάθε άλλο παρά διαφωνώ, Πριγκίπισσά μου. Ωστόσο, σύμφωνα μ'όσα λες, δεν επιστρέφουμε, πάλι, στην παλιά μας κατάσταση;»

«Οχι. Τώρα, *εμείς* θα είμαστε οι κυρίαρχοι της μοίρας μας,» τόνισε η Εδρισία. «Ο Πόνκιμ, απλά, θα είναι ο... Φύλακας του Σαραόλν, για εμάς. Δεν είναι καλό σχέδιο, αγαπητέ Βότμπρονγκ;»

«Αν δουλέψει, είναι καλό,» απάντησε ο Στρατηγός.

«Μοιάζεις διστακτικός,» παρατήρησε η Πριγκίπισσα.

«Είμαι.»

«Γιατί;»

«Εξήγησε μου ποια θα είναι η επόμενη μας κίνηση,» ζήτησε ο Βότμπρονγκ. «Γιατί, ουσιαστικά, το πρόβλημά μου είναι αυτό: από πού ν'αρχίσουμε.»

«Πολύ απλά, Στρατηγέ,» είπε η Εδρισία, «θα πάμε να βρούμε τον στρατό του Μότγκιργκοθ και του Στρατάρχη Καρνταμάρ, νότια της Χάργκοχ.»

«Και;»

«Και θα μιλήσουμε με τον Πρίγκιπα. Θα σχεδιάσουμε μαζί του τη διάσωση του Καρθαβλέρν από τη Χάργκοχ, όπου, σίγουρα, θα έχει φτάσει η Δούκισσα Άλχα, ως τώρα. Στον Στρατάρχη θα πούμε ότι του χρειάζεται να μάθει –είναι *άνθρωπος*, στο κάτω-κάτω.»

«Μάλιστα... Και πώς σκέφτεσαι να γίνει η διάσωση;»

«Με δίσκους τηλεμεταφοράς. Ο Πόνκιμ μάς έχει δώσει όλες τις απαραίτητες συντεταγμένες του Σαραόλν.»

«Πιθανώς να δουλέψει,» παραδέχτηκε ο Βότμπρονγκ. «Ύστερα, όμως, τι γίνεται;»

«Υστερα –θα επιτεθούμε στην Χάργκοχ,» τόνισε η Εδρισία. «Εκεί οι άνθρωποι κάνουν την τελευταία τους αντίσταση. Αν τους νικήσουμε, νικήσαμε τον πόλεμο! Το Σαραόλν θα γίνει δικό μας, με τον Πόνκιμ ως Φύλακα –μας βολεύει να κάθεται στον θρόνο.»

Ο Βότμπρονγκ φάνηκε σκεπτικός. Έπειτα, ξεδίπλωσε έναν χάρτη ανάμεσά τους. «Και τι θα γίνει με τους ανθρώπους των νότιων δουκάτων του Βασιλείου;» ρώτησε την Πριγκίπισσα, δείχνοντας τα Δουκάτα Ντρίνθεκ, Γκέχβιν, και Σάνβεκ.

«Θα τσακιστούν οι στρατοί τους εδώ.» Η Εδρισία έμπηξε ένα μακρύ της νύχι πάνω στην Όρφαλχ. «Ο Πόνκιμ το έχει ήδη προβλέψει. Δεν καταλαβαίνω πού είναι το πρόβλημά σου.»

«Φοβάμαι μην πάει κάτι στραβά...» εξέφρασε την ανησυχία του ο Βότμπρονγκ.

«Τι να πάει στραβά, μ'έναν στρατό εκατό χιλιάδων δαιμόνων, εκεί κάτω;» είπε η Εδρισία. «Μη γινόμαστε παράλογοι. Ό,τι δυνάμεις κι αν φέρουν οι νότιοι δούκες, θα συνθλιβούν έξω απ'τα τείχη της Όρφαλχ!»

Ο Βότμπρονγκ αναστέναξε. «Αυτό είναι, όντως, το λογικότερο, Πριγκίπισσά μου...»

Η Εδρισία άδειασε την κούπα της με το πορφυρό. Τώρα, αισθανόταν τόσο αναζωογονημένη, και όχι μόνο απ'το ανθρώπινο αίμα που είχε καταναλώσει.

«Συνεπώς. Ξεκινάμε για να συναντήσουμε το φουστάτο του Πρίγκιπα Μότγκιργκοθ;» ρώτησε ο Βότμπρονγκ.

«Ναι,» απάντησε η Εδρισία. «Μόλις περάσει το μεσημέρι, αναχωρούμε.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 40^ο

Ζάλη

Οι υπηρέτες είχαν φύγει από την πτέρυγα του παλατιού όπου θα φιλοξενούνταν τα μέλη του Συμβουλίου των Αρχόντων. Ήταν μεσημέρι και όλοι χρειάζονταν ξεκούραση. Σιγαλιά απλωνόταν σε κείνους τους διαδρόμους...

...η οποία διακόπηκε από τα ελαφρά βήματα των μποτόν της Σαντέ'ενθιν. *Αν με είχαν αφήσει να μείνω στο δωμάτιο που μου είχε δώσει, αρχικά, ο Πρίγκιπας Ζάφνορ, τα πράγματα θα ήταν πολύ πιο απλά, τώρα,* σκεφτόταν η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, καθώς βάδιζε, προσέχοντας ιδιαίτερα να μην κάνει πολύ φασαρία.

Υπέθετε πως το μεσημέρι, που δε βρισκόταν κανείς εδώ, ήταν η καλύτερη ώρα για να κατασκοπεύσει τον Δούκα Έσριθ. «Καλύτερη ώρα» όσον αφορούσε στο ότι, αν ο Δούκας σχεδίαζε να βγει απ'το δωμάτιό του, ήταν πολύ πιθανό τώρα να το έκανε, αφού δε φαινόταν κάποιος τριγύρω. Επίσης, η Σαντέ'ενθιν μπορούσε να μπει σε ένα από τα διπλανά δωμάτια, δίχως να της φέρει αντίρρηση η σύμβουλος Ροβιγκάν. Ωστόσο δεν ήταν η «καλύτερη ώρα» για την κοιλιά της. Πριν λίγο είχε πάρει μεσημεριανό, μαζί με τη Ζέκαλ, τον Δόνορ, και τη βασιλική οικογένεια, και ήθελε να ξαπλώσει και να ξεκουραστεί, παρά να τριγυρίζει μέσα σε τούτους τους έρημους διαδρόμους.

Αξιοσημείωτο ήταν ότι ο Δούκας Έσριθ ποτέ δεν έτρωγε με τον Βασιλιά και τους υπόλοιπους· προτιμούσε να παίρνει όλα του τα γεύματα –πρωινό, μεσημεριανό, βραδινό– στο δωμάτιό του, αν δεν είχε κάτι σημαντικό να κουβεντιάσει μαζί τους.

Η Σαντέ'ενθιν κοίταξε γύρω της, τα μισοτελειωμένα στολίσματα του διαδρόμου. *Οι Αργκανθικιανοί είναι, αναμφίβολα, άνθρωποι της πολυτέλειας,* παρατήρησε. *Και όχι μόνο,* πρόσθεσε. Πέρασε πλάι από μια ταπετσαρία, που απεικόνιζε ένα καταπράσινο λιβάδι, και

σταμάτησε να περπατά. Η ματιά της εστιάστηκε σε μια ξύλινη πόρτα. Εδώ βρισκόταν το δωμάτιο του Δούκα Έσριθ –η Σαντέ’ενθιν απο κεί τον είχε δει να βγαίνει, το πρωί. Πλάι σ’αυτή την πόρτα, ήταν μια άλλη, την οποία η Ζιρκεφιανή πλησίασε και έκανε ν’ανοίξει. Όμως, όπως το περίμενε, τη βρήκε κλειδωμένη. Επικαλέστηκε τα Πνεύματα και διέρρηξε μ’ευκολία την κλειδαριά.

Μπήκε σ’ένα μεγάλο δωμάτιο, στρωμένο με γούνινο χαλί. Από το ταβάνι κρεμόταν ένας ασημένιος πολυέλαιος· απέναντι απ’το κρεβάτι με τις κουρτίνες ήταν ένας πίνακας· όχι πολύ μακριά απ’τον πίνακα βρισκόταν μια τουαλέτα. *Για κάποια αρχόντισσα πρέπει να προορίζεται τούτο το μέρος*, συμπέρανε η Σαντέ’ενθιν. Μα δεν είχε χρόνο για να κάθεται να θαυμάζει το περιβάλλον· ο Δούκας Έσριθ ήταν στο διπλανό δωμάτιο. Ή, μήπως, όχι; Αυτό ήθελε κι εκείνη ν’ανακαλύψει!

Έκλεισε τα μάτια, άγγιξε με τα δάχτυλά της τους κροτάφους, και έστειλε τις πνευματικές της αισθήσεις πέρα απ’τον τοίχο (ο οποίος δεν αποτελούσε εμπόδιο γι’αυτές). Ως αποτέλεσμα, δεν εντόπισε εκεί μονάχα μια αντρική αύρα, αλλά και μια γυναικεία (!).

Νόμιζα ότι ο Δούκας έμενε μόνος... συλλογίστηκε. Προσπάθησε – με τη βοήθεια των Πνευμάτων– ν’ακούσει τι έλεγαν. Όμως δε μιλούσαν· πρέπει να έτρωγαν, αν καταλάβαινε καλά. *Ποια να είναι η γυναίκα; Η σύζυγός του, ίσως; Όμως γιατί κανείς δεν ανέφερε –έστω τυχαία– ότι βρίσκεται κι αυτή εδώ, στο παλάτι; Κρύβεται;*

Ύστερα, άκουσε μια γυναικεία φωνή, μέσω των πνευματικών της αισθήσεων:

«Άμα συνεχιστεί αυτό, θα λιμοκτονήσουμε κι οι δυο, γουρουνάκι μου.»

Ο Δούκας γέλασε. «Μη γίνεσαι μελοδραματική, Βασίλισσά μου.»

«Μπορώ να βγαίνω και να τρώω έξω, αν–»

«Δεν το θεωρώ καλή ιδέα.»

«Το φαντάστηκα.»–

–«Είστε καλά, κυρία;»

Αυτή η φωνή είχε ακουστεί πίσω της!

Η Σαντέ'ενθιν γύρισε, απότομα, ανοίγοντας τα μάτια.

Αντίκρισε μια καστανομάλλα κοπέλα να στέκεται έξω απ'την μισάνοιχτη πόρτα του δωματίου. Τούτη δεν ήταν η υπηρέτρια που ακολουθούσε συνέχεια τη σύμβουλο Ροβιγκάν, το πρωί; *Ναι, αναμφίβολα*, συμπέρανε η Ζιρκεφιανή, όταν είδε πως βάδιζε ξυπόλυτη. Πώς την έλεγαν, όμως;...

«Ναι, καλά είμαι. Δηλαδή, περίπου...»

«Θα μπορούσα να βοηθήσω, κάπως, κυρία;» Η κοπέλα μπήκε στο δωμάτιο, μοιάζοντας να προτιμά να πατάει στο γούνινο χαλί, παρά στο κρύο πάτωμα.

«Όχι, εντάξει,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. «Απλά... ζαλίστηκα, βρήκα την πόρτα ανοιχτή, και μπήκα.»

«Ήταν η πόρτα ανοιχτή;» παραξενεύτηκε η κοπέλα. «Νόμιζα ότι η κυρία Ροβιγκάν τις είχε κλειδώσει όλες.»

«Ίσως αυτή να την ξέχασε,» υπέθεσε η Σαντέ'ενθιν. «Αλλά πες μου»—βάδισε πιο κοντά στην κοπέλα, κοιτάζοντάς την στα μάτια—«ποιο είναι τ'όνομά σου;»

«Λο-Λοϊρα, κυρία,» απάντησε εκείνη, νιώθοντας να ζαλίζεται.

«Λοϊρα,» είπε, εμφατικά, η Σαντέ'ενθιν, και η υπηρέτρια ζαλίστηκε ακόμα περισσότερο· τα μάτια της μελαχρινής γυναίκας τής έμοιαζαν... παράξενα. «Θα μου κάνεις μια χάρη, Λοϊρα;»

Η κοπέλα έγνεψε καταφατικά.

Ένα λεπτό μειδίαμα χάραξε το όμορφο πρόσωπο της Σαντέ'ενθιν. Της άρεσε να κάνει τους άλλους δούλους της —το *απολάμβανε*. «Θα πας στο πλαϊνό δωμάτιο και θα χτυπήσεις την πόρτα, Λοϊρα,» πρόσταξε, με γλυκούς τόνους στη φωνή της, σα να κολάκευε την υπηρέτρια για κάποιο κατόρθωμα που είχε ήδη κάνει. «Θα δεις πόσα άτομα είναι μέσα —θα τα παρατηρήσεις πολύ καλά, έτσι ώστε να τα θυμάσαι: τα χαρακτηριστικά τους, τα ρούχα τους, τα πάντα. Ύστερα, θα έρθεις εδώ και θα μου τα περιγράψεις.»

Η κοπέλα ένευσε, πάλι, πιο πρόθυμα από πριν. «Μάλιστα, κυρία.»

«Όταν χτυπήσεις την πόρτα, θα πεις: ‘Η υπηρεσία, Δούκα μου.’ Οπότε, εκείνος θα σου ανοίξει. Αν δεν σου ανοίξει, θα ρωτήσεις μήπως θέλει κάτι περισσότερο για φαγητό. Άμα, σου πει όχι, θα φύγεις.» Η Λοΐρα συνέχισε να γνέφει, σα χαζή, μα οι προσταγές της Σαντέ’ενθιν καταγράφονταν καλά στο μυαλό της. «Άμα σου πει ναι, θα έρθεις εδώ, σε μένα.» Κι άλλο νεύμα. «Αν, όμως, ο Δούκας σου ανοίξει την πόρτα, τότε, θα κοιτάξεις μέσα στο δωμάτιο, όπως είπαμε, και θα τον ρωτήσεις, πάλι, αν θέλει κάτι επιπλέον για φαγητό. Ό,τι κι αν σου απαντήσει, θα φύγεις και θα έρθεις σε μένα. Κατανοητά όλα;»

«Μάλιστα, κυρία.»

Πολύ υπάκουη, παρατήρησε η Σαντέ’ενθιν. Ήταν παιχνιδάκι να τσακίζεις τη θέληση κάποιων ανθρώπων –ειδικά στις μικρές ηλικίες· και η κοπέλα φαινόταν να είναι γύρω στα δεκάξι.

«Τώρα, πήγαινε,» πρόσταξε η Πνευματίστρια.

** ** *

«Εσύ χάνεις, γουρουνάκι μου,» είπε η Κυράλια. «Θα σου έφερνα κι εσένα φαγητό. Έχω την εντύπωση πως ο Βασιληάς μάς δίνει ό,τι του περισσεύει.»

«Αυτό δεν είν’αλήθεια,» διαφώνησε ο Έσριθ. Όμως, προτού προλάβει ν’αρθρώσει άλλη λέξη, άκουσε έναν διακριτικό χτύπο στην πόρτα.

«Η υπηρεσία, Δούκα μου,» άκουσε απέξω.

Πάραυτα, έκανε νόημα στην Κυράλια να μπει στη ντουλάπα. Η σύζυγός του άρπαξε μια φτερούγα κοτόπουλου απ’την κεντρική πιατέλα και πέρασε στην αφάνεια. Ο Έσριθ τακτοποίησε το τραπέζι, έτσι ώστε να μοιάζει ότι έτρωγε μόνος.

«Μισό λεπτό!» είπε στην υπηρέτρια που περίμενε έξω απ’την πόρτα. Μετά, άνοιξε. «Τι θέλεις;» τη ρώτησε. Κάτι του θύμιζε, μα δε μπορούσε να την προσδιορίσει.

Η καστανομάλλα κοπέλα έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του. *Μα τα Πνεύματα! μας άκουσε να μιλάμε;* αναρωτήθηκε ο Δούκας.

«Σε ρώτησα τι θέλεις, υπηρέτρια!» μούγκρισε. Τι αναιδής σκρόφα!

«Θα επιθυμούσατε να σας φέρω κάτι επιπλέον για φαγητό, Άρχοντά μου;» ρώτησε εκείνη. Έμοιαζε να κοιμάται όρθια, μα τα Πνεύματα! Ωραίες υπηρέτριες είχε ο Κάρχοκ! Σαλτιμπάγκος Βασιληάς!

«Όχι, πήγαινε!» απάντησε ο Έσριθ, τσαντισμένος με τη συμπεριφορά της. Ακούς εκεί θράσος, να κοιτά έτσι αδιάκριτα μέσα στο δωμάτιο!

«Μάλιστα.»

Η υπηρέτρια γύρισε κι έφυγε, ενώ ο Δούκας έκλεινε, θορυβωδώς, την πόρτα.

«Αυτό ήταν σφάλμα, γουρουνάκι μου,» σχολίασε η Κυράλια, βγαίνοντας απ'την ντουλάπα. «Το φαγητό του Βασιληά δε μας φτάνει και τους δύο.»

Ύστερα, συνοφρυώθηκε. «Αλλά, αλήθεια, ποιος έστειλε εδώ αυτή την υπηρέτρια;»

** ** *

Μόλις η Λοΐρα μπήκε στο δωμάτιο, η πόρτα έκλεισε αθόρυβα πίσω της.

«Πόσοι ήταν μέσα;» τη ρώτησε, αμέσως, η Σαντέ'ενθιν, προτού τελειώσει η επήρεια των Πνευμάτων επάνω στην κοπέλα.

«Ένας, κυρία. Ο Δούκας Έσριθ. Πολύ άσχημος και—»

«Εντάξει, τον ξέρω αυτόν,» τη διέκοψε η Σαντέ'ενθιν. «Αλλά δεν ήταν και κάποιος άλλος; Δεν ήταν και μια γυναίκα;»

Η Λοΐρα κούνησε το κεφάλι, αρνητικά. «Όχι, κυρία.»

Επομένως, όποια κι αν είν'αυτή, κρύβεται, συμπέρανε η Σαντέ'ενθιν. Υποτονθόρυσε μερικά λόγια επίκλησης των Πνευμάτων, περνώντας το δεξί της χέρι μπροστά απ'το πρόσωπο της

υπηρέτριας, έτσι ώστε η κοπέλα να ξεχάσει όλα όσα είχαν συμβεί τα τελευταία λεπτά.

Η Λοΐρα βλεφάρισε. «Κυρία... κι εγώ νομίζω, τώρα, πως ζαλίζομαι κάπως...» παραδέχτηκε.

Η Σαντέ'ενθιν χαμογέλασε, φιλικά. «Ίσως τούτο το δωμάτιο νάναι στοιχειωμένο. Γιατί είχες έρθει εδώ;»

«Η... η κυρία Ροβιγκάν...» μπέρδεψε τα λόγια της η Λοΐρα. «Θυμήθηκα πως ξέχασα να μεταφέρω κάτι εργαλεία στο υπόγειο, όπως είχε ζητήσει η κυρία Ροβιγκάν.»

«Τότε, μετάφερέ τα αμέσως,» πρότεινε η Σαντέ'ενθιν. «Και, έπειτα, πήγαινε να ξεκουραστείς, γιατί μου φαίνεσαι εξουθενωμένη από τη δουλειά.»

«Ναι, κυρία,» αποκρίθηκε η Λοΐρα, και βγήκε απ'το δωμάτιο. Μάζεψε τα εργαλεία για τα οποία είχε μιλήσει, και η Ζιρκεφιανή την είδε να χάνεται στο βάθος του διαδρόμου.

Ύστερα, έκλεισε την πόρτα και χρησιμοποίησε, πάλι, τις ψυχικές της αισθήσεις, για να κατασκοπεύσει τους ένοικους του διπλανούωματίου.

«Δε θα ήταν κι απίθανο,» έλεγε ο Δούκας. «Όμως γιατί;»

«Δεν ξέρω,» απάντησε η γυναίκα. «Ίσως κάποιος να μας έχει υποψιαστεί.»

«Ο Βασιλιάς; Όχι. Αν ήταν εκείνος, θα είχε κάνει κάτι πιο δραστικό, έτσι, Βασίλισσά μου;»

«Αυτό πιστεύω κι εγώ. Ωστόσο, σίγουρα τούτη η συνάντηση δεν ήταν τυχαία. Και έτσι όπως μου είπες ότι κοιτούσε μες στο δωμάτιο...»

«Τι προτείνεις;»

«Θα βρω αυτή την υπηρέτρια, και θα μάθω για ποιον δουλεύει.»

Καμιά απάντηση δεν ήρθε από τον Δούκα, μα η Σαντέ'ενθιν τον αισθάνθηκε να γνέφει καταφατικά.

«Συνεχίζουμε το φαγητό, τώρα;» είπε η γυναίκα.

«Γιατί όχι;» αποκρίθηκε ο Έσριθ. «Αμα είναι η Βασίλισσά μου να κάνει βαριά δουλειά, δε μπορώ να την αφήσω να πεινάσει.»

«Χα-χα-χα-χα...»

Η Σαντέ'ενθιν έπαψε να τους παρακολουθεί.

Έβγαλε τη Λοΐρα σε μπελάδες, σκέφτηκε. Πάντως, το σημαντικό ήταν ότι είχε ανακαλύψει πως, τελικά, ο Δούκας κι αυτή η γυναίκα – η σύζυγός του;– σχεδίαζαν κάτι. Κάλι που δεν ήθελαν να μάθει ο Βασιλιάς. Έποπτο. Και ίσως να ανακάλυπτε ακόμα περισσότερα, αν τους παρακολουθούσε κι άλλο, όμως φοβόταν μην μπει, πάλι, κανένας στο δωμάτιο. Φτηνά την είχε γλιτώσει με τη Λοΐρα· τα πράγματα θα μπορούσαν να είχαν πάει πολύ πιο άσχημα... ειδικά άμα ήταν και κάποιος μαζί της.

Έτσι, η Σαντέ'ενθιν αποφάσισε ν'αφήσει τον Δούκα και τη γυναίκα μόνους, για την ώρα. Θα τους κατασκόπευε, ξανά, μια άλλη στιγμή. Βγήκε απ'το δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα, αλλά μην κλειδώνοντάς την –επίτηδες.

Στο νου της ήρθε η Λοΐρα, καθώς βάδιζε, βιαστικά, στον διάδρομο. Αν την στρίμωχναν και την έκαναν, κάπως, να μιλήσει, η κοπέλα θα μπορούσε να τους πει πως είχε βρει τη Σαντέ'ενθιν στο διπλανό δωμάτιο, πράγμα που θα τους έβαζε σε υποψίες. Κάλι έπρεπε να κάνει γι'αυτό η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια...

** **

Η Λοΐρα επέστρεφε στα δωμάτια των υπηρετών, νιώθοντας αποπροσανατολισμένη, λες και είχε ξεχάσει κάτι πολύ σημαντικό. Αυτό ποτέ ξανά δεν της είχε συμβεί. Η μελαχρινή γυναίκα μέσα στο δωμάτιο –που είχε ένα παράξενο, εξωτικό όνομα, αν θυμόταν καλά– δεν ήταν καθόλου συνηθισμένη. Μήπως είχε επίτηδες διαρρήξει την κλειδαριά; Μα αφού, όταν μπήκε η Λοΐρα, την είδε να κρατά το κεφάλι της... Σίγουρα, ζαλιζόταν· δε μπορεί να έλεγε ψέματα. Αλλά μπορεί και η κυρία Ροβιγκάν να είχε ξεχάσει την πόρτα ανοιχτή; Ίσως, λόγω του φόρτου εργασίας της...

Η κοπέλα σταμάτησε να βαδίζει, καθώς αντίκρισε τον Πρίγκιπα Κιόλβ να την περιμένει, ακουμπώντας την πλάτη του σ'ένα απ'τα δέντρα. *Αχ, γιατί ήρθα απ'τον κήπο; συλλογίστηκε. Έπρεπε να τόχα σκεφτεί ότι θάπεφτα πάνω του!*

Ο γιος του Κάρχοκ φάνηκε έκπληκτος που την είδε. «Λοῖρα...!»

«Πρίγκιπά μου...» είπε εκείνη, διστακτικά, «δεν πρέπει να έρχεσαι για μένα. Αν η μητέρα σου μας πετύχει μαζί, ή αν κάποιος της το πει....»

«Δεν ήρθα επίτηδες,» δήλωσε ο Κιόλβ, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Απλά, έκανα βόλτα. Και»—χαμογέλασε—«η αλήθεια είναι πως ήλπιζα να εμφανιστείς...» Συνοφρυώθηκε. «Όμως μου φαίνεσαι ταραγμένη. Πού ήσουν, τέτοια ώρα;»

«Είχα πάει επάνω,» είπε η Λοῖρα, «για να πάρω κάτι εργαλεία και να τα πάω στο υπόγειο. Τα είχα ξεχάσει, και η κυρία Ροβιγκάν θα θύμωνε, άμα τα έβρισκε εκεί το απόγευμα.

»Όμως, όταν έφτασα, Πρίγκιπά μου, είδα μια πόρτα του διαδρόμου μισάνοιχτη. Πλησίασα και βρήκα μέσα την κυρία... εκείνη με το εξωτικό όνομα που είναι με τη Δούκισσα Ζέκαλ;»

«Σαντέ'ενθιν,» τη βοήθησε ο Κιόλβ. *Τούτο είναι ενδιαφέρον, συλλογίστηκε –πολύ ενδιαφέρον!*

«Ναι,» αποκρίθηκε η Λοῖρα. «Κρατούσε το κεφάλι της, σα να μην αισθανόταν καλά. Τη ρώτησα τι είχε, και μου απάντησε πως ζαλίστηκε, βρήκε την πόρτα του δωματίου ανοιχτή, και μπήκε...»

«Αυτό μόνο;» απόρησε ο Κιόλβ. Περίμενε κάτι πιο συναρπαστικό. Η Σαντέ'ενθιν ήταν μάγισσα.

«Ναι,» είπε η Λοῖρα. «Και... αισθάνομαι κάπως... χαμένη. Είμαι κουρασμένη, όπως είπε και η κυρία Σαένθιν· πάω για ύπνο.» Στράφηκε προς την πόρτα—

Ο Κιόλβ την άρπαξε απ'τη μέση και τη φίλησε στο μάγουλο, ενώ εκείνη διαμαρτυρόταν: «*Όχι, Πρίγκιπά μου!*» Όταν την άφησε, χάθηκε αμέσως μέσα στα διαμερίσματα των υπηρετών.

Ο γιος του Κάρχοκ αναστέναζε. «Κάποιες φορές, μου κάνεις τεράστιες χαλάστρες, μάνα...» μουρμούρισε, καθώς απομακρυνόταν.

Βολτάροντας, άρχισε να σκέφτεται αυτό που του είχε πει η Λοΐρα, σχετικά με τη Σαντέ'ενθιν. Τι μπορεί να ήθελε η μάγισσα στην πτέρυγα όπου θα φιλοξενούνταν τα μέλη του Συμβουλίου, αφού της είχαν αλλάξει το δωμάτιο; Κι εκείνη η ζάλη, επίσης, μυστήρια τού έμοιαζε...

Ζάλη...;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 41^ο Το σχέδιο της Βασίλισσας

Πλέοντας προς την πρωτεύουσα του Βασιλείου της, μαζί με τους πρόσφυγες από την Όρφαλχ, η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού συνάντησε έναν μεγάλο στόλο –έναν στόλο που εκείνη είχε καλέσει, μέρες πριν, για να συντρέξει τους Σαραολνιανούς εναντίον των Μαγκραθμέλιων. Προφανώς, το πρώτο μέρος του στρατού της –σαράντα-πέντε χιλιάδες πολεμιστές– είχε φτάσει λίγο αργά, για να αποτρέψει την καταστροφή, όμως η μαχητική τους δύναμη, σίγουρα, θα της χρειαζόταν... στο μέλλον. Έτσι, τους πρόσταξε να την ακολουθήσουν, καθώς ταξίδευε νότια.

Τώρα, ήταν μεσημέρι, και η Αάνθα στεκόταν στην πλώρη της *Κυράς της Θάλασσας*, ατενίζοντας την Θέρληχ, αντίκρυ της. Οι πυργίσκοι της πρωτεύουσας του Ωκεανού άστραφταν, το ίδιο και το πανέμορφο παλάτι της Βασίλισσας. Το παλάτι που θα ήθελε κάποτε να μοιραστεί με τον Βένγκριλ, μα ήξερε πως κάτι τέτοιο ποτέ δε θα γινόταν... μάλλον. *Όμως ήταν ανάγκη να σηκωθεί και να φύγει έτσι;*

σκέφτηκε η Αάνθα. *Δίχως να μου πει τίποτα*; Έσφιξε το σαγόνι και εισέπνευσε βαθιά, γεμίζοντας τα πνευμόνια της με τον αλμυρό, θαλασσινό αέρα. Κάποια στιγμή, θα ξανασυναντούσε τον Βασιληά του Σαραόλν, και μάλιστα θα της ήταν υπόχρεος.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού σκόπευε να επιστρέψει στην Όρφαλχ, για να εκδικηθεί τη Νερενία, που είχε σκοτώσει τον Ναύαρχο Νέρντιν, και για να κάνει το Δουκάτο Προτεκτοράτο της.

Ο Νέρντιν... Με κάθε μέρα που περνούσε, η Αάνθα αισθανόταν όλο και πιο άσχημα για τον θάνατό του. *Δεν έπρεπε να τον είχα αφήσει να πεθάνει. Έπρεπε να τον είχα προστατέψει καλύτερα, να με πάρουν τα Πνεύματα κι ο Ωκεανός! Τι σόι Βασίλισσα είμαι, άμα δε μπορώ να προστατέψω τους υπηκόους μου*; Τουλάχιστον, θα έκανε τη Νερενία να μετανιώσει για το θάνατό του: θα τη σκότωνε ξανά και ξανά και ξανά και ξανά, αν αυτό ήταν δυνατόν. Αισθανόταν τον Ναύαρχο του Ωκεανού σαν πατέρα της· τώρα το είχε καταλάβει πόσο σαν πατέρα της τον αισθανόταν.

«Η πόλη σας είναι πανέμορφη... εκθαμβωτική, Βασίλισσά μου,» είπε η Δούκισσα Λορτνέκα πίσω της.

Η Αάνθα δεν την είχε ακούσει να έρχεται, δε στράφηκε να την κοιτάξει. «Ναι, είναι,» αποκρίθηκε. «Όμως η κάθε πόλη είναι πανέμορφη και εκθαμβωτική για τους κατοίκους της...» Και, τώρα, γύρισε, για να την αντικρίσει. «Θα σε βοηθήσω να πάρεις πίσω την Όρφαλχ, Λορτνέκα,» είπε, αποφασιστικά.

Η Δούκισσα έριξε το βλέμμα της. «Βασίλισσά μου... θα ήμουν υπόχρεη... για πάντα.»

«Έτσι κι αλλιώς, ετοιμάζα να στείλω στρατό στο Βασίλειό σας,» εξήγησε η Αάνθα.

«Μα, οι Μαγκραθμέλιοι στην Όρφαλχ είναι τόσοι πολλοί, Βασίλισσά μου...» είπε η Λορτνέκα.

«Τόσο το καλύτερο για τους πολεμιστές μου,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Η λαφυραγωγία θα είναι μεγαλύτερη!

»Έχω ακούσει πως κάποιοι τρελοί πληρώνουν αδρά για ν'αποκτήσουν έστω και μία απ'αυτές τις παράξενες συσκευές των δαιμονανθρώπων.»

Η Λορτνέκα ένευσε. «Είναι αλήθεια. Και, πολλές φορές, κάνουν μοιραία λάθη, που τους κοστίζουν τη ζωή. Δε μπορούμε οι άνθρωποι να κατανοήσουμε τη λογική των Μαγκραθμέλιων· όλοι οι φιλόσοφοι το λένε. Οι δαιμονάνθρωποι έχουν διαφορετικό τρόπο σκέψης απ'τον δικό μας. Αν και βέβαια, όχι τελείως διαφορετικό. Ας μην ξεχνάμε πως προέρχονται και από αρχαίους δαίμονες και από ανθρώπους.»

Η Αάνθα χαμογέλασε. Η Δούκισσα είχε μια (κακιά;) συνήθεια να πλατειάζει πάνω σε ένα θέμα που γνώριζε –και γνώριζε αρκετά πράγματα, όπως είχε διαπιστώσει η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Όπως και νάχει, θα τους διώξουμε από την Όρφαλχ,» είπε.

«Είθε τα Πνεύματα να μας βοηθήσουν,» προσευχήθηκε η Λορτνέκα.

Η *Κυρά της Θάλασσας* μπήκε στο λιμάνι της Θέρληχ, μαζί με όλα τα υπόλοιπα πλοία που την ακολουθούσαν –αυτά του στόλου της Αάνθα κι αυτά των Σαραολνιανών προσφύγων: Μια πραγματικά μεγάλη συγκέντρωση, που αναστάτωσε τους κατοίκους της όμορφης πρωτεύουσας του Ωκεανού.

Όταν, όμως, η Αάνθα κατέβηκε από τη βασιλική της γαλέρα, μαζί με τη συνοδεία τριάντα φρουρών, τα πλήθη που είχαν μαζευτεί στις αποβάθρες ζητωκραύγασαν, αντικρίζοντας τη Βασίλισσά τους.

Άραγε, θα συνέχιζαν να με ζητωκραυγάζουν, αν ήξεραν πως άφησα τον Νέρντιν να πεθάνει; αναρωτήθηκε εκείνη, μελαγχολικά.

Η Λορτνέκα και τα δυο της παιδιά (ένα αγόρι έντεκα χρόνων κι ένα κορίτσι δεκατριών) βάδιζαν πλάι στην Αάνθα, κοιτώντας τριγύρω με θαυμασμό. Φαινόταν η Θέρληχ να τους είχε εντυπωσιάσει ιδιαίτερα. Και η ίδια η Βασίλισσα του Ωκεανού έπρεπε να παραδεχτεί πως η πόλη της ήταν από τις ομορφότερες του κόσμου, αν και, φυσικά,

εκείνης δεν της έκανε και τόση εντύπωση, μιας κι είχε μεγαλώσει εδώ.

Όταν έφτασαν στο παλάτι, οι φρουροί τούς άνοιγαν τις πύλες υποκλινόμενοι, αφήνοντάς τους να πάνε ως την μεγάλη βασιλική αίθουσα, που στο βάθος της δέσποζε ο Κοραλλένιος Θρόνος, μια θέση την οποία πολλοί εποφθαλμιούσαν –ανάμεσα σ’ αυτούς, κι ο Κράντμον, ο πρώην-σύζυγος της Αάνθα, ο σφετεριστής του οποίου την καρδιά η Βασίλισσα του Ωκεανού επιθυμούσε να τρυπήσει με το δόρυ της.

Ένας σύμβουλος μονάχα βρισκόταν τέτοια ώρα στο δωμάτιο, κι αυτός ήταν –*Ποιος άλλος;*– ο Τέλκαρ, ο σύμβουλος της πολιτείας, στον οποίο η Αάνθα είχε αναθέσει τα καθήκοντά της, για όσο θα έλειπε –ήταν, αναμφίβολα, ο πιο πιστός κι ο πιο εργατικός υπήκόός της.

Μόλις την είδε, έκανε μια βαθιά υπόκλιση. «Βασίλισσα μου. Δε σας περιμέναμε τόσο νωρίς. Νομίζαμε ότι–»

«–θα έμενα στο Σαραόλν;» τον διέκοψε η Αάνθα.

«Ναι,» παραδέχτηκε ο σύμβουλος.

«Οι περιστάσεις μ’ ανάγκασαν να επιστρέψω, Τέλκαρ,» εξήγησε η Αάνθα. «Μαγκραθμέλιοι εισέβαλαν στην Όρφαλχ–»

«Μα τον Ωκεανό!» αναφώνησε ο Τέλκαρ. «Δόξα τοις Πνεύμασι που είστε καλά, Βασίλισσά μου.

»Ο Βασιλιάς Βένγκριλ;...» ρώτησε, διστακτικά, φοβούμενος πως θ’ άκουγε το χειρότερο: ότι ήταν νεκρός.

«Δεν είναι μαζί μου, αλλά πιστεύω»–*ελπίζω!*–«πως είναι ασφαλής,» απάντησε η Αάνθα. «Δυστυχώς, όμως, χάσαμε τον Ναύαρχο Νέρντιν.»

«Ω, Βασίλισσά μου! Αυτό είναι τρομερό!» έκανε ο Τέλκαρ· και η θλίψη του ήταν πραγματική, γιατί γνώριζε αρκετά καλά τον Ναύαρχο, και τον εκτιμούσε απεριόριστα.

Η Αάνθα έγνεψε, μελαγχολικά. «Το ξέρω, Τέλκαρ... Για μένα περισσότερο απ’ όλους τους ανθρώπους.

»Να σταλούν συλλυπητήρια στα μέλη της οικογένειάς του, σε παρακαλώ.»

«Ασφαλώς, Βασίλισσά μου.» Ο σύμβουλος πέρασε το δεξί χέρι μπροστά απ'τα μάτια του, θέλοντας να διώξει μερικά δάκρυα. Έπειτα, θυμήθηκε: «Α! Βασίλισσά μου. Είναι κάτι σημαντικό που πρέπει να σας πω— ή, μάλλον, δύο σημαντικά πράγματα.»

«Σ'ακούω, Τέλκαρ,» δήλωσε η Αάνθα, προετοιμάζοντας τον εαυτό της για οτιδήποτε. Όλο άσχημα μαντάτα λάμβανε τον τελευταίο καιρό.

Ο Τέλκαρ άρχισε να ψάχνει πάνω στο τραπέζι των συμβούλων, για δύο κομμάτια χαρτί.

«Τι είναι; Ανάφερέ μου προφορικά,» τον παρότρυνε, ανυπόμονα, η Αάνθα.

Ο Τέλκαρ στράφηκε στο μέρος της. «Και τα δύο θα σας φανούν απίθανα, Βασίλισσά μου. Ειδικά το ένα είναι... τρελό. Δε θα μπορούσα να το χαρακτηρίσω αλλιώς.»

«Λίγα πράγματα μου φαίνονται 'τρελά', πλέον. Πες μου,» επέμεινε η Βασίλισσα.

«Ν'αρχίσω από το πιο—;»

«Απ'όποιο θες άρχισε, αλλά άρχισε από κάπου!»

Ο Τέλκαρ καθάρισε το λαιμό του. «Πλοία χάνονται, πάλι, στα δυτικά νερά του Ωκεανού.»

«Πίστευα ότι το πρόβλημα είχε λυθεί...» είπε η Αάνθα. «Μήπως πρόκειται για κάποιο ατύχημα;»

«Δεν το νομίζουμε, Βασίλισσά μου,» κούνησε το κεφάλι ο Τέλκαρ. «Οι αναφορές λένε ότι έχουν ήδη χαθεί δύο σκάφη, το ένα εμπορικό και τ'άλλο στρατιωτικό, που μετέφερε πολεμιστές στα φρούρια του ηησιού Ζάμπνηλ.»

«Πνεύματα...!» ξεφύσησε η Αάνθα, καθώς έβλεπε νέους μπελάδες να την κατακλύζουν. «Πες μου, τώρα, και τα πιο ευχάριστα νέα.»

«Τα πιο ευχάριστα;» έκανε ο Τέλκαρ. (*Ωχ! σκέφτηκε η Βασίλισσα. Αυτά είναι τα χειρότερα.*) «Ίσως και να τα θεωρήσετε πιο ευχάριστα, δεν ξέρω. Πάντως, σίγουρα, είναι πιο παράξενα.»

Η Αάνθα τον περίμενε να συνεχίσει.

Ο Τέλκαρ καθάρισε, πάλι, το λαιμό του, βάζοντας τη δεξιά του γροθιά μπροστά στα χείλη. Ανέφερε: «Πριν μερικές μέρες, λάβαμε ένα μήνυμα από τον Νόβμορ, νέο Βασιληά του Κάρνεβολθ. Το μήνυμα έγραφε κάποια... άκρως ανησυχητικά και απίθανα πράγματα, οφείλω να ομολογήσω: ότι ένας μεγάλος σεισμός έπληξε ολόκληρη τη Νότια Γη, επειδή ο Κρύσταλλος του Νότου, το ένα από τα τρία Στήριγμα Ισχύος του Άρμπεναρκ, έσπασε. Επομένως, τώρα, οι Καρνεβολθιανοί ζητούν καταφύγιο στο Βασίλειο του Ωκεανού, Μεγαλειοτάτη, και έρχονται στην Θέρληχ. Υποστηρίζουν πως κάποτε είχατε υποσχεθεί να τους προσφέρετε τη βοήθειά σας...»

Η Αάνθα θυμήθηκε τις περιπέτειές της στο Κάρνεβολθ –τις περιπέτειες μαζί με τον Βένγκριλ. «Ναι, Τέλκαρ, τους έχω υποσχεθεί να τους προσφέρω τη βοήθειά μου,» αποκρίθηκε. «Όμως... το Στήριγμα Ισχύος της Νότιας Γης καταστράφηκε;...»

«Έτσι γράφουν, Βασίλισσά μου,» είπε ο σύμβουλος.

«Τα Πνεύματα να μας συντρέξουν...!» άκουσε η Αάνθα την Λορτνέκα να μουρμουρίζει πίσω της.

«Έχουν αρχίσει να γίνονται προετοιμασίες για τον λαό του Βασιληά Νόβμορ;» ρώτησε τον Τέλκαρ. *Ο Πρίγκιπας Ρέηρμαρ δεν ήταν ο δικαιοματικός διάδοχος του Πέτρινου Θρόνου;* σκέφτηκε η μονάρχισσα. *Τι του συνέβη;* Αλλά, κατά βάθος, ήξερε: Προφανώς, ήταν κι αυτός ένα από τα (αναμφίβολα, αμέτρητα) θύματα της διάλυσης της Νότιας Γης. *Μα ο Κρύσταλλος να καταστραφεί...!*

«Ναι, Βασίλισσά μου,» απάντησε ο σύμβουλος της πολιτείας. «Τόλμησα να πάρω αυτή την πρωτοβουλία–»

«Και πολύ καλά έκανες! Γιαυτό σου ανέθεσα τα καθήκοντά μου: για να ενεργείς,» τόνισε η Αάνθα.

«Σας ευχαριστώ για τη φιλοφρόνηση, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Τέλκαρ. «Προσπαθώ, πάντα, για το καλύτερο. Και θα σας έστελνα και επιστολή, ώστε να σας ενημερώσω για την κατάσταση, όμως μ'όλ'αυτά που συμβαίνουν... έχω κάπως... Η αλήθεια είναι πως έχω πανικοβληθεί, Βασίλισσά μου,» παραδέχτηκε ο σύμβουλος. «Γιατί σκεφτείτε: Αν η Νότια Γη έπαθε τέτοια ζημιά, τότε, δε θα έρχονται εδώ μονάχα οι Καρνεβολθιανοί, μα και οι Ζιρκεφιανοί, και ίσως κι οι...» Ρίγησε «...οι Νότιοι Μαγκραθμέλιοι.»

«Πολύ σωστά...» παρατήρησε η Αάνθα, ξύνοντας το λεπτό της σαγόνι με τον δείκτη του δεξιού της χεριού. «Έχουν ληφθεί όλα τούτα υπόψη; Και, όπως καταλαβαίνεις, αναφέρομαι και σε μέτρα ασφαλείας, εκτός από οτιδήποτε άλλο.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Τέλκαρ. «Έχουν ληφθεί και μέτρα ασφάλειας. Βέβαια, εγώ δε γνωρίζω και πολλά απ'αυτά... και με τον χαμό της Κάζναμ, βλέπετε....»

«Καταλαβαίνω,» είπε η Αάνθα. «Θα χρειαστούμε έναν άλλο σύμβουλο αμύνης. Κι έναν άλλο Ναύαρχο, μιας και τόφερε η κουβέντα.» *Πρέπει να σκεφτώ το ζήτημα διεξοδικά, συμπέρανε. Αλλά δεν είναι ανάγκη να κρατώ και τη Λορτνέκα και τα παιδιά της όρθιους.*

«Οδήγησε τη Δούκισσα της Όρφαλχ σ'ένα δωμάτιο του παλατιού,» πρόσταξε μια υπηρέτρια.

«Μάλιστα, Βασίλισσά μου,» υποκλίθηκε εκείνη.

«Υποθέτω πως θέλετε να ξεκουραστείτε...» είπε η Αάνθα, κοιτώντας τη Λορτνέκα και τα παιδιά της.

«Σας ευχαριστούμε για τη φιλοξενία, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε η σύζυγος του Δούκα Φερχ, και ακολούθησε την υπηρέτρια, μαζί με τον γιο και την κόρη της.

Μόλις έφυγαν, η Αάνθα κάθισε στον θρόνο της, νιώθοντας ένα παλιό, φιλόξενο συναίσθημα να την πλημμυρίζει, καθώς κι ένα συναίσθημα ατέρμονης ευθύνης για το λαό της.

«Τέλκαρ,» είπε. «Έχουμε πολλά να πούμε. Κατ'αρχήν, όμως, κάλεσε και τους υπόλοιπους συμβούλους.»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειοτάτη,» απάντησε εκείνος, ενώ σκεφτόταν: *Η Βασίλισσά μας επέστρεψε στον Κοραλλένιο Θρόνο. Τώρα, όλα θ'αρχίσουν να καλυτερεύουν...*

** ** *

Η Αάνθα κοιτούσε τους σύμβουλους που ήταν συγκεντρωμένοι στο τραπέζι, κάτω απ'το θρόνο της: τον Βόνρεχ, τον Έλζορ, την Σίνρικ, και τον Τέλκαρ. Σ'όλων τα μάτια μπορούσε να διακρίνει χαρά, που την αντίκριζαν. Πίστευαν σ'εκείνη· κι αυτό ήταν επικίνδυνο, έκρινε η Βασίλισσα του Ωκεανού, γιατί έπρεπε να προσέξει να μην τους απογοητεύσει –έπρεπε να προσέξει πολύ. *Θα τα καταφέρω, υποσχέθηκε στον εαυτό της. Στο τέλος, θα καταφέρω να πετύχω όλους μου τους στόχους.*

«Ακούστε με για λίγο, παρακαλώ,» ζήτησε, και διηγήθηκε στους συμβούλους της τα συμβάντα στην Όρφαλχ, καθώς και ό,τι άλλο γνώριζε για τον πόλεμο στο Σαραόλν. «Σκοπεύω να βοηθήσω τους φίλους μας τους Σαραολνιανούς,» δήλωσε, ύστερα. «Σκοπεύω να διώξω τους Μαγκραθμέλιους από την πόλη του Άρχοντα Φερχ, και να κάνω το Δουκάτο του Προτεκτοράτο του Ωκεανού, μέχρι να επιστρέψει ο Βασιλιάς Βένγκριλ στο θρόνο και να διωχτούν οι δαιμονάνθρωποι και ο σφετεριστής Πόνκιμ από το Βασίλειο.» *Επίσης, θέλω τον Κράντμον.* Αλλ'αυτό ήταν μονάχα για τον εαυτό της. «Επομένως, θα χρειαστούμε έναν σύμβουλο αμύνης, και έναν Ναύαρχο.»

Κανείς δε μίλησε.

«Έχετε κάποιους να προτείνετε για τις εν λόγω θέσεις;» ρώτησε η Αάνθα.

Ο Βόνρεχ σηκώθηκε όρθιος. «Βασίλισσά μου, εγώ θα σας πω την αλήθεια πάνω σε τούτο το ζήτημα, γιατί, όπως ξέρετε, δε μ'αρέσει να κρύβομαι πίσω απ'το δάχτυλό μου.»

«Ελεύθερα,» τον προέτρεψε η Αάνθα, ακουμπώντας το σαγόνι της στην παλάμη του δεξιού της χεριού και χτυπώντας τα χείλη, νευρικά, με τον δείκτη της.

«Το λοιπόν: η επιχείρηση είναι επικίνδυνη!» τόνισε ο Βόνρεχ, βαστώντας την αναμμένη του πίπα μπροστά στην διόλου ευκαταφρόνητου μεγέθους κοιλιά του. «Πώς σκοπεύετε να ξετρυπώσετε εκατό χιλιάδες οχυρωμένους δαιμονανθρώπους από μια πόλη; Αντιλαμβάνεστε τι θα κοστίσει αυτό το εγχείρημα, σε χρήμα και σε ανθρώπινες ζωές;»

Η Αάνθα δεν άλλαξε τη στάση με την οποία καθόταν στον Κοραλλένιο Θρόνο. «Με περνάς για χαζή, Βόνρεχ;»

«Κάθε άλλο, Βασίλισσά μου,» απάντησε ο σύμβουλος οικονομικών. «Δε θα σπαταλούσα το σάλιο μου, μιλώντας σ'έναν χαζό μονάρχη.» Έφερε την πίπα του στα χείλη και πήρε μια τζούρα.

«Χα-χα-χα!» γέλασε η Αάνθα, συνεχίζοντας να μην αλλάζει στάση. «Σωστά, Βόνρεχ,» παραδέχτηκε, χαμογελώντας. «Επομένως, πιστεύεις ότι θα κοστίσει...»

«Είμαι βέβαιος, Μεγαλειοτάτη,» τόνισε ο σύμβουλος οικονομικών.

«Σε χρήμα, ας κοστίσει όσο είναι να κοστίσει, μα τον Ωκεανό!» είπε η Αάνθα, αλλάζοντας, τώρα, στάση κι ακουμπώντας την πλάτη της στον Κοραλλένιο Θρόνο. «Όμως με τις ανθρώπινες ζωές θα φανώ ιδιαίτερα προσεκτική,» τον διαβεβαίωσε.

«Με το συμπάθιο, Βασίλισσά μου, μα κι άλλοι το έχουν πει αυτό,» αποκρίθηκε ο Βόνρεχ. Η Σίνρικ και ο Τέλκαρ τού έριξαν ένα προειδοποιητικό βλέμμα, κρίνοντας πως ο συνάδελφός τους είχε αρχίσει να το παρακάνει. *(Δεν είναι πρόπον να απευθύνεται με τέτοιο τρόπο στην Βασίλισσα, σκέφτηκε ο σύμβουλος της πολιτείας. Και η σύμβουλος θαλάσσιου εμπορίου: Δεν καταλαβαίνει πόσο ταραγμένη πρέπει να είναι η Βασίλισσα, ύστερ'απ'όλα όσα της έχουν συμβεί;)*

Η Αάνθα, όμως, δε φάνηκε να προσβάλλεται. Ήξερε καλά τον Βόνρεχ· έτσι ήταν ο χαρακτήρας του. «Έχω ένα σχέδιο,» εξήγησε. «*Όμως,*» πρόσθεσε emphaticά, «χρειάζομαι έναν σύμβουλο αμύνης κι έναν Ναύαρχο, για να με συμβουλέψουν πάνω σε ορισμένα ζητήματα, καθώς και για ν'αναλάβουν να προετοιμάσουν το όλο εγχείρημα. Ποιους προτείνετε, λοιπόν;»

Ο Βόνρεχ κάθισε, πάλι, στη θέση του, κουνώντας, ελαφρώς, το κεφάλι και καπνίζοντας.

Ο Έλζορ, σύμβουλος δικαιοσύνης, ρώτησε: «Έχω το λόγο, Βασίλισσά μου;»

«Γιατί όχι;»

«Ο αδελφός μου, Γιάρεχ, είναι διοικητής του πρώτου τάγματος της βασιλικής σας φρουράς των ιπποκαμποκαβαλάρηδων. Έχει πολλές γνώσεις πάνω σε θέματα στρατηγικής. Ίσως να θέλατε να τον προβιβάσετε σε σύμβουλο αμύνης...»

Ο Γιάρεχ, συλλογίστηκε η Αάνθα. Ναι, είναι αρκετά καλός στη δουλειά του. Δε νομίζω να μ'απογοητεύσει. Και, έτσι όπως με πιέζουν οι περιστάσεις, δεν έχω μεγάλο περιθώριο επιλογής. «Γιατί όχι;» είπε, πάλι.

Ο Έλζορ βλεφάρισε. «Εννοείτε, Βασίλισσά μου, πως συμφωνείτε να τον κάνετε σύμβουλο αμύνης;» Δεν έμοιαζε να πιστεύει ότι η Αάνθα είχε πάρει μια απόφαση τόσο γρήγορα.

«Ναι,» απάντησε εκείνη. «Και, όσον αφορά το Ναύαρχο... Ναύαρχός μου, απο δώ και στο εξής, θα είναι η Καπετάνισσα Μίρθα του *Χρυσού Αετού*.

»Παρακαλώ, καλέστε και αυτήν και τον Διοικητή Γιάρεχ ενώπιόν μου.»

«Με συγχωρείτε, Μεγαλειοτάτη,» παρενέβη, ο Βόνρεχ, «αλλά, μήπως, τούτες ήταν δύο πολύ βιαστικές αποφάσεις;» *Όπως κι ο γάμος σας με τον σφετεριστή,* ήθελε να προσθέσει, αλλά συγκρατήθηκε.

«Οι δύσκολοι καιροί απαιτούν γρήγορες αποφάσεις και προσεκτικές ενέργειες,» διαφώνησε η Αάνθα. «Παρακαλώ, καλέστε τους.»

** ** *

Ένας άντρας στεκόταν μπροστά απ'τον Κοραλλένιο Θρόνο. Ήταν ψηλός με κοντά, καστανά μαλλιά και στρογγυλωπό πρόσωπο. Τα μεγάλα, καφετιά μάτια του γυάλιζαν σαν πολύτιμοι λίθοι. Φορούσε κοραλλένια αρματωσιά και στη μέση του ήταν θηκαρωμένο ένα μακρύ ξίφος. Στους ώμους του έπεφτε ένας πορφυρός μανδύας, πιασμένος εκεί με όστρακα.

«Διοικητά Γιάρεχ,» είπε η Αάνθα, ατενίζοντάς τον.

«Στις υπηρεσίες σας, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε, κοφτά, εκείνος.

«Προβιβάζεσαι,» τον πληροφόρησε η Αάνθα, «σε σύμβουλο αμύνης του Βασιλείου,» πράγμα που φάνηκε να τον έπιασε τελείως απροετοίμαστο.

«Μεγαλειοτάτη...» άρθρωσε ο Γιάρεχ. «Μου κάνετε μεγάλη τιμή.» Υποκλίθηκε βαθιά, ακουμπώντας το δεξί χέρι στην πόρπη της χρυσής ζώνης που τυλιγόταν γύρω απ'τη μέση του.

«Ίσως,» σχολίασε η Αάνθα. «Γιατί οι καιροί για το Βασίλειό μας είναι δύσκολοι, και θα χρειαστώ όλη την αποφασιστικότητα και την επινοητικότητα σου, διοικητά.»

«Θα προσπαθήσω να μη σας απογοητεύσω, Βασίλισσά μου,» υποσχέθηκε ο Γιάρεχ.

«Πάρε θέση ανάμεσα στους υπόλοιπους συμβούλους,» τον προέτρεψε η Αάνθα. «Θα χρειαστώ τις συμβουλές σου αμέσως.»

Ο Γιάρεχ φάνηκε, πάλι, έκπληκτος από τούτο. Αλλά αποκρίθηκε: «Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη.» Και έκανε όπως τον πρόσταξε η Βασίλισσα, παίρνοντας θέση πλάι στον αδελφό του, Έλζορ.

Τώρα, η Αάνθα έστρεψε το βλέμμα της στην ψηλή, μελαχρινή γυναίκα, με τα σπαστά, μακριά μαλλιά, τα οποία κατέληγαν στη

μέση της, δίχως νάναι δεμένα σε κοτσίδα. Φορούσε ένα κολλητό πανωφόρι με γούνα γύρω απ'τη λαιμόκοψη, και ένα φαρδύ, μαύρο παντελόνι, που έκανε πτυχές στο σημείο όπου άρχιζαν οι μπότες της.

«Καπετάνισσα Μίρθα,» είπε η Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Έχετε κάποια προαγωγή και για μένα, Μεγαλειοτάτη;» ρώτησε η κυρά του *Χρυσού Αετού*.

«Πώς θα σου φαινόταν η θέση του Ναυάρχου;» ρώτησε η Αάνθα. «Όπως εξήγησα και στον σύμβουλο Γιάρεχ, θα σου ζητηθούν πολλά, αυτό τον καιρό.»

«Θα προσπαθήσω να αποδώσω όσο καλύτερα δύναμαι, Βασίλισσά μου,» υποσχέθηκε η Μίρθα, βάζοντας κι εκείνη το δεξί της χέρι στην αργυρή πόρπη της πέτσινης ζώνης της και υποκλινόμενη μπροστά στον Κοραλλένιο Θρόνο.

«Καλώς, Πάρε θέση στο τραπέζι,» είπε η Αάνθα.

Η Μίρθα βάδισε πιο περήφανα απ'ό,τι παλιότερα, λες και ήθελε να αισθανθεί τη διαφορά του να είσαι Ναύαρχος του Ωκεανού, και κάθισε πλάι στην Σίνρικ.

«Ξεδιπλώστε έναν χάρτη του Σαραόλν,» πρόσταξε η Αάνθα, κατεβαίνοντας απ'τον θρόνο της. Μέχρι να φτάσει την κορυφή του τραπεζιού των συμβούλων, ένας αρκετά μεγάλος χάρτης είχε ξεδιπλωθεί. Δύο βιβλία, μια στοίβα χαρτιών, και ένα μελανοδοχείο των κρατούσαν ανοιχτό.

Η Αάνθα πήρε έναν μπρούντζινο χαρτοκόπτη σε μορφή ξιφιδίου και έδειξε μια πόλη στα κεντρικά παράλια του Βόρειου Βασιλείου. «Η Όρφαλχ,» είπε. «Η Στρατάρχισσα Νερενία βρίσκεται εδώ, με στρατό εκατό χιλιάδων Μαγκραθμέλιων. Και η θέση της δεν είναι τυχαία.» Οι σύμβουλοι αναδεύτηκαν ανυπόμονα, καθώς η Βασίλισσά τους σταμάτησε, για έμφαση. «Ο σφετεριστής Πόνκιμ επιθυμεί να εμποδίσει τους στρατούς του Σαραόλν να φτάσουν στην Χάργκοχ, το μέρος απ'όπου οι κάτοικοι του Βασιλείου σκοπεύουν ν'αντισταθούν στους εισβολείς.» Και έδειξε, πάλι, την εν λόγω πόλη.

«Πολύ βόρεια...» σχολίασε ο Βόνρεχ, φουμάροντας.

Η Αάνθα τον αγνόησε, συνεχίζοντας: «Ο Δούκας Σάλβινρ της Χάργκοχ έστειλε επιστολές, σε βαρόνους και δούκες, ζητώντας τους να ενώσουν τα φουσάτα τους με το δικό του. Ο Άρχοντας Φερχ είχε ήδη εγκαταλείψει την Όρφαλχ, όταν ήρθε η Στρατάρχισσα Νερενία με τους δαιμονανθρώπους της. Και ελπίζω να έχει φτάσει στη Χάργκοχ ασφαλώς.

»Πάντως, το θέμα είναι, γιατί ένας τόσο μεγάλος στρατός σ'αυτή την πόλη-λιμάνι του Σαραόλν. Και η απάντηση είναι απλή: Ο Πόνκιμ θέλει να σταματήσει τις ενισχύσεις απο δώ κι απο δώ.» Έδειξε, με μια κίνηση του μπρούντζινου ξιφιδίου, τα Δουκάτα Γκέχβιν και Ντρίνθεκ, και με μια άλλη κίνηση το Δουκάτο Σάνβεκ. «Γιατί, όπως θα παρατηρείτε, όλοι θα περάσουν από την Όρφαλχ.» Κάρφωσε τον χαρτοκόπη πάνω στην πόλη, διαπερνώντας το ξύλο του τραπεζιού από κάτω.

«Είπατε, Βασίλισσά μου, ότι είχατε ένα σχέδιο,» της θύμισε ο Βόνρεχ, υψώνοντας το βλέμμα του στο πρόσωπό της, καθώς εκείνη στεκόταν όρθια.

«Έχω, Βόνρεχ,» απάντησε η πορφυρομάλλα Μονάρχισσα του Ωκεανού.

«Ας το ακούσουμε, τότε,» πρότεινε ο σύμβουλος οικονομικών. «Και ιδιαίτερα οι νεοπροσληφθέντες, των οποίων τα προσόντα, μάλλον, θα χρειαστούμε.» Έριξε μια ματιά στην Μίρθα και μια στον Γιάρεχ.

«Σκέφτομαι να συμμαχήσω με τους στρατούς που θα έρχονται από τα ανατολικά κι από τα δυτικά της Όρφαλχ,» δήλωσε η Αάνθα. «Δηλαδή, θα σταλούν δρόμωνες που θα τους ειδοποιήσουν να μην επιτεθούν, παρά να περιμένουν διαταγή μου, ώστε να οργανωθεί μια μαζική επίθεση στην Όρφαλχ, απ'όλες τις πλευρές. Έτσι, θα χτυπήσουμε τη Νερενία με πλοία από τα νότια και με στρατό ξηράς από τα ανατολικά και τα δυτικά –και θυμηθείτε πως ο στρατός ξηράς του Σαραόλν είναι πολύ καλύτερος απ'τον δικό μας.

»Κάποιο σχόλιο; Ερώτηση;»

«Τι έχουμε να κερδίσουμε από τούτη την επιχείρηση, Βασίλισσά μου;» έθεσε το ερώτημα ο Γιάρεχ.

«Το Δουκάτο Όρφαλχ θα γίνει Προτεκτοράτο μας, και ίσως και τ'άλλα παραλιακά δουκάτα του Σαραόλν,» απάντησε η Αάνθα. «Μέχρι να διωχθούν οι Μαγκραθμέλιοι από το Βασίλειο και να επιστρέψει ο Βασιλιάς Βένγκριλ στον θρόνο του. Οπότε και θα ζητήσουμε να κλείσουμε συμμαχία μαζί τους.»

«Συμμαχία με το Σαραόλν;» έκανε ο Βόνρεχ. «Δε μας το αναφέρατε αυτό πριν, Βασίλισσά μου...»

«Δεν το θεώρησα απαραίτητο,» είπε η Αάνθα. «Επίσης, νομίζω πως είναι ηθική μας υποχρέωση να βοηθήσουμε τους Σαραολνιανούς εναντίον των δαιμονανθρώπων. Ας μην ξεχνάμε πως στο Σαραόλν βρίσκεται το ένα από τα τρία Κέντρα Σταθερότητας του Άρμπεναρκ. Θα προτιμούσατε να το αφήσουμε στα χέρια των Μαγκραθμέλιων;

»Σκεφτείτε τι προτείνω: μια συμμαχία μεταξύ όλων των Βασιλείων στα οποία βρίσκονται Κέντρα Σταθερότητας.»

«Δηλαδή, θα προτείνατε και συμμαχία με την Ζίρκεφ, αν δεν είχε καταστραφεί η Νότια Γη;» ρώτησε ο Έλζορ.

«Ασφαλώς,» απάντησε η Αάνθα. «Και θα χρειαστώ τις υπηρεσίες σου, ως συμβούλου δικαιοσύνης, όταν είναι να συνάψουμε την εν λόγω συμμαχία –τη Συμμαχία της Σταθερότητας.»

Ο Βόνρεχ φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια. «Όταν λέμε ότι έχει καταστραφεί η Νότια Γη, τι εννοούμε;» έθεσε το ερώτημα. «Ότι έχει βουλιάξει; Ή ότι, απλά, την έχει πλήξει σεισμός, όπως ανέφεραν στο μήνυμά τους οι Καρνεβολθιανοί;»

«Δε γνωρίζουμε,» είπε ο Τέλκαρ. «Πάντως, οι θρύλοι για το Πορφυρό Κοχύλι υποστηρίζουν πως, αν φύγει απ'τη θέση του, η θάλασσα θα σηκωθεί και θα πνίξει τους κατοίκους των νησιών του Ωκεανού. Κάτι αντίστοιχο λέγεται και για τον Κρύσταλλο του Νότου.»

«Θα μάθουμε σύντομα τι ακριβώς συμβαίνει,» είπε η Αάνθα. «Όταν έρθουν οι Καρνεβολθιανοί και οι Ζιρκεφιανοί... και οι Νότιοι

Μαγκραθμέλιοι,» τόνισε. Και στράφηκε στον σύμβουλο αμύνης Γιάρεχ. «Θέλω να ενισχυθούν τα μέτρα ασφαλείας στην Θέρληχ και παντού στο Βασίλειο.»

«Ως προστάξετε, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Φοβάστε για κάποια επικείμενη επίθεση;»

«Όχι, όχι για *επίθεση*, με τη μαζική έννοια του όρου,» διευκρίνισε η Αάνθα, «αλλά για συμπλοκές, κάθε είδους, δολοφονίες, και ληστείες.»

«Καταλαβαίνω,» ένευσε ο Γιάρεχ.

«Τώρα,» είπε η Βασίλισσα του Ωκεανού. «Να συνεχίσω στο δεύτερο μέρος του σχεδίου μου.»

«Έχει και δεύτερο μέρος;» έκανε ο Βόνρεχ.

Η Αάνθα τον αγνόησε, ξανά. «Όταν συγκεντρωθούν όλοι αυτοί οι Νότιοι εδώ, σκέφτομαι να τους προτείνω να μ'ακολουθήσουν στην εκστρατεία μου βόρεια –με το αζημίωτο, φυσικά.»

(«...Το Θησαυροφυλάκιο δεν είναι απύθμενο...» μουρμούρισε ο Βόνρεχ, πίσω απ'τον καπνό του τσιμπουκιού του.)

«Εξάλλου, εξόριστοι από την πατρίδα τους καθώς θα είναι, δεν πιστεύω να αρνηθούν μια ευκαιρία εύρεσης ενός καινούργιου μέρους για να κατοικήσουν,» τελείωσε η Αάνθα.

«Εννοείτε το Σαραόλν, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Έλζορ.

«Τα παράλια του Σαραόλν,» διευκρίνισε εκείνη. «Δε νομίζω να είναι... ωφέλιμο για τον Ωκεανό να μαζέψει εδώ όλους αυτούς τους πρόσφυγες.»

«Ίσως, Μεγαλειοτάτη,» συμφώνησε ο σύμβουλος δικαιοσύνης. «Όμως πιστεύω πως η κίνησή σας είναι λίγο αυθαίρετη. Κανονικά, θα έπρεπε να συνεννοηθείτε με την κεντρική εξουσία του Βόρειου Βασιλείου Σαραόλν.»

«Ποια κεντρική εξουσία, Έλζορ;» αντιγύρισε η Αάνθα. «Τον σφετεριστή Πόνκιμ, ή κάποιον Μαγκραθμέλιο βασιλιά;»

«Τον δικαιωματικό κάτοχο του θρόνου, Βασίλισσά μου.»

«Δε γνωρίζω πού βρίσκεται, αυτή τη στιγμή, ο Βασιληάς Βένγκριλ,» δήλωσε η Αάνθα, «αλλιώς, τώρα, θα συζητούσα το θέμα μαζί του. Συνεπώς, πρέπει –αναγκαστικά– εγώ να πάρω μια απόφαση για τη μοίρα του Σαραόλν. Και αποφασίζω να συμπεριλάβω τους Νότιους στο στρατό και στο στόλο μου, προς αναζήτηση πλούτου και μιας νέας πατρίδας γι’ αυτούς.»

Κανείς δε μίλησε.

«Αυτό είναι το σχέδιο μέχρι στιγμής,» είπε η Αάνθα.

«Και δεν είναι ακόμα σχέδιο επίθεσης, έτσι, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Γιάρεχ.

«Όχι ακόμα,» συμφώνησε η Αάνθα, γνέφοντας καταφατικά. «Επί του παρόντος, θέλω να σταλούν δρόμωνες στο Σαραόλν, ώστε να έρθουμε σε επικοινωνία με τους δούκες των Δουκάτων Σάνβεκ, Γκέχβιν, και Ντρίνθεκ. Οι πιο γρήγοροι δρόμωνες θέλω να φύγουν, γεμάτοι με λαμνοκόπους. Και προτείνω να μην κατευθυνθούν στις πρωτεύουσες των εν λόγω δουκάτων, μα στις ακτές *ανάμεσα* στις πρωτεύουσες και στην Όρφαλχ, γιατί οι στρατοί ήδη θα έχουν ξεκινήσει να πηγαίνουν προς τη Χάργκοχ.»

«Πολύ σωστά, Μεγαλειοτάτη,» είπε η Μίρθα. «Θα τους πετύχουμε στο δρόμο, προτού πέσουν στην παγίδα της Στρατάρχισσας Νερενία.»

«Ναι. Και τις διαδικαστικές λεπτομέρειες τις αφήνω σε σένα, Ναύαρχε Μίρθα. Επιθυμώ οι δρόμωνες να φύγουν το συντομότερο δυνατό. Μέσα στην επόμενη ώρα, αν γίνεται.»

«Θα το φροντίσω, Βασίλισσά μου,» υποσχέθηκε η Μίρθα. «Μπορώ να πηγαίνω;»

Η Αάνθα έγνεψε καταφατικά, και η νέα Ναύαρχος του Ωκεανού έφυγε απ’ την αίθουσα του θρόνου.

Η Βασίλισσα στράφηκε στον Έλζορ. «Συνέταξε τρεις επιστολές, που θα εξηγούν στους δούκες την κατάσταση (δηλαδή, την κατάληψη της Όρφαλχ από τους Μαγκραθμέλιους), και θα τους ζητούν να περιμένουν –και να μην επιτεθούν προτού τους

ειδοποιήσω. Επίσης, τόνισε ότι σκοπεύω να πλεύσω προς στο Σαραόλν με μεγάλο στόλο, ώστε να τους βοηθήσω στον πόλεμό τους εναντίον των δαιμονοανθρώπων.»

Ο σύμβουλος δικαιοσύνης, που επίσης δρούσε και ως διπλωμάτης του Ωκεανού, αναλαμβάνοντας, πολλές φορές, θέματα εξωτερικών υποθέσεων, πήρε ένα λευκό κομμάτι χαρτί από μια στοίβα....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 42^ο

Ένας πνευματικός επισκέπτης στον Πύργο του Φτερού

Ο Κράντμον βρισκόταν, γι' άλλη μια φορά, στο δωμάτιο με την μεγάλη πυξίδα χαραγμένη στο πάτωμα και την κρυστάλλινη σφαίρα στο κέντρο. Στεκόταν στην βόρειο-ανατολική άκρη της πυξίδας, αναζητώντας τον Μάργκανθελ, με τις ψυχικές του αισθήσεις. Είχε, πλέον, συνηθίσει τη διαδικασία, κι έτσι δεν τον ξένιζε. Μάλιστα, την απολάμβανε. Διέσχιζε τεράστιες αποστάσεις μόνο με τη σκέψη του, βλέποντας αύρες και νιώθοντας την ταραχή και τις ανησυχίες των Πνευμάτων, παντού στον Άρμπεναρκ. Τον τρελό μισό-Θεό, όμως, ακόμα δεν είχε καταφέρει να εντοπίσει.

Μέχρι σήμερα, που άκουσε τη φωνή του Μόρβον μέσα του: *Τον βρήκα, κύριοι! Ακολουθήστε με.*

Ο Κράντμον, αμέσως, ακολούθησε πνευματικά τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού, με τη βοήθεια της κρυστάλλινης σφαίρας στο κέντρο της πυξίδας.

Βόρεια: ο Μάργκανθελ είχε πάει βόρεια. Η αύρα του ήταν κάτι που ο Κράντμον δεν είχε αισθανθεί ποτέ ξανά. Σκοτεινή, αλλά, συγχρόνως, εμπλουτισμένοι με μυριάδες αποχρώσεις. Έμοιαζε να

κάνει ψυχικές καμπυλώσεις και κυρτώσεις, να τη διαπερνούν πνευματικά ρεύματα. Και συνέχεια μεταβαλλόταν, μεταβαλλόταν, μεταβαλλόταν, αντανakλώντας το πόσο μπερδεμένος πρέπει να ήταν ο μισός-Θεός.

Δεν έχει υλική υπόσταση, παρατήρησε ένας Σοφός που ονομαζόταν Ρόνος.

Τραβήξτε τον εδώ, κύριοι, πρόσταξε ο Όμικ. Παγιδέψτε τον!

Ο Κράντμον επικέντρωσε όλη του την πνευματική δύναμη στο να προσελκύσει τον Μάργκανθελ. Ένωσε το πνεύμα του μισού-Θεού να σπαρταρά, σαν ψάρι αγκιστρωμένο.

~ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ!~ Η κραυγή έκανε τις πέτρες του αρχαίου Πύργου του Φτερού να τρίζουν. ~ΠΟΙΟΣ!... ΤΙ!...~

Μάργκανθελ! «φώναξε» ο Όμικ.

~ΜΑΡΓΚΑΝΘΕΛ;~

Είσαι ο Μάργκανθελ, δεν είσαι; απαιτήσε ο Μόρβον.

~ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ Ο ΜΑΡΓΚΑΝΘΕΛ!~ Οι πέτρες του Πύργου έτριξαν δυνατότερα. ~ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΜΑΙ Ο ΜΑΡΓΚΑΝΘΕΛ! ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΑΥΤΟΣ!~

Έχει τρελαθεί τελείως... συμέρανε ο Τρουθ.

~ΑΑΑΑΑΑΑ! ΠΩΣ ΤΟΛΜΑΣ, ΘΝΗΤΕ; ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΑΝΑΖΗΤΑΤΕ! ΕΚΕΙΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ, ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΧΡΟΝΙΑ!~

Είναι ο Μάργκανθελ, είπε ο Όμικ. Αλλά αρνείται τον εαυτό του.

Μάργκανθελ –τι έκανες στη Νότια Γη; απαιτήσε ο Κράντμον.

~ΤΙΠΟΤΑ!~ Το απόκοσμο ουρλιαχτό ταρακούνησε τον Πύργο. ~ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ Ο ΜΑΡΓΚΑΝΘΕΛ!... ΕΦΕΡΑ ΜΟΝΑΧΑ ΔΙΑΛΥΣΗ... Η ΔΥΝΑΜΗ Μ'ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΨΕ... ΟΧΙ! ΔΕΝ ΕΙΧΑ ΠΟΤΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ... ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ Ο ΜΑΡΓΚΑΝΘΕΛ!...~

Τι συνέβη στο Κέντρο Σταθερότητας; ρώτησε ο Μόρβον.

~ΑΑΑΑΑΧΧ... ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ!... Ο ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ ΕΣΠΑΣΕ... ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΜΟΥ... ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΗΣ ΑΚΜΕΝΚ ΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ –ΤΟ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑ! ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ-ΧΑ... Η

ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΕΙΝΑΙ ΓΛΥΚΙΑ... ΓΛΥΚΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΗ... ΤΟ ΔΩΡΟ ΘΡΥΜΜΑΤΙΣΜΕΝΟ... Ο ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ ΚΟΜΜΑΤΙΑΣΜΕΝΟΣ...~

Και τι συνέβη στο Κέντρο Σταθερότητας, Μάργκανθελ; επέμεινε ο Όμικ. Τι ακριβώς συνέβη εκεί;

~ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ Ο ΜΑΡΓΚΑΝΘΕΛ, ΑΦΡΟΝΑ ΘΝΗΤΕ! ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ...~

Τι προσπάθησες, όμως, να κάνεις με το Κέντρο Σταθερότητας; ζήτησε να μάθει ο Κράντμον. Η Νότια Γη βρίσκεται σε διάλυση, χάρη σε σένα!

~Ν'ΑΛΛΑΞΩ... ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΩ... ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΗΜΟΥΝ ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΝΟΜΙΖΑ...~

Παγιδέψτε τον στη σφαίρα! πρόσταξε ο Όμικ.

Και, καθώς όλοι οι Πνευματιστές έστρεψαν τις δυνάμεις τους προς αυτό το εγχείρημα, ο Πύργος του Φτερού σχεδόν χοροπήδησε από την συσσωρευμένη πνευματική δύναμη που τον έβαλε. Τα ουρλιαχτά και οι κραυγές του Μάργκανθελ αντηχούσαν παντού μέσα του, σε δωμάτια και διαδρόμους. Οι μαθητευόμενοι Σοφοί ζάρωσαν κάτω από κρεβάτια και πίσω από γραφεία, ενώ σκόνη έπεφτε απ'το ταβάνι, και βιβλιοθήκες ανατρέπονταν, για να γεμίσουν τα πατώματα με αρχαία βιβλία και περγαμηνές.

~ΔΕ ΘΑ ΜΟΥ ΤΟ ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΤΟΟΟο...~

Η φωνή του Μάργκανθελ χάθηκε, καθώς το πνεύμα του φυλακίστηκε.

Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού και ο Κράντμον επανήλθαν στον υλικό κόσμο, κατάκοποι. Μέσα στην κρυστάλλινη σφαίρα, στο κέντρο της πυξίδας, μπορούσαν να δουν μια γκριζωπή ομίχλη να πλανιέται, νευρικά.

«Είναι δικός μας, τώρα,» είπε ο Μόρβον.

«Και τι θα κάνουμε μαζί του;» έθεσε το ερώτημα ο Τίλχαζ.

«Πρώτα, νομίζω πως μας χρειάζεται μια μεγάλη ξεκούραση,» γνωμοδότησε ο Όμικ.

Οι υπόλοιποι συμφώνησαν.

«Και, όσο θα ξεκουραζόμαστε, καλό θα ήταν κάποιοι να φρουρούν τον φυλακισμένο μας,» πρότεινε ο Μόρβον.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Όμικ. «Μαθητευόμενοι. Αν και δεν πιστεύω πως μπορεί, πλέον, κάτι δυσάρεστο να συμβεί.»

Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού βγήκαν ένας-ένας από το στρογγυλό δωμάτιο με την πυξίδα. Ο Κράντμον έριξε μια τελευταία ματιά στην κρυστάλλινη σφαίρα, και τους ακολούθησε.

Πίσω του, η γκριζωπή ομίχλη άρχισε ν'αναδεύεται με γρηγορότερο ρυθμό...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 43^ο

«Αργά ή γρήγορα, θα την ξετρυπώσουμε.»

Η Σαντέ'ενθιν βρήκε τη Ζέκαλ στο δωμάτιό της. Η Δούκισσα του Έβμορ καθόταν μπροστά στο παράθυρο, πίνοντας τσάι, και προσκάλεσε την Ζίρκεφιανή Πνευματίστρια να της κάνει συντροφιά, καθώς ερχόταν το απόγευμα.

«Θέλεις;» τη ρώτησε, υψώνοντας την τσαγιέρα.

«Όχι, ευχαριστώ,» αποκρίθηκε εκείνη, κουνώντας το κεφάλι. *Πώς πίνουν οι Βόρειοι αυτά τα πράγματα;* αναρωτήθηκε, επιθυμώντας μια κούπα καφέ, που ήταν η καλύτερη παρέα τις κρύες νύχτες, στην Ζίρκεφ. Βέβαια, εδώ, στη Βόρεια Γη, και οι νύχτες και οι μέρες ήταν κρύες.

Η Ζέκαλ ακούμπησε την τσαγιέρα στο τραπέζι, ανάμεσά τους. «Σε τι οφείλω αυτή την επίσκεψη;» είπε.

«Έχω κάποιες υποψίες για τον θείο σου,» εξήγησε η Σαντέ'ενθιν, και της μίλησε για το περιστατικό το μεσημέρι. «Μπορεί, λοιπόν,

εκείνη η γυναίκα με την οποία μοιράζεται το δωμάτιο να είναι η σύζυγός του;»

«Τον άκουσες να λέει το όνομά της;»

«Όχι.»

«Αν είναι η σύζυγός του, πάντως, τη λένε Κυράλια,» την πληροφόρησε η Ζέκαλ.

«Μα γιατί κρύβεται;» θέλησε να μάθει η Σαντέ'ενθιν.

Η Ζέκαλ ανασήκωσε τους ώμους, υποδηλώνοντας άγνοια.

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια συνοφρυώθηκε. «Κάτι ύποπτο συμβαίνει μ' αυτούς τους δύο.»

«Εννοείς ότι ο θεός Έσριθ είναι ανακατεμένος στην υπόθεση των 'βασιλικών ληστών';»

«Δε θα το θεωρούσα απίθανο...»

«Δεν έχεις αρκετά στοιχεία ακόμα, Σαντέ'ενθιν, ώστε να τον κατηγορήσεις για κάτι τέτοιο,» την προειδοποίησε η Ζέκαλ.

«Το ξέρω –στο Άργκανθικ βρίσκομαι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Όμως σκοπεύω να συγκεντρώσω αρκετά στοιχεία.»

«Πρόσεξε μην το παρακάνεις,» είπε η Δούκισσα.

«Γιατί; Τι μπορεί να συμβεί;»

«Ίσως να κάνεις κάποιο λάθος... Προσωπικά, δεν πιστεύω ότι ο θεός Έσριθ είναι μπλεγμένος σε μια πλεκτάνη κατά του Βασιλιά· δεν έχει λόγο να είναι.»

«Θα το ανακαλύψουμε αυτό σύντομα,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Ο Δόνор παρακολουθεί τον Οίκο των Σεγκλίνμερ, και, αναμφίβολα, θα συγκεντρώσουμε κι απο κεί κάποια στοιχεία.»

Η Ζέκαλ ήπια μια γουλιά απ' την κούπα της, σκεπτική. «Σαντέ'ενθιν. Ήρθαμε εδώ για άλλο λόγο, θυμάσαι;»

«Δεν το έχω ξεχάσει ούτε στιγμή,» τη διαβεβαίωσε εκείνη.

«Θέλεις το θρόνο για τον εαυτό σου.»

«Και θέλω να σταματήσω τους Σαραολνιανούς απ' το να κάνουν συμμαχία με τον Κάρχοκ· και να μετατρέψω εσένα στην δεύτερη ισχυρότερη γυναίκα του Άργκανθικ, όπως είχαμε συμφωνήσει.»

Η Ζέκαλ σούφρωσε τα χείλη· ύστερα, είπε: «Όμως δε βλέπω καμία κίνησή σου προς αυτή την κατεύθυνση...»

Η Σαντέ'ενθιν γέλασε. «Δούκισσα, όλες μου οι κινήσεις προς αυτή την κατεύθυνση είναι.»

«Μα, αφού σκοπεύεις να βοηθήσεις τον Κάρχοκ να κρατήσει το θρόνο, αποκαλύπτοντας εκείνους που επιθυμούν ν'αμαυρώσουν τ'όνομά του....» είπε η Αρχόντισσα της Μαφ-νορχ, παραξενεμένη.

Η Σαντέ'ενθιν γέλασε ακόμα δυνατότερα. «Μην είσαι αφελής, Ζέκαλ! Δεν σκοπεύω να βοηθήσω τον Κάρχοκ να κρατήσει τον θρόνο· απλά, θέλω να ξέρω τι συμβαίνει, ώστε να μπορέσω να το εκμεταλλευτώ προς όφελός μου,» τόνισε.

«Και ο Δόνор;» έκανε η Δούκισσα. «Δε θα προδώσει το Βασιλιά του... Κανένas Τόρνιλφερ δε θα το έκανε.»

Η Σαντέ'ενθιν μόρφασε. «Ποιος νοιάζεται για τον Δόνор; Είναι χρήσιμο πiónι, ναι, αλλά μέχρι εκεί. Δεν του είμαι υποχρεωμένη. Μάλιστα, αν επιχειρήσει να μου σταθεί εμπόδιο, θα τον σκοτώσω.»

Η Ζέκαλ ρίγησε. Είχε συμπαθήσει τον βασιλικό κατάσκοπο αρκετά. Άλλωστε, τις είχε βοηθήσει και τις δύο να ξεφύγουν από τους φονιάδες που τις καταδίωκαν. Αν η Σαντέ'ενθιν τον σκότωνε... αυτό δε θα ήταν καθόλου... ευγενικό.

«Κάτι μοιάζει να σε προβληματίζει, Δούκισσα,» παρατήρησε η Ζιρκεφιανή.

«Μη σκοτώσεις τον Δόνор, αν δεν είναι... απόλυτη ανάγκη,» ζήτησε η Ζέκαλ.

Η Σαντέ'ενθιν χαμογέλασε. «Τον θέλεις στο κρεβάτι σου...» συμπέρανε.

«Όχι!» έκανε, αμέσως, η Αρχόντισσα.

«Μη μου λες ψέματα.»

Η Ζέκαλ κούνησε το κεφάλι. «Δε λέω ψέματα.» Λέω;

«Τότε, γιατί σε νοιάζει τι σκοπεύω να κάνω μαζί του;» απαίτησε η Σαντέ'ενθιν, αγκριοκοιτώντας την με το σκοτεινό της βλέμμα.

«Απλά, δε θεωρώ ότι θα είναι ευγενικό να τον σκοτώσεις, μετά από όσο μας βοήθησε,» εξήγησε η Ζέκαλ.

«Αχά...» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Δεν ήξερα ότι έχεις τόσο... ευγενικά συναισθήματα, Δούκισσα.»

Θα τον σκοτώσει, μα τα Πνεύματα! «Θα τον σκοτώσεις;» ρώτησε, εμφατικά, η Ζέκαλ, περιμένοντας μια ευθεία απάντηση.

Η Σαντέ'ενθιν ανασήκωσε, αδιάφορα, τους ώμους. «Όχι, αν δεν υπάρξει λόγος. Εξάλλου, ακόμα τον χρειάζομαι· γιατί να τον σκοτώσω; Μου φαίνεται ότι δεν ακούς τι σου λέω, Ζέκαλ. Είπα πως θα τον σκοτώσω *αν* επιχειρήσει να μου σταθεί εμπόδιο.»

Δε θα είναι τόσο χαζός... έτσι; «Σαντέ'ενθιν...»

«Τι;»

«Δε θα μπορούσαμε, κάπως, να τον βάλουμε στο κόλπο; Εννοώ να τον κάνουμε να μας βοηθήσει...»

«Ήδη μας βοηθά, Δούκισσα.»

«Δεν κατάλαβες τι θέλω να—»

«Κατάλαβα τι θέλεις να πεις –και πολύ καλά, μάλιστα. Αλλά η απάντηση είναι *όχι*, Ζέκαλ, δεν πρόκειται να του μιλήσω για τα σχέδιά μου. Έτσι όπως είναι πιστός στον Κάρχοκ, το πιο πιθανό είναι να πάει να του τα μαρτυρήσει.

»Και, πρόσεξε καλά, Δούκισσα,» την προειδοποίησε, σείοντας ένα της δάχτυλο, «μην τυχόν και τολμήσεις να του πεις λέξη!»

«Δεν πρόκειται εγώ να κάνω ποτέ κάτι που δε θέλεις, Σαντέ'ενθιν,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ.

Αρκανθικιανή ψεύτρα! συλλογίστηκε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Φρόντισε να το έχεις αυτό καλά στο μυαλό σου.»

«Δε θα σε προδώσω,» τη διαβεβαίωσε η Δούκισσα του Έβμορ.

«Ζέκαλ, έχεις πει σε όλους ότι θα πας στη θεια σου, Άσλια,» άλλαξε θέμα η Σαντέ'ενθιν. «Θα πας, τελικά;»

Η Αρχόντισσα μίλησε με επιτηδευμένη φωνή: «'Είμαι πολύ κουρασμένη και τρομαγμένη απ'το ταξίδι μου.'» Όχι πως και στην πραγματικότητα δεν ήταν. Ακόμα το δυσάρεστο συμβάν σε κείνο

στάβλο την τάλαιπωρούσε τις νύχτες, καθώς επίσης και η καταδίωξη των φονιάδων. Έβλεπε στους εφιάλτες της να την κυνηγούν σκιερές φιγούρες, μέσα σε μια πόλη γεμάτη καμάρες (η Βέρντριχ;). Δεν ήξερε πού να πάει, πού να κρυφτεί· έβρισκε έναν στάβλο και έμπαινε, αλλά στο εσωτερικό πάντα την περίμενε το χωριατόπαιδο, για την βιάσει ξανά.

«Το φαντάστηκα,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν, υπομειδιώντας. «Εξάλλου, όπως καταλαβαίνεις, κι εγώ εδώ θέλω να μείνουμε. Από την αρχή, ο στόχος μου ήταν να εισβάλω στην ευγενική κοινωνία του Άργκανθικ, και, τώρα, το έχω καταφέρει. Ένας βασιλικός κατάσκοπος με εμπιστεύεται, οι Πρίγκιπες επίσης... Καθόλου άσκημα, ε, Ζέκαλ;»

«Ναι...» παραδέχτηκε, διστακτικά, εκείνη. Ήταν αβέβαιη για το αποτέλεσμα όλης τούτης της περιπέτειας όπου είχε μπλέξει. *Άραγε, θα κερδίσω τίποτα, στο τέλος;* αναρωτήθηκε. *Η θα με κρεμάσουν;* Ρίγησε.

Ρώτησε τη Σαντέ'ενθιν: «Τι σκοπεύεις να κάνεις, τώρα;»

«Θα παρακολουθώ τη Λοϊρα,» απάντησε εκείνη.

«Φοβάσαι πως θα τη δολοφονήσουν;»

«Ίσως. Ή ίσως, απλά, να την υποχρεώσουν να μιλήσει για μένα.»

«Για σένα;» απόρησε η Ζέκαλ. «Μα, είπες ότι της έκανες μάγια, ώστε να μην—»

«—θυμάται τίποτα, ναι. Ωστόσο, θυμάται ότι με βρήκε σε κείνο το δωμάτιο του διαδρόμου,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν. «Κι αν το μαρτυρήσει στη γυναίκα του Δούκα Έσριθ, οι υποψίες τους θα στραφούν εναντίον μου.»

«Επομένως;»

«Θα φροντίσω η Λοϊρα να κρατήσει το στόμα της κλειστό.»

«Μη μου πεις ότι θα...;»

«...τη σκοτώσω;» Η Σαντέ'ενθιν γέλασε. «Μη γίνεσαι, συνέχεια, τόσο μελοδραματική, καλή μου Ζέκαλ! Δε θέλω να προκαλέσω αναστάτωση στο παλάτι.»

«Τότε, πώς θα ενεργήσεις;»

«Έχω τους τρόπους μου.»

Μακάρι να τόλεγε τούτο πιο αραιά, και να μου εξηγούσε περισσότερα, σκέφτηκε η Δούκισσα του Έβμορ.

«Θέλω να βοηθήσω, κάπως,» είπε. «Σκεφτόμουν να μιλήσω με τον θείο μου.»

«Αν τα κάνεις μαντάρα, θα σε πάρει και θα σε σηκώσει η Έρημος,» την προειδοποίησε η Σαντέ'ενθιν.

«Δε θα αναφέρω τίποτα για σένα,» υποσχέθηκε η Ζέκαλ.

«Κι αν ο αγαπητός σου θεός σε ρωτήσει;»

«Α... θα του απαντήσω πως είσαι φίλη μου, από παλιά. Αυτό και μόνον αυτό. Ύστερα, θα του μιλήσω για τον Ρίγκμιν—»

Η Σαντέ'ενθιν κάγχασε. «Λες να σε πιστέψει;»

«Πιθανώς, όχι. Όμως θέλω να δω την αντίδρασή του,» δήλωσε η Ζέκαλ.

Η Σαντέ'ενθιν συνοφρυώθηκε. «Τούτο μπορεί ν'αποδειχτεί ενδιαφέρον... Μετά, θα έρθεις να μου πεις τι έγινε.»

«Κανένα πρόβλημα.» Η Δούκισσα ήπιε κι άλλο απ'το τσάι της.

** ** *

Ο Έσριθ κοιτούσε τη γυναίκα του, καθώς ήταν μισοξαπλωμένος στο κρεβάτι. Η Κυράλια καθόταν μπροστά στο αναμμένο τζάκι, έχοντας τα πόδια της τεντωμένα και σταυρωμένα στους αστραγάλους. Ο Δούκας παρατηρούσε τις κυρτώσεις των κνημών της, που ήταν εκτεθειμένες, καθώς κι αυτές των μηρών της, οι οποίοι καλύπτονταν απ'το λευκό της μεσοφόρι.

«Είσαι περιέργως σιωπηλή, Βασίλισσά μου...» είπε.

Η Κυράλια πήρε το βλέμμα της απ'τις φλόγες και το έστρεψε στο μέρος του, ενώ τα πορφυρά της χείλη τού χάριζαν ένα σαγηνευτικό μειδίαμα. «Υπονοείς κάτι, αγάπη μου;»

Ο Έσριθ γέλασε, βαριά. Ύστερα, είπε: «Αναρωτιόμουν τι σκέφτεσαι.»

«Τι να συμβαίνει μ' αυτή την καταραμένη υπηρέτρια,» αποκρίθηκε η Κυράλια.

«Ξέρεις κάτι; νομίζω πως θυμήθηκα πού την έχω ξαναδεί,» δήλωσε ο Έσριθ. «Νομίζω.»

«Πού;» ρώτησε, αμέσως, η Κυράλια. Σηκώθηκε απ' την καρέκλα μπροστά στο τζάκι και πήγε και κάθισε στο κρεβάτι, πλάι του.

Αν και πριν λίγο είχαν κάνει έρωτα, ο Δούκας αισθάνθηκε, πάλι, το αίμα του να βράζει, καθώς το χέρι της ακούμπησε πάνω στο δικό του. «Ήταν μαζί με τη σύμβουλο Ροβιγκάν, που έφτιαχνε το χώρο για τα μέλη του Συμβουλίου των Αρχόντων,» απάντησε.

«Λες η Ροβιγκάν να μας έχει καταλάβει;» είπε η Κυράλια.

«Η Ροβιγκάν;...» έκανε ο Έσριθ. «Πώς είναι δυνατόν;»

«Ίσως να μας άκουσε να κουβεντιάζουμε...» υπέθεσε η σύζυγός του.

«Όχι,» επέμεινε ο Έσριθ. «Τούτο το δωμάτιο είναι πολύ μεγάλο. Θα πρέπει να είχε κολλήσει τ' αφτί της πάνω στην πόρτα κι εμείς να μιλούσαμε μεγαλόφωνα.»

«Και δε μιλούσαμε ποτέ μεγαλόφωνα,» πρόσθεσε η Κυράλια.

Ο Έσριθ έγενεψε καταφατικά.

«Ωστόσο, αν η υπηρέτρια είναι δική της...»

Ο Δούκας έβγαλε ένα μουγκρητό από μέσα του, νιώθοντας μπερδεμένος.

«Μην ανησυχείς, γουρουνάκι μου,» είπε η Κυράλια. «Απόψε κιόλας θα μάθω τι συμβαίνει με τη δούλα. Θα την αναγκάσω να μου τα πει όλα.»

«Πρόσεχε μη δει το πρόσωπό σου,» τόνισε ο Έσριθ.

«Δεν κάνω και τέτοια λάθη,» αποκρίθηκε η Κυράλια. «Αισθάνομαι προσβεβλημένη από τα λόγια σου.»

«Ξέρεις πόσο σε εμπιστεύομαι, Βασίλισσά μου,» είπε ο Δούκας, χαϊδεύοντας την κνήμη της, σκαρφαλώνοντας στον μηρό της, κάτω

απ'το μεσοφόρι, και βάζοντας τα δάχτυλά του μέσα στην περικοιλίδα της.

«Είσαι ένα πεινασμένο *θηρίο*,» σφύριξε η Κυράλια. Τον έσπρωξε ανάσκελα, πιέζοντας τους ώμους του, και τον καβάλησε. Έβγαλε το λευκό της μεσοφόρι, και ο Έσριθ χάιδεψε, ξανά, τις κνήμες της... τους μηρούς της... ανέβηκε στα πλευρά της... συνέχισε προς τα πάνω—

Η ξύλινη πόρτα του δωματίου χτύπησε.

«Θείε, εγώ είμαι,» ακούστηκε μια γνώριμη φωνή.

«Η ανιψιά σου,» είπε η Κυράλια, στραβώνοντας τα χείλη. Κατέβηκε απ'το κρεβάτι, πήρε το μεσοφόρι της απ'το πάτωμα, και κλείστηκε μέσα στην ντουλάπα.

Ο Έσριθ σηκώθηκε, ξεφυσώντας. Φόρεσε ένα πουκάμισο, το κούμπωσε, και άνοιξε την πόρτα, αφού έριξε μια ματιά μέσα στο δωμάτιο, για να σιγουρευτεί πως δεν είχε μείνει κανένα σημάδι της Κυράλια.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε η Ζέκαλ.

«Καλησπέρα,» είπε, τυπικά και βαριεστημένα, ο θεός της. Ήταν φανερά ενοχλημένος.

Με μισεί, συλλογίστηκε η Δούκισσα. *Νομίζει ότι θέλω να κατηγορήσω τον Ρίγκμιν χωρίς να φταίει*. «Να περάσω;»

«Είναι κάτι συγκεκριμένο που επιθυμείς να κουβεντιάσουμε;» ρώτησε ο Έσριθ.

Η Ζέκαλ αναστέναξε. «Θείε... δεν είμαι εναντίον σου. Ούτε εναντίον του Ρίγκμιν. Πίστεψέ με. Απλά, λέω ό,τι είδα.»

«Και τι θέλεις από μένα, τώρα;» απαίτησε ο Δούκας του Τάρμεν.

«Να μιλήσουμε,» απάντησε η Ζέκαλ. «Σε παρακαλώ, θείε. Για λίγο.»

«Καλά, πέρνα,» μουρμούρισε ο Έσριθ, παραμερίζοντας απ'την πόρτα.

Η Αρχόντισσα μπήκε στο δωμάτιο, ενώ εκείνος έκλεινε την ξύλινη θύρα πίσω της. Έριξε μια προσεκτική ματιά στα πάντα, και

παρατήρησε ότι το κρεβάτι ήταν αναστατωμένο, αλλά, επίσης, μια καρέκλα βρισκόταν μπροστά στο τζάκι.

«Κοιμόσουν; Συγγνώμη αν σε ξύπνησα.»

Ο Έσριθ κάθισε στην καρέκλα. «Μίλησέ μου,» προθυμοποιήθηκε, αγνοώντας την ερώτησή της.

Πού να είναι κρυμμένη η Κυράλια; αναρωτήθηκε η Ζέκαλ, καθώς έπαιρνε θέση σε μια άλλη καρέκλα.

«Θείε, θέλω να καταλάβεις πως είναι *αλήθεια* ότι είδα τον Ρίγκμιν με τους ληστές.»

«Με περνάς για χαζό, Ζέκαλ;» μούγκρισε ο Δούκας του Τάρμεν.

«Θείε, κάθε άλλο –γιαυτό πρέπει να με πιστέψεις,» τόνισε εκείνη. «*Ο Ρίγκμιν ήταν με τους ληστές*· τον πιάσαμε, μα στην Βέρντριχ μάς ξέφυγε, με τη βοήθεια ενός μάγου.»

«Ενός μάγου!» έκανε ο Έσριθ. Γέλασε, και το αποκρουστικό του πρόσωπο συσπάστηκε.

«Κατάσκοποι του Βασιληά έχουν πεθάνει από ανεξήγητα αίτια, θείε,» του θύμισε η Ζέκαλ. «Κάποιος έσπασε το λαιμό της Ζόρνα Σεγκλίνμερ από απόσταση. Και υποστηρίζεις πως δεν είναι μπλεγμένη μαγεία στην όλη υπόθεση;»

Τα φρικαλέα χαρακτηριστικά του Δούκα στράβωσαν. «Μπορεί και να είναι!» παραδέχτηκε.

«Βλέπεις που, όταν–»

«Όμως ο γιος μου δεν έχει καμία ανάμιξη!» φώναξε.

«Μα τον *είδα!*» τόνισε η Ζέκαλ. «Ήταν μαζί με τους ληστές. Γιατί να σου πω ψέματα;»

«Δε μπορώ να γνωρίζω τους λόγους σου, Ζέκαλ –μα ξέρω την μητέρα σου,» απάντησε ο Έσριθ. «Αν έχεις μοιάσει στο νυχάκι της Σιρίμα, πρέπει ήδη να σχεδιάζεις να πάρεις το Βασίλειο!»

Η Δούκισσα πάγωσε. *Ανοησίες!* σκέφτηκε. *Δεν ξέρει τίποτα για μένα και τη Σαντέ'ενθιν· απλά, λέει ό,τι του έρθει στο κεφάλι...* Ανάγκασε τον εαυτό της να χαμογελάσει, σαν τα λόγια του να της είχαν φανεί αστεία. «Θείε, κάτι τέτοιο–»

«Δε θέλω ν'ακούσω άλλη κουβέντα εναντίον του γιου μου!» είπε ο Έσριθ, κάνοντας μπροστά, καθισμένος καθώς ήταν. «Θα σε παρακαλούσα να φύγεις, Ζέκαλ.»

«Όπως επιθυμείς,» αποκρίθηκε εκείνη, ψυχρά, και σηκώθηκε όρθια. Προχώρησε ως την πόρτα του δωματίου και βγήκε, χτυπώντας τη με δύναμη.

Ο Έσριθ είδε το ένα φύλλο της ντουλάπας ν'ανοίγει λιγάκι. «Έφυγε, Κυράλια,» είπε.

Η σύζυγός του βγήκε απ'την κρυψώνα της. «Η σκύλα...!» σφύριξε. «Δεν την εμπιστεύομαι καθόλου.»

«Ούτε κι εγώ, Βασίλισσά μου,» συμφώνησε ο Δούκας του Τάρμεν, σκεπτικός.

** ** *

Η Ζέκαλ μπήκε στο δωμάτιό της, όπου την περίμενε η Σαντέ'ενθιν, μπροστά στο παράθυρο, ατενίζοντας τον Βάνσπαρχ να χάνεται στην Ανατολή.

«Τι έγινε;» τη ρώτησε, δίχως να στραφεί.

«Μια απ'τα ίδια,» αποκρίθηκε η Δούκισσα, και κάθισε. «Θεωρεί πως λέω ψέματα. Τουλάχιστον, έτσι υποστηρίζει.»

Τώρα, η Σαντέ'ενθιν γύρισε για να την κοιτάξει, και τα μάτια της γυάλιζαν. «Δηλαδή, πιστεύεις ότι είναι ανακατεμένος στους 'βασιλικούς ληστές'.»

«Αυτή την εντύπωση μου δίνει,» παραδέχτηκε η Ζέκαλ.

«Κι εμένα,» συμφώνησε η Σαντέ'ενθιν· και ρώτησε: «Είδες τη γυναίκα του;»

«Όχι.»

«Θα κρύβεται μέσα σε καμια ντουλάπα, όταν έρχονται ξένοι στο δωμάτιο. Αλλά μη φοβάσαι· αργά ή γρήγορα, θα την ξετρυπώσουμε.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 44^ο

Χτυπήματα μέσα στη νύχτα

Ο Ήκνορ και η Μίκθαλ κάθονταν σ'ένα ύψωμα, με μια φωτιά αναμμένη ανάμεσά τους, όταν αντίκρισαν εννιά ταξιδιώτες να βαδίζουν προς την ανατολική πύλη της Βέρντριχ. Τραβούσαν άλογα πίσω τους, τα οποία έμοιαζαν κουρασμένα, λες κι έτρεχαν όλη την ημέρα.

Ο Ήκνορ πήρε ένα μικρό κιάλι απ'το σάκο του και το έβαλε μπροστά στο δεξί του μάτι, κλείνοντας τ'αριστερό και παρατηρώντας καλύτερα τους οδοιπόρους, στο φως των τεσσάρων φεγγαριών του Άρμπεναρκ. Κάποιοι φορούσαν κουκούλες, μα όχι όλοι· και τη μία ο κατάσκοπος την αναγνώρισε αμέσως.

«Η Βαρονέσα Τάθβιλ!» μουρμούρισε, σα να μη μπορούσε να πιστέψει αυτό που έβλεπε.

Η Μίκθαλ, που εκείνη τη στιγμή μασούσε ένα κομμάτι ψητό κρέας, είπε: «Τι;»

«Η Βαρονέσα Τάθβιλ,» επανέλαβε ο Ήκνορ, ατενίζοντας τους εννιά ταξιδιώτες, μέσ'απ'το κιάλι του. Τους υπόλοιπους δεν τους αναγνώριζε, εκτός ίσως απ'τον άντρα που βάδιζε πλάι της... *Α, ναι, σίγουρα αυτός είναι*, διαπίστωσε, τώρα, που μπόρεσε να δει καλύτερα το πρόσωπό του στο φεγγαρόφωτο. «Κι ο Σόλμορχ.»

Η Μίκθαλ κατάπие γρήγορα το κρέας που έτρωγε. «Δος μου να δω,» ζήτησε, απλώνοντας το χέρι της.

Ο Ήκνορ της έδωσε το κιάλι, κι εκείνη κοίταξε. «Μα τα Πνεύματα...» μουρμούρισε. «Είναι, όντως, η Βαρονέσα. Πώς ήρθαν ως εδώ;»

«Οι στρατιώτες του Δουκάτου ψάχνουν για πολλούς Σαραολνιανούς, όχι για εννιά φαινομενικά αθώους ταξιδιώτες,» αποκρίθηκε ο φίλος της.

Η Μίκηθαλ συνέχισε να κοιτά τους αντιπροσώπους του Σάλβινρ. «Και ο άλλος δίπλα της είναι ο Σόλμορχ, ναι,» παρατήρησε. «Αυτόν, όμως, τον μελαχρινό άντρα πιο πίσω δεν τον αναγνωρίζω... Αλλά τούτη είναι η Μάερνομ, Ήκνορ!» είπε, ξαφνικά, η καστανομάλλα κατάσκοπος, παρατηρώντας την ξανθιά γυναίκα που βάδιζε στο τέλος της ομάδας, πλάι σ'έναν κουκουλοφόρο άντρα.

Ο Ήκνορ πήρε το κιάλι απ'τα χέρια της και κοίταξε. «Έχεις δίκιο. Αυτή είναι. Δεν την πρόσεξα στην αρχή.» Ύστερα, έριξε μια προσεκτική ματιά σ'όλους τους εννέα ταξιδιώτες. Άλλος ένας δε φορούσε κουκούλα, όμως, όπως η Μίκηθαλ, έτσι κι εκείνος δεν τον αναγνώριζε. Ήταν ένας μελαχρινός άντρας με μακριά μαλλιά.

Κατέβασε το κιάλι από μπροστά του. «Πρέπει να τους ακολουθήσουμε,» είπε.

«Μεσ στην Βέρντριχ;» ρώτησε η Μίκηθαλ, που ακόμα φοβόταν τους ανθρώπους του καζίνο.

«Ναι,» απάντησε ο Ήκνορ, καθώς σηκωνόταν όρθιος, φορώντας την κουκούλα της κάπας του.

«Ξέρεις γιατί είμαι διστακτική,» τόνισε η Μίκηθαλ, σβήνοντας τη φωτιά, μ'ένα κλωνάρι.

«Ξέρω. Όμως είναι η δουλειά μας να σταματήσουμε τους Σαραολνιανούς απ'το να συμμαχήσουν με τον Κάρχοκ.»

** ** *

Οι φρουροί στην πύλη τούς σταμάτησαν.

Το ήξερα ότι εννέα είμαστε πολλοί, συλλογίστηκε ο Σόλμορχ. Σίγουρα, τραβάμε υποψίες στο μέρος μας. Ειδικά αυτό τον καιρό, που ακούγονται φήμες για ληστές, σ'όλο το Άργκανθικ.

Εκείνος και η Τάθβιλ προπορεύονταν, ενώ πίσω τους έρχονταν ο Βένγκριλ και ο Ζάρβημ, κουκουλωμένοι. Μετά, ακολουθούσαν ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, η Αλζάρα, η Χόλκραδ, και στο τέλος της ομάδας η Μάερνομ και ο Τόλριν. Η ξανθιά πολεμίστρια δε φορούσε

την πανοπλία της, και είχε υποστηρίξει πως αισθανόταν εκτεθειμένη. Ωστόσο έτσι ήταν καλύτερα· γιατί αλλιώς θα έπρεπε να παριστάνει τη μισθοφόρο, ενώ τώρα έμοιαζε μονάχα μ'άλλη μια απλή ταξιδιώτισσα.

Πέντε Αργκανθικιανοί στρατιώτες κατέβηκαν από το φυλάκιο, ζυγώνοντας τους Σαραολνιανούς.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

Ένας από δαύτους παραμέρισε την κάπα του ευγενή, με μια άγαρμπη κίνηση, και είδε το σπαθί που κρεμόταν στη μέση του. «Φέρετε όπλα,» παρατήρησε, αγριοκοιτώντας τον.

«Δεν κρύβουμε όπλα, όμως,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Ακούσαμε φήμες για ληστές στους δρόμους, και φοβηθήκαμε.»

Οι άλλοι στρατιώτες έριξαν μια ματιά στους υπόλοιπους της ομάδας. «Άπαντες φέρουν όπλα, διοικητά,» ανέφερε ένας.

«Μπορούμε να περάσουμε;» ρώτησε η Τάθβιλ. «Η νύχτα είναι κρύα, και θα θέλαμε να βρούμε κάποιο πανδοχείο μέσα στην πόλη.»

«Περάστε!» μούγκρισε ο διοικητής, γνέφοντάς τους με το κεφάλι.

Έτσι, οι Σαραολνιανοί μπήκαν στους δρόμους της Βέρντριχ, με τις πολλές καμάρες, τα ψηλά μπαλκόνια, και τα αγάλματα με τα φανάρια.

Η Τάθβιλ κοιτούσε τα καταστήματα γύρω τους, που ήταν ανοιχτά ακόμα και το βράδυ: κοσμηματοπωλεία, εστιατόρια, ραφεία, ταβέρνες. Είχε, επιτέλους, επιστρέψει στον πολιτισμό, ύστερ'από τόσες μέρες στα βουνά. Κοιτώντας τους ανθρώπους που διέσχιζαν τις λεωφόρους, αισθανόταν ντροπή. Έμοιαζαν όλοι τους καλοντυμένοι και καλοχτενισμένοι, ενώ εκείνη υπέθετε πως πρέπει να θύμιζε περισσότερο αγρίμι της ερημιάς. Πέρασε το δεξί της χέρι μέσα στα καστανά της μαλλιά, σε μια προσπάθεια να τα χτενίσει, όμως διαπίστωσε ότι ήταν πολύ μπερδεμένα από τον άνεμο για κάτι τέτοιο.

«Ας σταματήσουμε σ' αυτό το πανδοχείο.» Ο Σόλμορχ έδειξε ένα τριώροφο χτίριο, μπροστά απ' την είσοδο του οποίου βρισκόταν το μαρμάρينو άγαλμα ενός ευγενή, βαστώντας ένα αναμμένο φανάρι.

Οι Σαραολνιανοί προχώρησαν μέχρι τον ξύλινο στάβλο, στ' αριστερά του οικοδομήματος. Ένας σταβλίτης βγήκε απ' το εσωτερικό, για να τους προϋπαντήσει. Και, όσο ο Σόλμορχ έκανε τις απαραίτητες διαπραγματεύσεις μαζί του, η Μάερνομ είπε στον Τόλριν:

«Δε σε κάνει τούτ' η πόλη να αισθάνεσαι κάπως άβολα;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο αγγελιαφόρος. «Μάλιστα, πριν από λίγο θα μπορούσα να ορκιστώ πως δύο φιγούρες μας παρακολουθούσαν.»

«Κι εσύ;» έκανε η Μάερνομ. «Νόμιζα πως ήταν της φαντασίας μου! Ξέρεις, λόγω της όλης ατμόσφαιρας εδώ πέρα...»

«Κι εγώ το ίδιο νόμιζα,» παραδέχτηκε ο Τόλριν, σουφρώνοντας τα φρύδια κάτω απ' την κουκούλα του. «Αλλ' αφού τις είδαμε και οι δύο...»

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε η Αλζάρα, στρεφόμενη στο μέρος τους, καθώς τους είχε ακούσει να μιλούν με κάποια ένταση αναμεταξύ τους.

«Μας ακολουθούν,» δήλωσε ο Τόλριν.

«Έτσι, τουλάχιστον, νομίζουμε,» ανασήκωσε τους ώμους η Μάερνομ.

«Ίσως και να μας ακολουθούν,» είπε η Χόλκραδ, που κι αυτή τους είχε ακούσει, «αλλά στο Άργκανθικ κάτι τέτοιο δε θα έπρεπε να σας κάνει εντύπωση. Μάλιστα, πιθανώς να μας έχουν περάσει για κάποιους άλλους.»

«Έχεις ξανάρθει εδώ, μάγισσα;» ρώτησε ο Τόλριν.

Η Χόλκραδ δεν απάντησε, στρεφόμενη απ' την άλλη, καθώς ο Σόλμορχ τελείωνε με τον σταβλίτη.

Ο ευγενής του Οίκου των Έχμελθ πλησίασε την ξύλινη πόρτα του πανδοχείου, πάνω απ' την οποία κρεμόταν μια ταμπέλα, που έγραφε: *Το Πανδοχείο των Ζάγκερντρων*. Την άνοιξε, και οι Σαραολνιανοί

μπήκαν σε μια αρκετά μεγάλη τραπέζα. Τα περισσότερα τραπέζια ήταν πιασμένα, και η φασαρία του κόσμου, ανακατεμένη με τις μελωδίες του λαγούτου ενός τροβαδούρου, χτύπησε τ'αφτιά του Σόλμορχ σαν σφυρί. Ωστόσο, οι μυρωδιές των φαγητών ήταν ευχάριστες στα ρουθούνια του, και έκαναν το στομάχι του να γουργουρίζει. Η ξεστασιά από τα δύο τζάκια του μέρους πλημμύρισε φιλόξενα το κορμί του.

Ο Βένγκριλ είδε ένα τραπέζι μακριά απ'το κέντρο του δωματίου και προχώρησε ως εκεί, ενώ οι υπόλοιποι τον ακολουθούσαν.

«Δε χωράμε όλοι εδώ,» παρατήρησε ο Σόλμορχ, όταν έφτασαν.

«Πριν καθίσουμε –όπου κι αν καθίσουμε, τελικά–, πρέπει να σας πούμε κάτι σημαντικό,» είπε η Μάρνομ.

Ο Σόλμορχ στράφηκε στο μέρος της ξανθιάς πολεμίστριας. «Τι συμβαίνει;»

«Είδα δύο ανθρώπους να μας ακολουθούν,» εξήγησε εκείνη. «Νόμιζα πως ήταν της ιδέας μου, γιατί τούτη η πόλη είναι κάπως παράξενη, μα ο Τόλριν μού είπε πως κι αυτός τους είδε.»

Ο αγγελιαφόρος έγενεψε καταφατικά.

Ο Σόλμορχ στράφηκε στον Βένγκριλ. Ο Βασιλιάς του Σαραόλν αναστέναξε και κάθισε σε μια καρέκλα του τραπεζιού. *Πρέπει εγώ να έχω τη λύση, πάντα;... συλλογίστηκε, κουρασμένα. Δεν είμαι Πνευματοχτυπημένος Αργκανθικιανός!*

«Υπάρχει κίνδυνος, Χόλκραδ;» ρώτησε τη μάγισσα.

«Δε γνωρίζω, Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Πιθανώς· πιθανώς όχι.»

Δε με βοηθάς και πολύ έτσι, συμπέρανε ο Βένγκριλ, κοιτώντας τους υπόλοιπους που περίμεναν μια απόφαση απ'αυτόν. «Ας καθίσουμε,» πρότεινε. «Όσοι δε χωράτε, βρείτε ένα άλλο τραπέζι.»

«Και μ'αυτούς που μας ακολουθούν, τι θα γίνει;» θέλησε να μάθει ο Σόλμορχ.

«Δεν είναι εδώ τώρα, είναι;» έθεσε το ερώτημα ο Βένγκριλ. «Καθίστε.»

Ο Σόλμορχ πήρε θέση πλάι του, και η Τάθβιλ πλάι στον Σόλμορχ. Ο πατέρας της κάθισε αντίκρυ τους και η Χόλκραδ αντίκρυ στον Βασιληά. Η Μάρνομ, ο Τόλριν, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και η Αλζάρα πήγαν σ'ένα άλλο τραπέζι.

«Βένγκριλ, μπορεί να κάνουμε μεγάλος λάθος που αγνοούμε αυτό το σημάδι,» υπέθεσε ο ευγενής της οικογένειας Έχμελθ.

«Και πώς θα πρότεινες να δράσουμε, Σόλμορχ;» αποκρίθηκε ο Βασιληάς. «Να τους κυνηγήσουμε μες στο δρόμο;»

Μια σερβιτόρα ήρθε στο τραπέζι, διακόπτοντας την κουβέντα τους. Όταν πήρε παραγγελία, έφυγε.

«Αν κάποιος ξέρει ότι είμαστε εδώ και θέλει να μας εμποδίσει—» συνέχισε ο Σόλμορχ.

«Πώς να το ξέρει, μα τα Πνεύματα;» απαίτησε ο Βένγκριλ.

«Ήξεραν ότι θα ερχόμαστε,» του θύμισε ο Σόλμορχ. «Γιαντό μας περίμεναν όλοι εκείνοι οι στρατιώτες έξω απ'τα βουνά.»

Αυτό έβαλε τον Βένγκριλ σε σκέψεις. Αλλά, ακόμα κι αν ήταν τα πράγματα όπως τα έλεγε ο παλιός του φίλος, τι μπορούσαν, τώρα, να κάνουν; Να κυνηγήσουν τους κατασκόπους μέσα στην Βέρντριχ ήταν εκτός συζήτησης. Οι Αργκανθικιανοί θα τους συλλάμβαναν προτού προλάβουν να βλεφαρίσουν. Κι αν, μάλιστα, μάθαιναν ότι ήταν και Σαραολνιανοί....

Αλλά πώς ήταν ποτέ δυνατόν κάποιοι να γνώριζαν ότι εκείνος κι οι ομάδα του είχαν έρθει εδώ; Έξω απ'την Βέρντριχ δεν είχαν δει κανέναν να τους παρακολουθεί. Συγκεκριμένα, κανείς δε *μπορούσε* να τους παρακολουθεί. Κάλπαζαν τόσο γρήγορα για να φτάσουν εδώ —είχαν ξεθεώσει τ'άλογά τους—, που οποιοιδήποτε κατάσκοποι θα τους είχαν χάσει απ'τα μάτια τους —εκτός αν κι οι ίδιοι κάλπαζαν εξίσου γρήγορα. Αλλ'αν ίσχυε κάτι τέτοιο, κάποιος από τους συντρόφους του θα τους είχε εντοπίσει.

Λες οι κατάσκοποι να ήταν στρατιώτες; αναρωτήθηκε ο Βένγκριλ. Γιατί δύο φορές, μέχρι να φτάσουν στην Βέρντριχ, πολεμιστές του Δουκάτου Έαροντ τούς είχαν σταματήσει, για να τους κάνουν

έλεγχο. Τους είχαν αφήσει να περάσουν, δίχως πολλές κουβέντες ή ερωτήσεις· το μόνο πράγμα που τους ρωτούσαν ήταν για τα όπλα τους, αλλά μια απάντηση «Φοβόμαστε για τους ληστές που ακούσαμε ότι κυκλοφορούν» έμοιαζε να τους φτάνει. Δε φαίνονταν στον Βένγκριλ για κατάσκοποι. Ωστόσο, δε μπορούσε, φυσικά, να είναι σίγουρος.

«Βασιλιά μου,» είπε η Χόλκραδ, βλέποντάς τον σκεπτικό, «δεν είναι καθόλου παράλογο κάποιοι να μας παρακολουθούσαν απλά από περιέργεια. Υπάρχουν άνθρωποι εδώ που θέλουν να ξέρουν ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει απ' την πόλη.»

«Συμφωνώ,» ένευσε ο Ζάρβημ. «Όμως, ας μην επαναπαυόμαστε.» Έβαλε την πίπα του στο στόμα και την άναψε.

** ** *

Η Μάερνομ κοίταξε έξω απ' το παράθυρο, δίπλα στο τραπέζι όπου καθόταν μαζί με τον Τόλριν, την Αλζάρα, και τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Στον δρόμο μπορούσε να δει διάφορους περαστικούς – διάφορους *ύποπτους* περαστικούς–, μα δεν ήξερε αν μέσα σ' αυτούς ήταν κάποιος από τους δύο κατασκόπους που τους παρακολουθούσαν, πριν. Βέβαια, κανένας δε σταματούσε μπροστά στο πανδοχείο, περιμένοντας, ώστε να κινήσει υποψίες στην ξανθιά πολεμίστρια.

«Τίποτα... ενδιαφέρον;» τη ρώτησε ο Τόλριν, τρώγοντας μια μπουκιά απ' την πατατοσαλάτα στο πιάτο του.

«Τίποτα,» απάντησε η Μάερνομ. Ανασήκωσε τους ώμους. «Περνάνε τόσο πολλοί που δε μπορείς να ξέρεις ποιος ίσως να μας παρακολουθεί –όλοι μοιάζουν ύποπτοι! Σε μένα, τουλάχιστον...»

Στράφηκε στην Αλζάρα. «Είσαι μάγισσα, σωστά;»

«Κατά κάποιο τρόπο,» απάντησε εκείνη.

«Μπορείς να βρεις εκείνους που μας παρακολουθούν;» θέλησε να μάθει η Μάερνομ.

«Θα μπορούσα,» δήλωσε η Αλζάρα, «αν δεν ήταν τόσος κόσμος συγκεντρωμένος εδώ. Όπως το μάτι μπερδεύεται στα πλήθη, έτσι και η ψυχή,» εξήγησε.

Η Μάερνομ, τώρα, κοίταξε τον Τόλριν. «Ποιος θα ήταν πιθανό να μας κατασκοπεύει;»

«Απεσταλμένοι του Διοικητή Τάσμαριθ;...» υπέθεσε ο αγγελιαφόρος.

«Μα αυτός ο Πνευματοχτυπημένος δεν ξέρει ότι είμαστε εδώ, έτσι δεν είναι;»

«Έτσι νομίζουμε.»

«Δεν έχουμε στοιχεία ότι μας παρακολουθούσε στα βουνά.»

«Ίσως ο Φόραν, ο οδηγός μας, να είδε κάτι, αλλά να μη μας το είπε. Ήταν φανερό πόσο μας μισούσε. Μπορούσες να το καταλάβεις απ' το βλέμμα του.»

«Αλήθεια, γιατί τέτοιο μίσος ανάμεσα στους Σαραολνιανούς και στους Αργκανθικιανούς;» θέλησε να μάθει η Αλζάρα.

«Είναι εχθροί μας,» απάντησε, απλά, η Μάερνομ. «Πριν από εικοσιπέντε χρόνια, προσπαθούσαν να καταλάβουν τα εδάφη μας, στο Δουκάτο Σάνβεκ. Πρέπει να ήμουν πολύ μικρή, τότε... Αλλά, εκτός αυτού, οι Αργκανθικιανοί είναι ύπουλος λαός. Δε βλέπεις πώς είναι οι πόλεις τους; Δεν ξέρεις ποιος παρακολουθεί ποιον, ή ποιος σκοπεύει να μαχαιρώσει ποιον. Και μην ξεχνάμε ότι όλα τα μαχαιρώματα στο Άργκανθικ γίνονται πισώπλατα· δεν είναι λαός με κότσια. Προτιμούν να σε χρησιμοποιήσουν, παρά να σε αντιμετωπίσουν πρόσωπο με πρόσωπο –με αηδιάζουν!»

«Έχεις ξαναταξιδέψει στο Άργκανθικ;» τη ρώτησε η Αλζάρα.

«Όχι,» δήλωσε η Μάερνομ, «μα ξέρω τον τρόπο που σκέφτονται και λειτουργούν.»

Μέχρι να τελειώσουν το φαγητό τους, η πολεμίστρια έστρεψε το βλέμμα –αλλά όχι και το κεφάλι, για να είναι διακριτική– στην πόρτα του πανδοχείου, όποτε αυτή άνοιγε. Παρατηρούσε τους άντρες και τις γυναίκες που έμπαιναν, προσπαθώντας να εντοπίσει

κάποιον που έβγαχνε γι' αυτήν και τους συντρόφους της. Όμως κανείς δεν έμοιαζε να δείχνει περισσότερο ενδιαφέρον στους Σαραολνιανούς απ' ό,τι στους υπόλοιπους πελάτες της τραπεζαρίας.

Όταν ο Σόλμορχ σηκώθηκε απ' το τραπέζι του και τους έκανε νόημα να τον ακολουθήσουν, η Μάερνομ κι οι άλλοι βάδισαν ως το μπαρ, όπου πήγαινε κι ο ευγενής με τη συνοδεία της Βαρονέσας, του Βασιληά, του Άρχοντα Ζάρβημ, και της μάγισσας Χόλκκραδ. Ο Σόλμορχ έκλεισε τρίκλινα δωμάτια – δύο στον πρώτο όροφο και ένα, αναγκαστικά, στον δεύτερο, αφού δεν είχε άλλο.

** ** *

Ο Ήκνορ και η Μίκθαλ στέκονταν μέσα στις σκιές ενός σοκακιού, απέναντι απ' το Πανδοχείο των Ζάγκερντρων, παρακολουθώντας τους Σαραολνιανούς από ένα παράθυρο της τραπεζαρίας. Από το ίδιο παράθυρο που κοίταζε το δρόμο αυτή η καταραμένη σκύλα, η Μάερνομ. Και το περίεργο ήταν πως έβλεπε καλά-καλά τους περαστικούς, μα δεν είχε, ούτε στιγμή, στρέψει το βλέμμα της προς τα κει όπου κρύβονταν οι δυο κατάσκοποι της Δούκισσας Ζέκαλ.

Τι ηλίθιοι που είν' αυτοί οι Σαραολνιανοί! σκεφτόταν η Μίκθαλ, υπομειδιώντας. Δεν έχουν καθόλου μυαλό στο κεφάλι τους. Τι νόμιζαν ότι θα κάναμε; Παρέλαση μπροστά τους, για να τους δείξουμε πού είμαστε; Μήπως να τους κουνούσαμε και τα χέρια, για να μας ξεχωρίσουν καλύτερα μέσ' απ' το πλήθος; Χα-χα-χα-χα...

Τώρα, οι αντιπρόσωποι του Δούκα Σάλβινρ σηκώνονταν απ' τα τραπέζια τους, πλησίαζαν το μπαρ, για να κλείσουν δωμάτια, και έπειτα ανέβαιναν τις πέτρινες σκάλες του πανδοχείου.

«Στην αρχή, πίστευα ότι μας είχαν ψυλλιαστεί,» είπε ο Ήκνορ, μέσα στο σκοτάδι της καμάρας, η οποία εμπόδιζε τις ασημένιες αχτίνες των φεγγαριών να περάσουν.

«Ίσως και να μας είχαν,» αποκρίθηκε η Μίκθαλ, «αλλά πού μυαλό για να σκεφτούν ποιοι είμαστε;»

«Τους υποτιμάς πολύ,» παρατήρησε ο συνάδελφός της.

«Δεν έχουν κάνει κάτι, μέχρι στιγμής, για να κερδίσουν το σεβασμό μου.»

«Πέρασαν από τα βουνά. Αρκετά έξυπνη κίνηση, θα έλεγα.»

«Ίσως, αλλά, και πάλι, δεν ξέρουν τα κόλπα που χρησιμοποιούμε στο Άργκανθικ.»

«Αυτό να λέγεται. Πάμε, τώρα, να μάθουμε πού μένουν;»

«Ασφαλώς, λατρεία μου.»

Βγήκαν απ'το σοκάκι, διέσχισαν τον πολυσύχναστο δρόμο, και μπήκαν στο Πανδοχείο των Ζάγκερντρων. Πλησίασαν το μπαρ, και ο Ήκνορ έβγαλε τρία αργύρια απ'το πουγκί του και τ'ακούμπησε πάνω στον ξύλινο πάγκο.

«Ποια δωμάτια έκλεισαν;» ρώτησε τη γυναίκα που στεκόταν εκεί: μια μαυρομάλλα κοπέλα μετρίου αναστήματος.

Εκείνη μάζεψε τα χρήματα από εμπρός της, τόσο γρήγορα που κανείς θα νόμιζε ότι ήταν ταχυδακτυλουργός (*Φαντάσου με τι ταχύτητα μπορεί να σου ξελαφρώσει την τσέπη*, συλλογίστηκε η Μίκθαλ), και είπε: «Πέντε κι οκτώ του πρώτου ορόφου· δεκατρία του δεύτερου.» Έβγαλε ένα πανί κι άρχισε να σκουπίζει το μπαρ, λες και τίποτα το παράξενο δε συνέβαινε.

«Και μια μπίρα, κοπελιά,» ζήτησε ο Ήκνορ.

«Τα λεφτά σας, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνη.

Δε σου έδωσε αρκετά χρήματα, σκύλα; σκέφτηκε η Μίκθαλ.

Ο Ήκνορ κοπάνησε ένα χάλκινο νόμισμα πάνω στον ξύλινο πάγκο.

«Φχαριστώ,» είπε η κοπέλα. Το έριξε μέσα σ'ένα συρτάρι και του γέμισε μια κούπα από ένα βαρέλι.

«Ας καθίσουμε κάπου,» πρότεινε ο Ήκνορ στη συνάδελφό του.

Κάθισαν στο τραπέζι όπου προ ολίγου βρίσκονταν ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ, ο Άρχοντας Ζάρβημ, η μάγισσα Χόλκκραδ, κι άλλος ένας άντρας που οι δυο κατάσκοποι δεν αναγνώριζαν.

Η Μίκθαλ κοίταξε τον εραστή της συνοφρυωμένη. Το πρόσωπό του είχε πάρει μια έκφραση που της έλεγε πολλά... «Λοιπόν;» τον

ρώτησε. «Πες τα μου όλα –ό,τι απατεωνιά έχει κατεβάσει ο νους σου.»

Ο Ήκνορ χαμογέλασε, και ήπια μια μεγάλη γουλιά, αδειάζοντας τη μισή του κούπα.

«Μη με κρατάς σε αγωνία!» είπε η Μίκθαλ.

Ο Ήκνορ σκούπισε το στόμα του από τους αφρούς. «Χαρτί και μελάνι, αγάπη μου,» ζήτησε.

** ** *

«Ανοίξτε! Εν ονόματι του Άρχοντα Ζάρουν, ανοίξτε!»

Κάποιος χτυπούσε την πόρτα τουωματίου, δυνατά, και ο Σόλμορχ ξύπνησε τρομαγμένος. Στο κρεβάτι δίπλα του παρατήρησε πως η Τάθβιλ είχε ήδη πεταχτεί επάνω, λες και την είχαν κεντρίσει στα πλευρά. Ο Ζάρβημ, στο τρίτο κρεβάτι, έμοιαζε να σηκώνεται με δυσκολία, μουγκρίζοντας.

Η Βαρονέσα έριξε ένα ανήσυχο βλέμμα στον ευγενή του Οίκου των Έχμελθ. Τα καστανά της μάτια ήταν γουρλωμένα.

«Ποιος είναι;» φώναξε εκείνος, καθαρίζοντας το λαιμό του και προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία του, παρότι η καρδιά χτυπούσε δυνατά κάτω απ'το στέρνο του. *Δε μπορεί να ήρθαν για εμάς, σκέφτηκε. Κάποιο λάθος θα έχει γίνει...*

«Ανοίξτε, λέω!» βροντοφώναξε η αντρική φωνή απέξω, και ο Σόλμορχ άκουσε να κοπανούν την πόρτα δύο φορές, με κάτι βαρύ – λαβή ξίφους ή σιδεροντυμένη γροθιά. «Εν ονόματι του Άρχοντα Ζάρουν!»

Ο ευγενής σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, ενώ η Τάθβιλ έπιασε το σπαθί της, αρχίζοντας να το ξεθηκαρώνει.

«Όχι!» σφύριξε ο Σόλμορχ προς το μέρος της. «Μην το κάνεις αυτό.»

Η Βαρονέσα ξαναθηκάρωσε το ξίφος, καθώς κι εκείνη σηκωνόταν απ'το στενό της κρεβάτι. Ο Ζάρβημ, επίσης, έμοιαζε σε μαχητική

ετοιμότητα, παρά το προχωρημένο της ηλικίας του –και η Τάθβιλ θυμήθηκε τότε που τον είχε δει να εκτοξεύει μαχαίρια σαν δολοφόνος.

Ο Σόλμορχ άνοιξε την πόρτα, για ν’αντικρίσει έναν σιδερόφρακτο άντρα εμπρός του.

«Συλλαμβάνεστε,» του είπε ο στρατιώτης.

«Συλλαμβανόμαστε;» έκανε ο ευγενής. «Για ποιο λόγο;»

«Για τη δολοφονία της Δούκισσας Τιλμίρα Γόρθλικ, του Έαροντ.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 45^ο

Απαγωγές

Τα πάντα ήταν τυλιγμένα στις σκιές της νύχτας, και ο Δόνορ το ίδιο, καθώς βρισκόταν ξαπλωμένος μπρούμυτα, πάνω σε μια οροφή, απέναντι απ’την έπαυλη των Σεγκλίνμερ. Παρακολουθούσε με προσοχή ποιος έμπαινε και ποιος έβγαινε από την οικία των ευγενών, ώστε να μπορέσει να μάθει αν είχαν κάποια ανάμιξη με τους ανθρώπους που προσπαθούσαν να αμαυρώσουν το όνομα του Βασιληά. Ωστόσο, μέχρι στιγμής, δεν είχε δει κανέναν ύποπτο. Αλλά, βέβαια, σήμερα ήταν η πρώτη μέρα της παρακολούθησης των Σεγκλίνμερ, και ο Δόνορ σκόπευε να ανακαλύψει πολύ περισσότερα στο μέλλον. Αν χρειαζόταν, μάλιστα, θα προσπαθούσε να εισβάλει στην έπαυλη. Όμως, για την ώρα, δεν έβλεπε κάτι τέτοιο αναγκαίο.

Το βλέμμα του πήρε μια κίνηση στον κήπο. Ο βασιλικός κατάσκοπος στένεψε τα μάτια και κοίταξε πιο προσεκτικά: Μια γυναικεία φιγούρα, η οποία βάδιζε λες κι έκανε μια απλή, νυχτερινή

βόλτα. Άραγε, ήταν πράγματι μια απλή, νυχτερινή βόλτα; Ή, μήπως, περίμενε κάποιον; Ο Δόνор συνέχισε να την παρακολουθεί.

Ήταν η Μητριάρχης των Σεγκλίνμερ, Νιλίρα, ή η μικρή της κόρη, Φουζέλα; Δε μπορούσε να διακρίνει τίποτα εκτός από μια γυναικεία σιλουέτα με νυχτικό. Η φιγούρα προχώρησε προς ένα σημείο του κήπου. Ο γόνος των Τόρνιλφερ στένεψε τα μάτια του. Η φιγούρα έσκυψε. *Κάτι πάει να σηκώσει!* Η φιγούρα έκοψε ένα λουλούδι απ' το έδαφος και το μύρισε. *Κι εγώ που νόμιζα πως επρόκειτο για κάποιο μήνυμα*, γέλασε με τον εαυτό του ο Δόνор.

Ύστερα, αντίκρισε μια σκιά πίσω απ' την γυναίκα. Τα μάτια του γούρλωσαν. *Ποιος είν' αυτός;*

Η γυναίκα γύρισε και, καθώς η σκιά ύψωσε το χέρι της, λιποθύμησε και σωριάστηκε στο έδαφος.

Μα τα Πνεύματα! συλλογίστηκε ο Δόνор. *Μαγεία!*

Η σκιά έσκυψε, πήρε τη γυναίκα στον ώμο, και χάθηκε μέσα στο κήπο.

Η αναπνοή του βασιλικού κατασκόπου είχε κοπεί, λες και τον είχαν γρονθοκοπήσει στο στομάχι· δεν ήξερε τι να κάνει. Έπειτα, σηκώθηκε και έτρεξε προς την σκάλα που θα τον κατέβαζε από την οροφή.

** ** *

Η Λοϊρα επέστρεφε στα διαμερίσματα των υπηρετών, καθώς βράδιαζε, περνώντας από τον κήπο, αν και ήξερε ότι απο δώ υπήρχε κίνδυνος να συναντήσει, πάλι, τον Πρίγκιπα Κιόλβ. *Γιατί το κάνω αυτό;* αναρωτιόταν. *Κάποιες φορές, πηγαίνω γυρεύοντας!* Ίσως, όμως, κατά βάθος να ήθελε να τον δει, πριν πέσει για ύπνο. Ίσως!

Κοίταξε τις σκιές γύρω της, αλλά πουθενά μέσα τους δεν διέκρινε τον Πρίγκιπά της. *Μπορεί να μην είν' εδώ*, συλλογίστηκε. *Μπορεί να έχει θυμώσει, που κάθε φορά προσπαθώ να τον αποφύγω. Αλλά τι να κάνω;* Η Βασίλισσα θα την τιμωρούσε χειρότερα, αν την έπιανε,

ξανά, μαζί με το γιο της, ή αν κάποιος της μαρτυρούσε ότι τους είδε μαζί –αφορμή ήθελε.

Σταμάτησε, απότομα, καθώς νόμισε πως το δεξί της μάτι πήρε μια σκιά ανάμεσα στα δέντρα. Στράφηκε, ψιθυρίζοντας: «Πρίγκιπά μου;»

Καμιά απάντηση.

Έχω φαντασιώσεις! θύμωσε με τον εαυτό της η Λοΐρα, και συνέχισε να βαδίζει. *Μάλλον, δεν πρόκειται να τον ξαναδώ. Θάχει βρει καμια άλλη υπηρέτρια, για να περνά την ώρα του...* Η τελευταία σκέψη την έθλιβε ιδιαίτερα.

Άκουσε ένα τρίξιμο απ' τα δεξιά της.

Σταμάτησε, πάλι, καθώς η καρδιά της σπαρταρούσε. «Κιόλβ;»

Κοίταξε γύρω κι αντίκρισε μια σκιά να την παρακολουθεί, στεκόμενη πλάι σ' ένα δέντρο.

«Εδώ, μικρούλα. Θέλω να σου πω κάτι.» Η φωνή ήταν γυναικεία, και προστακτική, αρχοντική. Η Λοΐρα είχε μάθει να υπακούει σε τέτοιες φωνές, και πλησίασε.

Η γυναίκα άπλωσε το χέρι της, την άρπαξε απ' τον καρπό, και την τράβηξε μες στη βλάστηση. Η κοπέλα αισθάνθηκε το μικρό δάχτυλο του ποδιού της να χτυπά πάνω σε μια ρίζα, καθώς παραπάτησε. Μόρφασε απ' τον τσουχτερό πόνο. Ύστερα, η άγνωστη την κόλλησε πάνω σ' έναν κορμό, βάζοντας τη λεπίδα ενός στιλέτου στο λαιμό της.

Η Λοΐρα το βρήκε δύσκολο να ξεροκαταπιεί, έτρεμε ολόκληρη, και ένιωθε δάκρυα να συγκεντρώνονται στα μάτια της. Δε μπορούσε να δει το πρόσωπο της γυναίκας εμπρός της, γιατί φορούσε μάσκα: μια μαύρη, δερμάτινη μάσκα, με τρύπες μόνο για τα μάτια, τη μύτη, και το στόμα.

«Ποιος σε πληρώνει, τσούλα;» απαίτησε η άγνωστη, με ψυχρή φωνή.

Η Λοΐρα δε μπορούσε να μιλήσει· τραύλισε κάτι ακατανόητο, προσπαθώντας να πει «Δε σας καταλαβαίνω». Δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της και τα γόνατά της είχαν παραλύσει.

«Σε ρώτησα κάτι, δούλα!» σφύριξε η άγνωστη, τρίζοντας τα δόντια. Η Λοΐρα είχε τρομοκρατηθεί τόσο, που νόμιζε ότι η μασκοφόρος θα τη δάγκωνε.

«...Σ-σας παρακαλώ...» ψέλλισε.

Η γυναίκα πήρε το στιλέτο απ' το λαιμό της και την γρονθοκόπησε, δυνατά, στο στομάχι. Η υπηρέτρια διπλώθηκε, στο έδαφος, νιώθοντας χολή να έρχεται στο στόμα της και τα έντερά της ν' ανακατεύονται.

Η μασκοφόρος κοντοκάθισε μπροστά της. «Σε ποιου την υπηρεσία βρίσκεσαι, τσούλα;» ρώτησε, ήρεμα. «Πες μου, γιατί θα σε σκοτώσω.»

«Σας παρακαλώ,» έκανε η Λοΐρα, προσπαθώντας ν' αναπνεύσει. «Στην... υπηρεσία... του... Βασιλιά βρίσκομαι...»

«Νομίζω ότι λέει την αλήθεια.»

Η μασκοφόρος γύρισε πίσω της, αιφνιδιασμένη, ενώ η υπηρέτρια ύψωσε το βλέμμα κι αντίκρισε την κυρία με το εξωτικό όνομα... την κυρία Σαένθιν.

«Δε συμφωνείς;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν. Τα μαύρα της μάτια ήταν απαθή, τα χαρακτηριστικά του προσώπου της αλύγιστα.

Η μασκοφόρος χίμησε καταπάνω της, αναπηδώντας από την κοντοκαθιστή θέση που είχε πάρει. Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια δεν ήταν προετοιμασμένη για κάτι τέτοιο. Η γροθιά της αντιπάλου της την πέτυχε κάτω απ' τα στήθη, κάνοντας όλο τον αέρα να βγει, βίαια, από μέσα. Η Σαντέ'ενθιν βόγκησε, και γονάτισε άθελά της. *Μα την Έρμη, έπρεπε να το περίμενα τούτο!* συλλογίστηκε.

Η μασκοφόρος την άδραξε απ' τα μαλλιά, κολλώντας το πρόσωπό της στο χώμα· και η Ζιρκεφιανή αισθάνθηκε τη λεπίδα του στιλέτου της να την αγγίζει στο πλάι του λαιμού.

«Ποια είσαι, σκύλα;» σφύριξε μέσα στ' αφτί της.

Δε γνωρίζει ότι μπορώ να ελέγχω τα Πνεύματα, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν. «Σε παρακαλώ,» είπε. «Άφησέ με. Δεν ήξερα τι συνέβαινε εδώ. Υπόσχομαι να μην πω τίποτα, σε κανέναν.» Θα σε κάνω να φας χώμα, Ερημοχαμένη σαύρα!

«Μη μου λες εμένα ψέματα!» αποκρίθηκε η μασκοφόρος. Το στιλέτο της πιέστηκε περισσότερο πάνω στο λαιμό της Πνευματίστριας· λίγο ακόμα και θα της έσχιζε τη σάρκα, κάνοντας αίμα να τρέξει. «Ξέρω πολύ πιο πολλά για σένα απ'ό,τι πιστεύεις, μα δεν ξέρω τι ζητάς εδώ. Λοιπόν, πες μου!»

«Ξέρω πολύ πιο πολλά για σένα απ'ό,τι πιστεύεις.» Τι μπορεί να σημαίνει αυτό; αναρωτήθηκε η Σαντέ'ενθιν. Ποιος της έχει μιλήσει για μένα; Μόνο μια απάντηση μπορούσε να υπάρξει: Ο Πνευματιστής που συναντήσαμε στην Βέρντριχ και που σκότωσε τη Ζόρνα.

Η Λοϊρα κοιτούσε, τρομαγμένη, τις δυο γυναίκες. Κάτι έπρεπε να κάνει. Να φώναζε τους φρουρούς; Μα, τότε, μπορεί να μην προλάβαινε να γλιτώσει τη ζωή της κυρίας Σαένθιν. Να χιμούσε την άγνωστη; Κι αν τη μαχαίρωνε; *Πνεύματα, σώστε με!...*

Τελικά, έπιασε μια πέτρα απ'το έδαφος και την έσφιξε μέσα στη γροθιά της, νιώθοντας τη σκληράδα της. Ήταν αρκετά σκληρή, για τη δουλειά που την ήθελε.

Με μια απότομη κίνηση, την πέταξε στο κουκουλωμένο κεφάλι της μασκοφόρου.

Η Σαντέ'ενθιν αισθάνθηκε την αντίπαλό της να κάνει μια σπασμωδική κίνηση από πάνω της. Η λεπίδα του στιλέτου της απομακρύνθηκε λίγο απ'το λαιμό της Ζιρκεφιανής, η οποία δεν έχασε ευκαιρία και προσπάθησε να σηκωθεί, να ξεφορτωθεί την μασκοφόρο. Η τελευταία, όμως, συνήλθε γρήγορα απ'την πετριά, και επιχείρησε να καρφώσει την Πνευματίστρια, καθώς εκείνη είχε γυρίσει ανάσκελα. Η Σαντέ'ενθιν τής έπιασε τον καρπό και επικαλέστηκε τα Πνεύματα, κοιτάζοντάς τη στα μάτια. Η γυναίκα ούρλιαξε, και πετάχτηκε πίσω, κρατώντας το πρόσωπό της. Το στιλέτο της έπεσε το έδαφος.

Η Ζιρκεφιανή σηκώθηκε όρθια και τέντωσε τα χέρια της προς την μασκοφόρο που βρισκόταν στα γόνατα. Κίνησε, ελαφρώς, τα ντελικάτα της δάχτυλα, και η άγνωστη άρχισε να χτυπιέται, κραυγάζοντας.

Η Λοΐρα είχε μείνει άφωνη, περιμένοντας, από στιγμή σε στιγμή, τους φρουρούς του Βασιλιά να έρθουν. Τα ουρλιαχτά της γυναίκας ήταν τόσο δυνατά που νόμιζε ότι θα κουφαινόταν. Τι της έκανε η κυρία Σαένθιν; Δε φαινόταν να της κάνει τίποτα, μα τα Πνεύματα!

Γιατί οι φρουροί δεν είχαν έρθει ακόμα;

Η Λοΐρα ένιωθε να έχει κοκαλώσει στη θέση της, να μη μπορεί να κουνηθεί. Τα γουρλωμένα της μάτια κοιτούσαν καλά-καλά τη μασκοφόρο, η οποία σπαρταρούσε σαν το ψάρι που τόχεις μόλις βγάλει απ'τον ποταμό. *Πώς είναι δυνατόν να πονάει τόσο, όταν η άλλη ούτε καν την αγγίζει;* αναρωτήθηκε η υπηρέτρια.

Η κουκούλα της γυναίκας είχε, πλέον, πέσει απ'το κεφάλι της, και η Λοΐρα μπορούσε να δει μακριά, ξανθά μαλλιά, δεμένα κότσο. Η μάσκα, ωστόσο, παρέμενε στη θέση της. Ποια να ήταν; Κάποια που γνώριζε, ή όχι;

Ύστερ'από λίγο, η άγνωστη έπαψε να παλεύει με το χρώμα, και έμεινε ακίνητη.

Η Λοΐρα τρομοκρατήθηκε. «Τη... τη σκότωσες!» ψέλλισε.

«Δεν είναι νεκρή,» απάντησε η «κυρία Σαένθιν». «Απλά, λιπόθυμη.»

«Τι της έκανες;»

«Συγκεντρωμένα πνευματικά χτυπήματα.»

Η Λοΐρα δεν κατάλαβε για τι πράγμα μιλούσε, αλλά δεν την ένοιαζε και τόσο. «Δε θα πω τίποτα, σ'το υπόσχομαι!»

Η Σαντέ'ενθιν γέλασε. «Το ξέρω πως δε θα πεις τίποτα. Τώρα, όμως, απάντησέ μου: Υπάρχει κάποιο μέρος όπου θα μπορούσα να κρύψω τούτη εδώ;»

«Να... να την κρύψετε, κυρία;»

«Δε μ'άκουσες καλά, Λοΐρα;»

«Φυσικά και σας άκουσα. Αα...» κόμπιασε η υπηρέτρια. «Στο υπόγειο υπάρχουν διάφορα... σημεία, όπου δε θα την έβρισκε κανείς, εκτός κι αν έψαχνε επί τούτου.»

«Υπέροχα,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. «Ακριβώς ό,τι ήθελα. Είσαι πολύ χρήσιμη, Λοϊρα.»

«Ευχαριστώ, κυρία.»

«Υπάρχει κάποια είσοδος για το υπόγειο από τον κήπο;»

«Εε... ναι, κυρία. Αλλά θα είναι κλειδωμένα, μάλλον.»

«Αυτό δε μας ενοχλεί,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Οδήγησέ με.»

«Να σας οδηγήσω; Εγώ;»

«Ναι. Τώρα.»

Το αναίσθητο κορμί της άγνωστης μασκοφόρου σηκώθηκε αυτόβουλα απ' το έδαφος, μπροστά στα έκπληκτα μάτια της Λοϊρα.

** ** *

Η υπηρέτρια σταμάτησε μπροστά σε μια μεγάλη, διπλή, ξύλινη πόρτα, η οποία έκλεινε μ' ένα χοντρό λουκέτο, καμωμένο από βαρύ σίδερο.

«Αυτή είν' η είσοδος;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Μάλιστα, κυρία,» απάντησε η Λοϊρα, που, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, αισθανόταν ιδιαίτερα ασφαλής κοντά σ' αυτή την παράξενη γυναίκα. Ίσως έφταιγε το γεγονός ότι την είχε σώσει απ' τα χέρια της μασκοφόρου, η οποία, τώρα, αιωρείτο πλάι στην μάγισσα.

Η Σαντέ'ενθιν χάιδεψε το λουκέτο, ψιθυρίζοντας μια λέξη, κι αυτό άνοιξε. Έσπρωξε το ένα φύλλο της πόρτας και, αμέσως, η μυρωδιά της σκόνης και της κλεισούρας προσέβαλε τα ρουθούνια της. Ύψωσε το δεξί της χέρι, άρθρωσε μερικές ακόμα λέξεις, και φως γέμισε τη χούφτα της, για να διώξει το σκοτάδι. Μπήκε, ακολουθούμενη από το αιωρούμενο σώμα της μασκοφόρου.

«Τι περιμένεις;» ρώτησε τη Λοϊρα, που στεκόταν στην είσοδο, σαν άγαλμα.

«Έρχομαι, κυρία,» αποκρίθηκε η υπηρέτρια, και μπήκε κι αυτή.

«Κλείσε κιόλας,» ζήτησε η Σαντέ'ενθιν.

Η Λοΐρα υπάκουσε.

«Εντάξει. Πήγαινε με, τώρα, σ'ένα από κείνα τα απομονωμένα σημεία που έλεγες.»

Η υπηρέτρια ξεκίνησε να βαδίζει μέσα στην αποθήκη, ενώ η Σαντέ'ενθιν κοίταζε το περιβάλλον γύρω της, για να μπορεί να θυμάται το δρόμο –πάντα είχε πολύ καλή μνήμη. Πέρασαν από έναν χώρο με πίνακες, έναν με έπιπλα, έναν με καθρέφτες, και, τελικά, η Λοΐρα έδειξε μια ξύλινη πόρτα.

«Εδώ βάζουν όλα τα άχρηστα,» πληροφόρησε την «κυρία Σαένθιν». «Πολύ σπάνια κάποιος μπαίνει σε τούτο το δωμάτιο.»

«Κλειδωμένα;»

«Ναι.»

Η Σαντέ'ενθιν ζύγωσε την πόρτα και την άνοιξε. Μέσα αντίκρισε ένα πέτρινο δωμάτιο με σκόρπια κομμάτια ξύλου από παλιά έπιπλα, κιβώτια, στοίβες από βρόμικες κουρτίνες, μερικούς κατεστραμμένους τροχούς, δύο ραγισμένους καθρέφτες κι έναν σπασμένο, μεγάλες και μικρές άχρηστες λάμπες, μαυρισμένα μπρούντζινα κηροπήγια, και άλλες σαβούρες.

Η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια απόθεσε τη μασκοφόρο ανάμεσα στις σαβούρες. *Όπου, άλλωστε, είναι η θέση της*, συλλογίστηκε.

Έπειτα, είπε: «Λοΐρα, πρέπει να σου μιλήσω, πολύ σοβαρά.»

«Ό,τι θέλετε, κυρία,» αποκρίθηκε εκείνη. «Όμως, μη φοβάστε, δε θα πω τίποτα! Εξάλλου, σας το χρωστάω. Αυτή η γυναίκα ήταν τρελή!»

«Χαίρομαι που τ'ακούω τούτο, Λοΐρα,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. «Αλλά θέλω κι άλλα πράγματα από σένα...»

Η υπηρέτρια πάγωσε. «Κι άλλα, κυρία;...»

«Μην τρομάζεις,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Δεν πρόκειται να σου ζητήσω να πας να σκοτωθείς. Απλά, έχω ανάγκη από ένα έμπιστο

άτομο, μέσα στο υπηρετικό προσωπικό του παλατιού. Με καταλαβαίνεις;»

«Απόλυτα, κυρία. Ότι με ρωτήσετε, θα σας το απαντήσω· το υπόσχομαι.»

«Ισως, κάποτε, να σε χρειαστώ για να κάνεις και κάποιες δουλειές για μένα –όπως να μεταφέρεις ένα μήνυμα, χωρίς να σε δουν, για παράδειγμα.»

Η Λοΐρα το σκέφτηκε λίγο. «Κανένα πρόβλημα, κυρία,» απάντησε.

«Είσαι συνεργάσιμη, βλέπω,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Τώρα, κοίτα πώς θα σε καλώ, όταν σε χρειάζομαι.»

Λοΐρα; άκουσε η υπηρέτρια μέσα στο κεφάλι της, και αναπήδησε.

«Μην τρομάζεις,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν. «Δε θέλω κανείς να καταλάβει ότι κάτι παράξενο σου συμβαίνει, όταν σου μιλάω.»

Λοΐρα, αντήχησε, ξανά, η φωνή μέσα στο μυαλό της, μα η υπηρέτρια ούτε που κουνήθηκε απ'τη θέση της, ούτε που βλεφάρισε.

«Μπράβο,» είπε η Σαντέ'ενθιν.

Κοντοκάθισε πλάι στην αναισθητη γυναίκα και της έβγαλέ τη μάσκα.

Την αναγνωρίζεις; ρώτησε τη Λοΐρα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της αρνητικά.

«Λοιπόν,» αναστέναξε η Σαντέ'ενθιν, καθώς σηκωνόταν όρθια. «Καλύτερα να πηγαίνεις.»

«Ναι, κυρία Σαένθιν, γιατί μπορεί να παραξενευτούν κι οι άλλες, που δεν έχω πάει ακόμα στο δωμάτιό μου,» συμφώνησε η Λοΐρα.

«Το όνομά μου είναι *Σαντέ'ενθιν,*» τόνισε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Σα-ντέ'-εν-θιν.»

«Μάλιστα, κυρία... Σαντέ'ενθιν. Πώς, όμως, θα φύγω; Είναι σκοτεινά, και δε βλέπω...»

«Θα σε ξεπροβοδίσω εγώ,» δήλωσε η Σαντέ'ενθιν. Και την οδήγησε ως την έξοδο του υπογείου, με το φως στη χούφτα της. Ύστερα, επέστρεψε στο δωμάτιο όπου είχε αφήσει την μασκοφόρο –

που, μάλλον, ήταν η γυναίκα την οποία είχε πετύχει στο διαμέρισμα του Δούκα Έσριθ.

Και μην ξεχνάς όσα είπαμε, Λοϊρα, έστειλε ένα πνευματικό μήνυμα στην υπηρέτρια, για να μη νομίσει ότι όλα τούτα ήταν αστεία.

Μετά, κοίταξε γύρω της και βρήκε μια μικρή κουλούρα σκοινί, την οποία χρησιμοποίησε για να δέσει τα χέρια και τα πόδια της λιπόθυμης γυναίκας. Δεν είχε κάποιο λεπίδι, για να κόψει όσο από το σκοινί δεν της χρειαζόταν, έτσι έψαξε την αιχμάλωτό της. Και τράβηξε ένα στιλέτο απ' τη μπότα της. *Ήρθε καλά εξοπλισμένη.* Έκοψε το σκοινί –με κάποια δυσκολία, γιατί αυτό ήταν χοντρό, ενώ η λάμα λεπτή– και σηκώθηκε όρθια.

Επικαλέστηκε τα Πνεύματα στον χώρο όπου βρισκόταν, για να μην βγαίνει κανένας ήχος (πράγμα που είχε κάνει και προτού επιχειρήσει να σώσει τη Λοϊρα, επειδή υπέθετε πως, σύντομα, κραυγές θ' ακούγονταν, και δεν ήθελε κανένας... απρόσκλητος να έρθει), και κλότσησε την αναίσθητη γυναίκα στα πλευρά.

Η αιχμάλωτη μούγκρισε, και άνοιξε τα μάτια. Προσπάθησε να κινηθεί, αλλά ανακάλυψε ότι ήταν δεμένη.

«Πού είμαι;» απαίτησε, παλεύοντας ν' ανακαθίσει κι αποτυχαίνοντας.

«Κάπου όπου αποκλείεται να σε βρει κανείς,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν.

Η γυναίκα φάνηκε τρομοκρατημένη, καθώς κοιτούσε γύρω της. Τα μάτια της είχαν διασταλεί και ιδρώτας την έλουζε. «Έχω χρήματα,» ψέλλισε. «Μπορώ να σου δώσω χρήματα.»

Η Σαντέ'ενθιν βρήκε μια κουνιστή πολυθρόνα εκεί κοντά. Τη δοκίμασε, με το χέρι της, για να δει αν ήταν σταθερή, κι ύστερα κάθισε. «Δεν αμφιβάλω,» αποκρίθηκε. «Και, μάλιστα, δεν είμαι εναντίον σου...»

«Δεν είσαι;» Η γυναίκα ήταν ιδιαίτερα απορημένη.

«Γιατί να είμαι; Ούτε καν σε ξέρω,» είπε, ειλικρινά, η Σαντέ'ενθιν. «Συγκεκριμένα δε σκόπευα να σου επιτεθώ. Εσύ μου επιτέθηκες πρώτη.» Τεντώθηκε μπροστά. «Και είπες ότι με γνωρίζεις.»

Η γυναίκα άνοιξε το στόμα της, για να τραυλίσει κάτι, αλλά το έκλεισε, πάλι.

«Μη διστάζεις,» την παρότρυνε η Σαντέ'ενθιν. «Μίλησέ μου. Πώς είναι δυνατόν να με γνωρίζεις; Ποιος σου είπε για μένα; Μήπως, ένας... μάγος;»

Από την έκφραση της γυναίκας, η Ζιρκεφιανή κατάλαβε ότι είχε υποθέσει σωστά.

«Ποιος είναι; Ποια είσαι εσύ;» ρώτησε. «Δεν είμαι στο Άργκανθικ για να σας πολεμήσω. Δεν είμαι με τον Βασιλιά Κάρχοκ.»

«...Λες ψέματα...»

«Αν έλεγα, τώρα θα ήσουν εδώ;» φώναξε η Σαντέ'ενθιν, σφίγγοντας τους βραχίονες της πολυθρόνας, με τα δάχτυλά της. «Δε θα σε είχα πάει στον εργοδότη μου;»

«Μα... συνεργάζεσαι με τον Δόνορ Τόρνιλφερ.»

«Εξ ανάγκης,» διευκρίνισε η Ζιρκεφιανή. «Κι επειδή μ'εξυπηρετεί για την ώρα...»

»Αλλ'ας αρχίσουμε απ'τα βασικά: Ποια είσαι;»

** ** *

Ο Δόνορ χτυπούσε την πόρτα του δωματίου της Σαντέ'ενθιν, μα κανείς δεν του απαντούσε.

Είχε φτάσει στο παλάτι λαχανιασμένος· όχι επειδή έτρεχε, μα από το άγχος του. Γι'άλλη μια φορά, οι αντίπαλοί τους είχε αποδειχτεί ότι χρησιμοποιούσαν μαγεία για να πετύχουν τους στόχους τους, κι αυτό είχε ανησυχήσει τον βασιλικό κατάσκοπο, λόγω των τρομακτικών διαστάσεων που είχε αρχίσει να παίρνει. Γιατί είχαν απαγάγει εκείνη τη γυναίκα, στον κήπο της έπαυλης των Σεγκλίνμερ;

Ο Δόνορ χτύπησε, ξανά. «Σαντέ'ενθιν; Σαντέ'ενθιν!»

Μα πού ήταν; Τώρα, που τη χρειαζόταν, είχε χαθεί; Η Ζιρκεφιανή μάγισσα ήταν η μόνη η οποία ίσως μπορούσε να τον βοηθήσει...

Άκουσε μια πόρτα ν'ανοίγει, και στράφηκε, για ν'αντικρίσει την Ζέκαλ να βγαίνει. Ήταν ντυμένη μ'ένα μακρύ, μαύρο νυχτικό και τα μαύρα της μαλλιά έπεφταν λυτά στην πλάτη και στους ώμους της.

«Δόνор;»

«Δούκισσά μου, πού είναι η Σαντέ'ενθιν;»

«Η Σαντέ'ενθιν; Δεν είναι στο δωμάτιό της;»

«Όχι. Χτυπάω και δεν ανοίγει.»

Η Ζέκαλ συνοφρυώθηκε. «Ίσως να βγήκε για λίγο...» Προχώρησε ως την πόρτα της Ζιρκεφιανής και χτύπησε, τρεις φορές, με τη γροθιά της. «Σαντέ'ενθιν!»

Καμία απάντηση.

«Θα περιμένω και θα ξανάρθω,» είπε ο Δόνор, και βάδισε προς το δωμάτιό του.

«Δόνор;»

Ο βασιλικός κατάσκοπος γύρισε.

«Τίποτα,» είπε η Ζέκαλ.

«Αν δεις τη Σαντέ'ενθιν, ειδοποίησέ με,» ζήτησε ο Τόρνιλφερ.

«Εντάξει.»

Ο Δόνор μπήκε στο δωμάτιό του.

** ** *

Η γυναίκα δεν απάντησε.

«Αντιλαμβάνεσαι ότι μπορώ να σε σκοτώσω, έτσι δεν είναι;» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Όσο περισσότερα μου πεις, τόσο μεγαλύτερη πιθανότητα έχεις να ζήσεις. Σου ξανατονίζω ότι δεν είμαι κατάσκοπος του Βασιλιά. Οπότε, πες μου ποια είσαι.»

«Το όνομά μου είναι Κυράλια,» αποκρίθηκε η γυναίκα.

Κυράλια! σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν, θυμούμενη κάτι που της είχε αναφέρει η Δούκισσα Ζέκαλ: «*Αν είναι η σύζυγός του, πάντως, τη λένε Κυράλια.*»

«Είσαι η σύζυγος του Δούκα Έσριθ.»

Η Κυράλια δε μίλησε.

«Είσαι η σύζυγός του, σωστά;» φώναξε η Σαντέ'ενθιν.

«Είμαι,» παραδέχτηκε εκείνη.

Η Σαντέ'ενθιν ακούμπησε την πλάτη της στην κουνιστή καρέκλα. «Τουλάχιστον, τελειώσαμε με τις συστάσεις...»

«Και τι έχει μετά;» ρώτησε η Κυράλια, στραβώνοντας τα χείλη και κοιτάζοντας εχθρικά την Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Μήπως να με λύσεις;»

«Όχι ακόμα,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν. «Δε μου έχεις πει αρκετά. Κατ'αρχήν, ποια η σχέση σου με τον μάγο που σου μίλησε για μένα;»

Η Κυράλια δεν έμοιαζε πρόθυμη ν'αποκαλύψει την αλήθεια. Όμως, τελικά, είπε: «Είναι γιος μου.»

Η Σαντέ'ενθιν σταμάτησε να κουνιέται, βάζοντας τα πόδια της στο πάτωμα. «Γιος σου;»

«Ναι.»

«Γνωρίζω τον έναν απ'τους γιους σου: τον Ρίγκμιν.»

«Το ξέρω,» δήλωσε η Κυράλια, κοιτάζοντάς τη με αξιοσημείωτο θάρρος, αν σκεφτόταν κανείς την κατάσταση στην οποία βρισκόταν: πνευματικά σφυροκοπημένη, δεμένη σ'ένα υγρό υπόγειο μέρος, και με παρέα μια γυναίκα που μπορούσε εύκολα να τη σκοτώσει.

«Τον άλλο τον λένε...» Η Σαντέ'ενθιν δε θυμόταν ακριβώς τ'όνομά του.

«Βούνκαλ. Είναι δίδυμοι,» την πληροφόρησε η Κυράλια.

«Ναι, μου το είπε ο Ρίγκμιν, όταν τον αιχμαλώτισα. Εσείς κρύβεστε, τελικά, πίσω απ'τις ληστείες. Εσείς προσπαθείτε ν'αμαυρώσετε τ'όνομα του Κάρχοκ.»

Η Κυράλια δεν αποκρίθηκε, θετικά ή αρνητικά.

«Πάλι τα ίδια θα λέμε;» έκανε η Σαντέ'ενθιν. «Δεν είμαι βασιλική κατάσκοπος. Βάλτο καλά στο μυαλό σου.»

«Τότε, γιατί φέρεσαι έτσι;» ρώτησε η Κυράλια. «Γιατί θέλεις να τα μάθεις όλ' αυτά;»

«Έχω τους δικούς μου σκοπούς,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν. «Και δεν είναι να σας προδώσω στον Βασιληά.» *Είναι να σας χρησιμοποιήσω.*

«Δε σε καταλαβαίνω,» είπε η Κυράλια. «Επιθυμείς να συνεργαστείς μαζί μας;»

«Να συνεργαστώ... Ναι, γιατί όχι;» μειδίασε η Σαντέ'ενθιν. «Άκου, Κυράλια: Μπορώ να σας προσφέρω μεγάλη βοήθεια, με τις δυνάμεις μου. Είμαι ισχυρότερη απ' το γιο σου, και το ξέρω. Κάποια στιγμή μόνο, *νόμιζα* ότι δεν ήμουν, αλλά, προφανώς, έφταιγε το γεγονός ότι ενεργούσε μέσω του αδελφού του, και, καθότι δίδυμοι, έχουν ισχυρό πνευματικό δεσμό.

»Επιπλέον, Κυράλια, οι Πρίγκιπες του Βασιλείου με εμπιστεύονται· ο Δόνορ, που είναι βασιλικός κατάσκοπος, με εμπιστεύεται. Αν δεν το θέλω εγώ, ποτέ δε θα σας βρουν. Αν το θέλω, θα σας βρουν μέσα στην επόμενη ώρα.»

«Μας απειλείς;» σφύριξε η Κυράλια.

«Έτσι ακούγεται;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν. «Χα-χα-χα-χα!... Ίσως κι έτσι να είναι,» τόνισε.

Η Κυράλια πάλεψε με τα δεσμά της, προσπαθώντας να ξεφύγει.

«Χαλάρωσε, Αρχόντισσά μου,» είπε η Ζιρκεφιανή, και την χτύπησε, πνευματικά.

Η Δούκισσα του Τάρμεν διπλώθηκε, ουρλιάζοντας.

Η Σαντέ'ενθιν έπαψε να την βάλει με πνευματική ενέργεια, και η Κυράλια σταμάτησε να ουρλιάζει, βαριανασαίνοντας σαν άλογο.

«Γεννήθηκα για να διοικώ, Αρχόντισσά μου,» είπε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Κανείς δε μπορεί να μου στερήσει τη μοίρα μου.

»Σ' αφήνω να σκεφτείς όσα κουβεντιάσαμε. Και αύριο θα έρθω περιμένοντας μια απάντηση, σχετικά με τη συνεργασία μας.»

Σηκώθηκε απ' την κουνιστή καρέκλα και επικέντρωσε τις ψυχικές της αισθήσεις γύρω απ' την Κυράλια. Επικαλέστηκε τα Πνεύματα, μουρμουρίζοντας μυστικιστικά λόγια και διαγράφοντας σύμβολα στον αέρα, με τα δάχτυλά της. Όταν η γητειά ολοκληρώθηκε, η Σαντέ'ενθιν μπορούσε να νιώσει την πνευματική δύναμη να ηλεκτρίζει τον χώρο· επίσης, ήταν εξαντλημένη.

Όμως άξιζε. Τώρα, κανένας Πνευματιστής δε θα μπορούσε να βρει τη Δούκισσα, εδώ όπου ήταν –κανένας: ακόμα κι ο Πόνκιμ θα δυσκολευόταν να επιτύχει κάτι τέτοιο. Επιπλέον, αν κάποιος επιχειρούσε να την εντοπίσει, η Σαντέ'ενθιν, πάραυτα, θα το ήξερε.

Λαχανιασμένη, κοίταξε γύρω της. Πήρε ένα βρόμικο πανί από κάτω και πλησίασε την Αρχόντισσα. Γονάτισε και το έχωσε στο στόμα της, ενώ εκείνη πάλευε μάταια να της ξεφύγει. Ύστερα, η Ζιρκεφιανή έδεσε ένα κομμάτι σκοινί γύρω απ' το κεφάλι της ξανθιάς γυναίκας, ώστε να μη μπορεί να φτύσει το φίμωτρό της. Είχε φιλτράρει πνευματικά τον χώρο, για να μη βγαίνουν ήχοι, όμως, αργά ή γρήγορα, η Πνευματική της Συγκέντρωση θα εξασθενούσε, και η Σαντέ'ενθιν δεν ήθελε κάποιος να βρει, κατά λάθος, την σύζυγο του Δούκα Έσριθ.

«Καληνύχτα, Κυράλια,» είπε, και βγήκε απ' το δωμάτιο, ενόσω η Αρχόντισσα έσκουζε. Έκλεισε την πόρτα και την κλείδωσε, μέσω των Πνευμάτων.

Αισθανόταν πως είχε καταφέρει κάτι πολύ σημαντικό απόψε.

Ένα βήμα προς το θρόνο.

** ** *

Η Σαντέ'ενθιν ήταν έτοιμη να μπει στο μπάνιο, όταν άκουσε χτυπήματα στην πόρτα της.

«Ποιος είναι;» ρώτησε. *Μες στη μαύρη νύχτα!*

«Ο Δόνορ. Άνοιξε.»

«Τώρα, που είμαι κουρέλι;...» μουρμούρισε η Σαντέ'ενθιν. Έριξε μια ρόμπα επάνω της, την έδεσε στη μέση, και άνοιξε την πόρτα.

«Νωρίς-νωρίς για ύπνο, απόψε,» παρατήρησε ο Δόνор.

«Τι συμβαίνει;»

«Πρέπει να μιλήσουμε.»

«Τώρα; Οπωσδήποτε;»

«Ναι.»

«Πέρνα.»

Ο Δόνор μπήκε στο δωμάτιο, ενώ η Σαντέ'ενθιν έκλεινε την πόρτα.

«Πες μου,» τον προέτρεψε. «Θέλω να κάνω μπάνιο και να πέσω να κοιμηθώ. Είμαι πολύ κουρασμένη.»

«Κάποιος μάγος απήγαγε μια κυρία της οικογένειας Σεγκλίνμερ,» την πληροφόρησε ο Δόνор.

«Τι!» έκανε η Σαντέ'ενθιν. «Εξήγησέ μου.»

«Βάλε μου ένα ποτό.»

Η Σαντέ'ενθιν γέμισε ένα ποτήρι με κρασί και του το έδωσε. Ο Δόνор κάθισε στην καρέκλα του γραφείου κι εκείνη στο κρεβάτι. Της εξιστόρησε όλα όσα είχε δει, ξαπλωμένος μπρούμυτα πάνω στην οροφή του χτιρίου που βρισκόταν απέναντι απ'την έπαυλη των Σεγκλίνμερ.

Ο Βούνκαλ πρέπει να ήταν, συλλογίστηκε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. Αλλά γιατί να απαγάγει μια απ'τις γυναίκες των Σεγκλίνμερ; Θα πρέπει αύριο να ρωτήσω την Κυράλια.

«Θα μπορούσες, κάπως, να με βοηθήσεις να την εντοπίσω;» ρώτησε ο Δόνор. «Μόνος, δεν επιχείρησα να κάνω καμια κίνηση, γιατί γνωρίζω πόσο ισχυροί είναι όσοι προστάζουν τα Πνεύματα.»

«Έπραξες συνετά,» συμφώνησε η Σαντέ'ενθιν. «Όμως εγώ απόψε δε μπορώ να σε βοηθήσω. Αύρ—»

«Γιατί; Συνέβη κάτι;»

«Τίποτα το σπουδαίο,» τον διαβεβαίωσε εκείνη. «Απλά, κάποιες φορές, όταν χρησιμοποιώ τις δυνάμεις μου, κουράζομαι ιδιαίτερα.

Συνεπώς, καλύτερα θα ήταν να κουβεντιάσουμε αύριο, Δόνορ. Εντάξει;»

«Εντάξει,» ένευσε ο βασιλικός κατάσκοπος. Άφησε το άδειο, πλέον, ποτήρι πάνω στο γραφείο και βγήκε απ' το δωμάτιο.

«Άλλος αυτός...» αναστέναξε η Σαντέ'ενθιν. *Πάντως, η πληροφορία που μου έδωσε, σίγουρα, θα μου φανεί χρήσιμη, πρόσθεσε νοερά.*

Αλλά, τώρα, ήταν ώρα για μπάνιο. Εκνευριζόταν να προσέχει να μη βραχούν τα εγκαύματά της στον ώμο και στην κνήμη, όμως είχε ανάγκη να ρίξει λίγο νερό επάνω της.

** ** *

Ο Έσριθ στριφογύριζε μέσα στο δωμάτιό του. Πού ήταν τόση ώρα η Κυράλια; Γιατί αργούσε; *Δαίμονες! Της είχα πει να προσέχει. Τι έγινε; Δε μπορούσε να καθίσει ούτε για μια στιγμή, από την ανησυχία του.*

Αν την έπιασαν οι φρουροί του παλατιού... Όχι! Ας μη βάζω, αμέσως, το κακό στο μυαλό μου. Ας περιμένω. Θα εμφανιστεί, αργά ή γρήγορα, δε μπορεί!

Η Κυράλια δεν εμφανίστηκε, αλλά, ύστερ' από λίγη ώρα, άκουσε τη φωνή του γιου του, Βούνκαλ:

Πατέρα. Την έχουμε. Όλα πήγαν καλά.

Δε μπορώ να βρω τη μητέρα σου, τον πληροφορήσε ο Έσριθ. Την έχω χάσει.

Πού πήγε;

Στον κήπο του παλατιού, για να βρει μια υπηρέτρια που νομίζαμε ότι μας παρακολουθούσε.

Θα την εντοπίσω. Περίμενε.

Και η πνευματική παρουσία του γιου του χάθηκε.

Αυτό κάνω συνέχεια, συλλογίστηκε ο Έσριθ. Περιμένω και περιμένω και περιμένω!

Μετά από μερικά λεπτά, ο Βούνκαλ επανήλθε.

Δεν τη βρίσκω.

Τι, δεν τη βρίσκεις; απαιτήσε ο Δούκας.

Δεν ξέρω, πατέρα... Μοιάζει νάχει εξαφανιστεί... Ο γιος του «ακουγόταν» ανήσυχος –ο Έσριθ μπορούσε να νιώσει την αναστάτωσή του.

Πνεύματα! Δεν το πιστεύω αυτό...

Πατέρα... Ο Βούνκαλ ήταν διστακτικός. Δύο πιθανές εξηγήσεις μπορεί να υπάρχουν. Ή είναι νεκρή–

ΟΧΙ!

Μάλλον, δεν είναι. Δε θέλω να πιστέψω ότι είναι. Δε νομίζω ότι η μητέρα μπορεί να πεθάνει τόσο εύκολα–

Και η άλλη πιθανή εξήγηση; ρώτησε, βιαστικά, ο Έσριθ, νιώθοντας το αίμα να σφυροκοπεί τα μηλίγγια του.

Κάποιος Πνευματιστής την έχει κρύψει απ' τις ψυχικές μου αισθήσεις.

Ποιος;

Έχω μία κατά νου, πατέρα, αλλά δεν είμαι σίγουρος. Θα ξαναεπικοινωνήσουμε.

Έφυγε.

Ο Δούκας κάθισε στο γραφείο του δωματίου του. «Κυράλια...» μουρμούρισε. «Κυράλια...» Έσφιξε τα δόντια και κοπάνησε τη γροθιά του πάνω στο λουστραρισμένο ξύλο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 46^ο

Φιλοξενούμενοι στο παλάτι της Βέρντριχ

Στρατιώτες έρχονται να σας συλλάβουν –φύγετε!
Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, ξαφνιασμένος από την φωνή της Χόλκραδ μέσα στο μυαλό του. Αριστερά του μπορούσε να νιώσει και την Αλζάρα να έχει σηκωθεί. Μάλλον, κι εκείνη είχε ακούσει την ίδια φωνή, γιατί ο Τόλριν, λίγο παραπέρα, κοιμόταν, σύμφωνα μ'ό,τι έλεγαν στον πρώην-Ράθμαλ οι πνευματικές του αισθήσεις.

«Ήταν...» άρχισε η Ζιρκεφιανή.

«Η Χόλκραδ,» τη διαβεβαίωσε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Δεν το φαντάστηκες.»

Η Αλζάρα στράφηκε στο κρεβάτι πλάι της. «Τόλριν! Τόλριν, ξύπνα! Πρέπει να φύγουμε.»

Ο αγγελιαφόρος σηκώθηκε πάραυτα. Τα μάτια του κοίταξαν, πρώτα, τη Ζιρκεφιανή και, ύστερα, τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Τι είναι;»

Βήματα ακούστηκαν να έρχονται από τον διάδρομο, έξω απ'το δωμάτιο.

«Πρέπει να φύγουμε,» είπε, ξανά, η Αλζάρα, βάζοντας τις μπότες της. Δίχως να τις δέσει, πήγε στο παράθυρο και το άνοιξε. Κοίταξε στην πίσω μεριά του πανδοχείου όπου ήταν ένα στενό δρομάκι. Στράφηκε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Εσύ πρώτος.»

Εκείνος ζύγωσε το παράθυρο και πήδησε έξω.

«Τρελάθηκε;» έκανε ο Τόλριν. Στάθηκε στα γυμνά του πόδια και κοίταξε κάτω, περιμένοντας να δει τον άντρα τσακισμένο πάνω στο πλακόστρωτο. Όμως αυτό που είδε ήταν, τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή να κατεβαίνει ομαλά προς το έδαφος, λες και κάποια αόρατη

δύναμη τον υποστήριζε. *Μα, βέβαια*, σκέφτηκε ο αγγελιαφόρος. *Το ίδιο έκανε και στην Ρόναρθ.*

«Πήδα,» τον πρόσταξε η Αλζάρα, καθώς ένα δυνατός χτύπος ακούστηκε στην πόρτα του δωματίου, μαζί με μια τραχιά, αντρική φωνή:

«Ανοίξτε! Εν ονόματι του Άρχοντα Ζάρουν, ανοίξτε!»

Για να μου το λέει, μάλλον, δε σκοπεύει να μ'αφήσει να σπάσω τη ράχη μου στο έδαφος, συμπέρανε ο Τόλριν, και, φορώντας τις μπότες του και ρίχνοντας την κάπα του στους ώμους, έκλεισε τα μάτια και πήδησε απ' το παράθυρο. Ένιωσε αόρατα χέρια να τον παίρνουν στην αγκαλιά τους και να τον κατεβάζουν αργά.

Όταν πάτησε στο πλακόστρωτο, άνοιξε τα βλέφαρα του, για να συναντήσει το τυφλό βλέμμα του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή. Αυτός ο άντρας ήταν τρομαχτικός. Έμοιαζε να μη βρίσκεται στον Άρμπεναρκ, αλλά, συγχρόνως, οι αισθήσεις του ήταν καλύτερες ακόμα κι από κάποιου που δεν είχε χάσει το φως του.

Ο Τόλριν έστρεψε τη ματιά του επάνω, στο παράθυρο του δευτέρου ορόφου του πανδοχείου, και αντίκρισε την Ζιρκεφιανή μάγισσα να πηδά, έχοντας δυο σάκους στον δεξή ώμο κι έναν στον αριστερό. *(Ξέχασα τα πράγματά μου, μέσα στη φούρια μου*, σκέφτηκε ο αγγελιαφόρος. *Ευτυχώς που εκείνη τα θυμήθηκε.)* Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ύψωσε το χέρι του, λες και είχε δει την Αλζάρα να πέφτει, και η πτώση της έγινε ομαλή, όπως η δική του και του Τόλριν.

Από το δωμάτιο ακούγονταν οι φωνές του άντρα που χτυπούσε την πόρτα: «Ανοίξτε, εν ονόματι του Άρχοντα Ζάρουν!»

«Άστους ν'ανοίξουν μόνοι τους,» είπε η Αλζάρα, και εκείνη κι οι δυο άντρες μπήκαν στο πρώτο σκεπασμένο με καμάρες στενό που βρήκαν μπροστά τους.

** ** *

Οι στρατιώτες τούς μάζεψαν όλους στον διάδρομο του πρώτου ορόφου, προστάζοντας τους υπόλοιπους ένοικους να μείνουν κλεισμένοι στα δωμάτιά τους.

Ο Βένγκριλ έστρεψε το βλέμμα του στην Χόλκραδ, ελπίζοντας η μάγισσα να είχε κάποια λύση, για να ξεφύγουν από τούτο το μπλέξιμο. Ακούς εκεί να τους κατηγορούν για το θάνατο της Δούκισσας Τιλμίρα! Μα τα Πνεύματα, τι είδους διαβολική σκευωρία ήταν τούτη; Ποιος τους το είχε κάνει αυτό; Ο Πόνκιμ ερχόταν, αμέσως, στο μυαλό του Βένγκριλ. *Αυτό το κάθαρμα! Πρέπει να έχει επιρροή στο Αργκανθικ. Γιαντό έστελνε και Αργκανθικιανούς κατασκόπους στο Βασίλειό μου, προτού όλη τούτη η καταστροφή αρχίσει!*

Άκουσε την απάντηση της Χόλκραδ μέσα στο κρανίο του: *Όχι από τώρα, Βασιληά μου. Αν κάνω κάτι τώρα, απλά θα χειροτερέψουν τα πράγματα.*

Ο Βένγκριλ καταλάβαινε ότι η μάγισσα είχε δίκιο. Ο διάδρομος ήταν γεμάτος πάνοπλους στρατιώτες, με γυμνολέπιδα ξιφή στα χέρια και βαλλίστρες σε ετοιμότητα. *Πώς έγινε αυτό; Ποιος είπε αυτά τα ψέματα για μας;*

Πάνω απ'το σαματά, άκουσε τη φωνή του Σόλμορχ: «Απαιτώ αποδείξεις! Πώς τολμάτε να μας κατηγορείτε για ένα τέτοιο έγκλημα, χωρίς αποδείξεις!»

«Σκάσε, Σαραολνιανέ σκύλε!» αντιγύρισε ένας άντρας που έμοιαζε να είναι ο αρχηγός των Αργκανθικιανών. «Μπορείς να πεις τα παράπονά σου στον Άρχοντα Ζάρουν –αν σου δοθεί η άδεια από εκείνον, φυσικά.»

«Ξέρεις ποιοι είμαστε;» φώναξε η Τάθβιλ.

«Κατάσκοποι απ'το Σαραόλν,» αποκρίθηκε ο αρχηγός. «Και φονιάδες της Δούκισσας Τιλμίρα!»

«Ψέματα!» κραύγασε ο Σόλμορχ. «Ποιος σας το είπε αυτό;»

«Σύντομα, θα μιλήσετε με τον Άρχοντα. Τώρα, βουλώστε το!» μούγκρισε ο αρχηγός των Αργκανθικιανών στρατιωτών.

Μια πολεμίστρια έστρεψε το σπαθί της προς το πρόσωπο του Ζάρβημ. «Τι κάνεις εκεί, γέρο;»

«Ανάβω την πίπα μου,» απάντησε, σταθερά, εκείνος, δημιουργώντας σπίθα με το τσακμάκι του και φουμάροντας.

«Πατέρα,» έτριξε τα δόντια η Τάθβιλ, σφίγγοντας τις γροθιές της. «Νομίζεις ότι αυτή είναι η κατάλληλη ώρα για κάπνισμα;»

«Φυσικά και είναι,» ανασήκωσε τους ώμους ο Ζάρβημ. «Μπορεί ως την αυγή να είμαστε νεκροί...»

Η Τάθβιλ ρίγησε. *Κι όλα έμοιαζαν να πηγαίνουν τόσο καλά, αφότου διασχίσαμε τα Αργκανθικιανά Όρη*, σκέφτηκε. *Αλλά, μάλλον, αυτό είναι το πρόβλημα: Ποτέ τα πράγματα δε μπορεί να πηγαίνουν τόσο καλά. Η Μοίρα μάς εκδικείται...*

«Δε θα φτάσουμε ως εκεί, Άρχοντά μου,» είπε ο Βένγκριλ στον Ζάρβημ. «Σίγουρα, πρόκειται για παρεξήγηση,» πρόσθεσε, καρφώνοντας τον αρχηγό των Αργκανθικιανών με το πράσινο, βασιλικό του βλέμμα.

Στρατιώτες κατέβηκαν από τον δεύτερο όροφο, και ένας ανέφερε: «Βρήκαμε το δωμάτιο άδειο, κύριε υποδιοικητά.»

«Άδειο;» έκανε ο αρχηγός των πολεμιστών. «Το ψάξατε; Πιθανώς να κρύφτηκαν κάπου.»

«Κοιτάξαμε κάτω απ'τα κρεβάτια και μέσα στην ντουλάπα, κύριε,» δήλωσε ο στρατιώτης. «Ωστόσο, δεν τους βρήκαμε. Η μόνη λύση ήταν να πήδηξαν απ'το παράθυρο, όμως κάτι τέτοιο αποκλείεται να συνέβη. Είναι πολύ ψηλά και ήταν τρεις –κάποιος θα γκρεμοτσακίζόταν, έτσι και το επιχειρούσαν. Ίσως να έφυγαν προτού–»

«Ηλίθιε!» τον διέκοψε ο υποδιοικητής. «Κι αν δεν γκρεμοτσακίστηκαν; Αν ήταν εκπαιδευμένοι για κάτι τέτοιο; Ψάξτε γι'αυτούς γύρω απ'το πανδοχείο!»

«Μάλιστα, κύριε,» αποκρίθηκε ο στρατιώτης, κι έκανε νόημα στους έξι που ήταν μαζί του να τον ακολουθήσουν.

«Εσάς θα σας πάμε στον Άρχοντα,» είπε ο υποδιοικητής στον Βένγκριλ και στους υπόλοιπους. «Αρχίστε να κατεβαίνετε!»

** ** *

Ο Ήκνορ και η Μίκθαλ παρακολουθούσαν τον δρόμο μπροστά απ'το Πανδοχείο των Ζάγκερντρων, βλέποντας τους στρατιώτες του Δουκάτου να βγάζουν απ'την κεντρική είσοδο τους Σαραολνιανούς, περικυκλωμένους από λεπίδες.

«Το σχέδιό σου ήταν έξυπνο,» είπε η Μίκθαλ, μειδιώντας.

«Για την ώρα, δούλεψε,» αποκρίθηκε ο Ήκνορ. «Θα χρειαστεί, όμως, κάτι περισσότερο, για να τους βγάλουμε απ'τη μέση, μόνιμα.»

«Έχεις τίποτα υπόψη σου;»

«Κάτι θα σκαρφιστούμε. Αλλά... Μίκθαλ, δεν είναι όλοι οι Σαραολνιανοί συγκεντρωμένοι εδώ. Μέτρα τους! Έξι, ενώ είχαν μπει στο πανδοχείο εννιά.»

«Έχεις δίκιο,» συμφώνησε η καστανομάλλα κατάσκοπος. «Πού είν'οι υπόλοιποι;»

«Πριν λίγο, βγήκαν μερικοί στρατιώτες απ'το χτίριο. Ίσως να ψάχνουν γι'αυτούς.»

«Δηλαδή, ξέφυγαν οι μπάσταρδοι; Πρέπει να τους βρούμε, Ήκνορ!» Τα καφετιά μάτια της Μίκθαλ γυάλισαν.

«Ναι,» ένευσε ο συνάδελφός της. «Ας πιάσουμε δουλειά.»

** ** *

Και ήταν μέσα στην καρδιά της νύχτας, που Αργκανθικιανοί πολεμιστές έφεραν τον Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν και τους συντρόφους ενώπιον του Άρχοντα Ζάρουν της Βέρντριχ, στο εσωτερικό μιας μεγάλης αίθουσας, στολισμένης στο χρυσάφι και στο ασήμι, με έξι χοντρούς, μαυρόπετρους κίονες, μέσα στο υλικό των οποίων άστραφταν πολύτιμοι και ημιπολύτιμοι λίθοι: σμαράγδια,

διαμάντια, αζουρίτες, όνυχες, και άλλοι πολλοί. Στο βάθος του μεγάλου δωματίου στεκόταν ένας θρόνος, καμωμένος από παλιό ξύλο δρυός και σκεπασμένος με μενεξεδιά και λευκά βελούδα. Επάνω του καθόταν ένας άντρας, μελαχρινός, με μούσι στο σαγόνι, μα όχι μουστάκι, και με τα μακριά του μαλλιά δεμένα πίσω απ' το κεφάλι του. Φορούσε σκουρόχρωμα, ριχτά ρούχα, και ο μανδύας του διέθετε ψηλό γιακά, σηκωμένο όρθιο. Στο στέρνο του κρεμόταν από μια χρυσή αλυσίδα ένα ρουμπίνι.

Ο υποδιοικητής γονάτισε στο ένα γόνατο εμπρός του. «Άρχοντά μου, σας φέρνω τους κατασκόπους.»

«Κατασκόπους;» φώναξε ο Σόλμορχ.

Ένας στρατιώτης τον γρονθοκόπησε στην κοιλιά. «Θα μιλάς, όταν ο Άρχοντας σου δίνει την άδεια να μιλήσεις, βάρβαρε!»

Η Τάθβιλ έβαλε το χέρι της γύρω απ' τους ώμους του Σόλμορχ, μα εκείνος την παραμέρισε, κοιτώντας με στενεμένα μάτια τον Ζάρουν, ο οποίος κατέβαινε απ' το ανυψωμένο επίπεδο όπου βρισκόταν ο θρόνος του. Οι μπότες του δεν έκαναν θόρυβο, επάνω στα χαλιά της πολυτελούς αίθουσας.

«Βρήκα τους φονιάδες της συζύγου μου γρηγορότερα απ' ό,τι περίμενα, οφείλω να ομολογήσω,» είπε, κοιτάζοντας ερευνητικά τους κρατούμενους.

«Άρχοντά μου...» άρχισε ο Βένγκριλ, επιθυμώντας να κάνει, τουλάχιστον, μια πολιτισμένη κουβέντα μαζί του –*αν και, κανονικά, θα έπρεπε ν' ανοίξω τα κεφάλια όλων τούτων των καταραμένων Αργκανθικιανών!*

«Και γιαντο δεν είμαι καθόλου σίγουρος ότι είστε, πράγματι, οι φονιάδες,» πρόσθεσε ο Ζάρουν.

«Άρχοντά μου,» επανέλαβε, σταθερά, ο Βένγκριλ. *Δεν είναι σίγουρος ότι είμαστε οι φονιάδες της Δούκισσας; Τούτη είναι καλή αρχή. Ίσως, τελικά, καταφέρουμε να ξεμπλέξουμε εύκολα απ' αυτή την ανόητη κατάσταση.* «Κάθε άλλο παρά φονιάδες είμαστε.»

«Είστε Σαραολνιανοί;» ρώτησε ο Ζάρουν.

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Βένγκριλ. Και τα λόγια του έκαναν τους στρατιώτες να σφίχτουν. «Όμως δεν ήρθαμε στο Άργκανθικ για να δολοφονήσουμε κανέναν. Για άλλο λόγο ήρθαμε. Και, κατ'αρχήν, ονομάζομαι Βένγκριλ και είμαι ο Βασιληάς του Σαραόλν.»

Σιγή έπεσε στην αίθουσα του παλατιού της Βέρντριχ.

«Μπορώ να μάθω τι γυρεύει εδώ ο Βασιληάς του Σαραόλν, δίχως μια αξιοπρεπή συνοδεία;» ρώτησε ο Ζάρουν.

«Αν μου επιτρέπετε, θα σας εξηγήσω, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Και, τότε, θα καταλάβετε πως δεν υπάρχει περίπτωση εμείς να δολοφονήσαμε τη σύζυγό σας.»

Η έκφραση του Ζάρουν ήταν παράξενα ήρεμη, και στα μάτια του φαινόταν μια καρτερικότητα και μια σοφία, που ο Μονάρχης του Σαραόλν είχε δει σε λίγους ανθρώπους. Ο Άρχοντας προχώρησε ως ένα μεγάλο, ξύλινο τραπέζι, πάνω στο οποίο βρίσκονταν αργυρά κηροπήγια, στο σχήμα φιδιών, και στην επιφάνειά του ήταν σκαλισμένο το έμβλημα των Γόρθλικ: το βουνό και το άστρο.

«Καθίστε,» τους προέτρεψε. «Είστε φιλοξενούμενοί μου, τώρα, και έχετε να μου πείτε πολλά.»

** ** *

Βρήκαν ένα πανδοχείο που δε φαινόταν να είναι πολυτελείας (σε σχέση πάντα με όλα τα υπόλοιπα της Βέρντριχ), και μπήκαν. Τα περισσότερα τραπέζια ήταν γεμάτα κόσμο· εντόπισαν ένα γωνιακό και κάθισαν.

«Ποτέ δεν κοιμούνται σ'ετούτη την πόλη;» αναρωτήθηκε ο Τόλριν.

«Πόλεις σαν κι αυτήν είναι πάντα άγρυπνες,» αποκρίθηκε η Αλζάρα, καθώς θυμόταν την Γκόνμορχ της Ζίρκεφ. Η Βέρντριχ τής την θύμιζε. Μπορεί, εξ όψεως, να ήταν τελείως, μα τελείως, διαφορετικές, όμως, κατά βάθος, είχε το συναίσθημα ότι έμοιαζαν ιδιαίτερα. Όπως στην Γκόνμορχ παντού υπήρχε κίνδυνος, έτσι και στην Βέρντριχ. Όπως στην Γκόνμορχ παντού μπορούσες να

οσμιστείς ύποπτες κινήσεις, αλλά ποτέ δεν ήσουν σίγουρος για τίποτα, έτσι και στην Βέρντριχ. Αν και ένας Ωκεανός χώριζε τις δύο πόλεις, οι άνθρωποι αυτών είχαν, περίπου, τις ίδιες συνήθειες. Βέβαια, η Γκόνμορχ δεν υπήρχε πια, μα τούτο ήταν ένα άλλο θέμα...

Πρόσεξε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή να μοιάζει χαμένος πλάι της. Όχι πάλι, σκέφτηκε. Δε μπορεί να τον ενοχλούν τα Πνεύματα εδώ. Τον κούνησε απ' τον ώμο.

«Η Χόλκραδ μού μιλάει,» της είπε εκείνος.

Ένας σερβιτόρος πλησίασε το τραπέζι τους. «Τι θα θέλατε;»

«Μια κούπα μπίρα ο καθένας,» απάντησε ο Τόλριν, και η Αλζάρα έγνεψε καταφατικά. «Τη χρειαζόμαστε, μετά από τέτοιο τρέξιμο,» πρόσθεσε, σιγανά, ο αγγελιαφόρος, καθώς ο άντρας έφευγε.

Ύστερα, είπε στη Ζιρκεφιανή: «Ανησυχώ για τη Μάερνομ. Και για τους υπόλοιπους, φυσικά. Πρέπει να μάθουμε τι τους συνέβη. Να τους βοηθήσουμε, αν μπορούμε.»

«Αυτό κάνει ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, τώρα,» αποκρίθηκε η Αλζάρα: «μαθαίνει τι τους συνέβη.»

«Η Χόλκραδ με πληροφόρησε πως τους πήγαν στο παλάτι της Βέρντριχ, ενώπιον του Άρχοντα Ζάρουν, συζύγου της Δούκισσας Τιλμίρα, για τη δολοφονία της οποίας τους κατηγορούν,» είπε ο άντρας που κάποτε ονομαζόταν Ράθμαλ.

«Τι!» έκανε ο Τόλριν. «Για τη δολ—»

«Όμως,» τον διέκοψε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, ενώ το τυφλό του βλέμμα ήταν καρφωμένο στο τραπέζι, «ο Άρχοντας Ζάρουν φαίνεται πρόθυμος να τους ακούσει, όχι να τους καταδικάσει αμέσως.»

Τότε, ήρθε ο σερβιτόρος, φέρνοντάς τους τις μπίρες. Ο Τόλριν τού έδωσε ένα αργύριο, κι εκείνος έφυγε.

«Μα, πώς τους μπήκε στο μυαλό ότι εμείς δολοφονήσαμε την Δούκισσα;» απόρησε ο αγγελιαφόρος. «Κάποιος πρέπει να μας την είχε στημένη.»

«Το δίχως άλλο,» συμφώνησε η Αλζάρα, γνέφοντας καταφατικά. «Ίσως εκείνος που είχε συγκεντρώσει και τους στρατιώτες έξω απ'τα βουνά...»

«Ποιος είναι, όμως;» έθεσε το ερώτημα ο Τόλριν. «Ποιος είναι ο εχθρός μας;»

** ** *

Ο Άρχων Ζάρουν φαινόταν να παρακολουθεί με ενδιαφέρον την ιστορία των Σαραολνιανών, πράγμα που ο Βένγκριλ έκρινε πως ήταν καλό σημάδι. *Τουλάχιστον, ακούει τι έχουμε να του πούμε.* Επίσης, τους είχε κεράσει όλους κρασί και τους είχε ζητήσει να βολευτούν γύρω απ'το τραπέζι του. Τέτοια φιλοξενία δεν την περίμεναν από έναν Αργκανθικιανό άρχοντα, του οποίου τη σύζυγο υποτίθεται πως είχαν δολοφονήσει.

«Τώρα, που μάθατε τι μας φέρνει στο Άργκανθικ, Άρχοντά μου, θα μπορούσα να σας κάνω μια ερώτηση;» είπε ο Βένγκριλ.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς ακουμπούσε την πλάτη του στην καρέκλα που βρισκόταν στην κορυφή του τραπεζιού.

«Γιατί πιστεύετε πως εμείς φονεύσαμε την Δούκισσα Τιλμίρα;»

Ο Ζάρουν έβγαλε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί μέσα απ'τον μανδύα του και το πέταξε μπροστά στον Βένγκριλ. «Διαβάστε αυτό, Βασιλιά μου του Σαραόλν.»

Ο μονάρχης το ξετύλιξε:

Οι φονιάδες της Δούκισσας Τιλμίρα είναι Σαραολνιανοί κατάσκοποι και βρίσκονται στο Πανδοχείο των Ζάγκερντρων, δωμάτια πέντε, οκτώ, και δεκατρία.

«Νομίζω πως είναι προφανές, Άρχοντά μου, ότι κάποιος προσπαθεί να μας ενοχοποιήσει,» είπε ο Βένγκριλ, αφήνοντας το μήνυμα στο τραπέζι. Ο Σόλμορχ το πήρε στα χέρια του, για να το κοιτάξει κι

εκείνος, μαζί με την Τάθβιλ, που τέντωσε το λαιμό της, για να δει.
«Και ξέρω ποιος είναι.»

«Ποιος;» ρώτησε ο Ζάρουν, σμίγοντας τα χείλη.

«Ο Πόνκιμ, ο σφετεριστής του θρόνου μου,» απάντησε ο Βένγκριλ.
«Έχει κατασκόπους στο Άργκανθικ.»

«Όμως πώς μπορώ εγώ να είμαι σίγουρος γι' αυτό;» έθεσε το ερώτημα ο Ζάρουν. «Πώς μπορώ να είμαι σίγουρος ότι δεν δολοφονήσατε τη σύζυγό μου και Δούκισσα του Έαροντ;»

«Άρχοντά μου, σας εξηγήσαμε!» είπε ο Βένγκριλ.

«Και μπορεί κάλλιστα να ψεύδεστε, Βασιληά μου του Σαραόλν.»

Δεν είμαστε καταραμένοι Αργκανθικιανοί! μούγκρισε από μέσα του ο Βένγκριλ· αλλά αποκρίθηκε: «Ό,τι σας είπα, αν θέλετε, εύκολα έχετε τη δυνατότητα να το διαπιστώσετε. Οι Μαγκραθμέλιοι *όντως* έχουν εισβάλει στο Βασίλειό μου· και τι άλλη δουλειά θα μπορούσα να έχω στο Άργκανθικ απ' το να έρχομαι για να ζητήσω βοήθεια απ' το Βασιλιά σας; Λέτε να σκότωνα τη Δούκισσα Τιλμίρα; Σε τι θα με εξυπηρετούσε αυτό, Άρχοντά μου; Κι αν ήμασταν κατάσκοποι, θα μπαίναμε έξι μέσα στην πόλη;» Προτίμησε να μην αναφέρει τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, τον Τόλριν, και την Αλζάρα, αφού οι στρατιώτες του Δουκάτου δεν τους είχαν βρει.

«Τα επιχειρήματά σας είναι πειστικά, Βασιληά μου,» παραδέχτηκε ο Ζάρουν. «Ωστόσο εγώ έλαβα ένα ανώνυμο μήνυμα που σας κατηγορεί. Ελάτε στη θέση μου. Τι μπορώ να κάνω; Χρειάζομαι *αποδείξεις*.»

«Χρειάζεστε αποδείξεις για να μας αφήσετε ελεύθερους, μα δε χρειάζεστε αποδείξεις για να μας κρατήσετε εδώ;» απαίτησε ο Σόλμορχ. Η έκφρασή του ήταν απειλητική, έτσι όπως δεν την είχε δει ποτέ ξανά ο Βένγκριλ. Ο φίλος του είχε, αναμφίβολα, αλλάξει πολύ...

«Ακριβώς,» απάντησε ο Ζάρουν. «Κάποιος σας κατηγορεί. Πιθανώς να έχει λόγο—»

«Φυσικά και έχει λόγο, Άρχοντά μου!» τον διέκοψε ο Σόλμορχ.
«Δε θέλει να φέρουμε βοήθεια στο Σαραόλν!»

«Όπως και νάχει, κύριε, εγώ είμαι υποχρεωμένος να ερευνήσω την υπόθεση,» δήλωσε ο Ζάρουν, ήρεμα. «Δε μιλάμε για έναν οποιοδήποτε φόνο: μιλάμε για τον φόνο της Δούκισσας Τιλμίρα του Έαροντ! Αύριο, θα κουβεντιάσετε και με το γιο μου, Κάβμορντ, ο οποίος, τώρα, είναι επίσημα Δούκας –και δεν είναι τόσο υπομονετικός όσο εγώ.»

«Δηλαδή, βρισκόμαστε υπό κράτηση,» είπε ο Σόλμορχ.

«Δυστυχώς, κύριε,» αποκρίθηκε ο Ζάρουν. «Προσωπικά, δεν πιστεύω ότι ευθύνεστε, όμως δε μπορώ να σας αφήσω να φύγετε, όσο υπάρχουν κατηγορίες εναντίον σας.»

** ** *

«Ευτυχώς που δε μας έκλεισαν σε κάνα μπουντρούμι,» είπε η Μάερνομ, που μοιραζόταν το δωμάτιό της με τη Χόλκραδ. Ένιωθε άβολα, μόνη μ' αυτή τη μυστηριώδη μάγισσα, αλλά δε μπορούσε να κάνει αλλιώς.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, καθώς ήταν μισοξαπλωμένη πάνω στο κρεβάτι της, με το ένα γόνατο λυγισμένο.

Η Μάερνομ συνοφρυώθηκε, κάνοντας το κεφάλι στο πλάι και κοιτώντας προσεκτικά τη μάγισσα, ενώ στεκόταν όρθια, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της. «Τι σκέφτεσαι;»

«Δε σκέφτομαι,» δήλωσε η Χόλκραδ. «Επικοινωνώ με τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Τώρα, πάψε να μιλάς!»

Η Μάερνομ κάθισε στο κρεβάτι της.

** ** *

«Τι σου λέει;» ρώτησε η Αλζάρα τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Εκείνος δεν αποκρίθηκε, μοιάζοντας απορροφημένος.

Η Ζιρκεφιανή ήπια μια γουλιά απ' τη μπίρα της.

Ο Τόλριν ήταν ανήσυχος. «Είναι η Μάερνομ καλά; Πρώτα τη, να σου πει,» ζήτησε.

Σε λίγο, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή μίλησε: «Η Μάερνομ είναι καλά, Τόλριν. Μάλιστα, την έχουν στο ίδιο δωμάτιο με την Χόλκραδ. Βρίσκονται όλοι υπό κράτηση στο παλάτι του Άρχοντα Ζάρουν, γιατί κάποιος του έδωσε ένα ανώνυμο μήνυμα που μας κατηγορεί για τη δολοφονία της Δούκισσας Τιλμίρα. Απ' ό,τι μου λέει η Χόλκραδ, ο ίδιος ο Άρχοντας δε φαίνεται να πιστεύει ότι εμείς τη σκοτώσαμε, όμως δε μπορεί να αγνοήσει τελείως τις κατηγορίες· σκοπεύει να κάνει έρευνα πάνω στο θέμα.»

«Αυτό θα μας καθυστερήσει πολύ!» τόνισε ο Τόλριν. «Δε θα προλάβουμε να κάνουμε τη συμμαχία εγκαίρως.»

«Μια στιγμή,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, υψώνοντας το δεξί του χέρι κι ακουμπώντας τ' αριστερό στον κρόταφο. Ύστερα, μίλησε πάλι: «Η Χόλκραδ λέει να προσπαθήσουμε να βρούμε αυτούς που μας έστησαν την παγίδα, και... Αλλά σταθείτε λίγο...» Τα φρύδια του πρώην-Ράθμαλ έσμιζαν, καθώς επικοινωνούσε με τη μάγισσα. Τώρα, έμοιαζε να βρίσκεται σε έντονη κουβέντα μαζί της.

** ** *

Η Χόλκραδ είχε δημιουργήσει έναν επικοινωνιακό δίαυλο, μέσω των Πνευμάτων, ανάμεσα σ' αυτήν, τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, και τον Βένγκριλ.

Επί του παρόντος, ο Βασιλιάς του Σαραόλν έλεγε: *Μπορεί να έχουμε παγιδευτεί εδώ, όμως πρέπει να ζητήσουμε απ' τον Κάρχοκ να συμμαχήσει μαζί μας.*

Έχεις κάποιο σχέδιο, να υποθέσω; ρώτησε η Χόλκραδ.

Ο Κάρχοκ γνωρίζει την υπογραφή μου, είπε ο Βένγκριλ. Αν μπορούσα να γράψω μια επιστολή προς αυτόν, να την υπογράψω, και να του τη στείλω...

Δε θα έχει την ίδια επίδραση, όπως όταν του μιλήσεις πρόσωπο με πρόσωπο.

Σίγουρα όχι, μα τι να κάνω, Χόλκραδ; Οι επιλογές μου είναι φοβερά περιορισμένες, όσο βρίσκομαι κλεισμένος εδώ πέρα! Συγκεκριμένα, η μόνη μου επιλογή είναι να στείλω την επιστολή στον Κάρχοκ –δεν ξέρω πόσο θα χρειαστεί, μέχρι να λυθεί αυτό το μυστήριο με τη Δούκισσα Τιλμίρα.

Και συνέχισε: Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή, πόσο εύκολο το θεωρείς να εντοπίσεις τον εχθρό μας μέσα στην Βέρντριχ;

Ιδιαίτερα δύσκολο, Βασιληά μου, αποκρίθηκε εκείνος. Έχουμε πολύ λίγα στοιχεία γι' αυτόν.

Θα έλεγα πως ένα καλό μέρος για ν' αρχίσεις την αναζήτησή σου είναι το Πανδοχείο των Ζάγκερντρων. Γιατί ο εχθρός μας, σίγουρα, θα χρειάστηκε να πάει εκεί, ώστε να μάθει σε ποια δωμάτια μένουμε. Το μήνυμα που έλαβε ο Ζάρουν τού έγραφε ακριβώς πού να μας βρει.

Τότε, στο πανδοχείο θα κατευθυνθούμε αμέσως, Βασιληά μου· μην ανησυχείτε, είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Να προσέχετε, τον προειδοποίησε ο Βένγκριλ. Και κάτι ακόμα, για να τελειώσω: Αν χρειαστεί, τελικά, να επικοινωνήσω με τον Κάρχοκ, αυτό μπορεί να γίνει με δύο τρόπους: Ο ένας είναι να μου επιτρέψει ο Άρχων Ζάρουν να του στείλω επιστολή, οπότε θα μου παραχωρήσει δικό του αγγελιαφόρο. Ο άλλος είναι να γράψω την επιστολή και να τη δώσω, κρυφά, σε σας, ώστε ο Τόλριν να την πάει στον Βασιληά του Άργκανθικ.

Πώς θα τους τη δώσεις κρυφά; έθεσε το ερώτημα η Χόλκραδ.

Αυτό δεν το έχω σκεφτεί ακόμα· πάντως, αν χρειαστεί, ελπίζω να καταφέρουμε να βρούμε έναν τρόπο.

Μπορώ να πηγαίνω, Βασιληά μου; ρώτησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Πήγαινε, και να προσέχεις, όταν κατευθύνεσαι στο Πανδοχείο των Ζάγκερντρων.

** ** *

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Μάερνομ τη Χόλκραδ, όταν εκείνη φάνηκε να επανέρχεται στον κόσμο των θνητών. «Είναι ο Τόλριν καλά;»

«Καλά είναι,» αποκρίθηκε η μάγισσα, καθώς σηκωνόταν απ'το κρεβάτι, αρχίζοντας να κόβει βόλτες μέσα στο δωμάτιο, λες και περνούσαν μυριάδες σχέδια και σκέψεις απ'το νου της.

«Πού βρίσκονται;»

«Σ'ένα πανδοχείο. Θα προσπαθήσουν να εντοπίσουν αυτόν που μας κατηγορήσε,» την πληροφόρησε η Χόλκραδ. «Αν καταφέρουν να τον βρουν απόψε, θα φύγουμε αύριο, κι έτσι δε θα καθυστερήσουμε το ταξίδι μας. Αν, όμως, δεν τον βρουν...»

«Τότε;»

«Τότε, ο Βασιληάς μας σκέφτεται να στείλει μια επιστολή στον Βασιλιά Κάρχοκ, αν του το επιτρέψει ο Αρχοντας Ζάρουν. Κι αν δεν του το επιτρέψει, σκοπεύει, κάπως, να δώσει την επιστολή στον Τόλριν, κρυφτά, ώστε εκείνος να την μεταφέρει στον Μονάρχη του Αργκανθικ.»

Η Μάερνομ αναστέναξε, αγκαλιάζοντας τα γόνατά της, καθώς καθόταν πάνω στο κρεβάτι. Αισθανόταν αγχωμένη απ'όλα όσα συνέβαιναν. Θα προλάβαιναν να επιστρέψουν στη Χάργκοχ, με ενισχύσεις; Ή θα έβρισκαν μόνο ερείπια; Ευχόταν να μπορούσε να ξέρει, τώρα, τι συνέβαινε στο Σαραόλν... καθώς και στην Μάνζρα, στην Θάρκα, στον Μέρθναρ, και στους δύο ευγενείς, Σίνορμαρ και Ρήφορβελ, οι οποίοι είχαν μείνει με τους στρατιώτες, στους πρόποδες των Αργκανθικιανών Ορέων.

Πρέπει να σώσουμε την πατρίδα μας. Πρέπει να διώξουμε τους δαιμονοανθρώπους. Οι Μαγκραθμέλιοι ανέκαθεν ήταν μια απειλή από τα δυτικά, όμως η Μάερνομ δεν πίστευε ότι ποτέ θα έκαναν τέτοια εισβολή στο Σαραόλν· ή, τουλάχιστον, ποτέ δεν πίστευε ότι εκείνη θα έβλεπε μια τέτοια εισβολή.

Όλα κινδυνεύουν να καταστραφούν. Είμαστε η τελευταία ελπίδα του λαού μας. Αν αποτύχουμε, μπορεί η ονομασία «Σαραολνιανός» να πάψει να υφίσταται.

Και, μ' αυτή τη σκέψη, ο νους της στράφηκε στην οικογένειά της: στην μητέρα, στον πατέρα της... στην Νύχτα, η οποία είχε σταλεί σε αποστολή, στο Βασιλικό Δουκάτο. Άραγε, πού να ήταν τώρα;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 47^ο

Παλιοί γνωστοί και καινούργιοι άγνωστοι

Όταν η ομάδα των έξι στρατιωτών πέρασε, η Αλζάρα, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και ο Τόλριν βγήκαν απ' το σοκάκι.

«Είμαστε τυχεροί, που τούτ' η πόλη έχει τόσες καμάρες, για να κρυβόμαστε από κάτω τους,» είπε ο τελευταίος.

Η Ζιρκεφιανή δε μίλησε. Μόνο κοίταξε μια φορά απ' τη μια μεριά του δρόμου και μια φορά απ' την άλλη. Περνούσε αρκετός κόσμος, μα δεν διέκρινε κανέναν στρατιώτη ανάμεσά τους. «Ελάτε,» είπε στους συντρόφους της, και ξεκίνησαν να βαδίζουν.

«Θυμάστε πώς ακριβώς να επιστρέψουμε στο Πανδοχείο των Ζάγκερντρων;» τους ρώτησε, ύστερα.

«Εγώ, πάντως, δε θυμάμαι...» απάντησε ο Τόλριν. «Όμως νομίζω πως είναι απο κεί.» Έδειξε, με τον αντίχειρα, δεξιά τους.

«Αλήθεια;» είπε η Αλζάρα. «Εγώ θα έλεγα πως είναι από την ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση...»

«Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή;» ρώτησε ο αγγελιαφόρος τον άντρα που βάδιζε αφηρημένος (;) πλάι του.

«Τόλριν, δε μπορεί να δει,» του υπενθύμισε η Αλζάρα. «Πώς να θυμάται από πού ήρθαμε;»

«Όλα τ'άλλα φαίνεται να τα αντιλαμβάνεται μια χαρά...» ανασήκωσε τους ώμους εκείνος.

«Αντιλαμβάνεται μονάχα ό,τι μπορεί ν'αντιληφθεί κανείς μέσω των Πνευμάτων,» εξήγησε η Αλζάρα.

«Στρατιώτες,» είπε, κοφτά, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Ο Τόλριν κοίταξε στο τέρμα του δρόμο κι ατένισε άλλη μια ομάδα έξι Αργκανθικιανών πολεμιστών να έρχεται. Αυτός κι οι δυο σύντροφοί του έστριψαν σε μια πάροδο.

«Γιατί τρέχουμε έτσι;» είπε. «Αφού δεν γνωρίζουν την εμφάνισή μας.»

«Μην είσαι σίγουρος,» αποκρίθηκε η Αλζάρα. «Ίσως ο εχθρός μας να τους έχει πληροφορήσει για μας.»

«Τέλος πάντων,» αναστέναξε ο Τόλριν. «Όμως, τουλάχιστον, μπορούμε να ρωτήσουμε κάποιον περαστικό πού είναι το Πανδοχείο των Ζάγκερντρων. Άλλωστε, δε μας κυνηγάνε όλοι σ'αυτή την πόλη!»

Πλησίασε έναν Αργκανθικιανό. «Με συγχωρείτε, κύριε· να σας κάνω μια ερώτηση;»

Εκείνος –ένας σαραντάρης άντρας με κοντά, καστανά μαλλιά και μουστάκι– στράφηκε στο μέρος του. «Ασφαλώς.»

«Ψάχνουμε το Πανδοχείο των Ζάγκερντρων. Μήπως ξέρετε πού είναι;»

«Εμ... Ναι. Θα στρίψετε στον τρίτο δρόμο δεξιά και, ύστερα, στον πρώτο αριστερά.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Τόλριν. Και, καθώς απομακρύνονταν απ'τον Αργκανθικιανό, είπε στην Αλζάρα: «Είδες; απ'τη δεξιά μεριά ήταν.»

Η Ζιρκεφιανή τον αγνόησε, ενώ πήγαιναν προς τα κει όπου τους υπέδειξε ο περαστικός. Ο δρόμος στον οποίο βάδιζαν ήταν αρκετά μεγάλος, με μονάχα μία καμάρα (στο σημείο που βρίσκονταν

εκείνοι, τουλάχιστον). Δεξιά κι αριστερά τους έβλεπαν εστιατόρια, ταβέρνες, και καζίνα, με φώτα που αρκούσαν για να κάνουν τη νύχτα μέρα. Μάλιστα, πολλά από τα φανάρια είχαν γυαλί διαφόρων χρωμάτων –κόκκινο, πράσινο, μενεξεδί–, ώστε να είναι και το φως τους ποικιλόχρωμο.

Ο Τόλριν, η Αλζάρα, κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έστριψαν στον τρίτο δρόμο δεξιά, όπου στην γωνία στεκόταν το άγαλμα ενός ζογκλάτορα, που δύο απ'τις μπάλες που κρατούσε ήταν φανάρια. Κατόπιν, πήραν την πάροδο στ'αριστερά, και, στο τέλος της, συνάντησαν το Πανδοχείο των Ζάγκερντρων, όπως τους είχε πει ο περαστικός.

Όλοι οι Αργκανθικιανοί δεν είναι ψεύτες, τελικά, σκέφτηκε ο Τόλριν, που η αλήθεια ήταν πως του είχε περάσει απ'το μυαλό ότι εκείνος ο κύριος τούς έστελνε σε λάθος μέρος.

Η Αλζάρα άνοιξε την πόρτα και μπήκαν. Στο μπαρ αντίκρισαν μια μελαχρινή κοπέλα, ντυμένη με λευκό πουκάμισο και μαύρο φόρεμα με τιράντες. Εκείνη την ώρα, έδινε μια κούπα σ'έναν άντρα, λέγοντας ένα αστείο και κάνοντάς τον να γελάσει.

Ο Τόλριν τη ζύγωσε πρώτος, με την κουκούλα του στο κεφάλι, ώστε να μην τον αντιληφθεί αμέσως. Γιατί μπορεί να τον θυμόταν από πριν, και να τρόμαζε, αφού αυτή πρέπει να ήταν που είχε στείλει τους στρατιώτες επάνω.

«Ποιος ήρθε και ρώτησε για τους ενοίκους στα δωμάτια πέντε, οχτώ, και δεκατρία;»

Η κοπέλα στράφηκε να τον κοιτάξει, συνοφρυωμένη και προσπαθώντας να διακρίνει το πρόσωπό του. «Και πού να ξέρω γω;...» έκανε, μορφάζοντας.

«Εσύ στεκόσουν εδώ και πριν,» της είπε ο Τόλριν. «Μη μου λες ψέματα. Ποιος ήρθε να ρωτήσει;» Άφησε ένα χρυσό νόμισμα πάνω στον πάγκο της.

Τα μάτια της κοπέλας γούρλωσαν. Το εξαφάνισε προτού ο αγγελιαφόρος προλάβει να βλεφαρίσει. (*Γρήγορο χέρι...*) «Ένας

κύριος και μια κυρία ήταν. Κι οι δυο φορούσαν κουκούλα, σαν κι εσένα. Μάλλον, είχαν λόγο να κρύβονται... Ο κύριος, πάντως, πρέπει να ήταν μελαχρινός.» (Η γλώσσα της έμοιαζε να είχε λυθεί εντελώς.) «Ηρθε μόλις η ομάδα ανέβηκε τις σκάλες, και με ρώτησε ποια δωμάτια κλείσανε. Με πλήρωσε και του είπα.» Ανασήκωσε τους ώμους, λες και ήθελε να δείξει ότι δεν ήταν δικό της φταίξιμο, μα η φυσιολογική αντίδραση κάθε ανθρώπου. (*Κάθε Αργκανθικιανού ίσως!*) «Υστερα, αυτός κι η γυναίκα κάθισαν σε κείνο κει το τραπέζι»—έδειξε, με τον αντίχειρά της—«και ο κύριος άρχισε να γράφει κάτι... Κάποιος γράμμα υποθέτω. Όταν τελείωσε, το τύλιξε και έφυγαν απ' το πανδοχείο.»

«Αυτά είν' όλα;»

«Ναι,» απάντησε η κοπέλα. «Νομίζεις ότι μ' ένα ολόκληρο χρυσό νόμισμα θα σου έκρυβα τίποτα;» Μειδίασε, (δήθεν) ντροπαλά.

«Δεν είδες πού πήγαν μετά, έτσι;»

«Όχι.»

Ο Τόλριν, η Αλζάρα, κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή κάθισαν στο τραπέζι που είχε δείξει η γυναίκα του μπαρ.

«Τι κάνουμε, τώρα;» ρώτησε ο πρώτος.

«Ίσως να καταφέρουμε να τους εντοπίσουμε,» είπε η Ζιρκεφιανή μάγισσα.

«Πώς;» θέλησε να μάθει ο Τόλριν.

«Κάθονταν εδώ πριν από κάποια ώρα. Επομένως, ίσως καταφέρω να εντοπίσω τις αύρες τους και να τις ακολουθήσω, μέσα στους δρόμους της πόλης.»

«Δεν ακούγεται και πολύ βέβαιη για το τελευταίο,» παρατήρησε ο Τόλριν.

«Επειδή υπάρχει τόση μεγάλη πολυκοσμία εδώ,» εξήγησε η Αλζάρα. «Οι αύρες εύκολα μπλέκονται αναμεταξύ τους. Πάντως, αξίζει να το επιχειρήσουμε.» Στράφηκε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Θα με βοηθήσεις;»

«Ναι.»

Οι δύο Πνευματιστές έκλεισαν τα μάτια, προσπαθώντας ν' αυτοσυγκεντρωθούν επάνω στις αύρες των ανθρώπων που είχαν καθίσει σε τούτο το τραπέζι.

** ** *

Η Μίκθαλ κάθισε στο πεζούλι του σιντριβανιού, προτείνοντας στον Ήκνορ να κάνει το ίδιο.

«Δεν τελειώσαμε ακόμα τη δουλειά μας,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Δε νομίζω ποτέ να τους βρούμε,» είπε η καστανομάλλα κατάσκοπος. «Τους χάσαμε. Όμως τους σημαντικούς τούς έχουμε πιάσει. Είναι όλοι τους στο παλάτι του Άρχοντα Ζάρουν: και ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ και η μάγισσα Χόλκραδ– Και εκείνος ο γέρος, Ήκνορ, δε σου θύμιζε τον...»

«...τον Άρχοντα Ζάρβημ. Ναι, αυτός πρέπει να ήταν Μίκθαλ.»

«Όλος ο καλός κόσμος του Σαραόλν εδώ έχει συγκεντρωθεί,» σχολίασε η κατάσκοπος. «Όμως ακόμα δεν ξέρουμε ποιος ήταν ο άλλος: ο καστανός με τα γένια.»

«Ναι,» ένευσε ο Ήκνορ.

«Άκου τι λέω: Να ξεχάσουμε αυτούς που ξέφυγαν (εξάλλου, λακέδες των υπόλοιπων πρέπει να είναι), και να πάμε στο παλάτι· να μάθουμε τι συμβαίνει εκεί και πώς μπορούμε να ξεπαστρέψουμε τους Σαραολνιανούς μια για πάντα.»

«Έχεις καμια έξυπνη ιδέα για να μπούμε στο παλάτι;»

Η Μίκθαλ σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, σκεπτική. «Κοίτα...»

«Ναι;» Ο Ήκνορ ύψωσε ένα του φρύδι.

«Δεν έχω σκεφτεί κάτι ακόμα!» παραδέχτηκε η Μίκθαλ. «Όμως πρέπει, *κάπως*, να μπούμε.»

«Για απόψε δε βλέπω να υπάρχει τρόπος,» είπε ο Ήκνορ. «Ας κάνουμε ακόμα μια βόλτα, μήπως πετύχουμε τους Σαραολνιανούς, και, ύστερα, πάμε να κλείσουμε ένα δωμάτιο και να κοιμηθούμε.»

Η Μίκθαλ σηκώθηκε απ'το πεζούλι του σιντριβανιού, αναστενάζοντας. «Αποκλείεται ποτέ να τους εντοπίσουμε, μέσα σε τόσο κόσμο, αλλά εντάξει...»

** ** *

Η Αλζάρα έπιασε το κεφάλι της, με τα δύο χέρια. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή προσπάθησε να την κρατήσει όρθια, ενώ κι ο ίδιος έμοιαζε ζαλισμένος. Βρίσκονταν σε μια πάροδο της Βέρντριχ, κοντά σ'ένα καζίνο, και είχαν σταματήσει να βαδίζουν.

«Είστε καλά;» τους ρώτησε ο Τόλριν. Οι δύο σύντροφοί του φαίνονταν πολύ, πολύ κουρασμένοι από την προσπάθειά τους να εντοπίσουν τους ανθρώπους που τους είχαν ενοχοποιήσει.

«Δε μπορώ να συνεχίσω,» ξεφύσησε η Αλζάρα, καθώς πατούσε στα πόδια της, δίχως τη βοήθεια του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή. «Το κεφάλι μου πάει να σπάσει απ'όλες τούτες τις αύρες εδώ γύρω!...»

«Σε καταλαβαίνω,» συμφώνησε ο πρώην-Ράθμαλ. «Τα Πνεύματα είναι ιδιαίτερα ανήσυχα σ'αυτή την πόλη. Για να μην πω σ'αυτή την μεριά των Αργκανθικιανών Ορέων...»

Η Αλζάρα ένευσε. «Έχεις δίκιο. Τα Πνεύματα *είναι* ιδιαίτερα ανήσυχα σ'αυτή τη μεριά των Αργκανθικιανών Ορέων. Μοιάζουν να θέλουν να μας προειδοποιήσουν πως κάτι μεγάλο συμβαίνει σ'όλο το Βασίλειο.»

«Επειδή έχω το προαίσθημα ότι εσείς οι δυο θα με τρελάνετε, δεν προσπαθούμε να βρούμε άλλου είδους στοιχεία, για να εντοπίσουμε τους εχθρούς μας;» πρότεινε ο Τόλριν.

«Τι άλλου είδους στοιχεία;» ρώτησε η Αλζάρα.

«Μα τα Πνεύματα, αυτές οι καταραμένες αύρες δε μπορεί να είναι ο μόνος τρόπος, για να τους ξετρυπώσουμε. Πρέπει, σίγουρα, να υπάρχει και κάποιος άλλος!»

«Ν'ακολουθήσουμε τα ίχνη τους πάνω στο πλακόστρωτο, μήπως;»

Ο Τόλριν αναποδογύρισε τα μάτια.

Η Αλζάρα ακούμπησε τα δάχτυλα στους κροτάφους της και έκλεισε τα βλέφαρα, επικαλούμενη τις δυνάμεις των Πνευμάτων. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή πρόσθεσε την ψυχική του ισχύ στην δική της. Έψαξαν μαζί για το μονοπάτι που είχαν αφήσει οι αύρες των εχθρών τους.....και βρήκαν τις ίδιες τις αύρες!

Η Αλζάρα στράφηκε απότομα, ανοίγοντας τα βλέφαρά της και δείχνοντας. «Εκεί!»

Ο Τόλριν κοίταξε, και δεν είδε παρά τον τοίχο ενός σπιτιού. «Εκεί;» έκανε, παραξενεμένος.

«Όχι,» είπε η Αλζάρα. «Μια στιγμή.» Ακούμπησε, πάλι, τα χέρια στους κροτάφους της, και ταξίδεψε πνευματικά ανάμεσα στις αύρες των ανθρώπων της Βέρντριχ. Βρήκε εύκολα αυτές που ήθελε. Δεν ήταν καθόλου μακριά. «Βρίσκονται στον παράλληλο.»

Ξεκίνησε να βαδίζει, γρήγορα· και ο Τόλριν κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή την ακολούθησαν, με τα χέρια στις λαβές των σπαθιών τους.

Κακώς ανησυχώ, συλλογίστηκε ο αγγελιαφόρος. Μ'αυτούς τους δυο μάγους από κοντά, τίποτα δε μπορεί να μας αγγίζει. Εκτός από άλλους μάγους, βέβαια... Λες οι εχθροί τους να ήταν μάγοι;...

** ** *

Ο δρόμος ήταν άδειος εκτός από δυο-τρεις περαστικούς, καθώς η βαθιά νύχτα είχε, πλέον, πέσει. Ωστόσο, σ'ένα εστιατόριο που ονομαζόταν «Ο Κυνηγός της Νύχτας» φώτα ήταν ακόμα αναμμένα και κόσμος συγκεντρωμένος· κάποια γιορτή φαινόταν να γίνεται. Στην γωνία στο βάθος, όπου όλα τα μαγαζιά ήταν κλειστά, ένα αρκετά μεγάλο φανάρι φωτίζε την περιοχή, κρεμασμένο απ'το χέρι μιας πέτρινη αρχόντισσας.

Κι απο κεί ήταν που η Μίκθαλ αντίκρισε τρεις μορφές με κουκούλες να έρχονται, και τη μία να σηκώνει το χέρι της και να

δείχνει αυτήν και τον Ήκνορ, λέγοντας, με γυναικεία φωνή: «Νάτοι!»

Οι δυο κατάσκοποι, πάραυτα, έπιασαν τις λαβές των ξιφιδίων που κρύβονταν κάτω απ'τα ρούχα τους, προσπαθώντας να διακρίνουν ποιοι ήταν οι άγνωστοι. Δεν άργησαν να συμπεράνουν πως τούτοι πρέπει νάταν οι τρεις Σαραολνιανοί που είχαν ξεφύγει απ'τους στρατιώτες του Δουκάτου.

Ο Ήκνορ στράφηκε σ'ένα στενό γεμάτο καμάρες, κι άρχισε να τρέχει. Η Μίκθαλ τον ακολούθησε.

«Οι Πνευματοχτυπημένοι μπάσταρδοι!» μούγκρισε ο Τόλριν, μέσα από σφιγμένα δόντια. *Μας αντιλήφθηκαν αμέσως!* Πήρε στο κατόπι τους δυο μυστηριώδεις κουκουλοφόρους, δίχως καθυστέρηση. Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και η Αλζάρα ήρθαν πίσω του.

Ο αγγελιαφόρος μπορούσε να δει τις κάπες των σκιερών του αντιπάλων ν'ανεμίζουν μέσα στο μισοσκοτάδο του σοκακιού, καθώς εκείνοι έτρεχαν σα μανιασμένοι ταύροι.

«Κάντε κάτι!» φώναξε στους συντρόφους του. «Δε μπορείτε να τους σταματήσετε;»

Όμως ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και η Αλζάρα είχαν ήδη μείνει πίσω, κουρασμένοι καθώς ήταν από τις προσπάθειές τους να εντοπίσουν τις αύρες των κατασκόπων.

«Να πάρει!...» γρύλισε ο Τόλριν. *Δε μπορεί αυτοί οι καταραμένοι Αργκανθικιανοί να μου ξεφύγουν!* συλλογίστηκε, πεισματάρικα. Έστριψε δεξιά, όπως κι εκείνοι. Ένας Αργκανθικιανός ποτέ δε μπορεί να νικήσει έναν Σαραολνιανό, σε πρόσωπο με πρόσωπο *αντιπαράθεση!* Ο αγγελιαφόρος άρχισε να λύνει, γρήγορα, την κάπα απ'το λαιμό του. Και, σε λίγο, το βαρύ και μπελαλίδικο ρούχο βρίσκονταν μέτρα πίσω του, ενώ ο Τόλριν έτρεχε σαν αιλουροειδές μες στα σοκάκια, ακολουθώντας καταπόδας τους δυο κατάσκοπος – και κερδίζοντας έδαφος.

Άπλωσε το χέρι και άρπαξε την κάπα του ενός, καθώς ανέμιζε πίσω του· τον τράβηξε, βίαια, και τον έριξε στο πλακόστρωτο. Η

κουκούλα έπεσε απ' το κεφάλι του, και ο Τόλριν διαπίστωσε, μέσα στο φεγγαρόφωτο, πως ήταν γυναίκα –και, μάλιστα, την ήξερε!

«Μίκθαλ!»

Η καστανομάλλα κατάσκοπος, αμέσως, ύψωσε το δεξί της πόδι, επιχειρώντας να τον χτυπήσει στην κοιλιά. Εκείνος, όμως, της έπιασε την μπότα και την κλότσησε στα πλευρά, κάνοντάς τη να διπλωθεί, με μια κραυγή.

«Τα έβαλες με τα λάθος άτομα, Σαραολνιανέ μαντατοφόρε!» σφύριξε ο Ήκνορ, και χίμησε καταπάνω στον Τόλριν, με ένα ξιφίδιο στο κάθε χέρι. Οι κοφτερές λεπίδες στραφάλισαν στο φεγγαρόφωτο, καθώς στράφηκαν εναντίον του, για να τον πετσοκόψουν. Εκείνος πετάχτηκε πίσω, αποφεύγοντας τις δυο τροχιές που διέγραψαν στον αέρα.

Τράβηξε το σπαθί του. «Καιρό είχαμε να τα πούμε, Ήκνορ.»

«Ξέρουν οι μαντατοφόροι του Σαραόλν να χρησιμοποιούν αυτό το κομμάτι ατσάλι που βαστάς;» ρώτησε ο Ήκνορ, ενώ ένα στραβό μειδίαμα χάραζε το πρόσωπό του, μέσα στη σκιά της κουκούλας του.

«Πολύ καλύτερα από οποιονδήποτε Αργκανθικιανό άρχοντα,» αποκρίθηκε ο Τόλριν.

Ο Ήκνορ ύψωσε το χέρι του προς τα πίσω και, φέρνοντάς το μπροστά, εκτόξευσε το ένα απ' τα ξιφίδια του προς τον αγγελιαφόρο. Ο Τόλριν ίσα που πρόλαβε να κάνει στο πλάι, κοπανώντας πάνω σ' έναν τοίχο. Είδε την Μίκθαλ να σηκώνεται απ' το πλακόστρωτο, κρατώντας τα πλευρά της· τα μάτια της άστραφταν από επιθυμία για εκδίκηση.

«Αλζάρα!» φώναξε ο Τόλριν.

Η Αργκανθικιανή κατάσκοπος τράβηξε ένα ξιφίδιο, πέφτοντας πάνω του μ' ένα γρύλισμα. Ο αγγελιαφόρος απέκρουσε το όπλο της και την γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, ξανασωριάζοντάς την στο έδαφος, ενώ εκείνη βαστούσε τη μύτη της.

Η άλλη λεπίδα του Ήκνορ ήρθε στροβιλιζόμενη καταπάνω του. Ο Τόλριν, πάλι, την απέφυγε, μα παραπάτησε και έπεσε, ανάσκελα,

στο πλακόστρωτο, χτυπώντας τη μέση του. Αισθάνθηκε έναν διαπεραστικό πόνο να τον λογχίζει απ' την κορφή ως τα νύχια. Ο Αργκανθικιανός κατάσκοπος ήρθε από πάνω του και τον πάτησε στο στήθος, ενώ γονάτιζε, βάζοντας ένα στιλέτο στο λαιμό του.

«Χάρηκα για τη γνωριμία, μαντατοφόρε,» ψιθύρισε.

Ο Τόλριν βόγκησε αδύναμα, μη μπορώντας να μιλήσει.

Ύστερα, ο Ήκνορ αισθάνθηκε μια αόρατη δύναμη να τον χτυπά με ορμή, σαν ξαφνικός άνεμος, στέλνοντάς τον να κουτρουβαλήσει πάνω στο πλακόστρωτο του σοκακιού. Η κάπα του πήρε μαζί της χώματα και νερά.

Μα τα Πνεύματα, τι ήταν αυτό; συλλογίστηκε. Ύψωσε το βλέμμα, ενώ προσπαθούσε να σηκωθεί όρθιος, και είδε μια γυναίκα να στέκεται πίσω απ' τον Σαραολνιανό αγγελιαφόρο. *Κι άλλη καταραμένη μάγισσα; Νόμιζα ότι η μόνη που είχαν μαζί τους ήταν η Χόλκραδ.* Πάτησε στις μπότες του και στράφηκε στην άλλη μεριά του σοκακιού –για ν'αντικρίσει εκεί έναν άντρα με γυμνολέπιδο ξίφος. Πρέπει να ήταν εκείνος που αυτός κι η Μίκθαλ είχαν ατενίσει από απόσταση, μα δεν τον είχαν αναγνωρίσει.

Ο Ήκνορ τράβηξε ένα στιλέτο, απότομα, στέλνοντάς το καταπάνω στον σπαθοφόρο. Εκείνος ύψωσε το αριστερό του χέρι, και το όπλο έπεσε στο έδαφος, κουδουνίζοντας.

«Όχι...!» έκανε ο κατάσκοπος, κάτω απ' την ανάσα του. *Κι άλλος μάγος!*

Ο Τόλριν σηκώθηκε από κάτω, βήχοντας. Το ίδιο κι η Μίκθαλ, ακόμα κρατώντας τη μύτη της.

«Δε φαίνεται ο Αφέντης σας να σας είχε προειδοποιήσει για μας,» είπε η Αλζάρα. «Μεγάλο του λάθος.»

«Ποιος 'Αφέντης μας';» απόρησε ο Ήκνορ. «Τι είν' αυτά που λέτε;»

«Ο Πόνκιμ,» μούγκρισε ο Τόλριν.

«Ποιος Πόνκιμ, μαντατοφόρε;» σφύριξε ο κατάσκοπος. «Έχεις τρελαθεί;»

«Από την αρχή, κάτι έκρυβες, Ήκνορ –και εσύ και οι συνάδελφοί σου! Εκείνος σας έχει προσλάβει, έτσι δεν είναι; Βρίσκεστε στις υπηρεσίες του!»

«Στις υπηρεσίες της Δούκισσας Ζέκαλ βρισκόμαστε, ηλίθιε Σαραολνιανέ!» παρενέβη η Μίκθαλ. «Όπως πάντα..»

«Λέτε, πάλι, ψέματα.» Ο Τόλριν τούς αγριοκοίταξε και τους δύο.

«Τους γνωρίζεις από παλιά;» τον ρώτησε η Αλζάρα.

«Είχα την ατυχία,» ένευσε ο αγγελιαφόρος.

Τότε, η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια παρατήρησε μια φιγούρα να πλησιάζει τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, και φώναξε: «Πίσω σου!»

Ο πρώην-Ράθμαλ στράφηκε, υψώνοντας το ξίφος του· αλλά ο άγνωστος άντρας είπε: «Σκέψου πριν χτυπήσεις, παρείσακτε μάγε.»

Και μια άλλη φωνή, πίσω απ' την Αλζάρα, πρόσθεσε: «Γιατί μπορεί και να το μετανιώσεις, ακριβά...»

Η Ζιρκεφιανή γύρισε, αιφνιδιασμένη κι επικαλούμενη τα Πνεύματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 48^ο

Οι φύλακες του Άργκανθικ

Ο άγνωστος άντρας απέκρουσε εύκολα την πνευματική επίθεση της Αλζάρα και, μ' ένα σήκωμα του χεριού του, έριξε την Ζιρκεφιανή στα γόνατα.

Πνευματιστής! διαπίστωσε εκείνη. Και πολύ ισχυρός. Ακόμα κι αν δεν ήμουν τόσο κουρασμένη, θα είχα πρόβλημα να τον αντιμετωπίσω...

Στην άλλη μεριά του σοκακιού, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή βημάτισε, απομακρυνόμενος απ' τον άντρα που είχε παρουσιαστεί

πίσω του, ενώ βαστούσε το σπαθί του με τα δύο χέρια. Παρότι τυφλός, οι πνευματικές του δυνάμεις τον έκαναν άριστο ξιφομάχο.

Ο Τόλριν δεν ήξερε ποιον να πρωτοπροσέχει: τους δύο νεόφερτους, ή τον Ήκνορ και την Μίκθαλ, που, αναμφίβολα, θα προσπαθούσαν να το σκάσουν με την πρώτη ευκαιρία; Έσφιξε το μανίκι του ξίφους του στην δεξιά του γροθιά.

«Ποιοι είστε;» ρώτησε ο άγνωστος που στεκόταν από τη μεριά του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή. Ο Τόλριν μπορούσε να δει πως ο άντρας ήταν καστανός, με γυαλιστερά καφετιά μάτια και μακριά μαλλιά· το πρόσωπό του φαινόταν να είναι φρεσκοξυρισμένο. Τα ρούχα του κρύβονταν μέσα στη σκιά του μαύρου του μανδύα, οπότε ο αγγελιαφόρος δεν καταλάβαινε αν επρόκειτο για κάποιον πλούσιο άρχοντα ή για έναν απλό ταξιδιώτη.

«Ποιοι είστε *εσείς* που επιθυμείτε να μάθετε για εμάς;» αντέστρεψε το ερώτημα η Αλζάρα, καθώς σηκωνόταν όρθια.

«Είμαστε, ας πούμε... οι *φύλακες* τούτης της πόλης,» απάντησε ο άντρας από τη δική της μεριά. Ήταν ψηλός και φορούσε κουκούλα, που η πάνω της άκρη έκρυβε τα μάτια του.

Κάτι θύμιζε στην Μίκθαλ... κάτι αόριστο... *Τον ξέρω*; αναρωτήθηκε η κατάσκοπος, ενώ έλεγγε, με τα δάχτυλα, την χτυπημένη της μύτη, διαπιστώνοντας πως είχε πρηστεί, μα δεν είχε σπάσει. Έριξε ένα βλέμμα στον Ήκνορ, όμως ο συνάδελφός της δε στράφηκε να την κοιτάξει· είχε τα μάτια του καρφωμένα στον παράξενο άντρα.

«Μου φαίνεται ότι γεμίσαμε μάγους...» μουρμούρισε, δίχως κανέναν να τον ακούσει –εκτός απ' την Μίκθαλ.

«Αυτό δε μας λέει πολλά,» είπε η Αλζάρα στον άγνωστο κουκουλοφόρο.

«Κανείς δε σας ρώτησε,» πετάχτηκε ο άντρας απ' την άλλη μεριά του μικρού δρόμου. «Κανονικά, δε θάπρεπε να σας δίνουμε καμια απάντηση· μονάχα μια προειδοποίηση: Η χρήση των Πνευμάτων μέσα στην Βέρντριχ είναι απαγορευμένη, παρείσακτη μάγισσα.»

Η Αλζάρα συνοφρυώθηκε. «Απαγορευμένη;» Στο μυαλό της ήρθε η πατρίδα της, η Ζίρκεφ. «Τι στο δαίμονα είστε; Κάποιου είδους οργάνωση;»

«Είμαστε εκείνοι που κρατούν τα κλειδιά των θυρών τούτου του τόπου,» απάντησε ο άντρας από τη δική της μεριά.

«Αποκαλύπτεις *πάρα* πολλά στους παρείσακτους!» τον διέκοψε ο άλλος, με σφιγμένο σαγόني και στενεμένα μάτια.

«Μην γίνεσαι υπερβολικός, αδελφέ. Η γυναίκα δε μας ξέρει. Δε βλέπεις ότι δεν είναι καν απο δώ; Η προφορά της είναι ξενική. Αλλ'ακόμα κι αν ήταν –τι μ'αυτό;» έθεσε το ερώτημα. Ενώ μιλούσε στον σύντροφό του, κοίταζε την Αλζάρα, και τώρα απευθύνθηκε συγκεκριμένα σ'αυτήν: «Φτάνει να γνωρίζετε ότι δεν είστε μόνοι εδώ. Είστε, απλά, περαστικοί... και όχι συνηθισμένοι περαστικοί,» τόνισε.

«Μια στιγμή!» πετάχτηκε ο άλλος, που βρισκόταν πιο κοντά στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Δεν είστε όλοι Πνευματιστές. Εσείς οι τρεις»–το βλέμμα του πήγε στον Τόλριν, στην Μίκθαλ, και στον Ήκνορ–«είστε κοινοί θνητοί.» (Η Μίκθαλ παρατήρησε ότι είπε το «κοινοί θνητοί» με τέτοια υπεροψία λες κι εκείνος ήταν κάποιος αρχαίος Θεός!)

«Δεν είμαστε μάγοι, ναι,» ένευσε ο Ήκνορ. «Μπορούμε, επομένως, να φύγουμε;» *Κι άσε τους δυο καταραμένους συμμάχους των Σαραολνιανών να τους πάρουν τα Πνεύματα!* συλλογίστηκε.

«Πηγαίνετε,» πρόσταξε ο άντρας με την κουκούλα. «*Τώρα!*» δυνάμωσε τη φωνή του.

Ο Ήκνορ ξεκίνησε να βαδίζει προς το μέρος όπου στεκόταν ο καστανομάλλης άγνωστος, και η Μίκθαλ τον ακολούθησε. Ο μυστηριώδης μάγος παραμέρισε, για να περάσουν οι δυο κατάσκοποι.

Ο Τόλριν στάθηκε αναποφάσιτος. Μπορούσε ν'αφήσει τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή και την Αλζάρα στο έλεος αυτών των δύο αγνώστων; Ποιοι ήταν; Τι ζητούσαν απ'αυτούς;

«Πήγαινε,» τον προέτρεψε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, και ο πρώην-Ράθμαλ ένευσε καταφατικά, ενώ το τυφλό βλέμμα του κοιτούσε το έδαφος.

Σωστά, σκέφτηκε ο Τόλριν. Αυτοί μπορούν να προστατέψουν καλύτερα τον εαυτό τους, απ'ό,τι μπορώ να τους προστατέψω εγώ. Συγκεκριμένα, βάρος τούς είμαι, μια τέτοια ώρα.

Αλλά, και πάλι, μοιάζουν τόσο κουρασμένοι...

«Πήγαινε,» επέμεινε η Αλζάρα, βλέποντάς τον αναποφάσιστο.

Ο Τόλριν γύρισε και έφυγε, ενώ ο Ήκνορ και η Μίκθαλ είχαν ήδη εξαφανιστεί.

Τότε, ο κουκουλοφόρος άντρας μίλησε: «Δεν έχουμε τίποτα εναντίον σας. Ωστόσο, οφείλουμε να σας προειδοποιήσουμε, όπως προειδοποιούμε όλους τους Πνευματιστές που τυχαίνει να περνούν απ'τις περιοχές μας: Αν υποπέσει στην αντίληψή μας εκτενής χρήση των Πνευμάτων, έτσι ώστε να βλάπτεται το καλό του Βασιλείου, θα αναγκαστούμε να λάβουμε μέτρα εναντίον σας. Και μην παίρνετε τούτη την προειδοποίηση ελαφριά. Είμαστε οι φύλακες του Άργκανθικ· εκείνοι που κρατούν τα κλειδιά τούτης της χώρας.»

Και στράφηκε στον καστανομάλλη άντρα. «Έχεις κάτι να προσθέσεις, αδελφέ;»

«Νομίζω ότι με κάλυψες επαρκώς,» αποκρίθηκε, με κάποια αιχμηρότητα στη φωνή του, εκείνος.

«Σταθείτε λίγο!» είπε η Αλζάρα, φοβούμενη ότι οι άγνωστοι θα έφευγαν. «Θεωρήσατε τώρα πως βλάψαμε, με οποιονδήποτε τρόπο, το λαό του Άργκανθικ;»

Ο καστανομάλλης έκανε να μιλήσει, μα ο κουκουλοφόρος τον πρόλαβε: «Όχι,» απάντησε. «Αν και, βέβαια, δεν ξέρουμε τι μπορεί να πράττατε ύστερα... Ωστόσο, ήταν υποχρέωσή μας να σας πληροφορήσουμε για το τι συμβαίνει στο Βασίλειο –ποιοι άρχουν εδώ, στα ζητήματα των Πνευμάτων.»

«Νομίζω πως αυτό μας το ξεκαθαρίσατε πολύ καλά,» είπε, ψυχρά, η Αλζάρα. *Οργανώσεις, συλλογίστηκε. Κι εδώ, όπως και στην*

πατρίδα. Μόνο που στη Ζίρκεφ ήταν πολλές, αλλά στο Άργκανθικ μία, που μοιάζει να ελέγχει όλους τους Πνευματιστές.

«Χαίρομαι που τ'ακούω τούτο,» αποκρίθηκε ο κουκουλοφόρος. Ο τόνος της φωνής του υποδήλωνε πως είχε συνηθίσει οι άλλοι να τον υπακούουν, είτε οι προσταγές του ήταν άμεσες, είτε έμμεσες.

«Επιπλέον,» πρόσθεσε ο καστανομάλλης, που ήθελε, φανερά, να μιλήσει κι εκείνος, προτού αυτή η συνάντηση τελειώσει, «σας ορκίζουμε να μην αποκαλύψετε σε κανέναν την ύπαρξή μας.»

«Μας ορκίζετε;» έκανε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Ακριβώς,» είπε ο καστανομάλλης. «Αν μάθουμε ότι διαδόθηκαν φήμες για μας –και θα το μάθουμε, να είστε βέβαιοι· καθώς και ποιος τις διέδωσε–, θα αναγκαστούμε να σας σκοτώσουμε.»

«Αλλά,» παρενέβη, βιαστικά, ο κουκουλοφόρος, «ευελπιστούμε κάτι τέτοιο να μην συμβεί. Δεν έχουμε τίποτα εναντίον σας· δεν έχετε τίποτα εναντίον μας. Σωστά;»

Η Αλζάρα δε μπορούσε να πει ότι είχε κάτι εναντίον αυτών των φυλάκων του Άργκανθικ, όποιοι κι αν ήταν. «Σωστά,» συμφώνησε. Και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ένευσε, κοφτά.

«Μέχρι που κάποιος να μπει στο δρόμο του άλλου,» πρόσθεσε ο κουκουλοφόρος. «Κι εμείς υποσχόμαστε να μη μπούμε στον δικό σας δρόμο, εάν δεν μπειτε στο δικό μας κι εάν δεν βλάψετε το Άργκανθικ, μέσω των πνευματικών σας δυνάμεων.»

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχουμε σκοπό να βλάψουμε το Άργκανθικ· αυτό είναι βέβαιο. Ούτε πρόκειται να μπούμε στο δρόμο σας, μιας και δεν γνωρίζουμε ποιοι είστε.»

«Πολύ καλά,» είπε ο κουκουλοφόρος. «Επομένως, υπάρχει μια συμφωνία μεταξύ μας...;»

«Ναι,» απάντησε η Αλζάρα. «Μια συμφωνία.»

«Εάν τύχει να μιλήσετε με κάποιον άλλο Πνευματιστή που έχει επισκεφτεί το Άργκανθικ, θ'ανακαλύψετε πως κι εκείνος έχει κάνει παρόμοια συμφωνία μαζί μας.»

«Αλλά προσέξτε μη διαδώσετε φήμες για μας,» τόνισε, απειλητικά, ο καστανομάλλης.

Τα λόγια του κουκουλοφόρου —«Εάν τύχει να μιλήσετε με κάποιον άλλο Πνευματιστή που έχει επισκεφτεί το Άργκανθικ, θ'ανακαλύψετε πως κι εκείνος έχει κάνει παρόμοια συμφωνία μαζί μας.»— αμέσως έφεραν στο μυαλό της Αλζάρα την Χόλκραδ: *Λες η μάγισσα να έχει κάνει συμφωνία μαζί τους; Γιαυτό, συνέχεια, μας έλεγε ότι υπάρχουν επικίνδυνες δυνάμεις στο Άργκανθικ; Γιαυτό επέμενε να συνοδέψει τον Βασιληά Βένγκριλ στο ταξίδι του εδώ;*

«Δε θα υπάρξει κανένα πρόβλημα,» υποσχέθηκε η Αλζάρα.

Ο καστανομάλλης κοίταξε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή με στενεμένα μάτια. «Ισχύει το ίδιο και για σας, κύριε;»

«Ναι,» αποκρίθηκε, ξερά, εκείνος. Δεν έμοιαζε να συμπαθεί και τόσο τον άντρα αντίκρου του.

Και η Αλζάρα δεν απορούσε γι'αυτό. Εκτός από τη συμπεριφορά του καστανομάλλη, η ίδια του η αύρα ήταν απωθητική... άσχημη, κατά κάποιο τρόπο. Συγκεκριμένα, κι οι δύο άγνωστοι άντρες είχαν σκοτεινές αύρες και υπεροπτικές, αλλά εκείνος είχε και κάτι επιπλέον· κάτι ακόμα πιο σκοτεινό και υπεροπτικό στην δική του αύρα.

«Ωραία,» είπε ο κουκουλοφόρος. «Σας χαιρετούμε, τότε.» Και αυτός κι ο σύντροφός του έφυγαν.

Η Αλζάρα στράφηκε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Πάμε να βρούμε τον Τόλριν.»

** ** *

Ο Τόλριν έστριψε, γρήγορα, στο σοκάκι όπου είδε τον Ήκνορ και την Μίκθαλ να στρίβουν. Όμως, όταν βρέθηκε εκεί, ανάμεσα στις σκιές που έριχναν οι καμάρες στο έδαφος, δε μπόρεσε να διακρίνει κανέναν.

«Ανάθεμα τα Πνεύματα...!» μουρμούρισε. *Δεν υπάρχει περίπτωση να τους εντοπίσω, μέσα στη νύχτα. Γνωρίζουν τούτη την καταραμένη πόλη πολύ καλύτερα από εμένα. Μας ξέφυγαν.*

Ωστόσο, έριξε μια ματιά τριγύρω, μήπως το μάτι του πάρει κάποια παράξενη κίνηση. Όμως δεν εντόπισε τίποτα, μέχρι που άκουσε βήματα να έρχονται προς το μέρος του.

Δεν ήταν παρά ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και η Αλζάρα.

«Είστε καλά,» παρατήρησε ο Τόλριν. «Δόξα τοις Πνεύμασι.

»Τι ήταν αυτοί οι άνθρωποι;»

«Ουτ'εμείς ξέρουμε ακριβώς,» αποκρίθηκε η Ζιρκεφιανή. «Πάντως, μας προειδοποίησαν ενάντια στην επίκληση των Πνευμάτων μέσα στο Άργκανθικ· σε περίπτωση, φυσικά, που αυτή στρέφεται κατά του λαού του Βασιλείου.»

«Δηλαδή, δεν είναι κάτι για το οποίο πρέπει ν'ανησυχούμε...;» ύψωσε ένα του φρύδι ο Τόλριν.

«Οχι και τόσο, νομίζω,» είπε η Αλζάρα.

«Πού πήγαν οι κατάσκοποι του Πόνκιμ;» ρώτησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, στέλνοντας τις ψυχικές του αισθήσεις τριγύρω, αλλά μην εντοπίζοντας τίποτα.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Τόλριν. «Αλλά πρέπει να τους βρούμε και να τους πιάσουμε.»

«Δε μπορώ, πάλι, να τους ανιχνεύσω,» δήλωσε η Αλζάρα. «Είμαι πολύ κουρασμένη.»

«Θα το κάνω εγώ,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Η Αλζάρα τον κοίταξε. «Δεν είσαι κι εσύ κουρασμένος;»

«Εγώ, απλά, βοηθούσα, όταν έψαχνες,» εξήγησε εκείνος. Και έβαλε τα χέρια του στους κροτάφους. «Εξάλλου, *πρέπει να πιάσουμε τους κατασκόπους, αλλιώς θα μας δημιουργήσουν κι άλλα προβλήματα.*» Αυτοσυγκεντρώθηκε, φέρνοντας στο νου του τις αύρες τους.

** ** *

Ο Ήκνορ και η Μίκθαλ βάδιζαν βιαστικά, μέσα στους δρόμους της Βέρντριχ, όπου η κίνηση είχε, πλέον, καταλαγιάσει τόσο βράδυ που ήταν –συγκεκριμένα, σε μερικές ώρες θα ερχόταν η αυγή.

«Πώς μας βρήκαν;» είπε η καστανομάλλα κατάσκοπος.

«Με τη μαγεία τους, αναμφίβολα. Μα τα Πνεύματα, έχουν ακόμα δύο μάγους μαζί τους, εκτός από την Χόλκραδ! Κι αφού μας βρήκαν μία φορά, σίγουρα, μπορούν να μας ξαναβρούν. Πρέπει να φύγουμε απ' την πόλη, Μίκθαλ. Πρέπει να φύγουμε μακριά από δώ.»

«Ίσως οι δύο άγνωστοι στο σοκάκι να τους σκότωσαν.»

«Το αμφιβάλλω. Μου έμοιαζε να θέλουν κουβέντα, όχι μάχη.»

«Όμως δεν είσαι σίγουρος. Μπορώ να το καταλάβω.»

«Μίκθαλ... Αν είναι νεκροί οι μάγοι των Σαραολνιανών, έχει καλώς. Αν, όμως, είναι ζωντανοί, τι κάνουμε; Η απάντηση είναι μία: Πρέπει να φύγουμε απ' την Βέρντριχ.»

«Και να πάμε πού;»

«Ανατολικά, στη Βαρονία του Χόρναρ, όπου η Δούκισσα Ζέκαλ είτε ότι θα μας περιμένει.»

Έτσι, άρχισαν να κατευθύνονται προς τον στάβλο όπου είχαν αφήσει τα άλογά τους. Σχεδόν έτρεχαν, καθώς φοβόνταν μην τους προλάβουν οι Σαραολνιανοί. Ήξεραν ότι δε μπορούσαν ν'αντιμετωπίσουν δύο μάγους.

Αυτοί οι μάγοι δεν ήταν στη Βαρονία της Τάθβιλ, τότε που βρισκόμασταν αιχμάλωτοι εκεί, σκεφτόταν ο Ήκνορ, ενώ εκείνος κι η Μίκθαλ προχωρούσαν. Ούτε μέσα στο στρατό της Βασίλισσας ήταν· δεν τους είχαμε δει καθόλου. Πώς εμφανίστηκαν, έτσι στα ξαφνικά; Η εμπειρία του με ανθρώπους που έλεγχαν αόρατες δυνάμεις ήταν από μικρή έως μηδενική, γιαυτό κιόλας πίστευε πως όφειλε να είναι πολύ επιφυλακτικός στην προκειμένη περίπτωση.

Όταν έφτασαν στον στάβλο, αντίκρισαν κάποιον να βγαίνει από μια πάροδο στα δεξιά τους· πίσω του έρχονταν δύο άλλοι.

«Πλησιάστε, Ήκνορ –ήρεμα,» είπε ο Τόλριν. «Δε μπορείτε να μας ξεφύγετε τώρα.»

Ο κατάσκοπος καταράστηκε, σιωπηρά, τα Πνεύματα. Η Μίκθαλ έπιασε τη λαβή ενός στιλέτου κάτω απ'τα ρούχα της.

Ο δρόμος τριγύρω ήταν έρημος. Όμως στον στάβλο πρέπει κάποιος να είχε βάρδια. Αν ζητούσαν βοήθεια, ίσως να κατάφερναν να προκαλέσουν αρκετό σαματά, ώστε να γλιτώσουν.

«Βοήθεια! Ληστές!» κραύγασε ο Έκνορ.

«Δε μας αφήνετε άλλη επιλογή,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, ξεσπαθώνοντας.

Η Μίκθαλ τράβηξε ένα στιλέτο και το εκτόξευσε καταπάνω του. Η Αλζάρα ίσα που πρόφτασε να το σταματήσει, λίγο προτού τον πετύχει στο λαιμό. Και, ύστερα, η λεπίδα του πρώην-Ράθμαλ κινήθηκε σε ένα ημικύκλιο εμπρός του, λες κι εκείνος ήθελε να χτυπήσει τον αέρα. Όμως, αναπάντεχα, η κατάσκοπος αισθάνθηκε κάτι να σχίζει τ'αριστερά της πλευρά. Τα ρούχα της κουρελιάστηκαν σ'αυτό το σημείο, και ένα μεγάλο τραύμα άνοιξε. Το χέρι της το σκέπασε, σα να προσπαθούσε να το κλείσει, αλλά καυτό αίμα κύλησε ανάμεσα στα δάχτυλά της. Έκανε να τρέξει, ν'απομακρυνθεί, μα τα πόδια της την απογοήτευσαν, και βρέθηκε στο έδαφος.

Ένας άντρας βγήκε απ'τον στάβλο, και τα μάτια του γούρλωσαν από αυτό που αντίκρισε εμπρός του.

Με μια κίνηση του χεριού του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή, ο σταβλίτης έχασε τις αισθήσεις του, ενώ ο Τόλριν ζύγωνε τον Έκνορ, με το ξίφος του γυμνωμένο.

«Έλα –αλλιώς θα σε σκοτώσουμε,» τον απείλησε.

Άκουσε ένα παράθυρο ν'ανοίγει από κάπου ψηλά και, ύστερα, ένα γυναικείο ουρλιαχτό.

Η Μίκθαλ προσπαθούσε να σηκωθεί όρθια, βογκώντας. Το αίμα είχε βάψει τα ρούχα της και κυλούσε πάνω στο πλακόστρωτο.

«Δε θα την αφήσουμε να πεθάνει. Παραδόσου,» προειδοποίησε ο Τόλριν τον Έκνορ.

Εκείνος πλησίασε την συνάδελφό του και τη βοήθησε να σηκωθεί, περνώντας το χέρι του κάτω απ'την αριστερή της μασκάλη και βάζοντας το δικό της δεξί χέρι πάνω στους ώμους του.

«Φόνος!» ούρλιαξε κάποιος. «Φωνάζτε τη φρουρά! Τη φρουράάαα!»

«Ελα, τώρα!» σφύριξε ο Τόλριν.

Ο Ήκνορ, βλέποντας πως η Μίκθαλ δε μπορούσε να κινηθεί γρήγορα, την πήρε στα χέρια και έτρεξε, μαζί με τους Σαραολνιανούς, μέσα στα σοκάκια. Γιατί κι εκείνος φοβόταν τη φρουρά: δεν ήθελε να τον βρουν οι Γόρθλικ, που τον τελευταίο καιρό είχαν έχθρα με τους Ράντβαν, τους εργοδότες του. *Χίλιες κατάρες! Ίσως, τελικά, να μην ήταν καλή ιδέα που φώναξα βοήθεια...*

«Μόλις άκουσες για τους φρουρούς της πόλεις, ξαφνικά, έγινες πολύ πιο πρόθυμος να μας ακολουθήσεις,» παρατήρησε ο Τόλριν.

«Ανησυχώ για τους καταραμένους σου μάγους περισσότερο, μαντατοφόρε,» αντιγύρισε ο Ήκνορ. *Δε χρειάζεται να μάθουν για την αδυναμία μας. Το Δουκάτο Έαροντ είναι τόσο εχθρικό για μας, όσο και γι'αυτούς. Ή, ίσως, για μας να είναι εχθρικότερο. Είμαστε κατάσκοποι των Ράντβαν, στο κάτω-κάτω, ενώ εκείνοι μονάχα αντιπρόσωποι από το Σαραόλν... αν εξαιρέσει κανείς ότι «δολοφόνησαν τη Δούκισσα Τιλμίρα».*

«Και καλά κάνεις,» αποκρίθηκε ο Τόλριν. «Γιατί μπορεί να σε σκοτώσουν –και εσένα και τη συνάδελφό σου– μονάχα με μια τους λέξη.» Ένας τρομοκρατημένος Αργκανθικιανός είναι πάντα πολύ πιο συνεργάσιμος, συλλογίστηκε ο αγγελιαφόρος. *Επομένως, δε βλέπεται να τους τρομάζουμε όσο μπορούμε.* «Προς τα πού πρέπει, τώρα, να πάμε, για να κρυφτούμε;»

«Υπάρχει ένα μέρος που το λένε ‘η κρυφή αγορά’,» εξήγησε ο Ήκνορ. «Εκεί γίνεται το... υπόγειο εμπόριο της πόλης, και δεν πλησιάζουν και τόσο οι φρουροί.»

«Οπότε, προτείνεις να πάμε σ'αυτή την κρυφή αγορά;» ρώτησε η Αλζάρα, απορώντας ποιος μπορεί να ήταν ο λόγος ύπαρξης μιας

κρυφής αγοράς. Άλλωστε, σ'όλες τις αγορές μπορούσε κανείς ν'αγοράσει και να πουλήσει ό,τι ήθελε, σωστά;...

«Ακολουθήστε με,» είπε ο Ήκνορ.

«Ελπίζω να μη σχεδιάζεις καμια απάτη, Αργκανθικιανέ, γιατί, παρότι έχω θηκαρώσει το σπαθί μου, αυτό συνεχίζει να διψά για το αίμα σου,» απείλησε ο Τόλριν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 49^ο Μια νέα αναζήτηση;

Η Αάνθα ονειρευόταν –και το ήξερε. Βάδιζε μέσα σε υπόγεια περάσματα: μέσα στα υπόγεια περάσματα που είχε βαδίσει μαζί με τον Βένγκριλ, όταν δραπετεύσαν από τα κελιά όπου τους είχε κλειδώσει ο Κράντμον, βαθιά κάτω απ'την Θέρληχ, απ'ό,τι υπέθεταν. Όμως, τώρα, ο Βασιληάς του Σαραόλν δεν ήταν μαζί της.

Η Αάνθα βημάτιζε μόνη, ενώ το σκοτάδι την κύκλωνε. Σκόνταφτε επάνω σε πέτρες και ψηλάφιζε τους τοίχους, για να βρει την έξοδο από τούτο τον λαβύρινθο. Υπήρχε έξοδος, άραγε; Τότε, εκείνη κι ο Βένγκριλ είχαν καταφέρει να φτάσουν σ'έναν μεγάλο υπόγειο ποταμό και να βρουν εκείνο το σαλάχι που ονομαζόταν Βάρνα. Τι παράξενο που ήταν εκείνο το σαλάχι... Και, τώρα, η Αάνθα νόμιζε πως άκουγε, πάλι, τη φωνή του:

Προστάτιδα του Πορφυρού Κοχυλιού. Έλα, Προστάτιδα του Πορφυρού Κοχυλιού. Ακολουθήσε τη φωνή μου. Στρίψε δεξιά, Προστάτιδα, δεξιά.

Η Αάνθα, ψηλαφώντας, βρήκε ένα άνοιγμα. Μπήκε.

Πρόσεχε, Προστάτιδα. Πρόσεχε τα σκαλοπάτια, κι έλα πιο κοντά μου.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού ακουμπούσε τον τοίχο αριστερά της, καθώς άρχιζε να κατεβαίνει το ένα σκαλί μετά το άλλο. Τα πόδια της δεν έκαναν θόρυβο επάνω στις πέτρες, καθώς ήταν ξυπόλυτη. Από κάτω της άκουσε τον ήχο του νερού, σαν κάτι τεράστιο ν'αναδεύτηκε ξαφνικά, μέσα σε μια λίμνη ή ποταμό. Ποταμός πρέπει να ήταν, απ'ό,τι της έλεγαν τ'αφτιά της –ποταμός, όπως τότε που είχε βρεθεί εδώ μαζί με τον Βένγκριλ.

«Πού είσαι;» ρώτησε η Αάνθα.

Πρώτα, η ηχώ τής απάντησε: *Πού είσαι – πού είσαι – πού είσαι – πού είσαι.*

Και, ύστερα, η φωνή της Βάρνα, που έμοιαζε να έρχεται από παντού γύρω της: *Έλα κάτω, Προστάτιδα του Πορφυρού Κοχυλιού. Επιθυμώ να σε ξαναντικρίσω.*

Η Αάνθα συνέχισε να κατεβαίνει, αργά και προσεκτικά, μέχρι που, πλέον, δεν υπήρχαν άλλα σκαλοπάτια εμπρός της. «Ηρθα. Εδώ είμαι.»

Ωραία. Άκουσε κάτι να βγαίνει απ'το νερό, κάτι πελώριο. Η Βασίλισσα είδε δυο μεγάλα, ιριδίζοντα μάτια να την κοιτάζουν –το μόνο φωτεινό πράγμα μέσα στο σκότος που την περιστοίχιζε. Ανταμώνουμε, ξανά, Προστάτιδα του Πορφυρού Κοχυλιού. Χαίρομαι που είσαι ζωντανή και καλά. Όμως οι τωρινοί καιροί είναι χειρότεροι απ'τους παλαιότερους. Υπήρχε μελαγχολία στη «φωνή» της Βάρνα. Το αισθάνθηκες, ω Προστάτιδα του Πορφυρού Κοχυλιού και Κυρά του Ωκεανού;

«Ποιο πράγμα;» ρώτησε η Αάνθα.

Την αποσταθεροποίηση του Νότιου Κέντρου Σταθερότητας, Προστάτιδα.

«Άκουσα για την καταστροφή. Είμαι έκπληκτη.»

Δεν την ένιωσες, όμως; Μέχρι και η Βόρεια Γη ταραχτηκε, όταν ο Κρύσταλλος θρυμματίστηκε, μέσα στις ανόσιες γροθιές του Παράφρονα.

«Δεν καταλαβαίνω...» άρχισε η Αάνθα. Ύστερα, θυμήθηκε ένα ταρακούνημα που είχε αισθανθεί στην Όρφαλχ, ένα ταρακούνημα που την είχε ξυπνήσει· αυτό πρέπει να ήταν. «Όχι –καταλαβαίνω!» διόρθωσε. «Όντως, το ένιωσα. Αλλά, τότε, το πέρασα για σεισμό...»

Όπως, σίγουρα, και πολλοί άλλοι στη Βόρεια Γη. Όμως ένα από τα παιδιά τους είναι που έχει τη δύναμη να επαναφέρει τη σταθερότητα στον Νότο. Μπορώ να αισθανθώ την παρουσία του εκεί. Είναι άντρας, αλλά όχι ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Δεν ανήκει απόλυτα στον Βορρά μήτε στον Νότο, και έχει Ωκεάνιο αίμα εντός του. Είναι φορτισμένος με κοσμικές δυνάμεις, και έχει κερδίσει κι έχει χάσει πολλά.

Βρες το Παιδί του Βορρά, Προστάτιδα του Πορφυρού Κοχυλιού. Επανάφερε τη σταθερότητα στον Νότο, ώστε τα παιδιά της Άκμενκ να μπορέσουν να ζήσουν, πάλι, γαλήνια, και τ'αδέλφια μας, οι Αμμοβάτες, να μπορέσουν να κοιμηθούν, γι'ακόμα μια φορά, κάτω απ'τις άμμους της ερήμου.

«Πώς θα βρω αυτό τον άνθρωπο; Ποιος είναι;» ρώτησε η Αάνθα, ενώ απορούσε με τον εαυτό της γιατί αποδεχόταν τούτη την αναζήτηση· είχε άλλα, σημαντικότερα πράγματα να κάνει.

Η εκδίκησή σου θα έρθει, Προστάτιδα του Πορφυρού Κοχυλιού, είπε η Βάρνα, λες κι είχε διαβάσει τις σκέψεις της. Όμως πρέπει, συγχρόνως, να προσπαθήσεις να βρεις εκείνον που θα σταθεροποιήσει τον Νότο, και πρέπει να τον βοηθήσεις στον εγχείρημά του, προκειμένου τα παιδιά της Άκμενκ να μπορέσουν να ζήσουν στα μέρη τους ξανά. Αλλιώς, μεγάλες ταραχές θα βασιλέψουν στον Ωκεανό και στο Βορρά, Προστάτιδα.

Θεώρησε τα λόγια μου φιλική προειδοποίηση...

Και, ύστερα, η Αάνθα άρχισε να χάνει τα ιριδίζοντα μάτια από μπροστά της, άρχιζε να βουλιάζει μέσα στο σκότος, σ'ένα γλυκό, τόσο γλυκό, σκότος, που την έπαιρνε στην αγκαλιά του και την βύθιζε σ'έναν λήθαργο ανάπαυσης, σα να ήθελε να την κρατήσει

ξεκούραστη για κάποιο κοσμοϊστορικό κατόρθωμα που είχε να επιτύχει...

** ** *

Ο Ήκνορ τούς οδήγησε στο πιο σκοτεινό σημείο της κρυφής αγοράς της Βέρντριχ, ένα μέρος για λαθρεμπόρους, κλέφτες, και εμπόρους «παράνομων αγαθών» (ό,τι κι αν ενέπιπτε σ'αυτή την κατηγορία). Σταμάτησαν πίσω από μερικά μεγάλα κάρα με εμπορεύματα, σκεπασμένα με σκουρόχρωμα υφάσματα, ενώ λίγο παραπέρα τέσσερις άντρες και μια γυναίκα στέκονταν γύρω από μια φωτιά, συζητώντας κάποιο, μάλλον, επείγον ζήτημα, με χαμηλές αλλά έντονες φωνές.

«Ξέρεις τίποτα από ιατρική, Αργκανθικιανέ;» ρώτησε ο Τόλριν, καθώς ο Ήκνορ απόθετε την Μίκθαλ στο έδαφος. Η καστανομάλλα γυναίκα έμοιαζε στα όρια της λιποθυμίας, καθώς έχανε αίμα.

«Ξέρεις εσύ;» αντέστρεψε το ερώτημα ο κατάσκοπος.

Ο Τόλριν ένευσε. «Μερικά πράγματα, σε περίπτωση που τραυματιστώ, μεταφέροντας κάποιο μήνυμα.»

«Τότε, βοήθησέ τη,» είπε ο Ήκνορ. «Είναι η *δεύτερη* φορά που, πρώτα, τη χτυπάτε θανάσιμα και, μετά, προσπαθείτε να τη συνεφέρετε. Βάρβαροι!...»

Ο Τόλριν έλυσε τη ζώνη της Μίκθαλ και σήκωσε την τουνίκα της και το μπλουζάκι από μέσα. «Είσαι τρελός;» ρώτησε τον κατάσκοπο, καθώς κοιτούσε το τραύμα της. «Πότε την ξαναχτυπήσαμε θανάσιμα;» Παρατήρησε πως η πληγή δεν ήταν βαθιά, αλλά ούτε κι επιφανειακή.

«Στη Βαρονία της Τάθβιλ είχε χτυπηθεί,» απάντησε ο Ήκνορ. «Βέβαια, οι Μαγκραθμέλιοι ήταν που την χτύπησαν... –αλλά όλα τα κακά απ'το καταραμένο σας Βασίλειο αρχίζουν!» σφύριξε ο Αργκανθικιανός.

Ενώ έβγαζε απ'το σάκο που κρεμόταν στο πλευρό του έναν επίδεσμο, ο Τόλριν αναρωτιόταν αν αυτό ήταν αλήθεια, τελικά. Αλλωστε, ο Πόνκιμ μέσα στο Σαραόλν δε βρισκόταν τόσα χρόνια, παριστάνοντας τον βασιλικό διπλωμάτη; Οι δαιμονάνθρωποι δεν είχαν διεισδύσει στο Βασίλειο με τη βοήθειά του; Ο αγγελιαφόρος άνοιξε το φλασκί του και έχυσε νερό πάνω στο τραύμα της Μίκθαλ, για να το ξεπλύνει. (Αν και δε νόμιζε να υπήρχε λόγος, αφού, ουσιαστικά, η λεπίδα του Ανθρώπου-Με-Μισή-Ψυχή δεν την είχε αγγίξει.) Ύστερα, είπε στην κατάσκοπο: «Βγάλε την κάπα και τα ρούχα σου.»

Ο Ήκνορ τη βοήθησε να γδυθεί. Όταν τελείωσε, ο Τόλριν τής έδωσε το τραύμα, περνώντας τον επίδεσμο γύρω απ'τη μέση της και πάνω απ'τον έναν ώμο, ώστε να στηρίζεται καλύτερα και να μη φεύγει. Κατόπιν, τη σκέπασε με την κάπα της.

«Ζαλίζομαι...» μουρμούρισε η Μίκθαλ.

«Ξεκουράσου,» αποκρίθηκε ο Τόλριν.

«Είναι ασφαλές να βρισκόμαστε εδώ;» ρώτησε η Αλζάρα, που καθόταν σ'ένα ξύλινο σκαμπό το οποίο είχε βρει πεταμένο εκεί κοντά. Προφανώς, απευθυνόταν στον Ήκνορ.

«Πιο ασφαλές απ'ό,τι αν βρισκόμασταν σε κάποιο άλλο σημείο της πόλης,» είπε εκείνος. «Η φρουρά μας κυνηγά, για την ώρα.»

«Η φρουρά δε μας έχει καν δει,» τόνισε η Αλζάρα. «Επίσης, όλοι, εκτός απ'τον Τόλριν, φορούσαμε κουκούλες, οπότε κανένας απ'τους πολίτες που ειδοποίησες με τις κραυγές σου δε θα μπορεί να δώσει την περιγραφή μας.»

«Πολύ σωστά, μάγισσα,» παραδέχτηκε ο Ήκνορ. «Μοιάζεις να ξέρεις ακριβώς πού βαδίζεις και τι συμβαίνει γύρω σου... Μου θυμίζεις Αργκανθικιανή.»

Η Αλζάρα γέλασε. «Από τη Ζίρκεφ είμαι,» τον πληροφόρησε.

«Τη Ζίρκεφ; Της Νότιας Γης;» απόρησε ο Ήκνορ. Η έκπληξή του ήταν έκδηλη.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αλζάρα, με κάποια μελαγχολία στη φωνή της.

«Και πώς βρέθηκες εδώ; Σε προσέλαβαν αυτοί οι Σαραολνιανοί βάρβαροι;»

Η Αλζάρα τον αγριοκοίταξε. «Κανείς δε με προσέλαβε.»

«Τότε, γιατί είσαι στα μέρη μας;» απαίτησε ο Ήκνορ, επιστρέφοντάς της το άγριο βλέμμα.

«Κοίτα τη δουλειά σου και μόνο, Αργκανθικιανέ,» παρενέβη ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, που στεκόταν όρθιος, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος.

Ο Ήκνορ, τότε, παρατήρησε κάτι επάνω του· κάτι στα αλλόκοτά του μάτια. «Είσαι τυφλός...» έκανε. *Και δεν το είχα καταλάβει, τόση ώρα!* συλλογίστηκε. *Πώς είναι δυνατόν; Αλλά, βέβαια, είναι κι αυτός μάγος...*

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή δεν αποκρίθηκε.

«Αν οι φρουροί αποκλείεται να μας βρουν, γιατί ήρθαμε εδώ;» ρώτησε ο Τόλριν.

«Θα προτιμούσες να μείνεις μες στη μέση του δρόμου, περιμένοντας την άφιξή τους, μαντατοφόρε;» αντιγύρισε ο Ήκνορ. «Εξάλλου, ίσως και να έχουν τη δική σου περιγραφή, από κάποιους πολίτες που σε είδαν...»

Ο Τόλριν κάθισε στο έδαφος, ακουμπώντας την πλάτη του στον τοίχο ενός κακοδιατηρημένου οικοδομήματος. «Σε τούτο το μέρος θα περάσουμε τη βραδιά μας, λοιπόν;» Σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, κρυώνοντας χωρίς κάπα (την οποία είχε πετάξει, κυνηγώντας τους Αργκανθικιανούς κατασκόπους).

«Μάλλον,» είπε η Αλζάρα.

Ο Ήκνορ κάθισε οκλαδόν, πλάι στην Μίκθαλ, ενώ ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή πήρε θέση στα πόδια της Ζιρκεφιανής Πνευματίστριας. «Θα επικοινωνήσω με τη Χόλκραδ,» δήλωσε.

«Αντέχεις;» τον ρώτησε η Αλζάρα.

«Ναι,» ανασήκωσε τους ώμους εκείνος.

Κάποιες φορές, η ψυχική του αντοχή την εξέπληττε. Έχει κάτι το ξεχωριστό επάνω του, σκέφτηκε, ακουμπώντας τα χέρια της στους ώμους του και χαϊδεύοντας τα μαύρα του μαλλιά.

** ** *

Η Χόλκραδ κοιμόταν, και μέσα στον ύπνο της άκουσε μια φωνή:
Χόλκραδ;

Αμέσως, αντιλήφθηκε ότι δεν επρόκειτο για όνειρο. Ήταν ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή που της μιλούσε.

Σ'ακούω, αποκρίθηκε, ενώ ξυπνούσε. Το δωμάτιο στο παλάτι της Βέρντριχ φωτιζόταν μονάχα από τη φωτιά του τζακιού. Έριξε μια ματιά δεξιά της και διαπίστωσε πως η Μάερνομ κοιμόταν ανήσυχα στο διπλανό κρεβάτι, στριφογυρίζοντας και σιγομουρμούρίζοντας.

Βρήκαμε αυτούς που μας παγίδεψαν.

Πες μου! Τούτα ήταν καλά νέα.

Ο Τόλριν λέει πως ονομάζονται Ήκνορ και Μίκθαλ, και πως παλιά ήταν αιχμάλωτοι, μέσα στο στρατό της Βασίλισσας Δήγκα.

Ήταν αιχμάλωτοι και στο κάστρο της Βαρονίας της Τάθβιλ, πρόσθεσε η Χόλκραδ. Δεν περίμενα να τους ξαναβρούμε στο δρόμο μας. Τους πιάσατε;

Ναι. Και, συγκεκριμένα, η Μίκθαλ είναι τραυματισμένη. Ο ίδιος την τραυμάτισα, προκειμένου να μη μας ξεφύγουν.

Καλή δουλειά. Πού είστε τώρα;

Σε ένα μέρος όπου μας οδήγησε ο Ήκνορ—

Ο Ήκνορ;

Περίμενε λίγο, Χόλκραδ. Δεν πρόκειται γι'άλλη μια παγίδα. Αν μέναμε εκεί όπου τραυμάτισα την Μίκθαλ, σύντομα, θα έρχονταν οι φρουροί, γιατί ο Ήκνορ είχε φωνάζει βοήθεια, πριν από μερικές στιγμές. Επομένως, μας πήγε στην κρυφή αγορά της Βέρντριχ, για να μας χάσουν. Φαίνεται πως κι ο ίδιος δε θέλει να τον βρουν οι Αρχές της πόλης, για κάποιο λόγο...

Όλα τούτα είναι πολύ ευχάριστα, Ανθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή. Ίσως, τελικά, καταφέρουμε να ξεμπερδέψουμε γρηγορότερα απ'ό,τι περιμέναμε. Να προσέχετε τους κατασκόπους –είναι ύπουλοι σαν φίδια. Μην τους αφήσετε να σας ξεφύγουν.

Φυσικά και δε θα τους αφήσουμε, Χόλκραδ.

Αύριο, με την αυγή, θα μιλήσω στον Βένγκριλ, και θα επικοινωνήσω μαζί σου, εντάξει; Μην κουνηθείτε από εκεί όπου βρίσκεστε.

Θα φύγουμε μονάχα αν παρουσιαστεί πρόβλημα.

Καλώς. Αλλά ενημερώστε μας, αν προκύψει κάτι τέτοιο. Είθε τα Πνεύματα να είναι στο πλευρό σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 50^ο

Η κρυστάλλινη φυλακή

Τα τέσσερα ανθρωπάκια που με φυλούσαν έμοιαζαν τόσο ανίσχυρα, τόσο τρομαγμένα. Χα-χα-χα... Στέκονταν όλα τους γύρω από την κρυστάλλινη φυλακή όπου οι κύριοί τους με είχαν κλείσει. Αν ήμουν ο Μάργκανθελ, θα τους είχα τσακίσει όλους! Θα είχα σπάσει τούτη την καταραμένη σφαίρα, θα τους είχα κάνει στάχτη, θα τους είχα εξορίσει στη Λήθη, θα είχα μετατρέψει τον καταραμένο οίκο τους σε σωρό πέτρας!

Όμως δεν ήμουν εκείνος...

Τι μου συνέβαινε; Δε μπορούσα να κατανοήσω τον εαυτό μου. Ποιος ήμουν; Εικόνες περνούσαν εμπρός μου. Εικόνες από τον ερχομό μου στον Άρμπεναρκ, εικόνες από τους άλλους που προσπαθούσαν να ματαιώσουν τα μεγαλόπνοά μου σχέδια, εικόνες από τον Πόλεμο. Όμως δεν είχα τη δύναμη.

Δεν ήμουν εκείνος...

Η κρυστάλλινη σφαίρα. Δεν υπήρχε διέξοδος απο δώ· είχα κάνει το γύρω της, ξανά και ξανά και ξανά. Είχα καταδυθεί στα μυστικά της βάθης, είχα εντοπίσει την κρυμμένη δύναμη εκεί. Μα δεν έβρισκα τρόπο να τη χρησιμοποιήσω προς όφελός μου.

Μόνο αν μπορούσα να στρέψω την ίδια τη δύναμη της σφαίρας ενάντια στη σφαίρα, θα δραπετεύα απο δώ. Ελεύθερος να πλανηθώ και να πλανηθώ και να πλανηθώ –να βρω μια απάντηση –μια λύση σε τούτο το μαρτύριο.

Τα ανόητα ανθρώπια. Θα έβρισκα τρόπο να τα εκδικηθώ που με περιόρισαν. Θα έβρισκα τρόπο, και θα τα έκανα να μετανιώσουν! Έφτανε μονάχα να μπορέσω να στρέψω τη δύναμη της σφαίρας ενάντια στη σφαίρα.

Θα τα κατάφερνα· στο τέλος, θα τα κατάφερνα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 51°

Κουβέντα με την Κυράλια

Η Σαντέ'ενθιν σηκώθηκε πρωί, παρά την χτεσινοβραδινή της κόπωση. Και, μάλιστα, αισθανόταν αρκετά ξεκούραστη. Φόρεσε ένα σκούρο-μπλε φόρεμα που βρήκε στη ντουλάπα. Ένα φόρεμα που το επέλεξε συγκεκριμένα ανάμεσα σε άλλα, επειδή διέθετε ψηλό γιακά που έκρυβε το λαιμό της –ο οποίος είχε μια μεγάλη κοκκινίλα εκεί όπου είχε πιεστεί το στίλετο της Κυράλια επάνω του. Και η Σαντέ'ενθιν δεν ήθελε κανείς να το προσέξει αυτό, γιατί στο Άργκανθικ βρισκόταν, όπου οι πάντες παρατηρούσαν τους πάντες, και τους υποπεύονταν ακόμα και για τα πιο απλά πράγματα.

Επίσης, ευχόταν να μην είχε προσέξει την κοκκινίλα ο Δόνορ, όταν ήρθε να την επισκεφτεί χτες. Όμως κάτι της έλεγε πως την είχε

προσέξει. Βασιλικός κατάσκοπος ήταν, άλλωστε· δουλειά του, επομένως, δεν ήταν να προσέχει τέτοια πράγματα; *Έπρεπε να ήμουν πιο προσεκτική, να με πάρει η Έρημος!* Αλλά, λόγο της κούρασής της, είχε φανεί απερίσκεπτη. *Και τώρα, μάλλον, θα υποστώ τις ερωτήσεις του...* Ωστόσο, δε θα έκανε πίσω· θα τον επισκεπτόταν σε λίγα λεπτά, μόλις ήταν έτοιμη. Γιατί, αν τον απέφευγε, τότε, εκείνος *σίγουρα* θα άρχιζε να την υποψιάζεται, και θα έχανε τελείως την εμπιστοσύνη του σ' αυτήν –πράγμα που, φυσικά, η Σαντέ' ενθιν δεν ήθελε να συμβεί.

Ντύθηκε, χτενίστηκε, βάφτηκε, φόρεσε ένα ζευγάρι κοντές, μαύρες μπότες που βρήκε, επίσης, μέσα στην ντουλάπα, και βγήκε απ' το δωμάτιο. Ο διάδρομος ήταν έρημος. Η ματιά της πήγε προς την πόρτα του Δόνου. Όμως, προτού την πλησιάσει, αποφάσισε να μιλήσει σε μια συγκεκριμένη υπηρέτρια που είχε γνωρίσει το προηγούμενο βράδυ.

Λοίρα; Είσαι ξύπνια;

Μάλιστα, κυρία Σαντέ' ενθιν. (Τουλάχιστον, είχε μάθει το όνομά της.) *Τι θα θέλατε; Βρίσκομαι στην υπηρεσία της κυρίας Ροβιγκάν, αυτή τη στιγμή...*

Απλά, ήθελα να σου πω καλημέρα, και να σε ρωτήσω αν είδες τίποτα παράξενο στο παλάτι. Τίποτα σχετικό με τον Δούκα Έσριθ, ίσως;

Με τον Δούκα Έσριθ; Όχι. Ούτε κάτι άλλο.

Η Σαντέ' ενθιν διέκοψε την επικοινωνία της με την κοπέλα. Αντιλαμβανόταν πως η κουβέντα τους δεν είχε και πολύ νόημα, όμως είχε πετύχει το σκοπό της: είχε δείξει στη Λοίρα πως η Πνευματίστρια δεν την είχε ξεχάσει. Γιατί υποπτευόταν πως, αν δεν της μιλούσε για μεγάλο χρονικό διάστημα, η υπηρέτρια θα άρχιζε να έχει... αμφιβολίες για το ρόλο της στο παλάτι.

Τέλος πάντων. Ώρα να μιλήσει στον Δόνου. *Γιατί διστάζω τόσο;*

Η Σαντέ' ενθιν βάδισε ως την πόρτα και χτύπησε.

«Ποιος είναι;» άκουσε από μέσα.

«Εγώ.»

Ο Δόνορ τής άνοιξε. Δε φαινόταν αγουροξυπνημένος· φαινόταν ξενυχτισμένος.

Αυτό παραξένεψε τη Σαντέ'ενθιν. «Μοιάζεις να μην κοιμήθηκες καθόλου...»

«Δεν κοιμήθηκα,» τη διαβεβαίωσε εκείνος. «Πέρασε.»

Η Ζιρκεφιανή μπήκε στο δωμάτιο, ενώ ο ευγενής έκλεινε την πόρτα. «Χρειάζομαι τη βοήθειά σου,» της είπε. «Είσαι έτοιμη για μια επίσκεψη στην έπαυλη των Σεγκλίνμερ; Θα μπορέσεις να κάνεις κάτι, αν πάμε εκεί;»

«Ίσως,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν. *Αλλά μην είσαι βέβαιος πως θα σου αναφέρω ό,τι ανακαλύψω.*

«Εννοώ, μπορείς να βρεις τον μάγο που επήγαγε εκείνη τη γυναίκα;» διευκρίνισε ο Δόνορ.

«Σου είπα: Ίσως. Ας ξεκινήσουμε,» πρότεινε η Ζιρκεφιανή.

Ο ευγενής έγνεψε καταφατικά. Φόρεσε τις μπότες του και έριξε μια κάπα στους ώμους.

Η μέρα ήταν κρύα (ιδιαίτερα για μια γυναίκα από τη Νότια Γη), έτσι, καθώς διέσχιζαν τον διάδρομο, η Σαντέ'ενθιν μπήκε για λίγο στο δωμάτιό της και πήρε κι εκείνη μια κάπα. Κατέβηκαν τα σκαλοπάτια και έφτασαν στην βασιλική αίθουσα, όπου βρέθηκαν μπροστά σ' ένα θέαμα που δεν περίμεναν:

Η Μητριάρχης των Σεγκλίνμερ, Νιλίρα, και ο σύζυγός της, Ρίμεκ, στέκονταν μπροστά στον Αλαβάστρινο Θρόνο, όπου καθόταν ο Κάρχοκ, ατενίζοντάς τους μ' ένα βλέμμα που υποδήλωνε πως ήταν έτοιμος να τους φάει. Χτυπούσε νευρικά τα δάχτυλά του δεξιού του χεριού στον βραχίονα του καθίσματός του.

«Και, τώρα, τα καταλάβατε όλ' αυτά;» έλεγε, την ώρα που η Σαντέ'ενθιν και ο Δόνορ έμπαιναν. Υπήρχε έντονη δυσπιστία στη φωνή του.

«Βασιλιά μου,» αποκρίθηκε η Νιλίρα, «ποτέ ξανά δεν είχαμε ψάξει τα πράγματα της θυγατέρας μας. Παρακαλώ, διαβάστε τι είναι γραμμένο εδώ.» Πλησίασε το θρόνο και πρότεινε ένα δερματοδεμένο

βιβλίο προς το μέρος του Κάρχοκ. «Θα εκπλαγείτε, όπως εκπλαγήκαμε κι εμείς. Ποτέ δεν περιμέναμε κάτι τέτοιο, Μεγαλειότητα...» Δάκρυα γυάλιζαν στα μάτια της Μητριάρχης των Σεγκλίνμερ.

Ο Μονάρχης του Άργκανθικ πήρε το βιβλίο στα χέρια, ξεφυσώντας και κουνώντας το κεφάλι. Η Σαντέ'ενθιν και ο Δόνορ περίμεναν, παραξενεμένοι.

Ο δεύτερος σκεφτόταν: *Για να βρίσκεται η Νιλίρα εδώ σήμερα, σημαίνει πως δεν απήχθη εκείνη από τον μάγο, αλλά η κόρη της, Φουζέλα. Όμως, αν ήταν έτσι, η Μητριάρχης δε θα το ανέφερε τούτο στο Βασιλιά; Αλλά ίσως και να το έχει ήδη αναφέρει...*

Ο Κάρχοκ συνοφρυώθηκε, διαβάζοντας τις σελίδες του βιβλίου. «Όντως,» είπε, τελικά, στους Σεγκλίνμερ, «είναι φανερό πως η κόρη σας δούλευε για τους Ρέγκοθ.» Έμοιαζε να είχε παγώσει στη θέση του.

«Δηλαδή, Βασιλιά μου, οι Ρέγκοθ είναι που ευθύνονται για τις ληστείες;» πετάχτηκε ο σύμβουλος δικαιοσύνης Μπέργκαζ.

«Αν υποθέσουμε πως η κόρη της κυρίας Νιλίρα ήταν με τους ανθρώπους που αμαυρώνουν το όνομά μου, ναι, οι Ρέγκοθ ευθύνονται,» αποκρίθηκε ο Κάρχοκ. Και σηκώθηκε απ'τον Αλαβάστρινο Θρόνο, φωνάζοντας: «Δε θα το ανεχτώ αυτό!»

Ο Δούκας Έσριθ, που, ως συνήθως, καθόταν πλάι σ'ένα απ'τα έξι τζάκια της βασιλικής αίθουσας είπε: «Θα σας πρότεινα να μη δράσετε βιαστικά, Μεγαλειότητα. Περιμένετε να συγκεντρωθεί το Συμβούλιο των Αρχόντων και, τότε, δώστε τους τις αποδείξεις. Ει δυνατόν, θα προτιμούσα να βρεθούν κι άλλες αποδείξεις.»

Η Σαντέ'ενθιν διέκρινε κάποιο σφίξιμο στη φωνή του Δούκα· κάποια ανησυχία. Πράγμα φυσικό, αφού είχε χάσει τη γυναίκα του. *Θα κάνουμε πολύ καλές δουλειές μαζί, Δούκα μου*, συλλογίστηκε η Ζιρκεφιανή. *Όμως τι παράξενο, τώρα, τούτο για τους Ρέγκοθ... Και γιατί έχω την υποψία ότι η Κυράλια θα μπορεί να μου εξηγήσει*

ακριβώς τι συμβαίνει; Πρέπει να την επισκεφτώ, σύντομα. Αφού, πρώτα, βγάλω τον Δόνορ απ' την πλάτη μου.

«Συμφωνώ, Δούκα μου,» ένευσε ο Κάρχοκ προς τη μεριά του Έσριθ, προσπαθώντας να συγκρατήσει την οργή του. «Συμφωνώ.»

«Πολύ συνετή απόφαση, Βασιλιά μου,» είπε ο Μπέργκαζ. «Γιατί, εάν βιαστείτε να δράσετε, οι υπόλοιποι άρχοντες θα θεωρήσουν ότι ενεργήσατε απερίσκεπτα και παρορμητικά.»

Ο Κάρχοκ στράφηκε στους Σεγκλίνμερ. «Μητριάρχη Νιλίρα, σας είμαι ευγνώμων για τη βοήθειά σας. Λαμβάνω σοβαρά υπόψη μου την υποστήριξη και την αφοσίωσή σας στον Θρόνο.»

«Σας ευχαριστώ, Μεγαλειότητα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Είναι το καθήκον μου στο Βασίλειο.» Υποκλίθηκε· το ίδιο κι ο σύζυγός της.

«Μπορείτε να πηγαίνετε,» είπε ο Κάρχοκ, και οι Σεγκλίνμερ εγκατέλειψαν την αίθουσα.

Ο Δόνορ προχώρησε προς τον Αλαβάστρινο Θρόνο. «Θα ήταν δυνατόν να σας μιλήσω για λίγο, Βασιλιά μου; Ιδιαίτέρως.»

«Ναι,» απάντησε ο Κάρχοκ.

«Πάρτε και το βιβλίο μαζί σας, παρακαλώ,» ζήτησε ο Δόνορ.

Ο Βασιλιάς το έκανε, και μπήκαν κι οι δυο σε μια ξύλινη πόρτα, ενώ η Σαντέ'ενθιν περίμενε. Ήξερε, πάνω-κάτω, τι θα έλεγε ο ευγενής στον μονάρχη του: για την απαγωγή της γυναίκας των Σεγκλίνμερ από τον μάγο. Όμως δεν ήξερε τι ήταν εκείνο το βιβλίο που είχε παραδώσει η Νιλίρα στον Βασιλιά του Άργκανθικ. Όταν ο Δόνορ επέστρεφε, σκόπευε να τον ρωτήσει.

Η μια πλεκτάνη μέσα στην άλλη. Τούτο το Ερημοχαμένο Βασίλειο θα καταστραφεί από τις πλεκτάνες –εκτός κι αν γίνω εγώ Βασίλισσα, για να βάλω τα πράγματα σε μια τάξη. Το Άργκανθικ έχει τρομερές δυνατότητες· μόνο αν ήταν πιο ενοποιημένο...

Ο Δόνορ δεν άργησε να βγει απ' την ξύλινη πόρτα, μαζί με τον Βασιλιά. Αντάλλαξαν μερικές κουβέντες, σε χαμηλούς τόνους, και ο κατάσκοπος πλησίασε τη Σαντέ'ενθιν, ενώ ο μονάρχης κάθισε στο θρόνο του.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Ζιρκεφιανή. «Τι ήταν αυτό το βιβλίο;»

«Το ημερολόγιο της Ζόρνα,» αποκρίθηκε ο Δόνορ, «όπου εκείνη αναφέρει πως την πλήρωναν οι Ρέγκοθ, ώστε να κάνει δουλειές γι' αυτούς: κατασκοπευτικές, και δολοφονίες.»

«Το πιστεύεις;»

«Ξέρω γω... Το ημερολόγιό της είναι! Λες όσα γράφει μέσα να είναι ψέματα;» (Η Σαντέ'ενθιν πραγματικά αναρωτιόταν γι' αυτό, αφού ήταν σχεδόν βέβαιη ότι οι Ρέγκοθ δεν έφταιγαν σε τίποτα, παρά το... σκοτεινό παρελθόν τους.) «Εγώ, πάντως, δεν το νομίζω.

»Αλλά άκου ποιο είναι το περίεργο: Οι Σεγκλίνμερ δεν ανέφεραν τίποτα στον Βασιλιά για την απαγωγή της κόρης τους.»

«Της κόρης τους;»

«Αφού η Νιλίρα βρισκόταν εδώ, σίγουρα δεν ήταν εκείνη που απήχθη· συνεπώς, ήταν η κόρη τους, Φουζέλα. Δεν είναι, λοιπόν, πολύ παράξενο που δεν ανέφεραν τίποτα γι' αυτήν;»

«Εσύ του το είπες του Βασιλιά;»

«Ασφαλώς. Έπρεπε να το γνωρίζει, δε νομίζεις;»

«Γιατί όχι;» *Γιατί ναι; Σε τι θα τον βοηθήσει; Τέλος πάντων... Η Ζέκαλ έχει δίκιο: οι Τόρνιλφερ παραείναι πιστοί στον Κάρχοκ.*

«Πάμε, τώρα, στην έπαυλη;»

«Πάμε.»

Ξεκίνησαν να βαδίζουν. Και, ενώ είχαν βγει απ' το παλάτι και διέσχισαν τον κήπο, η Σαντέ'ενθιν ρώτησε τον Δόνορ: «Έχεις μιλήσει στον Βασιλιά σου για μένα;»

«Του έχω πει κάποια πράγματα.»

«Δηλαδή;»

Πλησίασαν την καγκελόπορτα, οι φρουροί την άνοιξαν γι' αυτούς, και ο Δόνορ κι η Σαντέ'ενθιν βγήκαν στους δρόμους της Δρέλιφον.

«Του έχω αναφέρει ότι με βοηθάς, επειδή μαγεία είναι μπλεγμένη στην υπόθεση.»

«Διαφώνησε; Συμφώνησε;»

«Συμφώνησε.»

Η Σαντέ'ενθιν δεν μίλησε, ευχαριστημένη που είχε κερδίσει τη συμπάθεια τόσων υψηλά ιστάμενων ανθρώπων, μέσα στο Αργκανθικ.

Προχωρώντας, πέρασαν από την Πλατεία Κύκνων, όπου ο Δόνορ χαιρέτησε τον Μάουρλο, στα γρήγορα.

«Φίλε μου, Δόνορ!» φώναξε ο κοντόχοντρος άντρας, υψώνοντας το δεξί του χέρι. «Αισθάνομαι τέτοια ευφορία που σε βλέπω! Καλή σου μέρα!»

Η Σαντέ'ενθιν χαμογέλασε. Ο άνθρωπος έπαιζε καλά το ρόλο του. Ποιος θα φανταζόταν ποτέ πως επρόκειτο για βασιλικό κατάσκοπο;...

Ο Δόνορ οδήγησε την Ζιρκεφιανή στην έπαυλη τον Σεγκλίνμερ. «Παρακολουθούσα απο κεί,» την πληροφόρησε, στρέφοντας το βλέμμα του σ'ένα χτίριο που βρισκόταν στην απέναντι μεριά του δρόμου.

«Ας καθίσουμε σε κείνη την πεζούλα,» πρότεινε η Σαντέ'ενθιν, και κάθισαν. Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να εντοπίσει τα ίχνη της πνευματικής μαγείας η οποία είχε υφανθεί χτες. Κόσμος περνούσε απ'το δρόμο, μα δεν της έδινε σημασία, καθώς η Ζιρκεφιανή έμοιαζε μονάχα ν'ακουμπά πίσω την πλάτη και να ξεκουράζεται, με τα βλέφαρα κλειστά.

Οι ψυχικές της αισθήσεις, γρήγορα, της είπαν πως, όντως, κάποιος είχε επικαλεστεί τα Πνεύματα μέσα στον κήπο. Η Σαντέ'ενθιν μπορούσε να διακρίνει την αύρα ενός πλέον νεκρού φράγματος ήχου (παρόμοιο μ'αυτό που είχε κι η ίδια υφάνει, για ν'απαγάγει την Κυράλια), καθώς επίσης και μια άλλη, πολύ πιο αδύνατη αύρα – κάποιο ταχύ ψυχικό χτύπημα, ίσως;

Υστερα, επιχείρησε να ανιχνεύσει τις αύρες των ανθρώπων που βρίσκονταν σε κείνο το σημείο –και απέτυχε παταγωδώς. *Να πάρει! Ο καταραμένος έσβησε τα ίχνη του, φεύγοντας. Έξυπνη κίνηση.*

Άνοιξε τα μάτια.

«Λοιπόν;» τη ρώτησε ο Δόνορ.

«Πράγματι, κάποιος επικαλέστηκε τα Πνεύματα μέσα στον κήπο,» είπε η Σαντέ'ενθιν.

«Αυτό το είδα,» αποκρίθηκε ο ευγενής –«ήταν μάγος. Όμως προς τα πού πήγε; Κατάλαβες;»

«Δυστυχώς, έσβησε τα ίχνη της αύρας του, σε τούτο το σημείο.»

Ο Δόνορ την κοίταξε μεπρδεμένος. Σίγουρα, δεν ήξερε τίποτα από αύρες.

«Τέλος πάντων,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Το θέμα είναι ότι δεν μπορώ να τον εντοπίσω.»

«Ανάθεμα...!» καταράστηκε ο Δόνορ, απεγνωσμένος. «Κάτι υπόγειο συμβαίνει με τους Σεγκλίνμερ και τους κακοποιούς που θέλουν ν'αμαυρώσουν το όνομα του Βασιλιά.»

«Πιθανώς...» συμφώνησε η Σαντέ'ενθιν, η οποία είχε σκεφτεί τι ακριβώς μπορεί να συνέβαινε. «Τι σκοπεύεις να κάνεις, τώρα;»

«Θα μιλήσω στον Μάουρλο και σ'άλλους κατασκόπους μέσα στην πόλη, και θα συνεχίσω να παρακολουθώ τους Σεγκλίνμερ.»

«Εντάξει,» είπε η Σαντέ'ενθιν, καθώς σηκωνόταν απ'το πεζούλι. «Σ'αφήνω να κάνεις τη δουλειά σου και επιστρέφω στο παλάτι, για να βρω τη Δούκισσα Ζέκαλ. Αν χρειαστείς κάτι, μη διστάσεις να με φωνάξεις.»

Ο Δόνορ κατένευσε.

Πάμε, λοιπόν, να κάνουμε μια επίσκεψη στην Κυράλια, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν.

** ** *

Η Σαντέ'ενθιν μπήκε στο υπόγειο από την είσοδο του κήπου· η κλειδαριά του λουκέτου δε μπορούσε να της σταθεί εμπόδιο. Εκείνο που φοβόταν ήταν να μην την παρακολουθεί κανείς. Αλλά, στέλνοντας τις πνευματικές της αισθήσεις τριγύρω, διαπίστωσε πως ήταν μόνη.

Δημιούργησε μια απαλή λάμψη στη δεξιά της χούφτα και βάδισε μέσα στα σκιερὰ βάθη του υπογείου του παλατιού της Δρέλιφον. Το μέρος ήταν πολύ μεγάλο, και σίγουρα κάποιος μπορούσε να χαθεί εδώ πέρα, όμως η Ζιρκεφιανή προχώρησε, κατευθείαν, προς το δωμάτιο όπου είχε κλειδωμένη την Κυράλια. Αυτό τον δρόμο τον ήξερε καλά. Αλλά σκεφτόταν, κάποτε, να εξερευνήσει και το υπόλοιπο υπόγειο –ίσως μια μέρα να της φαινόταν χρήσιμο.

Άνοιξε την πόρτα της φυλακής της συζύγου του Δούκα Έσριθ και μπήκε, φωτίζοντας τον χώρο. Τη βρήκε ξαπλωμένη στο πλάι, δεμένη όπως την είχε αφήσει και με το φίμωτρο στο στόμα. Την κλότσησε στην κοιλιά, ξυπνώντας την.

«...Μμμμμμμ!...» έκανε εκείνη.

«Καλημέρα, Κυράλια,» είπε η Σαντέ'ενθιν, και το σκοινί γύρω απ'το κεφάλι της Αρχόντισσας λύθηκε από μόνο του.

Η Κυράλια έφτυσε το φίμωτρο. «Σκύλα!» ξερόβηξε. «Πόρνη!»

Η Σαντέ'ενθιν την ξανακλότσησε. «Μη γίνεσαι θρασύς μαζί μου, Δούκισσα,» την προειδοποίησε. «Ξέχασες ότι δεν είμαι εχθρός σου;» Τα σκοινιά λύθηκαν απ'τους καρπούς και τους αστραγάλους της Κυράλια, ελευθερώνοντάς την.

Εκείνη σάλεψε, προσπαθώντας να ξεμουδιάσει, και η Ζιρκεφιανή τής έριξε ένα φλασκί στα χέρια.

«Τι είν'αυτό;»

«Νερό.» Η Σαντέ'ενθιν κάθισε στην κουνιστή πολυθρόνα όπου καθόταν και χτες βράδυ. «Σκέφτηκα ότι μπορεί να διψάς.»

Η Κυράλια άνοιξε το φλασκί και γέμισε το στόμα της με νερό· ύστερα, το έφτυσε στο πάτωμα. «Μην ξανατολμήσεις να με φιμώσεις μ'αυτό το πράγμα!» σφύριξε προς τη μεριά της Ζιρκεφιανής. «Ήταν βρομερό, λες και ποντίκια είχαν κατοικήσει επάνω!»

Η Σαντέ'ενθιν, απλά, γέλασε.

Η Κυράλια την κοίταξε με απέχθεια και μίσος, και ήπια μια μεγάλη γουλιά νερό απ' το φλασκί. «Αν πεθάνω από μόλυνση, ο σύζυγός μου θα φροντίσει εσύ να πεθάνεις δέκα φορές χειρότερα, σκύλα!»

«Ο σύζυγός σου δεν ξέρει πού είσαι, Κυράλια,» είπε η Σαντέ' ενθιν. «Ούτε μπορεί να σε βρει. *Κανένας* δε μπορεί να σε βρει.»

Κάτι στον τόνο της φωνής της έλεγε στην Αρχόντισσα πως η μάγισσα συμπεριλάμβανε και τον γιο της, Βούνκαλ.

«Χαίρομαι που καταλαβαινόμαστε, Δούκισσά μου,» συνέχισε η Ζιρκεφιανή, βλέποντας την έκφραση στο πρόσωπο της Κυράλια. «Ήρθα εδώ σήμερα για ν' ακούσω τι έχεις να μου πεις: δηλαδή, το σχέδιό σας. Πώς ακριβώς σκοπεύετε ν' αρπάξετε το Θρόνο του Άργκανθικ;»

Η Κυράλια ανοιγόκλεισε το στόμα, δίχως να πει τίποτα· ύστερα μίλησε: «Πώς το ξέρεις...;»

«Ας μην κρυβόμαστε πίσω απ' το δάχτυλό μας,» είπε η Σαντέ' ενθιν. «Είναι πασιφανές. Αλλιώς, γιατί οι γιοι σου βοηθούν τους ληστές που φέρουν το έμβλημα του Βασιλείου;»

Η Κυράλια αναστέναξε. Ήπια λίγο ακόμα νερό. «Εντάξει, αυτό είναι το σχέδιο. Τι θέλεις, λοιπόν;»

«Αντιλαμβάνεσαι πως δεν είμαι βασιλική κατάσκοπος, έτσι; Διαφορετικά, τώρα, θα ήσουν στα μουντρούμια του παλατιού, όχι στο υπόγειο, σωστά;»

«Ναι, ναι, το αντιλαμβάνομαι αυτό,» παραδέχτηκε η Κυράλια. «Μίλα μου, όμως: Τι θέλεις;»

«Να σας βοηθήσω να πάρετε το θρόνο,» απάντησε η Σαντέ' ενθιν.

Η Κυράλια την κοίταξε με δυσπιστία.

«Πρώτα, όμως, επιθυμώ ν' ακούσω το σχέδιό σας, ακριβώς όπως είναι.»

«Όπως έχεις ήδη καταλάβει, οι ληστές είναι δικοί μας. Και ληστεύουν ακόμα και το Δουκάτο Τάρμεν, για να μην στρέψουμε τις υποψίες προς το μέρος μας.»

«Έξυπνο,» σχολίασε η Σαντέ' ενθιν.

«Σκοπό έχουμε να κατηγορήσουμε τους Ρέγκοθ –και όχι μόνο: Θέλουμε οι Ρέγκοθ να εξοριστούν.»

Τούτο κίνησε, αμέσως, την περιέργεια της Ζιρκεφιανής Πνευματίστριας, που ύψωσε ένα της φρύδι. «Να εξοριστούν;»

«Ναι. Ο σύζυγός μου ήρθε στη Δρέλιφον για να συγκαλέσει το Συμβούλιο των Αρχόντων, όπου και θα φροντίσουμε να παρουσιαστούν αποδείξεις για το φταίξιμο των Ρέγκοθ.»

«Χτες βράδυ, Κυράλια, κάποιος Πνευματιστής απήγαγε την κόρη των Σεγκλίνμερ. Ήταν ο γιος σου;»

Μια στιγμή δισταγμού· έπειτα: «Ναι.»

«Σήμερα το πρωί, ήρθε η Μητριάρχης Νιλίρα στην βασιλική αίθουσα, όχι για να διαμαρτυρηθεί για την απαγωγή της κόρης της, Φουζέλα, μα για να δώσει στον Βασιληά ένα ημερολόγιο της νεκρής Ζόρνα, όπου εκείνη είχε γράψει πως βρισκόταν στην δούλεψη των Ρέγκοθ.»

Η Κυράλια μειδίασε. «Αυτό ήταν ένα σχέδιο που εκπονήσαμε μόλις μάθαμε για τον ερχομό σου. Ο Βούνκαλ σκότωσε τη Ζόρνα, για να μη μπορεί να πει τίποτα για μας (γιατί δική μας πράκτορας ήταν), και, κατόπιν, απήγαγε την Φουζέλα από την έπαυλη των Σεγκλίνμερ, για να τους εκβιάσει.»

«Συγκεκριμένα, τους ζήτησε να πάνε στο Βασιληά ένα ημερολόγιο που εκείνος είχε γράψει, σωστά;»

Η Κυράλια ένευσε. «Ακριβώς.»

«Έτσι, έχετε την πρώτη σας απόδειξη ότι φταίνε οι Ρέγκοθ.»

«Ναι· και θα βρούμε και πολλά άλλα, για να τους κατηγορήσουμε. Οπότε, θα γίνει ψηφοφορία, και το Συμβούλιο θα αποφασίσει να τους εξορίσει από το Άργκανθικ.»

«Πού το ξέρετε ότι θα κερδίσετε την ψηφοφορία;» ρώτησε η Σαντέ'ενθιν.

«Το ξέρουμε,» τόνισε η Κυράλια. «Στάσου να σου εξηγήσω. Όταν τεθεί το ζήτημα επί τάπητος, κατ' αρχήν, ο Βασιληάς θα ψηφίσει κατά των Ρέγκοθ –δεν υπάρχει αμφιβολία. Επομένως, αυτοί είναι

δύο ψήφοι, γιατί η ψήφος του Βασιληά είναι πάντα διπλή. Ύστερα, έχουμε εμάς, τους Δάρεν, που θα ψηφίσουμε υπέρ της εξορίας. Άρα, μέχρι στιγμής, τρεις ψήφοι. Οι Σογκράθοι του Άρβεντμοκ έχουν χρόνιο μίσος με τους Ρέγκοθ, λόγω εδαφικών διαφορών. Οπότε, ακόμα μία ψήφος υπέρ μας. Τέσσερις.

»Η Δούκισσα Τιλμίρα του Έαροντ έφερε αντίρρηση στο σχέδιο μας, όταν της μιλήσαμε γι' αυτό· έτσι, τώρα, είναι νεκρή. Ο γιος της έγινε Δούκας, μα ο σύζυγός της, Ζάρουν, θα παρουσιαστεί στο Συμβούλιο, ως μεγαλύτερο μέλος της οικογένειας Γόρθλικ, εξ αγχιστείας. Καθότι δεν ξέρει και πολλά από πολιτικά ζητήματα, θα συμβουλευτεί το γιο του –ο οποίος θα τον στρέψει, απερίφραστα, εναντίον των Ρέγκοθ· έχουμε συμφωνία μαζί του. Οπότε, φτάνουμε τους πέντε ψήφους.

»Άλλον έναν χρειαζόμαστε. Και τον παίρνουμε από τον εκπρόσωπο του Δουκάτου Σάρεντρεφ, τον Πρίγκιπα και Βαρόνο Χόρναρ, που είναι αδελφός του Βασιληά κι επομένως θα τον υποστηρίξει.»

«Γιατί ο ίδιος ο Βασιληάς δεν εκπροσωπεί το Δουκάτο του;»

«Γιατί ο Βασιληάς μπορεί να είναι από οποιοδήποτε δουκάτο – ανεξάρτητα αν το Δουκάτο Σάρεντρεφ έχει μονοπωλήσει την εξουσία για τρεις γενιές. Έτσι, την εκπροσώπηση του δουκάτου του Βασιληά αναλαμβάνει το μεγαλύτερο σε ηλικία μέλος της οικογένειάς του, πλην του ιδίου. Και, στην προκειμένη περίπτωση, αυτό το μέλος είναι ο Βαρόνος Χόρναρ.

»Τέλος πάντων. Μ' αυτό τον τρόπο, βγάζουμε έξι ψήφους για τον εξορισμό των Ρέγκοθ, έναντι πέντε ψήφων, σε περίπτωση που όλοι οι υπόλοιποι άρχοντες ψηφίσουν κατά του εξορισμού.

»Βέβαια, επειδή οι Βόρειοι Αργκανθικιανοί δε συμπαθούν και τόσο τους Νότιους –και το αντίστροφο, φυσικά–, πιστεύουμε πως θα έχουμε κι απο κεί ψήφους υπέρ της εξορίας των Ρέγκοθ.»

«Καταλαβαίνω,» είπε η Σαντέ'ενθιν, αν και η αλήθεια ήταν πως είχε μπερδευτεί κάπως. *Αργκανθικιανοί!*... «Αυτό είναι όλο το σχέδιο;»

«Σαφώς και όχι,» απάντησε η Κυράλια. «Έτσι, δεν φτάνουμε στο θρόνο, που είναι ο σκοπός μας.»

«Ποιο είναι το επόμενο βήμα;»

«Το επόμενο βήμα είναι να πάρουμε τα εδάφη των Ρέγκοθ.»

«Τα εδάφη των Ρέγκοθ;»

«Ναι. Με την εξουσία τους, τίθεται το εξής ζήτημα: Ποιος θα άρχει στο Δουκάτο Ντάναρλ; Θα γίνει, λοιπόν, πάλι, ψηφοφορία. Και οι υποψήφιοι θα είναι τρεις: εμείς, οι Σογκράθοι, και οι Βέρντλεν. Τότε, ο σύζυγός μου θα μιλήσει με το Βασιληά και θα του εξηγήσει ότι, αν η οικογένειά του πάρει το Δουκάτο, θα φανεί πως ήθελε να διώξει τους Ρέγκοθ για ν'αρπάξει τα εδάφη τους –αφού όλοι γνωρίζουν το μίσος του μ'αυτούς. Οπότε, καλύτερα θα ήταν να πάρουμε το Δουκάτο εμείς, οι Δάρεν, που, άλλωστε, είμαστε απόλυτα πιστοί σ'εκείνον...»

«Πού το ξέρεις ότι θα καταφέρει ο άντρας σου να τον πείσει;»

«Αν δεν τα καταφέρει, υπάρχει κι εναλλακτικό σχέδιο. Άκουσέ με πρώτα, όμως. Αφού θα έχουμε πείσει το Βασιληά, θα κάνουμε μια συμφωνία με όλους τους Νότιους Αργκανθικιανούς άρχοντες του Συμβουλίου, ώστε να ψηφίσουν εμάς. Γιατί πρέπει ο Νότος να πάρει το Ντάναρλ, όχι ο Βορράς. Αν, λοιπόν, όλοι οι Νότιοι δηλώσουν υπέρ μας, τότε, οι Βόρειοι δεν έχουν ελπίδα να πάρουν το Δουκάτο, αφού οι ψήφοι θα είναι επτά –εφόσον θα λείπουν οι Ρέγκοθ από το προσκήνιο– ενάντια σε τρεις.»

«Αν, όμως, ο Βασιληάς δε συμφωνήσει να σας παραχωρήσει το Ντάναρλ, Κυράλια;»

«Τότε, τα πράγματα αλλάζουν· το παιχνίδι παίρνει άλλες διαστάσεις. Κατ'αρχήν, οι Ράντβαν του Έβμορ θα μας υποστηρίξουν, γιατί η Αρχόντισσα και μέλος του Συμβουλίου Σιρίμα είναι αδελφή του συζύγου μου. Ύστερα...» Η Κυράλια φάνηκε σκεπτική. «Η, μάλλον, στάσου να τα πάρουμε ένα-ένα. Τρεις ψήφους θα έχουν, κατ'ευθείαν, οι Βέρντλεν, από το Βασιληά και τον Βαρόνο Χόρναρ. Δύο εμείς, από τον εαυτό μας και τους

Ράντβαν. Συν μία από τους Γόρθλικ, αφού ο νέος Δούκας του Έαροντ μάς υποστηρίζει.» (Γιατί, άραγε; αναρωτήθηκε η Σαντέ'ενθιν. Έχουν κάποια μακρινή συγγένεια; Φιλία; Η Δούκισσα του Τάρμεν δεν εξηγούσε.) «Οπότε τρεις. Ισοπαλία με τους Βέρντλεν και τους Σογκράθους, που, σίγουρα, θα τους ψηφίσουν όλα τα Βόρεια Δουκάτα. Επομένως, τώρα πια, το θέμα είναι το Δουκάτο Θάλβερκ. Αλλά κι αυτό το πρόβλημα λύνεται, γιατί η Ζνίριλ, η αδελφή του Δούκα Κάβμορντ του Έαροντ, είναι σύζυγος του Δούκα Βάνρελ, και συνεπώς μπορεί να τον επηρεάσει υπέρ μας.»

«Καλά κι ωραία όλ'αυτά, Κυράλια,» είπε η Σαντέ'ενθιν, «αλλά νομίζω ότι προσπαθείς να με μπερδέψεις. Ακόμα δε βλέπω πώς θα πάρετε το θρόνο.»

Η Δούκισσα ανασήκωσε τους ώμους και ήπια μια γουλιά νερό, για να υγράνει το ξεραμένο της στόμα. «Απλό. Οι κακοποιοί θα συνεχίσουν τις ληστείες τους μέσα στο Άργκανθικ, παρότι οι Ρέγκοθ θα βρίσκονται στην εξορία. Ενοχοποιητικά στοιχεία εναντίον των Σογκράθων –που είναι οι επόμενοι πιο πιθανοί να φταίνε– ή κάποιων άλλων δε θα υπάρχουν. Οπότε ο Βασιληάς, τελικά, είναι τρελός και πρέπει να απομακρυνθεί απ'την εξουσία. Και ποιος θα τον αντικαταστήσει; Ο σύζυγός μου, αφού θα έχει το μεγαλύτερο και ισχυρότερο δουκάτο στο Άργκανθικ –το δικό μας και των Ρέγκοθ ενωμένα!»

«Χμ...» έκανε η Σαντέ'ενθιν. «Μπορώ να σας βοηθήσω, με πολλούς τρόπους, να ολοκληρώσετε επιτυχώς το σχέδιό σας, Κυράλια.» *Πώς στην Έρημο θα καταφέρω ν'αρπάξω την εξουσία; «Καταλαβαίνεις ότι έχω κάποια... ταλέντα.»*

«Το ίδιο κι ο γιος μου.»

«Εγώ είμαι πιο ισχυρή απ'το γιο σου. Γιατί νομίζεις ότι κανένας δε σε έχει βρει εδώ κάτω;»

Η Κυράλια γλόμιασε.

Η Σαντέ'ενθιν χαμογέλασε, πάνω στην κουνιστή καρέκλα. «Επίσης, μπορώ να πάω και ν'αποκαλύψω όλες σας τις μηχανορραφίες στο Βασιλιά...»

Η Κυράλια χλόμιασε περισσότερο.

«Αλλά τι λόγο έχω να το πράξω; Κανέναν, αν αποφασίσετε να με συμπεριλάβετε στα σχέδιά σας.

»Θυμήσου, Κυράλια, πως έχω φιλικές σχέσεις με τους Πρίγκιπες, καθώς και με έναν από τους βασιλικούς κατασκόπους, κι ακόμα κι ο ίδιος ο Βασιλιάς μ'εμπιστεύεται. Θα φροντίσω τίποτα να μη σας σταθεί εμπόδιο. Γιατί μη νομίζεις ότι το σχέδιό σας είναι τόσο τέλει, που κανείς δε μπορεί να σας αντισταθεί. Υπάρχουν τρύπες, που είμαι πρόθυμη να κλείσω. Και μπορούν να δημιουργηθούν τρύπες, τις οποίες, πάλι, είμαι πρόθυμη να κλείσω.»

«Πρέπει να μιλήσω με το σύζυγό μου...» είπε η Κυράλια.

«Είσαι ελεύθερη να φύγεις,» αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν, καθώς σηκωνόταν απ'την καρέκλα. «Δε σκοπεύω να σε κρατήσω εδώ, αιχμάλωτη,» εξήγησε. «Το έκανα, απλά, επειδή δεν είχα άλλο τρόπο για να σου μιλήσω και να μ'ακούσεις. Χαίρομαι που, τελικά, φτάσαμε σε κάποια συμφωνία. Δε θα το μετανιώσεις που θα με έχεις σύμμαχο.»

Η Κυράλια στάθηκε στα μπουτοφορεμένα της πόδια. «Εσύ τι έχεις να κερδίσεις απ'όλ'αυτά; Και ποια ακριβώς είσαι;»

«Με λένε Σαντέ'ενθιν. Και στη Ζίρκεφ ήμουν Αρχιέρεια του Φιδιού: μια πολύ, πολύ σημαντική θέση, σε περίπτωση που δεν ξέρεις.»

«Και τι κάνεις εδώ; Γιατί έχεις έρθει;»

«Έχω έρθει ως... αντιπρόσωπος του Βασιλιά Πόνκιμ.»

«Του Βασιλιά Πόνκιμ;» συνοφρυώθηκε η Κυράλια.

«Δε γνωρίζεις τον νέο Βασιλιά του Σαραόλν, Δούκισσα; Ίσως θα έπρεπε να σου πω μερικά πράγματα γι' αυτόν.»

Η Κυράλια κάθισε πάνω σ'ένα κιβώτιο. «Πες μου.»

«Κατ'αρχήν, δεν είναι σαν τους άλλους, βάρβαρους Σαραολιανούς βασιληάδες. Είναι πιο μηχανορράφος κι από έναν Αργκανθικιανό,» δήλωσε η Σαντέ'ενθιν· κι αυτό φάνηκε να κίνησε ιδιαίτερα το ενδιαφέρον της Δούκισσας του Τάρμεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 52^ο

Ο νέος Δούκας του Έαροντ

Η Μάερνομ ξύπνησε, ακούγοντας την Χόλκραδ να σηκώνεται απ' το κρεβάτι δίπλα της και να ντύνεται.

«Καλημέρα,» της είπε η μάγισσα, που αντιλήφθηκε πως η πολεμίστρια την κοιτούσε.

«Ετοιμάζεσαι να πας κάπου;» ρώτησε η Μάερνομ. «Δυο φρουροί είναι έξω απ' το δωμάτιο.»

«Το ξέρω, αλλά πρέπει να μιλήσω στο Βασιλιά,» απάντησε η Χόλκραδ, κουμπώνοντας τα κουμπιά του φορέματός της. «Κάτι πολύ σημαντικό έγινε χτες βράδυ.»

Η Μάερνομ ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι της. «Κάτι πολύ σημαντικό; Και πώς δεν το πήρα είδηση;»

«Δεν έγινε εδώ κάτι σημαντικό,» εξήγησε η μάγισσα. Κάθισε στο κρεβάτι κι άρχισε να δένει τις μπότες της. «Όμως ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή επικοινωνήσε μαζί μου και μου ανέφερε πως βρήκαν εκείνους που μας έστησαν τούτη την παγίδα.»

«Αλήθεια;» Η Μάερνομ πετάχτηκε έξω απ' τα σκεπάσματά της.

«Ναι. Και ήταν η Μίκθαλ και ο Ήκνορ, δύο κατ—»

«Η Μίκθαλ κι ο Ήκνορ;» έκανε η πολεμίστρια, κοκαλώνοντας.

Η Χόλκραδ, τελειώνοντας το δέσιμο των μποτών της, σηκώθηκε όρθια. «Αα... Βλέπω τους ξέρεις.»

«Και πολύ καλά, μάλιστα,» τόνισε η Μάερνομ. «Εγώ τους βρήκα να κατασκοπεύουν το στρατό της Βασίλισσας Δήνκα. Και, ύστερα, όταν τους πιάσαμε, εγώ, ο Τόλριν, και ο Μάνκιν τούς φυλούσαμε, για να μην το σκάσουν. Βέβαια, τότε, μαζί τους ήταν και μια άλλη, η Βόλκρα. Δεν είναι και τώρα;»

«Απ'ό,τι μου είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, όχι,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ, και βάδισε ως την πόρτα. «Θα επανέλθω, σε λίγο.» Την άνοιξε, για ν'αντικρίσει τους δυο φρουρούς απέξω.

«Πού πάτε, κυρία μου;» ρώτησε ο ένας.

«Στο απέναντι δωμάτιο,» δήλωσε η Χόλκραδ. «Πρέπει να δω τον Βασιλιά Βένγκριλ.»

Ο φρουρός ένευσε, και την άφησε να βγει. Η μάγισσα βάδισε μέχρι την πόρτα αντίκρυ της –εκατέρωθεν της οποίας στέκονταν άλλοι δυο φύλακες– και χτύπησε.

«Βασιλιά μου, εγώ είμαι, η Χόλκραδ.»

«Πέρασε, Χόλκραδ,» ήρθε η φωνή του Βένγκριλ από μέσα.

Η μάγισσα άνοιξε και μπήκε, για να βρει τον Μονάρχη του Σαραόλν ντυμένο, να κάνει πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο, ενώ είχε τα χέρια σταυρωμένα πίσω απ'την πλάτη. Ο Ζάρβημ βρισκόταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, καπνίζοντας νευρικά.

«Έχω καλά νέα,» είπε η Χόλκραδ, κλείνοντας την πόρτα.

Ο Βένγκριλ σταμάτησε να βαδίζει και την κοίταξε. Ο Ζάρβημ ύψωσε ένα του φρύδι, βγάζοντας την πίπα απ'τα χείλη και φυσώντας καπνό.

«Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και οι άλλοι βρήκαν αυτούς που μας έστησαν την παγίδα,» πληροφόρησε η μάγισσα τους δύο άρχοντες. «Είναι δυο κατάσκοποι που εξυπηρετούν τα συμφέροντα της Δούκισσας Ζέκαλ, ο Ήκνορ και η Μίκθαλ. Τους είχαμε αιχμάλωτους στην Βαρονία της Τάθβιλ, προτού η Δήνκα πάρει τους στρατούς και τους φέρει στ' ανατολικά σύνορα.»

Ο Βένγκριλ παρατήρησε πως είπε «η Δήνκα», όχι «η Βασίλισσα Δήνκα». Ωστόσο, τούτο ήταν το λιγότερο που τον απασχολούσε,

τώρα. «Τους έπιασαν;» ρώτησε. «Μπορούν να τους φέρουν εδώ, ώστε να ξεκαθαριστεί η θέση μας με τον Άρχοντα Ζάρουν;»

«Έτσι νομίζω,» απάντησε η Χόλκραδ.

«Επικοινωνήσε με τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή,» την προέτρεψε ο Βασιληάς του Σαραόλν.

Προτού, όμως, εκείνη προλάβει να κάνει κάτι, η πόρτα του δωματίου χτύπησε και μια φωνή ακούστηκε:

«Ανοίξτε, παρακαλώ.»

Ο Βένγκριλ άνοιξε, και ένας στρατιώτης παρουσιάστηκε εμπρός του, ο οποίος είπε: «Μεγαλειότατε, ο Άρχων Ζάρουν και ο Δούκας Κάβμορντ επιθυμούν να σας μιλήσουν, τώρα.» Έμοιαζε περισσότερο με προσταγή, παρά με πρόσκληση.

«Κατεβαίνω,» αποκρίθηκε ο Μονάρχης του Σαραόλν.

«Όχι μόνο εσείς, μα κι οι υπόλοιποι.»

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε η Χόλκραδ, ανήσυχη.

«Θα μάθετε, μόλις κατεβείτε στην αρχοντική αίθουσα, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο στρατιώτης.

«Έχω ένα προαίσθημα περί τίνος πρόκειται,» είπε ο Ζάρβημ, όταν η πόρτα έκλεισε.

** ** *

«Μου είπατε ψέματα!» φώναξε ο Άρχων Ζάρουν. «Δεν αναφέρατε ότι τρεις από την ομάδα σας ξέφυγαν από τους πολεμιστές μου!» Στεκόταν όρθιος, με τις γροθιές του σφιγμένες, ενώ ένας άλλος άντρας καθόταν στον θρόνο του Δουκάτου. Είχε μακριά, μαύρα μαλλιά και γύρω απ' το κεφάλι του κουλουριαζόταν ένα αργυρό στεφάνι. Μάλλον, ήταν ο γιος του Ζάρουν και νέος Δούκας του Έαροντ, Κάβμορντ.

Το προαίσθημά μου βγήκε αληθινό, συλλογίστηκε ο Ζάρβημ. Αντιλήφθηκαν τη μικρή μας παράληψη.

«Δεν το πράξαμε επίτηδες, Άρχοντά μου,» απάντησε ο Βένγκριλ. «Λησμονήσαμε να το αναφέρουμε.» *Ίσως δε θάπρεπε να του είχα πει ψέματα, πρόσθεσε νοερά. Τώρα, μπλέχτηκε το πράγμα... Ανάθεμα τους Αργκανθικιανούς! Μόνο αυτοί ξέρουν πώς να λένε ψέματα; «Εξάλλου, δεν έχει καμια σχέση με την αθωότητά μας, όπως–»*

«Καμία σχέση;» πετάχτηκε ο Κάβμορντ. «Έχει άμεση σχέση με την αθωότητά σας, Βασιληά μου! Πώς περιμένετε να σας πιστέψουμε ότι είστε αθώοι, όταν ψεύδεστε;»

«Δούκα μου,» απάντησε, ήρεμα, ο Βένγκριλ, «χτες βράδυ, μιλώντας με τον πατέρα σας, του εξήγησα τους λόγους για τους οποίους βρισκόμαστε στο Άργκανθικ. Σας μίλησε γι'αυτούς τους λόγους;»

«Ναι,» ένευσε, κοφτά, ο Κάβμορντ.

«Και, παραταύτα, θεωρείτε ότι δολοφονήσαμε τη μητέρα σας;» έθεσε το ερώτημα ο Βένγκριλ. «Σε τι θα μας εξυπηρετούσε αυτό; Όλοι γνωρίζουμε πως υπάρχουν σημαντικές διαφορές ανάμεσα στους Σαραολνιανούς και στους Αργκανθικιανούς, μα κι οι δυο λαοί μοιραζόμαστε μια κοινή λογική –δεν είμαστε Μαγκραθμέλιοι!»

«Τούτο είν'αλήθεια, Βασιληά μου,» παραδέχτηκε ο νέος Δούκας του Έαροντ. «Ωστόσο, έχουμε ενδείξεις –αν όχι αποδείξεις– ότι ευθύνετε για τη δολοφονία της μητέρας μου. Υποστηρίζετε πως σας έχουν στήσει παγίδα εκείνοι που δε θέλουν να ελευθερώσετε την πατρίδα σας από τους Μαγκραθμέλιους...» Ο Βένγκριλ έγνεψε καταφατικά. «Τότε, δώστε μας αποδείξεις γι'αυτό.»

«Θα σας δώσουμε,» αποκρίθηκε ο Μονάρχης του Σαραόλν. «Οι τρεις άνθρωποι της ομάδας μας οι οποίοι ξέφυγαν απ'τους πολεμιστές σας βρήκαν τους υπεύθυνους. Πρόκειται για δύο κατασκόπους της Δούκισσας Ζέκαλ του Έβμορ, η οποία πιστεύουμε ότι έχει ανάμιξη στα κακά που μαστίζουν το Βασίλειό μου.»

«Κατάσκοποι των Ράντβαν στο Δουκάτο μου;» φώναξε ο Κάβμορντ.

«Οι άνθρωποί μας έχουν στα χέρια τους τους δύο κατασκόπους,» συνέχισε ο Βένγκριλ. «Θα θέλατε να επικοινωνήσουμε μαζί τους, ώστε να τους φέρουν εδώ;»

«Πώς να επικοινωνήσετε μαζί τους;» ρώτησε ο Κάβμορντ, στενεύοντας τα μάτια του, λες και είχε ακούσει κάτι ύποπτο.

«Εε...» είπε ο Βένγκριλ. «Η Χόλκραδ απο δώ»—στράφηκε στη μάγισσα—«έχει κάποια χαρίσματα που ορισμένοι θ'αποκαλούσαν μαγεία.» Πάραυτα, το βλέμμα του Δούκα καρφώθηκε πάνω της, ενώ ο Αρχων Ζάρουν φάνηκε ανήσυχος (τρομαγμένος;). «Μπορεί να επικοινωνήσει με τους ανθρώπους μας, δύο απ'τους οποίους έχουν παρόμοια χαρίσματα.»

Τα μάτια του Κάβμορντ στένεψαν ακόμα περισσότερο. «Περιμένω,» δήλωσε, με σφυριχτή φωνή.

«Χόλκραδ;» είπε ο Βένγκριλ, κοιτώντας την.

«Αμέσως, Βασιληά μου.»

** ** *

Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή, χρειαζόμαστε να φέρετε τους αιχμαλώτους σας στο παλάτι, ώστε να αποδείξουμε στον Δούκα ότι δεν ευθυνόμαστε για τον θάνατο της μητέρας του.

Ερχόμαστε, Χόλκραδ.

«Φεύγουμε,» είπε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή στους άλλους.

Όλοι στράφηκαν, απότομα, προς το μέρος του.

«Πού πάμε;» ρώτησε ο Ήκνορ, που καθόταν πλάι στην Μίκθαλ, η οποία ακόμα κοιμόταν.

«Στο παλάτι,» απάντησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Εσείς μας μπλέξατε, εσείς θα μας ξεμπλέξετε.»

«Ξέχνα το, μάγε,» είπε ο Ήκνορ. «Δεν πηγαίνουμε στο παλάτι.»

«Δεν έχετε εναλλακτική λύση, Αργκανθικιανέ,» τόνισε ο Τόλριν, που είχε ξεπαγιάσει όλο το βράδυ, δίχως την κάπα του.

Ο Ήκνορ τούς κοίταξε έναν-έναν, σα ν' αναλογιζόταν σε ποιον να πρωτοχιμήσει. Το δεξί του χέρι μπήκε μέσα στην κάπα του.

«Σκέφτεσαι να μας σκοτώσεις, Ήκνορ;» ρώτησε η Αλζάρα. «Το ξέρεις ότι δε μπορείς να το καταφέρεις. Οπότε, έλα μαζί μας ήρεμα – και όχι κόλπα.»

«Σήκω,» τον πρόσταξε ο Τόλριν, που ήταν ήδη όρθιος.

Ο Ήκνορ ξύπνησε την Μίκθαλ. «Πρέπει να φύγουμε,» της είπε, και τη βοήθησε και κείνη να σηκωθεί.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησε η καστανομάλλα κατάσκοπος, εξαντλημένη από το αίμα που είχε χάσει.

«Στο παλάτι,» απάντησε ο Ήκνορ, και της έδωσε τα ρούχα της να φορέσει.

«Στο...;» έκανε η Μίκθαλ. Ύστερα, κοίταξε τους δυο μάγους και τον αγγελιαφόρο, που στέκονταν γύρω τους σαν φρουροί. «Κατάλαβα,» είπε, ξερά. Πήρε το μπλουζάκι της απ' τον Ήκνορ και το πέρασε πάνω απ' το κεφάλι. Μετά φόρεσε και την τουνίκα, και την κούμπωσε. Την κάπα της την έδεσε στους ώμους.

Ξεκίνησαν να βαδίζουν μέσα στην κρυφή αγορά, όπου, σε διάφορα σημεία, άνθρωποι φαίνονταν να κουβεντιάζουν, συγκεντρωμένοι σε παρέες των τεσσάρων και των έξι. Επίσης, ο Τόλριν μπορούσε να δει και κάποιους να βρίσκονται ξαπλωμένοι επάνω στις οροφές. *Φρουροί εμπορών, αναρωτήθηκε, κατάσκοποι, ή πληρωμένοι φονιάδες;* Ανάμεσα στις μικρές συγκεντρώσεις των Αργκανθικιανών, ήταν σταματημένα κάρα που τα τραβούσαν ζώα, ή κιβώτια που τα είχαν αφήσει εκεί οι χαμάληδες, ή βαρέλια. Η κρυφή αγορά ήταν ένα μάλλον... ζωντανό μέρος, παρατήρησε ο αγγελιαφόρος. *Πόσο «κρυφή» να είναι, άραγε; Σίγουρα, οι άρχοντες της πόλης γνωρίζουν γι' αυτήν, αλλά, κατά πάσα πιθανότητα, εξυπηρετεί πολλά συμφέροντα για να κλείσει...*

Δε δυσκολεύτηκαν καθόλου να εντοπίσουν το παλάτι, καθώς πυργωνόταν πάνω απ' όλα τα υπόλοιπα χτίρια, βρισκόμενο πλάι στον ποταμό Αρλ. Πλησίασαν μια από τις πύλες του και είπαν στους

φρουρούς εκεί ότι ήταν μαζί με τον Βασιληά Βένγκριλ, τον οποίο ο Δούκας Κάβμορντ φιλοξενούσε. Οι πολεμιστές τούς άφησαν να περάσουν, και δυο υπηρέτες τούς οδήγησαν στην αρχοντική αίθουσα του παλατιού, με τους έξι χοντρούς, μαύρους κίονες, οι οποίοι ήταν πανέμορφοι να τους ατενίζει κανείς, καθώς αμέτρητοι πολύτιμοι και ημιπολύτιμοι λίθοι τούς στόλιζαν, ενσωματωμένοι επάνω τους.

Μέσα στο μεγάλο δωμάτιο βρίσκονταν οι Σαραολνιανοί αντιπρόσωποι του Δούκα Σάλβινρ (και ο Τόλριν χάρηκε ιδιαίτερα που είδε πως η Μάερνομ ήταν καλά) και δύο άλλοι άντρες, ο ένας απ'τους οποίους καθόταν σ'έναν ξύλινο θρόνο.

Η Μίκθαλ παρατήρησε προσεκτικά τον άντρα στον θρόνο. Ήταν ο Κάβμορντ, ο νέος Δούκας του Έαροντ, τον οποίο εκείνη κι ο Ήκνορ είχαν δει από απόσταση, όταν παρακολουθούσαν τους στρατιώτες του Δουκάτου, στην καλύβα όπου είχε βρεθεί νεκρή η Δούκισσα Τιλμίρα. Τώρα, που τον έβλεπε ξανά, είχε την εντύπωση πως τον είχε δει και κάποια άλλη στιγμή, εκτός από τότε έξω απ'την καλύβα... *Η, μήπως, είναι η ιδέα μου;*

Ο Ήκνορ δεν ανησυχούσε καθόλου για τον Δούκα του Έαροντ· ανησυχούσε για τη δική του μοίρα και της Μίκθαλ. Τι θ'απογίνονταν; Οι Πνευματοχτυπημένοι Σαραολνιανοί, σίγουρα, θα είχαν πει στους άρχοντες της Βέρντριχ ότι οι δυο κατάσκοποι που τους έστησαν παγίδα βρίσκονταν στην υπηρεσία της Δούκισσας Ζέκαλ: των Ράντβαν, δηλαδή...

«Τους φέραμε, Μεγαλειότατε,» είπε ο Τόλριν, κάνοντας μια υπόκλιση προς τη μεριά του Βένγκριλ. Αυτός, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, και η Αλζάρα στέκονταν γύρω από την Μίκθαλ και τον Ήκνορ, σαν δεσμοφύλακες.

«Τούτοι είναι οι κατάσκοποι των Ράντβαν;» ρώτησε ο Δούκας Κάβμορντ, ατενίζοντας τους δυο υπηκόους της Δούκισσας Ζέκαλ – και μοιάζοντας ν'αποφεύγει να κοιτάξει τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, την Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια, και τον Σαραολνιανό αγγελιαφόρο.

Μα τον Ποταμό, η φωνή του!... συλλογίστηκε η Αλζάρα. Η φωνή του... Δε μπορεί νάναι αυτός...

Ενώ, την ίδια στιγμή, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή σκεφτόταν: *Η αύρα του. Έχω ξανανιώσει τούτη την αύρα.*

Ο Κάβμορντ πρέπει ν' αντιλήφθηκε πως τον είχαν καταλάβει, γιατί και οι δυο άκουσαν μέσα τους: *Συγκρατήστε τη γλώσσα σας. Υποσχεθήκατε να μην αποκαλύψετε τίποτα. Αποκαλύψτε κάτι, και θα μετανιώσατε που γεννηθήκατε.*

Τώρα, πλέον, δεν υπήρχε αμφιβολία στο μυαλό της Ζιρκεφιανής και του πρώην-Ράθμαλ: Αυτός ήταν ο κουκουλοφόρος που τους είχε μιλήσει στο σοκάκι της Βέρντριχ, μαζί με τον άγνωστο καστανομάλλη.

«Ναι, Δούκα μου,» απάντησε ο Τόλριν. «Και όχι μόνο των Ράντβαν, υποψιάζομαι –αν και δεν ξέρω ποιοι είν' αυτοί–, αλλά και του Πόνκιμ, σφετεριστή του Θρόνου του Σαραόλν.»

Ο Ήκνορ καθάρισε το λαιμό του. «Φοβάμαι πως έχει γίνει κάποιο τραγικό λάθος...»

«Σοβαρά;» έκανε η Αλζάρα, αγριοκοιτώντας τον.

«Εσείς δε γράψατε τούτο το μήνυμα;» απαίτησε ο Άρχοντας Ζάρουν, δίνοντάς του ένα κομμάτι χαρτί.

Ο Ήκνορ το κοίταξε σα να το έβλεπε για πρώτη φορά. Κούνησε το κεφάλι. «Φυσικά και όχι, Άρχοντά μου.»

«Είσαι γεννημένος ψεύτης, Ήκνορ,» είπε ο Σόλμορχ. «Αλλά τι άλλο να περιμένει κανείς από έναν Αργκανθικιανό κατάσκοπο!» έφτυσε. Και πρόσθεσε, στρεφόμενος στον Άρχοντα Ζάρουν και τον Δούκα Κάβμορντ: «Με το συμπάθιο, Άρχοντές μου.» *Μη δαγκώνουμε και το χέρι του οικοδεσπότη μας, συλλογίστηκε.*

«Φαίνεται να γνωρίζετε το όνομά μου, κύριε...» αποκρίθηκε ο Ήκνορ.

Ο Σόλμορχ έτριξε τα δόντια του, ζυγώνοντάς τον. «Μην παίζεις τον ανίδεο μαζί μας, Ήκνορ,» τον προειδοποίησε. «Σ' έχουμε μάθει, πλέον.»

«Γνωρίζετε από κάπου, να υποθέσω;...» είπε ο Κάβμορντ.

«Κάποτε, Δούκα μου, ο Ήκνορ, η Μίκθαλ, και μια συνάδελφός τους, η Βόλκρα, βρίσκονταν αιχμάλωτοι στην Βαρονία μου,» τον πληροφόρησε η Τάθβιλ. «Είναι όλοι τους κατάσκοποι της Δούκισσας Ζέκαλ. Και, απ'ό,τι υποστήριξαν τότε –που, κάλλιστα, θα μπορούσε να ήταν ψέματα–, δεν γνωρίζουν τίποτα για τον Πόνκιμ, δεν είναι δικοί του άνθρωποι.»

«Με συγχωρείτε για την παρέμβαση, Βαρονέσα μου, μα το πιθανότερο είναι να ψεύδονται,» είπε ο Τόλριν.

«Δε λέμε ψέματα, μαντατοφόρε!» φώναξε ο Ήκνορ, στρεφόμενος στο μέρος του με φλογισμένο βλέμμα.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή τον απομάκρυνε από τον Τόλριν, γιατί αισθάνθηκε μια ξαφνική ένταση να δημιουργείται ανάμεσά τους, σαν ο ίδιος ο αέρας να ηλεκτρίστηκε.

«Θα καταλήξετε στα μπουντρούμια, ούτως ή άλλως, υπηρέτες των Ράντβαν,» δήλωσε ο Κάβμορντ. «Γιαυτό μιλήστε, ώστε να έχω λόγο να σας φερθώ επιεικώς. Μήπως, εσείς ήσασταν, τελικά, που δολοφονήσατε τη μητέρα μου; Δε θα το θεωρούσα απίθανο...»

«Όχι!» πετάχτηκε η Μίκθαλ.

Ο Κάβμορντ σηκώθηκε, αργά, απ'τον θρόνο του, και βάδισε ήρεμα μέσα στην αίθουσα. «Είναι φυσικό να το αρνείστε, διότι γνωρίζετε πολύ καλά τη μοίρα που σας περιμένει. Τα ουρλιαχτά σας θ'ακουστούν μέχρι την Μαφ-νορχ.»

«Δεν είχαμε *καμία* ανάμιξη στον φόνο της Δούκισσας Τιλμίρα, Δούκα μου,» τόνισε ο Ήκνορ, προσπαθώντας να παραμείνει ψύχραιμος, καθώς κρύος ιδρώτας τον έλουζε κι αισθανόταν ένα δυνατό σφίξιμο στο στομάχι.

Ο Κάβμορντ γέλασε. «Με θεωρείτε ανόητο;» φώναξε, ξαφνικά. Και ζύγωσε τους δυο κατασκόπους με γρήγορα βήματα. «Εσείς είστε οι δολοφόνοι, και ήταν βολικό για σας να φορτώσετε τον φόνο σε κάποιους άλλους!»

«Όχι, μα τα Πνεύματα!» αποκρίθηκε η Μίκθαλ, πανικόβλητη. «Δεν ήταν αυτό! Η καταραμένη Δούκισσα μάς τόχε ζητήσει!»

«Να σκοτώσετε τη μητέρα μου;» απαίτησε ο Κάβμορντ.

«Να σταματήσουμε τους Σαραολνιανούς!» είπε η Μίκθαλ, προτού ο Ήκνορ προλάβει να συνειδητοποιήσει τι γινόταν.

Όταν το συνειδητοποίησε, ο Δούκας του Έαροντ χαμογελούσε ευχαριστημένος. Είχε πετύχει εκείνο που επιδίωκε. *Την πατήσαμε σαν πρωτάρηδες...* συλλογίστηκε ο κατάσκοπος. *Ανάθεμα τα Πνεύματα, πώς δεν είδα τι πήγαινε να κάνει, ο καταραμένος;*

«Η Δούκισσα Ζέκαλ σάς έστρεψε, πάλι, εναντίον μας,» είπε ο Σόλμορχ, κοιτώντας τον Ήκνορ και την Μίκθαλ. «Ήταν αναμενόμενο. Αλλά, τώρα, γιατί; Τότε, που σας πιάσαμε στη Βαρονία, είχατε έρθει επειδή η Ζέκαλ είχε κατασκόπους της μέσα στο Σαραόλν. Τώρα, τι συμβαίνει; Στοιχηματίζω πως η εργοδότριά σας είναι σύμμαχος του Πόνκιμ.»

«Δεν ξέρουμε τίποτα γι' αυτόν τον Πόνκιμ, ηλίθιε βάρβαρε!» είπε η Μίκθαλ, θυμωμένη που την είχε πατήσει έτσι, απ' τα ύπουλα λόγια του Κάβμορντ. Ο πόνος στα τραυματισμένα της πλευρά έδινε επιπλέον ένταση στο θυμό της.

«Είναι αλήθεια,» ένευσε ο Ήκνορ. «Δεν ξέρουμε τίποτα για τον Πόνκιμ.» *Ίσως, τώρα, να είναι η ευκαιρία μας να ξεγλιστρήσουμε,* σκέφτηκε. «Και... έχω την αίσθηση πως η Δούκισσα μάς χρησιμοποιούσε, άσχημα. Κι οι ίδιοι αναρωτηθήκαμε γιατί, τούτη τη φορά, μας έστειλε εναντίον σας. Σωστά, Μίκθαλ;»

«Ναι,» συμφώνησε εκείνη. «Το είχαμε συζητήσει, ξανά και ξανά, με τον Ήκνορ.»

Η Τάθβιλ σταύρωσε τα χέρια μπροστά της. «Θάπρεπε, δηλαδή, να σας λυπηθούμε, τώρα;»

«Βαρονέσα μου,» είπε ο Ήκνορ, «αν η Δούκισσα Ζέκαλ μάς εξαπάτησε, θέλουμε εκδίκηση.»

«Αλλά δε θα σας την προσφέρουμε εμείς,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. Στράφηκε στον Κάβμορντ. «Δούκα μου, μπορείτε να κάνετε μαζί τους ό,τι επιθυμείτε.»

«Ευχαριστώ που μου το επιτρέπεις,» είπε, ψυχρά, ο γιος της Τιλμίρα.

«Δούκα μου, θα μπορούσαμε να μπούμε στις δικές σας υπηρεσίες;—» άρχισε ο Ήκνορ.

«Φοβάμαι πως όχι, κύριε,» τον διέκοψε ο Κάβμορντ. «Πάρτε τους!» πρόσταξε τους φρουρούς του. «Οδηγήστε τους στα μπουντρούμια.»

«Αντίο, Ήκνορ,» είπε ο Σόλμορχ, μειδιώντας στραβά.

«Θα πληρώσεις γι' αυτό, Σόλμορχ!» σφύριξε εκείνος, καθώς ένας στρατιώτης τον τραβούσε έξω απ' την αρχοντική αίθουσα.

Όταν οι φρουροί είχαν πάρει τους δυο κατασκόπους, ο Βένγκριλ είπε στον Κάβμορντ: «Νομίζω πως λύθηκε το ζήτημα, Δούκα μου.» Εκείνος έγνεψε καταφατικά. «Θα μπορούσαμε, επομένως, να φέρουμε τους πολεμιστές μας στην Βέρντριχ, για να περάσουμε τον ποταμό και να παρουσιαστώ στον Βασιληά Κάρχοκ με την πρόβουσα συνοδεία;»

«Ναι,» απάντησε ο Δούκας του Έαρνοτ. «Έχετε την άδειά μου, Βασιληά του Σαραόλν. Όμως προσέξτε να μην προκαλέσετε ζημιές στο Άργκανθικ με τους μαχητές σας, γιατί τότε....»

«Μην ανησυχείτε, Δούκα μου,» είπε ο Βένγκριλ. «Γνωρίζετε τον λόγο που βρισκόμαστε εδώ. Θα ήταν παράλογο από μέρους μας να κάνουμε ζημιές στο Βασίλειο του οποίου τη βοήθεια επιθυμούμε — και ασύμφορο, επίσης.»

«Πολύ σωστά, Βασιληά μου,» μειδίασε ο Κάβμορντ. «*Ασύμφορο*. Μπορείτε να φέρετε τους πολεμιστές σας στην πόλη μου. Και, μάλιστα, θα σας δώσω έγγραφη άδεια, για να μην έχετε μπελάδες στο δρόμο.»

«Εκτιμούμε αφάνταστα την εξυπηρέτηση που μας προσφέρετε,» δήλωσε ο Βένγκριλ, καθώς ο Δούκας καθόταν στο τραπέζι, παίρνοντας χαρτί και μελάνι.

Έπειτα, ο Μονάρχης του Σαραόλν στράφηκε στον Τόλριν: «Μόλις παραλάβεις το χαρτί του Δούκα, θα πας να ειδοποιήσεις τον Μέρθναρ να φέρει τους μαχητές μας στην Βέρντριχ.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότητα.»

«Θα μπορούσα να πάω μαζί του, Βασιληά μου;» ρώτησε η Μάερνομ. «Για επιπλέον προστασία.»

«Πήγαινε,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

Επομένη στάση, η Δρέλιφον, συλλογίστηκε. Φτάνουμε στον προορισμό μας. Μετά, χρειάζεται μόνο να πείσουμε τον Κάρχοκ να συμμαχήσει μαζί μας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 53^ο

Τα μυστικά του Πύργου

Πυπνώντας, η Αάνθα θυμόταν ολόκληρο το όνειρο που είχε δει το βράδυ, γιατί είχε την εντύπωση πως δεν επρόκειτο ακριβώς για όνειρο, μα για όραμα. Είχε ξαναβρεθεί σε κείνες τις κατακόμβες όπου την είχε κλείσει ο Κράντμον, και είχε συναντήσει το σαλάχι που ονομαζόταν Βάρνα· το σαλάχι που την αποκαλούσε «Προστάτιδα του Πορφυρού Κοχυλιού». Τούτη τη φορά, της είχε ζητήσει κάτι: να βρει έναν άντρα ο οποίος μπορούσε να σταθεροποιήσει, πάλι, τη Νότια Γη.

«Γιατί το είπε σε μένα;» μουρμούρισε, εκνευρισμένη, η Αάνθα. «Τι μπορώ να κάνω εγώ;» Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι, παραμερίζοντας τα σκεπάσματα. «Όλο κάτι συμβαίνει στη ζωή μου· ποτέ δε μπορώ να

ξεκουραστώ...» *Πρώτα ο Πόλεμος των Πειρατών, μετά η προδοσία του Κράντμον, μετά ο Βένγκριλ, μετά η καταστροφή της Όρφαλχ και ο θάνατος του Νέρντιν, μετά η αποσταθεροποίηση του Νότου, οι πρόσφυγες που έρχονται, και τα πλοία που έχουν αρχίσει, πάλι, να χάνονται στα δυτικά νερά. Πνεύματα, θα χάσω τα λογικά μου!...*

Πρόσταξε μια υπηρέτρια να της ετοιμάσει το μπάνιο· και, καθώς το μπάνιο ετοιμαζόταν, η Βασίλισσα του Ωκεανού βρισκόταν χαμένη στις σκέψεις της: *Τι είπε η Βάρνα; Πώς είναι ο άντρας που πρέπει να βρω; «Είναι άντρας, αλλά όχι ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Δεν ανήκει απόλυτα στον Βορρά μήτε στον Νότο, και έχει Ωκεάνιο αίμα εντός του. Είναι φορτισμένος με κοσμικές δυνάμεις, και έχει κερδίσει κι έχει χάσει πολλά.» Ανοησίες! Έχω τόσα άλλα να κάνω: να εκδικηθώ τη Νερενία για τον θάνατο του Νέρντιν· να πάρω την Όρφαλχ και να την κρατήσω, μέχρι το Σαραόλν να επιστρέψει στα χέρια του Βένγκριλ· να βοηθήσω τους πρόσφυγες από τη Νότια Γη· να καταπολεμήσω, πάλι, τον κίνδυνο στα δυτικά νερά του Βασιλείου μου.*

Όμως η Βάρνα με προειδοποίησε πως, αν δεν βρω τον άντρα που θα σταθεροποιήσει το Νότο, «μεγάλες ταραχές θα βασιλέψουν στον Ωκεανό και στο Βορρά». Οπότε, τι άλλο μου μένει; Πρέπει να τον βρω. Αλλά πρέπει, συγχρόνως, να κάνω κι όλα τ'άλλα...

«Ετοιμο το μπάνιο σας, Μεγαλειοτάτη,» είπε η υπηρέτρια.

«Μπορείς να πηγαίνεις.»

Μόλις η κοπέλα έφυγε, η Αάνθα έβγαλε το ποτισμένο από ιδρώτα νυχτικό της και βούλιαξε μέσα στο ζεστό νερό της μπανιέρας.

«Όλα θα γίνουν, στην ώρα τους...» μονολόγησε. *Απλά, θέλω να χαλαρώσω λίγο.*

Όμως, άθελά της, το μυαλό της επέστρεψε στην Βάρνα και στις σκοτεινές σήραγγες. *Πού είν'αυτό το μέρος; αναρωτήθηκε η Βασίλισσα του Ωκεανού. Κάπου κάτω απ'την πρωτεύουσά μου πρέπει να βρίσκεται. Ο Κράντμον το ήξερε. Οπότε, δε μπορεί να είναι δύσκολο να το εντοπίσει κανείς. Κάποια στιγμή, πρέπει να ψάξω και γι'αυτό, να μάθω τι συμβαίνει εκεί κάτω.*

Υπήρχε περίπτωση ακόμα να κρύβονταν δαιμονάνθρωποι μέσα στις κατακόμβες; Ναι, γιατί όχι; Η ίδια δεν είχε κάνει τίποτα για να τους διώξει. Επομένως, να *άλλη* μια δουλειά που της παρουσιαζόταν. Και δεν ήταν η μόνη, επειδή, τώρα που σκεφτόταν για τους Μαγκραθμέλιους, συμπέρανε πως αρκετοί πρέπει να βρίσκονταν και στα δάση στο κέντρο της Νήσου Ράλβοχ... *Πώς θα τους εξολοθρεύσω όλους αυτούς;*

Σήμερα, έπρεπε να κάνει μια *μεγάλη* συζήτηση με τους συμβούλους της.

** ** *

Το πρωί, οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού συγκεντρώθηκαν, μέσα στον Πύργο, για να πάρουν αποφάσεις σχετικά με τη μοίρα της Νότιας Γης και του τρελού μισού-Θεού Μάργκανθελ, ο οποίος, επί του παρόντος, βρισκόταν φυλακισμένος.

Είμαι περίεργος τι μπορούμε να κάνουμε τώρα, συλλογιζόταν ο Κράντμον, καθώς τους έβλεπε να συνάζονται γύρω από το τραπέζι. *Ή, μάλλον, εκείνοι τι μπορούν να κάνουν· γιατί η δική μου αποστολή τελείωσε, με την αιχμαλωσία του Μάργκανθελ. Εφόσον δε μπορεί, πλέον, να πειράζει τη Βόρεια Γη και τον Ωκεανό, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Το Βασίλειό μου με περιμένει.*

Ο Σοφός Όμικ άνοιξε την συζήτηση, ως γηραιότερος: «Πρώτα, θα κουβεντιάσουμε για τον Μάργκανθελ, κύριοι.»

«Η δική μου ανησυχία ήταν μην τυχόν καταφέρει να ξεφύγει μέχρι σήμερα το πρωί· αφού δεν τα κατάφερε, νομίζω πως μπορούμε να ηρεμήσουμε. Μάλλον, δεν έχει τρόπο να βγει από τη σφαίρα,» είπε ο Τρουθ.

«Αυτό δεν είναι βέβαιο, σε καμία περίπτωση, κύριε,» διαφώνησε ο Γκέρνακ. «Πιθανώς ο Μάργκανθελ να μην έχει ακόμα βρει τον τρόπο, ώστε να δραπετεύσει.»

«Τότε, θα τον φρουρούμε,» απάντησε ο Τρουθ.

«Ως τότε;» έθεσε το ερώτημα ο Μίορνογκ.

«Όσπου να μπορέσουμε να είμαστε *σίγουροι* ότι δεν υπάρχει καμία πιθανότητα να ξεφύγει,» εξήγησε ο Τρουθ.

«Ίσως ποτέ να μην είμαστε σίγουροι, κύριε!» είπε ο Μίορνογκ, ενώ ο Ρόνος κουνούσε το κεφάλι του, μουρμουρίζοντας αρκετά δυνατά ώστε να μπορούν να τον ακούσουν όλοι: «Χρειάζεται μελέτη το όλο ζήτημα...»

«Συμφωνώ με τον κύριο Ρόνο,» παρενέβη ο Όμικ.

«Ό,τι είναι φυλακισμένο μπορεί και ν'αποφυλακιστεί· δεν υπάρχει σίγουρος τρόπος φυλάκισης,» γνωμοδότησε ο Κάρελ. «Μην κοροϊδευόμαστε λοιπόν: Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να *καταστρέψουμε* τον Μάργκανθελ!»

«Τα πνεύματα δεν καταστρέφονται, κύριε, όπως θα γνωρίζετε,» είπε ο Μόρβον.

«Κανείς δεν έχει εντρυφήσει αρκετά σ'αυτό το θέμα, ώστε να μπορεί να μας πει με βεβαιότητα,» αντιγύρισε ο Κάρελ. «Ίσως και να καταστρέφονται.»

«Και θα λύσουμε τώρα το πρόβλημα;» ρώτησε ο Μόρβον. «Δεν έχουμε το χρόνο.»

«Θα το λύσουμε όσο θα φρουρούμε τον Μάργκανθελ, κύριε. Δε νομίζετε ότι είναι καλύτερο, απ'το να περιμένουμε, παθητικά, την ώρα που θα σπάσει τη σφαίρα και θα ξεφύγει.»

«Ας μην φέρνουμε το τέλος του Άρμπεναρκ,» διέκοψε τη λογομαχία τους ο Ζάρχαλ. «Ο Μάργκανθελ είναι τρελός· δε μπορεί να—»

«Εξαρχής ήταν τρελός!» τον διέκοψε ο Κάρελ.

«Περιμένετε να τελειώσω, κύριε!» είπε ο Ζάρχαλ. «Ίσως εξαρχής να ήταν τρελός, όμως, τώρα, βρίσκεται σε μια τελείως παρανοϊκή φάση, που δεν ξέρει ποιος είναι. Αρχικά, *νόμιζε* ότι ήταν ο Μάργκανθελ, ο αρχαίος Θεός του Σκότους, γιατί και πήγε στη Νότια Γη: για να την αλλάξει, μέσω των δημιουργικών δυνάμεων που *νόμιζε* ότι είχε. Όμως, όπως αποδείχτηκε, δεν είχε καμία τέτοια

δύναμη, γιατί το μόνο που κατόρθωσε ήταν να αποσταθεροποιήσει τη Νότια Γη –να καταστρέψει όλο τον πολιτισμό επάνω της.»

«Και στην πρώτη του προσπάθεια ο Μάργκανθελ, πάλι, το ίδιο αποτέλεσμα είχε φέρει,» είπε ο Μίορνογκ, «γιαυτό οι υπόλοιποι Θεοί τοποθέτησαν τα Στηρίγματα Ισχύος στα Κέντρα Σταθερότητας του Αρμπεναρκ.»

«Ναι, πράγματι,» συμφώνησε ο Ζάρχαλ. «Όμως, από την σύντομη κουβέντα μας με τον Μάργκανθελ, πιστεύω πως έγινε φανερό ότι δεν ξέρει, πλέον, ποιος είναι. Δεν νομίζει ότι είναι ο Μάργκανθελ· δεν νομίζει ότι είναι ο αρχαίος Θεός αναγεννημένος. Επομένως, δε θα ξαναεπιχειρήσει να πειράξει τα Στηρίγματα Ισχύος. Και, κατά συνέπεια, δε χρειάζεται ν' ανησυχούμε τόσο γι' αυτόν.»

«Προτείνετε, κύριε, να τον αφήσουμε να φύγει,» απόρησε ο Γκέρνακ. «Ακόμα μπορεί να αποδειχτεί επικίνδυνος για ολόκληρο τον κόσμο. Είναι κάτι που ο Αρμπεναρκ δεν έχει ξαναδεί και, φυσικά, κάτι που μόνο τα διεστραμμένα μυαλά των Μαγκραθμέλιων θα μπορούσαν να δημιουργήσουν. Ο σημερινός Μάργκανθελ δεν έχει καμία σχέση με τον αρχαίο, παρότι οι δαιμονάνθρωποι αυτό προσπαθούσαν να επιτύχουν.»

«Και ίσως να το είχαν επιτύχει, αν δεν παρέμβαινε ο κύριος Φάλμαριν,» πρόσθεσε ο Μόρβον.

«Τότε, θα βρισκόμασταν σε πολύ χειρότερη κατάσταση,» είπε ο Γκέρνακ. «Ένας Θεός μόνος του στον Αρμπεναρκ, δίχως άλλους Θεούς, για να μετριάζουν τη δύναμή του!...» Κούνησε το κεφάλι. «Θα ήταν ένας κοσμικός τύραννος.»

«Δε διαφωνώ, κύριε, και δεν υποστήριξα ότι ο Φάλμαριν έσφαλε. Πάντως, αν γνώριζε καλύτερα περί τίνος επρόκειτο, θα είχε, αναμφίβολα, χειριστεί και καλύτερα την κατάσταση. Δε θα είχε αφήσει τον Μάργκανθελ να ξεφύγει από εκείνο το νησί.»

«Σίγουρα.»

«Τέλος πάντων. Εμείς τι επιλογές έχουμε, τώρα,» έθεσε το ερώτημα ο Τίλχαζ. Και απάντησε μόνος του: «Εγώ, τουλάχιστον, μία

βλέπω: να φρουρούμε πολύ καλά τον Μάργκανθελ, να μην τον αφήσουμε να δραπετεύσει.»

«Να τον καταστρέψουμε!» επέμεινε ο Κάρελ.

«Κύριε, αν μας δοθεί η ευκαιρία, και αυτό ευχαρίστως να το πράξουμε· γιατί όχι;» είπε ο Τίλχαζ. «Όμως δεν ξέρετε πως, επί του παρόντος, *αντικειμενικά* αυτό είναι ανέφικτο;»

«Τονίζω τη θέση μου, ώστε το θέμα να μην λησμονηθεί. Αντιλαμβάνομαι ότι έχουμε πολλά να σκεφτούμε –ειδικά για τη μοίρα της Νότιας Γης–, όμως θα ήταν μέγα σφάλμα να βγάλουμε τον Μάργκανθελ απ' τη σκέψη μας. Γιατί πιθανώς να βρεθούμε προ εκπλήξεως. Μην πείτε, πάντως, ότι εγώ δε σας προειδοποίησα.»

«Έχετε καλές προθέσεις, κύριε· είναι φανερό,» είπε ο Όμικ. «Απλά, για την ώρα, μας ενδιαφέρει μια πιο άμεση λύση. Ο Μάργκανθελ πρέπει να αδρανοποιηθεί –σ' αυτό συμφωνούμε όλοι, σωστά;»

Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού και ο Κράντμον ένευσαν. Και ο δεύτερος πρόσθεσε νοερά: *Αλλιώς το μελλοντικό μου Βασίλειο θα βρίσκεται, διαρκώς, σε κίνδυνο. Κάτι τέτοιο δε μπορώ να το επιτρέψω.*

«Επομένως,» συνέχισε ο Όμικ, «βρισκόμαστε σε καλή πορεία. Ήδη τον έχουμε στα χέρια μας, και δε μπορεί να αντιδράσει–»

«Ίσως να αντιδράσει αργότερα,» προειδοποίησε ο Γκέρνακ.

«Γιαυτό θα τον φυλάμε. Δύο δάσκαλοι θα βρίσκονται, μέρα-νύχτα, κοντά στην σφαίρα. Επιπλέον, δύο άλλοι θα αναζητούν τρόπο *μόνιμης* και *σίγουρης* φυλάκισής του, διότι δεν γνωρίζουμε αν θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε έτσι την τωρινή του φυλάκιση. Συμφωνούμε πάλι;»

«Εκτός από ένα πράγμα: Πρέπει να βρεθεί τρόπος για την *καταστροφή* του Μάργκανθελ,» επανέλαβε ο Κάρελ.

«Το είπαμε αυτό, κύριε. Όμως, επειδή δεν είναι καθόλου εύκολο, πρώτα θα στραφούμε στην *μόνιμη* φυλάκισή του και, ύστερα, στην καταστροφή. Καλύτερα να βαδίζουμε σε σίγουρο έδαφος, παρά σε ασταθές. Γιατί κανείς, μέχρι στιγμής, δεν έχει βρει τρόπο

καταστροφής ενός πνεύματος. Αλλά τρόποι φυλάκισης υπάρχουν πολλοί και διάφοροι. Συνεπώς, φτάνει να ενεργοποιήσουμε τον πιο αποτελεσματικό στην περίπτωση μας.»

Ο Μόρβον ένευσε. «Έτσι ακριβώς.»

«Μπορούμε να προχωρήσουμε στο θέμα της Νότιας Γης;» ρώτησε ο Όμικ. Κανείς δεν έφερε αντίρρηση. «Ωραία· επειδή αυτό είναι το δυσκολότερο να επιλυθεί, πιστεύω. Κατ'αρχήν, είναι σαφές πως όλοι επιδιώκουμε τη σταθεροποίηση του Νότιου Κέντρου Σταθερότητας...»

«Να θέσω ένα ερώτημα, πρώτα,» είπε ο Μίορνογκ: «Πόσο επιθυμούμε να επέλθει σταθερότητα στη Νότια Γη; Δηλαδή, ποιες είναι οι συνέπειες που φοβόμαστε ότι πιθανώς να έχουμε, εάν δε μπορέσουμε να τη σταθεροποιήσουμε;»

«Αα...» αναστέναξε ο Όμικ. «Δεν έχουμε έρθει ποτέ αντιμέτωποι με μια τέτοια κατάσταση, κύριοι. Όμως, απ'όσα γνωρίζουμε, οι πρώτες συνέπειες είναι φανερές: η καταστροφή όλου του πολιτισμού της Νότιας Γης.»

«Και οι επιπρόσθετες συνέπειες είναι το κύμα των προσφύγων που, αναμφίβολα, θα κατευθυνθεί προς τα βόρεια,» είπε ο Ρόνος. «Δε μπορεί άπαντες πάνω στη Νότια Γη να εξαυλώθηκαν. Κάποιοι – πιθανώς, εκείνοι που βρίσκονταν κοντά στις ακτές– θα γλίτωσαν, μπαίνοντας σε πλοία και βάρκες.»

«Και η πρώτη τους στάση θα είναι τα νησιά του Ωκεανού,» συνέχισε ο Μόρβον. «Θα ζητήσουν βοήθεια από την Βασίλισσα Αάνθα.»

«Που σύμφωνα με τις πληροφορίες μας, ίσως να μη βρίσκεται ακόμα στη θέση της, στον Κοραλλένιο Θρόνο,» πρόσθεσε ο Θαμόν.

«Ναι, αυτό είναι ένα πρόβλημα,» συμφώνησε ο Μόρβον, σουφρώνοντας τα χείλη. «Όμως όποιος κι αν έχει αναλάβει τα καθήκοντά της θα αναγκαστεί να φροντίσει για τους πρόσφυγες. Και δεν αποκλείεται να ζητήσει βοήθεια και από τη Βόρεια Γη.»

«Από τους Μαγκραθμέλιους που έχουν καταλάβει το Σαραόλν, κύριε;» αντιγύρισε ο Γκέρνακ.

Και, ύστερα, όλων τα βλέμματα στράφηκαν στον Κράντμον, σα να τον κατηγορούσαν για την παρούσα κατάσταση στο Βασίλειο. *Εμένα κατηγορούν; Ο Πόνκιμ έφερε τους δαιμονανθρώπους εδώ!*

«Μπορώ να σας δώσω μια σημαντική πληροφορία,» είπε ο ευγενής του Ωκεανού: «Η Βασίλισσα Αάνθα είναι ζωντανή.» *Αλλά δε θα είναι για πολύ. Όχι όταν εγώ θα κάθομαι στον Κοραλλένιο Θρόνο.*

«Ενδιαφέρον αυτό,» είπε ο Όμικ. «Πιστεύω πως είναι πολύ καλύτερα να έχει εκείνη τη διοίκηση του Βασιλείου, παρά κάποιος άλλος. Ειδικά τούτες τις δύσκολες ώρες.

»Πάντως, εκτός από τους μετανάστες, θα ήθελα να σας ενημερώσω και για κάποια ακόμα προβλήματα. Πρώτον: μετανάστες δε θα έχουμε μόνο από τα βόρεια παράλια της Νότιας Γης, αλλά από *ολόκληρη* τη Νότια Γη· δηλαδή, θα έρθουν στα μέρη μας εκατομμύρια άνθρωποι για τους οποίους δεν έχουμε καν ακούσει. Μπορεί να αποδειχτεί πολύ επικίνδυνο, κύριοι· οφείλουμε να το προσέξουμε ιδιαίτερα, και να συμβουλευτούμε τα βιβλία μας, να δούμε τι γράφουν γι' αυτούς τους άγνωστους σε μας λαούς.

»Δεύτερον, είναι οι δαιμονάνθρωποι της Μάγκραθμελ της Νότιας Γης. Σίγουρα, πολλοί πέθαναν στην Μάοχμπιν, μαζί με την ενσάρκωση του Μάργκανθελ, όταν καταστράφηκε ο Κρύσταλλος, όμως εκατομμύρια απ' αυτούς θα ήταν στη χώρα τους, την ώρα του μεγάλου ολέθρου, και αρκετοί θα έφυγαν με πλοία, πηγαίνοντας στον Ωκεανό. Πόσο... αναίμακτα θεωρείτε ότι θα τους δεχτούν οι Ωκεάνιοι; Μάλλον, πρέπει να περιμένουμε μάχες, όχι απαραίτητα μεγάλης κλίμακας, αλλά αψιμαχίες. Επιπλέον, η πειρατεία των δαιμονανθρώπων –και όχι μόνο αυτών– θα αυξηθεί.

»Και υπάρχει και ένα τρίτο πρόβλημα: Έχω διαβάσει ότι η αποσταθεροποίηση ενός Κέντρου Σταθερότητας μπορεί να προκαλέσει σεισμούς σε όλο των Άρμπεναρκ, ειδικά αν

μακροχρόνια δεν γίνει κάτι για να επανέλθει στην αρχική του κατάσταση.»

«Και πώς μπορούμε να το επαναφέρουμε σ' αυτή την κατάσταση;» ρώτησε ο Μίρνογκ.

«Οι Θεοί τοποθέτησαν τα Στηρίγματα Ισχύος στα Κέντρα Σταθερότητας, ώστε να τα κρατούν σε ισορροπία...» είπε ο Όμικ.

«Δηλαδή, εμείς θα πρέπει να δημιουργήσουμε ένα νέο Στήριγμα Ισχύος;» έκανε ο Κάρελ.

«Έτσι πιστεύω...» ανασήκωσε τους ώμους ο Όμικ.

«Κύριε Όμικ, ξεχνάτε έναν βασικό παράγοντα,» τόνισε ο Ρόνος: «εμείς δεν είμαστε Θεοί.»

Νευρικό γέλιο ήρθε από όλες τις μεριές του τραπέζιού, ενώ ο Κράντμον σκεφτόταν: *Όσο αυτοί οι διανοούμενοι συζητούν την κατάσταση, τόσο πιο άσχημη μου μοιάζει.* Τελικά, ήταν φανερό πως η αποσταθεροποίηση του Νότιου Κέντρου Σταθερότητας απειλούσε και το Βασίλειό του, τον Ωκεανό, με τα κύματα των προσφύγων, την πειρατεία, αλλά και τους πιθανούς σεισμούς. *Πρέπει να βοηθήσω, ώστε να βρεθεί μια λύση.*

Ο Όμικ χαμογέλασε. «Το λησμόνησα για λίγο, κύριε.» Και, καθώς το γέλιο μειωνόταν σε ένταση, πρόσθεσε: «Όμως πρέπει να ενεργήσουμε ως Θεοί· πράγμα δύσκολο, μα, αν δεν το καταφέρουμε, τι θα γίνει με τον κόσμο μας;»

Τα πρόσωπα όλων σκιάστηκαν από ανησυχία, και ο Κράντμον αισθάνθηκε ένα σφίξιμο στο στέρνο. *Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν ευθύνεται για όλα τούτα –εκείνος τα ξεκίνησε. Αλλά κι ο καταραμένος Φάλμαριν φταίει. Αν δεν είχε ελευθερώσει το μισο-αναγεννημένο πνεύμα του Μάργκανθελ....*

«Τι προτείνετε, κύριε Όμικ;» ρώτησε ο Μόρβον.

Ο Κράντμον είχε, πλέον, καταλάβει πως, όποτε τα πράγματα σκούραιναν, ζητούσαν τη γνώμη του γηραιότερου Σοφού εδώ μέσα.

«Να ψάξουμε στα βιβλία μας, μήπως ανακαλύψουμε τι μπορούμε να κάνουμε, για να επανασταθεροποιήσουμε το Νότιο Κέντρο Σταθερότητας.» Αλλά και ο Όμικ ήταν χλομός, όπως όλοι.

«Υπάρχει τέτοια γνώση μέσα στον Πύργο του Φτερού, κύριε;» είπε ο Τρουθ, δυσπιστώντας.

«Ούτε' εγώ δεν ξέρω όλα τα μυστικά του Πύργου,» αποκρίθηκε ο Όμικ. «Πολλές γνώσεις βρίσκονται κρυμμένες εδώ. Μην ξεχνάτε ότι η έδρα μας έχει ηλικία, περίπου, δύο χιλιάδων χρόνων.»

«Δηλαδή, καλύτερα να αρχίσουμε από σήμερα την αναζήτηση,» συμπέρανε ο Μόρβον.

«Ναι,» ένευσε ο Όμικ. «Δύο, όμως, θα φρουρούν τον αιχμάλωτό μας, και άλλοι δύο θα ψάχνουν να βρουν τρόπο για να κάνουν την αιχμαλωσία του μόνιμη. Οι υπόλοιποι θα επιδιώξουμε να ανακαλύψουμε πώς μπορούμε να σταθεροποιήσουμε τη Νότια Γη.»

«Θα έχετε και τη δική μου βοήθεια,» δήλωσε ο Κράντμον.

Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού τον κοίταξαν με έκδηλη καχυποψία. *Φοβούνται μην κλέψω τα μυστικά τους, σκέφτηκε εκείνος, τα μυστικά που βρίσκονται κρυμμένα σε τούτο το μέρος, εδώ και χιλιετηρίδες.*

«Κύριε,» του είπε ο Όμικ, «κανείς δεν επιτρέπεται να έχει πρόσβαση στην Γνώση, εκτός από έναν Σοφό του Κύκλου του Φτερού...»

«Τούτο σημαίνει πως απορρίπτετε τη βοήθειά μου;» ρώτησε ο Κράντμον. *Με χρησιμοποίησαν, όσο με ήθελαν, για να εντοπίσουν τον Μάργκανθελ, και τώρα με πετάνε.*

«Τουναντίον,» αποκρίθηκε ο Όμικ, «σας προτείνω να μπειτε στον Κύκλο μας.»

Ο Κράντμον βλεφάρισε, έκπληκτος. *Μου προτείνουν να γίνω Σοφός του Κύκλου του Φτερού;* «Είναι τόσο εύκολο;»

«Όχι,» τον διαβεβαίωσε ο Όμικ. «Όταν γίνετε Σοφός του Κύκλου του Φτερού, δεν υπάρχει επιστροφή· θα είστε για πάντα δικός μας.»

Είναι τρελός, σκέφτηκε ο Κράντμον. Δεν είναι η μοίρα μου να καταλήξω μέσα σε έναν αρχαίο πύργο. Η μοίρα μου είναι να γίνω Βασιληάς!

«Μοιάζετε διστακτικός, κύριε.»

«Είμαι.»

«Θα επιθυμούσατε να το σκεφτείτε, όσο εμείς θα ψάχνουμε στα βιβλία μας;» ρώτησε ο Όμικ.

Δεν υπάρχει περίπτωση να μείνω στον Πύργο. Ποιο το νόημα να καθίσω να το σκεφτώ; Ύστερα, ένας άλλος συλλογισμός πέρασε απ' το νου του: Όμως ακόμα δεν έχω φορέσει σε κάποιον το φυλακτό που μου έδωσε ο Πόνκιμ. Ίσως, τώρα, να είναι η ευκαιρία μου...

«Ναι, θα επιθυμούσα να το σκεφτώ,» ένευσε ο Κράντμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 54^ο

Υποψίες...

Ο Έσριθ μπήκε στο δωμάτιό του και κοίταξε προς το παράθυρο. Ήταν μισάνοιχτο, όπως το είχε αφήσει, μήπως παρουσιαστεί η Κυράλια. Όμως, δυστυχώς, η σύζυγός του δεν είχε ακόμα φανεί. Και ο Βούνκαλ δεν του είχε μιλήσει καθόλου. Ο Δούκας του Τάρμεν είχε αρχίσει να πιστεύει ότι ήταν νεκρή. Κάποιος την είχε σκοτώσει· είχαν έναν εχθρό μέσα στο παλάτι της Δρέλιφον. Έναν εχθρό που θα πνίξω με τα ίδια μου τα χέρια! ορκίστηκε ο Έσριθ.

Τότε, άκουσε την ντουλάπα στ' αριστερά του ν' ανοίγει. Γύρισε και είδε την Κυράλια να βγαίνει! Ήταν ντυμένη με ένα μαύρο μεσοφόρι και έμοιαζε κουρασμένη και προβληματισμένη, αν έκρινε απ' την όψη της.

Χαμογέλασε, λέγοντας: «Φαίνεσαι σοκαρισμένος που με βλέπεις, γουρουνάκι μου.»

«Τι σου συνέβη;» τη ρώτησε, αμέσως, ο Δούκας. «Πού ήσουν τόσες ώρες; Από χτες βράδυ λείπεις!»

«Όχι από δική μου επιλογή,» αποκρίθηκε η Κυράλια. «Ήμουν... αιχμάλωτη.»

Ο Έσριθ είδε τα σημάδια στα χέρια της από τα δεσμά. «Ποιος;» απαίτησε. «Ποιος το έκανε αυτό; Ο Βούνκαλ σε έψαχνε, μα—»

«Η Σαντέ'ενθιν με διαβεβαίωσε ότι κανένας δε θα μπορούσε να με βρει,» είπε η Κυράλια, καθώς καθόταν στην πολυθρόνα πλάι στο τζάκι.

«Η Σαντέ'ενθιν;...» έκανε ο Έσριθ, που ακόμα στεκόταν όρθιος.

«Ναι, η μάγισσα για την οποία μας μίλησε ο Βούνκαλ,» εξήγησε η Κυράλια. «η μάγισσα που απήγαγε τον Ρίγκμιν.»

«Πώς της ξέφυγες;» Τώρα, ο Έσριθ κάθισε σε μια απ'τις καρέκλες του τραπεζιού. «Η σε βρήκε, τελικά, ο γιος μας;»

«Κανένας δε με βρήκε, ούτε της ξέφυγα,» αποκρίθηκε η Κυράλια. «Εκείνη με ελευθέρωσε, αφότου κάναμε μια συμφωνία.»

«Τι συμφωνία;»

Η Κυράλια ξεφύσησε, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της. «Της τα είπα όλα... όλα μας τα σχέδια.» Κούνησε το κεφάλι. «Δεν είχα άλλη επιλογή. Θα με σκότωνε αν δεν της τάλεγα, κι επιπλέον, υποστηρίζει πως δεν είναι με το Βασιλιά.» Έστρεψε το βλέμμα της στον Έσριθ.

«Δουλεύει με τον βασιλικό κατάσκοπο Δόνορ,» της θύμισε εκείνος.

«Τον χρησιμοποιεί· έτσι μου είπε,» απάντησε η Κυράλια. «Επίσης, υποστήριξε πως, αν υπηρετούσε το Βασιλιά, θα με πήγαινε κατευθείαν σ'αυτόν, όμως δεν το έκανε. Θέλει να μας βοηθήσει, γουρουνάκι μου.»

«Πώς να μας βοηθήσει, δηλαδή;» Ο Έσριθ είχε αρχίσει να θυμώνει. Τι είχε πιάσει την Κυράλια; Τόσο πολύ την είχε τρομάξει αυτή η Σαντέ'ενθιν;

«Είναι πολύ ισχυρή μάγισσα –ισχυρότερη απ’ το γιο μας.»

«Ίσως –δεν ξέρω από μαγείες. Ξεχνάς, όμως, πού ανήκει ο γιος μας. Νομίζεις ότι θα δεχτούν τη Σαντέ’ενθιν;»

«Γιατί όχι; Μπορεί, μάλιστα, να μπει στις τάξεις τους,» ανασήκωσε τους ώμους η Κυράλια. «Και, τότε, θα είμαστε, πλέον, βέβαιοι πως θα είναι δική μας –εργαλείο μας!» Τα μάτια της γυάλισαν.

«Επικίνδυνο...» μουρμούρισε ο Δούκας. «Επικίνδυνο!» φώναξε.

«Αν δεν τη συμπεριλάβουμε στα σχέδιά μας, απείλησε να μας προδώσει στο Βασιλιά,» τον προειδοποίησε η Κυράλια.

Ο Έσριθ έτριξε τα δόντια του –και οποιαδήποτε άλλη γυναίκα, εκτός απ’ τη σύζυγό του, θα είχε μορφάσει μπροστά σ’ αυτό το θέαμα. «Γιατί ανακατεύεται μαζί μας; Τι θέλει;»

«Η Σαντέ’ενθιν, σύμφωνα μ’ όσα μου είπε, είναι αντιπρόσωπος ενός βασιλιά.»

«Ποιου Βασιλιά;»

«Του Βασιλιά Πόνκιμ του Σαραόλν.»

«Ο Βένγκριλ είναι ο Βασιλιάς του Σαραόλν!»

«Όχι πια,» τον πληροφόρησε η Κυράλια. «Οι Μαγκραθμέλιοι έχουν εισβάλει από τα δυτικά, και ο Πόνκιμ τώρα κάθεται στο θρόνο. Είναι φίλος τους. Ή, μάλλον, λάθος· η Σαντέ’ενθιν μού είπε πως τον θεωρούν ‘Εκλεκτό’, και είναι έτοιμοι ν’ ακολουθήσουν κάθε του προσταγή.»

Ο Έσριθ συνοφρυώθηκε. «Κι αυτός μάγος;»

«Έτσι νομίζω,» ένευσε η Κυράλια. «Και η Σαντέ’ενθιν δήλωσε πως ευχαρίστως θα συμμαχήσει μαζί μας, όταν έχουμε το Αργκανθικ. Το Σαραόλν, όπως υπήρχε παλιά, σύντομα θα πάψει να υφίσταται – καθώς μιλάμε, ο Πόνκιμ συνθλίβει τα τελευταία σημάδια αντίστασης. Απο δώ και στο εξής, οι Μαγκραθμέλιοι θα κατοικούν εκεί, και πιστεύω πως δε θέλουμε να έχουμε εχθρικές σχέσεις μαζί τους.»

«Δε γνωρίζουμε πολλά για τους Μαγκραθμέλιους,» κούνησε το κεφάλι ο Έσριθ. Ήταν διστακτικός, αναποφάσιστος. Νέοι

παράγοντες έκαναν την εμφάνισή τους στο παιχνίδι της εξουσίας, κι αυτό τον τρόμαζε, γιατί θεωρούσε πως, μέχρι τώρα, έλεγχε απόλυτα την κατάσταση. Αρχίζω να χάνω τον έλεγχο... συλλογίστηκε, νιώθοντας πονοκέφαλο. «Λένε πως είναι ‘δαιμονάνθρωποι’ και σκέφτονται διαφορετικά από μας.»

«Όπως και νάχει, γουρουνάκι μου, θέλουμε να είναι εχθροί μας;» έθεσε το ερώτημα η Κυράλια.

Ο Έσριθ ένευσε αρνητικά. «Όχι, σίγουρα όχι. Η εξουσία μας δεν πρέπει να απειλείται.»

«Συμφωνώ. Επομένως, δέχεσαι τη βοήθεια της Σαντέ’ενθιν;»

«Αν είναι να βγει κάτι καλό απ’ αυτό, ναι.»

«Ωραία. Γιατί μου είπε πως θα με περιμένει στον κήπο, έξω από την είσοδο της αποθήκης, μετά το μεσημεριανό φαγητό.»

«Δε θα ήταν καλό να έρθει και ο Βούνκαλ μαζί σου;» πρότεινε ο Έσριθ.

«Μα θα έρθει, γουρουνάκι μου,» μειδίασε η Κυράλια. «Θα βρίσκεται εδώ.» Ακούμπησε το δάχτυλο στον κρόταφό της.

** ** *

«Τα ξέρει όλ’ αυτά ο Δόνор;» ρώτησε η Ζέκαλ, καθώς εκείνη και η Σαντέ’ενθιν έπαιρναν μόνες το μεσημεριανό τους στο δωμάτιο της Δούκισσας.

«Φυσικά και όχι,» απάντησε η Ζιρκεφιανή, που της είχε μόλις διηγηθεί τι κουβέντιασε με την Κυράλια. Έβαλε στο στόμα της μια πιρουνιά σπαράγγια. Δεν είχε ξαναφάει τέτοιο πράγμα –στη Νότια Γη δεν υπήρχαν.

Η Ζέκαλ ήπие μια γουλιά λευκό κρασί· ύστερα, ακούμπησε το ψηλό, κρυστάλλινο ποτήρι με το μακρύ πόδι στο τραπέζι, λέγοντας: «Θα μπλεχτείς άσχημα, και θα μπλέξεις και μένα.»

Η Σαντέ’ενθιν την αγριοκοίταξε. «Νόμιζα ότι ήθελες να με βοηθήσεις, Ζέκαλ! Μήπως, τώρα, έχεις αλλάξει γνώμη; Δεν

επιθυμείς, πλέον, να γίνεις η δεύτερη δυνατότερη γυναίκα στο Άργκανθικ;»

«Θα γίνω ποτέ;» έθεσε το ερώτημα η Δούκισσα. «Ποιες είναι οι πιθανότητες επιτυχίας του σχεδίου σου, Σαντέ'ενθιν;»

«Πολύ μεγάλες,» τόνισε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια. «Μην είσαι χαζή! Δε βλέπεις την ευκαιρία που μας παρουσιάζεται, μέσω του θείου σου; Σκοπεύει ν'αρπάξει το θρόνο, μα εγώ, τελικά, θα γίνω Βασίλισσα του Άργκανθικ.»

«Πώς;»

«Ευκαιρίες, σίγουρα, θα μου παρουσιαστούν πολλές,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν. «Τώρα, το βασικό είναι να κερδίσω την εμπιστοσύνη τους. Και νομίζω πως έχω ήδη πείσει την Κυράλια να με συμπεριλάβουν στα σχέδιά τους. Δεν είναι το πλεονέκτημά μου φανερό, Ζέκαλ; Και η Βασιλική Οικογένεια Βέρντλεν με εμπιστεύεται και οι εχθροί τους, οι Δάρεν.»

«‘Οι εχθροί τους, οι Δάρεν’...» έκανε η Δούκισσα, σκουπίζοντας το στόμα της με μια λευκή πετσέτα κι ακουμπώντας την πλάτη στην καρέκλα. «Αναρωτιέμαι αν η μητέρα μου ήξερε για το σχέδιο του αδελφού της.»

«Δε μου ανέφερε τίποτα τέτοιο η Κυράλια,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Μοιάζει να νομίζεις ότι όλα τούτα είναι ψέματα, Ζέκαλ...»

«Δεν είναι φυσικό να νομίζω κάτι τέτοιο;» αποκρίθηκε εκείνη. «Οι Δάρεν είναι η οικογένεια της μητέρας μου! Αλλά, βέβαια,» πρόσθεσε, «πότε εμπιστευόμουν τη μητέρα μου;... Ποτέ.»

Η Σαντέ'ενθιν γέλασε, σιγανά. «Ζέκαλ... Ζέκαλ...» Συνέχισε το φαγητό της.

«Όμως άπαντες πίστευαν ότι οι Ρέγκοθ ήταν οι επίσημοι εχθροί του Βασιλιά, και ότι οι Σογκράθοι ανέκαθεν διψούσαν για την εξουσία, ως ο ισχυρότερος Οίκος των Βορείων.»

«Αυτό εκμεταλλεύτηκαν οι Δάρεν,» τόνισε η Σαντέ'ενθιν. «Και εγώ θα εκμεταλλευτώ τους Δάρεν,» πρόσθεσε, υπομειδώντας.

«Μην νομίζεις ότι οι συγγενείς μου είναι χαζοί,» την προειδοποίησε η Ζέκαλ.

«Ξέρω πόσο δολοπλόκοι είστε όλοι,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Μάλιστα, είμαι βέβαιη ότι, τούτη τη στιγμή, η Κυράλια κουβεντιάζει με τον Δούκα Έσριθ πώς μπορούν να με χρησιμοποιήσουν καλύτερα.»

«Αναμφίβολα,» συμφώνησε η Ζέκαλ, πίνοντας κι άλλο κρασί.

«Για μένα τι τους είπες;» ρώτησε, ύστερ' από λίγο.

«Τίποτα,» απάντησε η Σαντέ'ενθιν. «Όμως, μάλλον, έχουν υποθέσει ότι συνεργαζόμαστε.»

«Και ο Δόνор;»

«Ο Δόνор είναι το πiónι μας, Ζέκαλ. Σταμάτα να τον αναφέρεις συνέχεια, λες και παίζει τον σημαντικότερο ρόλο.»

** ** *

Εντάξει, σκέφτηκε η Σαντέ'ενθιν, ρίχνοντας μια «ματιά» τριγύρω, με τις πνευματικές της αισθήσεις, και μην εντοπίζοντας κανέναν να την παρακολουθεί. Κάθισε σε μια πέτρα κοντά στην είσοδο της αποθήκης και περίμενε. Η Κυράλια θα εμφανιζόταν, αργά ή γρήγορα. Η Ζιρκεφιανή δεν ανησυχούσε μην την προδώσει, όμως, για καλό και για κακό, είχε την πλάτη της στον τοίχο. Αν η χαμένη της πατρίδα την είχε διδάξει ένα πράγμα, αυτό ήταν: Πάντα να φυλάγεται· ποτέ να μην αυταπατάσαι ότι είσαι ασφαλής.

Σε λίγο, μια σκιά γλίστρησε ανάμεσα από τα φυλλώματα του κήπου, και η Σαντέ'ενθιν είδε μια γυναίκα να πλησιάζει: μια γυναίκα με μαύρη, δερμάτινη μάσκα και κουκούλα.

«Καιρός ήταν να εμφανιστείς,» της είπε.

«Μετά το μεσημεριανό δεν είχαμε συμφωνήσει;» αντιγύρισε η Κυράλια. «Δε νομίζω πως άργησα.»

«Δεν άργησες.»

Η Δούκισσα πλησίασε, καθώς η Σαντέ'ενθιν σηκωνόταν όρθια, τινάζοντας το φόρεμά της.

«Κουβέντιασες το θέμα με τον άντρα σου;» ρώτησε η Ζιρκεφιανή Πνευματίστρια.

«Ναι, και συμφώνησε με τη συμμαχία μας. Πιστεύει πως έχεις κάποιο ρόλο να παίζεις στο σχέδιό μας. Επίσης, το θεωρεί απαραίτητο να έχουμε τις καλύτερες δυνατές σχέσεις με τους γείτονες του Βασιλείου μας.»

«Το φαντάστηκα,» είπε η Σαντέ'ενθιν. «Επομένως, απο δώ και στο εξής, νομίζω πως μπορώ να επικοινωνώ ελεύθερα μαζί σου...» *Κάπως έτσι, πρόσθεσε, μιλώντας μέσα στο μυαλό της Κυράλια.*

Μη βιάζεσαι τόσο, μάγισσα.

Τα μάτια της Ζιρκεφιανής γούρλωσαν, άθελά της, καθώς ξαφνιασθηκε από τη φωνή του Βούνκαλ.

Ο γιος μου επέμενε να πει δυο κουβέντες μαζί σου, Σαντέ'ενθιν, είπε η Κυράλια. Μην ανησυχείς· δεν πρόκειται για κάποια παγίδα.

Τι συμβαίνει; ρώτησε εκείνη. Πείτε μου, τώρα.

Δεν υπάρχει πρόβλημα με τη συνεισφορά σου στον αγώνα μας, την πληροφόρησε ο Βούνκαλ. Ίσα-ίσα, είσαι μάλλον ευπρόσδεκτη. Μπορώ να αντιληφθώ ένα ισχυρό όπλο, όταν το βλέπω. Όμως υπάρχουν κάποια πράγματα στο Άργκανθικ για τα οποία, σίγουρα, δεν γνωρίζεις...

Τι πράγματα;

Πράγματα που αφορούν αποκλειστικά τους Ελεγκτές Πνευμάτων.

[Ο Κιόλβ συνοφρυώθηκε, καθώς καμια απ'τις δυο γυναίκες δε μιλούσε· απλά, στέκονταν σαν ηλίθιες, κοιτάζοντας η μια την άλλη. Την μία ο Πρίγκιπας την αναγνώριζε: ήταν η κυρία Σαντέ'ενθιν, που είχε έρθει μαζί με τη Δούκισσα Ζέκαλ και τον Δόνορ. Το πρόσωπο της δεύτερης, όμως, ήταν καλυμμένο με μαύρη, δερμάτινη μάσκα και το κεφάλι της με κουκούλα· οπότε, ήταν αδύνατον να την αναγνωρίσει.

Τι κάνουν, τώρα; αναρωτήθηκε ο μικρότερος γιος του Κάρχοκ. Γιατί σταμάτησαν να συζητούν; Η κυρία Σαντέ'ενθιν ήταν μάγισσα· λες να προσπαθούσε να μαγέψει την άλλη;

Ο Πρίγκιπας Κιόλβ συνέχισε να παρακολουθεί με ενδιαφέρον, ψάχνοντας για σημάδια που μπορούσαν να του αποκαλύψουν τι πραγματικά γινόταν.]

Σ'ακούω, Βούνκαλ, τον προέτρεψε η Σαντέ'ενθιν, γεμάτη περιέργεια.

Στο Αργκανθικ απαγορεύεται η χρήση των Πνευμάτων από «παρείσακτους μάγους», όπως τους αποκαλούμε.

Και ποιοι είναι οι «παρείσακτοι μάγοι»;

Όσοι έρχονται έξω απ'το Βασίλειο. Δηλαδή, εσύ αυτή τη στιγμή είσαι μια παρείσακτη μάγισσα.

Και ποιοι θεωρούνται μη-παρείσακτοι;

Εμείς, οι Κλειδοκράτορες, τόνισε ο Βούνκαλ.

Οι Κλειδοκράτορες... Η Σαντέ'ενθιν, εκείνη τη στιγμή, θυμήθηκε το σύμβολο που είχαν τα βιβλία του παππού της Ζέκαλ στην κάτω-δεξιά τους γωνία: ένα λοξό κλειδί.

Ναι. Μας έχεις ακουστά;

Ένα λοξό κλειδί είναι το έμβλημά σας, σωστά;

Γνωρίζεις πολλά για παρείσακτη! παρατήρησε ο Βούνκαλ. Πού το έμαθες αυτό;

Σ'έναν πύργο, στο παλάτι της Μαφ-νορχ. Βρήκα κάποια βιβλία που στο εξώφυλλό τους είχαν ένα λοξό κλειδί. Τότε, βέβαια, δεν ήξερα ότι ήταν το σύμβολο των Κλειδοκρατόρων· τώρα, όμως, το υπέθεσα.

Έξυπνο από μέρος σου, Σαντέ'ενθιν. Πολύ έξυπνο, παραδέχτηκε ο Βούνκαλ.

Έχετε και δική σας γλώσσα, σωστά; Μυστική γλώσσα.

Ναι. Προφανώς, τα βιβλία που βρήκες ήταν γραμμένα σ'αυτή τη γλώσσα.

Η Σαντέ'ενθιν ένευσε, πνευματικά.

Καταλαβαίνεις, επομένως, πως, για να βρίσκεσαι στο Άργκανθικ και να επικαλείσαι τα Πνεύματα ελεύθερα, χρειάζεσαι την προστασία μας...

Την προστασία σας; Τα πάω μια χαρά, μέχρι στιγμής, και χωρίς την προστασία σας, αντιγύρισε η Σαντέ'ενθιν.

Υπάρχει λόγος γι' αυτό, Ζιρκεφιανή! την πληροφόρησε ο Βούνκαλ.

Θα ήθελα πολύ να τον ακούσω.

Γίνεται μια... ανακατάταξη μέσα στις τάξεις των Κλειδοκρατόρων, τον τελευταίο καιρό. Υπάρχουν... εκείνοι που θέλουν την αλλαγή –κάτι καινούργιο– και εκείνοι που θέλουν την... στασιμότητα –αυτό που ήδη υπάρχει.

Εσύ να υποθέσω πως είσαι με... ποιους;

Με τους πρώτους, Ζιρκεφιανή, απάντησε ο Βούνκαλ. Πολλά πράγματα θ' αλλάζουν στο Άργκανθικ, μέσα σε λίγο καιρό –και μπροστά και πίσω απ' τις κουρτίνες. Από σένα τι θέλω: Να συνταχθείς μαζί μας.

Μαζί σας; Σα να λέμε με τους...;

Νεωτεριστές, τη βοήθησε ο Βούνκαλ.

Αχά... Και τι έχω να κερδίσω απ' αυτό;

Κατά πρώτο, είναι υποχρεωτικό να συνταχθείς μαζί μας, γιατί οι άλλοι είναι με το Βασιληά. Κατά δεύτερο, εμείς θα είμαστε η άρχουσα τάξη, σε λίγο· επομένως, ο δικός σου Βασιληάς, Πόνκιμ, θα έχει να κάνει με μας.

Καταλαβαίνω το σκεπτικό σου, αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν (ενώ σκεφτόταν, σε κάποια μακρινή γωνία του εγκεφάλου της: Μοιάζουν σίγουροι ότι θα κερδίσουν τούτο το παιχνίδι). Όμως το ότι θα συνταχθώ μαζί σας –πράγμα που σκοπεύω να κάνω– σημαίνει πως θα πρέπει να γίνω Κλειδοκράτορας;

Δεν είναι τόσο εύκολο να γίνεις Κλειδοκράτορας, μάγισσα! Ο Βούνκαλ «ακούστηκε» θυμωμένος. Υπάρχει μια ολόκληρη διαδικασία, όρκοι, πράγματα που πρέπει να μάθεις.

Επομένως, είμαι απλά σύμμαχός σας;

[*Μα τι γίνεται τόση ώρα; αναρωτήθηκε ο Κιόλβ, παρακολουθώντας τις δυο αμίλητες γυναίκες. Γιατί στέκονται έτσι; Μήπως τις έχει πιάσει κάτι; Μήπως δεν είναι καλά; Μα, άμα δεν ήταν καλά, δε θα λιποθυμούσαν ή τίποτα τέτοιο;... Πνεύματα! κάποιου είδους μαγεία πρέπει να διεξαγόταν· δεν υπήρχε άλλη λογική εξήγηση.*]

Ναι· σύμμαχος των Νεωτεριστών. Και θα σε προστατέψουμε από τους άλλους, όσο θα μάχεσαι για μας.

Τι ακριβώς σημαίνει θα «μάχομαι για σας»;

Θα είσαι μέρος του σχεδίου μας –αυτό σημαίνει, διευκρίνισε η Κυράλια.

Μάλιστα, αποκρίθηκε η Σαντέ'ενθιν. Πείτε μου: ποιοι άλλοι Κλειδοκράτορες είναι με το μέρος σας; Πρέπει να ξέρω, για να μην κάνω κανένα λάθος.

Όσοι είναι με το μέρος μας, θα έρθουν εκείνοι σε επικοινωνία μαζί σου, Σαντέ'ενθιν, της είπε ο Βούνκαλ.

Είμαστε σύμμαχοι, δεν είμαστε;

Δε σ'εμπιστεύομαστε απόλυτα ακόμα. Αλλά ίσως να μάθεις περισσότερα σε κάποιο καιρό. Ίσως, μάλιστα, και να σου προτείνουμε να μπεις στην οργάνωσή μας: υπάρχουν θέσεις κενές –και θα υπάρξουν πολύ περισσότερες στο μέλλον. Για την ώρα, όμως, σε χαιρετώ, Σαντέ'ενθιν. Και η παρουσία του Βούνκαλ χάθηκε.

«Αυτά νομίζω ήταν αρκετά,» είπε η Κυράλια.

«Υπεραρκετά,» συμφώνησε η Σαντέ'ενθιν. «Θα τα ξαναπούμε... από απόσταση.»

[Επιτέλους, μίλησαν! παρατήρησε ο Κιόλβ. Αλλά όσα έλεγαν τώρα του έμοιαζαν άσχετα με τα προηγούμενα...]

Και χώρισαν, πηγαίνοντας η καθεμία προς αντίθετη κατεύθυνση.

** ** *

Ο Κιόλβ στάθηκε, για λίγο, αναποφάσιτος, μην ξέροντας ποια απ' τις δυο γυναίκες ν' ακολουθήσει: τη μάγισσα Σαντέ' ενθιν ή την μυστηριώδη κυρία με τη μάσκα;

Αποφάσισε το δεύτερο, και έτρεξε πίσω της, προσπαθώντας να μην κάνει θόρυβο με τις μπότες του και κινούμενος από μεσημεριανή σκιά σε μεσημεριανή σκιά. Θα ήταν πολύ πιο εύκολη τούτη η παρακολούθηση το βράδυ, σκεφτόταν.

Είδε τη γυναίκα να στρίβει αριστερά, μπαίνοντας πίσω από μια φυλλωσιά. Ο Κιόλβ την ακολούθησε, με προσοχή κι επιφύλαξη...

...και δεν την εντόπισε πουθενά.

Να πάρει! Μου ξεγλίστρησε!

Η άκρη του αριστερού του ματιού πήρε μια σκιά. Ο Πρίγκιπας στράφηκε απότομα. Πέρασε μέσα απ' τα φυλλώματα. Κοίταξε ερευνητικά εμπρός του. Τριγύρω.

Τίποτα.

Με είχε καταλάβει. Πώς στα κομμάτια;... Αλλά δε θα την ξαναπετύχω;

Πήγε σ' ένα απ' τα λιθόστρωτα μονοπάτια του κήπου, βαδίζοντας ανέμελα, λες κι έκανε μια απλή βόλτα. Όμως, στην πραγματικότητα, ήταν πνιγμένος στις σκέψεις. Τι δουλειά είχε η Σαντέ' ενθιν μ' ετούτη την άγνωστη; Μήπως ήταν κατάσκοπος κι αυτή, όπως ο Δόνορ; Αν κάτι τέτοιο ίσχυε, ο Κιόλβ δεν έπρεπε ν' ανησυχεί. Μάλιστα, ίσως να ήταν καλύτερα να μη μπλεχτεί στα πόδια τους. Άλλωστε, η Σαντέ' ενθιν ήταν φίλη της Δούκισσας Ζέκαλ και του Δόνορ· κι οι δυο την εμπιστεύονταν.

Αν, όμως, συνέβαινε τίποτα μυστήριο; Η Λοΐρα είχε πει ότι είχε βρει τη μάγισσα μέσα σε ένα δωμάτιο που υποτίθεται πως έπρεπε, κανονικά, να ήταν κλειδωμένο... Γιατί; Τι έκανε εκεί η Σαντέ' ενθιν; *Αν πήγαινα στο δωμάτιο, ίσως να μπορούσα να βρω κάποιο στοιχείο...*

Ποιο δωμάτιο ήταν;

** ** *

Η Κυράλια μπήκε στο δωμάτιο, μέσω του ανοιχτού παραθύρου.

Ο σύζυγός της καθόταν μπροστά στο τζάκι, καπνίζοντας.

Η Αρχόντισσα έκλεισε το παράθυρο, έβγαλε την κουκούλα της και τη μάσκα, και έλυσε την ελαφριά κάπα απ' τους ώμους, κρεμώντας την μέσα στην ντουλάπα.

«Καλά πήγαν τα πράγματα, υποθέτω,» είπε ο Έσριθ.

«Υπερβολικά καλά,» αποκρίθηκε η Κυράλια. Έσκυψε και φίλησε τα χείλη του. «Η Σαντέ'ενθιν είναι του χεριού μας. Δε φέρνει καμια αντίρρηση.»

«Αυτό ίσως νάναι ύποπτο,» την προειδοποίησε ο Έσριθ.

Η Κυράλια έλυσε τις μπότες της και τις κλότσησε, βγάζοντάς τες. «Ίσως,» συμφώνησε. «Όμως, τώρα, δε μπορεί να κάνει πίσω—»

«Μπορεί να μας προδώσει όποτε το θελήσει, Κυράλια!» Ο σύζυγός της την κοίταξε αυστηρά.

«Το ίδιο κι όλοι οι υπόλοιποι συνεργάτες μας, γουρουνάκι μου,» του είπε εκείνη. «Όμως δεν το κάνουν, γιατί τους συμφέρει να είναι μαζί μας.» Κάθισε στα γόνατά του. Πήρε την πίπα απ' το χέρι του και ρούφηξε καπνό, τον οποίο έβγαλε, αργά, απ' το στόμα της, προσπαθώντας (και αποτυχαίνοντας) να κάνει δαχτυλίδια στον αέρα.

«Εγώ ένα δεν έχω καταλάβει: Γιατί συμφέρει τη Σαντέ'ενθιν να είναι μαζί μας;» αποκρίθηκε ο Δούκας. «Γιατί να μην είναι με τον Κάρχοκ; Προτιμά εμάς από αυτόν; Ποιος ο λόγος; Ο Βασιληάς της, ο Πόνκιμ, έχει τέτοιου είδους προτιμήσεις;»

Η Κυράλια συνοφρυώθηκε. «Έχεις κάποιο δίκιο... Δεν το είχα σκεφτεί...»

«Όταν ο Βούνκαλ ξαναεπικοινωνήσει μαζί μας, θα του πούμε να την παρακολουθεί πολύ προσεκτικά.»

Η Δούκισσα κούνησε το κεφάλι καταφατικά. Ύστερα, είπε: «Ξέρεις ποιος παρακολουθούσε εμένα στον κήπο;»

«Σε παρακολουθούσαν;» Τα μάτια του Έσριθ στένεψαν.

«Ναι, αλλά δεν ήταν καμια σοβαρή παρακολούθηση,» γέλασε η Κυράλια. «Ο μικρός γιος του Βασιλιά, ο Κιόλβ, με είχε πάρει στο κατόπι. Ξεγλίστρησα εύκολα.»

«Δεν έχουν άλλη δουλειά τα παιδιά του Κάρχοκ απ'το να περιφέρονται στον κήπο;...» μούγκρισε ο Έσριθ.

** ** *

Κάποιος άρπαξε τη Λοϊρα απ'τη μέση, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Η υπηρέτρια πήγε να ουρλιάξει, μα ένα δυνατό χέρι τής έκλεισε το στόμα.

«Μμμμμμμ!» έκανε, καθώς κλοτσούσε τον αέρα· όμως ο απαγωγέας της την τράβηξε πίσω απ'τα φυλλώματα, εκεί όπου κανείς δε θα μπορούσε να τους δει.

«Εγώ είμαι, εγώ,» άκουσε μια φωνή να ψιθυρίζει στο δεξί της αφτί.

Ο Κιόλβ!

Ο Πρίγκιπας την ελευθέρωσε και η Λοϊρα στράφηκε, για να τον αντικρίσει. Εκείνος την έφερε κοντά του και την φίλησε. Στην αρχή, του αντιστάθηκε, προσπαθώντας να ξεφύγει, μα, όταν δεν την άφησε, παραδόθηκε στο φιλή του· σε λίγο, αυτή ήταν που δεν τον άφησε ν'απομακρυνθεί, σταυρώνοντας τους πήχεις της πίσω απ'το λαιμό του.

«Τι κάνεις;» τη ρώτησε ο Κιόλβ, όταν, τελικά, τα χείλη τους χώρισαν. «Μου έλειψες.»

«Καλά είμαι,» είπε ψέματα η Λοϊρα, γιατί δεν αισθανόταν καθόλου καλά, τον τελευταίο καιρό. «Κι εσύ μου έλειψες.»

«Θα μου κάνεις μια χάρη;» ζήτησε ο Κιόλβ.

«Πρίγκιπά μου, η μητέρα σου, άμα μας βρει...»

Εκείνος γέλασε. «Όχι τέτοια χάρη,» διευκρίνισε. «Αυτή άλλη φορά,» πρόσθεσε, ξαναφιλώντας τη, στα γρήγορα. «Τώρα, θέλω να μου πεις σε ποιο δωμάτιο βρήκες την κυρία Σαντέ'ενθιν.»

Η Λοΐρα πάγωσε μέσα στην αγκαλιά του. «Σε... σε ποιο... ποιο δωμάτιο βρήκα την κυρία Σαντέ' ενθιν;» τραύλισε.

«Ναι. Δε μου είπες ότι ήταν ξεκλειδωτο και-;»

«Κατάλαβα, αλλά τώρα δε θυμάμαι. Ήταν ένα... ένα από αυτά που θα φιλοξενήσουν τα μέλη του συμβουλίου. Εξάλλου, τι το θέλεις;»

«Η κυρία Σαντέ' ενθιν είναι παράξενη, και είπα να ρίξω μια ματιά εκεί, μπας και βρω κάτι. Μήπως μπορέσω να μάθω τι ήθελε μέσα στο δωμάτιο, δηλαδή...»

«Είχε ζαλιστεί, δε σου είπα;»

«Ίσως αυτή να ήταν μόνο μια δικαιολογία.»

Η Λοΐρα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Όχι, όχι, αλήθεια ήταν. Την... την είδα –ήταν ζαλισμένη, πολύ.»

«Τέλος πάντων. Μου λες ποιο είναι το δωμάτιο;»

«Δε θυμάμαι, Πρίγκιπά μου. Εξάλλου, θάνατι κλειδωμένα.»

Ο Κιόλβ μειδίασε. «Αυτό διορθώνεται.» Και πρόσθεσε: «Αλλά, αφού δε θυμάσαι, πάμε στο παλάτι να θυμηθείς. Τώρα, δε θα είναι κανείς στον διάδρομο.»

«Καλά, πάμε...»

** ** *

«Λοιπόν, ποιο είναι;»

Η Λοΐρα κοίταξε τις πόρτες του μισοσκότεινου διαδρόμου. *Να του πω ή να μην του πω; αναρωτήθηκε. Και δεν του λέω! Ούτως ή άλλως, τι μπορεί να βρει που δεν το βρήκε η κυρία Ροβιγκάν, όταν είδε πως η πόρτα ήταν ανοιχτή και έψαξε το μέρος εξονυχιστικά, μήπως κάτι έλειπε;*

«Αυτή εκεί,» έδειξε. «Όμως, τώρα, πρέπει νάναι κλειδωμένη.»

«Σου είπα, αυτό διορθώνεται.» Ο Πρίγκιπας πλησίασε, τραβώντας ένα μακρύ, λεπτό εργαλείο απ' την μπότα του.

«Εγώ πηγαίνω στα διαμερίσματα των υπηρετών. Δε με χρειάζεσαι τίποτ' άλλο, έτσι;»

«Όχι, Λοῖρα. Σ' ευχαριστώ.»

Η υπηρέτρια έφυγε, σχεδόν τρέχοντας.

Ο Κιόλβ ξεφύσησε, σκεπτόμενος: *Σαν πολύ φοβισμένη δεν έμοιαζε, μ' αυτή την υπόθεση του δωματίου; Τέλος πάντων. Ίσως νάσαι η ιδέα μου...*

Άρχισε να σκαλίζει την κλειδαριά, με το εργαλείο του, μέχρι που την διέρρηξε. Έσπρωξε την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο. *Για να δούμε, τώρα...* συλλογίστηκε, και άρχισε να ψάχνει.

Ύστερα από καμια ώρα αναζήτησης, δε βρήκε τίποτα το περίεργο. Ίσως, τελικά, να είχε υπερβάλει. Ίσως η Σαντέ' ενθιν, όντως, να είχε ζαλιστεί, να είχε βρει την πόρτα ανοιχτή, και να είχε μπει. Όμως, πάλι, κάτι τον ενοχλούσε. *Θα βρω τι συμβαίνει*, υποσχέθηκε στον εαυτό του. *Στο τέλος, θα το βρω*. Βγήκε, και κλείδωσε, ξανά, την πόρτα, με το εργαλείο του.

Να πήγαινε στον Δόνορ, να του μιλήσει γι' αυτά τα παράξενα γεγονότα; Κι άμα έκανε λάθος; Να γινόταν ρεζίλι; Όχι, δεν ήταν καθόλου του τύπου του.

Κατευθύνθηκε προς το δωμάτιο του, για να ρίξει κάνα ύπνο. Καθώς χασμουριόταν, σκέφτηκε ποιο ήταν, τελικά, το κατάλληλο άτομο για να του μιλήσει ελεύθερα, χωρίς να φοβάται μήπως ντροπιαστεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 55^ο Δούκισσα Θάρνα

Ένας στρατός επτά χιλιάδων πολεμιστών πλησίαζε την πόλη-λιμάνι Όρφαλχ από τα δυτικά. Οι δύο χιλιάδες ήταν άνθρωποι, οι υπόλοιποι Μαγκραθμέλιοι, και μία σημαία

ανέμιζε πάνω απ'τα κεφάλια όλων, με το Μάτι του Σαραόλν κεντημένο επάνω. Ο άνεμος που ερχόταν από τα νότια, από τον Ωκεανό, ήταν ισχυρός και κρύος· έκανε το νερό ν'αναπηδά και ν'αφρίζει, και τους χιτώνες και τις κάπες των στρατιών να κυματίζουν ξέφρενα.

Στην αρχή του στρατεύματος ίππευαν τέσσερις φιγούρες: η μία πιο μπροστά, ενώ οι άλλες τρεις ακολουθούσαν. Στο κέντρο του οριζόντιου σχηματισμού των τριών ήταν μια γυναίκα με κράνος, φολιδωτή αρματωσιά, και γαλανά μάτια. Στους ώμους της έπεφτε ένας πορφυρός μανδύας με χρυσό σιρίτι· ο χιτώνας της ήταν επίσης πορφυρός, και οι μπότες της, που έφταναν ως τους μηρούς, από σκληρό, μαύρο δέρμα. Στο πλευρό της βρισκόταν ένα μακρύ ξίφος, ενώ στη σέλα του αλόγου της ήταν κρεμασμένη μια στρογγυλή ασπίδα με μπόλικά διακοσμητικά. Στο αριστερό της χέρι άστραφτε ένα χρυσό δαχτυλίδι με σμαράγδι στο κέντρο, το οποίο την ξεχώριζε ανάμεσα στους υπόλοιπους ως νέα Δούκισσα του Γκέχβιν.

Στα δεξιά της ίππευε ο σύζυγός της, Βόνιορ, ντυμένος με αρθρωτή πανοπλία και γαλάζιο, χρυσοποίκιλτο μανδύα. Στη μέση του δενόταν μια μαύρη ζώνη, απ'όπου κρεμόταν το ξίφος του, το οποίο ονόμαζε Όλεθρο (και ορισμένοι ψιθύριζαν ότι είχε μαγικές δυνάμεις). Ο Άρχοντας είχε βγάλει το κράνος του και το είχε κρεμάσει στη σέλα του αλόγου του, έτσι ώστε τα μακριά, πορφυρά μαλλιά του ν'ανεμίζουν. Μόνο οι δύο μπροστινές τους τούφες ήταν δεμένες, για να μην τον ενοχλούν όταν μαχόταν. Τα μάτια του γυάλιζαν σαν γαλαζόγκριζα οπάλια, ενώ στο πρόσωπό του υπήρχε ένα ακαθόριστο χαμόγελο, λες κι αντίκριζε κάτι όμορφο εμπρός του στην κατακτημένη Όρφαλχ.

Αριστερά της νέας Δούκισσας του Γκέχβιν βρισκόταν ο Στρατηγός Όβγκερ, καβάλα στο μαύρο άτι του: ένας σαραντάρης άντρας, ντυμένος με αλυσιδωτή αρματωσιά και γκριζα κάπα. Η προσωπίδα του κράνους του ήταν σηκωμένη και τα μαύρα μάτια του ατένιζαν στενεμένα τον Μαγκραθμέλιο που ίππευε μπροστά τους, πάνω σε

μια γκρίζα φοράδα –ένα άγριο ζώο που προσπαθούσε να δαγκώσει όποιον άλλο τη ζύγωνε, εκτός απ' τον δαιμονικό της αφέντη.

Ο Όβγκερ δεν εμπιστευόταν αυτόν τον διαβολάνθρωπο που είχε συστηθεί ως Διοικητής Λοργκονίφερντερ και είχε προθυμοποιηθεί να τους συνοδέψει ως την Όρφαλχ, μαζί με τους πέντε χιλιάδες πολεμιστές του, ενώ οι υπόλοιποι τριάντα-πέντε χιλιάδες Μαγκραθμέλιοι συνέχιζαν προς τα δυτικά, με σκοπό ν' απαντήσουν το στρατό του Δούκα Άλβαρ του Ντρίνθεκ και να τον κομματιάσουν.

Είμαστε προδότες της πατρίδας μας, σκεφτόταν ο Όβγκερ.

Και το βλέμμα του, τώρα, στράφηκε στην Θάρνα, τη νέα Δούκισσα του Γκέχβιν. Πώς μπορούσε και ήταν τόσο ήρεμη; αναρωτιόταν ο Στρατηγός του Δουκάτου. Πώς μπορούσε να μη δείχνει καμια λύπη για το θάνατο της μητέρας της; Πώς μπορούσε να συμμαχεί με δαίμονες και δαιμονόφιλους;

Η παλιά Δούκισσα, Αλκάρνα, ποτέ δε θα έκανε κάτι τέτοιο –ήταν πάντοτε πιστή στο Βασίλειο. Αλλά, βέβαια, η κόρη της ουδέποτε συμφωνούσε μαζί της. Ο Όβγκερ θυμόταν πολύ καλά τι είχε συμβεί το βράδυ που έφτασε το μήνυμα του Δούκα Σάλβινρ στην Γκέχβιν.

Η Δούκισσα Αλκάρνα δεν είχε διστάσει ούτε στιγμή: «Οι πολεμιστές μας θα ενισχύσουν τους μαχητές της Χάργκοχ,» είχε, αμέσως, δηλώσει.

«Έχεις αρχίσει να χάνεις το μυαλό σου, μάνα,» είχε αποκριθεί η κόρη της. «Καλύτερα να μείνουμε έξω απ' αυτή τη συμπλοκή. Δεν άκουσες τις φήμες; Τριακόσιες χιλιάδες –κάποιοι λένε πεντακόσιες χιλιάδες– Μαγκραθμέλιοι κινούνται ανατολικά, προς τη Μάρβαθ. Η πανστρατιά της Μάγκραθμελ!»

Η γρια Δούκισσα κούνησε το χέρι της αποδοκιμαστικά πάνω από το φαγητό της. «Δεν εμπιστεύομαι τις φήμες, κόρη μου. Ούτε θάπρεπε να τις εμπιστεύεσαι κι εσύ.»

Η Θάρνα κοπάνησε τη γροθιά της πάνω στο ξύλο του τραπεζιού, κάνοντας τα πιάτα να τρίζουν. «Μη μου λες τι να εμπιστεύομαι και τι όχι, Πνευματοχτυπημένη γριά! Όχι εσύ, που περνάς όλες σου τις

ώρες μ' αναμνήσεις και μουρμούρα! Ξύπνα και δες τι συμβαίνει στον κόσμο! Τα πράγματα *αλλάζουν*, μητέρα...»

Ο Όβγκερ παρατήρησε το αδιόρατο μειδίαμα στο πρόσωπο του Βόνιερ. Πάντα έμοιαζε ευχαριστημένος, όταν η σύζυγός του καυγάδιζε με την Δούκισσα Αλκάρνα. Ήταν αδιαμφισβήτητο ότι δε συμπαθούσε την πεθερά του. Όμως ο Στρατηγός υποψιαζόταν πως δεν επρόκειτο μονάχα για μια απλή αντιπάθεια. Ο Βόνιερ έμοιαζε ν' ανυπομονεί να πεθάνει η γρια, για να πάρει η Θάρνα την εξουσία κι εκείνος, κατά συνέπεια, να γίνει Δούκας.

«Είσαι αυθάδης!» αντιγύρισε η Αλκάρνα, αγριοκοιτώντας τη θυγατέρα της. «Και γίνεσαι πιο αυθάδης με κάθε μέρα που περνά. Κάποτε οι νέοι» (τα μάτια της Θάρνα στένεψαν, μόλις η Δούκισσα άρθρωσε τη λέξη *νέοι*) «είχαν ιδανικά. *Πίστευαν* σε τούτο το Βασίλειο, στην υπεράσπιση των συνόρων του. Αλλά εσείς»—και, τώρα, το βλέμμα της πήρε και τη Θάρνα και το Βόνιερ—«νοιάζεστε μονάχα για το τομάρι σας και το καταραμένο εμπόριο των πλοίων!» Ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, έχοντας χάσει κάθε ενδιαφέρον για το φαγητό της. «Τρέμω τη μέρα του θανάτου μου, μην ξέροντας σε τι χέρια θ' αφήσω τούτους τους τόπους, για τους οποίους έχυσαν το αίμα τους οι Σαραολνιανοί.»

Η έκφραση της κόρης της έλεγε καθαρά: *Ελπίζω νάρθει νωρίς η ώρα σου, Πνευματοχτυπημένη γρια*. Σηκώθηκε, μονοκόμματα, απ' το τραπέζι, στράφηκε απ' την άλλη, μ' ένα τίναγμα μακριών ξανθών μαλλιών, και έφυγε απ' την τραπεζαρία, με τον ήχο των μποτών της ν' αντηχεί μέσα στον πετρόχτιστο διάδρομο.

«Με συγχωρείτε,» είπε, ευγενικά (*Τι απατηλή που είναι η προσποιητή ευγένεια...* συλλογίστηκε ο Όβγκερ), ο Βόνιερ και ακολούθησε την Θάρνα.

Η Δούκισσα στράφηκε, κουρασμένα, στον Στρατηγό. «Μακάρι να ήσουν εσύ γιος μου, Όβγκερ... μα τα Πνεύματα δε με προίκισαν μ' άλλα παιδιά...»

Εκείνος χαμογέλασε ενθαρρυντικά. «Μην απογοητεύεστε από την Θάρνα, Δούκισσά μου. Αντιλαμβάνεται το καθήκον της.»

Πού να ήξερα πόσο αστεία και ειρωνικά θα μου έμοιαζαν, τώρα, τα λόγια μου; σκέφτηκε ο Στρατηγός, επί του παρόντος, καθώς έβλεπε την Όρφαλχ να μεγαλώνει όλο και περισσότερο, όσο την πλησίαζαν. Στις επάλλξεις των τειχών της μπορούσε να διακρίνει σκιερές φιγούρες, μέσα στο λυκόφως του απογεύματος. Σκιερές φιγούρες που, όμως, ήταν σίγουρος πως επρόκειτο ή για δαιμονοανθρώπους ή για δαιμονόφιλους.

Γύρω απ'την πόλη απλωνόταν μια μεγάλη κατασκήνωση: τέντες και τέντες, τόσες που ο Όβγκερ δε μπορούσε να τις μετρήσει, και φωτιές αναμμένες ανάμεσά τους, μέσα σε μαγκάλια, κοντά στα οποία στέκονταν πολεμιστές, βαστώντας κοντάρια κι ασπίδες. Όμως ο Στρατηγός μπορούσε να δει και κάποιους άλλους, κρυμμένους στο εσωτερικών σκηνών, οι οποίοι δεν κοιμόνταν, μα βαστούσαν βαλλίστρες και έμοιαζαν να προσέχουν κάθε κίνηση που έβλεπαν.

Ποιος να τόλεγε στον Δούκα Φερχ ότι η πόλη του θα κατέληγε στρατόπεδο δαιμονοανθρώπων;...

Το μυαλό του Όβγκερ, επιθυμώντας ν'απομακρυνθεί απ'αυτή τη δυσάρεστη σκέψη, στράφηκε στα γεγονότα όταν ήρθε η επιστολή του σφετεριστή Πόνκιμ. *Σφετεριστή* —όπως τον είχε αμέσως αποκαλέσει η γρια Δούκισσα.

«Ποτέ δε θα παραδοθούμε σ'αυτό τον σφετεριστή!» φώναξε η Αλκάρνα, καθώς σηκωνόταν όρθια απ'την καρέκλα της. «Ποτέ!»

«Μητέρα, ίσως μας συμφέρει καλύτερα να συμμαχήσουμε με τον Πόνκιμ,» διαφώνησε η Θάρνα.

Τα μάτια της Δούκισσας άστραψαν οργισμένα, και ένας άγριος καυγάς ξεκίνησε. Ίσως ο πιο άγριος που είχε ποτέ διεξαχθεί ανάμεσα στην Αλκάρνα και στην κόρη της. Ο Όβγκερ, τουλάχιστον, δεν είχε δει κάποιον πιο άγριο, στα τρία χρόνια που ήταν Στρατηγός του Δουκάτου. Προς το τέλος, η Δούκισσα χαστούκισε, δυνατά, την Θάρνα, ενώ ο Βόνιορ παρακολουθούσε τη φιλονικία με την πλάτη

ακουμπισμένη στον τοίχο και τα χέρια σταυρωμένα στο στέρνο. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο στις γυναίκες, με ιδιαίτερο ενδιαφέρον, σα να παρατηρούσε μια μάχη και να προσπαθούσε να υπολογίσει ποια απ' τις δυο αντιπάλους θα νικούσε. Στα μάτια του υπήρχε μια δαιμονική λάμψη, παρατήρησε ο Όβγκερ.

Το επόμενο πρωί, βρήκαν την Δούκισσα Αλκάρνα νεκρή στο δωμάτιό της. Δεν υπήρχαν σημάδια δολοφονίας· είχε πεθάνει, ξαπλωμένη στο κρεβάτι. «Καιρός ήταν,» έλεγαν ορισμένοι, προσκείμενοι στην Θάρνα· «η κωλόγρια είχε φτάσει τα ογδόντα. Πόσο ακόμα θα δίσταζαν τα Πνεύματα ν'αδράξουν την ψυχή της;...»

Η κόρη της Αλκάρνα έγινε Δούκισσα του Γκέχβιν, και ο σύζυγός της Δούκας, και μαζί τάχθηκαν υπέρ του νέου Βασιλιά Πόνκιμ του Σαραόλν, «που είχε τη δύναμη –στρατιωτική και πολιτική– για να ωφελήσει το Βασίλειο».

Έτσι, πήραν το στρατό που είχαν συγκεντρώσει για να πάει στην Χάργκοχ και προέλασαν ανατολικά, προς την Όρφαλχ, με τη σημαία του Ματιού του Σαραόλν να κυματίζει πάνω απ' τα κεφάλια τους. (Ο Όβγκερ απορούσε πότε είχαν προλάβει να ετοιμάσουν μια τέτοια σημαία. Άραγε, η Θάρνα περίμενε το θάνατο της μητέρας της;) Όσο βάδιζαν, ακούγονταν ψίθυροι από τους στρατιώτες: ψίθυροι που μιλούσαν για ανταρσία εναντίον της νέας Δούκισσας. Όμως, ύστερα απ' την εξαφάνιση ενός από τους προβοκάτορες, κανείς δεν ξαναμίλησε γι' αυτό το θέμα.

Μετά, αντάμωσαν σαράντα χιλιάδες Μαγκραθμέλιους που έρχονταν προς το μέρος τους, οι οποίοι τους πληροφόρησαν πως η Όρφαλχ είχε παρθεί, και η Στρατάρχισσα Νερενία, πιστή στον Εκλεκτό Βασιλιά Πόνκιμ, διοικούσε εκεί, μαζί με τον Στρατηγό Κένβρινμορ.

Ο Όβγκερ αναστέναξε, καθώς επέστρεφε στο παρόν. Η δυτική πύλη της Όρφαλχ σηκωνόταν, μ' ένα τρίξιμο ατσαλιού, καθώς ο στρατός

της Δούκισσας Θάρνα πλησίαζε την πόλη, με τη συνοδεία πέντε χιλιάδων Μαγκραθμέλιων.

Συνοδεία!... σκέφτηκε ο Στρατηγός του Δουκάτου, αποδοκιμαστικά. Η συνοδεία, συνήθως, δεν είναι μεγαλύτερη απ'το στράτευμα. Περισσότερο με δεσμοφύλακες μού μοιάζουν αυτοί οι καταραμένοι δαίμονες. Πνεύματα, τι θα γίνουμε;...

Ο Διοικητής Λοργκονίφερντερ στράφηκε στην Θάρνα και στον σύζυγό της. «Οι πολεμιστές σας θα περιμένουν εδώ,» δήλωσε. «Εσείς, παρακαλώ, ακολουθήστε με. Θα σας οδηγήσω στην Στρατάρχισσα Νερενία.»

«Μείνε με τους μαχητές μας, Στρατηγέ,» πρόσταξε η νέα Δούκισσα τον Όβγκερ.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε, κοφτά, εκείνος.

«Έχουμε την άδεια να κατασκηνώσουμε εδώ;» ρώτησε ο Βόνιορ τον Λοργκονίφερντερ.

«Νομίζω πως η Στρατάρχισσα κι ο Στρατηγός δε θα έχουν πρόβλημα,» είπε ο Μαγκραθμέλιος διοικητής.

«Τότε, φρόντισε να στρατοπεδεύσουν οι πολεμιστές μας,» διέταξε η Θάρνα τον Όβγκερ.

«Μάλιστα, Δούκισσά μου,» ένευσε εκείνος.

«Πήγαινε μας στην Στρατάρχισσα, διοικητά,» είπε η Θάρνα, στρεφόμενη στον Λοργκονίφερντερ.

** ** *

Η Νερενία υποδέχτηκε την Δούκισσα Θάρνα και τον Δούκα Βόνιορ στην αρχοντική της αίθουσα, ενώ ήταν καθισμένη στον ξύλινο θρόνο, με το ξίφος της ακουμπισμένο όρθιο στο δεξί μπροστινό πόδι του καθίσματος. Τα μακριά πορφυρά της μαλλιά χύνονταν στους ώμους της, ενώ ακόμα είχε ράμματα στο αριστερό της μάγουλο –και καταριόταν τη Βασίλισσα Αάνθα γι'αυτό το αποκρουστικό τραύμα που της χαλούσε το πρόσωπο. Οι Μαγκραθμέλιοι επιστήμονες είχαν

υποσχεθεί να σβήσουν την ουλή, μόλις η πληγή έκλεινε· η Νερενία, όμως, ήλπιζε η δαιμονική τους τεχνολογία να μην έκανε κανένα τραγικό λάθος επάνω της.

Το βλέμμα της εστιάστηκε στους δύο της επισκέπτες. «Η Δούκισσα Θάρνα, αν δε λαθεύω,» είπε.

«Και ο σύζυγός μου, Δούκας Βόνιор,» πρόσθεσε η Θάρνα.

«Σας χαιρετίζω,» συνέχισε η Νερενία. «Υποθέτω πως ήρθατε για να συστρατευθείτε με τον Βασιλιά Πόνκιμ...;»

«Σωστά υποθέτετε, Στρατάρχισσα,» αποκρίθηκε η Θάρνα.

«Νόμιζα ότι η Αλκάρνα ήταν Δούκισσα του Γκέχβιν,» είπε η Νερενία. «Εσείς πρέπει να είστε η κόρη της, σωστά;»

«Ναι,» τη διαβεβαίωσε εκείνη.

«Συλλυπητήρια για το θάνατο της μητέρας σας, Δούκισσά μου.»

«Σας ευχαριστώ, Στρατάρχισσα,» είπε η Θάρνα, ενώ στα μάτια της δε φαινόταν καμια λύπη για το θάνατο της Αλκάρνα.

Φιλόδοξη γυναίκα, παρατήρησε η Νερενία. *Ίσως και να τη συμπαθήσω... Η ίσως και να τη σκοτώσω νωρίς...* Ύστερα, η ματιά της έπεσε στο πρόσωπο του Βόνιор. *Ακόμα πιο φιλόδοξος άντρας, αν δεν κάνω λάθος,* συλλογίστηκε η Στρατάρχισσα. Το βλέμμα του ήταν υπεροπτικό και τα μάτια του ψυχρά, καθώς ατένιζαν τη Νερενία. Αν κανείς δεν τους ήξερε, θα έλεγε ότι *εκείνος* ήταν ο δικαιωματικός Δούκας του Γκέχβιν και όχι η Θάρνα.

Ενδιαφέρον ζευγάρι...

«Ο Βασιλιάς Πόνκιμ θα σας ανταμείψει για την πίστη σας σε κείνον και στο Βασίλειο,» είπε η Στρατάρχισσα. «Είναι γενναιόδωρος άνθρωπος με όσους τον υπηρετούν καλά.»

«Μοιάζετε να το γνωρίζετε αυτό από πρώτο χέρι, Στρατάρχισσα,» σχολίασε ο Βόνιор.

«Το *γνωρίζω* από πρώτο χέρι, Άρχοντά μου,» τον διαβεβαίωσε η Νερενία, κοιτώντας τον ερευνητικά. *Είναι όμορφος. Ίσως η Δούκισσα θα μπορούσε να μου τον... δανείσει για κάποιο βράδυ.* Είχε

διαπιστώσει πως οι χειρότεροι άνθρωποι ήταν οι καλύτεροι στο κρεβάτι.

«Το φαντάστηκα,» είπε ο Βόνιορ, μ'ένα αδιόρατο μειδίαμα. «Γιατί δε σας είχα ακούσει ποτέ ξανά *Στρατάρχισσα* Νερενία.»

«Σκαρφαλώνεις στην ιεραρχία πολύ γρήγορα, όταν δείχνεις την καλή σου πίστη, Αρχοντά μου,» φιλοσόφησε η Νερενία. «Έτσι είναι, και έτσι θα είναι, στο νέο Σαραόλν.»

Και άλλαξε θέμα: «Αλλά, σίγουρα, θα είστε κουρασμένοι απ'το ταξίδι σας ως εδώ. Θα σας παραχωρήσω δωμάτια στο παλάτι μου, για να ξεκουραστείτε.»

«Εκτιμούμε τη φιλοξενία σας, Στρατάρχισσα,» είπε η Θάρνα, που έμοιαζε ιδιαίτερα πρόθυμη να φύγει από την παρουσία της Νερενία. Δεν της άρεσαν καθόλου οι χαριτολογίες του συζύγου της με την πορφυρομάλλα γυναίκα.

«Ετοιμάστε ένα δωμάτιο για τη Δούκισσα και τον Δούκα του Γκέχβιν,» πρόσταξε η Νερενία τους Μαγκραθμέλιους της, και δύο δαιμονογυναίκες υπηρέτριες έφυγαν από την αρχοντική αίθουσα.

Ύστερα, η Στρατάρχισσα ρώτησε τη Θάρνα: «Πόσους πολεμιστές φέρνετε μαζί σας, καλή μου Δούκισσα;»

«Δύο χιλιάδες,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Όχι καμια ιδιαίτερα μεγάλη δύναμη, αλλά, απ'ό,τι ξέρω, το Δουκάτο Γκέχβιν ποτέ δε φημιζόταν για τη στρατιωτική του υπεροχή,» σχολίασε η Νερενία. «Τέλος πάντων. Αναμφίβολα, θα μας φανούν χρήσιμοι. Ή μπορεί και να τους στείλουμε στην Μάρβαθ, εάν ο Βασιλιάς χρειαστεί εκεί ενισχύσεις.

»Όμως, πείτε μου, Δούκισσά μου, έχετε ακούσει τίποτα για τις προθέσεις του Δούκα Άλβαρ του Ντρίνθεκ; Θα συστρατευθεί κι αυτός με τον Βασιλιά Πόνκιμ;»

«Δεν έχω ακούσει κάτι, Στρατάρχισσα,» απάντησε η Θάρνα. «Αλλά δεν το πιστεύω. Όλοι οι άρχοντες των συνόρων είναι φανατικά εναντίον των Μαγκραθμέλιων.»

«Θα συνθλίψουμε το φουσάτο του, έτσι και δεν υποταχθεί σε μας,» δήλωσε η Νερενία.

«Εύχομαι η λογική να τον οδηγήσει στο σωστό δρόμο,» είπε η Θάρνα.

«Κι εγώ, Δούκισσά μου,» συμφώνησε η Νερενία. «Όταν οι άνεμοι της αλλαγής φυσούν, τα δέντρα που δε λυγίζουν σπάνε.»

«Δε θα μπορούσα να συμφωνώ περισσότερο, Στρατάρχισσα.»

Όταν η Δούκισσα Θάρνα και ο Δούκας Βόνιор έφυγαν από την αίθουσα, πηγαίνοντας στο δωμάτιό τους, η Νερενία πρόσταξε να της φέρουν τον θεραπευτή που είχε περιποιηθεί το τραύμα της. Και, όσο περίμενε, καθισμένη στον θρόνο του Δουκάτου Όρφαλχ, ο Στρατηγός Κένβρινμोर την πλησίασε.

«Μάθατε για τους ανθρώπους που ήρθαν, Στρατάρχισσα;»

«Ναι, Στρατηγέ,» ένευσε η Νερενία. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα στο πού θα στρατοπεδεύσουν;»

«Κανένα πρόβλημα μέχρι στιγμής,» αποκρίθηκε ο Κένβρινμोर.

Η Νερενία τον κοίταξε συνοφρυωμένη. Μια σκιά έμοιαζε να σκοτεινιάζει τα στενά, γαλανά του μάτια, καθώς κι όλο του το πρόσωπο. «Συμβαίνει κάτι, Στρατηγέ;» ρώτησε.

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι ο Κένβρινμोर, και έκανε να φύγει.

«Μισό λεπτό,» τον σταμάτησε η Νερενία, με μαλακό τόνο στη φωνή της. «Πείτε μου, τι σας απασχολεί.»

«Δεν είναι τίποτα, Στρατάρχισσα,» δήλωσε ο Κένβρινμोर.

«Μήπως σας ενοχλεί ότι δύο χιλιάδες άνθρωποι βρίσκονται ανάμεσά μας;»

Τα στενά του μάτια στένεψαν ακόμα περισσότερο· τα χαρακτηριστικά του σφίχτηκαν. Η Νερενία είχε υποθέσει σωστά.

Μειδίασε λεπτά. «Στρατηγέ, νομίζω πως είναι επιθυμία του Βασιλιά Πόνκιμ οι Μαγκραθμέλιοι και οι Σαραολνιανοί να ζήσουν μαζί, ειρηνικά, όταν τούτος ο πόλεμος εναντίον των αντιστασιακών τελειώσει...»

«Το αντιλαμβάνομαι, Στρατάρχισσα.»

«Τότε, ποιο είναι το πρόβλημά σας; Δε συμφωνείτε;»

«Φοβάμαι για κάποια αναστάτωση μεταξύ των ανθρώπων και των δαιμόνων μου,» δήλωσε ο Κένβρινμορ.

Δε μου απάντησες, Στρατηγέ, παρατήρησε η Νερενία. Επίσης: *Των δαιμόνων μου...* Τι σήμαινε αυτό; Των αποκλειστικά δικών του δαιμόνων; Μα εκείνη δεν ήταν η Στρατάρχισσα του Βασιλείου; *Δεν πιστεύω ο Στρατηγός Κένβρινμορ να σχεδιάζει προδοσία...* Ξαφνικά, αισθάνθηκε πολύ πιο ασφαλής που είχε και ανθρώπους γύρω της – την προσωπική της φρουρά (αποτελούμενη από πεντακόσιους πολεμιστές) και, τώρα, το στρατό της Δούκισσας Θάρνα (δύο χιλιάδες ακόμα).

«Σε περίπτωση αναστάτωσης, να με ειδοποιήσετε αμέσως, Στρατηγέ,» είπε.

«Όπως επιθυμείτε, Στρατάρχισσα,» ένευσε εκείνος.

«Μην προβείτε σε καμία βιαστική ενέργεια,» τον προειδοποίησε.

Ο Κένβρινμορ ένευσε, πάλι, και έφυγε από την αρχοντική αίθουσα.

Ίσως το όραμα του Βασιλιά Πόνκιμ, τελικά, να μην πραγματοποιηθεί, σκέφτηκε η Νερενία. *Θα μπορέσουν ποτέ οι δαιμονάνθρωποι να ζήσουν ειρηνικά με τους ανθρώπους;*

Μετά από δέκα λεπτά, μπήκε ο Μαγκραθμέλιος θεραπευτής στο μεγάλο δωμάτιο.

«Με ζητήσατε, Στρατάρχισσα,» είπε.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Νερενία· και κατέβηκε απ' το θρόνο της, πλησιάζοντάς τον. «Πότε θα μπορείς να χρησιμοποιήσεις τη μηχανή σου, για να εξαφανίσεις το τραύμα μου;»

«Την ουλή του τραύματος, Στρατάρχισσα,» διόρθωσε ο δαιμονάνθρωπος, καθώς κοιτούσε το μάγουλό της. «Ναι...» μουρμούρισε. «Μάλλον, σε μια-δυο μέρες...»

«Σε μια δυο-μέρες, τι;» απαίτησε η Νερενία.

«Σε μια-δυο μέρες, θα έχει κλείσει η πληγή σας εντελώς, Στρατάρχισσα,» εξήγησε ο θεραπευτής. «Τότε, θα επιχειρήσω να σβήσω την ουλή.»

«Πολύ καλά· μπορείς να πηγαίνεις,» είπε η Νερενία.

Ο Μαγκραθμέλιος έκανε μια σύντομη υπόκλιση και βγήκε από την αρχοντική αίθουσα.

Η Στρατάρχισσα κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό της, ενώ αναρωτιόταν πώς θα πήγαιναν τα πράγματα με το στρατό της Δούκισσας Βόνα του Σάνβεκ, που τής είχαν πει πως είχε αποφύγει τους πολεμιστές της, μπαίνοντας στους δασότοπους, βόρεια της δημοσιάς. Εκείνοι την είχαν ακολουθήσει, μα κανείς δεν είχε ακόμα φέρει κάποια αναφορά στη Νερενία, που να λέει ότι είχαν διαλύσει το στρατό της Δούκισσας –ο οποίος, άλλωστε, δεν ήταν και ιδιαίτερα μεγάλος: τρεις χιλιάδες πολεμιστές, μπροστά στους είκοσι χιλιάδες Μαγκραθμέλιους που είχε στείλει εκείνη.

Αργά ή γρήγορα, θα τους σκοτώσουν όλους, συλλογίστηκε η Στρατάρχισσα, καθώς έμπαινε στο δωμάτιό της. Κι αν δεν τους προλάβουν αυτοί, θα τους σταματήσει ο Καρνταμάρ, προτού φτάσουν στη Χάργκοχ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 56^ο

Δαιμονικές παγίδες

Από το απόγευμα και ύστερα έβλεπαν παράξενες κινήσεις. Οι δασότοποι έμοιαζαν να είχαν, κάπως, *αλλάξει*. Σκιές πετάγονταν απ'το ένα δέντρο στο άλλο –ή έτσι, τουλάχιστον, νόμιζαν οι πέντε ταξιδιώτες– και συρτοί ήχοι ακούγονταν.

«Αισθάνομαι ότι μας παρακολουθούν,» ψιθύρισε η Νύχτα στον Άνεμο.

«Δεν είσαι η μόνη,» αποκρίθηκε εκείνος, έχοντας τη γροθιά του κλεισμένη πάνω στην λαβή του κοντόσπαθου που κρεμόταν στη ζώνη του, κάτω από την βαριά, χειμωνιάτικη κάπα.

Στράφηκε πίσω του, στον Όκ'φερν και την Ηλένα, που καβαλούσαν το ίδιο άλογο. Ο Ζιρκεφιανός και η κοπέλα είχαν αποκτήσει μια συμπάθεια ο ένας για τον άλλο, ιδιαίτερα από τότε που μπήκαν στους δασότοπους, νότια του Δουκάτου Κάντνομ.

«Έχετε το νου σας,» τους είπε ο Άνεμος.

Ο Όκ'φερν συνοφρυώθηκε. «Συμβαίνει κάτι;»

«Ίσως να βρισκόμαστε υπό παρακολούθηση,» εξήγησε ο Άνεμος.

«Βρισκόμαστε υπό παρακολούθηση,» ένευσε ο Ράμλεντ, που ίππευε πλάι στον Όκ'φερν και την Ηλένα. «Δαιμονάνθρωποι, νομίζω.»

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε ο Ζιρκεφιανός. «Μπορεί νάναι μονάχα ληστές.» Συγκεκριμένα, *ευχόταν* να ήταν ληστές. Είχε, πλέον, σιχαθεί τη φάρα των Μαγκραθμέλιων. Και όσο θυμόταν τι είχαν περάσει εκείνος και η Ερία στα χέρια τους....

«Δεν είναι ληστές,» κούνησε το κεφάλι ο Ράμλεντ. «Άμα ήταν ληστές, θα μας είχαν επιτεθεί ως τώρα. Απ'τ'απόγευμα, που ξεκινήσαμε, μας κοιτάζουνε. Δαιμονόσποροι είναι.»

«Και γιατί οι Μαγκραθμέλιοι να μη μας έχουν επιτεθεί, Ράμλεντ;» απαίτησε ο Όκ'φερν, νιώθοντας την ανάσα του να γίνεται πιο γρήγορη.

«Δε θέλουν να μας επιτεθούν, όχι ακόμα,» αποκρίθηκε ο Ντρούβτεκ. «Μάλιστα...» Ύψωσε το κουκουλωμένο του κεφάλι, σα να οσμιζόταν τον αέρα, σα να κοιτούσε γύρω για σημάδια· τα γαλανά του μάτια γυάλιζαν στο φως των φεγγαριών του Άρμπεναρκ. Ο Ράμλεντ έμοιαζε μ'ένα πελώριο αιλουροειδές, έτοιμο να χιμήσει. «...έχω την εντύπωση, Ζιρκεφιανέ φίλε μου, πως προσπαθούν να μας κρυφτούν.»

Προσπαθούν να μας κρυφτούν; απόρησε ο Όκ'φερν. Αυτοί να κρυφτούν από εμάς;

Ο Άνεμος στράφηκε, πάλι, μπροστά του. Ήξερε ότι είχαν χάσει λιγάκι –αρκετά, ίσως– την πορεία τους μέσα σε τούτους τους καταραμένους δασότοπους, και φοβόταν μην είχαν πέσει σε κάποιο λημέρι δαιμονανθρώπων, απ’αυτούς που ο Πόνκιμι είχε, αρχικά, μπάσει στο Σαραόλν, για να κάνει τις βρομοδουλειές του.

Το βλέμμα του, άθελά του, πήγε στη Νύχτα, η οποία βάδιζε πλάι του, τυλιγμένη στην κάπα της και κουκουλωμένη, για να προφυλάσσεται απ’το κρύο... *η ίδια και το παιδί μας*, σκέφτηκε ο Άνεμος. *Πρέπει να βγούμε απο δώ ζωντανοί. Θα φτάσουμε στον Ωκεανό, στην Θέρληχ, κι εκεί όλα θα είναι καλύτερα, πολύ καλύτερα.*

Όμως, αν ο Ράμλεντ είχε δίκιο, αν οι Μαγκραθμέλιοι προσπαθούσαν να τους κρυφτούν, τότε, ο τυχοδιώχτης υπέθετε πως δεν υπήρχε και τόσο μεγάλος κίνδυνος, αφού εκείνος και η ομάδα του μόνο να χτυπήσουν τους δαιμονανθρώπους δεν ήθελαν.

«Άνεμε!» ψιθύρισε, επιτακτικά, η Νύχτα, βγάζοντάς τον απ’τις σκέψεις του.

Ο τυχοδιώχτης κοίταξε μπροστά κι αντίκρισε έξι σκιερές φιγούρες να στέκονται στην πλαγιά όπου αυτός κι οι σύντροφοί του κατευθύνονταν. Οι δύο ήταν φανερό ότι βαστούσαν υψωμένες βαλλίστρες. Βαλλίστρες που έξι αιχμές βελών γυάλιζαν επάνω στην καθεμία –Μαγκραθμέλιοι, σίγουρα.

Ο Ράμλεντ ξεσπάθωσε. Είχαν, πλέον, περάσει κάμποσες μέρες από τον τραυματισμό του και ένιωθε πολύ καλύτερα, αρκετά ικανός για να πολεμήσει.

Ο Όκ’φερν, παρακινούμενος απ’τον πορφυρομάλλη Ντρούβτεκ, τράβηξε, αργά, το όπλο του απ’το θηκάρι, ενώ αισθανόταν την Ηλένα να γαντζώνει τα χέρια της στους ώμους του.

Ο Άνεμος έσφιξε τη λαβή του κοντόσπαθού του –του κοντόσπαθου που κάποτε ανήκε στον Ζιρκεφιανό δολοφόνο της Αίρεσης του Σκαραβαίου, και ο τυχοδιώχτης πίστευε πως είχε μαγικές δυνάμεις.

«Σταματήστε, ταξιδιώτες!» πρόσταξε ένας δαιμονάνθρωπος, βγάζοντας την κουκούλα του, για ν’αποκαλύψει μια γαλαζόχρυση

χαίτη μακριών μαλλιών. *«Και πλησιάστε αργά. Επιθυμούμε μόνο να σας ελέγξουμε.»*

«Σαν την προηγούμενη φορά,» είπε η Νύχτα στον Άνεμο. «Ας πάμε ήρεμα.»

Ο Άνεμος κατένευσε –αν και κάτι του έλεγε πως αυτή η φορά δεν ήταν σαν την προηγούμενη– και έκανε νόημα στον Ράμλεντ και στον Όκ’φερν να θηκαρώσουν τα όπλα τους. Εκείνοι υπάκουσαν, διστακτικά.

Οι Μαγκραθμέλιοι δεν κινούνταν, καθώς τους κοιτούσαν να ζυγώνουν. Άλλοι τέσσερις βγήκαν μέσα απ’τα φυλλώματα, δύο από κάθε μεριά.

Θαυμάσια, σκέφτηκε ο Άνεμος. Τώρα, μας περικύκλωσαν κιόλας...

«Μόνο να σας ψάξουμε θέλουμε, άνθρωποι,» είπε ο αρχηγός των δαιμονανθρώπων. *«Κατεβείτε απ’τα ζώα σας, κατεβείτε.»*

Ο Ράμλεντ, ο Όκ’φερν, και η Ηλένα κατέβηκαν. Η κοπέλα έμοιαζε τρομαγμένη· τα μάτια της ήταν γουρλωμένα, καθώς κοιτούσε τους δαιμονανθρώπους.

«Ψάξτε τους,» πρόσταξε τους δαίμονές του ο αρχηγός, κι εκείνοι πλησίασαν, για να κάνουν όπως πρόσταξε. Ψαχούλεψαν μέσα στους σάκους των ταξιδιωτών, μέσα στα ρούχα τους, μέχρι και στα πλάγια των μποτών τους.

«Καθαροί,» δήλωσε ένας Μαγκραθμέλιος.

Τότε, μια δαιμονογυναίκα ζύγωσε τον αρχηγό και ψιθύρισε κάτι στ’αφτί του. Τα γαλάζια μάτια εκείνου γυάλισαν, ενώ τα χείλη του στράβωσαν και μικρά, μυτερά δόντια αποκαλύφθηκαν. Ένευσε προς τη μεριά της Μαγκραθμέλιας· και, ύστερα, στράφηκε στους πολεμιστές του, προστάζοντας:

«Σκοτώστε τους.»

Πάραυτα, προτού κανένας προλάβει να κινηθεί, ο Ράμλεντ γρονθοκόπησε τον δαιμονάνθρωπο μπροστά του, σπάζοντας του τη μύτη και κάνοντας αίμα να πεταχτεί, καθώς το πλάσμα κατέρρεε.

Ο Άνεμος τράβηξε το κοντόσπαθό του, το οποίο βγήκε απ'το θηκάρι με εκπληκτική ταχύτητα και μπήχτηκε κάτω απ'τη θωρακική κοιλότητα ενός Μαγκραθμέλιου, σκοτώνοντάς τον. Έπειτα, ο τυχοδιώχτης έστρεψε, δίχως καθυστέρηση, το κουφάρι του δαιμονανθρώπου προς τον έναν τοξότη –και ένα από τα έξι βέλη της βαλλίστρας καρφώθηκε στη ράχη του νεκρού. «Ποτέ μην έχεις κοντά στους εχθρούς δικούς σου πολεμιστές, όταν ρίχνουν οι τοξότες σου,» ο Άνεμος είχε ακούσει πολλούς να λένε, και είχε διδαχτεί απ'αυτό, όποτε ήθελε να προστατευτεί από τηλέμαχα όπλα. Μια άλλη συμβουλή ήταν: «Χρησιμοποίησε τους εχθρούς σου ως ασπίδα.»

Ενόσω ο πατέρας του αγέννητου παιδιού της σκότωνε τον Μαγκραθμέλιο μπροστά του κι απέκρουε, με το πτώμα, το βλήμα του άλλου, η Νύχτα έδρασε παρομοίως, από ένστικτο και μόνο (άλλωστε, τα περισσότερά τους κόλπα εκείνη κι ο Άνεμος τα είχαν μάθει μαζί): Καθώς ο δαιμονάνθρωπος ύψωνε το ξίφος του, τράβηξε ένα ξιφίδιο, το έμπηξε στην καρδιά του, και τον έστρεψε προς τη μεριά του δεύτερου τοξότη, για να καρφωθεί ένα βέλος στην πλάτη του. Βέβαια, το πρόβλημα μ'αυτούς τους Μαγκραθμέλιους ήταν πως οι βαλλίστρες τους μπορούσαν να φορτιστούν με έξι βλήματα, καταραμένη νάταν η διαβολική τους τεχνολογία!

Ο Όκ'φερν έσπρωξε στο έδαφος την Ηλένα, καθώς απέφευγε μια σπαθιά. Αλλά, τώρα, δύο δαιμονάνθρωποι ήρθαν από πάνω τους, έτοιμοι να τους πετσοκόψουν.

Η Νύχτα δεν έχασε χρόνο με το να βγάλει το πρώτο της ξιφίδιο απ'το θώρακα του αντιπάλου που είχε σκοτώσει: τράβηξε ένα στιλέτο και το έστειλε στροβιλιζόμενο στον τοξότη, για να καρφωθεί η λεπτή λάμα στο λαιμό του. Ο Μαγκραθμέλιος έβγαλε ένα πνιχτό βογκητό και κατέρρευσε. *Πάει μια σημαντική απειλή*, σκέφτηκε η τυχοδιώχτρια, που είχε αγνοήσει μια δαιμονογυναίκα η οποία ερχόταν καταπάνω της, προκειμένου να ξεφορτωθεί τον τοξότη.

Τώρα, το σπαθί της Μαγκραθμέλιας σφύριζε προς το μέρος της, σχίζοντας τον αέρα.

Ο Άνεμος έδωσε έναν σάλτο προς τ'αριστερά κι απέκρουσε το ατσάλι της διαβολογυναίκας το οποίο κατευθυνόταν προς το κεφάλι της φίλης του. Συγχρόνως, ένα βέλος περνούσε δίπλα απ'το δικό του κεφάλι και καρφωνόταν στο στέρνο του αλόγου του Ράμλεντ. Το ζώο χρεμέτισε πονεμένα, αρχίζοντας να σπαρταρά, καθώς ένας μεγάλος πίδακας αίματος πεταγόταν απ'τη σάρκα του. Το βλήμα πρέπει να είχε πετύχει κάποιο ζωτικό όργανο.

Ο πορφυρομάλλης Ντρούβτεκ πήρε την ασπίδα του απ'τη σέλα του ίππου που σφάδαζε και χίμησε καταπάνω στον τοξότη. «Καταραμένη δαίμονα!» κραύγασε, υψώνοντας το γυμνολέπιδο σπαθί του.

Ένα βέλος καρφώθηκε πάνω στην ασπίδα και, ύστερα, το κεφάλι του Μαγκραθμέλιου τινάχτηκε στον αέρα.

«Τρέξε!» πρόσταξε ο Όκ'φερν την Ηλένα, καθώς τραβούσε το σπαθί του, αποκρούοντας τις λεπίδες των δύο δαιμονανθρώπων που στέκονταν από πάνω του.

«Βοήθεια!» φώναξε προς τους συντρόφους του, καθώς η κοπέλα απομακρυνόταν, σερνόμενη. Το άλογο πίσω απ'αυτήν και τον Όκ'φερν χλιμίντριζε και σηκωνόταν στα πισινά του πόδια.

Η Νύχτα κάρφωσε ένα στιλέτο της στο λαιμό της δαιμονογυναίκας που της είχε επιτεθεί, την ώρα που η κραυγή του Όκ'φερν για βοήθεια αντηχούσε. «Ερχόμαστε!» του απάντησε, ακούγοντας την καρδιά της να βροντοκοπά κάτω απ'τα στήθη της.

Ο ένας απ'τους δυο Μαγκραθμέλιους αντιπάλους του καστανόξανθου Ζιρκεφιανού τον χτύπησε στον ώμο, άγρια. Καντός πόνος διαπέρασε το σώμα του Όκ'φερν, καθώς ούρλιαξε απ'τον πόνο.

«Πέθανε, άνθρωπε!» γρύλισε ο άλλος δαιμονάνθρωπος, ξεσχίζοντας τη ράχη του.

Ο Όκ'φερν αισθάνθηκε παλιά, επουλωμένα τραύματα πάνω στο κορμί του να ξανανοίγουν. Έβλεπε χρώματα εμπρός του, και ήταν έτοιμος να λιποθυμήσει απ' τον πόνο.

Η Ηλένα έπεσε πάνω στον Μαγκραθμέλιο που είχε χτυπήσει πρώτος τον Ζιρκεφιανό, σπρώχνοντάς τον παραδίπλα και τραβώντας ένα ξιφίδιο που κρεμόταν στη ζώνη της. Πέταξε το όπλο καταπάνω στον δαίμονα, μα ίσα που τραυμάτισε λίγο τον δεξή του ώμο.

Πάγωσε μέχρι και το μυαλό της, όταν τον είδε να στρέφεται οργισμένος στο μέρος της. Τότε, όμως, η Νύχτα βρέθηκε, ξαφνικά, πλάι της. Απέκρουσε το σπαθί του εχθρού με ένα ξιφίδιο, ενώ έμπηξε ένα στιλέτο της στην κοιλιά του. Το έστριψε μέσα του και το τράβηξε έξω απ' την αριστερή μεριά. Ο δαιμονάνθρωπος σωριάστηκε, καθώς τα έντερά του χύνονταν στο έδαφος.

Αυτός που βρισκόταν πάνω απ' τον αιμόφυρτο Όκ'φερν γύρισε απότομα προς την Νύχτα, ενώ η Ηλένα ξερνούσε από το θέαμα που είχε μόλις αντικρίσει. Η τυχοδιώχτρια έστειλε το στιλέτο με το οποίο είχε ξεκοιλιάσει τον προηγούμενο Μαγκραθμέλιο καταπάνω σ' αυτόν που τώρα της χιμούσε. Αστόχησε το λαιμό του και τον πέτυχε στον ώμο. Όμως η λάμα μπήχτηκε βαθιά, προκαλώντας του πόνο και κάνοντας το σπαθί του να πετύχει τον αέρα κι όχι το κεφάλι της Νύχτας.

Ο Άνεμος ήρθε, προτού προλάβει κανείς να βλεφαρίσει, και έμπηξε το κοντόσπαθό του στα πλευρά του δαιμονανθρώπου, σκοτώνοντάς τον.

«Έχουμε έναν μπασταρδόλυκο εδώ!» άκουσαν τον Ράμλεντ να λέει.

Στράφηκαν και είδαν τον πορφυρομάλλη άντρα να τραβά τον αρχηγό των Μαγκραθμέλιων απ' τα γαλαζόχρυσά του μαλλιά. Ένα ξιφίδιο ήταν καρφωμένο στο γόνατο του δαιμονανθρώπου –ένα ξιφίδιο του Ανέμου, ο οποίος το είχε βάλει καταπάνω του, όταν τον είδε να γυρίζει για να φύγει· ύστερα, είχε, αμέσως, στραφεί στη

Νύχτα και την Ηλένα, έτσι δεν ήξερε τι έγινε με δαύτον. Τώρα, όμως, έμαθε και χαμογέλασε.

«Φέρτον εδώ, Ράμλεντ φίλε μου,» παρότρυνε τον Ντρούβτεκ, ενόσω η Νύχτα πλησίαζε τον Όκ'φερν και γονάτιζε πλάι του.

«Πεθαίνω...» της ψιθύρισε, αδύναμα, εκείνος, καθώς κι η Ηλένα τον ζύγωνε.

«Ανοησίες,» είπε η Νύχτα. «τα τραύματά σου δεν είναι θανατηφόρα.» Στράφηκε στην κοπέλα. «Βοήθησέ με να τον σηκώσουμε.»

Και τον σήκωσαν, βάζοντας τα χέρια του στους ώμους τους. Τον οδήγησαν σε ένα μικρό ύψωμα του εδάφους, όπου και τον έβαλαν να καθίσει.

Καθώς το έκαναν, άκουγαν τον Άνεμο να λέει: «Ήμασταν τυχεροί που κανένας απ' αυτούς τους ξιπασμένους δε φορούσε πανοπλία· διαφορετικά, θα την είχαμε άσχημα, Ράμλεντ. Όμως τούτοι οι δαιμονομούτσουνοι δε μου έμοιαζαν για τοπική φρουρά, όπως τους προηγούμενους που ανταμώσαμε. Περισσότερο μ' ανιχνευτές φαίνονταν.»

Εν τω μεταξύ, ο πορφυρομάλλης Ντρούβτεκ έδινε μια δυνατή σπαθιά στο κεφάλι του χτυπημένου του αλόγου. Το ζώο θα πέθαινε, ούτως ή άλλως, και ήθελε να το στείλει όσο το δυνατόν πιο ανώδυνα στον θάνατο.

Ο Άνεμος στράφηκε στον σωριασμένο αρχηγό της ομάδας των δαιμονανθρώπων, και τον πάτησε με τη μπότα του. «Γιατί ήσασταν εδώ;» τον ρώτησε.

«Φυλούσαμε την περιοχή για μαντατοφόρους, άνθρωπε,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Ψέμα!» μούγκρισε ο Ράμλεντ, στρεφόμενος στο μέρος του με άγριο βλέμμα. «Κάποιοι από τους δαίμονές σου μας παρακολουθούσαν εδώ και δυο-τρεις ώρες. Κάτι άλλο συμβαίνει.»

«Όχι,» απάντησε ο Μαγκραθμέλιος.

Ο Άνεμος τον κλότσησε, δυνατά, στα πλευρά (και νόμιζε, μάλιστα, πως του έσπασε δύο). Ο δαιμονάνθρωπος κουλουριάστηκε, βογκώντας.

«Θες να τον κλοτσήσεις κι εσύ, Ράμλεντ;» ρώτησε ο τυχοδιώχτης.

«Ευχαρίστως, φίλε μου,» μειδίασε ο Ντρούβτεκ, και κλότσησε τον Μαγκραθμέλιο, βρίζοντας: «Ξιπασμένο γουρούνι! Για αλόγας! Ψευδοδαίμονα! Μπασταρδόλυκε!»

Η Νύχτα και η Ηλένα είχαν βγάλει την κάπα και την τουνίκα του Όκ'φερν, και περιποιόνταν τα τραύματά του στον αριστερό ώμο και στην πλάτη, πλένοντάς τα με νερό απ'τα φλασκιά τους.

«Μπορείς να κουνήσεις τον ώμο σου;» θέλησε να μάθει η κορακομάλλα τυχοδιώχτρια.

Εκείνος σήκωσε, ελαφρώς, το αριστερό του χέρι, κάνοντας λίγο αίμα να τρέξει. «Έτσι νομίζω.

»Στην πλάτη μου έχει ανοίξει ένα παλιό τραύμα, ε;» τη ρώτησε.

«Εγώ μόνο ένα τραύμα βλέπω,» αποκρίθηκε εκείνη. «Μάλλον, θα είχες ξαναχτυπηθεί εκεί, σωστά;»

«Ναι,» είπε ο Όκ'φερν, σφίγγοντας τα δόντια, καθώς η Νύχτα έβαζε αντισηπτικό στην πλάτη του.

«Δεν είναι κάτι το φοβερό· θα γίνεις μια χαρά σε κάποιες μέρες.»

«Αισθάνομαι όλος μουδιασμένος...» μούγκρισε ο Ζιρκεφιανός.

«Νάσαι χαρούμενος που βγήκες ζωντανός,» του είπε η Νύχτα. «Ήταν άσχημη κατάσταση, έτσι όπως μας είχαν κυκλώσει.

»Βοήθησέ με, Ηλένα,» ζήτησε, βγάζοντας επιδέσμους απ'το σάκο της, ενώ ο Άνεμος κι ο Ράμλεντ συνέχιζαν να κλοτσούν τον Μαγκραθμέλιο, και τα βογκητά του αντηχούσαν μες στη νύχτα.

«Ποια ήταν η δουλειά σας εδώ;» γρύλισε ο τυχοδιώχτης στον δαιμονάνθρωπο. «Θα σε σκοτώσουμε, μπάσταρδε!»

Ο Μαγκραθμέλιος έφτυσε σπασμένα δόντια μέσα απ'τα ματωμένα του χείλη. «Διαταγές...» ψέλλισε.

Ο Άνεμος γονάτισε πλάι του. «Ποιου διαταγές; Τι διαταγές;»

«Να στήσουμε εμπόδια στο στρατό της ανθρώπινης Δούκισσας...» έκανε ο δαιμονάνθρωπος, μοιάζοντας ετοιμοθάνατος.

Ελπίζω να μην πεθάνει προτού μου πει τι συμβαίνει, σκέφτηκε ο Άνεμος. «Ποιας Δούκισσας;» απαίτησε. Και, όταν ο Μαγκραθμέλιος απλά έβγαλε ένα βογκητό, δυνάμωσε τη φωνή: «Ποιας Δούκισσας;»

«...Βόνα...» άρθρωσε εκείνος, γλείφοντας το αίμα στα χείλη του.

«Η Δούκισσα Βόνα έρχεται προς τα δω;» ρώτησε ο Άνεμος.

«...ναι...» Ο Μαγκραθμέλιος έκλεισε τα μάτια.

«Μίλα, χοιρομούρη!» φώναξε ο τυχοδιώχτης, κουνώντας τον απ'τους ώμους. «Θέλατε να στήσετε παγίδες για το στρατό της Δούκισσας Βόνα;»

Ο δαιμονάνθρωπος ένευσε, πονεμένα.

«Υπάρχουν κι άλλοι σαν κι εσάς εδώ;»

Ο Μαγκραθμέλιος δε μίλησε.

«Λέγε!» Ο Άνεμος τον χτύπησε καταπρόσωπο. Ξανά και ξανά, καθώς δε μιλούσε. «Λέγε! Λέγε!»

«...όχι...» έκρωξε εκείνος.

«Λέει ψέματα,» είπε ο Ράμλεντ. «Υπάρχουν κι άλλοι. Αυτοί οι δέκα αποκλείεται να σκόπευαν να σταματήσουν έναν στρατό μόνοι τους. Παρουσιάστηκαν μπροστά μας, μήπως μεταφέραμε κάποιο μήνυμα· και, όταν ανακάλυψαν, τελικά, ότι δε μεταφέραμε, αποφάσισαν να μας σκοτώσουν, μην ειδοποιήσουμε τη Δούκισσα για την παρουσία δαιμόνων εδώ.

»Σωστά, μπάσταρδε;» ρώτησε τον Μαγκραθμέλιο.

Εκείνος έβγαλε έναν άναρθρο ήχο απ'τα σπασμένα δόντια του.

«Δηλαδή, βρισκόμαστε μέσα σε μια μυρμηγκοφωλιά δαιμονανθρώπων;» είπε ο Άνεμος, κοιτώντας τον Ράμλεντ.

Ο Ντρούβτεκ ένευσε. «Έτσι νομίζω...»

** ** *

«Απο δώ και πέρα θα βαδίζουμε πολύ προσεκτικά,» είπε ο Άνεμος στους συντρόφους του. «Γιατί είναι πιθανό μέσα στα επόμενα χιλιόμετρα να παραφυλάνε δαιμονάνθρωποι.»

«Ό,τι καλύτερο...!» μούγκρισε ο Όκ'φερν, κουμπώνοντας τα κουμπιά της τουνίκας του. «Για να μην αισθανόμαστε μόνοι.» Η Ηλένα τον βοήθησε να φορέσει την κάπα του, και ο Ζίρκεφιανός μόρφασε απ'το βάρος του χοντρού ρούχου, καθώς ακούμπησε τον τραυματισμένο του ώμο. Πόσο του έμοιαζε τούτη η κατάσταση με τότε που οι Μαγκραθμέλιοι κυνηγούσαν αυτόν και την Ερία, στην Ζίρκεφ...

«Λέτε να ξέρουν ότι σκοτώσαμε τους συντρόφους τους;» ρώτησε η Νύχτα.

«Δε θα το θεωρούσα κι απίθανο,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Ας αρχίσουμε να βαδίζουμε, να πάμε όσο πιο μακριά μπορούμε.»

«Υπάρχει κι άλλος κίνδυνος, εκτός από τους δαίμονες, φίλε μου,» του είπε ο Ράμλεντ, που φόρτωνε τα πράγματά τους στο μοναδικό άλογο που τους είχε μείνει. «Οι παγίδες που θα έχουν στήσει για το στρατό αυτής της Δούκισσας.»

«Τι παγίδες ακριβώς;» θέλησε να μάθει η Νύχτα.

«Δεν προλάβουμε να τον ρωτήσουμε,» είπε ο Άνεμος, κοιτώντας τον Μαγκραθμέλιο που, πριν από λίγο, ανέκρινε μαζί με τον Ράμλεντ. Ο δαιμονάνθρωπος ήταν πεσμένο στο έδαφος, με το λαιμό του σχισμένο.

«Μπορούσες να μην τον είχες σκοτώσει.»

Ο Άνεμος κούνησε το κεφάλι. «Δε θα μας ωφελούσε σε τίποτα... Εξάλλου, ο Ράμλεντ γνωρίζει τις μεθόδους των δαιμονομουτσουνων. Σίγουρα, θα μπορεί να μας πει τι είδους παγίδες θα έχουν στήσει.»

Ο Ντρούβτεκ ρουθούνισε. «Ποτέ μην είσαι σίγουρος για κάτι, Άνεμε. Ναι, γνωρίζω κάποια πράγματα, όμως με τους δαίμονες... ποτέ δεν ξέρεις. Πάντως, κατά πάσα πιθανότητα, θα έχουν στήσει μηχανισμούς οι οποίοι εκτοξεύουν βόμβες αγκαθιών ή δημιουργούν ηλεκτρικές εκκενώσεις.»

«Επικίνδυνα πράματα,» σχολίασε ο Άνεμος.

«Ναι,» κούνησε καταφατικά το κεφάλι ο Ράμλεντ.

«Πώς μπορούμε ν'αποφύγουμε αυτές τις παγίδες;» ρώτησε ο Οκ'φερν. «Υπάρχει τρόπος;»

«Να κοιτάτε το έδαφος που πατάτε,» συμβούλεψε ο Ράμλεντ. «Συνήθως, ενεργοποιούνται όταν κάποιος σκοντάψει σ'ένα καλώδιο.»

«Τότε, προτιμότερο θα ήταν εσύ να βαδίζεις πρώτος,» γνωμοδότησε ο Άνεμος.

«Έχεις δίκιο,» συμφώνησε ο Ράμλεντ. «Αλλά εσύ θα τραβάς το άλογο.»

Ο Άνεμος μειδίασε και πήρε το άλογο απ'τα γκέμια, καθώς ξεκινούσαν να βαδίζουν, με τον Ντρούβτεκ πρώτο.

Το βλέμμα του Ράμλεντ ήταν στη γη μπροστά του, ψάχνοντας για τα καλώδια για τα οποία είχε μιλήσει. «Να προσέχετε και γύρω σας, επίσης,» τους είπε· «αλλιώς οι δαίμονες μπορεί να μας κυκλώσουν και να μας πετσοκόψουν, προτού προλάβετε να φωνάξετε. Ή μπορεί να μας χτυπήσουν από απόσταση, με τα καταραμένα τους τεχνολογικά όπλα.»

Τα μάτια του ερευνούσαν το έδαφος· δύσκολη δουλειά, με μόνη βοήθεια το φεγγαρόφωτο. Ωστόσο, ο Ράμλεντ είχε μάθει στα δύσκολα, και το βλέμμα του προσαρμοζόταν στο λίγο φως πολύ πιο καλά απ'ό,τι άλλων ανθρώπων. Δεν προχωρούσε γρήγορα, αλλά προσεκτικά, και οι σύντροφοί του, που ακολουθούσαν, φυσικά, δεν τον πίεζαν, γιατί αντιλαμβάνονταν πως οι ζωές τους κρέμονταν απ'το τι θα έβλεπε και –κυρίως– τι δε θα κατάφερνε να δει ο πορφυρομάλλης Ντρούβτεκ.

Ο Ράμλεντ έμοιαζε να είναι ένα με το περιβάλλον, ένα με τη Φύση. Κινείτο με τη σιγουριά ενός αιλουροειδούς, και τα μαλλιά του, που ήταν δεμένα αλογοουρά ψηλά πίσω απ'το κεφάλι του, φαίνονταν σαν χαίτη λιονταριού, μέσα στη νύχτα. Το δεξί του χέρι βρισκόταν συνεχώς γαντζωμένο πάνω στη λαβή του σπαθιού που κρεμόταν

απ'τη μέση του και χανόταν στο εσωτερικό της κάπας που φορούσε. Η ασπίδα του ήταν στο άλλο χέρι, στο αριστερό, στρογγυλή και ατσαλένια, αλλά δερματοδεμένη. Ο Ράμλεντ την είχε διαρκώς σε ετοιμότητα, γιατί μια επίθεση δαιμόνων με βαλλίστρες δεν την θεωρούσε καθόλου απίθανη, μια τέτοια ώρα. Επίσης, η ασπίδα μπορούσε να φανεί πολύ χρήσιμη κι ενάντια στις βόμβες αγκαθιών των Μαγκραθμέλιων, όπως είχε ανακαλύψει παλιότερα στη ζωή του.

«Σταματήστε!» πρόσταξε τους συντρόφους του, ύστερ'από καμια ώρα βαδίσματος.

«Βρήκες κάτι;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ράμλεντ, καθώς κοντοκαθόταν μπροστά σ'ένα μεταλλικό σύρμα που γυάλιζε αχνά στο φως των φεγγαριών. «Μια απ'τις παγίδες των δαιμόνων.»

«Τι κάνουμε;» ρώτησε ο Άνεμος, που στεκόταν από πάνω του, κοιτώντας.

«Δεν τολμώ ν'αγγίξω τούτο το πράγμα,» δήλωσε ο Ράμλεντ. «Θα το προσπεράσουμε.»

«Εμείς, αλλά το άλογό μας;» είπε ο Άνεμος. «Μπορεί να το πατήσει.»

«Τζόκ'ντουρν!» καταράστηκε ο Ράμλεντ στα Ντρουβτεκιανά. «Θ'αφήσουμε το άλογο.» Σηκώθηκε όρθιος.

«Πάρτε τα πράγματά μας,» είπε ο Άνεμος στην Ηλένα και στη Νύχτα, ενώ ο ίδιος περνούσε τον σάκο του στον έναν ώμο. «Όχι εσύ,» σταμάτησε τον Όκ'φερν, προτού απλώσει το χέρι του στη σέλα του αλόγου. «Αν μας μείνεις στο δρόμο, θα μας καθυστερήσεις πολύ περισσότερο.»

Ο Ζιρκεφιανός έγενε καταφατικά, καταλαβαίνοντας πολύ καλά τι ήθελε να πει ο Άνεμος.

Ένας-ένας, με πρώτο τον Ράμλεντ, οι ταξιδιώτες πέρασαν πάνω από το επικίνδυνο καλώδιο, κρατώντας τις κάπες τους ψηλά, έτσι ώστε να μην το ταρακουνήσουν.

«Σιγά τώρα,» τους προειδοποίησε ο πορφυρομάλλης Ντρούβτεκ. «Προσέχτε. Ίσως να υπάρχει κι άλλη παγίδα, μετά από τούτο.» Προπορεύτηκε, ελέγχοντας το έδαφος. Κανένας κίνδυνος δε βρισκόταν μπροστά, οπότε οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν, συνεχίζοντας την πορεία τους μέσα στους δασότοπους.

«Πότε θα σταματήσουμε για το βράδυ;» ψιθύρισε η Ηλένα, λες και φοβόταν μην την ακούσει κανένας δαιμονάνθρωπος.

«Δε θα σταματήσουμε,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Καλύτερα να βαδίσουμε ως την αυγή.»

Η Ηλένα έριξε ένα βλέμμα στον Όκ'φερν, ο οποίος ήδη έμοιαζε να παραπατάει.

«Μην ανησυχείς για μένα,» της είπε ο Ζιρκεφιανός. «Θα τα καταφέρω.» Μειδίασε πονεμένα. «Έχω περάσει κι από χειρότερα...»

Μέσα στις επόμενες πέντε ώρες, αναγκάστηκαν ν'αποφύγουν άλλα δύο καλώδιο παρόμοια με το πρώτο. Κανείς δε μιλούσε, όλοι ήταν σιωπηλοί, για δύο λόγους: δεν ήθελαν να ενοχλήσουν τον Ράμλεντ, ξέροντας πως εκείνος ήταν που τους κρατούσε ζωντανούς, και δεν είχαν το *κουράγιο* για να πουν τίποτα, τόση ήταν η κούρασή τους. Βάδιζαν σαν άψυχες κούκλες που τις κινούσε κάποια σκοτεινή μαγεία, κάποια απόμακρη οντότητα που κρατούσε τα νήματα. Μονάχα ο πορφυρομάλλης Ντρούβτεκ έμοιαζε ανεπηρέαστος απ'τις δυνάμεις αυτής της οντότητας, βρισκόμενος σε εγρήγορση κάθε στιγμή, ακούραστος σα θηρίο.

Είμαστε όλοι μωρά μπροστά του, συμπέρανε ο Άνεμος, που τον κοιτούσε με αθέλητο θαυμασμό. *Τι τους ταΐζουν σ'αυτά τα μέρη βόρεια του Σαραόλν; Το κρασί των Πνευμάτων!* Ο ίδιος αισθανόταν κατάκοπος, έτοιμος να καταρρεύσει.

Έριξε μια ματιά πίσω του, στον Όκ'φερν, και παρατήρησε ότι η Ηλένα βοηθούσε τον Ζιρκεφιανό να βαδίζει, καθώς εκείνος είχε βάλει το χέρι του πάνω στους ώμους της. *Καλά τα πάει ο μπασταρδεμένος Νότιος*, συλλογίστηκε ο Άνεμος. *Πολύ καλά για τραυματισμένους.*

Έστρεψε το βλέμμα του στο δάσος μπροστά τους. Δεν ήταν ιδιαίτερα πυκνό, ωστόσο επικίνδυνο, καθώς τα δέντρα έριχναν απατηλές σκιές στο περιβάλλον, κάνοντάς το να μοιάζει με σκακιέρα θανάτου –ειδικά άμα σκεφτόταν κανείς τις καταραμένες παγίδες των δαιμονανθρώπων.

Μακάρι να μην απαντήσουμε άλλες στο δρόμο μας, ευχήθηκε ο Άνεμος. Αλλά μακάρι και τα μάτια του Ράμλεντ να παραμείνουν κοφτερά, παρά τις ώρες που έχουμε ταξιδέψει.

Δύο ώρες ακόμα κύλησαν, και ο Ντρούβτεκ έκανε νόημα στους συντρόφους του να σταματήσουν. Οι θόρυβοι του δάσους τον είχαν ειδοποιήσει για κίνδυνο. «Μας παρακολουθούν πάλι,» ψιθύρισε στον Άνεμο, καθώς στρεφόταν στο μέρος του.

Ο τυχοδιώκτης το μετέφερε στην Νύχτα και στους άλλους, το ίδιο ψιθυριστά.

«Στ'αριστερά μας,» είπε ο Ράμλεντ. Και, αναπάντεχα, ξεθηκάρωσε το σπαθί του και χίμησε, βαστώντας την ασπίδα υψωμένη. Ένα βέλος καρφώθηκε πάνω της κι ένα άλλο πέρασε αστραπιαία πλάι απ'τ'αφτί του, μ'ένα κοφτό φζζζτ!

Υστερα, ο Ντρούβτεκ έπεσε πάνω στους δαιμονανθρώπους, σπαθίζοντας κατά βούληση. Η λεπίδα του πέτυχε μια δαιμονογυναίκα στο πλάι του κεφαλιού, ρίχνοντάς τη νεκρή στο έδαφος.

Ο Άνεμος μπορούσε να διακρίνει τουλάχιστον τέσσερις εχθρικές φιγούρες, μέσα στη νύχτα. Τραβώντας το κοντόσπαθό του εφόρμησε προς βοήθεια του Ράμλεντ, λέγοντας στους συντρόφους του: «Μείνετε πίσω.»

Το γρήγορό του όπλο έσχισε μια κοιλιά, δίχως να βρει αντίσταση. *Ωραία, δε φορούν ούτε αυτοί πανοπλίες, συλλογίστηκε ο τυχοδιώκτης, κι απέφυγε μια λεπίδα τσεκουριού που πήγαινε για το κεφάλι του.* Σπάθισε, ξανά, μα τούτη τη φορά η λεπίδα του βρήκε αντίσταση – αυτός ο αντίπαλος πρέπει να φορούσε κάποιου είδους αρματωσιά.

Ο Ράμλεντ κόλλησε την πλάτη του πάνω στην πλάτη του Ανέμου.
«Δεν πρέπει να μας κυκλώσουν!»

Η Νύχτα, που στεκόταν πίσω απ'τους δυο άντρες, αντίκρισε έναν Μαγκραθμέλιο να τρέχει προς το μέρος αυτής, του Όκ'φερν, και της Ηλένα. Εξαπέλυσε ένα ξιφίδιο καταπάνω του, πετυχαίνοντάς τον στο στήθος και ρίχνοντάς τον στο έδαφος.

Ύστερα, όμως, αισθάνθηκε έναν ξαφνικό πόνο στον δεξή ώμο, και βόγκησε, καθώς το αριστερό της χέρι, που πήγε ενστικτωδώς στο χτυπημένο σημείο, έπιασε ένα βέλος.

Ο Άνεμος απέκρουσε το χτύπημα του αντίμαχού του και, βάζοντας, τούτη τη φορά, περισσότερη δύναμη στη σπαθιά του, κατάφερε να διαπεράσει την πανοπλία του Μαγκραθμέλιου και να του μπήξει το ατσάλι του στην κοιλιά.

Μπορούσε να αισθανθεί τον Ράμλεντ να μάχεται πυρετωδώς πίσω του. Και, αφού δεν υπήρχε τώρα κάποιος μπροστά στον Άνεμο, ο τυχοδιώκτης στράφηκε, για να δει τον Ντρούβτεκ ν'ανταλλάσσει σπαθιές μ'έναν φανερά επιδέξιο δαιμονάνθρωπο.

Ύστερα, όμως, το βλέμμα του πήγε στη Νύχτα, και παρατήρησε ότι ένα βέλος είχε μπηχτεί στον δεξή της ώμο. *Όχι!* γρύλισε εντός του, και κοίταξε τριγύρω, προσπαθώντας να εντοπίσει τον τοξότη. Πρόσεξε κάτι να γυαλίζει μέσα στα φυλλώματα –*η αιχμή ενός βέλους*. Κάποιος σημάδευε, ξανά, την Νύχτα, ενώ εκείνη του είχε στραμμένη την πλάτη, έχοντας γονατίσει, και η Ηλένα στεκόταν δίπλα της, προσπαθώντας να τη βοηθήσει να ξεκαρφώσει το βέλος. Ο Όκ'φερν κοιτούσε γύρωθ'ε του, προσπαθώντας κι αυτός να εντοπίσει τον επιτιθέμενο τοξότη, αλλά, προφανώς, αποτυχαίνοντας.

«Προσέχτε!» κραύγασε ο Άνεμος, βάλλοντας, με τ'αριστερό χέρι, ένα στροβιλιζόμενο ξιφίδιο προς τον δαιμονάνθρωπο που σημάδευε τη φίλη του.

Όλα έγιναν αστραπιαία–

–ο Όκ'φερν έπεσε πάνω στη Νύχτα και στην Ηλένα, σπρώχνοντάς τες–

–ο Μαγκραθμέλιος τοξότης πάτησε τη σκανδάλη της βαλλίστρας του–

–το όπλο του Ανέμου τον πέτυχε στο δεξί στήθος–

–το βέλος της βαλλίστρας αστόχησε τον Όκ’φερν για πόντους, και καρφώθηκε σ’έναν κορμό πλάι στον Άνεμο–

Ο τυχοδιώχτης χίμησε προς τον τοξότη, κραδαίνοντας το κοντόσπαθό του στη δεξιά του γροθιά. Εκείνος είχε διπλωθεί απ’τον πόνο, και ίσα που πρόλαβε να σηκώσει το κεφάλι του και να κοιτάξει τον ερχόμενο άνθρωπο. Τέλεια ευκαιρία για τον Άνεμο να του σχίσει το λαιμό, στέλνοντάς τον στον Κόσμο των Πνευμάτων.

«Υπουλε μπάσταρδε...!» έβρισε λαχανιασμένος, κι έφτυσε πάνω στο κουφάρι του δαιμονοανθρώπου.

Ο Ράμλεντ, με μια καλοσημαδεμένη σπαθιά, σκότωσε τον Μαγκραθμέλιο που αντιμετώπιζε και πλησίασε τους συντρόφους του, οι οποίοι είχαν όλοι συγκεντρωθεί γύρω απ’τη Νύχτα.

«Πιες –το ξέρεις ότι θα πονέσεις,» της έλεγε ο Άνεμος, δίνοντάς της ένα φλασκί με κρασί.

Η Νύχτα πήρε το φλασκί στα χέρια της και ήπιε. Καθώς κίνησε τον δεξή της ώμο, ο πόνος που τη διαπέρασε έφερε δάκρυα στα μάτια της.

Δε θα βγούμε ζωντανοί απο δώ, σκεφτόταν ο Όκ’φερν, κοιτώντας την τραυματισμένη τυχοδιώχτρια και γνωρίζοντας πόσο τραυματισμένος ήταν κι ο ίδιος. Θα πεθάνουμε.

«Δάγκωσέ το, κοπελιά.» Ο Ράμλεντ πήρε από κάτω ένα χοντρό κομμάτι ξύλο και το πρότεινε στην Νύχτα. «Δάγκωσε, ειδάλλως θα προδώσεις τη θέση μας στους δαίμονες.»

Εκείνη το δάγκωσε, δυνατά.

Και ο Άνεμος έσπρωξε το βέλος προς τα μέσα, βγάζοντάς το απ’την μπροστινή μεριά του ώμου της τυχοδιώχτριας. Ένα ζώωδες μουγκρητό βγήκε απ’το λαιμό της Νύχτας, καθώς ιδρώτας την έλουζε.

«Τελειώσαμε,» μουρμούρισε ο φίλος της. Έσπασε την αιχμή και τράβηξε το στέλεχος έξω, πετώντας το βίαια στο έδαφος, σα να ήθελε κάπου να ξεσπάσει το θυμό του.

Η Νύχτα έβγαλε το ξύλο απ' το στόμα της, βαριανασαίνοντας.

«Να δέσουμε την πληγή σου,» της είπε ο Άνεμος, αρχίζοντας να λύνει την κάπα της.

Όμως ξαφνικός θόρυβος τον διέκοψε.

Ο Ράμλεντ στράφηκε, κι αντίκρισε δαιμονανθρώπους να έρχονται, βαστώντας όπλα και φορώντας κράνη κι αρματωσιές. «Όχι...!» άρθρωσε, κάτω απ' την ανάσα του. «Όχι...!»

Ξεσπάθωσε και στάθηκε μπροστά στους συντρόφους του. «Πηγαίνετε, φίλοι μου!» πρόσταξε. Και έβγαλε μια άναρθρη κραυγή, καθώς συναντούσε τον πρώτο Μαγκραθμέλιο, ανοίγοντάς του το κεφάλι.

«Δε μπορώ να τρέξω,» δήλωσε ο Όκ'φερν. «Ράμλεντ –είμαι μαζί σου!» Επιτέθηκε στους δαιμονανθρώπους, σπαθίζοντας άγρια. Απρόσμενα, μια τρομερή ζωτικότητα είχε κυριέψει όλα τα μέλη του κορμιού του –όπως τότε που μαχόταν μαζί με την Ερία εναντίον των Μαγκραθμέλιων του στρατού του Μάργκανθελ. «Άνεμε –φύγετε!» Μια σπαθιά τον πήρε ξώφαρτσα στ'αριστερό χέρι. Αγνόησε τον πόνο, έχωσε το σπαθί του στα πλευρά της δαιμονογυναίκας, στράφηκε στον επόμενο αντίπαλο, του έσπασε το γόνατο.

Ερία. Μάλλον, δε θα σε ξαναδώ, σκεφτόταν. Αλλά, τουλάχιστον, θα πεθάνω όπως θα ήθελες να πεθάνω –πολεμώντας. Τα μαθήματά σου μου βγήκαν σε καλό, τελικά.

Και ο Ζιρκεφιανός άρχισε να γελάει σα μανιακός, καθώς μαχόταν τους δαίμονες της Μάγκραθμελ.

Ο Άνεμος, η Νύχτα, και η Ηλένα έτρεξαν. Αντιλαμβάνονταν τη θυσία των φίλων τους, και δεν ήθελαν να πάει χαμένη.

Κάτι έσκασε πάνω σ'έναν βράχο, μερικά μέτρα δεξιά τους. Καρφιά και κομμάτια πέτρας πετάχτηκαν παντού. Ο Άνεμος έριξε τη Νύχτα στο έδαφος, καλύπτοντάς τη με το σώμα του· η Ηλένα, όμως, δεν

πρόλαβε να κάνει ούτε μια κίνηση για ν'αποφύγει το κύμα θανάτου που ερχόταν καταπάνω της. Ούρλιαξε, καθώς τα μεταλλικά αγκύλια μπήγονταν στο κορμί της· ύστερα, μια πέτρα τη χτύπησε κατακέφαλα και σωριάστηκε μέσα σε ένα χορταριασμένο κοίλωμα, με τα ξανθά της μαλλιά τυλιγμένα στο αίμα.

Η Νύχτα βόγκησε, προσπαθώντας να σηκωθεί· ο πόνος απ'τον ώμο της την τρέλαινε, την έκανε να βλέπει χρώματα μπροστά της. Ο Άνεμος την πήρε στα χέρια και έτρεξε, έτρεξε, έτρεξε, αγκομαχώντας απ'την κούραση. Κανένας απ'τους συντρόφους του, τώρα, δεν ήταν γύρω, κανένας. Όλους τους είχαν σκοτώσει οι τρισκατάρατοι δαιμονάνθρωποι. *Όλους!...*

Πνεύματα...

Δάκρυα έτρεχαν απ'τα μάτια του Ανέμου, πολλά δάκρυα. Και αισθανόταν υγρασία πάνω στο στέρνο του. Υγρασία που δεν ήταν ιδρώτας. Ήξερε τι ήταν: το αίμα της Νύχτας που ανάβλυζε απ'το τραύμα στον ώμο της.

Πνεύματα, πρέπει να σταματήσω, κάπου πρέπει να σταματήσω, για να δέσω την πληγή της. Θα πεθάνει απ'την αιμορραγία.

Αυτή ήταν η δεύτερη φορά που κινδύνευε να τη χάσει· η δεύτερη μέσα σε λίγες μέρες. Κι αν την έχανε τώρα, πιο νόημα είχε που δεν την έχασε την πρώτη φορά; Όμως δε μπορούσε να σταματήσει. Άμα σταματούσε, θα τους πρόφταιναν οι δαιμονάνθρωποι και, τότε, η Νύχτα θα πέθαινε σίγουρα.

Αν φτάσω στο στρατό αυτής της καταραμένης Δούκισσας... αν φτάσω στο στρατό... Θα μας βοηθήσουν... θα μας βοηθήσουν...

Και έτρεχε, έτρεχε, έτρεχε, ελπίζοντας να μη συναντήσει δαιμονικές παγίδες στο διάβα του. Όμως έπεσε σε μία. Αισθάνθηκε τη δεξιά του μπότα να πιάνετε κάπου, και άκουσε ένα μηχανικό κλικ πάνω απ'τον ήχο της λαχανιασμένης του ανάσας. Ύστερα, ένα τρομερό βουητό τού φάνηκε να κατακλύζει τον κόσμο, όπως όταν πετούν μαζί εκατομμύρια έντομα. Μ'έναν δυνατό σάλτο, πετάχτηκε

μπροστά κι έπεσε στο έδαφος, αγκαλιάζοντας τη Νύχτα, τη μητέρα του παιδιού του.

Το βουητό πέρασε αστραπιαία... και εκείνος δεν αισθάνθηκε τίποτα.

Απορημένος ύψωσε το κεφάλι του, για να κοιτάξει. Μεταλλικά καρφιά ήταν σκορπισμένα παντού, γυαλίζοντας στο φεγγαρόφωτο... περίπου τρία μέτρα μακριά του.

Η παγίδα των Μαγκραθμέλιων δεν ήταν σχεδιασμένη γι' ανθρώπους που έτρεχαν σαν μανιακοί, παρά για στρατιώτες που βάδιζαν σταθερά, παραταγμένοι ο ένας πίσω ή δίπλα απ' τον άλλο.

Ένα υστερικό χαχάνισμα βγήκε απ' τα χείλη του Ανέμου, που, αμέσως, ορθώθηκε και συνέχισε να τρέχει.

Θα τρέχω, θα τρέχω, θα τρέχω –και καμια απ' τις παγίδες τους δε θα μπορεί να με πειράζει... Η Νύχτα δε θα πεθάνει... όχι απόψε... όχι ποτέ...

Κάποια στιγμή, κι ενώ είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου, είδε φώτα εμπρός του. Φωτιές, πολλές φωτιές. Καταυλισμός.

«Βοήθεια!» φώναξε. «Βοήθεια!... *Βοήθεια...*» καθώς πλησίαζε την κατασκήνωση, με την αιμόφυρτη Νύχτα στα χέρια.

Πολεμιστές συγκεντρώθηκαν γύρω του –*άνθρωποι πολεμιστές. Ωραία, δεν είναι Μαγκραθμέλιοι... Είμαστε ασφαλείς...*

«*Φροντίστε τη, παρακαλώ...*» έκρωξε ο Άνεμος, δίνοντας την τυχοδιώχτρια φίλη του σε έναν στρατιώτη.

Ύστερα, λιποθύμησε.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 4^{ου} ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ
ΑΡΜΠΕΝΑΡΚ: Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΘΕΩΝ